

סֵפֶר
אֲשֶׁר בַּנַּחַל
חֵלֶק ל"ט

וְהוּא קִבְּץ מִכְתָּבִים וּשְׁאֵלוֹת וּתְשׁוּבוֹת אֲשֶׁר בַּנַּחַל הַנוֹבֵעַ
מִקּוֹר חֲכָמָה יְסֻדְתָּם, עֲנִינִים נוֹרְאִים וְנִפְלְאִים, עֲצוֹת יְקָרוֹת,
הַתְחַזְּקוֹת וְהַתְעוֹרְרוֹת לְהִתְקַרֵּב אֶל הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ בְּכָל דְּרָגָה
וּדְרָגָה מִכָּל מְקוֹם שֶׁהוּא, יְהִי מִי שִׁיְהִי.

* * *

בְּנוֵי וּמִיֻּסָד עַל־פִּי דְבָרֵי
רַבֵּנוּ הַקְּדוֹשׁ וְהַנּוֹרָא, אֹר הַגְּנוּז וְהַצָּפוֹן
בּוֹצֵינָא קְדִישָׁא עֲלָאָה, אֲדוּנְנוּ, מוֹרְנוּ וְרַבְּנוּ
רַבִּי נַחֲמָן מִבְּרֶסְלָב, זְכוּתוֹ יִגַּן עָלֵינוּ

וְעַל־פִּי דְבָרֵי תַלְמִידוֹ, מוֹרְנוּ
הַגְּאוֹן הַקְּדוֹשׁ, אֹר נִפְלָא, אֲשֶׁר כָּל רִז לֹא אָנִים לִיה
רַבִּי נִתָּן מִבְּרֶסְלָב, זְכוּתוֹ יִגַּן עָלֵינוּ

וּמִשְׁלָב בְּפִסּוּקֵי תוֹרָה, נְבִיאִים, פְּתוּבִים, וּמֵאֲמָרֵי חֲכָמֵינוּ
הַקְּדוֹשִׁים מִגְּמָרָא וּמִדְּרָשִׁים וְזֵהר הַקְּדוֹשׁ

הוּבָא לְדָפוּס עַל־יְדֵי
חֲסִידֵי בְּרֶסְלָב
יְבִנְאֵל
עִיר בְּרֶסְלָב, בְּגִלְלִל
שְׁנַת תשע"ו

ספר
אֶשֶׁר בְּנַחֵל

ניתן להשיג
את הספר הקדוש הזה
ועוד שאר ספרים
"קרן הדפסה והפצה
חסידות ברסלב"
יבנאל
טל. 04-6708356
נייד. 054-2287882

הדפסה:
כתר הוצאה לאור בע"מ
טל. 02-6557822
ירושלים

גרפיקה ועימוד:
 יצחק ישראל יוקר
054-6554554
כריכה
הרב אברהם אוחיון

פְּתַח דְּבָר

הִנֵּה חֲלָקֵי שְׂאֵלוֹת וּתְשׁוּבוֹת "אֲשֶׁר בִּנְחָל", נִדְפְּסוּ כְּבָר כַּמָּה פְּעָמִים בְּכַמָּה מִהֲדוּרוֹת, וְנִתְפָּשְׁטוּ מְאֹד בְּעוֹלָם, עַד שֵׁשׁ בְּנֵי-אָדָם שְׂמַחִיִּים וּמְחַזְקִים עֲצָמָם עִם סִפְרִים אֱלוֹ, וְכָל חַיּוֹתָם וְהַתְּמַדְתָּם בְּלִמּוּד הַתּוֹרָה הַקְּדוּשָׁה, הִיא רַק עַל יָדָם, וּמָה גַם שְׂאֵפְלוּ אֶת הַנְּהַגְתָּם בְּגִשְׁמִיּוֹת הֵם גַּם-כֵּן לִוְקָחִים מִסִּפְרִים אֱלוֹ, כִּי הַסִּפְרִים מְדַבְּרִים אֶל הָאָדָם כְּדַבֵּר אִישׁ אֶל רֵעֵהוּ, וְהָאֵב אֶל בְּנוֹ, וְהָרַב אֶל תַּלְמִידוֹ.

וְהִנֵּה סִפְרִים אֵלֶּה נִדְפְּסוּ עַד עַתָּה שְׁלֹא כְּסֵדֶר הַשָּׁנִים, רַק בְּכָל כַּרְף מְעַרְבִים מִכְּתָבִים מִכַּמָּה שָׁנִים, וְכֵן חֲסֵרִים הַרְבֵּה מִכְּתָבִים מִכַּמָּה שָׁנִים, לְזֹאת לְקַחְנוּ עַל עֲצָמֵנוּ לְסֵדֶר אֶת כָּל חֲלָקֵי שְׂאֵלוֹת וּתְשׁוּבוֹת "אֲשֶׁר בִּנְחָל", מִהַמְּכַתָּב הָרִאשׁוֹן שְׁנִדְפַּס עַד עַתָּה, דְּבָר הַמְּסַתֵּם בְּיֹתֵר מְעַשְׂרִים אֶלֶף מִכְּתָבִים, וְסִדְרָנוּ אֶת הַמְּכַתָּבִים עַל-פִּי סֵדֶר הַשָּׁנִים, וְכֵן הוֹסַפְנוּ מִכְּתָבִים רַבִּים שֶׁהִגִּיעוּ לְיַדֵּינוּ אַחֲרֵי-כֵן מִכְּתָב יָד, אֲשֶׁר טָרַם רָאוּ אֶת עֵינֵי הַדְּפוּס, וְכַמוֹ-כֵן סִדְרָנוּ אֶת הַמְּכַתָּבִים בְּהַדְּפָסָה מְחֻדָּשֶׁת עִם נִקּוּד בְּתַכְלִית הַהֲדוּר וְהִיפִי, וְהַכְּנָסְנוּ אֶת כָּל מַרְאֵי הַמְּקוֹמוֹת מִפְּסוּקֵי תנ"ך וְחֻכְמֵינוּ הַקְּדוּשִׁים ו"ל, כְּאֲשֶׁר עֵינֵיכֶם תִּרְאֶינָה, גַּם הוֹסַפְנוּ מִפְּתַח הָעֲנִינִים עַל

כָּל מִכְתָּב וּמִכְתָּב, הַמְבִיא תְּמִצִּית הַנוֹשָׂאִים שְׁמֵדְבַר עֲלֵיהֶם
בַּמִּכְתָּב.

וּלְאַחַר עֲמַל וַיִּגִיעָה רַבָּה, אָנוּ מִדְּפִיִּסִים עֲתָה אֶת כְּרֶךְ
לֹט, וּמִקְוִים לְהוֹצִיא אַחֲרָיו אֶת כָּל שְׂאֵר הַכְּרָכִים
כְּפִי סֵדֶר הַשָּׁנִים, כְּרֶךְ אַחַר כְּרֶךְ, וּבְלַבְנוּ תִקְנָה, שְׂכַל מִי
שִׁיקְרָא בְּזָה, יִהְיֶה וַיִּחְיֶה אֶת עֲצָמוֹ מְאֹד, כִּי מִכְתָּבִים אֵלּוּ
הֵם אוֹצֵר כְּלֵי חֲמֻדָּה, הַפּוֹתְחִים דְּרֶךְ חֲדָשָׁה בְּפִרוּשִׁים
נִפְלְאִים עַל פְּסוּקֵי תנ"ך וְעַל מֵאֲמָרֵי חז"ל הַקְּדוּשִׁים בְּגִמְרָא
וּמְדַרְשִׁים וּבְזֹהַר הַקְּדוּשׁ וְכוּ', וְגִלּוּיִים חֲדָשִׁים בְּהַשְׁגוֹת
אֱלֻקוֹת, מְלַבְּשִׁים בְּכַמָּה לְבוּשִׁים מְלַבּוֹשִׁים שׁוֹנִים, עַד אֲשֶׁר
אֶפְלוּ הִירוּד וְהַנֶּמֶךְ בְּיוֹתֵר, יוֹכַל גַּם-כֵּן לְהַמְשִׁיךְ עַל עֲצָמוֹ
הַשְׁגוֹת אֱלֻקוֹתוֹ יִתְבָּרַךְ בְּאִפְּן נִפְלָא וְנִעְלָה מְאֹד, מִשְׁכָּל עֲלִיּוֹן
לְשָׂכַל תַּחְתּוֹן, מֵעִילָא לְעֻלּוּל, כְּאֲשֶׁר יוֹדֵה מִי שְׂרַגִּיל בְּהֶם.

וְכָל הַמִּכְתָּבִים הֵם יַעֲזוּת נוֹרְאוֹת וְנִפְלְאוֹת בְּעִבּוּדַת הַשֵּׁם
יִתְבָּרַךְ, אֵיךְ לְהַחֲזִיק מֵעַמֵּד עַל כָּל מֵה שְׁעוֹבֵר עָלָיו
בְּרוּחָנִיּוֹת וּבְגִשְׁמִיּוֹת, בְּפִרְטֵי פִרְטִיּוֹת, וְנוֹתְנִים יַעֲזוּת נִפְלְאוֹת
אֵיךְ לְהַתְמוֹדֵד עִם כָּל בְּעִיּוֹת הַחַיִּים שְׁעוֹבְרוֹת עַל כָּל אֶחָד
וְאֶחָד בְּזָה הָעוֹלָם מִקְטָן וְעַד גְּדוֹל.

אֲשֶׁרֵי מִי שִׁיתְּמִיד בְּהֶם, וְאֵז יִמְשִׁיךְ עַל עֲצָמוֹ עֲרֻבוֹת,
נְעִימוֹת, יְדִידוֹת, זִיו וְחַיּוֹת אֱלֻקוֹתוֹ יִתְבָּרַךְ, וַיִּזְכֶּה
לְאֲשֶׁר אִמְתִּי וְנִצְחִי לְאוֹר בְּאוֹר הַחַיִּים, חִבְּלִים נִפְלוּ לָנוּ
בְּנִעְמִיִם, אוֹר הַגְּנוּז וְהַצָּפוֹן שְׁעָלָיו נֶאֱמַר עֵינַי לֹא רָאִיתָהּ
אֱלֻקִּים זוֹלָתֶיךָ יַעֲשֶׂה, וַיִּזְכֶּה לְגֵאלָהּ שְׁלִמָּה, אָמֵן וְאָמֵן!

הַמוֹצִיאִים לְאוֹר

הַקְדָּמָה

מבאר בְּלִקוּטֵי-מוֹהַר"ן, חֵלֶק א', סִימָן ס"א: עַל-יְדֵי אַמוּנַת חֲכָמִים יְכוּלִין לְהוֹצִיא מִשְׁפָּטֵינוּ לְאוֹר.

הֵינּוּ מִכָּל הַלְמוּדִים שְׁאֵדָם לִוְמוֹד, צָרִיף שִׁיקְבֵּל וְיוֹצִיא מֵהֶם מִשְׁפָּטֵי אֱמֶת, שְׁלֹא יִהְיֶה מִשְׁפָּט מֵעַקֵּל, שִׁיקְבֵּל וְיִלְמַד מִכָּל הַלְמוּדִים שְׁלוֹמֵד מִשְׁפָּטֵי הַנְּהֻגוֹת, שְׂיִדַע אֵיךְ לְהַתְנַהֵג — הֵן לְעַצְמוֹ וְהֵן לְאַחֵרִים, שְׂמִתְנַהֲגִים לְפִי דַעְתּוֹ כֹּל אֶחָד וְאֶחָד כְּפִי בַחֲנִיתוֹ, וְכִפִּי הַמְּשַׁלָּה וְהַרְבֵּנוֹת שְׂיֵשׁ לוֹ, הֵן לְרַב אוֹ לְמַעַט, וְכֹל זֶה זֹכִים עַל-יְדֵי אַמוּנַת חֲכָמִים וְכו'.

וְהִנֵּה עֵקֶר שְׁלֵמוֹת אַמוּנַת חֲכָמִים הוּא, כְּשִׁיזְכֶּה לְסַלֵּק אֶת דַּעַת עַצְמוֹ לְגַמְרֵי, וְיִדַע וְיִבִין בְּאֱמֶת בְּאִיזָה מַעֲמַד וּמַצָּב אֲנִי נִמְצָא, וְעַל-כֵּן עָלִי לְסַלֵּק אֶת דַּעְתִּי לְגַמְרֵי, וְכֹל מֵה שְׂאוֹמֵר לִי הַחֲכָם הָרַב הָאֱמֶת, אֲנִי צָרִיף לְקַבֵּל עָלַי כֹּל אֲשֶׁר יֹאמֵר כִּהוּא זֶה — דְּבַר קָטָן וְדְבַר גָּדוֹל, וְלִבְלִי לְנִטּוֹת, חֵס וְשְׁלוֹם, מִדְּבַרְיוֹ יָמִין וּשְׂמֹאל, וְכִמוֹ שְׂאֵמְרוֹ חֲכָמֵינוּ, זְכוּרָנָם לְבִרְכָה (סְפָרִי, שׁוֹפְטִים י"א): אֲפֹלוֹ אוֹמֵר לָךְ עַל יָמִין שֶׁהוּא שְׂמֹאל וְכו'; וְלִהְשִׁילֶךְ מֵאֲתוֹ כֹּל הַחֲכָמוֹת, וְלְסַלֵּק דַּעְתּוֹ כִּי אֵין לוֹ שׁוֹם שְׁכָל בְּלַעֲדֵי אֲשֶׁר יִקְבֵּל מִהַצְדִּיק וְהָרַב שְׂבִדוֹר. וְכֹל זְמַן שְׂנַשְׂאָר אֲצִלוֹ שְׁכָל עַצְמוֹ, הוּא אֵינוֹ בְּשְׁלֵמוֹת וְאֵינוֹ מְקַשֵּׁר וּמְקַרֵּב לְצַדִּיק, אֲבָל כְּשׁוֹזְכֶה לְבִטֵּל אֶת עַצְמוֹ לְגַמְרֵי אֵל הַצְדִּיק וְהָרַב הָאֱמֶת, אֵז יְכוּל לְקַבֵּל מִמֶּנּוּ עֲצוֹת עַל כֹּל דְּבַר, הֵן לוֹ וְהֵן לְאַחֵרִים — הַחֲפָצִים לְשִׁמְעַת בְּקוּלוֹ (עֵין לִקוּטֵי-מוֹהַר"ן, חֵלֶק א', סִימָן קכ"ג), וְגַם יִזְכֶּה לְצִאת מִשְׁגָּעוֹנוֹ

ומשטיותיו, שנדבקו בו על-ידי עוונותיו (עין שיחות-הר"ן, סימן סז), כי הצדיק הוא מלא עצות וחדושים נוראים ונפלאים מגדול ועד קטן, דרי מעלה ודרי מטה, ועל-כן עלינו רק להעתיק דברי הצדיק בפשוטם ולהלבישם בכלים מפלים שונים לכל השואלים אותנו דבר השם, ולכלי לומר ולהמציא סברות פרוטות וכו', כי כל אלו החולקים על הצדיק, למודם הוא ממותרות, אשר משם יוצא משפט מעקל, ולא די שאינם יכולים אפלו להנהיג את עצמן, מפל שפן שאינם יכולים להנהיג את אחרים וכו'.

ועל-כן העקר לשוב על פגם אמונת חכמים, וכשאחד שואל איזה דבר או איזו עצה בעבודת השם, העקר להשיב דברי הצדיק האמת, ועל-ידי שזה מקשה ושואל, וזה משיב ומתרחץ את השאלה, על-ידי-זה נעשה ספר שאלות ותשובות, ועל-ידי-זה יתחדשו הרבה ספרים לגלות ולפרסם את הרב האמת, שהוא שכל הכולל כל העולמות וכל הדרגות וכו'.

ואמר רבנו ז"ל: יש כמה ספרים עכשו וגם עתידים להיות עוד כמה ספרים, וכלם צריכים לעולם, ואסור ללעג עליהם, חס ושלום (עין לקוטי-הלכות, קדושין, הלכה ג), כי רק הספרים המדברים מחקירות צריכין להרחיקם במטחוי קשת, ולבערם מביתו בבעור חמץ ושאר ויותר ויותר וכו' וכו', וראוי לגזר שלא להדפיסם עוד, כי שורפים נשמות הקוראים בהם וכו', אבל כל הספרים ההולכים בדרך התורה הקדושה, בדרך אבותינו, בדרך האמונה הקדושה, בודאי מצוה גדולה להדפיסם להרבות ספרים כחול הים, כי כל ספר שמדבר מעניני תורה הן בדרך פשוט, או דרוש, או רמז, או סוד, או פרוש, או באור, או ספרי הפוסקים ושאלות ותשובות, או ספרי מוסר ואגדות וכיוצא בהם, כלם נכוחים למבין, וכלם צריכים לעולם, כלם אהובים, כלם קדושים, כי כלם מדברים מרצונו יתברך, הנעלם בתורה ובמצוות, ובודאי אסור לקוץ ברבוי ספרים, כמו שנמצאים קצת, אשר עינם צרה בשרואים שנתחדש עוד איזה ספר חדש, ועתק יוצא מפייהם כאלו

מצטערים על הראשונים, שכבר יש הרבה ספרים, ולמה להם עוד; ובאמת לא בדעת ידברו, כי "לכל זמן ועת לכל חפץ" (קהלת ג, א), כי מי יכריח אותם ללמוד זה הספר, ואם לא יהיה להם פנאי ללמוד זה הספר החדש, רק יבלו ימיהם בספרים שיש מכבר, מי ימחה בידם, ומה אכפת להם, שיש עוד ספרים בעולם, אולי יש בני-אדם שמסגל להם זה הספר דוקא, כמו שרואים בחוש, שיש בני-אדם שיש להם חיות מספר זה, ויש בני-אדם שממחה אותם ספר אחר, וגם באדם אחד בעצמו יש שנויים בין הזמן, לפעמים מתעורר להשם יתברך על-ידי דבר זה שבספר זה, ולפעמים אינו יכול להתעורר כי אם על-ידי דברי תורה ומוסר שבספר אחר, וגם מי שנפשו חשקה בתורה, ומבלה ימיו עליה כראוי כי לכה נוצר, יש פנאי בימי האדם אשר הוא חי על פני האדמה לעין ולהביט בספרים הרבה מאד, כמו שראינו כמה גדולים, שהיו בקיאים בכמה ספרים הרבה מאד, ולמה לא נלמד קל וחמר מהגוים, שלא קבלו את התורה הקדושה, וכל עניני חכמתם בעסקי העולם הזה, שהוא הבל וריק, צל עובר, ואף-על-פי-כן יש להם הרבה ספרים באריכות גדולה מאד, ובכל מדינה ומדינה נתחדשים אצלם ספריהם הרבה מאד בכל שנה וכמעט בכל יום, ואינם קצים ברבוי ספריהם, ומדוע נבגד אנחנו, חס ושלום, להקפיד, חס ושלום, על רבוי הספרים של התורה הקדושה, אשר היא חיינו וארץ ימינו בעולם הזה ובעולם הבא, לעולם שכלו ארץ וטוב לעולמי עד ולנצח נצחים?! והלא כמה תחבולות עושים וכמה ספרים לאלפים ולרבבות מחברים בשביל עסקי העולם הזה, קל וחמר בן בנו של קל וחמר כמה אלפי אלפים ורב רבי רבבות רבבות וכו' ספרים עד אין קץ, אנו צריכים לחבר ולהדפיס בשביל התכלית האחרונה לעולם הבא, פי אנו צריכים להכין לעצמנו צידה לדרךנו הרחוקה מאד מאד, וכבר נלכדו רבים מאד מאד בתאוות העולם הזה ובהבליו ובטעיותיו וכו', וכמה ספרים ותחבולות אין מספר אנו צריכים לחדש בכל יום, כדי למצא עצה ותחבולה להציל את נפשותינו ונפש בנינו ובנותינו והתלויים בנו להציל כלם מני שחת, ולהחיותם על פני האדמה בחיים נצחיים,

לקרבם אל התורה ואל העבודה, וגם פי העולם אומרים בשם הבעל-שם-טוב הקדוש, כי תורת ה' תמימה, כי לא נגעו בה עדין.

נמצא, שכל הספרים הקדושים והנוראים שכבר נמצאים בעולם, עדין לא נגעו בעצם התורה, ועתה ראה והבן כמה ספרים צריכים עוד, עד שנתחיל לגע בתורה, מכל שפן וכל שפן לבוא לחדריה ולירד לעמקה, על-כן כל הספרים הקדושים שחברו עד הנה, עדין אינם חלק אחד מאלף מעמק רבוי הספרים שיתגלו עוד, בעת שיתגלו סתרי ורזי התורה האמתיים, על-כן צריכים להזהר לא ללעג ולבזות שום ספר ההולף על-פי דרך התורה הקדושה, על-פי הגמרא והמדרשים וספרי הזוהר הקדוש והאריז"ל, כי כלם צריכים לעולם, וגם פי יש כמה וכמה מדינות ועירות של ישראל, ובמקומות אלו מתפשטים אלו הספרים והם מחיין את עצמן בהם, ובמקומות אחרים מחיין את עצמן בספרים אחרים דיקא וכו'.

והנה תמצית הספר הזה היא מכתבים, אשר נכתבו למקורבים קדשים, אשר תהלה לאל, באים ומתקרבים אל האור הגנוז והנעלם, אורו של רבנו ז"ל, ומריצים מכתביהם להורותם הדרך, לראות אור ולצאת מהחשך והרע שנלכדו בו וכו' וכו', והמכתבים האלו נכתבו תשובות על מכתביהם.

ובאמת לא נתחדש בו שום דבר, באשר יראה הרוֹאֵה, רק נלקט מכל ספרי רבנו ז"ל בכלים מכלים שונים, וכדרך הרופא אשר מערב כמה סמים יחד (עין לקוטי-מוהר"ן, חלק א', סימן נו), כי כל הרפואות הן הרפבות, דהינו שלוקחים סם פלוני ועשב פלוני במדה ובמשקל כף וכה, וכן עשב אחר, שמשקלו כף וכה, וכן שוקלים מכמה מינים, וכל עשב ועשב יש לו כח אחר, ומערבין אלו המינים ביחד, ועושין מהם ההרפבה, וזאת ההרפבה יש לה כח לרפא החולאת, פי עקר הרפואה הוא על-ידי הרפבה דיקא, שנעשה לה כח אחר חדש, על-ידי הכח שקבלה מכל אלו

העשבים שנתערבו, ובזה הכח החדש של ההרפבה דוקא מרפאין כל מיני חולאות וכו', עין שם; ודבר זה יכול כל אחד מאנשי שלומנו ומחייב לעשותו – לגלות ולפרסם את הצדיק האמת בעולם, ולהציל נפשות מרדת שחת, ובפרט אם בא אחד ושואל אותו, מטל עליו חיוב לענות לו, כי הרבה דורות תלויים בנפש זו, ואם תרחקו בעונה של שקר, אתה הורג אותו וכל התלויים בו וכו', וזהו החסד הגדול ביותר בעולם, ואין עוד חסד גדול מזה – כשזוכין להכניס את הדעת האמת בחבריו, ובפרט בעתים הללו אשר החשך והאפלה נתפשטו בעולם, ונתקיים בעוונותינו הרבים (איכה ד, א): "תשתפכנה אבני קדש בראש כל חוצות", דהינו ישראל קדושים מתגלגלים, רחמנא לצלן, בראש כל חוצות, ובפרטיות נערי ישראל, אשר עוברים עליהם בעתים הללו נסיונות כאלו, אשר לא שערם אבותינו ואבות אבותינו בלי שום גזמא כלל, ממש כמו בדור המבול, רחמנא לצלן, ואין מי שירחם עליהם כלל, כי נתפשטו ספרי מינות ונאוף לאלפים ולרבבות, אשר רבים נתפסו בזה ביודעים ובלא יודעים, רחמנא לצלן, וחברא חברי אית ליה, וחברא דחברי חברי אית ליה, ואחד מכשיל את חברו, ושום ראש ושיבה ומשגיח אינו יודע מזה כלל (או עושה את עצמו כאינו יודע), ועל-ידי-זה נשקעים יותר ויותר, השם יתברך ירחם; על-פן ההכרח להרחיב את הדבור בכמה מיני דבורים, כאשר אמר רבנו ז"ל, למוהרנ"ת ז"ל: כשיגיע בכתובתו לענין "אמונה" או "צדיק", ירחיב את העט, כי אי אפשר להנצל ולצאת מהחשך, כי אם על-ידי התקרבות אל הצדיק האמת, אשר מגלה אמונתו יתברך, אמתתו יתברך ורחמנותו יתברך, כי הוא הרופא האמתי, הרופא הממחה מאד מאד (עין לקוטי-מוהר"ן, חלק א, סימן ל), והוא ואנשיו יכולים לירד אל כל מיני צנורות של הסטרא אחרא להכניעה, לשברה ולבטלה, ולהרים את הנפשות שנסקעו שם (עין לקוטי-מוהר"ן, חלק א, סימן ח).

על-פן אשרי הזוכה להתקרב אל הצדיק האמת מיחידי

הַקְדָּמָה

י

הדורות, שהוא גמר כל התקונים וכו', שהוא תקנות כל בית ישראל, ותקנות כל הדורות ותקנות כל העולמות וכו', נחל הנובע בו מקור החכמה הקדומה היוצאת משלש ראשונות דעתיק וכו', גאלתן של ישראל וכו', ואל אנשיו היקרים שבכל דור, שהם צדיקי האמת שבדור, כי כל אחד מאנשיו הוא איבר לצדיק, ובהתחברותם יחד, שם כל הצדיק וכו'.

ואז יזכה לתקון אמת ונצחי, ויזכה להתגלות האור הגנוז, אשר עין לא ראתה אלקים זולתך יעשה ויזכה לגאולה שלמה, אמן בן יהי רצון!

ספר אשר בנחל פרך לט

ו' תצא.

בעזרת השם יתברך, יום ראשון קדם החג ה'תשמ"ה.

שלום רב להיקר והנעלה, שותה מימי הנחל, נחל נובע מקור
חכמה, זכותו יגן עלינו ... גרו יאיר ויזרח לנצח נצחים.

את מכתבך לנכון קבלתי, ומאד שמחתי לשמע הטוב ממך.

מה אמר לך, ידידי היקר! אין מלים בפני לשבח ולפאר אותך
על נפלאות עבודתך בקדש, שזכית להדפיס ספרים יפים כאלו, אשר
מזכים את הרבים. ובפרטיות את הקונטרס "מציאת הזווג", אשר
זכינו להדפיסו בעשרת אלפים טפסים, ותהלה להשם יתברך, נחטף
מיד אל יד הבחורים, והשם יתברך יזכנו, שיעשה את הפעולות
הנכונות, ויתקרבו כל בני הנעורים אל רבנו ז"ל.

אם אמנם הבעל-דבר עושה את שלו, ומבעיר את האש בפנים
בכמה מיני ערמוניות, אף כבר אמר רבנו ז"ל: נצחתי ואנצח, וסוף
כל סוף וועט זיך אויספירן דעם רבינ'ס זאך (יצא מהכח אל הפעל
דבר רבנו ז"ל). ואף שבינן כן לא רואים שום דבר, פי הכל בהסתר

יב אֲשֶׁר ו' תצב בַּנְחַל

וּבְהֶעָלָם גָּדוֹל, אֲבָל כָּבֵד אָמַר מוֹהַרְנֵי"ת ו'ל: כִּף הוֹלֵךְ דָּבָר רַבְּנוּ ו'
ו'ל, אֶת הַפְּסִיעָה הַרְאֵשׁוֹנָה רוֹאִים, אֲבָל לֹא יוֹתֵר.

וְהַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ יִזְכְּנוּ לְרֵאוֹת בְּהַתְגַּלּוֹת אוֹרוֹ הַגָּנוּז שֶׁל רַבְּנוּ ו'ל,
עַד שְׂיִמְלֵא כָּל הָעוֹלָם דְּעָה לְדַעַת אֶת ה'.

הַדּוֹרֵשׁ שְׁלוֹמָךְ...

אוֹדוֹת הַקּוֹנְטְרָסִים בְּעִבּוּר שְׁלוֹם-בֵּית: "שְׁלוֹם בְּאֵהְלֶךְ", "כְּבוֹד
הַבַּעַל", "כְּבוֹד הָאִשָּׁה", וְהַסֵּפֶר הַגָּדוֹל "שְׁלוֹם בֵּית", זֶה כָּבֵד יִהְיֶה
אַחַר הַפְּסָח, אִם יִרְצֶה הַשֵּׁם.

הַדּוֹרֵשׁ שְׁלוֹמָךְ...

ו' תצב.

בְּעֶזְרַת הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ, יוֹם שְׁנֵי קָדָם הַחַג ה'תש"מ.

שְׁלוֹם רַב לִידִידֵי הַיְקָר לִי מְאֹד, שׁוֹתֶה מִימֵי הַנַּחַל, נַחַל נוֹבֵעַ
מְקוֹר חֲכָמָה, זְכוּתוֹ יִגַּן עָלֵינוּ ... גֵּרוֹ יֵאִיר וְיִזְרַח לְנִצְחָה נְצָחִים.

אֶת מַכְתְּבֶיךָ לְנִכוּן קַבְּלָתִי, וּמְאֹד שֶׁמְחַתִּי לְקַרְאָתָם.

מָה אָמַר לְךָ! רְאוּי לָנוּ לְשִׂמְחַת מְאֹד מְאֹד עַל נֵעַם חֵלְקֵנוּ, אֲשֶׁר
בַּנַּחַל שֵׁם חֵלְקֵנוּ וְגוֹרְלֵנוּ, טוֹב לְהוֹדוֹת לְהַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ עַל גְּדֻלַּת הַחֶסֶד
חָנֹם הַזֶּה שֶׁעָשָׂה עִמָּנוּ, שְׁזָכִינוּ לִידַע מִרַבְּנוּ ו'ל, אֲשֶׁר רַבִּים הַטּוֹבִים
לֹא זָכוּ לָזֶה, וְאֵנוּ הָעֲנִיִּים, הַקְּטַנִּים וְהַפְּחוּתִים זָכִינוּ לָזֶה.

בְּמָה שֶׁפְּתַבְּתָּ וְכו', הַצְּדָק עִמָּךְ, וְתַהֲלֵה לְהַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ, אֲנַחְנוּ
מְפִיִּצִים עֲכָשׁוֹ אֶת הַקּוֹנְטְרָסִים הַחֲדָשִׁים שְׂיִשׁ תַּחַת יְדֵי קְרוֹב לְמֵאָה,
וּכְבֵּר נְדַפְסוּ י"ג, כְּאֲשֶׁר תִּרְאֶה בְּעֵינֶיךָ, וּבְרוּךְ ה' מְפִיִּצִים לְמֵאוֹת
וְאַלְפִים מֵהֶם, וְהַמַּכְתְּבִים נְשֹׂאִים בְּיוֹתֵר בְּסוֹד פְּנִימִי.

אֲחֵי הַיְקָר! יֵשׁ הַלְכָה בְּשִׁלְחֵן עָרוּךְ: חֲמִץ שְׁבִין שְׁנֵי יְהוּדִים,
כָּל אֶחָד בּוֹדֵק, עַד שְׂיָדוּ מִגְּעַת וְהַשְּׂאָר מְבַטְלוּ.

אֲשֶׁר ו' תצג בנחל יג

ויש לוֹמַר, שְׁכַל אֶחָד צָרִיף לְבַדֵּק אֶת הַחֲמִץ עֲצָמוֹ, לְטַהֵר וּלְנַקוֹת אֶת מַחְשְׁבֹתוֹ, דְּבוּרוֹ וּמַעֲשָׂיו, שְׁלֵא יִהְיוּ חֲמוּצִים בְּאִיזוֹ כְּפִירָה אוֹ הִרְהוּר רַע וְכוּ', וְאִם יֵשׁ בֵּין שְׁנֵי יְהוּדִים, צָרִיף לְבַדֵּק כָּל אֶחָד עַד הֵיכֵן שָׂיְדוֹ מִגַּעַת, וְהִשָּׂאָר מְבֹטֵל בְּלִבּוֹ; הֵינּוּ, שְׁכַל אֶחָד צָרִיף לְהִשְׁתַּדֵּל לְבַעַר רַק אֶת הַחֲמִץ עֲצָמוֹ, וְלֹא יַחֲפֹשׂ אֶצֶל אֲחֵרִים, אֲבָל אִם יֵשׁ בֵּינֵיהֶם אִיזָה חֲמִץ, שֶׁהוּא אִיזָה דִין וּדְבָרִים, שְׂיִבְדֹק כָּל אֶחָד עַד הֵיכֵן שָׂיְדוֹ מִגַּעַת, הֵינּוּ שְׂיִגְלָה וּפְרָסָם מֵה שֶׁהוּא יוֹדֵעַ, אִם הוּא רוֹצֵה לְהִצְדִיק עֲצָמוֹ, אֲבָל הִשָּׂאָר הֵינּוּ דְבָרִים שְׂנַעֲלָמִים מִמֶּנּוּ, וְכֵן מֵה שְׂנִשְׂאָר, יְבֹטְלָנוּ בְּלִבּוֹ, וְלֹא תִהְיֶה לוֹ שׂוּם שְׂנֵאָה עַל שׂוּם בַּר יִשְׂרָאֵל, רַק יְבֹטְלָנוּ בְּלִבּוֹ.

וְהֵשֶׁם יִתְבַּרֵּךְ יִזְכְּנוּ לְזִכּוֹת לְבֹטֵל מֵאֲתָנוּ כָּל מִינֵי קִנְאוֹת וְשִׂנְאוֹת, וְלֹא נַעֲבֹר, חֶסֶד וְשְׁלוֹם, עַל לְאוֹ שֶׁל (וַיִּקְרָא יֵט, יז): "לֹא תִשָּׂא אֶת אַחִיךָ בְּלִבְבְּךָ", אֲשֶׁר הוּא לְאוֹ בְּדִיוֹק כְּמוֹ לְאוֹ שֶׁל לֹא תֹאכַל חֲזִיר.

רְאֵה, אֶהוּבִי, אַחִי! לְשִׂמְחָה עֲצָמָךְ עִם הַקּוֹנְטְרָסִים הַחֲדָשִׁים, שֶׁהֵם מִהָאֹר הַגָּנוּז, סֵפֶר הַגָּנוּז שֶׁל רַבְּנוּ ז"ל.

הַדּוֹרֵשׁ שְׂלוֹמָךְ, וּמֵאֲחַל לְךָ חַג פֶּשֶׁר וְשִׂמְחָה...

ו' תצג.

בְּעֶזְרַת הַשֵּׁם יִתְבַּרֵּךְ, יוֹם שְׁנֵי קָדָם הַחַג ה'תשמ"ה.

שְׁלוֹם רַב לְתַלְמִידֵי הַיִּקְרָ לִי מְאֹד, שׂוֹתָה מִימֵי הַנַּחֲל, נַחֲל נוֹבַע מְקוֹר חֲכָמָה, זְכוּתוֹ יִגַּן עֲלֵינוּ ... גְּרוֹ יְאִיר וַיִּזְרַח לְנִצְחָה נְצָחִים.

אֶת מְכַתְּבְּךָ לְנִכּוֹן קִבְּלָתִי. וּגְדֵל שְׂמִחָתִי אֵין לְשַׁעַר וּלְסִפֵּר כָּלֵל, וּבְפִרְטִיּוֹת אֲשֶׁר אֲתָה עֹדִין מִחֲזִיק בְּתַמָּךְ וּמִתְמִיד בְּלַמוּדְךָ.

רַבְּנוּ ז"ל אָמַר: אִם הַתּוֹרָה תִּרְאָה אֶת פְּנֵיהָ, לֹא תִרְצֶה שׂוּם שְׂכָר, רַק אֶת הַתּוֹרָה בְּעֲצָמָה. וְכֵן אָמְרוּ חֲכָמֵינוּ הַקְּדוֹשִׁים (וַיִּקְרָא רַבָּה, פְּרָשָׁה כב, סִימָן א'): אוֹהֵב תּוֹרָה לֹא יִשְׁבַּע תּוֹרָה, מִי שְׂאוֹהֵב אֶת

יד אשר ו' תצד בנחל

התורה הוא אף פעם לא ישבע עם התורה, תמיד יהיה בְּבַחֲנִינָת רַעְבוֹן אַחַר הַתּוֹרָה. וְדַבֵּר זֶה אֵי אֶפְשֶׁר לְהִסְבִּיר, כִּי אִם מִי שֶׁכָּבַר טַעַם אֶת זֹאת, וּבְחִסְדּוֹ יִתְבַּרֵךְ, כָּל אֱלוֹ מַאֲנָשֵׁי שְׁלוֹמֵנו הַיְקָרִים, שֶׁעָבְרוּ דֶרֶךְ "הַיְכַל-הַקֹּדֶשׁ", וְלֹא הִטְעוּ אֶת עַצְמָם, הֵם זָכוּ לְזֶה, וְאֲשֶׁרֵי מִי שֶׁאִינוֹ מִטְעָה אֶת עַצְמוֹ, וְגַם-כֵּן מִתְחִיל עֲכָשׁוּ, וְאִזּוּ בְּיָדָי לֹא יִתְחַרֵּט לְבִסּוּף.

אודות חדושי תורה ולקוטי תורה, שאתה זוכה לחדש וללקט דברי תורה וכו', (אשר גם זה נקרא חדושי תורה, כי אצלו נעשה חדש לגמרי, כי מאספם ומחברם יחדו ממקום למקום), בזה אני שמח מאד מאד, כי בזה אני רואה, שאתה מצית אותי, ואשר אני רק שליח מרבנו ו"ל. כי באמת הוא מעורר אותנו בזה, ואמר, שהוא תקוץ גדול להמחין, ואמר: כבר נתתי לכם ברור המחין לחדש (הינו אחר שקידה רבה ונפלאה ב"לקוטי-מוהר"ן").

על-כל-פנים אני מאד מאד שמח שנפלת בחלקי, ומי יתן שאזכה עוד לראותך, ותהיה סמוך אלי ממש כימי קדם, ותזכה לתקן ולזכך מדותיך, אשר זוכים לזה על-ידי שקידה רבה בספר המדות של רבנו ו"ל, אשר המדות הן עקר האדם.

הדורש שלומך באהבה רבה מאד...

ו' תצד.

בעזרת השם יתברך, יום שני קדם החג ה'תשמ"ה.

שלום רב להיקר ... גרו יאיר.

את מכתבך לנכון קבלתי.

אודות שאלתך בענין הגורלות המובא בספרים, שזורקים גורל בשם הבחור ובשם הבחורה ואם מתאים, הרי זה זיווג הגון, ולהפוך וכו', תדע, כי הכל רק דמיונות ורעות רוח וכו', ואף שכבר מובא דבר זה ענין גורלות בספרי קדמונים, והרבה חכמים השתמשו בזה,

טו בְּנַחֵל ו' תצד אֲשֶׁר

וּכְבֹר נְדַפְסוּ כַּמָּה סִפְרֵי גּוּרְלוֹת. אֲבָל לְפִי דַעַת רַבְּנֵנוּ ו"ל, שְׁגָלָה אֶת סוּד הַתְּפִלָּה, וְאֵיךְ שֶׁהַתְּפִלָּה מְשֻׁנָּה אֶת הַטְּבַע לְגַמְרֵי, עֲלֵיךְ לְדַעַת, כִּי הַכֹּל דִּמְיוֹן גְּדוֹל, כִּי הַמְּאָמִין הָאֲמִתִּי בּוֹ יִתְבָּרֵךְ, וְיִוֹדַע שֶׁהַכֹּל תְּלוּי רַק בְּיָדוֹ יִתְבָּרֵךְ, הוּא אֵינוֹ מִפְּחָד מְשׁוּם טְבַע וּמְשׁוּם מָזֶל וְכוּ', וּמִמֵּילָא כָּל עֲנִינֵי הַגּוּרְלוֹת נוֹפֵל וְנִתְבַּטֵּל לְפָנָיו, כִּי תְּפִלָּה עוֹלִית עַד אֵין סוּף, "נְתִיב לֹא יִדְעוּ עֵיט" (אִיּוֹב כח, ז), עַד שֶׁאֲפֹלוּ הַמְּלֹאָף הַגְּדוֹל הַמְּמַנֶּה עַל תְּפִלוֹת יִשְׂרָאֵל, אֵינוֹ יוֹדַע אֵיךְ הֵיכֵן הַמְּקוֹם שֶׁצָּרִיךְ שֶׁתַּעֲלֶה הַתְּפִלָּה, וְהוּא מְשַׁבֵּיעָה שֶׁתַּעֲלֶה בְּמִקוֹם שֶׁתַּעֲלֶה.

וְעַל-כֵּן הָעֵקֶר הוּא תְּפִלָּה, אֵף זֶה הוּא עֵקֶר הַנְּסִיּוֹן לְכָל אָדָם, שְׂאֵינוֹ מְאָמִין בְּכִלְלִיּוֹת בּוֹ יִתְבָּרֵךְ, וּבִפְרָטִיּוֹת אֲפֹלוּ כְּשֶׁכְּבֹר מְאָמִין, עַל-כָּל-פְּנֵים אֵינוֹ מְאָמִין בְּעֶצְמוֹ, שֵׁשׁ לוֹ כַּח לַפְּעַל אֲצִלוֹ יִתְבָּרֵךְ, אוֹ הָאֵם בְּאֶמֶת שׁוֹמְעִים אוֹתוֹ, וּבְשִׁבִיל זֶה כָּל הָעוֹלָם מְתַרְשָׁלִים מִתְּפִלָּה, וְזֶה עֵקֶר הַמְּרִירוֹת וְהַצָּרוֹת שֶׁעוֹבֵר עַל כָּל אֶחָד וְאֶחָד בְּכִלְלִיּוֹת וּבִפְרָטִיּוֹת.

עֲלֵיךְ לְדַעַת, כִּי חֲכָמֵינוּ הִקְדוּשִׁים אָמְרוּ (מוֹעֵד קָטָן יח:), שֶׁאֲרַבְּעִים יוֹם קִדְּם יִצִּירַת הַיְלֹד מִכְרִיזִין בַּת פְּלוֹנִי לְפְלוֹנִי, זֶהוּ זֶה וְאֵין אַחֲרָת! וְאֵף שֶׁרַבְּנֵנוּ ו"ל אָמַר, שֶׁעַל-יְדֵי תְּפִלָּה יִכּוֹל אָדָם לְשַׁנּוֹת אֶת זְוִיגוֹ הַנִּכְרָז לוֹ בְּשָׁמַיִם, כְּנֻנַת דְּבָרָיו הִקְדוּשִׁים: אִם נִגְזַר שֶׁהִיא תִּהְיֶה אִשָּׁה רְעָה אוֹ בַּעֲלַת מוֹם וְכדוּמָה, עַל-יְדֵי תְּפִלָּה יִכּוֹלִים לְשַׁנּוֹת, אֲבָל עֶצֶם זְוִיגוֹ אֵי אֶפְשָׁר בְּשׁוּם אֶפֶן לְקַחַת, וְאֵף שֶׁחֲטָא, שְׂאֵז הִתְכַּרַח שִׁיְהִי זְוִיגוֹ אֲצִל אַחַר אֵינָה זְמַן, אֲבָל לְבִסוּף חוֹזְרַת הָאֲבָדָה אֲצִלוֹ.

וְעַל-כֵּן הָעֵקֶר הוּא רַק תְּפִלָּה וּבִקְשָׁה, לְדַבֵּר הַרְבֵּה עִמּוֹ יִתְבָּרֵךְ, וּלְבַקֵּשׁ רַחֲמִים רַבִּים, וְהַשׁוֹמֵעַ תְּפִלוֹת יִשְׂרָאֵל, יִשְׁמַע גַּם אֶת תְּפִלָּתְךָ, וְתִזְכֶּה לְזוּוֹגְךָ הָאֲמִתִּי מִן הַשָּׁמַיִם.

הַדּוֹרֵשׁ שְׁלוֹמְךָ...

ו' תצה.

בעזרת השם יתברך, יום שני קדם החג ה'תשמ"ה.

שלום רב לידידי היקר לי מאד, שותה מימי הנחל, נחל נובע
מקור חכמה, זכותו גג עלינו ... גרו יאיר ויזרח לגצח נצחים.

את מכתבך לגכון קבלתי ושמתתי כעל כל הון.

ראה, אהובי, אחי היקר, לחזק עצמך, ואל תניח את עצמך לפל
בשום אפן שבעולם יהיה איך שיהיה.

ראה לחזק עצמך, כי סוף כל סוף ימינו כצל עובר (תהלים קמד,
ד), ומה שזוכים לתפס בכל יום ויום איזו התחזקות, איזו שמחה
— זו קרן נפלאה, כי בזה העולם עובר על כל בריה שבעולם
קטנות וירידות וחלישות הדעת לנתקו משרשו, והאדם צריך
להלחם ולהחזיק מעמד, ויחשב תמיד רק ממנו יתברך, ואף שגכשל
בין כך במה שגכשל, עליו להתחיל התחלה חדשה בעקשנות
גדולה.

עליך לחזק עצמך מאד מאד, והעקר — להיות רגיל לדבר
עמו יתברך, אשר כל דבור ודבור שהאדם זוכה לדבר עמו יתברך,
הוא קרן נפלאה ונוראה מאד. אשרי המתמיד בזה, ואז עולמו יראה
בחייו, כי התפלה והשיחה בינו לבין קונו, ממשכת על האדם הארה
גדולה מן השמים.

המאחל לך חג פשוט ושמח...

ו' תצו.

בעזרת השם יתברך, יום שני קדם החג ה'תשמ"ה.

שלום רב להאברך היקר לי מאד, שותה מימי הנחל, נחל נובע
מקור חכמה, זכותו גג עלינו ... גרו יאיר ויזרח לגצח נצחים.

אֶת מִכְתָּבְךָ לְנִכּוֹן קִבְּלָתִי, וְשִׂמְחָתִי כְּעַל כָּל הַיּוֹם.

רְאֵה לְחִזּוֹק עֲצָמְךָ מְאֹד לְהִיּוֹת בְּשִׂמְחָה עֲצוּמָה עַל נַעַם חֻלְקֶךָ, שְׂאֵתָה יוֹדֵעַ מִרְבֵּנוּ ז"ל, וְכֵן זְכוּיָת בְּזְכוּיּוֹת חֲנָם לְהִיּוֹת עַל צִיּוֹן רַבֵּנוּ ז"ל, אֲשֶׁר הִזְכוּת הַזֹּאת הִיא זְכוּיָת וְחֻסֵּד חֲנָם מִן הַשָּׁמַיִם.

וּמוֹהַרְנֵנוּ ז"ל אָמַר, שְׂכַדָּאֵי אָפְלוּ לְחִזּוֹר מִן הָעוֹלָם הָעֲלִיּוֹן אִם צָרִיף, וּבִלְבָד שְׂיִהְיֶה עוֹד פַּעַם עַל צִיּוֹן רַבֵּנוּ ז"ל, אֲשֶׁר עִמָּךְ הַדְּבָרִים יוֹרֵד עַד אֵין סוּף.

הַעֲקֹר רְאֵה לְדַבֵּר הַרְבֵּה עִמּוֹ יִתְבָּרַךְ, אֲשֶׁר דָּבַר זֶה מְזַכֵּךְ אֶת הַדַּעַת וְהַלֵּב, וּמְטַהֵר אֶת הָאָדָם מִבֵּית וּמִבְחוּץ, וְצָרִיף לְהִיּוֹת כָּל-כָּף רְגִיל בְּעִבּוּדָה זֹאת, עַד שְׂיִדַּע שְׂאֵין לוֹ עִם מִי לְדַבֵּר רַק עִמּוֹ יִתְבָּרַךְ.

אוֹדוֹת הָאֲבָרָף ... גֵּרוֹ יְאִיר, תִּדַּע, כִּי יֵשׁ כָּלֵל בְּהִלְכָה: אֵין מְרַחֲמִים בְּדִין. אֵתָה לֹא שְׂמַעְתָּ אֶת שְׁנֵי הַצְּדָדִים, אֲנִי כֵן שְׂמַעְתִּי, וְהַתְמַצִּית — הִיא מְגַרְשֶׁת אוֹתוֹ מִהַבַּיִת וְכוּ' וְכוּ', וּמְתַרְחֶקֶת מִמֶּנּוּ וְד"ל, עַד שְׂנַמְאָס לוֹ, וְעַל-כֵּן בָּרַח. וּכְפִי הַנְּרָאָה, אִם אֲשֶׁה כָּל-כָּף מְזוֹלְזֵלֵת בְּכַעְלָהּ, יוֹתֵר טוֹב שְׂיִתְגַּרְשׁוּ, וּמָה שְׂהִיא בּוֹכָה עִכְשָׁו, כִּי חֲסֹר לָהּ קִרְבָּן לְהַתְעַלֵּל בּוֹ וְכוּ'.

הַמֵּאֲחֵל לוֹ חַג כְּשֶׁר וְשִׂמְחָה...

ו' תצו.

בְּעִזְרַת הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ, יוֹם שְׁלִישִׁי קִדְּם הַחַג ה'תשמ"ה.

שְׁלוֹם רַב לְהַיְקָר וְהַנְּעֵלָה, שׁוֹתָה מִיָּמֵי הַנַּחֵל, נַחֵל נוֹבֵעַ מְקוֹר חֲכָמָה, זְכוּתוֹ יִגַּן עָלֵינוּ ... גֵּרוֹ יְאִיר וְיִזְרַח לְנִצְחָה נְצָחִים.

אֶת מִכְתָּבְךָ לְנִכּוֹן קִבְּלָתִי.

תֵּאֱמִין לִי, שְׂאֲנִי מְאֹד מְאֹד מְקַנָּא בְּךָ, בְּבַחֲזִינֵת (בְּכָא בְּתָרָא כּא): "קִנְאָת סוּפְרִים תְּרַבֵּה חֲכָמָה", עַל גְּדֹל זְכוּתְךָ בְּשִׂמּוּשׁ אֶת רַבֵּנוּ ז"ל, בְּהַדְפָּסֶת סְפָרָיו הַקְּדוּשִׁים, אֲשֶׁר אֵין לְמַעְלָה מִזֶּה, וּבִפְרָטִיּוֹת —

יח אֲשֶׁר ו' תצח בנחל

הקונטרסים החדשים, שהם מהספר הגנוז, אֲשֶׁר ממש נופחים חיים
חדשים בכל הקורא בהם, ואתה הוא היחיד המתעסק בהדפסתן,
ועל-כן ראוי לך לשמח בזה מאד מאד, ולא להניח אצלך העצבות
כרגע.

הרגל עצמך לדבר הרבה עמו יתברך, אֲשֶׁר כל דבור ודבור הוא
קרן נפלאה, ומדבק את נשמת האדם לשרשו, ואשרי מי שמתמיד
בזה, ואז טוב לו לנצח.

חמדת לכבי! אסור לפל בדעתו בשום אפן שבעולם. ועליך
לידע, כי את כל אחד בזה העולם מנסים בנסיון אחר, ואשרי מי
שמתחזק מעמד, והוא חזק באמונה פשוטה בו יתברך.

הדורש שלומך, ומאחל לך חג פשר ושמח...

תכתב לי אם קבלת את חבילת הספרים בצרוף הקונטרס:
"עושה חדשות".

ו' תצח.

בעזרת השם יתברך, יום שלישי קדם החג ה'תשמ"ה.

שלום רב להבחור היקר, שותה מימי הנחל, נחל נובע מקור
חכמה, זכותו יגן עלינו ... גרו יאיר ויזרח לנצח נצחים.

את מכתבך לנכון קבלתי.

ומאד מאד שמחתי לראות איך שגור חדש רוצה להדליק עצמו
באור האורות של רבנו ז"ל.

ראה להתמיד הרבה הרבה בשיחותיו הקדושות של רבנו ז"ל
שב"ח-י-מוהר"ן וב"שיחות-הר"ן". גם ראה להתבודד הרבה עמו
יתברך.

ומה גדלה שמחתי, שאתה מדקדק באמירת ח"י פרקים משניות

אֲשֶׁר וְ תצט יט בנחל

בְּכָל יוֹם וַיּוֹם, אֲשֶׁר כַּחַת הַתּוֹרָה גְּדוֹל כָּל-כָּף, עַד שְׁסוּף כָּל סוּף תֵּצֵא
עַל יָדָה מִהַבֵּץ שְׁנַפְלֵת לְשֵׁם.

הַעֲקֹר רְאֵה לְדַבֵּק עֲצָמְךָ בּוֹ יִתְבָּרֵךְ, וְתִתְמַיֵּד בְּקִצּוֹר שְׁלַחַן עָרוּךְ,
שֶׁתִּדַּע אֵיךְ לְהִתְנַהֵג עַל-פִּי הַתּוֹרָה הַקְּדוּשָׁה.

מָה טוֹב וּמָה נְעִים, אִם תֵּעִין בְּקוֹנְטֵרְסִים הַחֲדָשִׁים שֶׁיֵּצְאוּ
עֲכָשׁוּ מִהַדְּפוּס, כְּמוֹ: "יֵשׁ תִּקְנָה", "מֵאָרֶץ אֶף", "מִשְׁפִּיל אֶף",
"קִשָּׁה יוֹם", "אוֹר אֲמוֹנָה", "בֵּית אֲמוֹנָה", "גְּלוֹי אֲמוֹנָה", "דָּרֶךְ
אֲמוֹנָה", "הַתְּגַלּוֹת אֲמוֹנָה", "וּרְעָה אֲמוֹנָה", וְשֵׁם תִּמְצָא מְרַגּוּעַ
לְנַפְשְׁךָ.

וְכֵן רְאֵה לְהִתְמַיֵּד הַרְבֵּה בְּשִׂאלוֹת וּתְשׁוּבוֹת "אֲשֶׁר בְּנַחַל".

הַדּוֹרֵשׁ שְׁלוֹמְךָ...

ו' תצט.

בְּעֶזְרַת הַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ, יוֹם שְׁלִישִׁי קִדְּם הַחֵג ה'תשמ"ה.

שְׁלוֹם רַב לְהַיְקָר וְהַנְּעֻלָּה, שׁוֹתָה מִימֵי הַנַּחַל, נַחַל נוֹבַע מְקוֹר
חֲכָמָה, זְכוּתוֹ יִגַּן עֲלֵינוּ ... גְּרוֹ יֵאִיר וַיִּזְרַח לְנִצְחָה נְצָחִים.

אֵת מִכְתָּבְךָ לְנִכּוֹן קִבְּלָתִי. וּמְאֹד מְאֹד שֶׁמַּחֲתִי שְׂאֵתָה עוֹסֵק
בְּהַדְּפַסֵּת מַעֲיִנוֹת הַחֲכָמָה חוּצָה, אֲשֶׁר זֶה תִּקְוֶה נִפְלָא לְפָגֵם הַבְּרִית,
וְאֲשֶׁרִי מִי שֶׁיִּדְּעֵ אֵת נִגְעֵי לְבָבוֹ, שֶׁיַּעֲסֵק בְּעֵסֵק הַקְּדוּשׁ וְהַנּוֹרָא הַזֶּה.

הִיָּה כְּדַאי שֶׁתְּפִיץ הַרְבֵּה אֵת סִפְרֵי שִׂאלוֹת וּתְשׁוּבוֹת "אֲשֶׁר
בְּנַחַל" בֵּין הַחֲרָדִים לְדַבֵּר ה', וְאֵת יֵתֵר הַקּוֹנְטֵרְסִים בֵּין פּוֹרְקֵי הָעַל.

עֲלֵינוּ לְנַפֵּץ עֲכָשׁוּ אֵת הַסֵּמ"ף-מ"ם לְרִסְיִסִּים, וְזֶה זוֹכִים רַק
עַל-יְדֵי הַפְּצַת סִפְרֵי רַבְּנוֹ ז"ל בְּעוֹלָם.

רְאֵה לְהִיּוֹת חֲזָק בְּדַבּוּרִים, לְדַבֵּר הַרְבֵּה עִמוֹ יִתְבָּרֵךְ, וְכֵן תִּתְמַיֵּד

כ אָשֶׁר ו' תָּק בְּנִחַל

הַרְבֵּה בְּמִקְרָא, מְשֻׁנָּה, גְּמָרָא, מְדַרְשׁ בְּכָל יוֹם וַיּוֹם, וְאִז טוֹב לָךְ לְנִצַּח נְצָחִים.

אודות "מציאת הזיווג", ראה לומר בכל יום ויום התפלות שונדפסו עכשו בקונטרס הזה, ובנדאי לא יעזב אותך השם יתברך.

ועליך לדעת, כי מה שתפלה פועלת, שום דבר לא יפעל, וכך חס גבה איתהפך, כשיכמרו רחמיו יתברך תתהפך מדת הדין למדת הרחמים.

הדורש שלומך...

ו' תָּק.

בעזרת השם יתברך, יום שלישי קדם החג ה'תשמ"ה.

שְׁלוֹם רַב.

את מכתבך לנכון קבלתי. ומאד אני שמח שעדין את אוחות בספרי רבנו ז"ל. מוהרנ"ת ז"ל, שהיה התלמיד של רבנו ז"ל, אמר קדם הסתלקותו לעילא: אפלו שיהיה הבעל עברה הכי גדול, כל זמן שיחזיק בספרי רבנו ז"ל, בנדאי סוף כל סוף יזכה לשוב בתשובה.

ראי להסתפל הרבה בהקונטרסים החדשים שאך נדפסו: "אור אמונה", "בית אמונה", "גלוי אמונה", "דרך אמונה", "התגלות אמונה", "ורעה אמונה", והעולה על הכל — "יש תקנה", "מאריך אף", "משפיל אף", קשה יום... וכו' וכו'. ובנדאי לא יעזב אותך השם יתברך — אם לא תעזבי אותו.

רחמי על ימי נעורייך. עד מתי תפלי בבאר שחת, ומאומה לא נשאר ממך, כי הלה בורח ממך, וכבר אינו מסתפל אחר-כך עליך. יותר טוב להתחנן פדת, והקדוש-ברוך-הוא יאיר בך שכל ודעת להבין מה שלפניך.

אָשֶׁר ו' תְּקֵא בְּנַחַל כֹּא

הַעֲקֹר רָאִי לְהַמְשִׁיף לְכַתֵּב אֶת כָּל נִגְעֵי לְבָבְךָ, וְרַבְּנוּ ו' לֵאמֹר,
שְׁבֻזְכוֹת הַיְהוּדִי דְבָרִים יוֹצֵא הַרְעָה מִהַעֲצָמוֹת, וּמִמְשִׁיף עַל עֲצָמוֹ
עֲרֻבוֹת נֵעַם זִיו שְׁכִינַת עֲזוֹ יִתְבָּרֵךְ.

הַמֵּאַחַל חַג פֶּשֶׁר וְשִׂמְחָה...

ו' תְּקֵא.

בְּעֶזְרַת הַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ, יוֹם שְׁלִישֵׁי קֳדָם הַחַג ה'תִּשְׁמ"ה.

שְׁלוֹם רַב לְהִיקָר וְהַנְּעֵלָה, שׁוֹתָה מִימֵי הַנַּחַל, נַחַל נוֹבֵעַ מִקּוֹר
חֲכָמָה, זְכוּתוֹ יִגַּן עֲלֵינוּ ... גֵּרוֹ יֵאִיר וְיִזְרַח לְנִצְחָה נִצְחִים.

אֶת מִכְתָּבְךָ לְנִכּוֹן קִבְּלָתִּי.

וּגְדֹל שְׂמֵחָתִי, שְׁנִמְצָא בְּעִיר טְבֵרְיָה בְּחֹר הַמְּדַבֵּר עִם חֲבֵרָיו
מִרַבְּנוּ ו' לְוַמְעֻצוֹתָיו הַקְּדוֹשׁוֹת — אֵין לְשַׁעַר וּלְסִפּוֹר כָּלָל, כִּי כָּל
זְמַן שְׂאֵנוּ מְלַבְּשִׁים בְּגוּפֵנוּ הַגִּשְׁמִי, אִי אֶפְשֶׁר לָנוּ לְתַאֵר בְּשִׂכָּל
הָאֲנוּשִׁי מִי וּמֵה רַבְּנוּ ו' ל, וְאֵנוּ מְאֲמִינִים מִרְּחוֹק, שְׂכָל תְּקֻנַּת בֵּית
יִשְׂרָאֵל תְּלוּיָהּ בְּלִמּוּדוֹ הַטּוֹב, וּבְפִרְטִיּוֹת בְּעִנְיַן הַתְּפִלָּה
וְהַתְּבוּדוֹת, וְשִׂיחָה בֵּינוּ לְבֵין קוֹנוֹ.

מָה אֵמַר לָךְ! רְאֵה לְהִיּוֹת חֲזָק בְּנֵה וְאֵל תִּסְתַּפֵּל עַל כָּף שְׂאֵינְךָ
רְאוּי לְדַבֵּר עִם אַחֲרִים, כִּי בְּפִרוּשׁ אֵמַר רַבְּנוּ ו' ל (תִּי-מוֹהֲר"ן, סִימָן
תמז): אִם מְקַרְבִּים רְחוּקִים, אֲזִי הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא כָּבֵר מוֹחֵל גַּם
עַל עוֹנוֹתָיו.

וְעַל-כֵּן רְאֵה לְהִתְמִיד בְּדַבֵּר זֶה לְדַבֵּר הַרְבֵּה מִרַבְּנוּ ו' ל
וּמְעֻצוֹתָיו הַקְּדוֹשׁוֹת, וְאֵז יְהִי אֶצְלְךָ אוֹר יֶשֶׁר וְאוֹר חוּזֵר.

אוֹדוֹת סְפָרִים, לְאַחֲרוֹנָה יֵצְאוּ לְאוֹר קוֹנִטְרָסִים תְּדָשִׁים עַל-פִּי
דַּעַת רַבְּנוּ ו' ל, אֲשֶׁר הֵם יַעֲשׂוּ מִהַפְּכָה גְדוֹלָה בְּאַרְץ יִשְׂרָאֵל, וְיִכְנִיסוּ
בְּאֲחִינוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל אֲמוּנָה וְתִקְוָה וְתִשׁוּבָה.

כב אשר ו' תקב בנחל

וְהָיָה רְאוּי, שְׁתַּקְשֵׁר עֲצָמָךְ בְּמִשְׁרָדְנוּ בְּבִגְי בְּרֵק, וְשֵׁם תִּקְבֵּל אֶת
כָּל הַסְּפָרִים, לְחֻלְקָם וְלְהַפִּיצָם בֵּין חֲבֵרֶיךָ.

הַדּוֹרֵשׁ שְׁלוֹמָךְ, וּמֵאֲחֵל לְךָ חֵג בְּשֵׁר וְשִׁמְחָה...

אֲנִשִּׁי שְׁלוֹמְנוּ אָמְרוּ: הַתְּעוֹרְרוֹת הַבָּאָה מֵצַד הַתְּחִזְקוֹת, זֹהֵי
הַתְּעוֹרְרוֹת אֲמִתִּית, וְיִהְיֶה לָּהּ קִיּוֹם, מֵה שְׂאִין כֵּן הַתְּעוֹרְרוֹת הַבָּאָה
מֵצַד הַתְּעוֹרְרוֹת, לֹא תִחֲזִיק אֲצִלוֹ כָּלֵל, כִּי לְבִסּוֹף תִּתְבַּטֵּל.

ו' תקב.

בְּעֶזְרַת הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ, יוֹם שְׁלִישִׁי קִדְם הַחֵג ה'תשמ"ה.

שְׁלוֹם רַב לְהַחֲתֵן, שׁוֹתֵה מִיָּמֵי הַנַּחֵל, נַחֵל נוֹבֵעַ מְקוֹר חֲכָמָה,
זְכוּתוֹ יִגַּן עָלֵינוּ ... נְרוּ יֵאִיר וְיִזְרַח לְנִצְחָה נְצָחִים.

אֶת מִכְתָּבְךָ לְנִכּוֹן קִבְּלָתִי.

נָא וְנָא לֹא לְהִסְתַּכֵּל עַל שׁוֹם בְּרִיָּה שְׁבַעֵוֹלָם, מֵה יֵשׁ לְךָ עִם
אֲחֵר! הַרְגֵּל עֲצָמָךְ לְדַבֵּר עִמוֹ יִתְבָּרַךְ, כִּי רַק הוּא מִבֵּין אוֹתָךְ, וְרַק
אֵלָיו יִתְבָּרַךְ כְּדֹאֵי לְךָ לְדַבֵּר.

וּבְאֲמַת אִם הֵייתָ חֹזֵק בְּדַעְתָּךְ, הֵייתָ בּוֹרַח תְּמִיד רַק אֵלָיו
יִתְבָּרַךְ, וּמֵה עוֹשֶׂה הַסְּמ"ך-מ"ם? שׁוֹבֵר אוֹתָךְ לְגַמְרִי, עַד שְׁכָבֵר
אֵינְךָ מְרַגֵּשׁ אֶת הַיְשׁוּעָה שְׁעָשָׂה עִמָּךְ הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ. וְעַל כֵּן מֵהָר
רוּץ אֵלָיו יִתְבָּרַךְ, וַיִּתְדַבֵּר עִמוֹ יִתְבָּרַךְ, וְאִז תִּרְגֵּישׁ עֲצָמָךְ אָדָם אֲחֵר
לְגַמְרִי.

הַדּוֹרֵשׁ שְׁלוֹמָךְ...

ו' תִּקְג.

בְּעֶזְרַת הַשָּׁם יִתְבַּרֵךְ, יוֹם שְׁלִישֵׁי קֳדָם הַחֲג ה'תשמ"ה.

שְׁלוֹם רַב לְהִיקָר וְהַנְּעֻלָּה, שׁוֹתָה מִימֵי הַנַּחַל, נַחַל נוֹבַע מְקוֹר חֲכָמָה, זְכוּתוֹ יִגַּן עָלֵינוּ ... גֵּרוֹ יֵאִיר וַיִּזְרַח לְגֻצַח בְּנִצְחִים.

אֵת מִכְתָּבְךָ לְנִכוֹן קִבַּלְתִּי.

וְלִהְשִׁיבְךָ — יִקְצְרוּ הַמּוֹן יְרִיעוֹת. וּבִפְרָטִיּוֹת, כִּי כָּבֵר נִדְפָסוּ עַד עַכְשָׁיו קְרוֹב לַחֲמִשָּׁת אֲלָפִים מִכְתָּבִים בְּסַפְרֵי שְׁאֵלוֹת וּתְשׁוּבוֹת "אֲשֶׁר בְּנַחַל", אֲשֶׁרֵי שְׁיֵאֲחִזוּ בָּהֶם.

וּבִפְרָטִיּוֹת שְׁנָה בְּסִמּוּף הַתַּחֲלָתִי לְהַדְפִּיס אֵת הַקּוֹנְטְרָסִים הַחֲדָשִׁים, שֶׁהֵם מִמֶּשׁ אִוּרוֹת רוּחַנִיִּים שְׁזַכְנִי הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא בְּזִכְיוֹת חָנּוּם, וְרָאָה לְשַׁקֵּד בָּהֶם.

אוֹדוֹת עֲנִינְיָךְ וְכו', אַחֵי, אַחֵי הִיקָר! צְרִיכִים לְקַיֵּם אֵת רְצוֹן הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא בְּלִי שׁוּם נְגִיעוֹת וּפְגִימוֹת כָּלֵל. הוּא הַזֶּהִירְנוּ לְהַתְחַתֵּן כְּדִי לְהוֹלִיד בְּנִים, וְלְהַנְצִיל עַל-יְדֵי-זֶה מַעֲבְרוֹת, מֵה שִׁיף לְחֹשֶׁב הַרְבֵּה! ? תֵּאֲמִין לִי, שְׁלֹא חָסַר שְׁדוּכִים לְבַחוּרִים, אִף הַגָּאוֹת וְהַפְּגִימוֹת מַעֲכָבִים. כִּי אִם הִיָּה הָאָדָם מְתַבַּטֵּל אֵלָיו יִתְבַּרֵךְ, וְלוֹקַח אֵת מִי שֶׁהִזְמִין לוֹ הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, הִיָּה הִכִּי מְאֹשֶׁר, אִף בְּכָל שְׁדוּף חוֹשֵׁב מִחֻשְׁבוֹת — הָאֵם הִיא מְתֵאִמָּה לִי אוֹ לֹא! ? וּבֵינֵן כָּף עוֹבֵר יוֹם, שְׁבוּעָה, חֹדֶשׁ, שְׁנָה וְכו' וְכו', וְנוֹפְלִים בְּפַח יְקוֹשׁ וְכו'.

רָאָה לְבַטֵּל דַּעְתְּךָ אֵלָיו יִתְבַּרֵךְ, וְהוּא לֹא יַעֲזֹב אוֹתְךָ.

הַדּוֹרֵשׁ שְׁלוֹמְךָ...

ו' תּקד.

בְּעֶזְרַת הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ, יוֹם שְׁלִישִׁי קִדְם הַחֵג ה'תשמ"ה.

שְׁלוֹם רַב לִידִידֵי הַיְקָר לִי מְאֹד, שׁוֹתֶה מִימֵי הַנַּחַל, נַחַל נוֹבֵעַ
מְקוֹר חֲכָמָה, זְכוּתוֹ יִגַּן עָלֵינוּ ... גֵּרוֹ יֵאִיר וַיִּזְרַח לְנִצְחָה נְצָחִים.

אֶת מִכְתָּבְךָ לְנִכוּן קִבַּלְתִּי.

וְגִדַּל שְׂמֵחָתִי שְׂאֵתָה עוֹסֵק בְּזְכוּת הַרְבִּים, זֶה אֵין לְשַׁעַר וּלְסַפֵּר
כָּלֵל, כִּי לְמַעַלָּה בְּעוֹלָמוֹת הָעֲלִיּוֹנִים, יוֹצְאִים כְּרוּזִים בְּכָל יוֹם וַיּוֹם,
עַל מִי שְׂמֵחָזִיר אֶת בְּנֵי הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא אֵלָיו, וּמְפַאָּרִים וּמְשַׁבְּחִים
אוֹתוֹ בְּכָל הָעוֹלָמוֹת.

מָה אָמַר לָךְ! אֲנִי בְּכָל יוֹם וַיּוֹם שָׁשׁ וְשִׂמְחָה מְחֻדָּשׁ עַל נַעֲמִים
חֻלְקָנוּ, אֲשֶׁר בַּנַּחַל שָׁם גּוֹרְלָנוּ, וְאָנּוּ זוֹכִים לִידַע מֵרַבֵּי אֲמַת כְּזֶה,
הַמְדַבֵּק אוֹתָנוּ אֶל שְׂכִינַת עִזּוֹ יִתְבָּרַךְ.

רְאֵה לְהֵיוֹת רְגִיל לְדַבֵּר עִמּוֹ יִתְבָּרַךְ בְּלִשׁוֹן שְׂאֵתָה רְגִיל בָּה,
וְתַעֲשֶׂה בְּעֶצְמָךְ תְּפִלוֹת וְתַחֲנוּנוֹת וּבִקְשׁוֹת, וְכֵן רְאֵה לִיחַד יְחוּדִים
קְדוֹשִׁים, וְלִסְתֵּם עֵינֶיךָ מִחִיזוֹ דְּהֵאֵי עֲלֵמָא, וְלִצִּיר לִפְנֵי עֵינֶיךָ אֶת
שֵׁם הַיְיָ"ה בְּרוּךְ הוּא בְּצִרוּפֵי הַד' עוֹלָמוֹת: אֲצִילוֹת, בְּרִיאָה, יִצִּירָה,
עֲשִׂיָה, ע"ב ס"ג מ"ה ב"ן, אֲשֶׁר זֶה מוֹרִיד עַל נִשְׁמַת הָאָדָם שְׁפַע
וְהָאָרָה גְדוּלָּה, וּמֵאִיר לוֹ אוֹר נִפְלָא מִזִּיו שְׂכִינַת עִזּוֹ יִתְבָּרַךְ.

וְהַמְגִיד גְּלָה לְבֵית יוֹסֵף, שְׂבִזְכוּת שְׂקִידָתוֹ בְּמִשְׁנֵיּוֹת זָכָה, שְׂפָא
אֵלָיו בְּקִבְעוֹת מִן הַשָּׁמַיִם, וְגִלָּה לוֹ סוּדוֹת וְרִזֵּי דְרִזִּין.

וְעַל-כֵּן רְאֵה גַם אֵתָה לְהַתְמִיד בְּאַמִּירַת מִשְׁנֵיּוֹת כְּסֻדְרָן, לְהֵיוֹת
רְגִיל לומר הַרְבֵּה הַרְבֵּה מִשְׁנֵיּוֹת פֶּרֶק אַחַר פֶּרֶק, עַד שֶׁתִּזְכֶּה לְסִיִּים
אֶת כָּל שֵׁשׁ סְדְרֵי מִשְׁנָה וְתַתְחִיל עוֹד פַּעַם, וְכֵן תַּתְנַהֵג כָּל יְמֵי
חַיֶּיךָ. וּבְיָדָאֵי לֹא יַעֲזֹב אוֹתְךָ הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ, וְתִזְכֶּה עוֹד לְרְאוֹת
וּלְחַזוֹת בְּנַעֲמִים זִיו פְּנֵיּוֹ יִתְבָּרַךְ.

הַעֲקָר רְאֵה לְהֵיוֹת עֵקֶשׁן גְּדוּל, וְאֵל תַּצֵּא מֵהֵיכַל-הַקְּדֹשׁ שֶׁל

אֲשֶׁר וְ תָקָה בְּנֹחַל כֹּה

רַבְּנוּ וְיָלַד, וְכָל מָה שֶׁאַתָּה עוֹשֶׂה וְעוֹסֵק, הַכֹּל יִסְתַּוְּבַב סְבִיבוֹת הַיְכָל־הַקֹּדֶשׁ. וְאֵל תִּתְּבַיֵּשׁ בְּזֶה כָּלֵל, כִּי גַם לְמַעַלָּה בְּעוֹלָמוֹת הָעֲלִיּוֹנִים יֵשׁ מִתִּבְתָּא הַנִּקְרָאת "הַיְכָל־הַקֹּדֶשׁ", וּמִי שֶׁנִּכְנַס בָּהּ לְמַטָּה, יִכְנַס בָּהּ לְמַעַלָּה, וְאֲשֶׁרֵי הַזּוֹכֶה לָזֶה! עַל־כֵּן אֵל תִּתְּבַיֵּשׁ כָּלֵל מִהַמְּלַעֲיָגִים, וְתִתְּעַקֵּשׁ שְׁהִישִׁיבָה שְׁלֶךְ תִּקְרָא מִתִּבְתָּא "הַיְכָל־הַקֹּדֶשׁ", וּמִלְכוּתָא דְאַרְעָא כְּעִין מִלְכוּתָא דְרַקִּיעָא.

הַדּוֹרֵשׁ שְׁלוֹמָךְ, וּמֵאַחַל לָךְ חַג כְּפֶשֶׁר וְשִׂמְחָה...

וְ תָקָה.

בְּעֶזְרַת הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ, יוֹם שְׁלִישִׁי קִדְּם הַחַג ה'תשמ"ה.

שְׁלוֹם רַב.

אֵת מִכְתָּבְךָ לְנִכּוֹן קַבְּלָתִי, וְשִׂמְחָתִי שֶׁאַתָּה מְאֹד בְּשִׂמְחָה עַל הַהֲרִיזוֹן.

מָה אִמַּר לָךְ! אֲנַחְנוּ מְבָרְכִים כְּפִי שֶׁהָאֲדָם רוֹצֶה, אֲבָל הַקְּדוֹשׁ־בְּרוּךְ־הוּא עוֹזֵר מוֹשִׁיעַ כְּפִי שֶׁהוּא מִבֵּין מָה שֶׁטוֹב לְאָדָם. וְעַלִּינוּ לְקַבֵּל אֵת בְּרַכַּת הַצַּדִּיק בְּאוֹתוֹ אֲפֵן שֶׁקָּבְלוּ הַקְּדוֹשׁ־בְּרוּךְ־הוּא, הַצַּדִּיק מְבָרַךְ שְׁיִהְיֶה לָךְ מְנוּחָה לְשָׁנָה, וְהַקְּדוֹשׁ־בְּרוּךְ־הוּא מְקַבְּלוֹ, שֶׁטוֹב לָךְ לִהְיוֹת בְּהֲרִיזוֹן, וְלִנּוּחַ בַּמַּטָּה וְלֹא לַעֲשׂוֹת שׁוּם עֲבוּרָה קָשָׁה בְּבֵית.

מָה אִמַּר לָךְ! בְּכָל יוֹם וְיוֹם בָּאִים אֵלַי חֲשׂוּכֵי בָנִים, לֹא עַלִּינוּ, וּבּוֹכִים וּמְבַכִּים שָׁמַיִם וְאָרֶץ עַל רַע מְזֻלָּם, וְהָיוּ מְשֻׁלְּמִים כָּל הַזֶּה שֶׁבְּעוֹלָם, הַעֲקָר שִׁיזְכּוּ לָבֵן אוֹ לְבַת, וּמִי שֶׁכָּבַר זָכָה לְפָרִי בֶטֶן לֹא יָכוֹל לְהִבִּין דְּבַר זֶה.

וְעַל־כֵּן, לְדַעַתִּי, רְאֵי לְשִׂמְחָה עִם הַמִּתְנַהֵּ עַד מְאֹד, וְתִרְאֵי לְנוּחַ הַרְבֵּה בַּמַּטָּה כָּל חֲדָשֵׁי הַהֲרִיזוֹן, וְלֹא לְכַעַס וְלֹא לְהַקְפִּיד כָּלֵל. אִם אֲפֶשֶׁר לִדְבַר בְּכָל יוֹם קִצַּת מִשְׁמוֹת הַצַּדִּיקִים — מָה טוֹב וּמָה נְעִים,

כו אֲשֶׁר ו' תקו בנחל

כי אני בטוח שפרי בטנך יהיה משהו מיחד, וזכות הצדיקים תעמד לכם לעבר הכל בשלום והולדה בנקל.

המאחל לכם חג פשר ושמח...

ו' תקו.

בעזרת השם יתברך, יום שלישי קדם החג ה'תשמ"ה.

שלום רב.

את מכתבך לנכון קבלתי, ושמחתי מאוד לשמע שאתם עומדים להנשא במזל טוב. ראו להחזיק עצמכם יחד, ושום דבר לא יפריד ביניכם, כי אתם זוג מתאים מן השמים, והקדוש-ברוך-הוא יעזר לכם להפגס אל החפה בשעה טובה ומצלחת, ולהתחיל חיים חדשים, חיים של שלום ואהבה והבנה אחד את השני.

היה טוב אם אפשר לכם לעת עתה רק לשכר דירה לא רחוק מן המקום שאתם תעבדו.

בענין חלול שבת תשמרי מאוד מאוד, כי שבת זה כבת עינינו, ומה לא יעשה אדם לשמר את כבת עינו. לדעתי, אם תעשי תנאי, שאת לא רוצה לחלל שבת, אזי תצליחי למצא עבודה בבית חולים כזה, גם יש היום להשיג ספר, המדבר מנושא רופאים ואחיות, מה מתר להם ומה אסור להם לעשות בשבת, והיה טוב שתקני לך ספר כזה, וזה יהיה לך לעזר גדול.

אודות המריבות בבית — מה את יכולה לעשות?! עליך לדבר עם שניהם (הינו עם ההורים) בצורה יפה, ולקיים כבוד אב ואם, ולבקש שבביתכם, בעזרתו יתברך, ישרה רק השלום והאהבה תמיד.

המאחל לכם חג פשר ושמח...

אָשֶׁר ו' תְּקוּזָה בְּנַחֵל כִּז
ו' תְּקוּזָה.

בְּעֶזְרַת הַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ, יוֹם שְׁלִישִׁי קֹדֶם הַחֵג ה'תשמ"ה.

שְׁלוֹם רַב לִידִידֵי הַיְקָר לִי מְאֹד, שׁוֹתֵה מִימֵי הַנַּחֵל, נַחֵל נוֹבֵעַ
מְקוֹר חֲכָמָה, זְכוּתוֹ יִגַּן עָלֵינוּ ... גֵּרוּ יֵאִיר וְיִזְרַח לְנִצְחָה נְצָחִים.

אֶת מַכְתָּבְךָ לְנִכּוֹן קִבַּלְתִּי.

וְשִׂמַּחְתִּי מְאֹד לְקִרְאָת הַחֲזוּק שִׁפְתָּבְךָ לִי, וְגַם שְׁעִדְוִין מַחֲזִיק
בְּתַמּוֹ לְהַתְמִיד בְּסִפְרֵי רַבְּנוּ ז"ל, אֲשֶׁר אֵין עֲרֹךְ אֲלֵיהֶם, כִּי הַזּוֹכָה
לְהַתְמִיד בְּסִפְרוֹ הַקְּדוֹשׁ שֶׁל רַבְּנוּ ז"ל ה"לְקוּטֵי-מוֹהֲר"ן" הַקְּדוֹשׁ
וְהַנּוֹרָא, יִזְכֶּה לְהִיּוֹת בְּעַל תְּשׁוּבָה וּבְעַל מַח גְּדוֹל, וְתַפְתַּח קִשְׁיוֹת
גִּידִיו, וְיִהְיֶה תְּמִיד בְּהַתְעוֹרְרוֹת דְּקַדְשָׁה.

מָה אִמַּר לְךָ! רְאוּי לָנוּ לְשִׂמַּח תְּמִיד עַל נֵעַם חֻלְקָנוּ, שְׁאָנוּ
זוֹכִים לִידַע מְרַבֵּי אֱמֶת פְּזָה, הַמְּלַמְּדֵנוּ עֲצוֹת נִפְלְאוֹת עַל כָּל פְּרָט
בַּחַיִּים. וְלִכֵּן מָה טוֹב וּמָה נָעִים לְהַתְמִיד בְּיוֹתֵר בְּלַמּוּד "לְקוּטֵי-
מוֹהֲר"ן", אֲשֶׁר הִפְלִי בּוֹ, וּבַפְּרָטִיּוֹת אִם לוֹמְדִים גַּם עַל זֶה אֶת
ה"לְקוּטֵי-הַלְכוֹת", שֶׁהֲרַחֵיב בָּהֶם מוֹהֲרַנְתָּ ז"ל אֶת הַדְּבִוּר, אֵיךְ
לְקַיֵּם כָּל עֲצָה וְהַנְּהִיגָה מְרַבְּנוּ ז"ל — אֵין לְמַעְלָה מִזֶּה.

וּמִכָּל שִׁפְן וְכָל שִׁפְן כְּשִׁזּוֹכִים גַּם לַעֲשׂוֹת תְּפִלָּה נְאֻה בְּעֶצְמוֹ
מִכָּל תּוֹרָה וְתוֹרָה שְׁזוֹכִים לְלַמֵּד בְּ"לְקוּטֵי-מוֹהֲר"ן" הַקְּדוֹשׁ וְהַנּוֹרָא,
זֶה עוֹלָה עַל הַפֶּל, כִּי עוֹלִים אֲצִלוּ יִתְבָּרֵךְ שְׁעֲשׂוּעִים גְּדוֹלִים כְּאֵלוֹ,
שֶׁלֹּא עָלוּ שְׁעֲשׂוּעִים כְּאֵלוֹ מִימּוֹת עוֹלָם.

אֲחֵי הַיְקָר! רְאֵה לְחִזּוֹק עֲצָמְךָ לְזְכוּת לְהִיּוֹת שִׂמַּח בְּחֻלְקֶךָ
תְּמִיד, אֲשֶׁר זֶה נִקְרָא תְּשׁוּבָה שֶׁל שְׂבִית' הַמוּבָא בְּלְקוּטֵי-מוֹהֲר"ן,
חֻלְק א', סִימָן ע"ט. כִּי בְּאֱמֶת כְּשֶׁאָדָם זוֹכֵה לְבִטֵּל עֲצָמוֹ לְגַמְרֵי
אֲלֵיו יִתְבָּרֵךְ, וְהוּא נִעֲשֶׂה בְּטֵל וּמְבִטֵּל מִכָּל וְכָל, עַל-יְדֵי-זֶה דִּיקָא
יִזְכֶּה לְתְּשׁוּבָה שֶׁל שְׂבִית, וְיִהְיֶה לוֹ נִיחָא, וְיִזְכֶּה לְרְאוֹת בְּגִדְלָתָם שֶׁל
יִשְׂרָאֵל, וְשׁוּם בְּרִיָּה לֹא תוּכַל לְדַחּוֹתוֹ מִמְּקוֹמוֹ.

חֲמֻדַּת לְבָבִי! רַק חֻזַּק וְאַמֵץ לְלַמֵּד שְׁעוּרִים קְבוּעִים בְּכָל יוֹם

כח אָשֶׁר ו' תקח בַּנְחָל

וְיוֹם, אֲפֹלוּ מְעַט דְּמַעַט, אֲבָל אֶל יַחֲסֹר לָךְ, הַתְּמִד מְדֵי יוֹם בְּיוֹמוֹ
בְּמִקְרָא, מִשְׁנֵה, גְּמָרָא, מְדַרְשׁ, זֶהר, תְּקוּנִים, אֲשֶׁר הַלְמוּדִים הָאֵלוֹ
הֵם זְכוּכִים לְנַפֵּשׁ וְהַצְלָחָתָה הַנְּצִיחִית.

וְעַל כָּלֵם — הַרְגֵל עֲצֻמָּךְ לְדַבֵּר עִמוֹ? תִּבְרָךְ בְּתַמִּימוֹת
וּבְפִשְׁיטוֹת גְּמוּרָה, כְּאֲשֶׁר יְדַבֵּר אִישׁ עִם רֵעֵהוּ וְהִבֵּן אֶל אָבִיו, אֲשֶׁר
כָּל דְּבוּר וְדְבוּר הוּא הַצְלָחָה נְצִיחִית.

הַמֵּאֲחִיל לָכֶם חַג כְּשֶׁר וְשִׂמְחָה...

ו' תקח.

בְּעִזְרוֹת הַשָּׁם יִתְבָּרַךְ, יוֹם רַבִּיעִי קִדְּם הַחַג ה'תשמ"ה.

שְׁלוֹם וּבְרָכָה וְכָל טוֹב סֵלָה יִגִּיעוּ וְיִרְדְּפוּ אֶל אַהֲוֵבֵי, יְדִידֵי הַיָּקָר
לִי מְאֹד ... גֵּרוֹ יְאִיר.

לְנִכּוֹן קַבְלָתִי אֶת מַכְתְּבֶךָ.

רָאָה לְהַרְגִיל עֲצֻמָּךְ לְלַמֵּד הַלְכָה, וְאֵל תְּקַפֵּץ וְכוּ', לִפְנֵי שְׂאֵתָה
יֹדֵעַ אֵת הַהֲלָכָה, וּמְכַל שֵׁכֵן שְׁלֵא תִבְטֵל וְכוּ' — מַה, הוּא הַתִּיר
עֲגוּנָה?! תִּאֲמִין לִי, שֶׁבְּכָל דְּבָר יֵשׁ פּוֹסְקִים לְכָאן וּלְכָאן, וְלֹא
יְכוּלִים לְקַפֵּץ וּלְהַרִיעַ עַל הַזְוִילָת וְכוּ', רַק כְּשִׁמְתִירִים עֲגוּנָה וְהַבְעַל
הַרְאֵשׁוֹן חוֹזֵר, אֲזִי הַיְלָדִים מְמַזְרִים, רַחֲמָנָא לְצַלֵּן, לְכֵן שָׁם שִׁיף
לְצֵאת כְּנֻגָד. אֲבָל בְּמִנְהַג, כָּל אֶחָד יֵשׁ לוֹ אֵת מְנַהֵג אֲבוֹתָיו וְאֲבוֹת
אֲבוֹתָיו, וְיֵשׁ לְכָל אֶחָד עַל מִי לְסַמֵּךְ, וְאֲסוּר לְבַטֵּל שׁוּם מְנַהֵג.

וְהִנֵּה מוּבָא בְּמִנְהַגֵי הַחֲתָ"ם סוֹפֵר, שֶׁבְּסַעֲדָה שְׁלִישִׁית בְּשַׁבָּת,
מִי שֶׁבְּרָךְ בְּרַכְת־הַמְזוֹן עַל הַכּוֹס, הַצָּרֵף לְשִׁתּוֹת אֵת הַכּוֹס, וְגַם הוּא
נִהַג כֵּן, וְאֵף שֶׁזֶה לִפְנֵי הַבְּדִלָה, וְאֵף שֶׁאֲנַחְנוּ לֹא נוֹהֲגִים כֵּן, אֲבָל
רוֹאִים שֶׁיֵּשׁ לָזֶה מְקוֹר מְסַמֵּךְ, כִּי מִי לָנוּ גְדוֹל מִהַחֲתָ"ם סוֹפֵר,
שֶׁבְּדוֹר הָאֲחֵרוֹן נִתְקַבַּל אֲצֵל כָּלֵל יִשְׂרָאֵל!

בְּעֵינַי אֲמִירַת 'לְחַיִּים', הִיָּה עוֹנָה "לְחַיִּים וְלִבְרָכָה", וְאָמַר לֹא לומר: "לְחַיִּים טוֹבִים", כִּי זֶה גִּימְטְרִיָּה 'קָלְלָה', רַחֲמָנָא לְצִלָּן.

רְאֵה מֵהַיּוֹם לֹא לְהִתְרַעַם עַל אֲנָשִׁים, אֲלֵא הַרְגֵּל עֲצֻמָּךְ לְשָׂאֵל, לֹא כָּל דְּבָר אַתָּה יוֹדֵעַ. וְיָדוּעַ הַסְּפוּר, שֶׁהַחֹלֶק עַל מוֹהַרְנֵי ו' לִכּוֹ', כְּשֶׁרָאָה אֶת הַלְקוּיֵי-מוֹהַרְנֵי, חֶלֶק א', סִימָן קצ"ט, מֵה שֶׁפְּתַב שָׁם: דְּב"ש גִּימְטְרִיָּה אֲשֶׁ"ה, עֲנָה וְאָמַר: "פֶּע, פֶּע, לֹא כוֹתְבִים כְּזֹאת בְּסִפְרִי", וְהִיָּה שָׁם יְהוּדֵי בְּשֵׁם ר' דָּוִד מִכְּפָר פְּאֵלִי, שֶׁרַק פֶּעַם אַחַת הִיָּה אֲצֵל רַבְּנֵי ו' ל, וְעֲלִיו אָמַר רַבְּנֵי ו' ל אֶת הַמֶּאֱמָר (לְקוּיֵי-מוֹהַרְנֵי, חֶלֶק א', סִימָן רפה): "טֵעֲמָה כִּי טוֹב סִחְרָה", מִי שֶׁטוֹעַם רַק פֶּעַם אַחַת אֶת טֵעַם הַצְּדִיק, הוּא כְּבָר אֵף פֶּעַם לֹא יִחַלֵּק עֲלָיו, וְהוּא לֹא יְכוּל הִיָּה לְסַבֵּל, אִיךָ הַמִּפְרָסֵם אוֹמַר עַל רַבְּנֵי ו' ל כָּךְ: "פֶּע פֶּע" וְכוּ'. עֲנָה וְאָמַר לוֹ: "לֹא בְּכָל מְקוֹם שֶׁהוּא הִיָּה — אַתָּם הִיִּיתֶם, הָרִי זֶה מִבְּאֵר בְּפְרוּשׁ בְּשֶׁעַר הַכְּפֻנּוֹת עֵינַי רֹאשׁ הַשָּׁנָה".

רוֹאִים מִכָּאן, שֶׁמִּפְרָסֵם עִם מְאוֹת חֲסִידִים לֹא לָמַד אֵף פֶּעַם אֶת שֶׁעַר הַכְּפֻנּוֹת, וּמֵה שֶׁפְּתוּב שָׁם אֵינוֹ יוֹדֵעַ כָּלֵל, וְעוֹד צוֹעֵק עַל הַזּוּלָּת: "פֶּע פֶּע". אִיךָ אַתָּה מוֹלִיךְ שׁוֹלֵל אֲנָשִׁים, בְּשֶׁעָה שֵׁישׁ לָךְ עוֹד הַמּוֹן מֵה לְלַמֵּד? ...!

וְדָבָר זֶה מְצוּי בְּדוֹרוֹתֵינוּ אֵלּוּ, אֲשֶׁר הִנֵּה אֶחָד שֶׁהִיָּה בְּעַל עֲבָרָה, רַחֲמָנָא לְצִלָּן, אֲשֶׁר אֵין עֲבָרָה בַּתּוֹרָה שְׁלֵא עֵבֵר עָלֶיהָ: חֲלוּל שַׁבָּת, אֲכִילַת טְרֵפוֹת וּנְבִלוֹת, בּוֹעֵל גְּדָה, חֲמִץ בְּפִסְחָה, אֲכִילַת חֲזִיר בְּיוֹם הַכִּפּוּרִים, וְעֵבֵר עַל כָּל הַעֲרִיּוֹת, רַחֲמָנָא לִישׁוֹבָן, וְעִכְשָׁו שָׁב בַּתְּשׁוּבָה, וּכְבָר נִעְשָׂה מְנַהִיג וְאוֹמַר דְּעוֹת: "זֶה כְּרָאוּי וְזֶה לֹא כְּרָאוּי... הָאֵין זֶה גַּחוּף?! וּמִכָּל שְׁכֵן שֶׁכְּבָר אוֹמְרִים עָלָיו, שֶׁהוּא בָּקִי בְּכָל הַתּוֹרָה כְּלָה... בְּשֶׁעָה שֶׁאֵינוֹ יוֹדֵעַ צוֹרֵתָא דְשִׁמְעָתָא. וְכֵן אוֹמְרִים עָלָיו, שֶׁהוּא בְּעַל רוּחַ-הַקֹּדֶשׁ... אוֹי לְעֵינַיִם שֶׁכָּךְ רוֹאוֹת, וְאוֹי לְאֲזֵנַיִם שֶׁכָּךְ שׁוֹמְעוֹת, הַיּוֹם עַל בְּעַל תְּשׁוּבָה צָרִיךְ לְכַרֵּר הַיִּטֵּב, אִם אֵינוֹ גוֹי, לֹא עָלֵינוּ. כִּי כַּמָּה פְּעָמִים בָּאוּ אֵלַי בְּעֲלֵי תְּשׁוּבָה אֲמַתִּיִּים, וְאַחַר חֲקִירָה וּדְרִישָׁה קִצְתָה, נִתְּוַדַּע לִי שֶׁאִמָּם גּוֹיָה, וְאֵף פֶּעַם לֹא הִתְגַּיְרָה, הַהוֹרִים הַתְּחַתָּנוּ בְּקַבּוּץ, אֲשֶׁר שָׁם מְצָא אוֹתָהּ.

ל אֲשֶׁר ו' תַּקַּט בְּנַחַל

וְכֵן צְרִיכִים לְבַדֵּק אִם הַבְּעַל-תְּשׁוּבָה אֵינוֹ מְמַזְרֵר, רַחֲמָנָא לְצַלָּן, כִּי בְּקַבּוּץ חַיִּים חַיֵּי הַפְּקָר, לֹא מְקַפִּידִים עַל עֲנִינֵי אִשׁוּת, עוֹבְרִים עַל אִשְׁתׁ אִישׁ וְכוּ' וְכוּ', וְאִם-כֵּן אֵיךְ בְּעַל-תְּשׁוּבָה יְכוּל כָּבֵר לְפַעֵר פִּיּוֹ לְזוֹמֵר דַּעוֹת — מִי כֵּן וּמִי לֹא... בְּשָׁעָה שֶׁסָּפַק גְּדוּל, אִם הוּא מִתָּר לְכוּא בְּקֵהֶל ה' מִצַּד יְחוּסוֹ.

וְדַבֵּר זֶה מְאֹד מְאֹד מִצּוֹי עֲכָשׁוּ בְּעוֹלָם — אוֹי לְאוֹתָהּ בּוֹשָׁה, אוֹי לְאוֹתָהּ חֲרָפָה, פָּקַח עֵינֶיהָ וַיֵּרָאָה, וְאֵל תִּהְיֶה שׁוֹטָה וּפְתִי הַמְּאַמֵּין לְכָל דְּבַר.

הַדּוֹרֵשׁ שְׁלוֹמָךְ, וּמֵאַחַל לָךְ חַג בָּשָׂר וְשֶׁמֶח...

ו' תַּקַּט.

בְּעֶזְרַת הַשָּׁם יִתְבָּרֵךְ, יוֹם רְבִיעִי קִדְּם הַחַג ה'תְּשַׁמ"ה.

שְׁלוֹם וּבְרָכָה אֶל הָאֲבֵרָךְ הַיְקָר לִי מְאֹד, גַּר לְהַצְדִּיק נַחַל נוֹבַע מְקוֹר חֲכָמָה, זְכוּתוֹ יִגַּן עָלֵינוּ ... גֵּרוֹ יֵאִיר.

לְנִכּוֹן קַבְּלָתִי אֶת מִכְתָּבְךָ.

מָה אָמַר לָךְ! שָׁמַר מְאֹד מִהַסְמָ"ךְ-מ"ם הַרוֹדֵף אֶתְרִיךְ עַל-יְדֵי הַרְהוּרֵי גֵאוּף, רַחֲמָנָא לְצַלָּן. וּכְבֹר אָמְרוּ חֲכָמֵינוּ הַקְּדוֹשִׁים (עֲרִיזִין טו.): חֲמוֹר הַמְדַבֵּר מִהַעוֹשָׁה מַעֲשָׂה, וּצְרִיכִים לְשָׁמַר מְאֹד עַל הַדְּבוּר. וְאָמְרוּ (שְׁבַת ל.ג.): הַכֹּל יוֹדְעִים, שֶׁבְּשִׁבְלִי מָה כְּלָה נִכְנָסָה לְחַפָּה? אֶלָּא לּוֹמֵר לָךְ, כָּל הַמְנַבֵּל אֶת פִּיּוֹ, מַעֲמִיקִים לוֹ גֵּיהֲנוֹם. וְלִכֵּן שָׁמַר מְאֹד עַל דְּבוּרֵי פִיךָ, מָה שֶׁשִּׁיף לְשִׁלּוּם-בֵּית תַּעֲסֵק בְּזֶה, וּמִצְוָה גְּדוּלָה אֶתָּה עוֹשָׂה, אֲבָל רַק תִּדְבַּק עֲצָמְךָ אֶז אֵלָיו יִתְבָּרֵךְ, שְׁלֹא תִהְיֶה לָךְ שׁוּם כְּוָנָה וּנְגִיעָה עֲצָמִית, רַק לְבַטֵּל עֲצָמְךָ אֶל הָאֵין סוּף בְּרוּךְ הוּא, וּלְהַדְרִיף אֶת הַזּוּגוֹת וְכוּ', יִהְיֶה רַק לְשֵׁם שְׁמַיִם, לְהַצִּיל אֶצְלָם אֶת הַשִּׁלּוּם-בֵּית וְכוּ', אֲבָל לָךְ לֹא יִהְיוּ שׁוּם מַחֲשָׁבוֹת וְהַרְהוּרִים רַעִים בְּעֲנִינִים אֵלָיו.

אִם אֶתָּה יְכוּל לְהִרְאוֹת אֶת זֶה — מָה טוֹב וּמָה נְעִים. וְאֶל זֶה

אֲשֶׁר ו' תְּקִי בְּנַחֵל לֹא

תִּזְכֶּה רַק אִם תִּהְיֶה דְּבוּק בּוֹ יִתְבַּרְךָ, לְצִיר בְּדַעְתְּךָ אֵיךְ שְׁפָל הָעוֹלָם
כָּלוּ אֱלֻקוֹת גְּמוּר הוּא.

הַמֵּאֲחֵל לְךָ חַג בְּשֵׁר וְשִׂמְחָה...

ו' תְּקִי.

בְּעֶזְרַת הַשֵּׁם יִתְבַּרְךָ, יוֹם רְבִיעִי קִדְּם הַחַג ה'תשמ"ה.

שְׁלוֹם וּבִרְכָה אֶל יְדִידֵי הַיְקָר לִי מְאֹד ... נְרוּ יְאִיר.

לְנִכּוֹן קַבְּלֵתִי אֶת מִכְתְּבְּךָ.

מָה אָמַר לְךָ! אֲנִי כָּל-כֶּף שָׁבוּר מִכָּל מַה שְּׁעוֹבֵר עָלֵינוּ, וְאֵין
עַל מִי לְהִשְׁעֵן רַק עַל אָבִינוּ שְׁבַשְׂמִים. וְזֶה מַה שְּׂרַבְנוּ וְ"ל מְלַמֵּד
אוֹתָנוּ — לֹא לְלֶכֶת אֶל בְּשֵׁר וְדָם, שְׂאִינוּ יְכוּל לְעֹזֵר לְעֶצְמוֹ, וְאֵיךְ
יְכוּל לְעֹזֵר לְךָ?!

וְזֶה מַה שְּׂאָמַר דָּוִד הַמֶּלֶךְ (תְּהִלִּים קמו, ג): "אֵל תִּבְטְחוּ בַּנְּדִיבִים,
בְּכֵן-אָדָם שְׂאֵין לוֹ תְּשׁוּעָה", הוּא אֵינוּ יְכוּל לְעֹזֵר לְעֶצְמוֹ, וְאֵיךְ יְעֹזֵר
לְאַחֲרִים?! וּבְנֻדָּאֵי כּוֹאֵב לְרֵאוֹת, אֲשֶׁר אֵלוֹ הִרְשָׁעִים מְצַלִּיחִים,
וְהִשְׁעָה שׁוֹחֲקֵת לָהֶם עֲכָשׁוּ. אֵךְ אֶסוּר לְהִתְגַּדֵּר בָּהֶם, וּבְנֻדָּאֵי גַם
הַסּוֹף שְׁלָהֶם יְבוֹא, וְיִקְבְּלוּ אֶת עֲנָשׁם בְּאִפְּן מְרָ מְאֹד. כָּל אֵלוֹ שְׁחָלְקוּ
וְרָדְפוּ אוֹתִי מֵתוֹ כְּכֹר מִיִּתְהָ מְשֻׁנָּה מְאֹד, וְהִשְׁאָר — גַּם עָלֵיהֶם
תִּעֲבֹר כּוֹס הַתְּרַעֲלָה.

רַק חֹזֵק וְאַמֵּץ, וְתִמְשִׁיךְ לְהִתְפַּלֵּל וְלִשְׁפֹּף שִׁיחַ וְתִפְלָה לְפָנָיו
יִתְבַּרְךָ, בְּפִשׁוּט יָדִים וְרַגְלִים תִּבְכֶּה וְתִתְחַנֵּן אֵלָיו יִתְבַּרְךָ, שְׂיַחֲוּס
וִירְחַם עָלֵיכֶם תָּמִיד.

הַכּוֹתֵב בְּצַעַר גְּדוֹל...

ו' תקיא.

בעזרת השם יתברך, יום רביעי קדם החג ה'תשמ"ה.

שלום וברכה אל האברך היקר לי מאד, נר להצדיק נחל נובע
מקור חכמה, זכותו יגן עלינו ... נרו יאיר.

לנכון קבלתי את מכתבך.

רבנו ז"ל אמר (לקוטי מוהר"ן, חלק ב', סימן כד): מצוה גדולה
להיות בשמחה תמיד. נמצא, אשר אין זו עצה או הנהגה טובה
שרבנו ז"ל נותן לנו, אלא זו מצוה גדולה להיות בשמחה תמיד,
הינו 'תמיד' דיקא להיות בשמחה, ובכל המצבים ובכל המקרים
שרק קורים עם האדם — הן בעליה והן בירידה וכו', העקר להיות
בשמחה תמיד.

אני מאד מקנה להקדוש-ברוך-הוא, שהכל יתהפך לטובה
ותהיה מפלה גדולה לכל השונאים, ונשמע ונתבשר תמיד רק
בשורות משמחות.

נא להתמיד בלמוד משניות, שנה מופך את הנפש מכל מיני
חלדה, ורק זה יעזר לה לדלג על כל הגלים שעוברים עליה.

אל תפנס בלחץ, כי גדול אדוננו ורב להושיע, ובנדאי לא יתן
הקדוש-ברוך-הוא מוט לצדיק, אלא מתוך צרה — ורחה.

הדורש שלומך באהבה רבה...

ו' תקיב.

בעזרת השם יתברך, יום רביעי קדם החג ה'תשמ"ה.

שלום וברכה וכל טוב סלה יגיעו וירדפו אל אהובי, ידידי היקר
לי מאד ... נרו יאיר.

לנכון קבלתי את מכתבך.

מָה אָמַר לָךְ! רְאוּי לָנוּ לְשִׂמְחָה, שְׁאַנְחָנוּ זֹכוֹיִם לְדַעַת מֵרַבִּי אָמֵת
 בְּזָה, רַבִּי נוֹרָא וְנִפְלָא בְּזָה, וַתְּהִלָּה לְאֵל, אֲנַחְנוּ לּוֹמְדִים סִפְרֵי
 הַקְּדוּשִׁים, וְהֵם מְאֹד מְאֹד יִקְרִים בְּעֵינֵינוּ, בְּזָה בְּעֶצְמוֹ רְאוּי לָנוּ
 לְהִתְחַזֵּק, כִּי בְּעוֹנוֹתֵינוּ הַרְבִּים, עֲדִין יֵשׁ שׁוֹטִים וְטַפְשִׁים, שְׁסִפְרֵי
 רַבְּנוּ ז"ל הֵם בְּיָדָם אִסּוּר חֲמוּר לְהִתְחַזֵּק וְכוּ', אוּי לְשׁוֹטִים וְאַוִּילִים
 כְּאֵלוֹ וְכוּ', וְאַנִּי קוֹרָא אוֹתָם טַפְשִׁים, כִּי אֲנִי דָן אוֹתָם לְכַף זְכוּת,
 אַחֲרֵי שְׁעָנִין רַבְּנוּ ז"ל כָּל-כֶּף נִכְנָס בְּעוֹלָם, וְרוֹאִים בְּחוּשׁ, שְׁכָל מִי
 שְׁחוּזָר בְּתִשׁוּבָה, בְּהִכָּרַח לוֹ לְהִתְחַזֵּק מִסִּפְרֵי רַבְּנוּ ז"ל, מָה שֵׁיף
 לְחַלֵּק וְכוּ'?! אֵינן זֹאת אֶלָּא מַחֲמַת טַפְשׁוֹת וְקִטְנוֹת הַדַּעַת וְצִמְצוּם
 הַמַּחֲזִין וְכוּ', הֵבֵא מִפְּגָם הַבְּרִית, רַחֲמָנָא לְצַלּוּן, שְׁמִשָּׁם נוֹכְעַת הַיִּשׁוּת
 וְהַגְּאוּת וְכוּ', כִּי לֹא יִקַּח אָדָם אֶת סִפְרֵי רַבְּנוּ ז"ל בְּיָדוֹ, אֶלָּא אִם
 יִהְיֶה שְׁבוּר מְאֹד, וְאִזּוּ הַקְּדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא שׁוֹרָה בּוֹ, כְּמֵאֲמָרָם ז"ל
 (סוֹטָה ה.): "אֲנִי אֶת דְּבָא", הַקְּדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא שׁוֹרָה רַק בְּמָקוֹם עֲנוּהַ.

מָה אָמַר לָךְ! לֹא צְרִיכִים לְהִסְתַּכֵּל בְּזָה הָעוֹלָם עַל שׁוּם בְּרִיָּה,
 וְלִלְכֹת עִם הַגְּלוּי שְׁגָלָה לָנוּ רַבְּנוּ ז"ל עַל פְּסוּק (יִחְזַקְאֵל לֵג, כֹּד):
 "אֶחָד הָיָה אַבְרָהָם", שְׁאַבְרָהָם אָבִינוּ עָבַד אֶת הַקְּדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא רַק
 בְּבַחֲיִנַת 'אֶחָד', שְׁלֹא הִתְבַּלְּבַל מִשׁוּם בְּרִיָּה שְׁבַע עוֹלָם. וְזֶה יִסוּד גְּדוֹל
 בְּדַרְכֵי רַבְּנוּ ז"ל — לֹא לְהִתְבַּלְּבַל מֵאַף אֶחָד, רַק לְהִתְנַהֵג בְּתַמִּימוּת
 וּבִפְשִׁיטוּת, וְלֹא לְפָרְסָם אֶת עֲבוּדָתוֹ לְאַף אֶחָד; הֵן קִימַת חַצוֹת, הֵן
 הַתְּבוּדוֹת, וְהֵן הַשְּׁעוּרִים הַקְּבוּעִים: חֲמֵשׁ וְרִשְׁ"י, מִשְׁנֵיאוֹת, בְּבָלִי,
 יְרוּשְׁלָמִי, תּוֹסֵפְתָא, רַמְבַּ"ם, טוֹר וְשִׁלְחָן עָרוּף, סִפְרֵי הַזִּהָרָה
 וְהַתְּקוּנִים, וּבִפְרָטִיּוֹת סִפְרֵי קַבְּלָה שֶׁל הָאָרֶ"י ז"ל וְשֶׁל הַרַמְ"ק ז"ל,
 וְשָׂאָר כָּל הָעֲבוּדוֹת צְרִיכִים רַק לְהַחֲבִיא וּלְהַצְנִיעַ, וְלֹא לְפָרְסָם לְאַף
 אֶחָד אֶת עֲבוּדָתוֹ.

זוֹ הֵיטָה הַנְּהַגַת גְּדוּלֵי מִבְּחָרֵי אֲנָשֵׁי שְׁלוּמְנוּ, שְׁתַּמִּיד הָיוּ
 צְנוּעִים בְּמַעֲשֵׂיהֶם וּבְדַרְכֵיהֶם, וְאַף אֶחָד לֹא יָדַע מֵהֶם, וְכֵן הָיָה כָּל
 הַדּוֹרוֹת. וְלָכֵן עַל אֵלוֹ מֵאֲנָשֵׁי שְׁלוּמְנוּ אַף פָּעַם לֹא הֵיטָה מַחֲלָקָת,
 כִּי אִפְלוּ הַשְּׂכָנִים הַתִּיחָסוּ אֲלֵיהֶם בְּכַבּוּד גְּדוֹל, מַחֲמַת שְׂרָאוֹ אֲנָשִׁים
 יִרְאִי ה' שְׁמַתְפָּלִים בְּכּוֹנֵה, וְשׁוֹקְדִים בְּלִמּוּד הַתּוֹרָה הַקְּדוּשָׁה,
 וּמְדַבְּרִים בְּנִעִימוּת, וּמְתַנַּהֲגִים בְּדַרְךְ אֶרֶץ גְּדוֹל מְאֹד, הַשְּׁלוֹם-בֵּית

לד אֲשֶׁר ו' תְּקִיג בְּנַחַל

שְׁלֵהֶם הָיָה לְהַפְלִיא, הַהֲתַנְּהוּגוֹת בֵּין אָדָם לְחֻבְרוֹ הַיְתָה לְהַפְלִיא, מִמָּשׁ פְּלִאֵי פְּלִאוֹת, וְלִכְן הָיָה לָהֶם שֵׁם טוֹב. לֹא-כֵן עַל מוֹהֲרַיִת ו'ל, שֶׁהוּא גְּלָה וּפְרָסָם אֶת רַבְּנוֹ ו'ל, עָלָיו הַיְתָה כְּבָר מַחְלֶקֶת וְכוּ'. וְכֵן בְּכָל דּוֹר, אֵלּוֹ שֶׁפְּרָסְמוֹ אֶת רַבְּנוֹ ו'ל — אוֹתָם לֹא עֹזֵב הַסֵּמ"ךְ-מ"ם, אֶלָּא הַקִּים עֲלֵיהֶם מִתְּנַגְּדִים אֶפְלוּ מִבֵּין אֲנָשֵׁי שְׁלוֹמְנוּ.

לָךְ נָא וּרְאֵה מִי הָיָה הָעֶקֶר, שֶׁמָּסַר אֶת מוֹהֲרַיִת ו'ל? מִשֶּׁה חִינְקָס, שֶׁהָיָה קֹדֶם תְּלָמִיד רַבְּנוֹ ו'ל, וְלִבְסוֹף גַּתְהַפֵּךְ, כְּמוֹ שֶׁכָּתַב עָלָיו מוֹהֲרַיִת ו'ל: מִשֶּׁה גַתְהַפֵּךְ אֶל שִׁמ"ה — מִלְּשׁוֹן וּיִסְטָטְעֵנִישׁט, רַחֲמָנָא לְצַלֵּן, תְּהוּ וְבֵהוּ, אִיךְ שֶׁמָּסַר אוֹתוֹ לְמַלְכוּת, וְלִבְסוֹף נִפְל כְּפָגַר מֵת בְּאִמְצַע הַמְּסִירָה.

וְכֵן בְּכָל דּוֹר וְדוֹר, מִי שֶׁרַק עָסַק לְפָרְסָם אֶת רַבְּנוֹ ו'ל סְבַל מַה שֶׁסְּבַל, סְבַל רַב מְאֹד, הַלְשָׁנוֹת וּמְסִירוֹת וְכוּ', עֲלִבּוֹנוֹת וּבְזִיוּנוֹת וְכוּ', וְלִכְן זֶה מְאֹד מְסַפֵּן וְכוּ'. אֲבָל תִּדְעַ, שֶׁרַבְּנוֹ ו'ל אָמַר, שֶׁהוּא כְּבָר בְּחַר אֶת כָּל הָאֲנָשִׁים שְׁלוֹ: אִיךְ הָאֵב מִיֵּנַע אוֹיְגֵעַן אוֹיִס גְּעַקוּקָט אוֹיף אֵיטְלֵעֶכֶן בְּאוֹנְדֵרֶר, וּבְיֹדָאֵי כְּבָר בְּחַר מִי שֶׁיְפָרְסָם אוֹתוֹ, כִּי הוּא ו'ל נוֹתֵן לָנוּ גַם אֶת הַכַּחוֹת לָזֶה.

הַמְּאַחַל לָךְ חַג כְּשֶׁר וְשִׁמַּח...

ו' תְּקִיג.

בְּעִזְרַת הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ, יוֹם רְבִיעֵי קֹדֶם הַחַג הַתְּשֻׁמָּה.

שְׁלוֹם וּבִרְכָה אֶל אֶהוּבֵי, יְדִידֵי הַיְקָר לִי מְאֹד, נֵר לְהַצְדִּיק נַחַל נוֹבֵעַ מְקוֹר חֲכָמָה, זְכוּתוֹ יִגַּן עָלֵינוּ ... נְרוֹ יְאִיר.

לְנִכּוֹן קַבְלֵתִי אֶת מַכְתְּבְּךָ.

נָא וְנָא לֹא לְפַחַד, כִּי מַה יֵּשׁ לְאָדָם לְהַתִּירָא מִבְּשָׂר וָדָם? ! הֲלֹא לְמוֹת מִמִּילָא צְרִיכִים... אֲזוּ מַה כְּבָר יְכוּלִים לַעֲשׂוֹת לָךְ?! הַדְּבַק עֲצֻמָּךְ בְּאֵין סוּף בְּרוּיָה הוּא, וְאֲזוּ הַכָּל יִלְךְ לָךְ כְּסֻדֶּר. בְּרַגַע שֶׁמְגַלִּים אוֹתוֹת פַּחַד, זֶה מַה שֶׁנוֹתֵן לְצַד הַשָּׂנִי לְנִצָּח, אֲבָל בּוֹ בְּרַגַע שֶׁאֵין

אֲשֶׁר וְ תִקִּיד בְּנַחֵל לַה

מְרַאִים פֶּחַד, כִּי בְּאֵמֶת אֵין מַה לְפָחַד, אֲזַי אֲדַרְבֶּה, הֵם מְפַחְדִים
בְּמַדָּה.

מָה אָמַר לָךְ! הֶעֱקַר רַק לְמַסֵּר אֶת עֲצָמוֹ לְגַמְרֵי אֱלֹהֵי יִתְבָּרַךְ.
כִּי בְּאֵמֶת אֵין שׁוּם מְצִיאֹת בְּלַעַדְיוֹ יִתְבָּרַךְ כָּלֵל, וְהַכֵּל לְכָל אֱלֻקוֹת
גָּמוּר הוּא, דָּבָר גָּדוֹל וְדָבָר קָטָן אֵינוֹ נַעֲשֶׂה מַעֲצָמוֹ, אֲלֵא בְּהַשְׁגָּחַת
הַמַּאֲצִיל הָעֲלִיּוֹן, וְלִכֵּן מַה יֵּשׁ לְהִתְיַרָא?!

חֲזוּק וְאַמֶּץ, וְאֵז טוֹב לָךְ כָּל הַיָּמִים!

הַדּוֹרֵשׁ שְׁלוֹמָךְ וּמֵאֲחֵל לָךְ חַג פֶּשֶׁר וְשִׂמְחָה...

וְ תִקִּיד.

בְּעֶזְרַת הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ, יוֹם רַבִּיעִי קֹדֶם חַג ה'תּשׁמ"ה.

שְׁלוֹם וּבְרָכָה אֶל הַיָּקָר וְהַנְּעֻלָּה מְאֹד ... גֵּרוֹ יְאִיר.

לְנִכּוֹן קִבְּלֹתִי אֶת מִכְתָּבְךָ עִם הַכֶּסֶף לְהַדְפָּסַת סִפְרֵי רַבְּנוֹ ו"ל,
אֲשֶׁר אֵין לְמַעֲלָה מִזֶּה בְּזִכּוּי הַרְבִּים, כִּי עַל-יְדֵי שְׂמִפְרָסְמִים אֶת רַבְּנוֹ
ו"ל, בְּזֶה נִתְגַּדֵּל וְנִתְקַדֵּשׁ שְׁמוֹ יִתְבָּרַךְ, כַּמּוּבָא בְּדַבְּרֵי ו"ל
(לְקוּטֵי-מוֹהָר"ן, חֵלֶק ב', סִימָן סז), אֲשֶׁר הַצַּדִּיק הוּא הַיָּפִי וְהַחֲזָן וְהַפֶּאֶר
וְכוּ', עֵינֵי שָׁם.

מָה אָמַר לָךְ! עֲלִינוּ לְשַׁבַּח לְאֲדוֹן הַכֵּל, שְׂאֲנוּ זוֹכִים לְדַעַת
מְרַבְּנוֹ ו"ל, שְׁגִלָּה לָנוּ אֶת הַדְּרָךְ הַתָּם וְהַפְּשׁוּט לְדַבֵּר אֱלֹהֵי יִתְבָּרַךְ,
אֲשֶׁר הוּא עֲדִין לְצַחֲוֹק מְכַאֵיב בְּעֵינֵי כָל.

וּבְאֵמֶת זֶה גּוֹבֵל עִם כְּפִירוֹת, רַחֲמָנָא לְצַלָּן — מִי שְׂצוּחַק
מְשִׁיחָה בֵּינוֹ לְבֵין קוֹנוֹ, כִּי הַמַּאֲמִין הָאֱמֵתִי, שְׂמַאֲמִין אֲשֶׁר אֵין
בְּלַעַדְיוֹ יִתְבָּרַךְ, וְהוּא יִתְבָּרַךְ נִמְצָא וְאֵין בְּלַעַדְיוֹ נִמְצָא, הוּא תָּמִיד
יְדַבֵּר רַק עִמוֹ יִתְבָּרַךְ, כַּאֲשֶׁר יְדַבֵּר אִישׁ אֶל רַעְהוֹ. וְאָמַר רַבְּנוֹ ו"ל
(חֵי-מוֹהָר"ן, סִימָן תּמ): אֲפֹלוֹ שְׂלֵא יוֹכֵל לֹמַר רַק תָּבַת "רַבּוֹנוֹ שֶׁל
עוֹלָם" פַּעַם אַחַת — זֶה גַּם-כֵּן דָּבָר גָּדוֹל, וּמְכַל שְׂכָן לְשִׁיחַ וּלְסַפֵּר

לִפְנֵי יִתְבַּרְךָ אֶת כָּל אֲשֶׁר עִם לְבָבוֹ, כְּאֲשֶׁר יְדַבֵּר אִישׁ אֶל רֵעֵהוּ וְהֵבִין אֶל אָבִיו, אֵין לְמַעַלָּה מִזֶּה, וְאִם לֹא זָכִינוּ לְהִתְקַרֵּב אֶל רַבְּנוּ וְז"ל, רַק לְקַבֵּל מִמֶּנּוּ הַנְּהִיגָה זוֹ, כְּכֹר כְּדָאֵי כָּל הַהִתְקַרְבוּת, מִכָּל שְׂפָן שֶׁקְּבָלְנוּ עוֹד וְעוֹד עֲצוֹת נוֹרָאוֹת וְנִפְלְאוֹת עַל כָּל פֶּרֶט וּפְרֵט בְּחַיֵּינוּ, זוֹ זְכוּת גְּדוּלָּה עַד מְאֹד. וְלָכֵן אָסוּר לְהִסְתַּכֵּל עַל אַחֵרִים, אֲשֶׁר מִסְּפָנִים, שְׂרוּיִים הֵם בְּחֻשָׁף וְאִפְּלָה וְכוּ', פִּי מִי שֶׁאֵין לוֹ אֲמוּנָה בְּרוּרָה וּמְזַכֶּכֶת בּוֹ יִתְבַּרְךָ, לְהִרְגִישׁ שֶׁהַקְּדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא נִמְצָא פֹה וּמִסְתַּכֵּל עָלָיו, וְהוּא יְכוּל לְדַבֵּר עִמּוֹ בְּתַמִּימוֹת וּבְכַפְשֵׁיטוֹת, הוּא נִמְצָא בְּחֻשָׁף וְאִפְּלָה מִמֶּשׁ, חֻשָׁף כְּפוּל וּמְכַפֵּל, וְלֹא יוֹעִילוּ שׁוּם תְּרוּצִים: "אֲצַלְנוּ לֹא אוֹחֲזִים מִזֶּה", "אֲצַלְנוּ לֹא נוֹהֲגִים כְּךָ" וְכוּ' וְכַדוּמָה, כָּל מִינֵי פְתוּיִים וּשְׂטוּיֹת שְׂאוּמְרִים הַמְתַּנַּגְדִּים וְכוּ' — הַכֵּל הֶבֶל וְרַעוּת רוּחַ. הַתְּרוּץ הוּא פְּשוּט — "חֲסֹר הָאֲמוּנָה, רַחֲמָנָא לְצַלֵּן", וְאֵין תְּרוּץ וּמַעַנָּה וְאֵין וְכוּחַ, אֲשֶׁרֵי מִי שֶׁאֵינוֹ מְטַעֵה אֶת עַצְמוֹ, וְאֵינוֹ מְשַׁטֵּה עַצְמוֹ וְכוּ'.

"מִתְנַגֵּד" פְּרוּשׁוֹ שֶׁהוּא מִתְנַגֵּד עַל אֱלֻקוֹתוֹ יִתְבַּרְךָ, רַחֲמָנָא לְצַלֵּן, אֲשֶׁרֵי מִי שְׁבוֹרַח תְּמִיד רַק אֵלָיו יִתְבַּרְךָ, וְרַק אֶת זֶה אֲנִי מְגַלֶּה יָמִים וְשָׁנִים — אֲמוּנָה בְּבוֹרָא כָּל עוֹלָמִים! וְלָכֵן לֹא בְּחֻשׁ שֶׁהַסֵּמ"ךְ-מ"ם, יִמַּח שְׁמוֹ, שׁוֹנֵא אוֹתִי, וּמְקִים עָלַי בְּכָל פַּעַם מִתְנַגְדִּים חֲדָשִׁים, וְאִפְּלוּ מֵאֵלּוּ שֶׁהָיוּ אֲצִלֵּי וְנִתְקַרְבוּ עַל יְדֵי וְכוּ' וְכוּ', וּמֵה שֶׁהֵם לְבִסוּף בּוֹרְחִים מִמֶּנִּי וְכוּ', זֶה רַק מִפְּנֵי שֶׁהֵם מְתַבִּיְשִׁים מִמֶּנִּי, כִּי אֲנִי יוֹדֵעַ אֶת מַעֲשֵׂיהֶם, מַעֲשֵׂה אֶרֶץ מִצְרַיִם שֶׁעָשׂוּ, וַיֵּשׁ שֶׁעָבְרוּ, רַחֲמָנָא לְצַלֵּן, חֲטָאִים חֲמוּרִים מְאֹד מְאֹד, וְעַכְשָׁו שֶׁנִּתְפַּקְחוּ קֶצֶת וְכוּ', וַיּוֹדְעִים וּמְבִינִים שֶׁאֲנִי יוֹדֵעַ וְכוּ', אֲזִי מְתַבִּיְשִׁים מִמֶּנִּי וּבוֹרְחִים.

וְלָכֵן אֵין זֶה כְּבוֹד לְבְרַח מִמֶּנִּי, וְעוֹד לְהִתְפָּאֵר שֶׁפַּעַם הָיִיתִי, וְעַכְשָׁו אֲנִי יוֹדֵעַ אֲמַת... כֵּן, כֵּן, אֶתָּה יוֹדֵעַ עַכְשָׁו הָאֲמַת... שָׂרַק אֲנִי וְהַקְּדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא יוֹדְעִים אֶת טְנוּף מַעֲשֵׂיךָ... אֶת הַחֲטָאִים בְּפָגְמֵי הַבְּרִית שְׁלֶךְ, רַחֲמָנָא לְצַלֵּן, פּוֹחֵז הָיָה, וּפּוֹחֵז הוּא עַכְשָׁו וְכוּ'.

וְלָכֵן אַל תִּתְפַּעֵל מֵאֲנָשִׁים כְּאֵלּוּ שְׂאוּמְרִים שֶׁהָיוּ אֲצִלֵּי וְעַכְשָׁו

אֲשֶׁר ו' תִּקְטוּ בְּנֵחֶל לֹד

הֵם מְבִינִים אֶת הָאֱמֶת וְכוּ', וּבִנְדָאֵי הֵם מְבִינִים הַיֵּטֵב הַיֵּטֵב אֶת הָאֱמֶת, שֶׁרַק אֲנִי יוֹדֵעַ אֶת זְהֵמַת מַעֲשֵׂיהֶם, שֵׁישׁ שֶׁעָבְרוּ חֲטָאִים מְגִנִּים הַמוֹבָאִים בְּפִרְשַׁת אַחֲרֵי, וְלִכֵּן לֹא בָחֲנָם שְׁמֵתִבְיָשִׁים מִמֶּנִּי.

חֲזַק וְאַמֵץ, וְתַעֲזֹר לִי לְפָרְסֶם אֶת רַבְּנוּ ו'ל, שְׁנֵה קְרוֹב הַגְּאֻלָּה.

הַדּוֹרֵשׁ שְׁלוֹמָךְ...

ו' תִּקְטוּ.

בְּעֶזְרַת הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ, יוֹם רְבִיעֵי קֳדָם הַחֵג ה'תשס"ה.

שְׁלוֹם וּבְרָכָה אֶל אֶהוּבֵי, הָאֲבֵרָךְ הַיְקָר לִי מְאֹד ... גְּרוֹ יָאִיר.

לְנִכּוֹן קַבְּלֵתִי אֶת מִכְתָּבְךָ הָאֶרֶךְ.

מָה אָמַר לָךְ, יְדִידֵי הַיְקָר! רַבְּנוּ ו'ל אָמַר (לְקוּשֵׁי-מוֹתֵר"ן, חֶלֶק ב'), סִימָן ה'): הַעֲקָר הוּא הָאֱמוּנָה. וְצָרִיכִים לְחַפֵּשׁ וּלְבַקֵּשׁ בְּעֵצְמוֹ אֵיךְ הוּא אוֹחֵז בְּאֱמוּנָה, כִּי יֵשׁ סוֹבְלֵי חֲלָאִים, שֶׁעָקַר הַסֶּבֶל שְׁלָהֶם זֶה רַק מִחֲמַת חֲסָרוֹן אֱמוּנָה, וּבִפְרָט מִי שֶׁסּוֹבֵל מִחֲלַת עֲצָבִים (שְׁקוֹרִין נְעֵרְוִיז), זֶה בָּא רַק מִחֲסָרוֹן אֱמוּנָה, כִּי הַמְּאֲמִין הָאֱמֶתִי, שֶׁהַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא נִמְצָא וְאֵין בְּלִעְדֵּיו נִמְצָא, וְהוּא מְדַבֵּר רַק עִמוֹ יִתְבָּרַךְ, אֵף פֶּעַם לֹא יִהְיֶה עֲצָבִי, (שְׁקוֹרִין נְעֵרְוִיז) אֲלֹא יִהְיֶה סִבְלָן גְּדוֹל מְאֹד. וְזֶה יְסוֹד גְּדוֹל בְּקִיּוֹם הָאָדָם בְּזֶה הָעוֹלָם, כִּי עַל כָּל אֶחָד עוֹבֵר בְּכָל יוֹם וְיוֹם מֵה שֶׁעוֹבֵר: צְרוּת וְיִסוּרִים, מְרִירוֹת וְעֲגָמַת נֶפֶשׁ וְכוּ', כָּל אֶחָד כְּפִי עֲנִינּוּ, וּמִי הוּא הַמְּנַצֵּחַ? מִי שֶׁהוּא סִבְלָן גְּדוֹל. וְהַסֶּבֶלְנוּת תְּלוּיָהּ רַק בְּאֱמוּנָה; כִּי כְּשֶׁאָדָם מְאֲמִין רַק בְּהַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, וְיוֹדֵעַ שֶׁאֵין בְּלִעְדֵּיו יִתְבָּרַךְ, אֲזִי עוֹבֵר עַל הַכֹּל, וְשׁוֹם דְּבָר אֵינוֹ מְזִיזוֹ כָּלֵל.

נָא וְנָא לְזַכֵּר מֵה שֶׁהִבְטַחְתָּ לְהַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא: אִם תִּהְיֶה לָךְ

לח אֲשֶׁר ו' תקטז בַּנְּחָל

ישועה — תתחיל להתבודד עמו ותברך בכל יום ויום. והנה הרי
ראית ישועה גדולה, ולכן תקיים את כל מה שקבלת על עצמך.

הדורש שלומך, ומאחל חג פֶּשֶׁר וְשִׂמְחָה...

ו' תקטז.

בעזרת השם ותברך, יום רביעי קודם החג ה'תשמ"ה.

שלום וברכה אל האברך היקר לי מאד ... נרו יאיר.

לנכון קבלתי את מכתבך.

מה אמר לך! רק שמחה, נאהר פרייליך, זה הפתרון בעבור
הכל, זו הצלחת האדם. וכמו שאמר רבנו ז"ל (ספר-המדות, אות שמחה,
חלק ב', סימן א'): מי ששמח תמיד, הרי זה מצליח; ולכן אם אתה
רוצה להצליח בחיך, ראה להיות רק בשמחה עצומה, ואל תסתפל
על שום בריה שבעולם. שב בפנה שלך, ותהיה דבוק רק בו ותברך,
ותשתעשע בשעשוע דמלכא עלאה. אשרי מי שבורח תמיד רק אליו
ותברך, אשר אין טוב מזה. כל העולם רצים, ואינם יודעים להיכן
רצים, ובשביל מה רצים, ומי שיושב בפנה שקטה, ומדבק עצמו
באין סוף ברוך הוא, ומתבודד עמו ותברך, חי חיים טובים, ערבים
ומתקים.

העקר אל תהיה רגיש מילדיך, ומשום בריה שבעולם, אינך
צריך את אף אחד, רק את הקדוש-ברוך-הוא, רק זה נקרא חיים
אמתיים ונצחיים.

הדורש שלומך, ומאחל חג פֶּשֶׁר וְשִׂמְחָה...

ו' תקיז.

בְּעֶזְרַת הַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ, יוֹם רְבִיעֵי קֳדָם הַחַג ה'תשמ"ה.

שְׁלוֹם וּבְרָכָה אֶל הָאֲבָרָה הַשּׁוֹתֶה מִימֵי הַנַּחַל נוֹבֵעַ מְקוֹר חֲכָמָה,
זְכוּתוֹ יִגַּן עָלֵינוּ ... גֵּרוֹ יְאִיר.

לְנִכּוֹן קַבְּלָתִי אֶת מַכְתָּבְךָ הַמְּלֵא מְרִירוֹת וְכוּ'.

תֵּאֱמִין לִי, מִי שֶׁמְכַנֵּס עֲצָמוֹ הַיָּטִב בְּסִפְרֵי רַבְּנוֹ ז"ל, וּמְקַיֵּם אֶת
עֲצוּתָיו הַקְּדוֹשׁוֹת, עַל-יְדֵי-זֶה הוּא כֹּבֵר אֵינּוֹ רוֹצֵה כְּלוּם, רַק אֶת
הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, וְכַמוּכָא בְּסִפּוּרֵי מַעֲשִׂיּוֹת (מַעֲשֵׂה יב), שֶׁתִּכְרַף
כְּשֶׁהִבְעֵל תְּפִלָּה נִתֵּן לָהֶם לֶאֱכֹל אֶת הַמַּאֲכָלִים שֶׁלוֹ, וְזָרְקוּ אֶת כָּל
תְּאֵוֹת מִמּוֹן שֶׁהֵיְתֶה לָהֶם, וּכְבֹּר הַתְּבִישׁוֹ מִהַכֶּסֶף, כִּי הִרְגִּישׁוּ אֲשֶׁר
זֶה צוּאָה וְכוּ', וְזָרְקוּ אֶת הַכֶּל, עַיִן שָׁם בְּאֲרֵיכוֹת, וְתִבִּין לְהוֹצִיא
לְעֲצָמְךָ רַמְזִים.

מָה אָמַר לָךְ! 'בְּרִסְלָבֵר חֲסִיד', אִם אֵינּוֹ שְׂמִיחַ וְרוֹקֵד בְּכָל יוֹם,
שֵׁישׁ לוֹ רַבִּי כְּזֶה, אֵינִי יוֹדֵעַ אִם הוּא רְאוּי לְהִקְרָא 'בְּרִסְלָבֵר חֲסִיד'.
כִּלְיָ מִכָּל הַדְּמִיוֹנוֹת שֶׁלָּךְ וְכוּ', יֵשׁ לָנוּ רַבִּי כְּזֶה, שֶׁאָמַר (שיחות-הַר"ן,
סימָן קעז), שֶׁרְאוּי לָנוּ לְשִׂמְחַ עִמּוֹ, וְהֵיְתַכֵּן שְׂלֵא נִקְיִם אֶת זֶה! ?

אֲשֶׁרֵי מִי שְׂבוֹרַח כָּל יוֹם אֵלָיו יִתְבָּרֵךְ, וּמְדַבֵּר עִמּוֹ יִתְבָּרֵךְ
בְּלִשׁוֹן שְׂרָגִיל בָּהּ, שֶׁזֶה נִקְרָא 'הַתְּבוּדוֹת', תְּפִלַּת הַמְּשִׁיחַ.

הַדּוֹרֵשׁ שְׁלוֹמְךָ...

ו' תקיח.

בְּעֶזְרַת הַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ, יוֹם חֲמִישֵׁי קֳדָם הַחַג ה'תשמ"ה.

שְׁלוֹם אֶל הָאֲבָרָה ... גֵּרוֹ יְאִיר.

לְנִכּוֹן קַבְּלָתִי אֶת מַכְתָּבְךָ עִם הַפְּדִיּוֹן נֶפֶשׁ, יַעֲזֹר הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-
הוּא, שִׁמְתְּקוֹ מִמֶּךָ כָּל הַדֵּינִים עַל-יְדֵי פְּלֵא עֲלִיּוֹן.

מ אֲשֶׁר ו' תְּקִיט בְּנַחֵל

מָאד אֲבַקֵּשׁ אוֹתְךָ, אֵל תְּהִיָּה רְגִישׁ, וְאֵל תְּהִיָּה רַחֲמָן יוֹתֵר מְדַאי, כִּי כָּבֵד אֶמְרוּ חֲכָמֵינוּ הַקְּדוֹשִׁים (פְּסָחִים קִיג): הַרְחַמְנִין — חַיִּיהֶם אֵינָם חַיִּים. רַבְּנוּ ו"ל הִזְהִירָנוּ בְּפִרוּשׁ לֹא לֵהוּיֹת כְּרוּף יוֹתֵר מְדַאי אַחֵר הַיְלָדִים (שִׁיחוֹת-הַר"ן, סִימָן נט), וְלֹא לְנִשְׁק אוֹתָם וּלְהִשְׁתַּעֲשַׁע עִמָּהֶם יוֹתֵר עַל הַמְּדָה, כִּי אִזּוּ יִהְיֶה לוֹ קֶשֶׁה מְאֹד, כְּמוֹ שְׂאֵתָה כּוֹתֵב.

אִם הֵם רוֹצִים לְלַכֵּת בְּדַרְךְךָ שְׂבַחְרוּ וְכוּ' — שְׂיִלְכוּ, בְּוִדְאֵי אֵתָה צְרִיף לַעֲשׂוֹת תְּשׁוּבָה שְׁלֵמָה עַל פְּגָם הוֹצֵאת זֶרַע לְבִטְלָה, טְפִי מַחְךָ שְׂנֵת־פְּזוּרוֹ, רַחֲמָנָא לְצַלְן, וְעַל-יְדֵי-זֶה תַעֲשֶׂה הַתְּעוּרוֹרוֹת גַּם אֲצִלָּם, כְּמוֹכָא בְּדַבְרֵי רַבְּנוּ ו"ל (לְקוּשְׁטֵי-מוֹהַר"ן, חֶלֶק א', סִימָן קמא) עַל הַפְּסוּק (דְּבָרִים ל, ו): "וּמַל הַיָּיִה אֵת לְכַבֵּד וְאֵת לְבַב וְרַעַף", אִם אָדָם מֵל אֵת לְכַבּוֹ וְשָׁב בְּתִשׁוּבָה, אִזּוּ נַעֲשִׂית הַתְּעוּרוֹרוֹת גַּם אֲצִל לְבַב וְרַעַף, אֲבָל יוֹתֵר מְזֵה אֵינְךָ צְרִיף לְהַתְּבַלְבֵּל, וּבְכַפְרִיּוֹת מֵאַחַר שֶׁהֵם לֹא יְכוּלִים לְסַבֵּל אוֹתְךָ, מָה אֵתָה צְרִיף לֵהוּיֹת כְּרוּף אַחֲרֵיהֶם וְכוּ', אֲנִי יוֹדֵעַ שְׂזֵה קֶשֶׁה, אֲבָל קִבַּל אֵת הַמְּצִיאוֹת, וְאִזּוּ לֹא תִתְבַלְבֵּל.

הַדּוֹרֵשׁ שְׁלוּמְךָ, וּמֵאַחַח חַג כְּשֶׁר וְשִׁמְחָה...

ו' תְּקִיט.

בְּעִזְרוֹת הַשֵּׁם יִתְבַּרְךָ, יוֹם חֲמִישִׁי קִדְּם הַחַג ה'תַּשְׁמ"ה.

שְׁלוֹם וּבְרָכָה וְכֹל טוֹב סֵלָה לְאַהוּבֵי, יְדִידֵי הַיְקָר לִי מְאֹד ...
נְרוּ יְאִיר.

לְנִכּוֹן קַבְלֵתִי אֵת מִכְתָּבְךָ הָאָרְף.

מָה אִמַּר לָךְ! בְּזֵה הָעוֹלָם צְרִיכִים הַתְּחַזְּקוֹת עֲצוּמָה עַל כָּל שְׂעַל וּפְסִיעָה, כְּפִי רַבּוּי הַצָּרוֹת וְהִיסוּרִים שְׂעוּבָרִים עַל כָּל אֶחָד וְאֶחָד בְּזֵה הָעוֹלָם. וְכִמוֹ שְׂאֵמַר רַבְּנוּ ו"ל (לְקוּשְׁטֵי-מוֹהַר"ן, חֶלֶק ב', סִימָן קיט): הַנִּרְאָה שְׂכָאן זֶה הַגִּיהֵנוּם. וְלִכֵּן צְרִיכִים רַק הַתְּחַזְּקוֹת. וְכִמוֹ שְׂאֵמַר מוֹהַרְנ"ת ו"ל תְּמִיד לְאַנְשֵׁי שְׁלוּמָנוּ: נֶאֱהָר אֲזַמְרָה, הִינּוּ

אֲשֶׁר ו' תְּקִיט בְּנַחֵל מֵא

שִׁילְכוּ תָמִיד עִם הַמְּאָמֵר הַזֶּה שֶׁגִּלְהָ לָנוּ רַבְּנוּ ז"ל (לְקוּטֵי-מוֹהַר"ן, חֶלֶק א', סִימָן רפב), שְׁצַרִּיכִים לְדוֹן עֲצָמוֹ תָמִיד לְכַף זְכוּת, כִּי אֵין זֹו עֲצָה לְשֹׁבֵר עֲצָמוֹ — בֵּין בְּגִשְׁמִי וּבֵין בְּרוּחַנִי, וּבְגִלּוּי זֶה כָּל סוּד קִיּוּם הָאָדָם; כִּי בְּאֵמֶת בְּגִשְׁמִיּוֹת, מֵהַ הִסְבָּה, שֶׁבְּעִטְיָהּ הָאָדָם נִשְׁבֵּר, עַד שֶׁנִּדְמָה לוֹ, שֶׁהוּא אֵינוֹ יִצְלַח, וּמִמֶּנּוּ כָּבֵר לֹא יִהְיֶה שׁוֹם דְּבָר? רַק מִפְּנֵי שֶׁאֵינוֹ מִסְתַּכֵּל עַל הַנִּקְדָּה הַטּוֹבָה שֵׁישׁ בּוֹ, כִּי רוֹאֶה רַק שֶׁחֹר. וּבְאֵמֶת מְגִלְהָ לָנוּ רַבְּנוּ ז"ל, אֲשֶׁר כָּל בֵּר יִשְׂרָאֵל יֵשׁ בּוֹ נִקְדָּה טוֹבָה, שְׁעַם הַנִּקְדָּה הַזֶּה, הוּא יְכוּל לְהַחְיֹת עֲצָמוֹ כָּל יְמֵי חַיָּיו. וְזֶה אֶפְלוּ בְּגִשְׁמִיּוֹת, יֵשׁ לְכָל אֶחָד נִקְדָּה טוֹבָה בְּחַיָּיו, אֲשֶׁר אֵין בְּשׁוֹם בְּרִיָּה שֶׁבְּעוֹלָם, אֵף שֶׁהוּא אֵינוֹ רוֹאֶה אֶת זֹאת לְעַת עֵתָה. כִּי (קִהֵלֵת ט, טז): "חֲכָמַת הַמִּסְכֵּן בְּזוּיָהּ", וְאֵף אֶחָד אֵינוֹ שֵׁם לֵב אֶל נִקְדַּת חֲכָמַתוֹ שֵׁישׁ בּוֹ גַם בְּגִשְׁמִיּוֹת, וּמִכָּל שֶׁכֵּן בְּאֵין עֶרֶךְ בְּרוּחַנִיּוֹת, יֵשׁ בּוֹ בְּוִדְאֵי נִקְדָּה טוֹבָה כְּזֹו, שֶׁאֵין בְּאַחַר כָּלֵל, כִּי אַחֲרַת לֹא הִיָּה נִבְרָא, כִּי אֵין שְׁנֵי בְּנֵי-אָדָם שׁוִין כָּלֵל. וּכְמוֹ שֶׁאָמַר רַבְּנוּ ז"ל (לְקוּטֵי-מוֹהַר"ן, חֶלֶק א', סִימָן לד), אֲשֶׁר כָּל אֶחָד יֵשׁ בּוֹ נִקְדָּה אֲשֶׁר אֵין בְּחִבְרוֹ כָּלֵל, וְאֶחָד אֵינוֹ יְכוּל לְהַתְחַרּוֹת עִם חִבְרוֹ בְּשׁוֹם פְּנִים וְאֶפְן כָּלֵל. וְזֶה סוּד הַצְּלַחַת הָאָדָם — הֵן בְּגִשְׁמִיּוֹת וְהֵן בְּרוּחַנִיּוֹת, שֶׁאֵינוֹ מִסְתַּכֵּל עַל שׁוֹם בְּרִיָּה שֶׁבְּעוֹלָם — רַק עַל עֲצָמוֹ, וּמִנְסָה לְכַנּוֹת אֶת נִקְדָּתוֹ.

וְלָכֵן רְאֵה, אֶהוּבִי, יְדִידֵי הַיָּקָר, מֵהַ לְפָנֶיךָ! וּבְוִדְאֵי עֶבֶר עֲלֶיךָ בְּחַיֶּיךָ מֵהַ שֶׁעֶבֶר וְכוּ' וְכוּ', עֲלִיּוֹת וִירִידוֹת וְכוּ', אַכְזָבוֹת בְּחַיִּים, שֶׁלֹא תֵאָרַף וְשֶׁעֶרְף מִיְמֶיךָ, שֶׁעֲלוּל לְקָרוֹת לְךָ דְּבָר כְּזֶה וְכוּ', עִם כָּל זֹאת רְאֵה לְהַתְעוֹרֵר מֵעַכְשָׁו דִּיקָא מְרַגַע זֶה, לְקַחַת עֲצָמְךָ בְּיָדֶיךָ, וּרְאֵה לְשַׁכַּח אֶת כָּל הָעֶבֶר לְגַמְרִי, וּכְמוֹ שֶׁאָמַר רַבְּנוּ ז"ל (שִׁחוֹת-הַר"ן, סִימָן כו): אֲצֵל הָעוֹלָם שֶׁכְּחָה הוּא חֲסָרוֹן, אֲבָל אֲצֵלִי שֶׁכְּחָה הִיא מֵעֵלָה גְדוּלָה מְאֹד, כִּי תִכְף-וּמִיד כְּשֶׁרַק עוֹבֵר עָלַי מִשְׁהוּ, תִּכְף אָנִי שׁוֹכַח אֶת זֶה. וּבְאֵמֶת כָּל זֶה תְּלוּי כְּפִי שֶׁאָדָם זֹוכֶה לְהַפְלִל בְּאֵין סוּף בְּרוּךְ הוּא, וְנִכְלָל בְּמִקּוֹם שֶׁנִּכְלָל, כָּל אֶחָד כְּפִי מְדַרְגָּתוֹ וְהַשְׁגָּתוֹ בְּנִקְדַּת חַיּוֹת אֱלֻקוֹת, כְּמוֹ-כֵן שׁוֹכַח מִהָעֶבֶר, כִּי בְּאֵמֶת כָּל הָעוֹלָם כָּלוּ עִם כָּל הָאֲנָשִׁים וְהַמְּאֲרָעוֹת שֶׁרַק קוֹרִים בְּזֶה הָעוֹלָם זֶה תַּחַת הַמִּקּוֹם וְתַחַת הַזְּמַן, אֲבָל בּוֹ בְּרַגַע שֶׁאָדָם מְדַבֵּק עֲצָמוֹ רַק בְּאֵין סוּף

ברוך הוא, ממילא עולה אל למעלה מהמקום ולמעלה מהזמן, עד שגלה לנו רבנו ז"ל (לקוטי מוהר"ן, חלק ב', סימן סא): שכל מה שאדם נכלל במקום שנקלל, מתבטל הזמן לגמרי, עד שמגיעים אל מדרגה כזו, שהוא נקרא בטול הזמן לגמרי, ומתחיל להבין בהבנה עמקה, אשר כל השבועים שנה הם רק רבע שעה, מרב התפללותו באין סוף ברוך הוא.

ולכן אהובי, ידידי! מה שפבר עבר — עבר, וכמאמר החכם: העבר אין, והעתיד עדין, וההנה פהרף עין. הינו מה לה להיות מדאג מכל מה שעבר עליך, העבר כבר עבר, ולעולם לא יחזר אליך כלל. ולכן למה לדאג, ואפלו לחשב מזה? אבל העתיד עדין, שתזכר ותהיה למד לא לעשות שוב את הטעויות שעשית בחיך.

ועל כלם זכר, פי חבל על הזמן היקר, פי ההנה הזה שיש לה עכשו הוא פהרף עין ממש, ולכן צריכים לשמר ממש על כל רגע, והוא — על-ידי שלא יפקיר את דבורו, פי הדבור זה יסוד האדם, פי מותר האדם מן הבהמה הוא רק הדבור, אם אדם מדבר רק דבורי אמונה והשגחה פרטית, אז נכלל בו, ומאיר ומדליק עוד נשמות בהארות אלקותו יתברך, ובזה משלים את פונת הבריאה, שנתאנה הקדוש-ברוך-הוא שתהיה לו דירה בתחתונים (תנחומא בחקתי ג'), שרוצה שנדבר רק ממנו ונפרסם אותו לכל. לא-כן אם אדם מדבר כל העולה על רוחו, ומפטפט כל מיני דברים של מה בכך, ומכל שפן שמדבר דבורי כפירה ואפיקורסות, הוא מסלק את השכינה מהעולם, ואז מתחיל להרגיש מרירות דמירות בחיים, עד שהגוף שלו זה הקבר, והנשמה מרגשת חבוט הקבר, כמובא (תקוני-זהר בהקדמה), שמרב צער אינו יודע מה לעשות, פי רעים ומרים לו החיים עד מאד, פי טועם טעם גיהנום בזה העולם.

ולכן איעצה, ידידי היקר! מה שעבר עליך עד עכשו כבר עבר, ראה לעשות התחלה חדשה, אל תספר לזולתך את עברך כלל, ולא מה שעובר עליך וכו', פי אף אחד לא יבין אותך ולא ירחם עליך, וזה ברור כשמש.

אֲשֶׁר ו' תִּקַּב בְּנַחֵל מִג

וְאֵל תִּטְעֶה עֲצָמְךָ כְּרִגְעַ, שִׁישׁ לָךְ אוֹהֲבִים שְׂמֻכֵּינִים אוֹתְךָ, וְרוֹצִים לְעֹזֹר לָךְ, לוֹלֵא הַצְדִּיק הָאֵמֶת שֶׁנִּכְלָל לְגַמְרֵי בְּאֵין סוֹף בְּרוּךְ הוּא, מִמֶּנּוּ תוּכַל לְהִתְחַזֵּק וּלְהַחֲיוֹת עֲצָמְךָ. כִּי עֵקֶר לְמוֹדוֹ הוּא רַק לְקִשֵׁר אוֹתְךָ אֵלָיו יְתִבְרָךְ, עַל-יְדֵי שְׁפוּתַח אֶת פִּיךָ שְׁתוּכַל לְדַבֵּר עִמּוֹ יְתִבְרָךְ, כַּמּוּבָא בְּדַבְרֵי הַקְּדוּשִׁים (לְקוּטֵי-מוֹהַר"ן, חֵלֶק א', סִימָן ס'), שֶׁהַצְדִּיק מְעוֹרֵר מֵהַשְּׁנָה, שֶׁנוּכַל לְדַבֵּר עִמּוֹ יְתִבְרָךְ, וְתַכְּף-וּמְיָד כְּשֶׁבֶר יִשְׂרָאֵל בָּא אֶל מְדֻרְגָה זוֹ, שִׁיּוֹדַע אֲשֶׁר אֵין שׁוּם מְצִיאוֹת בְּלַעֲדֵי יְתִבְרָךְ כָּלֵל, וְדָבָר גְּדוֹל וְדָבָר קָטָן אֵינוֹ נַעֲשֶׂה מֵעֲצָמוֹ, אֶלֶּא בְּהַשְׁגַּחַת הַמַּאֲצִיל הָעֲלִיּוֹן, וּמִתְחִיל רַק לְדַבֵּר עִמּוֹ יְתִבְרָךְ, הוּא בָּא אֶל שְׁלֵמוֹת, תְּכֵלִית הַשְּׁלֵמוֹת, שְׁבַע-בּוֹרָה הָאֵדָם נִבְרָא — לְהַפְּרִיז יְתִבְרָךְ, שֶׁזֶה שֶׁעֲשׂוּעַ עוֹלָם הֵבֵא, וְעוֹלָמְךָ תִּרְאֶה בְּחַיִּיךָ. אֲשֶׁרֵי מִי שֶׁאֵינוֹ מִטְעֶה אֶת עֲצָמוֹ בְּזֶה הָעוֹלָם, וּמְצִיַת אֶת רִבְנוֹ ז"ל, שֶׁהוּא הַצְדִּיק הָאֵמֶת שֶׁנִּשְׁלַח לְדוֹרוֹתֵינוּ אֱלוֹ, לְהַחֲיוֹת נַפְשׁ כָּל חַי, וְלְמַצֵּא בְּכָל אֶחָד וְאֶחָד אֶת הַנִּקְדָּה שְׁלוֹ, וּלְלַהֵב אֶת נִקְדָּתוֹ, כְּדֵי שְׁגִם הוּא יִזְכֶּה לְהֵאִיר אֶת נַשְׁמָתוֹ בְּהֵאֲרַת הָאֵין סוֹף בְּרוּךְ הוּא.

מָה אָמַר לָךְ, יְדִידִי! אֵל תִּירָא וְאֵל תִּפְחַד מִשׁוּם בְּרִיָּה שְׁבַע-עוֹלָם, כִּי מָה יַעֲשֶׂה לָךְ אָדָם בְּלַעֲדֵי רְשׁוֹתוֹ יְתִבְרָךְ?! כִּי אֵין אָדָם נוֹקֵף אֲצַבְעוֹ מִלְמַטָּה, אֶלֶּא אִם-כֵּן מְכַרְיִזִין עֲלָיו מִלְמַעְלָה (חֵלִין ז:); וְאֵין אָדָם נוֹגֵעַ בְּמָה שְׂמוּכֵן לְחִבְרוֹ, וְאֵין מְלַכּוֹת נוֹגַעַת בְּמְלַכּוֹת חִבְרָתָהּ אֶפְלוֹ כְּמֵלֵא נִימָא (יוֹמָא ל.ח.), וְשׁוּם דְּבָר אֵינוֹ קוֹרֶה מֵעֲצָמוֹ, רַק הַכֹּל בְּהַשְׁגַּחַת מִשְׁגַּח מִמֶּנּוּ יְתִבְרָךְ. זְכוֹר הֵיטֵב הֵיטֵב דְּבָר זֶה, וְאֵז יַעֲזוֹר לָךְ הַקְּדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא לְעֹבֵר עַל הַכֹּל.

הַמַּאֲחֵל חַג כְּשֶׁר וְשִׂמְחָה...

ו' תִּקַּב.

בְּעֹזֶרֶת הַשֵּׁם יְתִבְרָךְ, יוֹם חֲמִישִׁי קִדְּם הַחַג ה'תִּשְׁמ"ה.

שְׁלוֹם וּבְרָכָה וְכָל טוֹב סְלָה יִגִּיעוּ וְיִרְדְּפוּ אֶל יְדִידֵי הַיָּקָר לִי מְאֹד, גַּר לְהַצְדִּיק נַחֵל נוֹבַע מְקוֹר חֲכָמָה, זְכוּתוֹ יִגַּן עֲלֵינוּ ... גַּר יֵאִיר.

לְנִכּוֹן קִבְּלִיתִי אֶת מִכְתָּבְךָ.

מָה אָמַר לְךָ! נֶאֱהָר פְּרִיילִיךְ — רַק שְׂמֵחָה, וְזוֹ סִגְלָה לְהַצְלָחָה. וְכַמוֹכָא בְּדַבְרֵי רַבְּנּוּ ו"ל (ספּר־הַמִּדּוֹת, אוֹת שְׂמֵחָה, חֶלֶק ב', סִמָּן א'): מִי שֶׁשָּׂמַח תָּמִיד — הוּא מִצְּלִיחַ; וְלִכֵּן רְאֵה לְהִיּוֹת רַק בְּשִׂמְחָה, וְאִז תִּצְלִיחַ. וְכֵן מוֹכָא בְּדַבְרֵי רַבְּנּוּ ו"ל (לְקוּטֵי־מוֹהַר"ן, חֶלֶק ב', סִמָּן י'): מָה שֶׁבִּנְיָ־אָדָם רְחוּקִים מִהַקְדוּשׁ־בְּרוּךְ־הוּא, כִּי אֵין לָהֶם יְשׁוּב הַדַּעַת, וְלָמָּה אֵין לָהֶם יְשׁוּב הַדַּעַת? מִפְּנֵי שְׂאִינִם בְּשִׂמְחָה, וְאִיךָ זֹכִים לְשִׂמְחָה? עַל־יְדֵי שְׂמוּצָאִים בְּעִצְמָם נִקְדוּת טוֹבוֹת.

וְלִכֵּן אַל תַּהֲיֶה בְּטָלָן! וְאַל תִּמְשִׁיךְ עֲצָמְךָ אֶל הַצַּעַר, כִּי כָּף אָמְרוּ חֲכָמֵינוּ הַקְדוּשִׁים (מוֹעֵד קָטָן טז:): כָּל הַנְּמָשֵׁךְ אַחֵר הַצַּעַר, הַצַּעַר נִמְשָׁךְ אַחֲרָיו; עַל־כֵּן רְאֵה רַק לְמַצָּא בְּעֲצָמְךָ אֶת הַטוֹב, וְתִדּוֹן אֶת עֲצָמְךָ תָּמִיד רַק לְכַף זְכוּת, כִּי אֵין זוֹ עֲצָה לְהַפִּיל עֲצָמוֹ בְּמַרְה שְׁחִרָה, אֲדַרְבָּה — מִתּוֹךְ צָרָה וְנִחָה. הַקְדוּשׁ־בְּרוּךְ־הוּא לֹא יַעֲזוֹב אוֹתְךָ, "גַּם זֶה יַעֲבֹר", וְעוֹד תִּשְׂמַח מְאֹד מְאֹד בִּישׁוּעָתְךָ.

הַמֵּאחַל חַג בְּשֵׁר וְשִׂמְחָה...

ו' תּקכּא

בְּעִזְרַת הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ, יוֹם חֲמִישִׁי קֹדֶם הַחַג ה'תּשֵׁמ"ה.

שְׁלוֹם וּבִרְכָה אֶל יְדֵי הַיְקָר לִי מְאֹד ... גְּרוֹ יְאִיר.

לְנִכּוֹן קִבְּלִיתִי אֶת מִכְתָּבְךָ.

מָה אָמַר לְךָ! הָעֵקֶר אֶל תִּכְנֵס בְּשׁוּם לַחֵץ, וְאַל תִּלְחִיץ אֶת עֲצָמְךָ. אֲנִי יוֹדֵעַ שְׂכוּאֵב לְךָ כָּל הָעוֹבֵר עָלֶיךָ וְכוּ', וּבִפְרָטִיּוֹת מַגִּיסֶךָ וְכוּ', עִם כָּל זֹאת אֶל תִּכְנֵס בְּלַחְצִים, כִּי הַלַּחֵץ זֶה הַדָּחֵק, הוֹרֵס אֶת הָאָדָם לְגַמְרֵי. וְרַבְּנּוּ ו"ל הִזְהִירָנוּ עַל דְּבַר זֶה בְּיוֹתֵר — הֵן בְּעִנְיָנֵי הַלְוָאוֹת בְּפִרוּשׁ אָמַר (שִׁיחוֹת־הַר"ן, סִמָּן קכב): יוֹתֵר טוֹב לְהִיּוֹת חַיֵּב לְעֲצָמוֹ מִלְּהִיּוֹת חַיֵּב לְאַחֲרִים וְכוּ', עַיִן שָׁם; וְכֵן אָמַר (לְקוּטֵי־מוֹהַר"ן,

אֲשֶׁר ו' תִּקְכַּב בְּנַחֵל מֵה

חֶלֶק א', סִימָן קִנְה): עַל־יְדֵי אֲמוּנָה זֹכִים לְכַח הַצּוּמָח וְכַח הַגָּדֵל,
שֶׁהוּא בְּחִינַת סְבֻלָּנוֹת וְכוּ', עֵינֵי שָׁם.

מָה אָמַר לָךְ! אֵת הַכָּלֵל הַזֶּה תִּקַּח בְּחִיָּד: "מִי שֶׁהוּא סְבֻלָּן —
הוּא הַגְּבוּר", כָּכֵל שְׂאָדָם סוֹבֵל יוֹתֵר — הוּא יִנְצַח יוֹתֵר, כִּי
הַסְבֻּלָּנוֹת זֶה הַנְּצַחֵן. וְלָכֵן אֵל תִּכְנַס בְּלַחֲץ, גַּם זֶה יַעֲבֹר, וְעוֹד תִּסְפָּר
הַכֵּל בְּשִׂמְחָה.

הַדּוֹרֵשׁ שְׁלוֹמָךְ וּמֵאֲחֵל לָךְ חַג בָּשָׂר וְשִׂמְחָה...

ו' תִּקְכַּב.

בְּעֶזְרַת הַשָּׁם יִתְבָּרַךְ, יוֹם חֲמִישִׁי קֹדֶם הַחַג ה'תִּשְׁמ"ה.

שְׁלוֹם וּבְרָכָה אֶל הַיָּקָר וְהַנְּעֻלָּה, הַרוֹצֵה לְהַאִיר עֲצָמוֹ בְּאוֹר
הָאוֹרוֹת, צַח הַצְּחָצְחוֹת ... נֵרוֹ יֵאִיר.

לְנִכּוֹן קַבְּלֵתִי אֵת מַכְתְּבֶךָ.

מָה אָמַר לָךְ! רְאוּי לָנוּ לְשִׂמְחָה, אֲשֶׁר בְּתַקְףָּ דַחְקוֹתֵנוּ אָנוּ
יודעים מְרַבִּי אֲמַת כְּזֶה, אוֹר הָאוֹרוֹת, צַח הַצְּחָצְחוֹת, וְזוֹ צְרִיכָה
לֵהִיּוֹת כָּל שִׂמְחָתֵנוּ בְּמִשְׁךָ כָּל יְמֵי חַיֵּינוּ.

עֲלֶיךָ לְדַעַת, כִּי הַסֵּמ"ךְ-מ"ם רוֹצֵה רַק לְטָרֵף אוֹתָךְ, כִּי כָּל
נִשְׁמָה הִיא חֶלֶק אֱלוֹהִים מִמַּעַל, וְהִיא גִּמְשֻׁכַת אַחַר רוּחַנִיּוֹת,
וְהַסֵּמ"ךְ-מ"ם נִבְרָא כְּדִי לְהַסִּית וּלְהַדִּיחַ אֵת הַנִּשְׁמָה אֶל תְּאֵנוֹת נְאוּף,
כִּי לִילִי"ת הִיא נוֹקְבָא דְסֵמ"ךְ-מ"ם, הַמְחַטֵּאת אֵת הָאָדָם בְּפָגַם
הַבְּרִית, וְלָכֵן אֲשֶׁרִי מִי שְׂרוּדֶךָ רַק אַחֲרָיו יִתְבָּרַךְ, וְשׂוֹכַח מְכַל הַבְּלִי
הָעוֹלָם הַזֶּה וְהַבְּלִיו.

וְצְרִיכִים לְהִשְׁמַר מְאֹד מְאֹד מִרְאִיוֹת אֲסוּרוֹת, הַמְבִיאוֹת לִידֵי
חַמוּם וְכוּ', עַד שֶׁנִּשְׁטַמְטֵם הַמַּחַ מִחֲשֻׁבָּה לְגַמְרִי, וְנִנְעָקֵר מִמֶּנּוּ יִתְבָּרַךְ.

מו אשר ו' תקכג – ו' תקכד בנחל

אשרי מי שיודע איך להשמר מהסמ"ף-מ"ם הרודף אחר האדם להכשילו בנאוף, וזה זוכים על-ידי רבוי תפלה והתבודדות.

הדורש שלומך...
הדורש שלומך...

ו' תקכג.

בעזרת השם יתברך, יום חמישי קדם החג ה'תשמ"ה.

שלום וברכה אל האברך היקר לי מאד ... גרו יאיר.

לנכון קבלתי את מכתבך.

ראה לשמר את עצמך מהשונאים האלו, כי הם חשודים על מסירה וכו', ואל לנו לשכח מה שעשו למוהרנ"ף ז"ל, שמסרו אותו וכו', עד שהכניסוהו בבית-סהר, ומה קרה לבסוף? מה הוא לא נשאר זכר, ומוהרנ"ף ז"ל השאיר ספרים, המחיים את כל העולם בלו!

ולכן השמר מאד, שלא יוכלו לתפס אותך.

הדורש שלומך ומאחל לך חג פשוט ושמח...

ו' תקכד.

בעזרת השם יתברך, ערב פסח ה'תשמ"ה.

שלום רב לידידי היקר לי מאד, שותה מימי הנחל, נחל נובע מקור חכמה, זכותו גן עלינו ... גרו יאיר ויזרח לנצח נצחים.

את מכתבך לנכון קבלתי. ושמחתי מאד שעדין אתה מחזיק בתפקד, ושוקד על דלתות התורה בכלל, ועל ספרי רבנו ז"ל בפרט, על אף כל הקשיות והספקות שבאים ועולים על מחשבתך תמיד.

והנה עליך לדעת, כי כל הגלוי של רבנו ז"ל, הוא גלוי אלקות

אֲשֶׁר וְ תִקְדָּד בְּנִחָל מִז

בְּמִדְרָגָה הַכִּי עֲלִיּוֹנָה שָׁרַק יֵשׁ לְהַשִּׁיג בְּזֶה הָעוֹלָם, הֵינּוּ לְהַרְגִּישׁ אֶת
אֲמִתּוֹת מְצִיאֹתָיו יִתְבָּרַךְ בְּגִלּוֹי כְּזֶה, עַד שְׁעִינּוּ לֹא יֵרְאוּ רַק אֱלֹקוֹת,
וְאֲזַנּוּ לֹא יִשְׁמְעוּ מִשׁוֹם דְּבַר רַק אֱלֹקוֹת, וְהַחֲטִים אֵף פֶּעַם לֹא יִכְעַס
רַק יִנָּשֵׁם אֱלֹקוֹת, וְהִפֶּה תְּמִיד יִדְבֵּר שִׁירוֹת וְתִשְׁבְּחוֹת אֵלָיו יִתְבָּרַךְ,
אֵף בְּשִׁעָה שְׁמֵדְבַר עִם בְּנֵי-אָדָם, יִהְיֶה עֹקֵר דְּבוּרוֹ אֲז עִמוֹ יִתְבָּרַךְ,
וְהָאָדָם יִחְשַׁב וַיִּבִּין מֶה שְׁשִׁיף אֵלָיו. וְכֹל זֶה בְּעֵינַי הַדְּבָקוֹת וְהַגְּלוּי
אֱלֹקוֹת שְׁמֵגְלָה רַבְּנוּ ו"ל, וְהַכֹּל בְּתַמִּימוֹת וּבַפְּשִׁיטוֹת כְּזוֹ, עַד שְׁמִי
שׁוֹכֵנִס בְּזֶה, כְּבָר אֵינּוּ מִבֵּין אַחֲרָת, וּמֶה גַם שְׁאֵינּוּ מִבֵּין לְמֶה אַחַר
אֵינּוּ אוֹחִז בְּזֶה.

וְכֵן בְּעֵינַי לְמוֹד הַתּוֹרָה הַקְּדוּשָׁה, כָּל הָעֵינַי שֶׁל "בֵּן תּוֹרָה"
לוֹבֵשׁ צוּרָה אַחֲרָת לְגַמְרֵי — בְּלִמּוּדוֹ הַתְּמִים וְהַפְּשׁוּט שֶׁל רַבְּנוּ
ו"ל, כִּי כְמוֹ בֵּן שֶׁנֶּעֱשֶׂה כְּלוּ מִהָאֵב, גַּם צָפְרָנּוּ וְשִׁעְרוֹת רֹאשׁוֹ, כֵּן
צָרִיף לְהִיּוֹת בֵּן תּוֹרָה, שֶׁהוּא יִהְיֶה בֵּן שֶׁל הַתּוֹרָה מִמֶּשׁ, לֹא רַק
שֶׁהוּא בְּעֵצְמוֹ יִהְיֶה דְּבוּק בְּתַכְלִית אֶל הַתּוֹרָה הַקְּדוּשָׁה, אֲלֵא אֶפְלוּ
מִלְּבוּשָׁיו וְעִסְקָיו יִהְיוּ עַל-פִּי הַתּוֹרָה הַקְּדוּשָׁה כְּדִגְמַת הַבֵּן. וְכְמוֹ
שֶׁהֵבֵן תְּמִיד מְדַבֵּר מֵאֲבִיו, כְּמוֹ-כֵן רְאוּי לְכֹל אֶחָד לְדַבֵּר תְּמִיד
מִהַתּוֹרָה הַקְּדוּשָׁה, וַיִּהְיֶה דְּבוּק בָּהּ בְּתַכְלִית הַדְּבָקוֹת.

וְאֵל זֶה אֵי אֶפְשֶׁר לְהַגִּיעַ, כִּי אִם כְּשֶׁהָאָדָם שׁוֹקֵד וְלוֹמֵד עַל-פִּי
סֵדֵר דְּרִיף הַלְמוּד שֶׁל רַבְּנוּ ו"ל, שְׁאֲז לּוֹמֵד נִים וְלֹא נִים, תִּיר וְלֹא
תִיר, תְּמִיד קְבוּעַ הוּא בְּמַקְרָא, בְּמִשְׁנָה, בְּגִמְרָא, בְּמִדְרָשׁ, בְּרַמְבַּ"ם,
טוֹר, וְשִׁלְחָן עֵרוּף, זֶהר וְתַקוּנִים וְכוּ' וְכוּ'. וְאֵף בְּשִׁעָה שְׁנִקְטָן
וְנִצְטַמְצַם מַחוּ, גַּם אֲז עוֹסֵק בְּקִבְעוֹת בְּתוֹרָה, כְּדִגְמַת הַבֵּן, שֶׁהוּא
תְּמִיד דְּבוּק בְּאֲבִיו — בֵּין בְּגִדְלוֹת וּבֵין בְּקִטְנוֹת, וְרַק זֶה נִקְרָא
עַל-פִּי דְּבָרֵי רַבְּנוּ ו"ל "בֵּן תּוֹרָה", וְאַחֲרָת הוּא מְטַעַה אֶת עֵצְמוֹ, כִּי
עוֹבֵר הַיּוֹם וְהַלִּילָה וּמְאוּמָה לֹא יִשָּׂא בְּעַמְלוֹ.

וּבְאֲמַת אָנוּ רוֹאִים, כְּפִי פְרִיחַת הַזְּמַן יְמִינוּ כְּצֵל עוֹבֵר, וְלֹא
נִשְׂאָר לְאָדָם רַק מֶה שֶׁהוּא חוּטֵף בְּכָל יוֹם וְיוֹם אֵיזוֹ פֶּרֶשָׁה חֲמָשׁ
וְרַש"י, וְכִמְהָ פְרָקִים בְּרַמְבַּ"ם, וְאֵילוּ סִימָנִים בְּטוֹר וְשִׁלְחָן עֵרוּף,
וְכִמְהָ דְפִים בְּזֶהר וְתַקוּנִים, וְאַשְׁרֵי מִי שְׁאֵינּוּ מְטַעַה אֶת עֵצְמוֹ, וְאָדָם

מח אָשֶׁר וְ תַקְחָהּ בְּנַחֵל

כִּזְהָ, שׁוֹם דְּבָר וְשׁוֹם בְּרִיָּה כְּבָר לֹא יוֹכְלוּ לְהַפִּילוּ וּלְהַרְחִיקוּ מִמֶּנּוּ יִתְבָּרַךְ וּמִהַתּוֹרָה הַקְּדוּשָׁה וּמִן הַצַּדִּיק הָאֱמֵת.

הַמֵּאֲחֵל לָכֶם חַג פֶּשֶׁר וְשִׂמְחָה...

וְ תַקְחָהּ.

בְּעֶזְרַת הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ, עָרַב פֶּסַח ה'תשמ"ה.

שְׁלוֹם רַב וּבְרָכָה וְכֹל טוֹב סָלָה יִגִּיעוּ וְיִרְדְּפוּ אֶל אֱהוֹבֵי, אַחֵי הַיְקָר לִי מְאֹד, שׁוֹתָה מִימֵי הַנַּחֵל, נַחֵל נוֹבַע מִקּוֹר חֲכָמָה, זְכוּתוֹ יִגֵּן עֲלֵינוּ ... גֵּרוֹ יְאִיר וְיִזְרַח לְנִצָּח נְצָחִים.

אֵת מִכְתָּבְךָ לְנִכּוֹן קִבְּלָתִי, וְגִדְלֵ שְׂמֵחָתִי שְׂאֲתָה מִחֲזֵק עֲצָמְךָ — אֵין לְשַׁעַר וְאֵין לְסִפֵּר כָּלֵל.

עֲלִיךָ לְדַעַת, כִּי הָעוֹלָם הַזֶּה הוּא מְלֵא נְסִיוֹנוֹת, כִּי נִקְרָא עוֹלָם עַל שֵׁם הָעֵלִים, שְׁנַעֲלַמְתָּ אֱלֹקוֹתָיו. וְעַקֵּר עֲבוֹדָתְנוּ בְּתוֹרָה וּבְמִצְוֹת וּבְמַעֲשֵׂים טוֹבִים — לְמִצָּא אֵת הָאֱלֹקוֹת שְׂבָכָל דְּבָר וְדְבָר, וְאִזּוֹכָה לְמָה שְׂזוֹכָה. מָה שְׂאֵין בֵּין כְּשִׁשׁוֹכְחִים מִמֶּנּוּ יִתְבָּרַךְ, חַס וְשְׁלוֹם, אִזּוֹ הוּא מְלֵא נְסִיוֹנוֹת, כְּמוֹ אֲנִיָּה בְּלֵב יָמִים, כְּשִׁאֲנִיָּה יוֹדַעַת דְּרָכָה, אִזּוֹ הִיא מִתְהַפֶּכֶת וּמִתְנַעֲנַעַת וְחֹשֶׁבָה לְהִשְׁבֵּר. וּבְאֵמֶת בְּרָא הַקְּדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא אֵת הָעוֹלָם הַזֶּה וְהָעוֹלָם הַבָּא בְּשֵׁם יו"ד ה"י, כְּמוֹ שְׂכַתוֹב (יִשְׁעִיָּה כו, ד): "כִּי בִי"ה ה' צוֹר עוֹלָמִים", צוֹר עוֹלָמִים, שְׂצִיר אֵת שְׁנֵי הָעוֹלָמוֹת בְּשֵׁם יו"ד ה"י, יו"ד — הָעוֹלָם הַבָּא, וְה"י — הָעוֹלָם הַזֶּה, וְהֵם אֲבָא וְאֵמָא, חֲכָמָה וּבִינָה, וְאִם מְחַבְּרִים אֵת זֶה יַחַד, אִזּוֹ דִּיקָא מוֹלִידִים מִחִין חֲדָשִׁים וּמִדוֹת טוֹבוֹת.

כִּי עַקֵּר הַמִּנְחָ וְהַחֲכָמָה הוּא דִּיקָא כְּשִׁזְוֹכָה לְחַבְּרֵ הָעוֹלָם הַזֶּה אֶל עוֹלָם הַבָּא, שְׂאִזּוֹ מוֹלִיד מִחִין חֲדָשִׁים בְּכֹל פְּעַם, וְזוֹכָה לְמִדוֹת טוֹבוֹת שֶׁל חַג"ת נְהִי"ם, אֲשֶׁר בְּזֶה נִשְׁלָם פְּרָצוּף שְׁלָם וְקוּמָה שְׁלָמָה. וּבְשִׁבִיל זֶה גָּנַב צָרִיךְ לְשַׁלֵּם כְּפֹל, כִּי הוּא עֹשֶׂה עֵין שֶׁל מַעֲלָה כְּעֵין שֶׁל מִטָּה (עֵין תְּנַחֲיָמָא בְּרֵאשִׁית ד'), כִּי מְדַמָּה בְּדַעַתוֹ, כְּמוֹ

אֲשֶׁר ו' תִּקְוֹ בְּנִחָל מִט

שְׁלֹמֶטָה אֶף אֶחָד אֵינוֹ רוֹאֶה, כִּי כְּכִיכּוֹל גַּם לְמַעַלָּה אֶף אֶחָד אֵינוֹ רוֹאֶה. נִמְצָא, שֶׁרוֹצֶה לְהַפְרִיד בְּשֵׁם יו"ד ה"י, וְעַל-כֵּן עָלְיוֹ לְשֵׁלֵם כְּפֹל, לְחַבֵּר אֶת הָעוֹלָם הַזֶּה לְעוֹלָם הַבָּא.

וְזֶה שֶׁאָמַר רַבֵּנוּ הָאֲר"י ז"ל, שֶׁבִּיּוֹתֵר מוֹעִיל שֵׁם יו"ד ה"י, לְתַקֵּן חֲטָא הַגָּאוֹה, כִּי בְּגִאוֹה אָמְרוּ חֲכָמֵינוּ הַקְּדוּשִׁים (סוֹטָה ה.), שֶׁאוֹמֵר הַקְּדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא: אֵין אָנִי וְהוּא יְכוּלִים לְדוֹר יָחַד, כִּי עוֹשֶׂה פְּרוּד בֵּין הַדְּבָקִים, וְעַל-כֵּן אֲשֶׁרִי וְאֲשֶׁרִי מִי שֶׁמִּיחַד תְּמִיד אֶת הָעוֹלָם הַזֶּה בְּעוֹלָם הַבָּא וּמְדַבֵּק עֲצָמוֹ תְּמִיד בּוֹ יִתְבָּרֵךְ, וּמְמַשִּׁיף עַל עֲצָמוֹ אוֹרוֹ יִתְבָּרֵךְ, וּבִאֲתַעְרוּתָא דְלִתְפָּא אֲתַעַר דְלַעֲיָלָא.

אֲשֶׁרִי הַזֹּכֶה לְרַדְף בְּמַחְשַׁבְתּוֹ לְהַשִּׁיג רוּחַנִיּוֹת אֶלְקוּתוֹ יִתְבָּרֵךְ.

הַמֵּאחַל לְכֶם חַג פֶּשַׁר וְשִׂמְחָה...

ו' תִּקְוֹ.

בְּעֶזְרַת הַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ, עָרַב פֶּסַח ה'תשמ"ה.

שְׁלוֹם רַב וּבִרְכָּה וְכֹל טוֹב סָלָה לְאַהוּבֵי, יְדִידֵי הַיָּקָר לִי מְאֹד, שׁוֹתֶה מִימֵי הַנִּחָל, נַחַל נוֹבֵעַ מְקוֹר חֲכָמָה, זְכוּתוֹ יִגַּן עָלֵינוּ ... גְּרוֹ יֵאִיר וַיִּזְרַח לְנִצְחָה נְצָחִים.

אֶת מַכְתָּבְךָ לְנִכּוֹן קִבְּלָתִי. וְשִׂמְחָתִי מְאֹד לְרֵאוֹת אִיךָ שֶׁאַתָּה מְתַמֵּיד בַּתּוֹרָה הַקְּדוּשָׁה שְׁעוּרִים כְּסֻדְרָן, עַל-פִּי סֻדְרֵ-דְרָךְ-הַלְמוּד שֶׁל רַבֵּנוּ ז"ל.

אֲשֶׁרִיךָ וְאֲשֶׁרִי חֲלָקָה, כִּי כָּל יוֹם יוֹם הוּא יוֹם, וְהוּא מְנוּי וְסִפּוּר, וּמֵה שְׁזוֹכִים לְחֲטָף בַּיּוֹם הַזֶּה, זוֹ קֶרֶן נִפְלְאָה. וְאֲשֶׁרִי מִי שֶׁאֵינוֹ מְטַעֵה אֶת עֲצָמוֹ כָּלֵל, רַק בְּכֹל יוֹם יוֹם מְרַבֵּה בְּלִמּוּד הַתּוֹרָה הַקְּדוּשָׁה, וּמְרַבֵּה בְּדַבּוּרִים לְדַבֵּר עִמוֹ יִתְבָּרֵךְ, אֲשֶׁר רַק זֶה יִשְׁאֵר לְאָדָם לְנִצְחָה.

אוֹדוֹת דְּאֵגַת פְּרָנְסָה; מָה אָמַר לָךְ! לְדַעַתִּי, כְּכָר קִבְּלָתְ הַרְבֵּה

הַקְדָּמוֹת בְּ"הֵיכַל-הַקֹּדֶשׁ", כִּי בְּעֵינַי פְּרִנְסָה אֲסוּר לְאַבֵּד עֲצָמוֹ, שְׁקוּרִין פֶּאֶרְלִינְן זִיף, כִּי כָּל אָדָם מְחַיֵּב לַעֲשׂוֹת אֵיזָה עֲנִיָּן אוֹ עֶסֶק בְּעִבּוּר פְּרִנְסָה, וְעָלְיוֹ מִטָּל הַחֹב, וּמֵהֵיכֵי תִּיתִי אִם אֲשֶׁתּוֹ רוּצָה לַעֲזוֹר — מָה טוֹב וּמָה נְעִים, כִּי פְּרִנְסָה הָעֵקֶר מִטָּל עַל הַבַּעַל לְהֵבִיא, וְעָלְיוֹ מִטָּלֶת כָּל הָאֲחֵרִיּוֹת. וּמִי שְׁרוּצָה בְּאַמֶּת לְלַמֵּד, כְּבָר מֵאִיר בּוֹ הַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא עֲצוֹת נְכוֹנוֹת אֵיף לְהַמְצִיא פְּרִנְסָה בְּנִקְלָה, כְּאֲשֶׁר כְּבָר דִּבְרַנּוּ מִזֶּה הַרְבֵּה. וְלֹא כְּאֲשֶׁר נְהוּג עַכְשָׁו, אָדָם נִקְרָא "בֶּן תּוֹרָה", וּמִמֵּילָא אֲסוּר לוֹ לַעֲבֹד וּלְהֵבִיא פְּרִנְסָה, וּמִתְחִילוֹת הַבְּעִיּוֹת בְּבִיתוֹ, כְּמוֹ שְׁאָמְרוּ חֲכָמֵינוּ הַקְדוּשִׁים (עֵין תְּמוּרָה טז): אֵין הָאִשָּׁה מִתְחַלֶּת לַצָּעֵק, אֲלֵא כְּאֲשֶׁר נַעֲשֶׂה רִיק הַסֵּל, וְהַכֵּל סוֹכֵב רַק עַל נִקְדָּה זוֹ.

וּכְאַמֶּת זֹהִי טְעוֹת גְּדוֹלָה מְאֹד, כִּי מִי שְׁרוּצָה בְּאַמֶּת לְלַמֵּד, אוֹתוֹ שׁוּם דְּבָר לֹא יִמְנַע, כִּי תָמִיד יִקַּח עִמּוֹ חֲבִילָה סְפָרִים — הֵן בְּדִרְךָ וְהֵן בְּחִנּוּת וְהֵן בְּכָל מְקוֹם שְׁיִלְךָ, וְשֵׁם יְהִגֶּה תָמִיד. וְרַק אָדָם כֹּזֵה שְׁלוּמֵד בְּקִבְעוֹת נִקְרָא "בֶּן תּוֹרָה", מָה שְׁאִין בֵּן מִי שְׁמַכְבִּיל זְמַנּוֹ, וְעוֹשֶׂה כָּל יָמָיו כְּחֻגִים, זֶה נִקְרָא "עַם הָאָרֶץ גְּמוּר" וְלֹא "בֶּן תּוֹרָה".

וְדָבָר זֶה מְאֹד מְאֹד נִצְרָף לִידַע, בְּפִרְטוּיּוֹת אֵין דִּי לִיטּוּוִישְׁע וְוֵעֶלְט, שֶׁהַכֵּל סוֹכֵב עַל נִקְדָּת "בֶּן תּוֹרָה", וְאֵינָם מִתְחִילִים לִידַע אֲפֹלוּ מָה וּמִי נִקְרָא "בֶּן תּוֹרָה", הֵלֵא מִי שְׁאִינוּ לוֹמֵד עַל-פִּי סִדְרֵ-דִרְךָ-הַלְמוּד שֶׁל רַבֵּנוּ ז"ל, הוּא מְטַעֵה עֲצָמוֹ, וְאֵינוּ לוֹמֵד כָּלֵל.

וְעַל-כֵּן, חֲמֻדָּת לְבָבִי! הָעֵקֶר אֵל תִּירָא וְאַל תַּחַת, כִּי בּוֹדָאֵי לֹא יַעֲזֹב אוֹתְךָ הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ, וְאִם תִּתְמַיֵּד בְּתוֹרָה יוֹתֵר וְיוֹתֵר, שׁוּם דְּבָר כְּבָר לֹא יוּכַל לְהַפִּיל וְלִשְׁבֹּר אוֹתְךָ, וְאָמְרוּ חֲכָמֵינוּ הַקְדוּשִׁים (תְּנַחֲמוּמָא תְּשָׁא כט): כָּל הָעוֹסֵק בְּתוֹרָה — פְּרִנְסָתּוֹ מִן הַתּוֹרָה, וּמִתְעַשֵּׂר וּמִצְלִיחַ.

הַמֵּאֲחַל לָכֶם חַג כֶּשֶׁר וְשִׂמְחָה...

אֲשֶׁר ו' תּקִיז בְּנַחֵל נא
ו' תּקִיז.

בְּעִזְרַת הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ, עֲרַב פֶּסַח ה'תשמ"ה.

שְׁלוֹם רַב לִידִידֵי הַיְקָר לִי מְאֹד, שׁוֹתֵה מִימֵי הַנַּחֵל, נַחֵל נוֹבֵעַ
מְקוֹר חֲכָמָה, זְכוּתוֹ יִגַן עֲלֵינוּ ... גְרוֹ יֵאִיר וַיִּזְרַח לְנִצְחָה נְצָחִים.

אֵת מִכְתָּבְךָ לְנִכּוֹן קִבְלָתִי, וְשִׂמְחָתִי כָּעַל כָּל הַזֶּה.

מָה אִמַר לָךְ, אָחִי הַיְקָר! אֲשֶׁרִינוּ שְׁאֵנוּ יוֹדְעִים מְרַבֵּי אֱמֶת כְּזֶה,
הַמְעוֹרָר וּמְחַזֵּק אוֹתָנוּ לְהַרְוִיחַ רִיחַ נְצָחִי.

עֲלִיךָ לְהַרְגִיל עֲצֻמָּךְ לְדוֹן אֵת כָּל אֶחָד לְכַף זְכוּת, כִּי טַבֵּעַ שֶׁל
כָּל אָדָם הוּא טַבֵּעַ אַחֵר, וְאִי אֶפְשָׁר לְדוֹן אָדָם אֶחָד עִם חֲבֵרוֹ, וְדַבֵּר
זֶה נוֹגֵעַ עַל כָּל פֶּרֶט וּפְרֵט בְּהַחַיִּים, וּבְכַפְרֵי טִוִּיּוֹת בְּעִבּוֹדַת הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ,
זֶה אוֹחֵז עֲכָשׁוֹ בְּעֲלִיָּה, וְזֶה אוֹחֵז עֲכָשׁוֹ בִּירִידָה, זֶה אוֹחֵז עֲכָשׁוֹ
בְּתַפְלָה, וְזֶה אוֹחֵז עֲכָשׁוֹ בְּתוֹרָה, זֶה אוֹחֵז עֲכָשׁוֹ בְּעִנְיָן וְתִיקֵן, וְזֶה
קָשָׁה לוֹ לְקַיֵּם זֹאת וְכוּ'.

וּבְאֱמֶת כָּל זֶה כְּלוּל מִהַכֹּחַ עִתִּים הַמּוּבָאִים בְּקִהְלָת: י"ד עֵתִים
לְטוֹבָה וִי"ד עֵתִים לְרָעָה, וְצָרִיכִים לְהַכִּין אֵת כָּל אֶחָד, זֶה אוֹחֵז
עֲכָשׁוֹ בְּעֵת סֶפֶד, וְהַשְׁנִי אוֹחֵז עֲכָשׁוֹ בְּעֵת רִקְדָה, זֶה אוֹחֵז בְּעֵת לְבָנוֹת,
וְזֶה אוֹחֵז עֲכָשׁוֹ בְּעֵת לְהֵרֵס וְכוּ', וְכֵן כָּל הָעֵתִים, וְעַל-כֵּן הַהֲכָרַח
לְדוֹן אֵת כָּל אֶחָד לְכַף זְכוּת תָּמִיד.

הַעֲקָר רְאֵה לְדַבֵּק עֲצֻמָּךְ לְהַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ, וְהַתְּמַד בְּדַבּוֹר עִמּוֹ
יִתְבָּרַךְ, וּפִיךָ אֵל יִפְסִיק מִלְדַּבֵּר עִמּוֹ יִתְבָּרַךְ. וְכֵן רְאֵה לְלַמֵּד בְּכָל
יוֹם יוֹם חֲמֵשׁ וָרֶשֶׁ"י עִם הַתְּרַגּוּם מִפְּרִשְׁת הַשְּׁבוּעַ, וְכֵן הַרְבֵּה פְּרָקִים
מְשֻׁנָּאוֹת וְדַפִּים גְּמָרָא וְשַׁעוֹר בְּמִדְרָשִׁים: מְדַרְשׁ רַבָּה וְתַנְחוּמָא, אֲשֶׁר
אֵין לָךְ עוֹד סֶפֶר מוֹסֵר יוֹתֵר טוֹב מִמְדְרָשׁ, אֲשֶׁרִי שִׂיאֵחוֹז בָּהֶם.

הַיְסוּד וְהַעֲקָר הַכִּי גְדוֹל בְּעִבּוֹדַת הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ, לִידַע כִּי כָּל יוֹם
הוּא יוֹם, וְהוּא מְנוּי לְאָדָם, וְעַל-כֵּן צָרִיכִים לְמַלֵּא אֵת הַיּוֹם עִם טוֹב
אֱמֶתִי וְנְצָחִי, וְלִבְרַח מִכָּל מִינֵי לְשׁוֹן-הָרַע וְשִׁקְרִים וְכוּ'.

נב אָשׁר ו' תקכח בַּנְחַל

עֲלִיף לִידַע כִּי הָאָדָם מִמִּילָא מְסוּר בְּיָדוֹ יִתְבַּרֵךְ, וְעַל-כֵּן מַה שְּׁשִׁיף לָךְ מִמִּילָא לֹא יוּכְלוּ לְקַחַת מִמֶּךָ, וּמַה שְּׁלֹא שִׁיף, מִמִּילָא לֹא יָבוֹא אֵלֶיךָ, וּמַה שְּׁצָרִיכִים הָעֵקֶר רַק לְבַקֵּשׁ מִמֶּנּוּ יִתְבַּרֵךְ, אִם-כֵּן מַה יֵּשׁ לְפָחוּד וְלָרַעַד מִבְּנֵי-אָדָם.

הַמֵּאֲחֵל לָכֶם חַג כְּשֶׁר וְשִׂמְחָה...

אֲנֹשִׁי שְׁלוֹמֵנו אוֹמְרִים בְּשֵׁם מוֹהֲרָנִ"ת ו'ל: אוֹיֵף יַעֲדֵן לְעַפֵּל הַתְּעוֹרְרוֹת, דַּאֲרָף מְעַן הָאֲבָן א פִּילְעַן שִׁיֶּסַעַל מִיט הַתְּחִזְקוֹת [עַל כָּל כִּפִּית הַתְּעוֹרְרוֹת, צָרִיכִים צִלְחַת מְלֵאָה עִם הַתְּחִזְקוֹת], (כִּי בְּדַרְךְ כָּלָל כְּשִׁמְעוֹרְרִים אֵיזָה אָדָם, הוּא תַכְּף נִשְׁבֵּר וְחוֹשֵׁשׁ אוּלִי לֹא יוּכַל לְקַיֵּם, עַל-כֵּן צָרִיכִים לִתֵּן לוֹ הַרְבֵּה הַתְּחִזְקוֹת).

ו' תקכח.

בְּעִזְרַת הַשֵּׁם יִתְבַּרֵךְ, מוֹצְאֵי הַחַג ה'תשמ"ה.

שְׁלוֹם רַב לְהַאֲבָרָף הַיָּקָר לִי מְאֹד, שׁוֹתָה מִימֵי הַנְּחַל, נַחַל נוֹבַע מְקוֹר חֲכָמָה, זְכוּתוֹ יִגַּן עֲלֵינוּ ... גֵּרוֹ יֵאִיר וְיִזְרַח לְנִצְחָה נְצָחִים.

אֵת מַכְתְּבְּךָ לְנִכּוֹן קִבַּלְתִּי. וְשִׂמְחָתִי כָּעַל כָּל הוֹן, שְׁעֵדִין אֶתָּה מִחֲזִיק בְּתַמְּךָ, וְשׁוֹתָה בְּצִמָּא דְבָרִי רַבְּנוּ ו'ל.

הָעֵקֶר, חֲמִדַת לְכַבִּי! זְכוּר מְאֻמָּרָם ו'ל (אֲבוֹת ב, ב): טוֹב תְּלַמּוּד תּוֹרָה עִם דְּרָךְ אֲרָץ, שְׁיִגִיעַת שְׁנִיָּהֶם מְשַׁכַּחַת עוֹן; וְיֵשׁ לוֹמַר מְלִשׁוֹן שְׁכַחָה, כְּשִׁאָדָם מְחַלֵּק אֵת יוֹמוֹ שְׁלוֹמֵד תּוֹרָה, וְגַם עוֹסֵק בְּעֵסְקֵי פְרָנְסָה, עַל-יְדֵי-זֶה שׁוֹכַח מְלַעֲשׂוֹת עוֹנוֹת.

וּבִאֲמַת עֲלִיף לְדַעַת מַה שְּׁאָמְרוּ חֲכָמֵינוּ הַקְּדוֹשִׁים (אֲבוֹת ג, יז): אִם אֵין קָמַח אֵין תּוֹרָה, וְאִם אֵין תּוֹרָה אֵין קָמַח; נִמְצָא, שְּׁצָרִיכִים שְׁנִיָּהֶם דוֹקָא. וְכֵן אָמַר רַבְּנוּ ו'ל, שְׁרוּצָה שְׁכָל אֶחָד מֵאֲנֹשֵׁי שְׁלוֹמֵנוּ תְהִיָּה לוֹ מְשָׁרָה בְּפְרָנְסָה, בְּאִפְּן שְׁלֹא יְהִיָּה טְרוּד מְאֹד רַק בְּעַבּוּדַת הַבְּטָחוֹן. וְעַל-כֵּן אֵל יִפַּל רוּחְךָ בְּךָ, שְׁאֶתָּה צָרִיף לְעֵסֵק בְּאֵיזָה עֵסֵק,

אָשֶׁר ו' תִּקְכַּט בְּנַחֵל נג

כִּי זֶה אֵינוֹ סוֹתֵר אֶת זֶה. וְאֲנֹשִׁי שְׁלוֹמְנוֹ אוֹמְרִים, שְׁצַרְיָכִים תְּמִיד לְחַפֵּשׂ אַחַר עֵסֶק כְּזֶה, שְׁפִיו לֹא יִהְיֶה מְשַׁעֲבֵד, רַק עִם הַיָּדִים יַעֲשֶׂה אֶת הַמְּלָאכָה, וְעִם הַפֶּה יְדַבֵּר אֶל הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא.

וּבִפְרָטִיּוֹת אַתָּה, שֶׁהִנֵּךְ בְּמַקְצוֹעֶךָ נִגְר, רְאֵה לְדַבֵּר הַרְבֵּה עִמּוֹ יִתְבָּרֵךְ, וְכֵן הִיָּה אֶצְלֵךְ אֲנֹשִׁי שְׁלוֹמְנוֹ אֶחָד בְּשֵׁם ר' חַיִּים סְטוּלֵר (ר' חַיִּים הַנִּגְר), בְּעֵת שֶׁסַּתֵּת אֶת הָעֵצִים, הִיָּה מְדַבֵּר אֶל עֲצָמוֹ: "רְאֵה חַיִּים, אֵיךְ מִהֲעֵץ הַזֶּה יִכּוֹל לְהַעֲשׂוֹת כְּלֵי נִפְלָא, וּמִעֲצָמְךָ שׁוֹם דְּבָר" וְכו', וְכֵן הַרְבֵּה לְדַבֵּר אֶז הַרְבֵּה עִמּוֹ יִתְבָּרֵךְ.

וּבִנְעִילַת הַחֵג בְּסַעֲדָה שְׁלִישִׁית, בְּעֵת שֶׁסִּפְרְנוֹ אֶת הַסְּפּוּר שֶׁל הַצֵּלַת הַבַּעַל-שֵׁם-טוֹב הַקְּדוֹשׁ, זְכוּתוֹ יִגַּן עָלֵינוּ (כְּאֲשֶׁר נִהוּג לְסַפֵּר אֶת זֶה בְּאַחֲרוֹן שֶׁל פֶּסַח אֶצְלֵךְ אֲנֹשִׁי שְׁלוֹמְנוֹ), דְּבַרְנוֹ הַרְבֵּה עַל-פִּי מֵאַמְרֵם ו"ל (בְּרִכּוֹת יב:): כֹּל הָאוֹמֵר 'תְּהִלָּה לְדָוִד' שֶׁלֹּשׁ פְּעָמִים בְּכָל יוֹם, מְבַטֵּחַ לוֹ שֶׁהוּא בֶּן עוֹלָם הַבָּא. וְאֶמְרוּ חֲכָמֵינוּ הַקְּדוֹשִׁים: מִפְּנֵי שֶׁמְזַכֵּר בָּהּ א"ב וּפְרִינְסָה.

וּפְרִשׁ מוֹהֲרַנְ"ת ו"ל, כִּי כְּשֶׁאָדָם מְכַנֵּס בְּדַעְתּוֹ יְדִיעָה זו, שְׁאֵין זֶה סוֹתֵר אֶחָד לְהַשְׁנִי, אֵף שֶׁמְדַבֵּר עִמּוֹ יִתְבָּרֵךְ, יִכּוֹל לַעֲסֹק בְּאַיִזָּה עֵסֶק, אֲזַי הוּא בֶּן עוֹלָם הַבָּא.

אֲשֶׁרֵי הַמְּצִיטָה, וְאֲזוֹ יַצְלִיחַ דְּרָכּוֹ תְּמִיד.

הַדּוֹרֵשׁ שְׁלוֹמְךָ...

רְאֵה לְכַתֵּב לִי מִכְּתָב אֶחָד בְּכָל שָׁבוּעַ.

ו' תִּקְכַּט.

בְּעֵזְרַת הַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ, מוֹצְאֵי הַחֵג ה'תשמ"ה.

שְׁלוֹם רַב לְהַאֲבִירֵךְ הַיִּקָּר לִי מְאֹד, שׁוֹתֶה מִימֵי הַנַּחֵל, נַחַל נוֹבַע מְקוֹר חֲכָמָה, זְכוּתוֹ יִגַּן עָלֵינוּ ... גְּרוֹ יֵאִיר וְיִזְרַח לְנִצְחָה נְצָחִים.

אַתּ מַכְתָּבְךָ לְנִכּוֹן קַבְּלָתִי.

וְתִדַע, שֶׁכָּל מַכְתָּב וּמַכְתָּב מִמֶּךָ מְחַיֵּינִי מְאֹד מְאֹד, כִּי אֲנִי רוֹאֶה מִכְתְּלֵי מַכְתָּבֶיךָ, אֲשֶׁר עֲדִין אֹר רַבְּנוּ ו"ל בּוֹעֵר וְדוֹלֵק בָּךְ, בֵּן יַעֲזֹר לְךָ הַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ, שְׂיֵאִיר בָּךְ תְּמִיד אֹרוֹ הַגָּנוּז שֶׁל רַבְּנוּ ו"ל, וְעוֹד תִּזְכֶּה לְהֵאִיר גַּם עַל אַחֲרִים אֶת הָאֹר הַזֶּה, וּבִפְרָטִיּוֹת עַל כָּל מִשְׁפַּחְתְּךָ; כִּי בְּאַמַּת אֹר רַבְּנוּ ו"ל הוּא אֹר נוֹרָא וְנִפְלֵא כְּזֶה, אֲשֶׁר יֵשׁ בְּכַחוֹ לְהֵאִיר אֶת כָּל הָעוֹלָם כְּלוּ, כְּמוֹ שְׁאַמֵּר רַבְּנוּ ו"ל בְּעֶצְמוֹ (תִּי-מוֹהַר"ן, סִימָנִים: רנ, רנא): הֵייתִי יְכוֹל לְקַרֵּב אֶת כָּל הָעוֹלָם כְּלוּ, אִךְ דִּיו לְעַבְדֵי לְהֵיּוֹת כְּרַבּוֹ (בְּרִכוֹת נח:).

וּבְנוֹדָאֵי בְּכַחוֹ שֶׁל רַבְּנוּ ו"ל יְכוֹל כָּל אֶחָד מֵאַנְשֵׁי שְׁלוֹמֵנוּ — אִם יִרְצֶה בְּאַמַּת, לְהַפְּךָ אֶת עֶצְמוֹ לְגַמְרֵי אֵל הָאֹר הַזֶּה, וְלֹא רַק אֶת עֶצְמוֹ, אֲלֵא גַם אֶת כָּל הַמִּשְׁפָּחָה, וְלֹא רַק אֶת כָּל הַמִּשְׁפָּחָה אֲלֵא גַם אֶת כָּלֵלִיּוֹת יִשְׂרָאֵל, הָעֵקֶר תְּלוּי כְּפִי הָאֵמֶת וְהַרְצוֹן הַטּוֹב שְׁלוּ.

מָה אָמַר לְךָ! רְאוּי לָנוּ לְשִׂמְחָה מְאֹד מְאֹד עַל נַעֲם חֻלְקָנוּ, אֲשֶׁר בְּנַחַל שָׁם חֻלְקָנוּ וְגוֹרְלָנוּ.

הֶרֶב הַקְּדוּשׁ מִטְּשֵׁהֲרִין ו"ל הָיָה רְגִיל לֹמֵר: פִּסַּח אִיזו אַרְיִין אִין אוּנְזוּ (פִּסַּח נִכְנָס בְּנוּ), הֵינּוּ דְרָכָם שֶׁל בְּנֵי-אָדָם לְדַבֵּר: "נוּ, הַפִּסַּח כְּבָר עֲבַר", אֲזִי הָעִיר וְאָמַר: "לֹא, הַפִּסַּח לֹא עֲבַר מֵאַתְּנוּ, אֲלֵא נִכְנָס בְּנוּ". וְדַבֵּר זֶה סוֹבֵב עַל כָּל חַג וְעַל כָּל מִצְוָה.

הָעֵקֶר רְאֵה לְבַקֵּשׁ הַרְבֵּה מִמֶּנּוּ יִתְבָּרֵךְ מִדֵּי יוֹם בְּיוֹמוֹ עַל הַצְּלַחַת יְלָדֶיךָ, אֲשֶׁר רַק זֶה מוֹעִיל, כְּמוֹ שְׁמִסְפָּרִים מֵאַחַד מֵאַנְשֵׁי שְׁלוֹמֵנוּ, שְׂזָכָה לְבָנִים טוֹבִים, וּפְעַם שָׁאַל אוֹתוֹ מִיִּשְׁהוּ: אִיךָ זְכִיתָ לִילְדִים טוֹבִים כְּאַלוּ? וְהֵשִׁיב: מָה אֵתָּה חוֹשֵׁב, שְׂזָה בָּא לִי כָל-כֶּף בְּנִקְלָה? בְּכָל יוֹם וַיּוֹם מִלְּאֵתִי כִּפָּה עִם דְּמָעוֹת, וְעַל-יְדֵי-זֶה זְכִיתִי לְזֶה.

הַקְּדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא יַעֲזֹר לְךָ עִם בָּנִים טוֹבִים, שׁוֹמְרֵי הַבְּרִית בְּאַמַּת, וּרְפוּאָה שְׁלֵמָה לְאַשְׁתְּךָ הַצְּדִקְנִית, וּפְרִנְסָה בְּנִקְלָה, וְקִיץ קָל.

אֲשֶׁר ו' תִּקַּל בְּנַחַל נה

שְׁתַּזְכֶּה לְקַיֵּם (בְּרֵאשִׁית כד, טג) : "וַיֵּצֵא יִצְחָק לְשׁוּחַ בְּשָׂדֵה", וְתַטִּיל
הַרְבֵּה בְּשָׂדֵה שֵׁם בְּצֶפֶת, וְתַתְּבוּדַד הַרְבֵּה עִמּוֹ יְתַבְרַךְ.

הַדּוֹרֵשׁ שְׁלוֹמָךְ...

ו' תִּקַּל.

בְּעֶזְרַת הַשֵּׁם יְתַבְרַךְ, מוֹצְאֵי הַחֵג ה'תשמ"ה.

שְׁלוֹם רַב לְהַאֲבִירָךְ הַיְקָר לִי מְאֹד, שׁוֹתֵה מִימֵי הַנַּחַל, נַחַל נוֹבַע
מְקוֹר חֲכָמָה, זְכוּתוֹ יִגַּן עָלֵינוּ ... גֵּרוֹ יְאִיר וַיִּזְרַח לְנֹצֵחַ נְצָחִים.

אֵת מִכְתָּבְךָ לְנִכּוֹן קִבְּלָתִי, וּמִמֶּשׁ חַיִּים חֲדָשִׁים אֶתָּה נוֹפֵחַ בִּי
עַל-יְדֵי כָּל מִכְתָּב, כִּי אֲנִי רוֹאֶה, שְׁעֵדִין אֶתָּה מְחֻזֵּק בְּתַמָּךְ, לְהִיּוֹת
סְמוּךְ וּמְקַרֵּב אֶל רַבְּנוּ ז"ל, אֲשֶׁר עַל זֶה צְרִיכִים חֻזּוֹק עֲצוּם, כִּי רַבְּנוּ
ז"ל הוּא הַנִּקְדָּה הָעֲלִיּוֹנָה, שֶׁלֹּשׁ רֵאשׁוֹנוֹת דְּעֵתִיק וְכוּ', וְאָנוּ הַנִּקְדָּה
הַתַּחְתּוֹנָה — הַמְּלֻכּוֹת וְכוּ', וּכְדִי שְׁתֵּאִיר בָּנוּ הֵינּוּ הַנִּקְדָּה הָעֲלִיּוֹנָה
בְּתוֹךְ הַנִּקְדָּה הַתַּחְתּוֹנָה, צְרִיכָה לְעִבּוֹר דְּרוֹךְ הַנְּאִ"ו סְפִירוֹת, שֶׁהֵם כָּלֵל
הַמְּדוּת, הֵינּוּ שֶׁהֵחֲרַח לְעִבּוֹר בּוֹשׁוֹת וְחֲרָפוֹת, יְשׁוּעוֹת וְחֻסְדִּים —
פְּעַם טוֹב וּפְעַם לְהַפּוֹךְ, וְכֵן בְּכָל פְּעַם בְּפַעַם, שְׁזָה הַנְּאִ"ו שְׁבִין
הַשְּׁנֵי יוֹדֵי"ן שְׁבָאוֹת א', שֶׁהוּא אָדָם הַיּוֹשֵׁב עַל הַכֶּסֶּא, הֵינּוּ
שֶׁהֵחֲרַח שְׁיַעֲבֹר עַל מִי שְׁרוּצָה לְהַכְּלִיל בּוֹ יְתַבְרַךְ וּלְקַבֵּל מִרַבְּנוּ ז"ל
כָּל מִינֵי יְרִידוֹת וּנְפִילוֹת, הַשְּׁלֻכּוֹת, חֲרָפוֹת וּבִזְיוֹנוֹת וְכוּ', וְהוּא
צְרִיף לְחֻזֵּק עֲצָמוֹ בְּכָל הַכּוֹחוֹת, וְאִזּוֹכָה לְהַעֲשׂוֹת אָדָם הַיּוֹשֵׁב עַל
הַכֶּסֶּא (עִינֵן כָּל זֶה בְּלִקּוּטֵי-מוֹהַר"ן, חֵלֶק א', סִימָן ו').

זוֹ עֵקֶר נְחֻמְתָּנוּ, שְׁאָנוּ יוֹדְעִים מְרַבֵּי אֶמֶת כְּזֶה, מִלְּמוֹדִים
נְפִלְאִים כְּאֵלוּ, אֵף בְּתַקְּףָה הַקְּטָנוֹת וְהַבְּזִיוֹנוֹת שְׁעוֹבְרִים עָלֵינוּ, עִם
כָּל זֹאת אָנוּ מְחֻזְּקִים עֲצָמָנוּ בְּכָל מִינֵי אֶפְנִים שְׁבַעֲוֹלָם, וּבַפְּרֻטְיוֹת
בְּתַקְּףָה הַבְּזִיוֹנוֹת שְׁאָנוּ סוֹבְלִים מְאֹלוֹ הַמְּתַקְּרָאִים אֲנָשֵׁי שְׁלוֹמָנוּ
בְּעֲצָמָם.

חֲמֻדַּת לְבָבִי! רְאֵה לְעֵסֶק בְּעִבּוֹר פְּרֻנְסָתְךָ, וְאֵל תַּתְּבַלְבֵּל מִשׁוּם

נו אשר ו' תקלא בנחל

ברְיָה שְׁבַעֵוֹלָם, כָּל אֶחָד יֵשׁ לוֹ צְנוּר לְפָרְנֶסָה בְּעִבּוּרוֹ, וְאִסּוּר לְכַלְבֵּל צְנוּר אֶחָד בְּשָׁנֵי.

הַיִּיתִי מְאֹד מְאֹד רוֹצֶה, אֲשֶׁר כָּל אֶחָד מֵאֲנָשֵׁי שְׁלוֹמֵנוּ הַיְקָרִים, תִּלְמִידֵי "הַיְכָל-הַקֹּדֶשׁ", שִׁיְהִיָּה לוֹ צְנוּרוֹ שֶׁל פְּרִנְסָה, וְלֹא יִתְעַרְבֵב עִם אֲחֵרִים, אֲפֹלוּ בְעֶסֶק הַהֶפְצָה, מֵה שֶׁנִּשְׁאַר שִׁיְהִיָּה רַק בְּעִבּוּרוֹ וְלֹא בְעִבּוּר הַכָּלָל.

צְרִיכִים מְאֹד מְאֹד לְהִזְהַר, שֶׁתִּהְיֶה פְּרִנְסָה בְּבֵיתוֹ, וְשֶׁלֹּא יִחְסַר לְאִשָּׁה וְלִילָדִים שׁוֹם דְּבָר, וְאִם קָשָׁה לְעֵבֶד, אֲזִי יִקַּח חֲבִילָה סְפָרִים וְיִפְיץ אוֹתָם, וְהַמְעוֹת שֶׁיִּשְׁאַרוּ אַחַר שְׁלוֹם הַסְּפָרִים, שִׁיִּקַּח בְּעִבּוּר פְּרִנְסַת אֲנָשֵׁי בֵיתוֹ.

הַדּוֹרֵשׁ שְׁלוֹמָךְ...

פַּעַם אַחַת סִפַּר ר' אַבְרָהָם בֶּר' נַחֲמָן ז"ל לְכַמָּה מֵאֲנָשֵׁי שְׁלוֹמֵנוּ תִלְמִידָיו, וְאָמַר לָהֶם בְּזוֹ הַלְשׁוֹן: "אֲגַלֶּה לָכֶם סוּד, וְתִצְנָנִיעוּ אֶת הַסּוּד: הַיִּיתִי אֶצֶל צִיּוֹן מוֹהֲרַנְתָּ ז"ל, וְהַיִּיתִי שָׁם בְּלֵב נִשְׁבֵּר גָּדוֹל, וּבְקִשְׁתִּי שָׁם הִרְבֵּה אֶת הַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ — מֵה לְעֲשׂוֹת, חוֹלְקִים עָלַי בְּשִׁבְלֵי אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל, עַל-כֵּן הָאֵר פָּנִיךָ אֵלַי, וְתֵן לִי עֲצָה נְכוֹנָה מֵה לְעֲשׂוֹת וְכוּ', וְגַלּוֹ לִי: אֶצֶל אַבְרָהָם כְּתִיב (בְּרֵאשִׁית טו, טז): 'וְדוֹר רְבִיעִי יָשׁוּבוּ הִנֵּה', רַבֵּנוּ ז"ל וּמוֹהֲרַנְתָּ ז"ל וְאָבִי ר' נַחֲמָן טוֹלְטְשִׁינְעֵר ז"ל הָיוּ צְרִיכִים לְהִיּוֹת כָּאֵן, אֲבָל מִמָּד וּלְהֵלֵן צְרִיכִים לְהִיּוֹת בְּאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל", וְנִתְקַרְרָה דַּעַתוֹ.

ו' תקלא.

בְּעִזְרַת הַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ, מוֹצְאֵי הַחֵג ה'תשמ"ה.

שְׁלוֹם רַב לְהַאֲבִירְךָ הַיְקָר לִי מְאֹד, שׁוֹתֶה מִימֵי הַנַּחַל, נַחַל נוֹבֵעַ מְקוֹר חֲכָמָה, זְכוּתוֹ יִגַּן עָלֵינוּ ... גֵּרוֹ יֵאִיר וְיִזְרַח לְנִצְחָה נְצָחִים.

אֶת מַכְתְּבְּךָ לְנִכוּן קִבַּלְתִּי.

אֲשֶׁר וְ תִקְלָא בְּנַחֵל נַז

וּמָאד מָאד אָנִי שְׂמַח לְקִרְאָת הַחֲדוּשֵׁי תוֹרָה שְׁלָךְ. עֲלִיךָ לְדַעַת,
כִּי רַבְּנוּ ז"ל אָמַר, שֶׁהוּא תַקוּן הַמְּחִין, וְעַל-כֵּן רָאָה לְהַתְּמִיד בְּזוֹה,
וּתְחַדֵּשׁ הַרְבֵּה חֲדוּשֵׁי תוֹרָה.

רָאָה שְׂיִשְׁרָה הַשְּׁלוֹם בְּבֵיתְכֶם, כִּי בְּבֵית שְׂיִשׁ שְׁלוֹם —
הַשְּׂכִינָה שׁוֹרָה שָׁם.

גַּם רָאָה לְכַבֵּד אֶת אֲשֶׁתְךָ, אֲשֶׁר הִיא הַשְּׂכִינָה בְּבֵיתְךָ, כַּמּוּבָא
בְּדַבְּרֵי רַבְּנוּ ז"ל (חֲזוֹנוֹ הַר"ן, סִימָן תַּקסג): בִּימֵי אַבְרָהָם אָבִינוּ הִיְתָה
הַשְּׂכִינָה נִקְרְאת בְּשֵׁם שְׂרָה, וּבִימֵי יִצְחָק — בְּשֵׁם רַבֵּקָה, וּבִימֵי
יַעֲקֹב — בְּשֵׁם רָחֵל וְלֵאָה וְכוּ' (וְעַיִן לְקוּטֵי-הַלְכוֹת, בְּשַׁר וְחֵלֵב, הַלְכָה ב'),
וְכֵן הוּא אֵצֶל כָּל אָדָם, אֲשֶׁתּוֹ הִיא הַמַּלְכוּת, שֶׁהִיא הַשְּׂכִינָה,
וּבִידְעוּת אֱלוֹיִם יוֹכֵל לַעֲשׂוֹת יְחוּדִים עֲלִיוֹנִים — בֵּין בְּדַבּוּר וּבֵין
בְּזוּוּג, כַּמּוּבָא בְּכַתְּבֵי הָאֲר"י ז"ל.

הַעֲקָר רָאָה לַעֲזֹר לָהּ הַרְבֵּה, וְתַהֲיָה תְּמִיד אִישׁ שְׂמַח וְטוֹב לָב,
וְלֹא בְּעַצְבוּת וּבְדַכְאוֹן.

עֲלִיךָ לְזַכֵּר, כִּי בְּךָ תְּלוּיּוֹת הַמוֹן נִשְׁמוֹת, כִּי נִשְׁמַתְךָ הִיא עֲנָף
גְּדוֹל, אֲשֶׁר בָּהּ תְּלוּיִים הַרְבֵּה עֲלִים, וּבְהַתְּחַזְּקוּתָהּ — כַּמּוֹ-כֵן
יְתַחַזְּקוּ עוֹד עֲלִים וְכוּ' נִשְׁמוֹת.

רָאָה לְהִזְהַר מְאֹד מְאֹד בְּמַדַּת הַנְּקִיּוֹת, כִּי כָּל אֱלוֹי הַנִּשְׁמוֹת
הַבָּאוֹת מִסְטָרָא דְקִין, נִאֲחָזוֹת בְּהֶם הַקְּלָפוֹת, שְׁלֹא יִלְכוּ נְקִיִּים, וְכֵן
הַבֵּית לֹא יִהְיֶה נְקִי, וְעַל-יְדֵי-זוֹ מִתְאַחַז בְּהֶם הַכַּעַס וְהַקְּפָדוֹת וְכוּ',
וְהֵם צְרִיכִים לְהִזְהַר בְּזוֹה מְאֹד מְאֹד. קִי'ן אֹתִיּוֹת נְקִי', וְעַל-כֵּן
עָקַר תִּי'קִי'וֹן לְהַנִּשְׁמוֹת הַבָּאוֹת מִסְטָרָא דְקִין — הוּא נְקִי'וֹת',
אֲשֶׁרֵי שְׂיִאֲחַז בְּזוֹה!

אֲשֶׁרֵינוּ, שְׂאָנוּ יוֹדְעִים מְרַבֵּי אִמְתּוּת בְּזוֹה, רַבֵּי הַמְּחִזֵּק אוֹתָנוּ
כָּל-כָּף, רַבֵּי הַמְּעוֹרָר אוֹתָנוּ לְדַבֵּר הַרְבֵּה עִמוֹ יְתַבְּרֵךְ, אֲשֶׁר הַדַּבּוּר
אֱלִיו יְתַבְּרֵךְ — זוֹ הַמַּתְּנָה הַכִּי גְּדוֹלָה שֶׁקִּבְּלָנוּ מִרַבְּנוּ ז"ל.

הַדּוֹרֵשׁ שְׁלוֹמְךָ...

ו' תְּקֵלֵב.

בְּעֶזְרַת הַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ, מוֹצְאֵי הַחֶג ה'תשמ"ה.

שְׁלוֹם רַב.

אֶת מִכְתָּבְךָ לָנֶכּוֹן קִבַּלְתִּי.

וְאֲנִי שׁוֹלַח לָכֶם בְּרַכַּת "מִזֵּל טוֹב", וְשִׁיחָה לָכֶם הַרְבֵּה נַחַת מִכָּל הַיְלָדִים, וְהַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא יַעֲזֹר לָכֶם בְּפִרְנִסָּה בְּנִקְלָה, וְתִגְדְּלוּ אוֹתָם עַל דְּרָךְ הַתּוֹרָה וְהִירָאָה, וְשִׁיחָה בְּבֵיתְכֶם תָּמִיד רַק שְׂמֵחוֹת.

עֲלִיכֶם לְהִתְמַסֵּר מְאֹד לְדַבֵּר עִם עוֹד אֲנָשִׁים, וּבְפִרְטִיּוֹת עִם הַמְּשֻׁפָּחוֹת שְׁלָכֶם מְדַרְךָ אֲמוּנָה וְדַרְךָ הַתּוֹרָה, וְזֶה יַעֲזֹר לָכֶם.

וְאוֹדוֹת הַמְּשֻׁפָּחָה הַנִּמְצָאָה בְּמִצְוֵה גְדוּלָה, לְדַעְתִּי, רַק יָד לְאֲחִים יוּכְלוּ לַעֲזֹר לָהֶם, מֵאַחַר שֶׁהַמְּסִיוֹנִים, יִמַּח שְׁמֵם, שָׂמוּ עֵינֵיהֶם עֲלֵיהֶם, בְּעוֹנוֹתֵינוּ הַרְבִּים, וְהַמּוֹסֵד הַקְדוּשׁ "יָד לְאֲחִים" וְכֵן "הַפְּעִילִים", הוּא מִהַמּוֹסְדוֹת הַכִּי קְדוּשִׁים, שְׁעוֹבָדִים לְשֵׁם שָׁמַיִם, וְכִדְאֵי לְהִתְיַעֵץ עִמָּהֶם.

הָעֵקֶר רָאִי לְשִׁמּוֹר עַל הַבְּרִיאוֹת שְׁלָךְ, וְתִקְבְּלֵי הַכָּל בְּנִקְלָה, וְתִשְׁתַּדְּלֵי לְהִיּוֹת תָּמִיד בְּשִׂמְחָה, וּלְשִׂמְחָה וּלְחִזּוֹק אֶת בְּעֵלְךָ וְהַיְלָדִים.

וְנִזְכּוֹר זְכָרֵי הַיֵּטֵב אֶת דְּבָרֵי רַבְּנוּ ז"ל: "הַטָּבֵעַ מְחַיֵּב בֶּן, וְהַתְּפִלָּה מְשַׁנֶּה אֶת הַטָּבֵעַ" (עֵין לְקוּטִי-מוֹהַר"ן, חֵלֶק א', סִימָן רנ); וְעַל-כֵּן אֵל תִּפְסִיקֵי מִלְּהַתְּפַלֵּל תָּמִיד לְהַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ.

הַמֵּאֲחֵל הַצְּלָחָה...

אֲשֶׁר ו' תְּקַלֵּג
בְּנַחֵל נט
ו' תְּקַלֵּג.

בְּעֶזְרַת הַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ, מוֹצְאֵי הַחֵג ה'תשמ"ה.

שְׁלוֹם רַב לְהִיקָר לִי מְאֹד, שׁוֹתֶה מִימֵי הַנַּחֵל, נַחֵל גּוֹבֵעַ מְקוֹר
חֻמָּה, זְכוּתוֹ יִגַּן עֲלֵינוּ ... גְּרוֹ יֵאִיר וַיִּזְרַח לְנִצַּח נְצָחִים.

אֵת מִכְתָּבְךָ לְנִכּוֹן קִבַּלְתִּי. וּמְאֹד מְאֹד אֲנִי שֹׂמֵחַ לְשִׂמְעַת הַטּוֹב
מִמֶּךָ, וּבִכְרִטִיּוֹת שְׂעֵדִין אַתָּה מְחַזֵּיק בְּתַמָּךְ, וְאַתָּה שׁוֹתֶה מִימֵי
הַנַּחֵל, אִוְרוֹ הִגְנוּוֹ שֶׁל רַבְּנוֹ ז"ל.

יֵשׁ מְאֹמֶר הַחֻכָּם: "הָעוֹלָם הַזֶּה וְהָעוֹלָם הַבָּא הֵם כְּשֵׁפֵי נְשִׁים
צְרוּת זו לְזוֹ, אִם יַעֲשֶׂה הָאָדָם רְצוֹן הָאֵחָת — יִקִּיץ הָאֲחֵרֶת",
וּבִשְׂבִיל זֶה עוֹבֵר עַל כָּל אָדָם בְּזֶה הָעוֹלָם מֵהַ שְׂעוֹבֵר. מֵהַ שְׂאִין בֵּין
מִי שְׂזוּכָה בְּעוֹדוֹ בְּעוֹלָם הַזֶּה לְזִכֹּר תְּמִיד מִהָעוֹלָם הַבָּא, וּמִחֻבְרָם
וּמִיָּחָד יַחַד, אֲזִי מִהִפּוֹךְ אֵת הָעוֹלָם הַזֶּה לְהִיּוֹת עוֹלָם הַבָּא, וְאֲזִי יֵשׁ
לוֹ רַק אִשָּׁה אַחַת, וְחַיִּים בְּשִׁלּוֹם וּבְאַהֲבָה. וּכְמוֹ אָדָם, שְׂיֵשׁ לוֹ רַק
אִשָּׁה אַחַת, וְחוֹשֵׁב רַק מְמַנֶּה, וְעוֹזֵר רַק לָהּ, בֵּין הִיא עוֹזֵרֶת לוֹ,
כְּמוֹ-כֵן כְּשֶׁאָדָם מְסֻתָּבֵב בְּזֶה הָעוֹלָם, וְחוֹשֵׁב רַק מִהָעוֹלָם הַבָּא, אֲזִי
כְּמִים הַפְּנִים, מְאִיר בּוֹ תְּמִיד רַק הָעוֹלָם הַבָּא, וְנִקְרָא "עוֹלָם הַבָּא
אִיד", יְהוּדֵי מֵעוֹלָם הַבָּא, אִישׁ רוֹחֵנִי, וְאֲזִי כָּל מֵהַ שְׂעוֹסֵק, הוּא עֹסֵק
מִהָעוֹלָם הַבָּא, וְהִהְפּוֹךְ מוֹכֵן מִמִּילָא.

וְעַל-כֵּן רְאֵה לְהִיּוֹת תְּמִיד שֹׂמֵחַ, וּתְדַבֵּר עִמּוֹ יִתְבָּרֵךְ, וְאֵל תְּדַאֵג
כָּלֵל, תִּשְׁתַּדֵּל לְפָרְנֵס אֵת עֲצֻמָּךְ בְּמֵהַ שְׂאֵתָה יְכוּל, כְּמוֹכָא בְּסִפְרוֹ
שֶׁל רַבְּנוֹ ז"ל מִהַבְּעַל בְּטַחֲוֹן, שְׂתַמִּיד הִזָּה שֹׂמֵחַ, וּבְכָל יוֹם וַיּוֹם
הִיְתָה לוֹ עֲבוּדָה אַחֲרֶת, אֲשֶׁר פָּרְנֵס בָּהּ אֵת בְּנֵי בֵּיתוֹ. אֲשֶׁרֵי הַזּוּכָה
לְהִיּוֹת תְּמִיד בְּשִׂמְחָה, וּבוֹטַח בּוֹ יִתְבָּרֵךְ.

תְּאַמֵּין לִי, שְׂרָאוֵי לָנוּ לְשִׂמְחַת מְאֹד מְאֹד עַל נַעֲם חֻלְקָנוּ, "אֲשֶׁר
בְּנַחֵל" שֶׁם גּוֹרְלָנוּ וְנִחְלָתָנוּ.

אֲשֶׁרֵינוּ וְאֲשֶׁרֵי חֻלְקָנוּ, וּמֵהַ נַעֲמִים גּוֹרְלָנוּ, וּמֵהַ יָפֵה יְרוּשָׁתָנוּ,
טוֹב לְהוֹדוֹת לְהַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ עַל כָּל הַחֻסָּד חֲנָם שְׂעֵשֶׂה עִמָּנוּ.

רְאֵה לְהַתְּפַלֵּל אֶת הַתְּפִלוֹת הַקְּבוּעוֹת מִתּוֹךְ הַסְּדוּר דִּיקָא, וְכֵן
בְּרַכְת־הַמְּזוּן מִתּוֹךְ הַסְּדוּר מְלֵה בְּמֵלֵה, וְזֶה יָבִיא לְךָ שְׁפַע בְּפִרְנֶסֶה.
הַדּוֹרֵשׁ שְׁלוֹמָךְ בְּאַהֲבָה רַבָּה מְאֹד...

ו' תּקֵלֵד.

בְּעִזְרַת הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ, מוֹצְאֵי הַחֵג ה'תשמ"ה.

שְׁלוֹם רַב לִידִידֵי הַיְקָר לִי מְאֹד, צְמוּד בְּפִנְיָמִיּוֹת לְכָבִי לְטוֹב כָּל
הַיָּמִים, שׁוֹתֵה מִיָּמֵי הַנַּחֵל, נַחֵל נוֹבֵעַ מְקוֹר חַכְמָה, זְכוּתוֹ יִגַּן עֲלֵינוּ
... נֵרוֹ יֵאִיר וַיִּזְרַח לְנִצָּח וְנִצָּחִים.

מְאֹד מְאֹד אֲנִי מִשְׁתַּוְּקֵק לְשִׁמְעַע הַטּוֹב מִמֶּךָ בְּכִלְלִיּוֹת וּבְפִרְטִיּוֹת,
מֵה קוֹרָה חֲדָשׁוֹת בְּעֵינַי הַיְשׁוּב.

מָה אִמַּר לְךָ! אֲצַל הַקְּדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא הַכֹּל יָכוֹל לְהִיּוֹת, וְאִף
שְׁלֹכְאוֹרָה הַכֹּל נִרְאֶה וְנִדְמָה כְּמוֹ חֵלוֹם, אֲבָל אֲצַלּוֹ יִתְבָּרַךְ הַכֹּל יָכוֹל
לְהִיּוֹת בְּמִצְיָאוֹת, וְעֲלֵינוּ רַק לְבַקֵּשׁ רַחֲמִים וְתַחֲנוּנִים מִמֶּנּוּ יִתְבָּרַךְ.

הָעֵקֶר צְרִיכִים סְבָלָנוֹת גְּדוֹלָה מְאֹד מְאֹד, וְלְהִיּוֹת זָהִיר וְנִזְהָר
מִפְּזִיזוֹת, שְׁלֵא יָבוֹא לִידֵי מְכֻשׁוֹל, חֵס וְשְׁלוֹם. וְכִבֵּר אִמַּר הַחֲכָם:
הַסְּבָלָנוֹת — עֶשֶׂר, וְהַפְּזִיזוֹת — עֲנִי.

וּבְכִלְלִי, עֲנִינִים אֵלּוֹ צְרִיכִים לְהַחֲזִיק בְּסוּד גְּדוֹל, שְׁלֵא יִשְׁלַט
בְּזֶה עֵין רָעָה, כִּי הָרַע עֵין מְזִיק מְאֹד מְאֹד, וּמְכַנֵּס שְׂכָחָה וּחְלִישׁוֹת
בְּאִישׁ הָרוּצָה לַעֲשׂוֹת אֶת הַדְּבָר.

וְזֶה כָּלֵל גְּדוֹל בְּעֶסְקֵי רַבָּנוּ ו"ל, שְׁצְרִיכִים לַעֲשׂוֹת וְלַעֲשׂוֹת, טָאן
אוּן טָאן, וּבּוֹדָאֵי מְצַלִּיחִים. אִף הָעֵקֶר שְׁיִהְיֶה מְכֻסָּה מְבִנֵי-אָדָם,
שְׁלֵא יִכְנִיסוּ אֶת עֵינֵיהֶם הָרַעָה, אֲשֶׁר רַק גּוֹרֵם חְלִישׁוֹת הַדַּעַת
וְקִרְיָרוֹת. וְכִבֵּר אִמַּר הַחֲכָם: "כָּל דְּבָר שֶׁתְּסַתֵּיר אוֹתוֹ מִשׁוֹנֵאָךְ, אֵל
תִּגְלֶהוּ לְאוֹהֲבֶיךָ".

חֲמֻדַּת לְכָבִי! רְאֵה לְהַדְּבִיק עֲצָמָךְ רַק בְּאוֹרוֹ הָאֵין סוּף בְּרוּךְ

אָשֶׁר ו' תְּקֵלָה בְּנַחַל סָא

הוא, תמיד תציר בדעתך, כי הוא יתברך סביבך, ואתה עומד בתוך האור, וזה לשמר אותך מכל מיני מזיקים, כי אור המקיף הוא אור המלבוש, שמלביש ומסתיר את האדם מהקלפות, ומבער אותן לגמרי. ומי יתן שגם תזכה ליחד יחודים קדושים, ועל-כל-פנים יסוד ושרש היחודים, שהם: ע"ב, ס"ג, מ"ה, ב"ן, ועל-ידי-זה ימשך עליך אור נפלא מהארת השכינה הקדושה.

אבקש ממך מאד, שתכתב לי על-כל-פנים כמה שורות דין וחשבון, וכן מה קרה עם הבגן של "היכל-הקדש" ששכרתם, וכן כמה אתה מתפרנס. והשם יתברך יעזר לך להוציא מהכח אל הפעל כסופיך.

הדורש שלומך...

ו' תְּקֵלָה.

בעזרת השם יתברך, מוצאי החג ה'תשמ"ה.

שלום רב לידידי היקר לי מאד, שותה מימי הנחל, נחל נובע מקור חכמה, זכותו יגן עלינו ... גרו יאיר ויזרח לנצח נצחים.

את מכתבך לנכון קבלתי. ומאד מאד אני שמח לשמע הטוב ממך, ממש חיים חדשים אתה נופח בי.

ובאמת בעוד שאנחנו מלבשים בלבוש גשמי, אין אנו יכולים לתאר ולשער בדעתנו הגשמית גדלת רבנו ז"ל, אשר כל הגאולה תלויה רק בהפצת ספריו הקדושים ודעתו הקדושה. כי באמת מה מגלה רבנו ז"ל? רק גלוי אלקותו יתברך בתכלית הגלוי, ופוחת את הפה לדבר עמו יתברך, אשר דבר זה יהיה עבודת משיח צדקנו. ועל כן בזה שאנו עוסקים בענין זה עוד עכשו, על-ידי-זה אנו מקרבים את הגאולה. על-כן עלינו למסר את נפשנו בהפצת מעינות החכמה חוצה, ולפרסם את דעת רבנו ז"ל בין כל שכבות העם, בכל ארץ ישראל לארצה ולרחבה. ובפרטיות כהיום, אשר המסיון,

יִמַח שְׁמֵם, פּוֹעֲלִים בְּרִשׁוֹת הַמְדִינָה שֶׁל גֵּיהֲנוּם, עֲלִינוּ לַנֶּתֶץ וּלְשִׁבְר
 אֶת הָעֲבוּדָה זָרָה הַזֶּה, עַל-יְדֵי הַפְּצַת הַקּוֹנְטְרָסִים הַחֲדָשִׁים, הַמְדַבְּרִים
 מֵאַמוֹנָה וּבִטְחוֹן וְקִיּוֹם הַמְצׁוֹת וְכוּ' וְכוּ'.

וְרֵאוּ לַעֲסֵק בְּזֶה בְּמִסִּירוֹת נֶפֶשׁ, וְלֹא לְהִסְתַּכֵּל עַל שׁוּם בְּרִיָּה
 שְׁבַעוּלָם, אֲפֹלוּ לֹא עַל אֱלוֹ הַקּוֹרְאִים עֲצָמָם אֲנֹשֵׁי שְׁלוֹמֵנוּ, אֲשֶׁר כָּל
 חֲפָצָם הוּא רַק מְעוֹת; זֶה בָּא בְּכַדּוֹ — הַתְּלַמוּד תּוֹרָה שְׁלוֹ
 בִירוּשָׁלַיִם, וְזֶה בָּא בְּחִבּוּתוֹ — הַכּוֹלֵל שְׁלוֹ בְּבִנְי בְּרַק, וְזֶה בְּקוֹרְתּוֹ
 — הַקְּרִיָּה שְׁלוֹ בְּצַפְתּוֹ, אֲשֶׁר כָּלֵם שְׁקָר, כִּי כָּל אֶחָד לְכַבּוֹד עֲצָמוֹ
 הוּא דוֹרֵשׁ, כְּסָף וְעוֹד פְּעַם כְּסָף, וְעוֹד פְּעַם כְּסָף "מִגְבִּית חֲרוּם",
 "מִגְבִּית חוֹבָה", "מִגְבִּית חֵד פְּעַמִּית", אֲשֶׁר הַכֹּל לִיצִי לִיצִנּוֹת.

וְאַפֹּלוּ אֱלוֹ הַמַּעַט שְׁכָבֵר מְדַפְּסִים, לוֹקָחִים בְּעֵבוֹר כָּל סֵפֶר
 כְּסָף מְלֵא וְכוּ', הַכֹּלֵל — שְׁעוֹשִׁים מִשָּׂא וּמִתָּן עִם שֵׁם רַבְּנוּ ז"ל.
 וּבְרוּךְ הַשֵּׁם, בְּאַתִּי לַעֲקֹר אֶת הַשְּׁקָר הַזֶּה, וּתְהִלָּה לְהַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ, אִינִי
 מִפְּחַד מֵהֵם כָּלֵל, הַדְּפַסְתִּי וְעוֹד פְּעַם אֲדַפִּיס אֶת כָּל סֵפְרֵי רַבְּנוּ ז"ל
 עִם נִקּוּד, וְאַפִּיצֵם בֵּין כָּלֵל יִשְׂרָאֵל, כַּמָּה שְׁיִתְּנוּ — יִתְּנוּ, שְׁיִהְיוּ
 בְּרִיאִים, כִּי לְפִי דַעְתִּי, כְּסוּפִי וּרְצוֹנִי, הָאוֹר הַגָּנוּז שֶׁל רַבְּנוּ ז"ל
 מִכְּרַח לְהַתְּגַלּוֹת בְּעוֹלָם. וְעַל-כֵּן אֲשֶׁרִי וְאֲשֶׁרִי מִי שְׁעוֹזֵר לְזֶה.

רְאֵה, אֶהוּבִי, אַחִי הַיְקָר! לְאַרְגֵּן עוֹד מְפִיצִים, וְלִילֵךְ מְעִיר
 לְעִיר, מִכְּפָר לְכָפָר, מִמוֹשֵׁב לְמוֹשֵׁב, מִקְּבוּץ לְקְבוּץ בְּרַחֲוּבוֹת,
 בְּרַפְּבוֹת, בְּאוֹטוֹבוֹסִים וְכוּ', בְּכָל מְקוֹם שֶׁרַק נִמְצָאִים שֵׁם אַחִינוּ בְּנֵי
 יִשְׂרָאֵל, וְנִפְיֵץ שֵׁם אֶת סֵפְרֵי רַבְּנוּ ז"ל.

הַדּוֹרֵשׁ שְׁלוֹמָךְ בְּאַהֲבָה רַבָּה מְאֹד...

ו' תּקלו.

בְּעִזְרַת הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ, מוֹצְאֵי הַחֵד ה'תשמ"ה.

שְׁלוֹם רַב לְהַיְקָר וְהַנְּעֻלָּה, שׁוֹתֶה מִימֵי הַנַּחַל, נַחַל נוֹבַע מְקוֹר
 חֲכָמָה, זְכוּתוֹ גֵּגֵן עֲלִינוּ ... גְּרוּ יְאִיר וְיִזְרַח לְנֻצַח נִצְחִים.

אֶת מַכְתָּבְךָ לְנִכּוֹן קִבְּלָתִי.

וּגְדַל שְׂמִחָתִי שְׂאֵתָה שְׂמִחַ, וְעוֹסֵק בְּהַפְצַת אור וְדַעַת רַבְּנוּ ז"ל
בְּעוֹלָם — זֶה אֵין לְשַׁעַר וּלְתַאֵר כָּלֵל, כִּי כָּל הַגְּאֻלָּה תְּלוּיָה בְּזֶה.

רְאֵה לוֹמַר בְּכָל יוֹם הַעֲשֶׂרָה מְזֻמְרֵי תַּהֲלִים שְׁגָלָה רַבְּנוּ ז"ל,
שֶׁהוּא 'תִּקּוֹן הַכָּלְלִי'. וְכֵן רְאֵה לְהַתְּפַלֵּל הַשְּׁלֵשׁ תְּפִלוֹת: שְׁחֲרִית,
מִנְחָה וּמַעֲרִיב בְּצַבּוּר. וְתִשְׁתַּדֵּל לְלַמֵּד הַלְכָה בְּכָל יוֹם, בְּאַפֵּן שְׂתַדַּע
אֶת הַמַּעֲשֶׂה מֶה עָלֶיךָ לַעֲשׂוֹת.

וְרְאֵה לְשִׂמְחָת אֶת אֲשֵׁתְךָ וְהַיְלָדִים, בְּאַפֵּן שֶׁהַבֵּית יִהְיֶה תָּמִיד בֵּית
שְׂמִחַ, וְאִזּוּ בּוֹדְאֵי תְּשִׁרָה הַבְּרִכָּה בְּבֵיתְכֶם וְתִצְלִיחוּ תָּמִיד.

הַקְּדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא יַעֲזֹר לְאַשְׁתְּךָ לְהוֹלִדָה בְּנִקְלָה, וְגַם שְׂתַהֲיָה
לְכֶם פְּרֻנְסָה קְלָה, וְתִזְכֶּה לְהִיּוֹת תָּמִיד סְבֵלָן גְּדוֹל, וְאִישׁ עֲלִיז וְשְׂמִחַ
תָּמִיד.

הַדּוֹרֵשׁ שְׁלוֹמְךָ...

ו' תּקלוּ.

בְּעִזְרַת הַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ, מוֹצְאֵי הַחֵג ה'תשמ"ה.

שְׁלוֹם רַב לְהַאֲבִירְךָ הַיְקָר לִי מְאֹד, שׂוֹתָה מִימֵי הַנַּחֵל, נַחֵל נוֹבַע
מְקוֹר חֲכָמָה, זְכוּתוֹ יִגַּן עֲלֵינוּ ... גְּרוּ יְאִיר וְיִזְרַח לְנִצְחָה נְצָחִים.

אֶת מַכְתָּבְךָ לְנִכּוֹן קִבְּלָתִי. וְשְׂמִחָתִי כָּעַל כָּל הוֹן לְשִׁמְעַ בְּשׁוֹרוֹת
טוֹבוֹת מְמָךְ, אֵיךְ שְׂאֵתָה מְפִיץ אֶת אוֹרוֹ הַגְּנוּזֵי שֶׁל רַבְּנוּ ז"ל בֵּין
שְׂכָבוֹת הָעַם, אֲשֶׁר אֵין לְמַעֲלָה מִזֶּה בְּקָרוֹב גְּאֻלָּתָנוּ.

מֶה אִמַּר לְךָ, יְדִידֵי הַיְקָר! הַחַיִּים מְלֵאִים נְסִיווּנוֹת, וְהַעֲקָר בְּזֶה
הָעוֹלָם הוּא מַדַּת הַהֲתַחֲזָקוֹת, אֵיךְ שְׁיָכוֹל לְחַזֵּק עֲצָמוֹ לְבִלְתִּי לְפַל
בְּדַעַתוֹ כָּלֵל, יִהְיֶה אֵיךְ שְׁיִהְיֶה. וְעַל קֶטֶב זֶה מְלַמְּדֵנוּ מוֹהֲרַנְיָת ז"ל
אֶת עֲצוּתוֹ הַקְּדוּשׁוֹת שֶׁל רַבְּנוּ ז"ל, אֵיךְ נִזְכָּה לְהַתְּחַזֵּק בְּעֲצָמָנוּ,

וּלְקַבֵּל עָלֵינוּ עֲצוּתוֹ הַקְדוּשׁוֹת בְּתַמִּימוֹת וּבְפִשְׁטוֹת גְּמוּרָה בְּלִי שׁוּם חֲכָמוֹת.

חֲמַדַּת לְבָבִי! רְאֵה לְחִזּוֹק עֲצָמָךְ בְּאַמוּנָה פְּשׁוּטָה בּוֹ יִתְבָּרֵךְ, וְתַמִּיד רְאֵה לְחִפּוּשׁ בְּעֲצָמָךְ וּלְשֵׁאל: "אֵיךְ אֲנִי אוֹחֵז בְּאַמוּנָה הַקְדוּשָׁה, הָאֵם הָעֵינִים שְׁלִי מְסַתְּפָלוֹת תַּמִּיד רַק אֲלֹו יִתְבָּרֵךְ?! הָאֵם אֲנִי שׁוֹמְעוֹת תַּמִּיד רַק קוֹלוֹ יִתְבָּרֵךְ?! הָאֵם אֲנִי בְּכַעַס וּבְקַפְדוּת, שׁוֹזֵהִי עֲבוּדָה זָרָה מִמֶּשׁ?! הָאֵם דְּבוּרֵי הַפֶּקֶר, חֵס וְשְׁלוֹם?! הָאֵם כְּשֶׁאֲנִי הוֹלֵךְ, אֲנִי מְרַגֵּשׁ שְׁאֲנִי הוֹלֵךְ עַל אֱלָקוֹת?!" כִּךָ צָרִיךְ לְחַקֵּר בְּעֲצָמוֹ תַּמִּיד, כִּי רַק זֶה נִקְרָא שְׁלֵמוֹת הָאַמוּנָה הַקְדוּשָׁה — לְהִרְגִישׁוֹ יִתְבָּרֵךְ מְכֹל דְּבָר וּמְכֹל פֶּרֶט בְּחַיִּים. וְאֵל כֹּל זֶה זוֹכִים עַל-יְדֵי רַבּוֹי הַתְּבוּדוֹת וְהַתְּפִלָּה וּבְקִשָּׁה, כִּי מַעֲלַת זֶה הָעֲנִיָּן — אֵין לְשַׁעַר וּלְסִפּוֹר כָּלֵל, כִּי הָאָדָם בְּלִי תְּפִלָּה וְהַתְּבוּדוֹת, הוּא מְטַעֵה אֶת עֲצָמוֹ לְגַמְרֵי, וְהוּא מְבַהֵל וּמְבַלְבֵּל מְאֹד מְאֹד, כִּמוֹ שֶׁאָמַר רַבֵּנוּ ז"ל בְּעֲצָמוֹ (שִׁיחוֹת-הַר"ן, סִימָן רַכ"ח): אַף-עַל-פִּי שְׁנַמְצָאִים יִרְאִים וּכְשָׁרִים בְּלִי הַתְּבוּדוֹת, אֲבָל אֲנִי קוֹרָא אוֹתָם מְבַהֵלִים וּמְבַלְבֵּלִים, שְׁקוּרִין פְּלִיטָעַס, כִּי בְּלֹא הַתְּבוּדוֹת, אֵין לְאָדָם שׁוּם יְשׁוּב הַדַּעַת כָּלֵל, וּמְטַעֵה אֶת עֲצָמוֹ מְאֹד מְאֹד.

עַל-כֵּן רְאֵה אֶהוּבִי, אַחֵי הַיִּקְרָ! לְהִרְגִיל אֶת עֲצָמָךְ לְדַבֵּר תַּמִּיד עִמוֹ יִתְבָּרֵךְ, וְעַל כָּל דְּבָר רְאֵה לְדוֹן אֶת עֲצָמָךְ הַיֵּטֵב הַיֵּטֵב, אֵיךְ אַתָּה מְתַנְהֵג — הָאֵם אַתָּה מְחִזֵּק אֶת עֲצָמָךְ כְּדָבְעִי?! הָאֵם אַתָּה בְּשִׂמְחָה?! הָאֵם אֵינְךָ נוֹפֵל בְּדַעְתָּךְ?! הָאֵם אֵינְךָ מְתַפְעֵל מִשׁוּם בְּרִיָּה שְׂבַעוּלָם?! כֹּל זֶה זוֹכִים עַל-יְדֵי שְׁקִינָה רַבָּה בְּתְּפִלָּה וּבְהַתְּבוּדוֹת. אֲשָׁרֵי שְׁיֵאחֵז בְּעֲבוּדָה קְדוּשָׁה זוֹ תַּמִּיד.

הַדּוֹרֵשׁ שְׁלוּמָךְ...

ו' תקלח.

בְּעֶזְרַת הַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ, מוֹצְאֵי-שַׁבַּת-קִדְשׁ לְסִדְרַת שְׁמִינֵי הַתְּשַׁמ"ה.

שְׁלוֹם רַב.

אֶת מַכְתָּבְךָ לְנִכּוֹן קִבְּלֹתִי.

וּמֵאֵד מֵאֵד נִגְעָה בְּעֵינֶיךָ לְלִבִּי, וּפֹה תִקְבְּלִי קוֹנְטָרַס "מְצִיאַת הַזְּווּג", וּתְעִינִי בּוֹ, וְשֵׁם תִמְצָאִי מְרֻגָּע לְנַפְשִׁי.

וְאוֹדוֹת הַצָּרוֹת וְהִיסוּרִים שְׁעוֹבְרִים עָלַיךָ, תִּדְעִי, שְׁמוּבָא בְּסִפְרִים יְשָׁנִים, שְׁשֵׁלְמָה הַמְּלֶךְ הִיָּתָה לוֹ טַבְעַת, וְעָלֶיהָ הָיוּ חִקּוּקוֹת אוֹתִיּוֹת אֱלוֹ: גִּזְיִי, וּבְכָל עֵת צָרָה הִסְתַּכַּל עַל הַטַּבְעַת, וְלֹא יָדְעוּ מַה זֹאת, עַד שֶׁפַּעַם גָּלָה לְאִישׁ סוּדוֹ, שָׁזָהוּ רֵאשִׁי תְבוּת: גַּם זֶה יִעֲבֹר...

עַל-כֵּן אֵל תִּדְאַגִּי, הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא לֹא יַעֲזֹב אוֹתְךָ, וּבִפְרָטִיּוֹת בְּזָכוֹת הַתְּפִלָּה, שְׁתִּמְשִׁיכִי לְהַתְּפַלֵּל אֵלָיו יִתְבָּרֵךְ.

וְאוֹדוֹת הַמְּרִיבוֹת בְּבֵית, אֲנִי שׁוֹלַח לְךָ אֶת הַקּוֹנְטָרַס "שְׁלוֹם בְּבֵיתְךָ", תִּתְּנִי אֶת זֶה לְאַבָּא. לְדַעֲתִי, תֵּאמְרִי לְאַמָּא שְׁתַּנִּיחַ לְאַבָּא, סוּף סוּף הוּא פִּנְסִיוֹנֵר, וְכָל הַחַיּוֹת שְׁלוֹ הִיא הַבֵּית-הַפְּנִסְת, וּמִלְבָּד שְׁזוֹ מְצִנָּה רַבָּה מַה שֶּׁהוּא עוֹשֶׂה, שְׁמַקְדִים וּמְחַשֵּׁף בְּבֵית-הַמְּדֻרָשׁ, וְדוֹאָג בְּעֵבוֹר שְׁעוּרֵי תוֹרָה בְּרַבִּים וְכוּ', עוֹד זֹאת יֵשׁ לוֹ עִם מַה לְּבַלּוֹת אֶת הַזְּמַן הַיָּקָר, וּכְמוֹתוֹ יִרְבוּ בְּיִשְׂרָאֵל. אוּלַי יֵשׁ לְאַמָּא אִיזוֹ נִקְדַת קִנְיָה עָלָיו, שֶׁהוּא עָסוּק בְּדַבָּר אַחֵר, וְהִיא חוֹשֶׁשֶׁת שְׁפָכֵר לֹא יִתֵּן לָהּ תְּשׁוּמַת לֵב.

אוֹדוֹת שְׁבִנֵי-אָדָם מְדַבְּרִים עָלָיו וְכוּ', וְכֵן מְנַצְּלִים אוֹתוֹ וְכוּ', עָלֶיךָ לְדַעַת, כִּי כָּל מִי שֶׁעָסָקוּ הוּא בְּצָרְכֵי רַבִּים, יִדְבְּרוּ עָלָיו כָּל דְּבַר רַע, וְאִין אָדָם הַעוֹסֵק בְּצָרְכֵי רַבִּים, שֶׁלֹּא יִהְיוּ עָלָיו מְקַטְרָגִים וּמְדַבְּרִים, וְכֵן אִין לְךָ אָדָם יִשְׂרָאֵל שֶׁיַּעֲשֶׂה טוֹבוֹת לְבִנְי-אָדָם, שְׁאַחַר-כֵּךְ לֹא יִחְזִירוּ לוֹ רַעוֹת תַּחַת הַטּוֹבוֹת.

עַל-כֵּן נָא וְנָא לֹא לְהַסְתַּכַּל עַל זֶה, רַק לְהַמְשִׁיךְ לְבַלּוֹת אֶת הַיּוֹם, וְלַעֲשׂוֹת טוֹבוֹת לְבִנְי-אָדָם, וְהַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא יִשְׁלַם לְכֶם בְּזָה וּבְבָא.

וְאוּלַי רְצוּי גַם לְאַמָּא לְהַתְּחִיל לַעֲשׂוֹת אֵילוּ מְצוּוֹת, כַּגּוֹן: בַּקּוֹר

חולים פעם בשבוע, או בדומה. והקדוש־ברוך־הוא יעזר, שִׁיְהִיָּה בֵּיתְכֶם בֵּית שִׂמְחָה, וְאִזְכָּה לְשִׂמְעַ מִמֶּךָ בְּקִרְוֹב בְּשׂוֹרָה טוֹבָה...

המאחל...

ו' תַּקְלֵט.

בעזרת השם יתברך, מוצאי־שבת־קדש לסדר שמיני ה'תשמ"ה.

שְׁלוֹם רַב וּבְרָכָה וְכֹל טוֹב סָלָה יִגִּיעוּ וְיִרְדְּפוּ אֶל אֶהוּבֵי הַיָּקָר לִי מְאֹד, שׂוֹתָה מִימֵי הַנַּחֵל, נַחֵל נוֹבֵעַ מְקוֹר חֲכָמָה, זְכוּתוֹ יִגֵּן עֲלֵינוּ ... גֵּרוּ יָאִיר וְיִזְרַח לְנִצְחַת נְצָחִים.

אֵת מִכְתָּבְךָ לְנִכּוֹן קִבְּלָתִי. וּמְאֹד מְאֹד שִׂמְחָתִי לְשִׂמְעַ, שִׂאֲתָה מִתְחִזֵּק בְּנִקְדַּת הַשְּׂמִיחָה, אֲשֶׁר זֶה הָעֵקֶר בְּזֶה הָעוֹלָם — לְהִיּוֹת תָּמִיד רַק בְּשִׂמְחָה.

הִיָּה מְאֹד מְאֹד רְצוּי, אִם תִּמְשִׁיךְ אֵת מִדַּת הַשְּׂמִיחָה גַם בְּבֵיתְךָ בְּיִשׁוּב, וּתְשִׂימְחָה אֵת הוֹרֵיךָ וְאֵת מְשִׁפְחָתְךָ, כִּי שִׂמְחָה הִיא מְצוּנָה גְדוֹלָה מְאֹד, וּכְשֶׁבְנֵי־אָדָם רוֹאִים אִישׁ שִׂמְחָה, הֵם מִמְשִׁיכִים עֲצָמָם אֵלָיו מְאֹד. וּבִפְרָטִיּוֹת אֲתָה, שֶׁכָּבֹר עָבַר עָלֶיךָ בְּחַיֶּיךָ מֵהַ שְׁעָבֹר, וְזָכִיתָ לְחֹזֶר בְּתִשׁוּבָה, וּבְיָדֶיךָ הַמְשִׁפְחָה מְגִיבִים נִגְדֶּיךָ קִצַּת מוֹזֵר, כִּי חוֹשְׁבִים מִי יוֹדֵעַ מֵהִי הַדָּת... כִּי בְּעוֹנוֹתֵינוּ הַרְבִּים, הָעַרְב־רַב הַשׁוֹרִים עֲכָשׁוּ בְּאַרְץ יִשְׂרָאֵל עוֹשִׂים שְׂטִיפַת מַח עַל־יְדֵי כָּלִי הַמְשִׁחִית: הִרְדִּיו וְהִטְלוּיָזְיָה נֶגֶד הַדָּת, וּמְדַבְּרִים עַל הַקְּדוּשׁ־בְּרוּךְ־הוא וְעַל הַתּוֹרָה, וּכְדֶרֶךְ הַשׁוֹמְעִים, שֶׁמְשַׁפְּעִים בְּמִדָּה גְדוֹלָה מְזֵה, וְעַל־כֵּן נִפְרָדִים מֵהַדָּת, וְחוֹשְׁבִים — מִי יוֹדֵעַ מֵהַ זֶה, רַחֲמָנָא לְצַלֵּן.

וְעַל־כֵּן בְּזֶה שִׂתְלַךְ מְלִבְשׁ בְּבִגְדֵים נְקִיִּים וְתִהְיֶה שִׂמְחָה, וְתִקְיִים אֵת הַמְּצוּוֹת בְּשִׂמְחָה עֲצוּמָה, תִּגְלֶה קְדוּשׁ שְׁמוֹ יִתְבָּרַךְ, וְתוּכַל עַל־יְדֵי־זֶה לְהַחְזִיר אֵת כָּל הַיִּשׁוּב בְּתִשׁוּבָה, וּמִי יוֹדֵעַ אִם לֹא הִנְעַתָּ לְמָקוֹם הַזֶּה, אֲלֹא כִּדֵי שִׂתְזַכָּה לְהַחְזִיר אֵת כָּלֵם בְּתִשׁוּבָה.

עָלֶיךָ לְדַעַת, כִּי הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ מוֹצִיא אֵת שְׁלִיחוֹתוֹ מֵהַכַּח אֶל

הפעל, על-ידי כל מיני אפנים שבעולם, וכל מיני בני-אדם שבעולם, ואשרי מי ששם לב לזה, אזי הוא באמת שמח, שידע שהקדוש-ברוך-הוא מוציא על ידו שליחות מסוימת.

מה אמר לך, ידידי היקר! ראוי לנו לשמח בשמחה אין סופית על נעם חלקנו, אשר בנחל שם גורלנו, ואנו יודעים מרבי אמת כזה, רבי רחמן כזה המבין אותנו, ומלמדנו עצות נפלאות על כל פרט ופרט בחיינו.

הדורש שלומך...

נא ונא לצית ולשמח את כל המשפחה, ועל-ידי-זה תזכה לקרבם כלם אליו יתברך.

ו' תִּקְמ.

בעזרת השם יתברך, מוצאי-שבת-קדש לסדר שמיני ה'תשמ"ה.

שלום רב.

את מכתבך לנכון קבלתי. ומאד מאד שמחתי לשמע, איך שעוד נשמה משתוקקת לחזור אל שרשה, ורוצה להדביק את עצמה בו יתברך, אשר אין לך עוד שמחה יותר גדולה מזו. כי סוף כל סוף אנשים אחים אנחנו, ובני אב אחד אנו, ומשום סבות פרטיות, עלה הגרון, וקצץ זמין ושמאל את נשמות ישראל מחיק התורה והיהדות על לא דבר, רק מפאת סבות אישיות, כי פחדו מאד מאד מהיהדות, שלא יוכלו להקים חברה וכו', ועל-כן הפקירו בדעה את האמונה והיהדות, העקר להוציא מזמתם וכו', ובעוונותינו הרבים, הצליחו ברבבות מבני ובנות ישראל, כי רבם מתבוללים, רחמנא לצלן, והנותרים נעשו גנבים, רוצחים, שודדים, לוקחי סמים ואנסים וכו', וגומרים חיייהם בבתי הסהר, על-כן כשאחד או אחת מבנינו ומבנותינו חוזרים בתשובה אל חיק היהדות, זו שמחה

גְּדוּלָה אֶצֶל הַצַּדִּיקִים הָאֲמִתִּיִּים, וְכֵן אֶצֶל יִתְבָּרֵךְ, וְהִלְוֵאֵי וְיָקִים
 כָּבֵד: "וְאֵת רוּחַ הַטְּמְאָה אֶעֱבִיר מִן הָאָרֶץ" (זְכַרְיָה יג, ב), וְתִתְגַּלֶּה
 רוּחַ הַקִּדְשָׁה בְּעוֹלָם, וְכֻלָּם יֵאָהְבוּ זֶה אֶת זֶה, וְיִגְוִרוּ יַחַד בְּאַהֲבָה,
 אַחֲוָה וְרַעוּת, וְנִזְכָּה לְכָל הַיְעוּדִים שְׂיַעֲדוּ וְנִבְאוּ לָנוּ הַנְּבִיאִים.

הַמֵּאֲחֵל לָךְ הַצִּלְחָה...

ו' תּקמא.

בְּעֶזְרַת הַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ, יוֹם רְבִיעִי לְסֵדֶר טְהָרָה, כ"ו נִיסָן ה'תשמ"ה.

שְׁלוֹם רַב וּבְרָכָה וְכֹל טוֹב סֵלָה, יִגִּיעוּ וְיִרְדְּפוּ אֶל אַהֲוֵבֵי הַיָּקָר
 לִי מֵאֹד, שׁוֹתֵה מִיְמֵי הַנְּחַל, נַחַל נוֹבֵעַ מְקוֹר חֲכָמָה, זְכוּתוֹ יִגֵּן עָלֵינוּ
 ... גֵּרוּ יֵאִיר וְיִזְרַח לְנֶצַח נְצָחִים.

אֵת מִכְתָּבְךָ לְנִכּוֹן קִבְלָתִי. וְשִׂמְחָתִי כָּעַל כָּל הַיּוֹם, אֵיךְ שֶׁבִּכְחוֹ
 הַגְּדוּל שֶׁל רַבְּנוּ ז"ל אֵתָה מְחִיָּה עֲצָמָךְ וּמִשְׁמַח אֵת אַחֲרִים, אֲשֶׁר
 עֲנִינְךָ זֶה — אֵין לְמַעַלָּה הַיְמָנוּ, כִּי הַזְּכוּה לְהִתְחַזֵּק וּלְחַזֵּק אַחֲרִים
 בְּזֶה הָעוֹלָם, אֵין לְשַׁעַר וּלְסִפּוֹר וּלְתֵאָר מַעֲלָתוֹ בְּשָׁמַיִם, כִּי סוּף כָּל
 סוּף הָעוֹלָם הַזֶּה הוּא עוֹלָם הַגִּשְׁמִי, הַמְּלֵא קְלָפוֹת וְהַסְתְּרוֹת,
 שִׁמְכֹסִים וּמְסִתִּירִים אֵת אֲמִתַּת מְצִיאוֹתוֹ יִתְבָּרֵךְ, וּמְסֹתוֹבֵב אָדָם
 גִּשְׁמִי בְּזֶה הָעוֹלָם וְעַל אֵף כָּל הַכְּפֹסוּיִים וְהַהֲסְתְּרוֹת, הוּא מְגַלֶּה
 וּמְפָרְסֵם שְׂיֵשׁ בּוֹרָא וּמְנַהֵיג לְעוֹלָם, וְהוּא יִתְבָּרֵךְ מְחִיָּה וּמְהִיָּה
 וּמְקַיֵּם אֵת כָּל הַבְּרִיאָה כְּלָה, וְהַכֹּל לְכָל אֱלֻקוֹת גְּמוּר הוּא. אֵין לְשַׁעַר
 אֵינְה רַעַשׁ הוּא גּוֹרֵם בְּשָׁמַיִם, וְכֻלָּם — כָּל הַמְּלֵאכִים וְהַצַּדִּיקִים
 וְהַנְּשֻׁמוֹת רוֹצִים לְרֵאוֹתוֹ, וּמִשְׁבָּחִים וּמְפָאָרִים אוֹתוֹ בְּכָל הָעוֹלָמוֹת,
 בְּרִיָּה קְטָנָה וּשְׁפֵלָה אֵינָה מִתְּפַעֵלֶת מִשׁוּם בְּרִיָּה שֶׁבְּעוֹלָם, וּמְגַלֶּה
 וּמְפָרְסֵמֶת אֵת אֲמִתַּת מְצִיאוֹתוֹ יִתְבָּרֵךְ, וְהוּא יִתְבָּרֵךְ מְחִיָּה אֵת כָּלָם.

מָה אֵמַר לָךְ! הֲלֹא אֵתָה אֶחָד מֵהַנְּשֻׁמוֹת הָאֵלוּ, הָעוֹסְקוֹת
 לְגַלוּת וּלְפָרְסָם אֵת אֲמִתַּת מְצִיאוֹתוֹ יִתְבָּרֵךְ בֵּין אֵלוּ שֶׁכָּבֵד כְּבָה מֵהֶם
 הָאוֹר, וְנִפְלוּ בְּיָאוּשׁ וּבְדַכְּאוֹן, רַחֲמָנָא לְצַלְן, אֵין לְשַׁעַר וּלְסִפּוֹר
 מַעֲלָתְךָ בְּשָׁמַיִם.

על-כן ראה לחזק עצמך עד מאד בכל מיני אפנים שבעולם, ותסע נסיעות רבות לגלות ולפרסם אמתת מציאותו יתברך. ואתה בעצמך ראה גם-כן לדבק עצמך יותר ויותר אליו יתברך, ותרגיל עצמך ביחודי שמוותיו יתברך, ותדבר עמו יתברך, ואז כבר לא משנה אם אתה מחוץ לביתך או בתוך ביתך, מאחר שתמיד, היכן שאתה הולך — השכינה עמך, ואתה יושב בבית.

הדורש שלומך...

הנה מאת השם יתברך היתה זאת, כי אזכה להיות שתי שבתות בארץ ישראל: פֶּרֶשֶׁת נְשָׂא וּפְרֶשֶׁת בְּהַעֲלוֹתָהּ, וּבְרִצּוֹנוֹ יִתְבָּרַךְ בְּפֶרֶשֶׁת נְשָׂא אֲשֶׁבוֹת בְּמַחְנְנֶכֶם. ועל-כן ראה לסדר, שיהיה הפל על הצד היותר נכון, ויהיה מקום לכל האורחים אשר יבואו לשבות עמנו.

ו' תְּקֻמָּה.

בעזרת השם יתברך, יום רביעי לסדר טהרה, כ"ו ניסן ה'תשמ"ה.

שְׁלוֹם רב.

את מכתבך לנכון קבלתי, וקראתיו בתשומת לב מיחדת; מאחר שאת עדין כל-כך צעירה וחסים לפניך, ואת יכולה להיות הכי מאשרת, ולשרת את הכלל והפרט, אם תלכי על-פי דרך התורה והאמונה.

עליך להבין, כי הבעיות בחיים מאד מאד מסבכות, ומדכאות ומעצבנות מאד את בני-אדם, והן ממתנינות לפתרון. וכשיבוא אליהם בן אדם בעל אמונה חזקה באלקים, ופותרת לפנייהם פתח ושער האשר של החיים, זו המתנה היקרה והיפה ביותר שיכולים לתן למישהו. ועל-כן אל תפלי ביאוש וספקות, דעי לך כי אלקים נמצא, ואין בלעדיו נמצא, הכל לכל אלקות גמור הוא, וכל מה

ע אֲשֶׁר ו' תְּקַמַּג בְּנַחֵל

שְׁלֹפְנֵי מַרְאֵה עֵינֵינוּ — הַכֹּל אֵלֶקוֹת, אֲבָל בְּהִתְלַבְּשׁוֹת, הֵינוּ דוֹמֵם, צוֹמֵחַ, חֵי, מְדַבֵּר, וְעֵלֵינוּ לְחַפֵּשׁ וּלְבַקֵּשׁ תְּמִיד אַחֲרֵי הָאֱלֹקִים.

וְהַעֲקֹר — עַל־יְדֵי תַפְלָה, לְדַבֵּר אֵלָיו יִתְבַּרֵךְ בְּשִׁפְתַי הָאֵם שְׁלֵנוּ, וְכָל מַה שְּׂאֵנוּ צְרִיכִים וְכָל אֲשֶׁר מַעִיק לָנוּ, עֵלֵינוּ לְסַפֵּר רַק לְפָנָיו יִתְבַּרֵךְ, וְאִזְּ נִהְיֶה הֵכִי מְאֹשְׁרִים בְּחַיֵּינוּ, וְנִזְכֶּה גַם לְחֻזֵק וּלְשִׂמְחַ אֶת זוּלָתָנוּ.

הַמְצַפֶּה לִהְיוֹת בְּקָרוֹב בְּאַרְצֵנוּ הַקְדוֹשָׁה.

ו' תְּקַמַּג.

בְּעֶזְרַת הַשֵּׁם יִתְבַּרֵךְ, יוֹם רְבִיעִי לְסֵדֶר טְהָרָה, כִּי נִסָּן ה'תשמ"ה.

שְׁלוֹם רַב לִידִידֵי הַיְקָר לִי מְאֹד, שׁוֹתֶה מִימֵי הַנַּחֵל, נַחֵל נוֹבֵעַ מְקוֹר חֲכָמָה, זְכוּתוֹ יִגַּן עֵלֵינוּ ... גֵּרוּ יָאִיר וַיִּזְרַח לְנִצְחַ נְצָחִים.

אֶת מִכְתָּבְךָ לְנִכּוֹן קִבְּלָתִי. וְגִדְלֵ שְׂמֵחָתִי אֵין לְשַׁעַר וּלְסַפֵּר כָּלֵל, כִּי כָּל מִכְתָּב מְמַךְ — מִמֶּשׁ מַחִיָּה אוֹתִי, כִּי אֲנִי רוֹאֶה, אֲשֶׁר אַחֲרֵי מִשְׁבָּרִים וְגִלִּים כְּאֵלוֹ, שְׂפָכְרָ עָבְרוּ עָלֶיךָ בְּסִיָּיָה, עֲדִין אַתָּה מְחֻזָּק בְּתַמְךָ לְשִׁקֵּד עַל דְּלָתוֹת סִפְרֵי רַבֵּנוּ ו"ל, זוֹ שְׂמֵחָתִי וְזֶה תַעֲנוּגִי, וְזֶה שַׁעֲשׂוּעֵי לְנִצְחַ.

מִכָּל שָׂכֵן אֲשֶׁר אַתָּה בְּעֶצְמְךָ עוֹד עוֹסֵק לְקָרֵב רְחוּקִים — אֵין לְמַעַלָּה מִזֶּה כָּלֵל, אֲשֶׁר עֲבוּדָה זוֹ מְאֹד מְאֹד חֲשׂוּבָה אֲצִלּוֹ יִתְבַּרֵךְ. וְכַמוּבָא בַזֶּהר הַקְדוּשׁ (ח"ב קכח): וּפְאָה מֵאֵן דְּאֶחִיד בְּיָדוּי דְּחִיבָא, קְדָשָׁא בְּרִיךְ הוּא חֲדֵי בֵיה, וּמִשְׁתַּבַּח בֵּיה בְּכוּלָּא עֲלָמִין, וּכְרוּזִין יוֹצֵאִין בְּכָל הָעוֹלָמוֹת: וּפְאָה בְּרִיָּה דְּמִלְכָּא, וּפְאָה חוּלְקִיָּה בְּעֵלְמָא הַדִּין, וְנִפְאָה חוּלְקִיָּה בְּעֵלְמָא דְּאֶתִי.

רְאֵה, אֶהוּבֵי, אַחֵי הַיְקָר! לְעוֹרֵר אֶת כָּל חֲבֵרֶיךָ עַל בְּרַכְת־הַמְּזוּן בְּכוֹנֵה וּמִתּוֹךְ הַסְּדוּר דִּיקָא, כִּי זוֹ סְגָלָה לְעִשְׂרֵרוֹת. וּמוּבָא בַזֶּהר הַקְדוּשׁ, שְׂרָאוּי לְאֹכֵל כָּל מִינֵי תַעֲנוּגִים, בְּאִפְּן שְׂיִבְרֵךְ בְּרַכְת־הַמְּזוּן בְּשִׂמְחָה וּבְטוֹב לֵבָב, כִּי עֲנִין בְּרַכְת־הַמְּזוּן הוּא פְּתִיחַת הַבְּרַכָּה

אֲשֶׁר ו' תקמד בנחל עא

הַעֲלִינָה מְלַמְעֵלָה לְמַטָּה, וּמְשַׁפֵּעַת עַל הָאָדָם שֶׁפַע גְּשָׁמִי וְשֶׁפַע רוּחָנִי. כִּי תִפְלֶה שְׁאָדָם מִתְפַּלֵּל אֵלָיו יִתְבָּרַךְ — זֶה אֶתְעַרוּתָא דְלִתְתָא, שְׁאָדָם שֶׁהוּא לְמַטָּה, מְעוֹרָר עֲצָמוֹ לְעֵלוֹת לְמַעְלָה, וּמְדַבֵּק עֲצָמוֹ אֵלָיו יִתְבָּרַךְ, מַה שְׁאִין בֶּן בְּרָכָה הִיא הַמְשַׁכֵּת הָאוֹר מֵאִין סוּף בְּרוּךְ הוּא לְמַטָּה, וְנִשְׁפָּע עָלָיו שֶׁפַע גְּדוֹל. אֲשָׁרֵי מִי שֶׁנִּזְוָהָ בְּבִרְכַת-הַמְזוּן.

חֲמִדַת לְכָבִי! תֶּאֱמִין לִי שְׂרָאוֵי לָנוּ לְרִקְדָּ בְּכֹל יוֹם וְיוֹם מֵרַב שֶׁמְחָה עַל נַעַם חֲלָקְנוּ, אֲשֶׁר בְּנַחַל שָׁם חֲלָקְנוּ וְגוֹרְלָנוּ, חֲכָלִים נִפְלוּ לָנוּ בְּנַעֲיָמִים, אֲשָׁרֵינוּ!

הַדּוֹרֵשׁ שְׁלוֹמָךְ...

אֶקְנֶה לְהַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ לְנִסְעֵ לְאַרְצֵנוּ הַקְדוּשָׁה תַכְף-וּמְיָד אַחֲרֵי חַג הַשְּׁבוּעוֹת, וְאֶשְׁבוֹת שָׁם שְׁתֵּי שַׁבָּתוֹת: פְּרֻשֶׁת נְשֵׂא אֶשְׁבוֹת בִּיבְנָאֵל, וּפְרֻשֶׁת בְּהַעֲלוֹתָךְ אֶשְׁבוֹת בְּצַפַּת, אֶקְנֶה לְהַתְרָאוֹת עִמָּךְ פְּנִים אֶל פְּנִים בְּרַב שֶׁמְחָה.

ו' תקמד.

בְּעִזְרַת הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ, יוֹם רְבִיעִי לְסֵדֶר טְהָרָה, כ"ו נִסָּן ה'תשמ"ה.

שְׁלוֹם רַב לְהַיְקָר וְהַנְּעֵלָה, שׁוֹתֶה מִיָּמֵי הַנַּחַל, נַחַל נוֹבֵעַ מְקוֹר חֲכָמָה, זְכוּתוֹ יִגַּן עֲלֵינוּ ... גֵּרוּ יְאִיר וְיִזְרַח לְנִצְחָה נְצָחִים.

אֶת מַכְתְּבֶיךָ לְנִכּוֹן אָנִי מְקַבֵּל בְּכֹל פַּעַם, וּמִמָּשׁ תַּעֲנוּג גְּדוֹל אֶתָּה גוֹרָם לִי.

אוֹדוֹת הָעֶבֶר שְׁלָךְ — תִּדְעֵ, כִּי פַעַם בָּא אָחִיד אֶל רַבְּנוּ ז"ל, וְסִפֵּר לְפָנָיו צַעֲרוֹ הַקָּשָׁה, בְּאֲשֶׁר יֵשׁ לוֹ עֲלִיוֹת וִירִידוֹת וְכוּ' מִיָּמֵי קְטָנוּתוֹ וְכוּ', וּמַה גַּם שְׁלָקוֹי בְּנַפְשׁוֹ וְכוּ', וּכְבָר הָיָה אֶצֶל הַרְבֵּה מְפָרְסְמֵי הַדּוֹר, וְכֹל אָחִיד נוֹתֵן לוֹ תַקּוּן אַחֵר, וְהוּא מְרַגֵּשׁ שְׁאִין לוֹ כְּבָר כַּח לְסִבֵּל, וְאִינוּ יְכוּל לְקַבֵּל אֶת כָּל הַתַּקּוּנִים שֶׁנוֹתְנִים לוֹ. עָנָה

עב אָשר ו' תקמד בנחל

וְאָמַר לוֹ רַבְּנוּ ו"ל בְּתַמִּימוֹת וּבְפִשְׁיטוֹת גְּמוּרָה כְּזוֹ: "אֲנִי הַיּוֹם לְדַתִּיךָ", עַד שֶׁהָלָה הַרְגִישׁ בְּמַצִּיאוֹת, כְּאִלּוּ עֲכָשׁוּ כְּרָגַע בְּאַמְתּוֹ נוֹלֵד וְיֵצֵא מִרַבְּנוּ ו"ל, וְשָׂכַח אֶת כָּל הָעֵבֶר שְׁלוֹ, וּמֵאֵז נַעֲשֶׂה אִישׁ כְּשֶׁר וַיֵּרָא ה' בְּאַמְתּוֹ.

על-פֶּן, אֶהוּבִי, אַחֵי הַיֶּקָר! לְלַכֵּת תְּמִיד עִם רַגְשׁוֹת חוֹבָה וְאַשֶּׁם עַל הָעֵבֶר — אֵינן זֶה עֲצָה כָּלֵל, כִּי זֶה רַק לְקוֹי הַנְּפֶשׁ, וּמִסְעִיר אֶת רִחוּ מְאֹד, אֲלֵא רַבְּנוּ ו"ל גָּלָה לָנוּ עֲצָה, וְהוּא עֲנִין הַתַּחֲדָשׁוֹת, עַד שֶׁהִתְבַּטָּא פַּעַם אַחַת וְאָמַר לְאַנְשֵׁי שְׁלוֹמֵנוּ: אִם תִּזְכְּרוּ עֲצַמְכֶם בִּי, תַּחֲשֹׁבוּ בְּדַעְתְּכֶם כְּאִלּוּ עֲכָשׁוּ נוֹלְדֶתֶם (אֵז אִיר דְּעַרְמָאֲנִט זִיף אֵינן מִיר זְאֵלֵט אִיר זֵינן וְוִי אַ קֶטֶן שְׁנוֹלֵד). וְאָמַר רַבְּנוּ ו"ל (שִׁיחוֹת-הַר"ן, סִימָן כו): אֲצֵל הָעוֹלָם מֵדַת הַשְּׂכָחָה חֶסְרוֹן, אֲכַל בְּעֵינַי יֵשׁ בְּזָה מַעֲלָה גְדוֹלָה מְאֹד, וְאַצְלוּ הַדְרָף, שְׂתַכְּף-וּמְיָד כְּשֶׁעוֹבֵר מִשָּׁהוּ, כְּכֹר אֵינִי חוֹזֵר כָּלֵל לְדַעְתּוֹ.

על-פֶּן רָאָה לְהַסִּיחַ דַּעְתְּךָ מִכָּל הָעֵבֶר, וְתַתְּחִיל דָּף חֲדָשׁ בְּחַיֶּיךָ, וּמִי יִתֵּן שֶׁתַּעֲשֶׂה כָּל מִינֵי מְאֲמָצִים לְמִצָּא אֵיזוֹ עֲבוּדָה לְפָרְגַס עֲצָמְךָ וְכֵן לְהַתְּחַתֵּן, וַיִּתֵּר הַזְּמַן — תִּלְמַד תּוֹרָה וְתַהֲיֶה שְׂמֵחַ.

רָאָה, אֶהוּבִי, אַחֵי הַיֶּקָר! לְהַתְּגַבֵּר עַל מֵדַת הַגְּבוּרָה וְהַכַּעַס שְׁבוֹעֵר בָּךְ, הַרְגֵל עֲצָמְךָ בְּמֵדַת הַחֶסֶד וְהַרְחָמִים, וְתַעֲשֶׂה רַק טוֹבוֹת לְבִנְי-אָדָם, וּבְפָרְטִיּוֹת לְהוֹרִיךָ הַיֶּקָרִים. וּכְנִגֵּד זֶה שֶׁצַּעַרְתָּ אוֹתָם עַד עֲכָשׁוּ, רָאָה לַעֲשׂוֹת לָהֶם מַעֲכָשׁוּ נַחַת רוּחַ גְּדוֹל, וּבּוֹדָאֵי יִמְחַל לָךְ הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא.

אוֹדוֹת לְשִׁבְתּוֹת בְּקִבְעוֹת אֲצֵל צִיּוֹן קָבְרוּ שֶׁל הוֹשַׁע בֶּן בְּאָרִי, אֵינן זֶה עֲצָה טוֹבָה, וְהַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא יַעֲזֹר לָךְ לְבָנוֹת בֵּית חֲדָשׁ, וְתַתְּחַתֵּן בְּקָרוֹב, וְלֹא תִפְחַד מִשׁוּם בְּרִיָּה שְׁבַעֲוֹלָם, וְתַהֲיֶה עֲצָמְאֵי מִמֶּשׁ. וְאֵל זֶה תִּזְכֶּה דִּיקָא עַל-יְדֵי רַבּוּי דְּבוּרִים, שֶׁתְּרַגֵּיל עֲצָמְךָ לְדַבֵּר הַרְבֵּה עִמוֹ יְתִבְרָךְ, וְאֵז דִּיקָא תַצְלִיחַ דְּרַבְּךָ.

הַדּוֹרֵשׁ שְׁלוֹמְךָ...

אָשֶׁר ו' תקמה בְּנִחַל עג

בְּעִזְרוֹתוֹ יִתְבַּרֵךְ, אֲזֻכָּהּ לִהְיוֹת בְּאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל שְׁתֵּי שָׁבָתוֹת: פְּרִשְׁת
נָשָׂא וּבְהַעֲלוֹתָּךְ, וְאִקְנֶה לְהֵשֵׁם יִתְבַּרֵךְ לְהַתְרָאוֹת עִמָּךְ אֲזוּ, וּנְדַבֵּר
פְּנִימִים אֶל פְּנִימִים.

ו' תקמה.

בְּעִזְרוֹת הַשֵּׁם יִתְבַּרֵךְ, יוֹם רְבִיעִי לְסֵדֶר טְהוֹרָה, כ"ו נִיסָן ה'תשמ"ה.

שְׁלוֹם רַב.

אֶת מִכְתָּבְךָ לְנִכּוֹן קִבְּלֹתִי.

וְאֲנִי מְאֹד מְאֹד מְצֻטְעָר בְּצַעֲרֶךָ הַקָּשָׁה, וְיִשְׁמַע ה' אֶת תְּפִלָּתְךָ,
וְיִשְׁתַּנֶּה הַמַּצָּב בְּבֵיתְכֶם וְתִזְכִּי לִשְׂא חֵן בְּעֵינַי בְּעֵלְךָ, וְתִדְוֹרוּ בְּיַחַד
בְּשְׁלוֹם וּבְאַהֲבָה גְּדוּלָה.

הִנֵּה טוֹב מְאֹד, אִם הֵיית נֹתְנַת לּוֹ אֶת הַקּוּוֹנְטָרַס "שְׁלוֹם
בְּבֵיתְךָ" שִׁיקְרָא בּוֹ, וְזֶה בּוֹדְאִי יִשְׁנֶה אֶת הַיְחָסִים בֵּינֵינוּ.

וְהַעֲצָה הַיְחִידָה שְׂאֲנִי יָכוֹל לָתֵת לָךְ הִיא, שְׂאֵת תִּרְאִי, שְׂמַצְדֶּךָ
יִהְיֶה רַק שְׁלוֹם, וְתִרְאִי לְבַעֲלֶךָ תָּמִיד פְּנִימִים שׁוֹחֲקוֹת, וְתִדְבְּרִי עִמּוֹ
בְּצוּרָה יָפָה עַד מְאֹד, וְאִךְ שְׂאֲנִי יוֹדַע, שְׂנִגְאוֹת הָאִשָּׁה אֵינָה מְנִיחָה
לָהּ לַעֲשׂוֹת כֵּן וְכוּ', אִךְ סוֹף כָּל סוֹף עֲלֶיךָ לְהַצִּיל אֶת שְׁלוֹם בֵּיתְכֶם,
וְתִשְׁתַּדְּלִי לְהַקְדִּים וְכוּ', וְאִמְרוּ חֲכָמֵינוּ הַקְּדוֹשִׁים (בְּרֵאשִׁית רַבָּה, פְּרָשָׁה
עב, סִימָן ה'): בְּשֹׁכֵר שִׁינְצָאָה לָאָה אֶל יַעֲקֹב, וּבְקָשָׁה מִמֶּנּוּ וְכוּ', זָכַתָּה
וְיִצְאָ מִמֶּנָּה יִשְׁשֹׁכֵר, שְׁהִיָּה עִמּוּד הַתּוֹרָה וְהַבִּינָה.

רְאִי לְבַקֵּשׁ הַרְבֵּה אֶת הַשֵּׁם יִתְבַּרֵךְ בְּשַׁעַת הַדְּלָקַת הַנְּרוֹת, אֲשֶׁר
אֲזוּ הוּא עֵת רְצוֹן לְמַעֲלָה לְאִשָּׁה, וְכֵן בַּעַת הַטְּבִילָה לְבַקֵּשׁ הַרְבֵּה
רַחֲמִים בְּלִשׁוֹן עֲצֻמָּךְ, לְדַבֵּר וּלְבַקֵּשׁ אֶת הָאֱלֹקִים שְׁיִהְיֶה שְׁלוֹם
בְּבֵיתְכֶם, וְתִמְצָאִי חֵן בְּעֵינַי בְּעֵלְךָ, וְשֵׁהוּא יִתְרַצָּה אֵלַיךְ.

אִם אֲפֹשֶׁר לְהַדְּלִיק שְׁנֵי נְרוֹת שֶׁל חֲלָב בְּעִבּוּרְכֶם, וְעוֹד שְׁלֹשָׁה
נְרוֹת שֶׁל חֲלָב בְּעִבּוּר הַיְלָדִים — סֵךְ הַכֹּל חֲמִשָּׁה נְרוֹת שֶׁל חֲלָב,

עד אשר ו' תקמו בנחל

ושני גרות של שמן זית בעבור זכור ושמור — אין למעלה מזה, כי הדלקת הנרות בבית מסגלת מאד לשלום בית, והדלקת גרות קודמת לכל דבר בשביל שלום-בית, כמו שאמרו חכמינו הקדושים.

ועל-כן ראי לדקדק מאד מאד במצות הדלקת הנרות, ולבקש אז הרבה את הקדוש-ברוך-הוא על שלום-בית ועל מציאת חן בעיני בעלה. והשם יתברך השומע תפלות ישראל ישמע גם את תפלתך, ותצליחי בחינה, והאשר יהיה שרוי בביתכם.

המאחל לך הצלחה גדולה...

ו' תקמו.

בעזרת השם יתברך, יום רביעי לסדר טהרה, כ"ו ניסן ה'תשמ"ה.

שלום רב להבחור היקר, יניק וחסנים, שותה מימי הנחל, נחל נובע מקור חכמה, זכותו יגן עלינו ... גרו ואיר ויזרח לנצח נצחים.

את מכתבך לנכון קבלתי.

ומאד מאד שמחתי לראות את תשוקת לבך אל התכלית הנצחית, כאשר הורנו רבנו ז"ל, ראה להתמיד הרבה בספריו הקדושים, ושם תמצא מרגוע לנפשך.

והעולה על הכל — ראה לדבר הרבה עמו יתברך בלשון שאמה רגיל בה. עליך לדעת, כי הוא יתברך מלא כל הארץ כבודו, ואין שום מציאות בלעדיו יתברך כלל, וכפי שהאדם מכניס בדעתו אמתת מציאותו יתברך, כמו-כן פותח את פיו לדבר עמו יתברך. והענין הזה הוא זכוף הנפש מאד מאד.

נא ונא ראה להתמיד הרבה במשניות, אשר האר"י ז"ל אמר, שזה מופך את הנשמה, וכן משנה מכנסת תשוקה חזקה ללמוד התורה הקדושה, ועל-כן התמד הרבה בלמוד משניות.

ראה לקיים מצות כבוד אב ואם בשלמות, אשר היא המצוה

אֲשֶׁר ו' תִּקְמוּ בְּנֵחֵל עַה

הַחֲמוּנָה בְּיוֹתֵר, וְהוּא יִתְבָּרַךְ מְאֹד מְאֹד מְקַפֵּיד עַל זֶה (דְּבָרִים רַבָּה, פְּרָשָׁה ו', סִימָן ב'). וְעַקֵּר הַכְּבוֹד הוּא לְהִתְקַרֵּב אֶל רַבְּנוּ ו"ל, וּלְהִשְׁתַּדֵּל לְקַיֵּם עֲצוּתָיו הַקְּדוּשׁוֹת, אֲשֶׁר בְּזֶה יִתְכַבְּדוּ הַהוֹרִים מְאֹד. כִּי כָּל אָבִא וְאִמָּא רוֹצִים לְרְאוֹת נַחַת מִבְּנֵיהֶם, שְׂיִהְיוּ מִתְמַיִדִים בְּתוֹרָה וּבְתַפְלָה, וְעַל-יְדֵי עֲצוּתָיו שֶׁל רַבְּנוּ ו"ל יִזְכּוּ לָזֶה, וְעַל-כֵּן דִּיְקָא עַל-יְדֵי הַתְּקַרְבוֹת אֶל רַבְּנוּ ו"ל יְכוּלִים לְקַיֵּם מִצְוֹת כְּבוֹד אָב וְאִם בְּשִׁלְמוֹת, בְּתַכְלִית הַשְּׁלֵמוֹת.

וּמִסְפָּרִים עַל מוֹהַרְנֵי'ת ו"ל, שְׂאֲחָרֵי הַתְּקַרְבוֹתוֹ אֶל רַבְּנוּ ו"ל הִיָּתָה לוֹ הַרְבֵּה הַתְּנַגְדוֹת מִצַּד אָבִיו, אֲשֶׁר מְאֹד מְאֹד הִצְטַעַר — לָמָּה נִתְקַרַּב אֶל רַבְּנוּ ו"ל, וְהִקְפִיד הַרְבֵּה — לָמָּה לְכַנּוֹ, שֶׁהוּא עֲלוּי מִפְּרָסָם, נִתֵּן רַבְּנוּ ו"ל תְּקוּן לֹאמַר ח"י פְּרָקִים מִשְׁנֵיּוֹת וְכוּ' וְכוּ', אֲף לְבִסוּף הַצָּרֵף לְהוֹדוֹת, שֶׁמִּכָּל בְּנָיו וּבְנוֹתָיו אֵין אֶף אֶחָד שֶׁמְקַיֵּם מִצְוֹת כְּבוֹד אָב כְּמוֹ מוֹהַרְנֵי'ת ו"ל, וְקָרָא לְכַנּוֹ בְּלִשׁוֹן ר', מֵרַב שְׂמִחָה וְכְבוֹד שֶׁשְׂמַח שֶׁכְּבוֹדוֹ.

וְעַל-כֵּן רְאֵה לְהִתְקַרֵּב אֶל רַבְּנוּ ו"ל בְּאַמֶּת, וּתְקַיֵּם אֶת עֲצוּתָיו הַקְּדוּשׁוֹת, וְעַל-יְדֵי-זֶה תִּגְרַם נַחַת-רוּחַ לַהוֹרִים שְׁלָךְ.

הַדּוֹרֵשׁ שְׁלוּמָךְ...

ו' תִּקְמוּ.

בְּעֶזְרַת הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ, יוֹם רַבִּיעִי לְסֵדֵר טְהָרָה, כ"ו נִסָּן ה'תשמ"ה.

שְׁלוֹם רַב יִרְדְּפוּ וְיִגִיעוּ אֶל אֶהוּבֵי, יְדִידֵי הַיָּקָר לִי מְאֹד, שׁוֹתֵה מִימֵי הַנַּחֵל, נַחֵל נוֹבֵעַ מְקוֹר חֲכָמָה, זְכוּתוֹ יִגַּן עֲלֵינוּ ... גֵּרוֹ יְאִיר וְיִזְרַח לְנֹצָח נְצָחִים.

אֶת מִכְתָּבְךָ לְנִכּוֹן קַבְּלָתִי עִם הַקְּסֻטָּה שֶׁל הַנְּגוּנִים שְׁלָךְ. וּמְאֹד מְאֹד שְׂמַחְתִּי, כִּי הַנְּגוּנִים בְּנוּיִים עַל הַנְּגוּן הָעֲלִיּוֹן, נִגּוּן הָאֲמוּנָה הַקְּדוּשָׁה (עֵין לְקוּשֵׁי-מוֹהַרְנֵי'ת, חֶלֶק א', סִימָן סד), אֲשֶׁר הַנְּגוּן הַזֶּה מְגַלֵּה וּמְפָרְסֵם אֶת אֲמַתַּת מְצִיאֹתוֹ יִתְבָּרַךְ.

עו אָשֶׁר ו' תְּקִמָּז בְּנַחֵל

וַיְמָה טוֹב וַיְמָה נְעִים, אִם תִּזְכֶּה לְחַדֵּשׁ שִׁירִים וְנִגְוֹנִים חֲדָשִׁים
בְּכָל פֶּעַם, עַל־פִּי דַעַת רַבְּנוּ ז"ל, לְגַלּוֹת וּלְפָרֵס אֶת הָאֲמוּנָה
הַקְּדוּשָׁה, וְלִשְׁרֹא אֹתָם בְּעֵתוֹת רְצוֹן בְּרַבִּים, וּשְׂכָרָךְ יִגְדֵל מְאֹד מְאֹד;
כִּי לְפִעֲמִים נִגּוֹן יוֹתֵר מְעוֹרָר וּמְחַזֵּק מִדְּבוּרִים.

וְהִנֵּה, חֲמֻדַּת לְכָבִי! עֲלִיךָ לְהִתְבּוֹנֵן, כִּי אֵין שׁוּם מְצִיאוֹת
בְּלַעֲדֵיךָ יִתְבָּרַךְ כָּלֵל, וְאֶפְלוּ בְּתִקְוָה הַדְּחָקוֹת וְהַקְּטָנוֹת, גַּם שָׁם גְּנוּז
וְנִסְתָּר אֱלֹקוֹתוֹ יִתְבָּרַךְ, וְצָרִיךָ כָּל אָדָם לְצִיֵּר בְּדַעְתּוֹ תָּמִיד, אֵיךְ
שֶׁהִפֵּל לְכָל אֱלֹקוֹת גָּמוּר הוּא, וְהוּא עוֹמֵד בְּאֲמֻצַּע הָאוֹר, וְהָאוֹר
מְסַבְּבוֹ בְּכָל צַד.

זוֹ מַעֲלַת הַנִּגּוֹן וְהַשִּׁיר, שֶׁיִּכּוֹל לְעוֹרֵר וּלְקַשֵּׁר אֶת לֵב הָאָדָם
אֵלָיו יִתְבָּרַךְ, כִּי הִנֵּה שִׁיר נִקְרָא לְשׁוֹן עֲגוּל כְּטַבְּעַת, כְּעִנְיָן שֶׁאִמְרוּ
חֲכָמֵינוּ הַקְּדוּשִׁים (שְׁבַת נא:): כָּל בְּעֲלֵי שִׁיר יוֹצֵאִין בְּשִׁיר בְּשֶׁבֶת,
שֶׁהוּא עֲגוּל אֲצַעְדָּה מִבְּרֻזֵּל אוֹ עוֹר שֶׁסָּבִיב הַצִּנּוּאר; נִמְצָא, שֶׁשִּׁיר
הוּא עִנְיָן עֲגוּל, כְּמוֹ-כֵן שִׁיר וְנִגּוֹן הוּא בְּכַחֲנִיַּת עֲגוּל דִּיקָא. כְּמוֹ
שְׂרׁוּאִים וְשׁוּמְעִים בְּחוּשׁ, מִי שֶׁבָּקִי בְּקוֹלוֹת, אֲשֶׁר הֵם מְרַבֵּבִים, כִּי
כָּל תְּנוּעָה נִכְנָסֶת בְּקוֹל וְתְנוּעָה שֶׁל חֲבֵרָתָהּ, עַד שֶׁיֵּשׁ קֶשֶׁר וְחִבּוּר
גַּם עִם סוּפוֹ שֶׁל הַנִּגּוֹן לְתַחֲלָתוֹ, כִּי תִכְף כְּשֶׁמְסִים הַנִּגּוֹן מִתְחִיל עוֹד
הַפֶּעַם עִם אֹתָהּ הַתְּנוּעָה, וְהוּא דְגַמַּת עֲגוּל מִמֶּשׁ, וּבְשֶׁרְשׁוֹ הוּא אוֹר
הַמְּקִיף, כִּי הַנִּגּוֹן מוֹצִיא תְּעוּנָה נִפְלְאָה מִבְּחִינַת אוֹר הַמְּקִיף, וּמְגַלֶּה
אֶמֶת מְצִיאוֹתוֹ יִתְבָּרַךְ.

וְעַל-כֵּן הַזִּהִיר רַבְּנוּ ז"ל אֶת אֲנָשֵׁי שְׁלוֹמְנוּ הַיְּקָרִים, שֶׁיִּהְיוּ
רְגִילִים בְּנִגּוֹן, לְנִגּוֹן לְעֲצָמָם אֵיזָה נִגּוֹן אֶפְלוּ בֵּינָם לְבֵין עֲצָמָם
(שיחות הַר"ן, סִימָן רעג), כִּי הַנִּגּוֹן פּוֹתֵחַ אֶת הָאוֹר הַמְּקִיף, שֶׁיִּסּוּבֵב
יִקְיף אֶת הָאָדָם; אֲשֶׁרֵי הָאוֹחַז בְּנִגְוֹנִים תָּמִיד!

הַדּוֹרֵשׁ שְׁלוֹמָךְ...

אָשֶׁר ו' תקמח בנחל עז
ו' תקמח.

בעזרת השם יתברך, יום חמישי לסדר טהרה, כ"ז ניסן ה'תשמ"ה.

שְׁלוֹם רב לְהַבְחֹר הַיָּקָר לִי מְאֹד, שׁוֹתֵה מִימֵי הַנַּחַל, נחל נובע
מְקוֹר חֲכָמָה, זְכוּתוֹ יִגָּן עָלֵינוּ ... גְּרוֹ יֵאִיר וְיִזְרַח לְנֹצֵחַ נְצָחִים.

אֵת מִכְתָּבְךָ לְנִכּוֹן קִבְּלָתִי. וּמְאֹד מְאֹד שְׂמַחְתִּי, שְׂאֵתָה מִחֲזִיק
בְּתַמָּךְ, וְלוֹמֵד סִפְרֵי רַבְּנוּ ז"ל, אֲשֶׁר אֵין לְמַעְלָה מִזֶּה, כִּי רַבְּנוּ ז"ל
פּוֹתַח אֵת קְשׁוּיֹת גִּידֵינוּ, וּמְכַנֵּס בָּנוּ חֹשֶׁק לְהִיּוֹת וּלְטַיִל גַּם בְּכָל
חֻלְקֵי הַתּוֹרָה הַקְּדוּשָׁה.

רְאֵה לוֹמֵר בְּכָל יוֹם הָעֶשְׂרָה מְזֻמְרֵי תְהִלִּים שְׁגָלָה רַבְּנוּ ז"ל,
שֶׁהוּא 'תְּקוּן הַכְּלָלִי', וּפּוֹתַח אֵת הַמַּח וְהַדְּעַת. וּמִסְפָּרִים עַל ר'
אֲבָרְהָם בֶּר' נַחְמָן ז"ל (בְּעַל מַחְבֵּר סֵפֶר "בְּאוּר הַלְקוּטִים"), שְׂתַכְּף
אֲחֵר שְׂדִבֵּר עִם אֵיזָה אָדָם פְּשׁוּט, אָמַר אֵת הָעֶשְׂרָה מְזֻמְרֵי תְהִלִּים,
שֶׁהֵם תְּקוּן הַבְּרִית, כִּי רַבְּנוּ ז"ל אָמַר (לְקוּטֵי-מוֹהַר"ן, חֻלְק א', סִימָן מג),
שְׂיֵשׁ, שְׂהִבֵּל פִּיהֶם מְזִיק, וּמְכַנֵּס נְאוּף כְּשֶׁשׁוֹמְעִים דְּבָרֵיהֶם, עֵינַי
שָׁם; וְעַל-כֵּן הָיָה רְגִיל לוֹמֵר אֵת הָעֶשְׂרָה מְזֻמְרֵי תְהִלִּים, אֲחֵרֵי
שְׂדִבֵּר עִם מִישֶׁהוּ שְׁלֹא הָיָה כְּשׁוֹרָה.

וְהַתְּמִיד מְאֹד מְאֹד בְּלִמּוּד שְׁלַחַן עֲרוּף, אֲשֶׁר רַבְּנוּ ז"ל אָמַר
(לְקוּטֵי-מוֹהַר"ן, חֻלְק א', סִימָן ח' וְסִימָן סב), שְׂמְבַרֵּר אֵת הַטּוֹב מִן הָרָע,
וּמְחַזֵּק אֵת הָאֱמוּנָה בְּלֵב הָאָדָם, אֲשֶׁר דְּבַר זֶה הוּא שְׂרָשׁ וְעַקֵּר הַכֹּל;
כִּי כָל הִירִידוֹת וְהַנְּפִילוֹת שְׂעוֹבְרוֹת עַל כָּל אֶחָד — הַכֹּל מִפְּנֵי
שְׂנִתְעָרַב דְּמִיו, וְהַטּוֹב וְהָרָע מְעַרְבִים יַחַד אֶצְלוֹ, וְעַל-כֵּן נִפְגַּמֶּת גַּם
אֱמוּנָתוֹ בּוֹ יִתְבַּרֵּךְ, וְעוֹלִים עַל לְבוֹ סִפְקוֹת בּוֹ יִתְבַּרֵּךְ.

וְעַל-כֵּן מַה טוֹב וּמַה נְעִים לְהַתְּמִיד הַרְבֵּה בְּשְׁלַחַן עֲרוּף, וְיִזְכֶּה
לְבִרְוֵר וְזִפְוֵף הַדְּמִים, וְעַל-יְדֵי-זֶה יָבוֹא לְאֱמוּנָה בְּרוּרָה בּוֹ יִתְבַּרֵּךְ,
אֲשֶׁר אֵין לָךְ עוֹד זִיו וְתַעֲנוּג רוּחָנִי מֵאָדָם הַזּוֹכֶה לְאֱמוּנָה בְּרוּרָה
וּמְזַכֶּכֶת, אֲשֶׁרֵי לוֹ!

וּכְשֶׁיֵּשׁ לְאָדָם אֱמוּנָה, יְדַבֵּר הַרְבֵּה עִמוֹ יִתְבַּרֵּךְ, כִּי כְּשֶׁאָדָם

עַח אֲשֶׁר ו' תַּקְמַט בְּנַחַל

יִוְדַע, אֲשֶׁר הוּא יִתְבָּרַךְ עוֹמֵד עַל יָדוֹ וְשׁוֹמֵעַ קוֹלוֹ, יִתְמַיֵּד בְּזֶה מְאֹד
מְאֹד, אֲשֶׁר יִשְׁאִיחֻז בְּזֶה!

הַדּוֹרֵשׁ שְׁלוֹמָךְ...

ו' תַּקְמַט.

בְּעֶזְרַת הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ, יוֹם חֲמִישִׁי לְסֵדֶר טְהָרָה, כ"ז נִיסַן ה'תשמ"ה.

שְׁלוֹם רַב לַיִדִידֵי הַיְקָר לִי מְאֹד, זוֹכָה וּמְזוֹכָה אֶת הָרַבִּים, אֲשֶׁר
זְכוּת הָרַבִּים תְּלוּיָה בּוֹ, שׁוֹתֶה מִיָּמֵי הַנַּחַל, נַחַל נוֹבֵעַ מְקוֹר חֲכָמָה,
זְכוּתוֹ יִגַּן עֲלֵינוּ ... גֵּרוֹ יֵאִיר וַיִּזְרַח לְנִצְחָה נְצָחִים.

אֶת מַכְתָּבְךָ לְנִכּוֹן קִבְּלָתִי, גַּם קִבְּלָתִי אֶת הַסְּפָרִים שֶׁשְׁלַחְתָּ עִם
בְּנֵי, גֵּרוֹ יֵאִיר, וּתְשׁוּאוֹת חַן לָךְ עַל זֶה.

מָה אִמַּר לָךְ! אִם לְחַזְקָךְ — אֵין דְּבוּרִים וּמְלִים כָּלֵל מִגְּדֻלַּת
פְּעֻלָּתְךָ, שֶׁאַתָּה פּוֹעֵל נוֹרְאוֹת נִפְלְאוֹת בְּעֶסֶק הַהִדְפָּסָה וְהַהֲפָצָה,
אֲשֶׁר דְּבָר בְּזֶה עֲדִין לֹא הָיָה בְּעוֹלָם, וּבְיַדֵּי עֲנָנִים זֶה הוּא קְרוֹב
גְּאֻלָּתְנוֹ הַנְּצָחִית.

חֲמִדַּת לְבָבִי! עֲלִיךָ לְדַעַת כִּי הַחַיִּים מְלֵאִים נְסִיוֹנוֹת קָשִׁים,
וּבִפְרָטִיּוֹת לְבַחֲוֹר צָעִיר בְּכָרְךָ גְּדוֹל, אֲשֶׁר הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא בְּעֶצְמוֹ
צָרִיךְ לְהַעֲיִד עֲלָיו וְכוּ', אֲבָל עִם כָּל זֹאת עֲלִיךָ לְדַעַת, כִּי יֵשׁ אֲלֵפִים
וְרַבְבוֹת בַּחוּרִים אֲשֶׁר הֵם שְׂרוּיִים וְעוֹמְדִים בְּמִצְבֵּי הַקְּשָׁה, וְעוֹד
יֹתֵר גְּרוּעַ וְכוּ', וְאֵין לָהֶם בְּמָה לְהַחֲיוֹת עֶצְמָם. לֹא-כֵן אַתָּה, שֵׁשׁ
לָךְ עֶבֶר כָּל-כֶּף עֲשִׂיר וְרַב גְּנֻנִים בְּזְכוּת הָרַבִּים, שֶׁזְּכוּת לְנִקְדָּה אֶת כָּל
הַסְּפָרִים מִסְּפָרֵי רַבְנוֹ ז"ל, אֲשֶׁר עֲכָשׁוּ כְּבֹר נִדְפָּסוּ וְחוֹזְרִים וְנִדְפָּסִים
וְנִתְפָּשְׁטִים בְּכָל תְּפֻצוֹת יִשְׂרָאֵל, וְכַמְעַט שֶׁאֵין מְקוֹם בְּעוֹלָם הַיְכָן
שֵׁשׁ קְבוּצָה מֵאַחֲרֵינוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל, שֶׁלֹּא יִמְצְאוּ שֵׁם סְפָרֵי רַבְנוֹ ז"ל,
וְהַכָּל בְּזְכוּתְךָ.

אוֹדוֹת הַצִּיּוֹן הַקְּדוֹשׁ, כְּפִי הַנְּרָאָה בְּעֶזְרָתוֹ יִתְבָּרַךְ, אֲשֶׁתְּדַל
לְנִסְעַ סְמוּךְ לְרֵאשׁ חֲדָשׁ אֱלוּל, וּבְיַדֵּי אֲצָרָךְ אוֹתָךְ לְנִסְיָעָה, יַעֲזֹר

אֲשֶׁר ו' תִּקַּן בְּנַחֵל עַט

הַשֵּׁם יִתְבַּרְךָ, שְׁנוֹזְכָה לְהוֹצִיא מֵהַכַּח אֶל הַפַּעַל כְּסוּפֵינוּ וְחִשְׁקֵנוּ
וְרִצּוֹנֵנוּ, וְנִגְיַע בְּשָׁלוֹם אֶל צִיּוֹן רַבֵּנוּ ו'ל.

בְּחִסְדּוֹ יִתְבַּרְךָ, אֲזוֹכָה לְהִיּוֹת שְׁתֵּי שַׁבָּתוֹת בְּאַרְץ יִשְׂרָאֵל,
תִּקְּף־וּמְדִד אַחַר חַג הַשְּׁבוּעוֹת בְּפָרֶשֶׁת נִשְׂא, אָהִיָּה, אִם יִרְצֶה הַשֵּׁם,
בְּיִבְנָאֵל, וּבְפָרֶשֶׁת בְּהַעֲלוֹתָךְ אָהִיָּה, אִם יִרְצֶה הַשֵּׁם, בְּצַפַּת, אֲקַוֶּה
לְרֹאוֹתָךְ שֵׁם פָּנִים אֶל פָּנִים.

אֲנִי מִגִּיעַ לְאַרְצֵנוּ הַקְּדוֹשָׁה, בְּעֶזְרְתוֹ יִתְבַּרְךָ, בְּיוֹם חֲמִישֵׁי פָרֶשֶׁת
נִשְׂא, בְּבִקְרָה בְּשָׁעָה שְׁבַע.

הַדּוֹרֵשׁ שְׁלוֹמָךְ...

רַבֵּנוּ ו'ל אָמַר, שְׁעַקֵּר הַשָּׁלוֹם הוּא דִּיקָא כְּשִׁחְבְּרוּ תַכְלִית
הַהַפּוּף מִמֶּנּוּ, וְאַף-עַל-פִּי-כֵן הוּא מְשַׁתְּנֶה עִמוֹ, כִּי דִּיקָא כְּשִׁשְׁנֵי
הַפְּכִים לְגַמְרֵי מִתְאַחֲדִים — זֶה נִקְרָא שְׁלוֹם אֲמַתִּי.

ו' תִּקַּן.

בְּעֶזְרַת הַשֵּׁם יִתְבַּרְךָ, יוֹם חֲמִישֵׁי לְסֵדֶר טְהוֹרָה, כ"ז נִיסָן ה'תשמ"ה.

שְׁלוֹם רַב לְהִתְקַר וְהַנַּעֲלָה, שׁוֹתֶה מִימֵי הַנַּחֵל, נַחַל נוֹבַע מְקוֹר
חֲקָמָה, זְכוּתוֹ יִגַּן עָלֵינוּ ... גֵּרוֹ יֵאִיר וְיִזְרַח לְנִצְחָה נְצַחִים.

אֶת מִכְתָּבְךָ לְנִכּוֹן קִבְּלֹתִי, וְשִׁמְחֹתִי כְּעַל כָּל הַיּוֹם.

מָה אָמַר לָךְ, רֵאוּי לָנוּ לְרַקֵּד וְלִשְׁמַח עַל נַעַם חֲלֻקֵנוּ, שְׁאַנּוּ
זוֹכִים לִידַע מְרַבֵּי אֲמַת כְּזֶה, רַבֵּי רַחֲמֵן כְּזֶה, הַמְּבִין אוֹתָנוּ וְעוֹזֵר לָנוּ
בְּדַרְכֵי עֲצוּתֵנוּ הַקְּדוֹשׁוֹת. וְעַל-כֵּן עָלֵינוּ לִשְׁמַשׁ אוֹתוֹ בְּהַפְּצַת סִפְרֵינוּ
הַקְּדוֹשִׁים בְּעוֹלָם, וּכְמוֹ שֶׁהוּא עוֹזֵר לָנוּ, כְּמוֹ-כֵן אָנוּ צְרִיכִים לִשְׁמַשׁוּ
וְלַעֲזֹר גַּם לְאַחֲרִים, כִּי כָל הַגְּאֻלָּה תְּלוּיָה אֵף וְרַק בְּהַפְּצַת סִפְרֵי רַבֵּנוּ
ו'ל בְּעוֹלָם, וְאַשְׁרֵי מִי שְׁנוֹתֵן יָד וְכַתֵּף לָזֶה.

פַּעַם כְּתַבְתָּ לִּי רְשִׁימָה גְּדוֹלָה שֶׁל הַצָּעוֹת עַל הַדְּפֻסֶת קוֹנְטְרָסִים

פ אֲשֶׁר ו' תְּקַנָּא בְּנַחֲל

חֲדָשִׁים בְּנוֹשָׁאִים שׁוֹנִים, וְהִיְתָה מְאֹד מְאֹד יָפָה הַצְּעָתְךָ, אַף אֲבָדָה מִמֶּנִּי, עַל-כֵּן רְאֵה לְרָשִׁם אֶת זֶה שׁוֹב עַל הַפֶּתַח.

עֲלֶיךָ לְדַעַת, כִּי פְהִיּוֹם צְרִיכִים לְהִדְפִּיס מְכַל מִינֵי נוֹשָׁאִים שְׁמַעִיקִים לְנַעַר, אֲשֶׁר גָּזְלוּ אוֹתָם בְּרִצְיָחָה גְדוּלָה מִחִיק הִיְהִדוּת, וְעַלִּינוּ לְמַסֵּר אֶת נַפְשֵׁנוּ לְהַחְזִירָם אֵלָיו יִתְבָּרַךְ.

חֲמַדַּת לְבָבִי! זָכֹר, זָכֹר אֶת אֲשֶׁר פָּגַמְתָּ וְלִכְלַכְתָּ אֶת עֲצָמְךָ וְכוּ', עַד שְׁמִי יוֹדַע מְתִי תוֹכֵל לְתַקֵּן אֶת פְּגַמֶיךָ הָרַבִּים וְכוּ', וְכֹא רַבְנֵי ו"ל וְאָמַר: אִם תִּגְבּוּ אֶת חוֹבוֹת בְּנֵי-אָדָם, אֲזִי יִמְחַלוּ לָכֶם גַּם אֶת חוֹבְתְכֶם (חֵי-מוֹתֵר"ן, סִימָן תַּמז). וְעַל-כֵּן מִי שִׁיּוֹדַע בְּעֲצָמוֹ נִגְעֵי וּמְכֹאוֹבֵי לְבָבוֹ, כְּשֶׁשׁוֹמַע דְּבָרֵי רַבְנֵי ו"ל, עֲלִיו לְרוּץ תִּכְף-וּמִיד בְּשׁוֹקִים וּבְרַחוּבוֹת, בְּפִתִּים וּבְחֲצָרוֹת, בְּאוֹטוֹבוֹיִסִּים וּבְרַכְבוֹת, בְּמַכּוֹנִיּוֹת וּבְמִוִּנִיּוֹת, בְּחַנִּיּוֹת וּבְכַבִּישִׁים, לְהַפִּיץ אֶת אוֹרוֹ הַגָּנוּז שֶׁל רַבְנֵי ו"ל וְלִקְרַב רַחוּקִים, וְעַל-יְדֵי-זֶה יִהְיֶה גַם לָנוּ תַקּוּן נִפְלָא.

אֲשֶׁרִינוּ וְאֲשֶׁרֵי חֲלָקְנוּ, שְׁחוּלִים כְּמוֹנוּ מְקַבְּלִים רְפוּאוֹת קְלוֹת כְּאֵלוּ, טוֹב לְהוֹדוֹת לְהַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ עַל כָּל הַחֲסָד חָנֵם שֶׁעָשָׂה עִמָּנוּ.

הַדּוֹרֵשׁ שְׁלוֹמְךָ...

בְּפָרְשַׁת נִשָּׂא וּבְפָרְשַׁת בְּהַעֲלוֹתְךָ אֶזְכָּה לְשִׁבוֹת בְּאַרְצֵנוּ הַקְּדוּשָׁה, אֲקַנְהָ לְרֵאוֹתְךָ אֲזוּ, אִם יִתֵּן הַקְּדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא אֶת הַחַיִּים.

ו' תְּקַנָּא.

בְּעֶזְרַת הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ, יוֹם חֲמִישִׁי לְסֵדֶר טְהָרָה, כ"ז נִסָּן ה'תשמ"ה.

שְׁלוֹם רַב לְהַאֲבִירְךָ הַיְקָר לִי מְאֹד, שׁוֹתָה מִימֵי הַנַּחֲל, נַחֵל נוֹבַע מְקוֹר חֲכָמָה, זְכוּתוֹ יִגַּן עַלִּינוּ ... גֵּרוּ יֵאִיר וְיִזְרַח לְנִצָּח נִצְחִים.

אֶת מִכְתָּבְךָ בְּצָרוּף הַשְּׁלֵשׁ-מֵאוֹת דוֹלָר עַל הַחוּב — לְנִכּוֹן

אֲשֶׁר ו' תקנא בנחל פא

קבלתי, ותשואות חן לך על זה, ויעזר לך השם יתברך, שתוכל לשלם את כל החוב לגמרי.

אודות מצבך וכו', אקנה להשם יתברך להוציא עכשו קונטרס "פקידת עקרות", "חשוכי בנים", עצות ותפלות וסגולות מספרי רבנו ז"ל.

העקר שתזכר את העבר שלך, ובודאי על-ידי הצדקה שאתה עוסק בזה במסירות נפש — להפיץ את ספרי רבנו ז"ל, יקים אצלך (הושע י, יב): "זרעו לכם לצדקה", על-ידי צדקה תזכו לזרע של קימא. ועקר הצדקה הוא — להפיץ אורו ונדעתו של רבנו ז"ל בעולם.

חמדת לבבי! הקדוש-ברוך-הוא הוא אין סוף ברוך הוא, וכדי שתהיה לנו איזו תפיסה בו, הלביש את עצמו בעשר ספירות שבכל עולם ועולם, והם (הינו הספירות) נחלקות לחמשה פרצופים, והמדרגה הכי גבוהה נקראת 'אין', שהוא הכתר, אשר משם שרש הבנים, כי 'אין' מזל לישראל (שבת קנו.), ובנים במזל תלמי, ועקר המזל הוא האין ממש (הגל מחנה אפרים, פרשת בראשית), ועל-כן צריכים להשתוקק תמיד להדבק באין הגה ולגלותו גם למטה בעולם העשיה, עד שיתפס את האין בחוץ.

נדע, כי יש יחוד וזווג פנימי ויחוד וזווג חיצוני, להחיות העולמות ולהוליד נשמות, וצריכים את שניהם וכו', וכמו שהוא בדגמת כלליות העולמות, כך הוא בפרטיות האדם שהוא עולם קטן, והבן למעשה, כי קשה לפרש הכל על פני הכתב.

הדורש שלומך...

בעזרתו יתברך, אזכה להיות שתי שבתות בארץ ישראל: פרשת נשא ופרשת בהעלותך, אקנה לראותך אז פנים אל פנים.

פב אָשׁר ו' תקנב בנחל
ו' תקנב.

בעזרת השם יתברך, יום חמישי לסדר טהרה, כ"ז ניסן ה'תשמ"ה.

שְׁלוֹם רַב לְהִיקָר וְהַנְעֻלָּה, שׁוֹתָה מִימֵי הַנַּחַל, נַחַל נוֹבַע מְקוֹר
חֲכָמָה, זְכוּתוֹ יִגַן עָלֵינוּ ... גְּרוֹ יֵאִיר וַיִּזְרַח לְנִצְחָה נְצָחִים.

אֶת מַכְתָּבְךָ לְנִכוּן קִבַּלְתִּי.

אודות הגאולה וכו', עליך לדעת כי אמרו חכמינו הקדושים,
שְׁחִיב כָּל אָדָם לומר 'בשביילי נברא העולם', ואמר רבנו ז"ל: אם
כֵּן עָלִי לְדָאג עַל תְּקוּן הָעוֹלָם (עין לקוטי-מוהר"ן, חלק א', סימן ה'), הֵינּוּ
בְּמִקּוּם שְׂאֵתָה דוֹאג עַל הַכָּלָל כָּלוּ, תִּתְחִיל עִם עֲצֻמָּךְ.

היות שאתה זוכה לגור בעיר העתיקה בירושלים, סמוך ונראה
אֶל שְׂרִיד מְקַדְשֵׁנוּ, עָלֶיךָ לְהַשְׁתַּדֵּל לְקוּם בְּכָל לַיְלָה בְּחֻצוֹת, וְלִילֶיךָ
אֶל הַכְּתָל הַמְעַרְבִי, וְלוֹמַר שֵׁם סֵדֵר תְּקוּן חֻצוֹת, וְלִבְכוֹת וְלִהְתְּאוּנוּ
עַל חֲרַבֵּן בֵּית מְקַדְשֵׁנוּ, וְעַל גְּלוֹת יִשְׂרָאֵל וְכוּ', וְעַל הַעֲלַמַת הַצַּדִּיק
הָאֵמֶת מִן הָעוֹלָם.

ומוהר"ן ת' ז"ל אָמַר, שְׁכֵמוּ שֶׁהַגְּאֻלָּה הִרְאֵנוּהָ הַיְתָה בְּחֻצוֹת,
כְּמוֹ-כֵּן הַגְּאֻלָּה הָאֲחֵרוֹנָה תִּהְיֶה בְּזְכוּת אוֹתָם הַכְּשָׁרִים הָאוֹמְרִים
בְּכָל לַיְלָה סֵדֵר תְּקוּן חֻצוֹת (עין לקוטי-הלכות, השַׁכְּמַת הַבְּקָר, הַלְכָה א').
וביום תקח חבילה של ספרי רבנו ז"ל, ותפיצם בין התורים הבאים
לְבַקֵּר שֵׁם מְכַל הָעוֹלָם כָּלוּ.

עליך לדעת, כי הגאולה תלויה בשני דברים: א. אמירת חצות
ובצרוף התבודדות, לְדַבֵּר תְּמִיד עִמּוֹ יִתְבַּרְךָ בְּלִשׁוֹן שְׁרָגִיל בָּהּ.
ב. להפיץ את ספרי רבנו ז"ל בעולם. אם תוכל לקיים זאת —
תִּקְרַב בְּיָדָי אֶת גְּאֻלְתָּנוּ וּפְדוּת נַפְשֵׁנוּ, וְאִם לֹא, אֲזַי תִּהְיֶה
מִמְּאָרִיכֵי הַגְּלוּת, חֵס וְשְׁלוֹם.

אודות 'הכנעה', 'הבדלה', 'המתקה', עליך לדעת כי צריכים
לְהַכְנִיעַ אֶת עֲצֻמוֹ לְפָנָי כָּל בֵּר יִשְׂרָאֵל, וְלִידַע כִּי עֹפֵר אֲנִי תַחַת כַּפּוֹת
רְגְלֵי יִשְׂרָאֵל, אֲבָל צְרִיכִים הַבְּדֵלָה לְהַבְדִּיל בֵּין קֹדֶשׁ לְחַל, לֹא

אֲשֶׁר ו' תקנג בַּנְחַל פג

לְהַכְנִיעַ אֶת עֲצָמוֹ בְּשׁוֹם אַפֵּן לְרִשְׁעֵי אֶרֶץ נוֹאֲפִים כְּכִלְבִּים, עֲזֵי פָּנִים
שְׂבִדוֹר, וְאִז דִּיקָא עַל-יְדֵי-זֶה יִמְתִּיק מִמֶּנּוּ כָּל הַדִּינִים, וַיִּמְשִׁיף עַל
עֲצָמוֹ עֲרֻבוֹת נְעִימוֹת זֵיו חַיִּית אֱלָקוֹתוֹ יִתְבַּרֵּךְ.

הַדּוֹרֵשׁ שְׁלוֹמָךְ...

רַבֵּנוּ ז' ל אָמַר לְכַמָּה אֲנָשִׁים בְּתַחֲלַת הַתְּקָרְבוֹתֶם לְלַמַּד אֶת סֵדֶר
"מְסֻלַּת יְשָׁרִים", וְהוּא בְּעֲצָמוֹ בִּימֵי נְעוּרוֹתוֹ לְמַד הַרְבֵּה אֶת סֵפֶר
"רֵאשִׁית חֻכְמָה".

ו' תקנג.

בְּעֶזְרַת הַשֵּׁם יִתְבַּרֵּךְ, יוֹם חֲמִישִׁי לְסֵדֶר טְהָרָה, כ"ז נִסְחָן הַיְתַשְׁמָה.

שְׁלוֹם רַב לְהִיקָר וְהַנְּעִלָה, שׁוֹתֶה מִימֵי הַנְּחַל, נַחַל נוֹבֵעַ מְקוֹר
חֻכְמָה, זְכוּתוֹ יִגַּן עֲלֵינוּ ... גְּרוֹ יֵאִיר וַיִּזְרַח לְנִצְחָה נְצָחִים.

אֶת מַכְתָּבְךָ בְּצִרוּף הַמַּעֲוֹת לְפִדְיוֹן — לְנִכּוֹן קְבֻלָּתִי. וְהַקְדוּשׁ-
בְּרוּךְ-הוּא יִשְׁמַע אֶת תְּפִלָּתֵנוּ בֵּין תְּפִלַּת כָּל יִשְׂרָאֵל, וְאֲשֶׁתְּךָ תִּלְד
בְּשְׁלוֹם וּבְנִקְל הוֹלָדָה קָלָה.

רְאֵה לְחִזְק עֲצָמְךָ מְאֹד מְאֹד בְּנִקְדַּת הַשְּׂמֻחָה, שְׁמֵרְחֻכַּת אֶת
הַדַּעַת וּמִשְׁרָה שְׂכִינָה, שֶׁהִיא גְּלוּי אִוְרוֹ יִתְבַּרֵּךְ בְּבִרוּר וְזִכּוּף
הָאֱמוּנָה, עַל הָאָדָם, עַד שֶׁכָּבֵר אֵינּוּ רוֹאֶה לְפָנָי מְרָאָה עֵינָיו רַק
אֲמַתַּת מְצִיאֹתוֹ יִתְבַּרֵּךְ.

נָא וְנָא לֹא לְהַתְּבַלְבֵּל מִשׁוֹם בְּרִיָּה שְׂבַעוּלָם.

רְאֵה לְשִׂמְחָה אֶת אֲשֶׁתְּךָ וְהִילָדִים, וְכֵן רְאֵה לְלַמַּד בְּכָל יוֹם חֲמֵשׁ
וְהַתְּרַגּוּם עִם פְּרוּשׁ רִש"י ז' ל מִפְּרֻשַׁת הַשְּׂבֻעַ, וְקִצַּת מְשֻׁנּוֹת, וְקִצַּת
גְּמָרָא, וְקִצַּת מְדָרֵשׁ, וְהַשֵּׁם יִתְבַּרֵּךְ יִרְחִיב לְךָ בְּכָל עֲנִינֶיךָ.

וְעַל כָּלֵם — רְאֵה לְדַבֵּר עִמּוֹ יִתְבַּרֵּךְ וְלִשְׂיחַ אֶת כָּל אֲשֶׁר עִם
לְבָבְךָ עִמּוֹ יִתְבַּרֵּךְ, כַּאֲשֶׁר יְדַבֵּר אִישׁ עִם רֵעֵהוּ.

בְּחֶסְדוֹ יִתְבַּרֵךְ, תִּכְרַף-וּמְיָד אַחַר שְׁבוּעוֹת אָנִי בָּא לְאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל,
וְאִזּוּ נִתְרָאָה.

הַדּוֹרֵשׁ שְׁלוֹמָךְ...

ו' תְּקַנֵּד.

בְּעֶזְרַת הַשֵּׁם יִתְבַּרֵךְ, יוֹם חֲמִישִׁי לְסֵדֶר שְׁהֵרָה, כ"ז נִיסָן ה'תשמ"ה.

שְׁלוֹם רַב לְהֶאֱבֹרֶךְ הַיְקָר לִי מְאֹד, שׁוֹתֵה מִימֵי הַנַּחֵל, נַחֵל נוֹבֵעַ
מְקוֹר חֲכָמָה, זְכוּתוֹ יִגַּן עָלֵינוּ ... גֵּרוֹ יֵאִיר וַיִּזְרַח לְנִצְחַת נְצָחִים.

אֵת מִכְתָּבְךָ לְנִכּוֹן קִבְלָתִי. וְשִׂמְחָתִי כְּעַל כָּל הַיּוֹם, שְׁתֵּהֲלֶה לְהַשֵּׁם
יִתְבַּרֵךְ, אֶתְּהַ מִּחְזִיק מַעֲמָד, וַיְמָה גַּם שְׁאֵתָה עוֹסֵק בְּהַפְצַת מַעֲיָנוֹת
הַחֲכָמָה חוֹצָה, אֲשֶׁר אֵין לְמַעְלָה מִזֶּה בְּתַקּוּנֵי הַנְּשִׁמוֹת.

וְרֵאוּ לָנוּ לְשִׂמְחָה מְאֹד מְאֹד עַל נַעַם חֲלֻקָנוּ וְגוֹרְלָנוּ, שְׁזַכֵּינוּ
לְהַתְּנוּדֵעַ מִרַבֵּי אֱמֶת כְּזֶה, רַבֵּי הָעוֹסֵק בְּתַקּוּנֵינוּ בְּאַפֵּן קַל כְּזֶה, וְרֵאוּ
לָנוּ לְקַבֵּל תַּקּוּנֵנוּ בְּשִׂמְחָה, וַיְמָה שְׁחֻטְפִים לְפַעֲמִים אֵיזֶה בְּזִיוֹן —
זֶה גַם-כֵּן חֲלַק מִהַתַּקּוּנִים, כַּמוֹכָא בְּדַבְּרֵי רַבֵּנוּ ז"ל, שְׁעַקֵר הַתְּשׁוּבָה
— לְשִׂמְעַע בְּזִיוְנוֹ וַיִּדְּם וַיִּשְׁתַּק (עֵיִן לְקוּטִי-מוֹהַר"ן, חֲלַק א', סִימָן ו').

חֲמֻדַּת לְכַבֵּי! רַבֵּנוּ ז"ל אָמַר: מַה יֵּשׁ לוֹ לְאָדָם לַעֲשׂוֹת בְּזֶה
הָעוֹלָם? לְהַתְּפַלֵּל וְלִלְמַד וְלְהַתְּפַלֵּל, וַיִּמְאַחַר שְׁשֵׁם לָנוּ רַבֵּנוּ ז"ל
הַהֲנַחָה הַזֶּה, אֲשֶׁר אֵין לְאָדָם שׁוֹם דְּבַר אַחַר בְּעוֹלָם — רַק תּוֹרָה
וַיִּתְפַּלֵּה, עָלֵינוּ לְהַתְּמִיד בְּזֶה רַב הַיּוֹם וְרַב הַלִּילָה.

כִּי בְּאַמֶּת אָמַר רַבֵּנוּ ז"ל, שְׁהֵיָה מְאֹד רוֹצָה, שְׁאַנְשֵׁי שְׁלוֹמָנוּ
יִתְבּוֹדְדוּ כָּל הַיּוֹם כְּלוֹ, אִךְ מֵאַחַר שְׁאַנִּי רוֹאָה שְׁאַיִנְכֶם יְכוּלִים, עַל
כֵּן רֵאוּ לְקַבֵּעַ לְעַצְמְכֶם עַל-כָּל-פָּנִים שְׁעָה אַחַת בַּיּוֹם, אֲבָל בְּאַמֶּת
עַקֵר הַשְּׁלֵמוֹת הוּא לְהַתְּבּוֹדֵד כָּל הַיּוֹם כְּלוֹ, כְּמוֹ שְׁאַמְרוּ חֲכָמֵינוּ
הַקְּדוּשִׁים (בְּרַכּוֹת כ"א): אָמַר רַבֵּי יוֹחָנָן, וְלוֹאֵי שְׁיִתְפַּלֵּל אָדָם כָּל הַיּוֹם
כְּלוֹ. וְהַפְּרוּשׁ הוּא כַּפְּשׁוּטוֹ, מִהַרְגֵעַ שְׁהָאָדָם קָם בְּבִקְרָה וּפּוֹקַח עֵינָיו,
עַד שְׁסוּגְרָן בְּשַׁעַת שְׁנָה, שְׁיִרְגִיל עֲצָמוֹ לְדַבֵּר עִמּוֹ יִתְבַּרֵךְ בְּתַמִּימוֹת

אָשֶׁר ו' תקנה בְּנַחֵל פה

ובפשיטות גמורה, ובתוך התפלה הוא לומד, הוא אוכל, הוא עוסק במשא ומתן וכו' וכו', תמיד ההתחלה היא תפלה והסוף הוא תפלה, וזה שאמר: דאנוענען און לערנען און דאנוענען [להתפלל וללמד ולהתפלל].

על-כן ראה להיות חזק בזה תמיד, לדבר עמו יתברך, ותתבודד הרבה עמו יתברך, וזה ירגיע אותך ואת עצביך, ובתוך היום תחטף שעורים כסדרן, וכן תראה להפיץ ספרי רבנו ז"ל, והשם יתברך יעזר לך לבוא אל תקונך הנצחי.

הדורש שלומך...

בעזרתו יתברך, אשבת שתי שבתות בארץ ישראל: פרשת נשא ביבנאל, ופרשת בהעלותך בצפת, אקנה להתראות עמך אז פנים אל פנים.

ו' תקנה.

בעזרת השם יתברך, יום חמישי לסדר טהרה, כ"ז ניסן ה'תשמ"ה.

שלום רב לידידי היקר לי מאד, שותה מימי הנחל, נחל נובע מקור חכמה, זכותו יגן עלינו ... גרו יאיר ויזרח לנצח נצחים.

את מכתבך לנכון קבלתי.

ומאד מאד אני שמח, שאתה עוסק בשקידה רבה להפיץ ספרי רבנו ז"ל, אשר אין למעלה מזה. ומובא בכונות עלינו לשבת, כי בזה שמגלים ומפרסמים את אמתת מציאותו יתברך, מאירים אור גדול בעולם, אשר מעור עיני הקלפות והסטרא אחרא. וכן מובא בלקוטי-מוהר"ן (חלק א', סימן לו), ומבאר ביותר בלקוטי-הלכות (קריאת שמע, הלכה ה'), שעל-ידי שמגלים ומפרסמים את האמונה הקדושה, ממילא נכנעת ונתבטלת תאות נאוף מהאדם, כי מרב אור — אין לתאנה זו קיום; כי על-פירוב באה התאנה הזו רק מחמת

הַעֲצָבוֹן וְהַדְּכָאוֹן וְהַמְרִירוֹת וְכוּ', שְׁמִסְבֶּכֶת אֶת הָאָדָם, וּמִשָּׁם הַקְּלִפָּה לִילִית יוֹנֶקֶת כֶּתֶה, וּמִכְשָׁלֶת אֶת הָאָדָם בְּפָגַם הַבְּרִית — הוֹצֵאת זֶרַע לְבִטְלָה וְכוּ', קִשּׁוּי וְכוּ', נְבוּל פֶּה וְכוּ'. וְעַל-כֵּן אֵי אֶפְשָׁר לְהַנְצִיל מִזֶּה רַק עַל-יְדֵי שְׂיָאִיר עַל עֲצָמוֹ וְעַל אַחֲרִים אֹר נוֹרָא וְנִפְלָא עַד מְאֹד מְאֹרוֹ יִתְבַּרֵךְ, וַיִּגְלֶה — הֵן לְעֲצָמוֹ וְהֵן לְאַחֲרִים אֶת אֲמַתַּת מְצִיאֹתוֹ יִתְבַּרֵךְ, וְזֶה יִקְרַר לוֹ אֶת הָאֵשׁ שֶׁל נְאוּף, כִּי כְּשֶׁמְאִיר מְאֹרֵי אֹר, אֲזַי מִמִּילָא כָּבֵה וְנִתְקַרַר מְאֹרֵי אֵשׁ (עֵינִי לְקוּטִי-מוֹהֲרָז, חֶלֶק ב', סִימָן סז).

מָה אָמַר לָךְ! רְאוּי לָנוּ לְרַקֵּד בְּכָל יוֹם וַיּוֹם עַל נַעַם חֻלְקָנוּ, שְׂאָנוּ זוֹכִים לְהִיּוֹת בְּחֻלְקוֹ שֶׁל רַבְּנוּ ז"ל, וּמִכָּל שְׂכָן שְׂזָכִינוּ לְהַדְחִף אֶל הַקִּדְשׁ פְּנִימָה, וְאָנוּ זוֹכִים גַּם לְשִׁמְשׁוֹ בְּהַפְצַת מַעֲיִנוֹת הַחֲכָמָה חוּצָה — אֵין לְמַעַלָּה מִזֶּה.

חֲמִדַּת לְבָבִי! רְאֵה לְהַתְפַּלֵּל בְּכָל יוֹם וַיּוֹם בְּמִנְיַן דִּיקָא: שְׁחֲרִית, מְנַחֶה, מְעַרִיב, וְתַהֲיֶה רְגִיל לֹאמַר אֶת כָּל הַקְּדִישִׁין שֶׁל יְתוֹם בְּשָׂבִיל טוֹבַת אָבִיךָ, אֲשֶׁר אֵין לוֹ מְנוּחַ בְּעוֹלָם הָעֲלִיּוֹן, וּמִצְטַעַר בְּצַעַר גָּדוֹל עַל כָּל מַה שְׁעוֹבֵר בְּבֵיתְכֶם.

וְכֵן תִּכְוֶן בְּהַלִּיכְתָּךְ לְהַפִּיץ אֶת סִפְרֵי רַבְּנוּ ז"ל וּבְקָרוֹב רְחוּקִים, שְׂיַהֲיֶה הַעֶסֶק הַזֶּה לְטוֹבַת נְשִׁמַּת אָבִיךָ ז"ל, וְאָמְרוּ חֲכָמֵינוּ הַקְּדוֹשִׁים (קְדוּשִׁין א:): מְכַבְּדוּ בְּחַיָּו מְכַבְּדוּ בְּמוֹתוֹ; כְּבוֹד אָב וְאִם שֶׁיֵּךְ בֵּין בְּחַיִּים וּבֵין לְאַחַר מִיתָה, וְהַקְּדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא יַעֲזֹר לָנוּ לְתַקֵּן אֶת נְשִׁמוֹתֵינוּ וְאֶת כָּל הַנְּשִׁמוֹת הַתְּלוּיּוֹת בָּנוּ.

הַדּוֹרֵשׁ שְׁלוֹמָךְ...

ו' תְּקֵנוּ.

בְּעֲזַרַת הַשֵּׁם יִתְבַּרֵךְ, יוֹם חֲמִישִׁי לְסֵדֶר טְהָרָה, כ"ז נִסְחָן ה'תשמ"ה.

שְׁלוֹם רַב.

אֶת מִכְתָּבְךָ לָנֶכוֹן קִבַּלְתִּי. וְשִׂמְחַתִּי מְאֹד לְשִׁמְעַע אֵיךְ אַתָּה

פז בְּנַחַל ו' תְּקַנּוּ אֲשֶׁר

מִתְחַזְּקֶת וּמְחַזְּקֶת אֶת בְּעֵלָהּ. רְאוּ לְעֹזֵר אֶחָד לְשֵׁנִי וְלֹהֵשֵׁתְדֵל לְהֵבִין
אֶחָד אֶת הַשֵּׁנִי, אֲשֶׁר זֶה נִקְרָא שְׁלוֹם-בַּיִת אֲמַתִּי.

וְהָעוֹלָה עַל הַכֹּל — שְׂיִתְנַהֵג הַבַּיִת רַק בְּדֶרֶךְ אַהֲבָה גְדוֹלָה, כִּי
תִּהְיֶה לְהֵשֵׁם יִתְבָּרֵךְ, אַתֶּם שְׂתַפִּים יַחַד עִמּוֹ יִתְבָּרֵךְ בְּיַלְדֵיכֶם, וְדֶרֶךְ
הַשְׂתַּפִּים שֶׁהֵם בְּאַהֲבָה גְדוֹלָה, אֲשֶׁר אִזּוּ יֵשׁ לְשִׁתְּפוֹת הַצִּלְחָה רַבָּה.

אוֹדוֹת כָּל מֵה שְׂאֵת צְרִיכָה, עֲלֵיךְ לִידַע, כִּי הַפְּתִיחַ הַיְחִידָה
הִיא רַק תְּפִלָּה וְהַתְּבוּדוֹת, לְדַבֵּר רַק עִמּוֹ יִתְבָּרֵךְ, אֲשֶׁר זֶה עוֹלָה
עַל הַכֹּל, וְאֵין לְמַעֲלָה הַיְמָנוּ.

וְרַבְּנוּ ז"ל הִפְלִיג מְאֹד מְאֹד בְּתַפְלַת הַנְּשִׁים, אֲשֶׁר מְאֹד מְקַבְּלֶת
לְמַעֲלָה, כִּי הֵן מְתַפְּלָלוֹת וּמְתַחַנְּנוֹת בְּתַמִּימוֹת וּבְכַפְּשִׁיטוֹת גְּמוּרָה.

נָא וְנָא לְהִרְחִיק מִמֶּךָ אֶת הָעֲצָבוֹת וְהַדְּכָאוֹן וְהַמְרִירוֹת, וְלִהְיוֹת
רַק בְּשִׂמְחָה עֲצוּמָה, אֲשֶׁר דְּבָר זֶה יִתֵּן לָךְ סְבָלָנוֹת גְּדוֹלָה עִם
הַיְלָדִים.

הַמֵּאחַל לָכֶם הַצִּלְחָה בְּכֹל הָעֲנִינִים...

זְכְּרִי הַיָּטִב, כִּי אֶת כָּל הַקּוּוֹנְטְרָסִים שְׂאֵת מְנַקְּדֶת, אִם תִּמְצְאִי
חֶסֶד אוֹ יֵתֵר — לְתַקְּנוֹ, כִּי נִכְתְּבוּ בְּמַהִירוֹת עֲצוּמָה, וַיְכוּלָה לְפַל
אִיזוֹ טְעוֹת כְּפִי הַדְּקָדוּק.

ו' תְּקַנּוּ.

בְּעֶזְרַת הַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ, יוֹם חֲמִישִׁי לְסֵדֶר טְהָרָה, כ"ז נִסָּן ה'תשמ"ה.

שְׁלוֹם רַב לְהַיְקָר וְהַנְּעֵלָה, שׁוֹתֵה מִימֵי הַנַּחַל, נַחַל נוֹבֵעַ מְקוֹר
חֲכָמָה, זְכוּתוֹ יִגַּן עֲלֵינוּ ... גְּרוֹ יְאִיר וַיִּזְרַח לְנֹצֵחַ נְצָחִים.

אֶת מִכְתָּבְךָ לְנִכּוֹן קַבְּלֵתִי.

אוֹדוֹת פָּגֶם הַבְּרִית, גְּלָה לָנוּ רַבְּנוּ ז"ל תְּקוּן נִפְלֵא לּוֹמֵר הָעֲשֶׂהָ

פח אָשֶׁר ו' תקנז בַּנְחַל

מזמורי תהלים בכל יום ויום, ובכרטיזות מי שהרבה לפשע בחייו, עליו להזהר מאד מאד לאמרו בכל יום ויום, אם אפשר גם התפלה שאחריה — אין למעלה מזה.

הרגל עצמה לדבר בכל יום לפני האלקים, ותספר לפניו יתברך את כל לבך וכל מה שעובר ועבר עליך, ותשתדל להתודות לפניו יתברך על כל מעשיך, כי מעלת הודוי — זה עולה עד אין סוף, ואין עוד תקון לעוונות כמו הודוי לפניו יתברך, שאז אין כבר שום דינים עליו למעלה.

בענין שלום-בית, הנה טוב שתקבל קונטרס "שלום בביתך" ולקים את כל הנאמר שם. וכן ראה לכבד את אשתך, ואז "כמים הפנים אל פנים בן לב האדם" (משלי כו, יט), הינו כפי הפנים שתראה לה, כמו-כן תראה לה חזרה.

תאמין לי, שלא כדאי לבלות את הימים הטובים שהקדוש-ברוך-הוא נותן לנו בחסד וברחמים גדולים — במחלקת ומריבות, תעשה שלום עם אשתך.

תמצא את הקדוש-ברוך-הוא במקומך, ואל תצא לגור במקום אחר, בנדאי יש לך מה לתקן במקום הנה שאתה גר שם, ועל-כן מה לך לחשב מחשבות לעבר לגור ממקום למקום, ותחפש אותו יתברך במקומך — ושם תמצאהו.

ראה להשפים ולהעריב בכל יום לבית-הכנסת, ותתפלל במנין דיקא, ותהיה רק שמח ותשמח את אחרים בחיוף ובדבור טוב, ונה עקר תקונך על פגם הברית שלך.

הדורש שלומך...

מוהרנ"ת ז"ל הנה לו שעור קבוע בכל יום ב'עין יעקב' מלבד השעור שהיה לו בגמרא, ואמר, שרבנו ז"ל למד גם הרבה עין יעקב (וכן נוהגים אנשי שלומנו היקרים, ללמד בכל יום 'עין יעקב').

ו' תְּקֵנַח.

בְּעֶזְרַת הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ, יוֹם חֲמִישִׁי לְסֵדֶר טְהָרָה, כ"ז נִסָּן ה'תשמ"ה.

שְׁלוֹם רַב לְהִיקָר וְהַנְּעֻלָּה, שׁוֹתֵה מִימֵי הַנַּחֵל, נַחֵל נוֹבֵעַ מְקוֹר
חֲכָמָה, זְכוּתוֹ יִגַּן עָלֵינוּ ... גֵּרוֹ יֵאִיר וְיִזְרַח לְנִצְחָה נְצָחִים.

אֵת מִכְתָּבְךָ לְנִכּוֹן קִבַּלְתִּי.

אֹדוֹת שְׁלוֹם-בֵּית, כְּדָאֵי לָךְ לְעֵינֵי הַרְבֵּה בַּקּוֹנְטֵרַס "מֵאַרְיֵף אָף",
"מִשְׁפִּיל אָף", וְשֵׁם תְּמַצָּא מְרַגּוֹעַ לְנַפְשֶׁךָ. וְכֵן אֹדוֹת הַעֲצָבֹנוֹת
שֶׁאַתָּה אִישׁ עֲצָבָנִי, כְּדָאֵי לְעֵינֵי לָךְ בַּקּוֹנְטֵרַסִים הַנ"ל, וְשֵׁם תְּמַצָּא
רְגִיעָה נְפִשִׁית.

וְהַתְּמַצִּית הַיָּא, שְׁעָלֶיךָ לְדַעַת, כִּי אֵין שׁוֹם יֵאוֹשׁ בְּעוֹלָם כָּלֵל,
וְהוּא יִתְבָּרַךְ מִמְּלֵא כָּל עֲלָמִין וְסוֹבֵב כָּל עֲלָמִין, וְאֵין שׁוֹם מְצִיאוֹת
בְּלַעֲדֵיו יִתְבָּרַךְ כָּלֵל, וְהַכֵּל לְכָל אֱלֻקוֹת גָּמוֹר הוּא. וְכֵל מַה שְׁמִכְנִיס
בְּעֶצְמוֹ יִדְיָעָה זֹ, אֲשֶׁר הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא מְלֵא כָּל הָאָרֶץ כְּבוֹדוֹ,
כְּמוֹ-כֵן זוֹכָה לְהִיּוֹת אִישׁ מִיֵּשֵׁב וּמְסֻדָּר, אִישׁ אוֹהֵב וְאֹהֵב, וּמוֹצֵא
חַן בְּעֵינֵי אֱלֻקִּים וְאָדָם.

עָלֶיךָ לְדַעַת, כִּי רַבְּנוּ ז"ל אָמַר, שְׁהַעֲצָבֹנוֹת וְהַכְּעֵס בְּאִים לְאָדָם
מִפְּגָמֵי הַבְּרִית, עַל-כֵּן רָאָה לוֹמַר בְּכָל יוֹם וְיוֹם הַעֲשֶׂרָה מְזֻמּוֹרֵי
תְּהִלִּים שֶׁגִּלָּה רַבְּנוּ ז"ל בְּשִׁבְלֵי תְּקוּנַת הַבְּרִית, וְאִם אֶפְשָׁר לְלַכֵּת גַּם
לְמִקְוֵה טְהָרָה — אֵין לְמַעַלָּה מִזֶּה.

אַל תִּפַּל בְּדַעְתְּךָ כָּלֵל, כִּי בּוֹדָאֵי לֹא יַעֲזוֹב אוֹתְךָ הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ.

הַרְגֵּל עֲצָמְךָ לְדַבֵּר עִמוֹ יִתְבָּרַךְ כְּאֲשֶׁר יְדַבֵּר אִישׁ עִם רֵעֵהוּ וְאָז
תְּרַגֵּשׁ אָדָם אַחֵר לְגִמְרֵי.

עָלֶיךָ לְדַעַת, כִּי הָאִשָּׁה הַיָּא הַמִּתְנַהֵּה הַכִּי יִקְרָה שְׁנַתֵּן הַקְּדוֹשׁ-
בְּרוּךְ-הוּא לְאָדָם, וְעַל-כֵּן עָלֵיו לְהַחֲזִיק אֵת הַמִּתְנַהֵּה הַזֶּה מְאֹד מְאֹד
בְּחֻשְׁבִּיבוֹת, וּבְחֻכְמֵינוּ הַקְּדוֹשִׁים אָמְרוּ (בְּכָא מְצִיעָא נט.): אוֹקִירוּ לְנִשְׁיֵכוּ

צ אָשֶׁר ו' תִּקְנֵט – ו' תִּקְס בְּנַחֵל

כִּי הִיכִי דְתַתְּעִתְרוּ; תִּכְבֵּד אֶת אֲשֶׁתְּךָ וְתַתְּעֶשֶׂר, כִּי הֶעֱשִׂירוֹת תְּלוּיָהּ
בְּאִשָּׁה.

הַדּוֹרֵשׁ שְׁלוֹמְךָ...

ו' תִּקְנֵט.

בְּעִזְרַת הַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ, יוֹם חֲמִישִׁי לְסֵדֶר טְהָרָה, כ"ז נִסָּן ה'תשמ"ה.

שְׁלוֹם רַב.

אֶת מִכְתָּבְךָ לְנִכוּן קִבַּלְתִּי.

וּפֹה תִקְבְּלִי רְצוֹן קוּנְטֵרס "מְצִיאַת הַזּוּג", וּבְנֵדָאֵי יִהְיֶה לְךָ
לְעֶזֶר בְּעִבּוּר הַחֲבֵרָה שְׁלֶךְ.

נָא וְנָא לְחִזֵּק וּלְאַמֵּץ אוֹתָהּ, כִּי הַכֹּל תְּלוּי בַתְּפִלָּה.

וְהַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ יִשְׁמַע אֶת תְּפִלוֹתֵינוּ, וְיִשְׁלַח אֶל בְּנֵי וּבָנוֹת יִשְׂרָאֵל
זְוּוּגֵיהֶם, וְלֹא יִתְחַלְפוּ, חַס וְשְׁלוֹם, הַזּוּוּגִים.

בְּבִרְכָה וְהַצְלָחָה...

ו' תִּקְס.

בְּעִזְרַת הַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ, יוֹם חֲמִישִׁי לְסֵדֶר טְהָרָה, כ"ז נִסָּן ה'תשמ"ה.

שְׁלוֹם רַב לְהִיקָר וְהַנְּעִלָה, שׁוֹתָה מִימֵי הַנַּחֵל, נַחֵל נוֹבֵעַ מְקוֹר
חֲכָמָה, זְכוּתוֹ יִגֵּן עָלֵינוּ ... גְּרוֹ יְאִיר וְיִזְרַח לְנִצָּח נְצָחִים.

אֶת מִכְתָּבְךָ לְנִכוּן קִבַּלְתִּי.

מָה אָמַר לְךָ, הַתְּמִד בְּסִפְרֵי רַבְּנוּ ז"ל, וְשֵׁם תְּמָצָא מְרַגּוּעַ
לְנַפְשְׁךָ, כִּי רַבְּנוּ ז"ל כָּבָר גָּלָה לָנוּ, שְׁסִפְרוּ יַפְתַּח קִשְׁיוֹת גִּידֵינוּ.

וְהִנֵּה בְּעֵתִים הַלְלוּ מְדַפְּסִים אֲנִשִּׁי שְׁלוֹמֵנוּ הַיְקָרִים סִדְרַת

אֲשֶׁר ו' תקסא בנחל צא

קונטרסים, המדברים מכל הנושאים בחיי האדם, והם ממש בטול הבחירה, כי נלקחו מספרו הגנוז של רבנו ז"ל, אשרי מי שיאחז בהם תמיד.

הדורש שלומך...

ו' תקסא.

בעזרת השם יתברך, יום חמישי לסדר טהרה, כ"ז ניסן ה'תשמ"ה.

שלום רב להיקר והנעלה, יניק וחפים, צמוד בפנימיות לכבי לטוב כל הימים, שותה מימי הנחל, נחל נובע מקור חכמה, זכותו גן עלינו ... גרו יאיר ויזרח לנצח נצחים.

את מכתבך לנכון קבלתי. ומאד מאד אני שמח לראות, שאתה מתמיד בלמוד התורה הקדושה, אשר כל זה כסופי ורצוני — להחזיר ולהכניס בלב בני הנעורים את סדר-הדף-הלמוד של רבנו ז"ל.

ואם אתה יכול להעתיק מכל הספרים המדברים מזה, ולשלח לי — מה טוב ומה נעים, וכבר האריך בדברים אלו הפה"ר"ל מפרא"ג בחדושיו על הש"ס בעבודת זרה י"ט, וכן רבנו החיד"א האריך שם בדבורים נפלאים ממעלת הזוה"ק לגרס הרבה, אף על גב דלא ידע מה קאמר.

ובאמת המציאות מראה, שעל-ידי רבוי שקידה בלמוד בקיאות, ממילא נפתח לו המוח אחר-כך להבין בעיון, ולהתייגע בעמק התורה, אף מה לעשות?! הבעל-דבר מאד מאד גדול, ומכסה ומסתיר את ערבות נעימות זיו התורה הקדושה, אשר כל כסף וזהב בעולם לא ישווה. אשרינו ואשרי חלקנו, שזכינו להתנדע מרבנו ז"ל, ולצית אותו בתמימות ובפשיטות גמורה, ואז לרב טוב הצפון יכולים לזכות, על-ידי שאינו מטעה את עצמו.

אודות שאתה מלקט מספרים על ענינים בהלכה וכו', ה"ה מאד

צב אשר ו' תקסב בנחל

מאד רצוי ללקט גם על מדות, כי המדות הן כָּלֵל הָאָדָם, ובלי מדות אין הַפְּרֵשׁ בֵּין הָאָדָם לְבֵין הַחַיּוֹת.

וְהִיא טוֹב, שְׁתַּחֲחִיל עִם מְדוֹת "הַטּוֹב", "הַחֶסֶד", "הַכֶּעַס", "הַעֲצָבוֹת", אֲשֶׁר כָּל מְדָה וּמְדָה הִיא סְגִיָּה שְׁלֵמָה, וְצָרִיכִים לְלַמֵּד אוֹתָהּ בְּדִיוֹק בְּאוֹתוֹ עִיּוֹן כְּמוֹ שְׁלּוֹמְדִים סְגִיָּה אַחֲרַת בִּשְׁ"ס, וְרֹאוּי לְבַרֵּר מְדָה אַחַת הֵיטֵב מִשְׁ"ס וּמְפּוֹסְקִים וּמְסַפְּרִים יְשָׁנִים רֵאשׁוֹנִים וְאַחֲרוֹנִים, וְכֹף לְטַיֵּל בְּמְדָה אַחַר מְדָה, וּלְבַקֵּשׁ הַרְבֵּה מִמֶּנּוּ יִתְבַּרֵּךְ עַל תְּקוּן הַמְּדוֹת, וְאִזּוּ יִצְלִיחַ בְּזֶה וּבְכָא לְנִצְחָה.

מֵאֵד מֵאֵד נִכְסַפְתִּי לְרֹאוֹתָךְ בַּחַג הַפֶּסַח, וְכֵן חֲשַׁבְתִּי שְׁתַּחֲזֹר אֵלַינִי עַל אֵף כָּל הַמְּנִיעוֹת וְהַבְּזִיווֹת וְכוּ', אֲשֶׁר בְּאֵמַת הֵם הַכֹּל כְּדִי לְשַׁבֵּר אֶת הָרֶעַ וְכוּ', וּלְהַגְבִּיר אֶת הַחֶשֶׁק, וְהַשֵּׁם יִתְבַּרֵּךְ יַעֲזֹר, שְׁתּוּכַל לְשַׁבֵּר הַמְּנִיעוֹת בְּחַיִּיק, וְיִתְצַלֵּחַ תָּמִיד.

הַדּוֹרֵשׁ שְׁלּוֹמָךְ...

ו' תקסב.

בְּעֶזְרַת הַשֵּׁם יִתְבַּרֵּךְ, יוֹם שְׁשִׁי עָרַב שַׁבַּת-קֹדֶשׁ-לְסֹדֵר טְהוֹרָה, כ"ח נִסָּן ה'תשמ"ה.

שְׁלוֹם רַב וּבִרְכָה וְכֹל טוֹב סְלָה, נִגִּיעוּ וַיִּרְדְּפוּ אֶל הַיָּקָר וְהַנֶּעֱלָה, שׁוֹתָה מִיְמֵי הַנַּחַל, נַחַל נוֹבֵעַ מְקוֹר חֲכָמָה, זְכוּתוֹ יִגַּן עֲלֵינוּ ... גְּרוּ יְאִיר וַיִּזְרַח לְנִצְחָה נְצָחִים.

אֶת מִכְתָּבְךָ לְנִכּוֹן קִבַּלְתִּי.

וּמֵאֵד מֵאֵד שְׁמַחְתִּי לְקִרְאָת דְּבָרֶיךָ הַיָּקָרִים, וּמָה מֵאֵד גְּדֻלָּה שְׁמַחְתִּי, שְׁאֵתָה מִחֲזִיק בְּתַמָּךְ וְהוֹלֵךְ בְּדַרְכֵי עֲצוֹתַי הַקְּדוֹשׁוֹת שֶׁל רַבְּנֵנוּ ז"ל, עַל אֵף כָּל הַמְּנִיעוֹת וְהַבְּזִיווֹת שֶׁסִּבְּלָתָּ בְּעֵבוֹר זֶה. וְכִבֵּר אָמַר רַבְּנֵנוּ ז"ל: כָּל אֶחָד כְּפִי הַמְּנִיעוֹת וְהַבְּזִיווֹת שֶׁלּוֹ שְׁיֵשׁ לוֹ בַּתְּחִלַּת הַהִתְקַרְבוּת, כְּמוֹ-כֵן בּוֹנֵה לְעֲצָמוֹ כְּלִים לְקַבֵּל בְּהֵם אַחֲרֵ-כֵף יוֹתֵר וַיּוֹתֵר אוֹר הַצַּדִּיק (עֵין לְקוּיטִי-מוֹהַר"ן, חֶלֶק א', סִימָן קַפּה).

אֲשֶׁר ו' תְּקַסֵּג בְּנַחֵל צַג

וְדַבֵּר זֶה רָאוּ בְּחוּשׁ, שְׁכַל אֱלוֹ מֵאֲנָשֵׁי שְׁלוֹמֵנוּ הַיְקָרִים, שְׁסָבְלוּ
בְּתַחֲלַת הַתְּקַרְבוֹתָם הַרְבֵּה שְׁפִיכוֹת דָּמִים וּבְזִיווּנוֹת בְּשִׁבְלֵי
הַתְּקַרְבוֹת, זָכוּ שְׁנִתְּעַלוּ אַחֲרֵיכֶם בְּתַכְלִית הָעֲלִיָּה.

עַל־כֵּן רָאָה לְהַחְזִיק מֵעַמֵּד, וְאֵל תִּפְּל בְּדַעְתְּךָ כָּלֵל, יִהְיֶה אִיךָ
שְׂיִהְיֶה, וּבְיִדְאֵי לֹא יַעֲזֹב אוֹתְךָ הַשֵּׁם יִתְּבַרְךָ, וּבְכַפְרָטִיּוֹת אִם תִּרְגְּלֵי
עֲצָמְךָ לְדַבֵּר הַרְבֵּה עִמוּ יִתְּבַרְךָ.

רְצוּף פֶּה כַּמָּה קוֹנְטְרָסִים חֲדָשִׁים, וְתִרְאֶה לְעֵינַי בָּהֶם וַיִּוְעִיל לְךָ
מְאֹד, וּבְכַפְרָטִיּוֹת "שְׁלוֹם בְּבֵיתְךָ", תִּקְיִם כָּל הַנְּאֻמָּר שָׁם, וְתִצְלִיחַ
בְּחַיֶּיךָ.

הַדּוֹרֵשׁ שְׁלוֹמְךָ...

ו' תְּקַסֵּג.

בְּעֶזְרַת הַשֵּׁם יִתְּבַרְךָ, יוֹם שְׁשֵׁי עָרְב־שַׁבַּת־קֹדֶשׁ לְסֹדֵר טְהוֹרָה, כ"ח גִּיסוֹן ה'תשמ"ה.

שְׁלוֹם רַב לְהַבְּחוֹר הַיְקָר לִי מְאֹד, שׁוֹתָה מִימֵי הַנַּחֵל, נַחַל נוֹבַע
מְקוֹר חֲכָמָה, זְכוּתוֹ יִגַּן עֲלֵינוּ ... גִּרוֹ יֵאִיר וַיִּזְרַח לְנִצְחָה נְצָחִים.

אֵת מִכְתָּבְךָ לְנִכּוֹן קִבְּלָתִי. וְשִׁמְחָתִי מְאֹד מְאֹד, שְׂאֲתָה מְחִזֵּק
עֲצָמְךָ בְּתַקְּךָ הַבְּלָבוּלִים וְהַקְּטָרוּגִים שְׁעוֹבְרִים עֲלֵיכֶם.

עֲלִיךָ לִידַע, כִּי בְּכָל הַדּוֹרוֹת סָבְלוּ אֲנָשֵׁי שְׁלוֹמֵנוּ הַיְקָרִים
מִמַּתְנַגְּדִים רָשָׁעִים אַרוּרִים — הֵן מִבֵּית וְהֵן מִבְּחוּץ, וְאֲשֶׁרֵי לְאוֹתָם
שְׂהַחְזִיקוּ מֵעַמֵּד, וְלֹא בְּרַחוּ מִרַבְּנוּ וַיִּלְבַּעְבוּר זֶה.

רָאָה לְהַתְּמִיד בְּסֹדֵר־דִּרְךָ־הַלְמוּד שֶׁל רַבְּנוּ וַיִּלְבַּעְבוּר זֶה, אֲשֶׁר אֵין
לְמַעַלָּה מִזֶּה, וּמָה שְׁחוֹטְפִים בְּכָל יוֹם וַיִּוֹם — זֶה קֶרֶן נִפְלְאָה
וְנוֹרָאָה מְאֹד, כִּי כָל יוֹם הוּא יוֹם מְנוּי וְסִפּוּר, אֲשֶׁר כָּל זֶה הִיא מְצֻנָּת
סְפִירַת הָעַמֵּר קֹדֶם קִבְּלַת הַתּוֹרָה, לִידַע כִּי יִמְיָנוּ סְפוּרִים.

הַדּוֹרֵשׁ שְׁלוֹמְךָ...

ו' תקסד.

בעזרת השם יתברך, יום ששי ערב־שבת־קדש לסדר טהרה, כ"ח ניסן ה'תשמ"ה.

שלום רב להבחור היקר לי מאד, שותה מימי הנחל, נחל נובע מקור חכמה, זכותו יגן עלינו ... נרו יאיר ויזרח לנצח נצחים.

את מכתבך לנכון קבלתי. ושמתתי מאד מאד שעדין אתה מתזיק בתמך, ואוחז עצמך ברבנו ז"ל, על אף גדל המניעות והקטרוגים, המריבות והמחלוקת שיש עליכם.

תדע, פי רבנו ז"ל אומר (לקוטי־מוהר"ן, חלק א', סימן כב): כשנתעורר קול דקדשה, מתעורר כנגדו קול הברה דסטרך אחרך, עין שם. וזה הסימן אם אוחזים בקדשה — כשיש זה לעמת זה חולקים ומתנגדים, אז יודעים בברור נכון, שאוחזים בקול דקדשה, מאחר ששומעים קול הברה.

ראה להחזיק מעמד, ואל תניח את עצמך לפל.

התמד בספר שאלות ותשובות "אשר בנחל", ושם תמצא התחזקות ועצות על כל פרט ופרט בחייה.

הדורש שלומך...

ו' תקסה.

בעזרת השם יתברך, יום ששי ערב־שבת־קדש לסדר טהרה, כ"ח ניסן ה'תשמ"ה.

שלום רב אל ידידי היקר לי מאד, שותה מימי הנחל, נחל נובע מקור חכמה, זכותו יגן עלינו ... נרו יאיר ויזרח לנצח נצחים.

מאד מאד אני כוסף לשמע הטוב ממך, ואיך אתה מסתדר בביתך.

אשריך ואשרי חלקך, שיש לך חלק בבנין ובהחזקת "היכל־הקדש" בבני־ברק.

אֲשֶׁר ו' תִּקְסוּ בְּנַחֵל צֶה

אָקוּהָ שֶׁהַכֵּל מִתְנַהֵג שָׁם כְּשׁוֹרְהָ. וּמָאֵד מָאֵד רְצִיתִי, שֶׁתִּשְׁלַח
לִי אֵיזָה דֵינָן וְחֻשְׁבוֹן מֵה קוֹרְהָ שָׁם, וְאִיךָ הַסֵּדֵר שָׁם.

רְאֵה לְעֶזְר לְ... גֵרוֹ יְאִיר, אִוְדוֹת הַהֶדְפָּסָה, אֲשֶׁר אֵינן לְמַעֲלָה
מִזֶּה בְּקִרְוֹב הַגְּאֻלָּה.

אָקוּהָ לְהֵשֵׁם יִתְבָּרַךְ לְהִיּוֹת בְּאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל שְׁתֵּי שְׁבָתוֹת: פְּרֻשֵׁת
נִשְׂא בִּיבְנָאֵל וּפְרֻשֵׁת בְּהַעֲלוֹתָךְ בְּצַפָּת, וְשָׁם נִתְרָאָה פָּנִים אֶל פָּנִים.

הַדּוֹרֵשׁ שְׁלוֹמָךְ בְּאַהֲבָה רַבָּה מְאֹד...

פַּעַם אַחַת סָפְרוּ אַנְשֵׁי שְׁלוֹמְנוּ לְמוֹהֲרַנְ"ת וַ"ל, אֲשֶׁר הִשְׁ"ף,
הֵיטָה לּוֹ הַשְּׁבָעַת הַקּוּלְמוֹס, כִּי הָיָה בְּגִיל צָעִיר, וְאֶף-עַל-פִּי-כֵן חִבֵּר
כָּל-כָּף הַרְבֵּה סִפְרִים, עָנָה עַל זֶה מוֹהֲרַנְ"ת וַ"ל: לִי לֹא הֵיטָה
הַשְּׁבָעַת הַקּוּלְמוֹס, וְאִם תִּשְׁאַלוּ אֵיךְ זְכִיתִי לְכַתֵּב כָּל-כָּף הַרְבֵּה
סִפְרִים? הַתְּרוּץ הוּא, כִּי שְׁמַרְתִּי מְאֹד עַל הַזְּמַן.

ו' תִּקְסוּ.

בְּעֶזְרַת הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ, יוֹם שְׁשֵׁי עָרְב-שְׁבַת-קֹדֶשׁ לְסֵדֵר טְהוֹרָה, כ"ח נִיסָן ה'תשמ"ה.

שְׁלוֹם רַב לִידִידֵי הַיְקָר לִי מְאֹד, שׁוֹתָה מִימֵי הַנַּחֵל, נַחֵל נוֹבַע
מְקוֹר חֲכָמָה, זְכוּתוֹ יִגַּן עָלֵינוּ ... גֵרוֹ יְאִיר וְיִזְרַח לְנִצָּח נְצָחִים.

אֶת מִכְתָּבְךָ לְנִכוּן קִבַּלְתִּי.

וּמָה אָמַר לְךָ! כָּל מִכְתָּב וּמִכְתָּב שְׁאַנִּי מְקַבֵּל מִמֶּךָ, מִמֶּשׁ חַיִּים
חֲדָשִׁים אֶתָּה נוֹפֵחַ בִּי, כִּי אִוְרוֹ הַגְּנוּז שֶׁל רַבְּנוּ וַ"ל הוּא כָּל-כָּף גְּדוֹל,
אֲשֶׁר אֵי אֶפְשָׁר לְקַבְּלוֹ, כִּי אִם בְּחִבּוּרָה, וְאִישׁ אֶת רַעְהוּ יֹאמַר חֲזַק.

כִּי כִפִּי גְדֹלַת הַהִתְגַּבְּרוּת שֶׁלוֹ בְּאוֹר אֵינן סוּף, הַהִכְרַח שְׁיַעֲבֹר
מֵה שְׁיַעֲבֹר, כִּי הָאוֹר הוּא גְּדוֹל מְאֹד מְאֹד, וְעַל-כֵּן צְרִיכִים לְהִיּוֹת
בְּיַחַד דִּיקָא. וּכְבָר אָמַר רַבְּנוּ וַ"ל, שֶׁהַעוֹלָם רְאוּי שְׁתִּתְמָהוּ עַל גְּדֹל
הָאַהֲבָה שְׁיִהְיֶה בִּינֵיהֶם (חַיִּי-מוֹהֲרַ"ן, סִימָן רצב). וְתִהְיֶה לְהֵשֵׁם יִתְבָּרַךְ,

צו אשר ו' תקסו בנחל

נתקיים דבורו זה בין אנשי שלומנו היקרים, תלמידי "היכל-הקדוש",
קדש קדשים.

מאד מאד רציתי, שתעזב עכשו הכל, ותתמיד בלמוד כבימים
מקדם, ומפעם לפעם לצאת להפצת ספרים, והכסף הנותר שיהיה
לפרנסתך.

ראה לדבר הרבה עמו יתברך, ותתבודד עמו יתברך ותיחד
יחודים קדושים, אשר כל זה ימשיך על נשמתך נעם וערכות גדולה
עד מאד.

ראה לשמר עצמך מפזיזות, ולא תחתם על שום דבר, כי אז
הכל יהיה באחריותך, ובפרטיות במקום של גיהנום השורה עכשו
שם, אשר חקותיהם חקות עפ"ם, צריכים להשמר מהם מאד מאד.
אנחנו מסרנו את עצמנו לגמרי אליו יתברך, והוא יעשה מה שטוב
בשבילנו, ויותר מזה אי אפשר לעשות כלל.

מה אמר לך! צריך להרגיל את עצמו למסר את כל עניניו אליו
יתברך, ותחף-ומיד כשבא היום, צריכים למסר את כל היום וכל
המחשבה, דבור ומעשה שלו יתברך (עין שיחות-הר"ן, סימן ב'),
ויותר מזה אין להתבלבל כלל.

העקר הוא הדבקות — לדבק עצמו תמיד אליו יתברך, ופרנסה
כבר יתן לך השם יתברך.

ראה לא לבטל את זמנך היקר מעכשו כלל, אתה נסית וכו',
ועשית כל אשר בכחך, עכשו קח את עצמך בעבודת השם יתברך,
ותרבה בתפלה ובהתבודדות מדי יום ביומו, כי אין לנו שום בית
מנוס לרוץ ולברוח רק אליו יתברך. ובפרטיות עכשו, אשר נתפשטה
הסטרוא אחרא על ארצנו הקדושה, ובאו זרים ערב-רב, אשר לא
מבני ישראל הם, וחללוה, ועלינו לבכות ולהתאונן בכל יום ויום
בשעת תקון חצות על צרות וגלות ישראל, ובפרטיות היום הזה,
הוא יום מר ומספד ולא יום שמחה, כי בעוונותינו הרבים, ביום
הזה הנפה היד נגדו יתברך, וחתמו פה אחד, אשר "אין להם חלק

אֲשֶׁר ו' תְּקִסוֹ בְּנַחֵל צו

בְּאַלְקֵי יִשְׂרָאֵל", וּמֵאֵז הַתְּחִילוֹ תַּנּוּרֵי הַשָּׁמַד לְעַבְדֵי וְתֵאֵי הַגּוֹ
הַרוֹחָנִיִּים כְּבָר אֵינָם פּוֹסְקִים מִזֶּה שְׁלֹשִׁים וְשִׁבְעַת שָׁנִים, וּמַעֲבִירִים
אֶת אַחֵינוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל עַל הַדָּת בְּצוּרָה אֲיָמָה וּמִפְחִידָה מְאֹד מְאֹד,
מְכַנְיָסִים גּוֹיִים וְגוֹיֹת, וּמַעֲרָבִים אוֹתָם בֵּין אַחֵינוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל,
וְרוֹצִים לְטַשְׁטֵשׁ לְגַמְרֵי הַהֲבָדֵל בֵּין גּוֹי לַיהוּדִי, וְכוֹפְרִים בַּתּוֹרָה
וּבַפְּרָטִיּוֹת בְּ"אַתָּה בְּחַרְתָּנוּ", וְרוֹצִים שְׁעַם יִשְׂרָאֵל יִהְיוּ כְּכֹל הַגּוֹיִים.

וְהִנֵּה הָעֵבֶר כְּבָר אֵין, עֲלֵינוּ עֲכָשׁוֹ לְלַחֵם נֶגֶד הַכְּפִירוֹת
וְהָאֶפִיקוֹרְסוֹת, עַל-יְדֵי סִפְרֵי רַבְּנוּ ז"ל, וּבַפְּרָטִיּוֹת הַקּוֹנְטְרָסִים
הַחֲדָשִׁים, שֶׁהֵם מַתְּנָה מִן הַשָּׁמַיִם, וּבָאִים וְנוֹכְעִים מִהַסְפֵּר הַגָּנוּזֵי שֶׁל
רַבְּנוּ ז"ל, עֲלֵינוּ לְהַפִּיעֵם בֵּין כָּל שְׁכָבוֹת עִם יִשְׂרָאֵל, אֲשֶׁר כָּלֵם
קְדוּשִׁים, כָּלֵם צְדִיקִים, כָּלֵם טְהוֹרִים, לוֹלֵא אֲשֶׁר בָּאוּ הָעֵרְבָרִב,
וְהָעֵבֶרֹו אוֹתָם עַל דָּתָם.

וְהִנֵּה עֵרְבָרִב זֶה עֲנִיָן שֶׁל הַתְּעַרְבוּת, שְׁנִתְעַרְבוּ בֵּין עִם יִשְׂרָאֵל
אֲמוֹת הָעוֹלָם, מִהֲכֵי גְרוּעִים, וְנִקְרְאוּ עֵרְבָרִב, כִּי הֵם מַעֲרָבִים, וְאֵי
אֶפְשָׁר לְזַהֲוֹתָם, אֵי אֶפְשָׁר לְהִרְאוֹת בְּאַצְבָּע עַל אָדָם מְסִים שֶׁהוּא
רָשָׁע, כִּי אַחֵינוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל כָּלֵם צְדִיקִים, אִךְ זוֹהִי קְלַפֵּת וְטַמְאֵת
הָעֵרְבָרִב, שְׁזֵה עֲנִיָן עָרַב שְׁנִתְעַרַב בֵּינֵינוּ, וְלֹא יוֹדְעִים בְּדִיוֹק מִי
וּמִי, כִּי אִם הַיְחִידִים, שְׁעֲלִיָּהֵם אֵין שׁוֹם לְמוֹד זְכוּת כָּלֵל, כְּגוֹן וְכוּ',
שֵׁם רָשָׁעִים יִרְקַב, שֶׁהוּא בְּנִדְאֵי הִיָּה יִרְבָּעֵם בֶּן נִבְט, שְׁבֹא לְקַבֵּל
תְּקוּנָה, וּבְמִקוֹם לְתַקֵּן אֶת עֲצָמוֹ, עוֹד קִלְקַל יוֹתֵר מִבְּרֵאשׁוֹנָה.

וְהַשֵּׁם יִתְבַּרְךָ יִרְחַם כְּבָר עַל פְּלִטַת עִם יִשְׂרָאֵל, וַיִּשְׁלַח לָנוּ אֶת
מְשִׁיחַ צְדָקָנוּ, שֶׁיִּגְאֲלֵנוּ מִהַגְּלוּת הַמְּרָה הַזֹּאת, וַיִּטְהַר אֶת הָאָוִיר, וַיִּגְלֶה
אֲמַתַּת מְצִיאֹתוֹ יִתְבַּרְךָ בְּגִלּוֹי רַב מְאֹד.

הַדּוֹרֵשׁ שְׁלוֹמָךְ...

בְּעֶזְרָתוֹ יִתְבַּרְךָ, אֶהְיֶה שְׂפִי שִׁבְתוֹת בְּאַרְץ יִשְׂרָאֵל: פְּרִשְׁתָּ נָשָׂא
בְּיַבְנָאֵל, וּפְרִשְׁתָּ בְּהַעֲלוֹתְךָ בְּצַפֵּת, וְאֵז, אִם יִרְצֶה הַשֵּׁם, נִתְרָאֵה פָּנִים
אֶל פָּנִים.

ו' תקסז.

בעזרת השם יתברך, יום ששי ערב-שבת-קדש לסדר טהרה, כ"ח ניסן ה'תשמ"ה.

שלום רב.

את מכתבך לנכון קבלתי.

הקדוש-ברוך-הוא ישלח לכם הרחבה גדולה בפרנסה, שלא תצטרכי עוד למכר את התכשיטים שלך, אשר מאד מאד כואב לי דבר זה. וכן ישלח לכם בריאות הגוף והנפש, ותזכו לגדל את הילדים על-פי התורה והאמונה הקדושה שקבלנו מדור דור.

המאחל לכם הצלחה ובריאות, ישועות וחסדים...

ו' תקסח.

בעזרת השם יתברך, יום ששי ערב-שבת-קדש לסדר טהרה, כ"ח ניסן ה'תשמ"ה.

שלום רב להיקר והנעלה, שותה מימי הנחל, נחל נובע מקור חכמה, זכותו גן עלינו ... גרו יאיר ויזרח לנצח נצחים.

את מכתבך לנכון קבלתי.

בדבר השכן שלך, שהוא גבר אלים וכו', עליך לדעת, כי רבנו ז"ל אמר (לקוטי מוהר"ן, חלק א', סימן כ'), אשר לפעמים צריכים לקחת כח מאדום, ואם אי אפשר אזי לילך אל אדום.

תזהיר אותו אחת ולתמיד, שיחדל ממעלליו וההזקים שעושה לה. ובנדאי צריכים לחזור עד המכהו, ולידע פי השכן הזה אינו רק מקל אשר דרכו מבים אותו, אבל את המקל צריכים לסלק. וזה כלל בכל דבר, שצריכים תקף-ומד לברח חזרה אליו יתברך, ולידע אשר מה שקורה עמו, בנדאי זה מפני חטאיו המרבים; אם פוגמים במחשבה — סובלים מהילדים, אם פוגמים בדבור — סובלים

אָשֶׁר ו' תקסט בְּנַחֵל צַט

מֵהָאִשָּׁה, אִם פּוֹגְמִים בְּמַעֲשֵׂה — סוֹבְלִים מֵהַשְּׂכֵנִים. וְצָרִיךְ לָשׁוּב
בְּתִשׁוּבָה אֲמִתִּית, אֲבָל אֶת הַמַּקֵּל וְהַרְצוּעָה צָרִיכִים לְסַלֵּק, וּלְהִרְאוֹתוֹ
שְׂאִין מִתְפַּחַדִּים מִמֶּנּוּ כָּלֵל. וְזוֹ יְדִיעָה, אֲשֶׁר מְאֹד מְאֹד נִצְרָכֶת לְמִי
שֶׁסּוֹבֵל מִמִּתְנַגְּדִים רְשָׁעִים הַמְשַׁתְּמָשִׁים בְּכַח הַזְרוּעַ.

חֲמֻדַּת לְבָבִי! רְאֵה לְעֵינַי הַרְבֵּה בְּקוֹנְטֵרַס "שְׁלוֹם בְּבִיתְךָ",
וְתִקְוִים אֶת כָּל הַנְּאָמֵר שֶׁם בְּתַמִּימוֹת וּבְפִשְׁטוּת גְּמוּרָה, וְאִזּוּ יִהְיֶה
לְךָ שְׁלוֹם בְּבִית. רְאֵה לְדוֹן אוֹתָהּ לְכַף זְכוּת, וְתַכְבְּדָהּ מְאֹד, בְּאִפְּן
שִׁיתְּבַטְלוּ כָּל הַסְּכֻסוּכִים וְהַמְרִיבוֹת בֵּינֵיכֶם; כִּי כְּשֶׁמְרָאִים לְמִישֵׁהוּ
אֲהַבָה, הַהֲכָרַח שִׁיתְּפוּגֵג הָרַע שְׁלוֹ לְגַמְרִי, וּבְפִרְטוּת אִשָּׁה. רְאֵה
שִׁיְהִיָּה הַשְׁלוֹם גַּר לְרַגְלֶיךָ תָּמִיד...

אֲחֵר הַחֵג אֲזַכֶּה, אִם יִרְצֶה הַשֵּׁם, לְהִיּוֹת שְׁתֵּי שַׁבָּתוֹת בְּאַרְץ
יִשְׂרָאֵל.

הַדּוֹרֵשׁ שְׁלוֹמְךָ...

ו' תקסט.

בְּעֶזְרַת הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ, יוֹם שְׁשֵׁי עָרֵב־שַׁבָּת־קֹדֶשׁ לְסֹדֵר טְהוֹרָה, כ"ח נִסָּן ה'תשמ"ה.

שְׁלוֹם רַב לְהָאֲבִרְךָ הַיְקָר לִי מְאֹד, שׁוֹתֶה מִימֵי הַנַּחֵל, נַחֵל נוֹבֵעַ
מִקּוֹר חֲכָמָה, זְכוּתוֹ יִגַּן עָלֵינוּ ... גַּר יֵאִיר וְיִזְרַח לְנִצְחָה נְצָחִים.

אֶת מַכְתָּבְךָ לְנִכּוֹן קִבְּלָתִי, וּמְאֹד מְאֹד אֲנִי מִצְטָעֵר בְּצַעֲרֶךָ
הַקָּשָׁה.

לְדַעֲתִי, זֶה מַחֲלָה שֶׁקָּשָׁה לְרַפְּאוֹתָהּ, וּבְפִרְטוּת כְּשֶׁהִיא אֵינָה
רוֹצֶה לְשַׁתֵּף פְּעֻלָּה, וְרַבְּנוּ ז"ל אָמַר (שִׁיחוֹת־הַר"ן, סִימָן טו), שֶׁיְכוֹלִים
לְרַפְּאוֹת אֲפֹלוּ אֶת הַמְשָׁעֵה הַכִּי גָדוֹל, אִךְ דָּא עָקָא, שְׂאֵינוּ רוֹצֶה
לְשַׁתֵּף פְּעֻלָּה.

לְכֵן אִם תּוֹכֵל לְהַפְטֵר מִמֶּנָּה בְּגִט פְּטוּרִין — מֵה טוֹב, אִם אֵינְךָ
רוֹצֶה לְסַבֵּל.

ק אֲשֶׁר ו' תַקַע בַּנְחָל

תַדַע, כִּי הַטָּבַע מְחַיֵּב כָּךְ, וְהַתְּפִלָּה מְשַׁנֵּית אֶת הַטָּבַע (צִיָּן לְקוּטִי-מוֹהֲר"ן, חֶלֶק א', סִימָן רנ).

הַמֵּאֲחֵל לָךְ הַצְּלָחָה רַבָּה...

ו' תַקַע.

בַּעֲזַרַת הַשֵּׁם יִתְבַּרַךְ, יוֹם שְׁשֵׁי עָרְב־שַׁבַּת-קֹדֶשׁ לְסֹדֵר טְהוֹרָה, כ"ח נִסָּן ה'תשמ"ה.

שְׁלוֹם רַב לְהֶאֱבָרְךָ הַיְקָר לִי מְאֹד, שׁוֹתֵה מִיְמֵי הַנְּחָל, נַחַל נוֹבֵעַ מְקוּר חֲכָמָה, זְכוּתוֹ יִגֵּן עֲלֵינוּ ... גֵּרוֹ יֵאִיר וְיִזְרַח לְנִצָּח נְצָחִים.

אֶת מִכְתָּבְךָ לְנִכוּן קִבְּלֹתִי, וּמְאֹד מְאֹד שְׂמַחֲתִי.

אוֹדוֹת הַבְּנִיָּה לְבָנוֹת "עִיר בְּרֶסֶלֶב" בְּאַרְצֵנוּ הַקְּדוּשָׁה, צְרִיכִים רַק רַחֲמִים וְתַחֲנוּנִים, וְלֹא לְדַחֵק אֶת הַשְּׁעָה, וּמִכָּל שֶׁכֵּן לֹא לִילֵךְ בְּפִזְיוֹת, אֲשֶׁר רַק יִקְלָקֵל, וּמִכָּל שֶׁכֵּן לְהִשְׁמַר מְאֹד מְאֹד לֹא לְחַתֵּם עַל שׁוֹם חוּזָה, כִּי כָּל הַסּוֹחָרִים, בַּעֲוֹנוֹתֵינוּ הַרְבִּים, גְּנָבִים בְּלִי יוֹצֵא מִן הַכֶּלֶל, וְכָל אֶחָד אֶת טוֹבַת עֲצָמוֹ הוּא מִבְּקָשׁ.

וְהִנֵּה אַתָּה עֹשִׂית אֶת שְׁלֵף עַד עַכְשָׁיו, מַעֲכָשׁוֹ רְאֵה לְצַפּוֹת וּלְקוֹוֹת לִישׁוּעָתוֹ יִתְבַּרַךְ, כִּי אֲנַחְנוּ מְסוּרִים רַק בְּיָדוֹ יִתְבַּרַךְ וְלֹא בְיָדֵי בָּשָׂר וָדָם, אֲדַרְבָּה, עֲלֵינוּ לְשַׁמֵּר אֶת עֲצָמֵנוּ מְאֹד מְאֹד מִבָּשָׂר וָדָם, שְׁלֹא יֵאָרַע תַּקְלָה מֵהֶם וְכוּ'.

מְאֹד מְאֹד רְצוֹנִי, שְׂתַכְתֵּב לִי אוֹדוֹת פְּרִנְסָתְךָ וְעַבּוֹדָתְךָ, וּבִפְרָטִיּוֹת מָה עוֹשֶׂה בְּנֶךְ הַיְקָר לִי מְאֹד ... גֵּרוֹ יֵאִיר, אֲקַנְהָ לְהַשֵּׁם יִתְבַּרַךְ, שְׁלֵאֵילָנָא וּרְבָרְבָא יִגְדֵּל וְיִצְמַח.

חֲזַק וְאַמֵּץ מְאֹד מְאֹד, לְקַבֵּעַ לְעֲצָמְךָ קְבִיעוֹת חֲזָקָה בְּלִמּוּד הַתּוֹרָה הַקְּדוּשָׁה בְּכָל יוֹם וְיוֹם: "מְקַרָּא, מְשַׁנָּה, גְּמֵרָא, מְדַרְשׁ", אֲפִלוּ קֶצֶת מִכָּל דְּבָר, הָעֵקֶר שִׁיְהִיָּה קְבוּעַ בְּכָל יוֹם וְיוֹם, כִּי כָּל יוֹם הוּא יוֹם, וְאֲשֶׁרִי מִי שְׁחוּטָף נִקְדוֹת טוֹבוֹת בְּזַה הָעוֹלָם.

אֲנִי מְקַנְהָ לְהַשֵּׁם יִתְבַּרַךְ לְהִיּוֹת תַּכְף-וּמִיד אַחַר הַחֲג בְּאַרְצֵנוּ

אֲשֶׁר ו' תקעא בַּנְחַל קא

הַקְדוּשָׁה שְׁתֵּי שַׁבָּתוֹת: פְּרַשְׁתָּ נְשֵׂא בִּיבְנֵי־אֵל, וּפְרַשְׁתָּ בְּהַעֲלוֹתְךָ
בְּצִפְתָּ, וְשֵׁם, אִם יִרְצֶה הַשֵּׁם, נִתְרָאָה פָּנִים אֶל פָּנִים.

הַדּוֹרֵשׁ שְׁלוֹמְךָ, וּמֵאַחַל לְךָ הַצְּלָחָה רַבָּה...

ו' תקעא.

בְּעֶזְרַת הַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ, יוֹם שְׁשֵׁי עָרְב־שַׁבָּת־קָדֵשׁ לְסֹדֵר טְהוֹרָה, כ"ח גִּיסוֹן ה'תשמ"ה.

שְׁלוֹם רַב לְהַאֲבִירְךָ הַיְקָר לִי מְאֹד, שׁוֹתֶה מִימֵי הַנְּחַל, נַחַל נוֹבֵעַ
מְקוֹר חֲכָמָה, זְכוּתוֹ יִגַּן עָלֵינוּ ... גֵּרוֹ יֵאִיר וַיִּזְרַח לְנִצְחָה נְצָחִים.

אֶת מַכְתְּבְּךָ לְנִכּוֹן קִבְּלָתִּי.

וּמֵאֵד מְאֹד שְׂמַחְתִּי לְשִׁמְעַע, שְׂאִתָּה עוֹסֵק בְּעֶסֶק הַפְּצַת סִפְרֵי
רַבְּנֵי ו"ל, אֲשֶׁר אֵין לְמַעַלָּה מִזֶּה, וְזֶה עֵקֶר קְרוֹב גְּאֻלְתָּנוּ. כִּי מְשִׁיחַ
צְדִקְנוֹ יִגְלֶה וַיִּפְרָסֵם אֶת אֲמַתַּת מְצִיאֹתוֹ יִתְבָּרֵךְ בְּגִלּוֹי רַב כְּזֶה, עַד
שְׁפָל אֶחָד וְאֶחָד יִרְגִּישׁ אוֹתוֹ יִתְבָּרֵךְ, שֶׁהוּא נִמְצָא וְאֵין בְּלִעְדָּיו
נִמְצָא, עַד שְׁפָל אֶחָד יִפְתַּח פִּיּוֹ לְדַבֵּר עִמּוֹ יִתְבָּרֵךְ כְּאֲשֶׁר יְדַבֵּר אִישׁ
עִם רֵעֵהוּ, וַיִּדְבַּק עֲצָמוֹ עִמּוֹ יִתְבָּרֵךְ. וּכְשֶׁאֲנִי זוֹכִים לְהַכְנִיס זֹאת עוֹד
עֲכָשׁוּ — זֶה עֵקֶר קְרוֹב גְּאֻלְתָּנוּ.

וּלְדַעֲתִי, אֵין עוֹד כְּהַיּוֹם מְצֻנָּה יוֹתֵר גְּדוֹלָה מִהַפְּצַת סִפְרֵי רַבְּנֵי
ו"ל, אֲשֶׁר בְּזֶה מְקַרְבִּים רְחוּקִים אֵלָיו יִתְבָּרֵךְ, וְהוּא יִתְבָּרֵךְ מִשְׁתַּעֲשֵׁעַ
מְאֹד עִם הָאָדָם הַזֶּה הַמְקַרֵּב רְחוּקִים.

הַרְגַּל עֲצָמְךָ גַּם־כֵּן לְדַבֵּר הַרְבֵּה עִמּוֹ יִתְבָּרֵךְ, וְתִהְיֶה קְבוּעַ
בְּלִמּוּד הַתּוֹרָה הַקְדוּשָׁה בְּכָל יוֹם וַיּוֹם, אֲפֹלוּ קִצַּת "מְקַרָּא, מְשֻׁנָּה,
גְּמָרָא, מְדַרְשׁ", כִּי כָּל יוֹם הוּא יוֹם, וְהוּא מְנוּי וְסִפּוּר, וְאֲשֶׁרִי מִי
שְׁזוּכָה לְחֻטֵּף בְּכָל יוֹם וַיּוֹם הַרְבֵּה טוֹב.

רְאֵה לְהִיּוֹת בְּאַהֲבָה וּבְשְׁלוֹם עִם אֲשֶׁתְּךָ, וְתַעְזֹר לָּהּ בְּכָל
הַעֲנִינִים, וְאֵז הִיא תַעְזֹר לְךָ, שְׁתּוּכַל 'לְגַנֵּב' עֲתִים לַתּוֹרָה, אֲשֶׁר רַק
זֶה נִשְׁאָר מִן הָאָדָם בְּזֶה הָעוֹלָם.

קב אשר ו' תקעב — ו' תקעג בנחל

אָקנהּ לְהֵשֶׁם יִתְבָּרַךְ לְהִיּוֹת בְּאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל תִּכְּף־וּמְיָד אַחַר חַג
הַשְּׂבוּעוֹת, וְאֲשֵׁבוֹת שַׁבָּת אַחַת בְּיַבְנָאֵל, וְשַׁבָּת אַחַת בְּצַפַּת, אָקנהּ
לְהִתְרַאוֹת עִמָּךְ אִזּוֹ פָּנִים אֶל פָּנִים.

הַדּוֹרֵשׁ שְׁלוֹמָךְ...

ו' תקעב.

בְּעֶזְרַת הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ, יוֹם שְׁשֵׁי עָרְב־שַׁבַּת־קָדֵשׁ לְסֹדֵר טְהָרָה, כ"ח נִסָּן ה'תשמ"ה.

שְׁלוֹם רַב לְהִיקָר וְהַנְּעֻלָּה, שׁוֹתָה מִימֵי הַנַּחַל, נַחַל נוֹבֵעַ מְקוֹר
חֲכָמָה, זְכוּתוֹ יִגַּן עָלֵינוּ ... גֵּרוֹ יֵאִיר וְיִזְרַח לְנֹצַח נְצָחִים.

אֶת מַכְתָּבְךָ לְנִכּוֹן קִבְּלָתִי.

וְשִׂמְחָתִי מְאֹד מְאֹד לְשִׁמְעַע הַטּוֹב מִמָּךְ, וּבִכְפָּרְטִיּוֹת שְׁעֵדִין אֶתָּה
מִחֲזִיק בְּתַמָּךְ, וּמִתְמִיד בְּסִפְרֵי רַבְּנוּ ז"ל, אֲשֶׁר בְּנֹדָאֵי יִפְתָּחוּ לָךְ אֶת
קְשִׁיּוֹת לְבָבְךָ וְגִידֶיךָ, אֲשֶׁרֵי הַמִּתְמִיד בְּסִפְרֵיו ז"ל!

אָקנהּ לְהֵשֶׁם יִתְבָּרַךְ לְהִיּוֹת שְׁתֵּי שַׁבָּתוֹת בְּאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל: פְּרֻשַׁת
נְשֵׂא אֶהְיָה, אִם יִרְצֶה הַשֵּׁם, בְּיַבְנָאֵל, וּפְרֻשַׁת בְּהַעֲלוֹתְךָ אֶהְיָה בְּצַפַּת.

הַדּוֹרֵשׁ שְׁלוֹמָךְ...

ו' תקעג.

בְּעֶזְרַת הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ, יוֹם שְׁשֵׁי עָרְב־שַׁבַּת־קָדֵשׁ לְסֹדֵר טְהָרָה, כ"ח נִסָּן ה'תשמ"ה.

שְׁלוֹם רַב יִרְדְּפוּ וְיִגִּיעוּ אֶל הִיקָר וְהַנְּעֻלָּה, צְמוּד בְּפָנִימִיּוֹת לְכַבֵּי
לְטוֹב כָּל הַיָּמִים, שׁוֹתָה מִימֵי הַנַּחַל, נַחַל נוֹבֵעַ מְקוֹר חֲכָמָה, זְכוּתוֹ
יִגַּן עָלֵינוּ ... גֵּרוֹ יֵאִיר וְיִזְרַח לְנֹצַח נְצָחִים.

אֶת מַכְתָּבְךָ לְנִכּוֹן קִבְּלָתִי.

אָשֶׁר ו' תּקעֵא בְּנַחֵל קג

וּמָאָד מָאָד אָנִי שְׂמֵחַ לְשִׂמְעַ הַטּוֹב מִמֶּךָ, שְׂאֵתָה מִתְמִיד בְּתוֹרָה
וּבִתְפִלָּה וּבְהַתְבוּרָה בְּדִיוֹק כְּמוֹ שְׂעֵשִׁיתָ כְּאֵן.

עֲלֶיךָ לְדַעַת, כִּי עֲכָשׁוּ אַחַר הַחֲתָנָה הוּא הַזְּמַן הַכִּי יָקָר,
שְׂיִכּוּלִים לְהַתְעַלּוֹת בְּתוֹרָה וְעִבּוּדַת הַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ — אִם יִרְצֶה, כִּי
אַבְרָךְ בַּשָּׁנָה הָרֵאשׁוֹנָה, אַף שֵׁישׁ לוֹ נְסִיווֹת גְּדוּלִים, אַבֵּל זֶה לְעַמַּת
זֶה יֵשׁ לוֹ כַּחוֹת עֲצוּמִים לְבַחַר בְּטוֹב — אִם יִרְצֶה.

הַעֲקָר רָאָה לְקִיָּם אֶת כָּל הַנְּאָמֵר בְּקוֹנְטֵרַס "שְׁלוֹם בְּבֵיתְךָ", וְאָז
תְּצַלִּיחַ.

זְכוּר תִּזְכֹּר אֶת כָּל אֲשֶׁר שָׁמַעְתָּ אֶצְלָנוּ, וְתַחֲזֹר עַל זֶה תְּמִיד, וְאָז
טוֹב לְךָ לְנַצַּח נְצַחִים.

וּכְבֹּר אָמֵר רַבְּנוּ ו'ל, שְׁעַם כָּל שִׂיחָה שְׁלוֹ יְכוּלִים לְהִיּוֹת אִישׁ
כָּשֵׁר כְּמוֹ שֶׁהוּא יוֹדֵעַ מַה זֶה אִישׁ כָּשֵׁר. וּמִכָּל שֶׁכֵּן וְכָל שֶׁכֵּן,
שְׂתַהַלֵּה לְהַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ, בְּמִשְׁךָ כָּל הַשָּׁנִים שֶׁהֵייתָ אֶצְלָנוּ, שְׁמַעְתָּ
בְּאוּרִים וּפְרוּשִׁים עַל כָּל שִׂיחָה וְשִׂיחָה מִרַבְּנוּ ו'ל, אֲשֶׁר בְּוֹדָאֵי עַם
זֶה אֵתָה יְכוּל לְעַבֵּר אֶת כָּל הַחַיִּים בְּנֵעַם וּבְשִׂמְחָה, וּמַה גַּם לְעַנֵּג
וּלְשַׂמַּח גַּם אֶת אַחֲרִים, וּמִכָּל שֶׁכֵּן אֶת אֲשֶׁתְּךָ.

נָא וְנָא רָאָה לְבַלּוֹת אֶת הַיּוֹם וְהַלֵּילָה רַק בְּתוֹרָה וּבִתְפִלָּה,
מְצוּוֹת וּמַעֲשִׂים טוֹבִים, וְתַהֲיֶה נוֹחַ לְבְרִיּוֹת, וְתַדְבֵּר עִמָּהֶם תְּמִיד
בְּסִבָּר פָּנִים יְפוֹת, וְאָז מַה הַבְּרִיּוֹת אוֹמְרוֹת? אֲשֶׁרֵי יוֹלְדָתוֹ, אֲשֶׁרֵי
רַבּוֹ שְׁלַמְדוֹ תוֹרָה, אֲשֶׁרֵי לוֹ וְאֲשֶׁרֵי חֶלְקוֹ (יוֹמָא פּו.).

אַקְוֶה לְהַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ לְהִיּוֹת בְּאַרְץ יִשְׂרָאֵל שְׁנֵי שְׁבוּעוֹת: פְּרִשְׁת
נִשְׂא אֶהֱיָה, אִם יִרְצֶה הַשֵּׁם, בְּיַבְנָאֵל, וּפְרִשְׁת בְּהַעֲלוֹתְךָ אֶהֱיָה בְּצַפַּת,
אַקְוֶה לְהַתְרָאוֹת עִמָּךְ אִז פָּנִים אֶל פָּנִים.

גַּם רָאָה לְסַדֵּר לְעֲצֻמָּךְ אַכְסִנְיָה טוֹבָה, וְתַבִּיא אֶת אֲשֶׁתְּךָ עִמָּךְ.

הַדּוֹרֵשׁ שְׁלוֹמְךָ...

קד אשר ו' תקעד בנחל
ו' תקעד.

בעזרת השם יתברך, יום ששי ערב-שבת-קדש לסדר טהרה, כ"ח ניסן ה'תשמ"ה.

שלום רב להיקר והנעלה, שותה מימי הנחל, נחל נובע מקור
חכמה, זכותו יגן עלינו ... גרו יאיר ויזרח לנצח נצחים.

את מכתבך לנכון קבלתי.

ראה, אהובי, אחי היקר! לדבק עצמך אליו יתברך ממקום
שאתה שם.

תאמין לי, שגם בעיר חולון נמצא הקדוש-ברוך-הוא, על-פן
מה לך להתבלבל מאחרים?! התמד בכל יום ויום בשקידה רבה
בתורה הקדושה על-פי סדר-דרך-הלמוד של רבנו ז"ל, והיה קבוע
בהתבודדות מדי יום ביומו, חק ולא יעבר, פי אין טוב מזה.
והמרגיל עצמו לדבר עמו יתברך, טועם טעם גן-עדן בזה העולם
מש.

ורבנו ז"ל אמר (תני-מוהר"ן, סימן קז), כשהוא היה נכנס לאיזה
שדה ויער להתבודד עמו יתברך, כשיצא משם, ראה עולם אחר
לגמרי.

מה אמר לך, אהובי, אחי היקר! כל אחד הרוצה באמת לחזר
אליו יתברך, יכול לטעם טעם גן-עדן כזה, עד שאחרי ההתבודדות
יטעם עולם חדש לגמרי.

חמדת לבבי! פגם הברית הוא עון חמור מאד מאד, אבל אין
לך דבר העומד בפני התשובה, ועקר התשובה בעבור מי שפזר ורעו
לבטלה, שפנגד זה יפזר ספרי רבנו ז"ל בין אחינו בני ישראל.

על-פן ראה לזרו עצמך, ותקח תבילה ספרים בכל יום ותפיצם
בעירך חולון: בפתים וברחובות, באוטובוסים ובמכוניות וכו' וכו',
אל תתביש כלל, כדאי לסבל בושח קצת בזה העולם, מאשר יצטרך
להתביש בעולם העליון לפני כל התנאים והאמוראים, הגאונים

אֲשֶׁר ו' תקעה בנחל קה
וְהִצְדִּיקִים וְכוּ' וְכוּ'. וְעַל-יְדֵי שְׁסוּבְלִים בּוֹשׁוֹת בְּזָה הָעוֹלָם, כָּבֵר
אֵינּוּ צָרִיךְ לְסַבֵּל בְּעוֹלָם הָעֲלִיוֹן.
הַדּוֹרֵשׁ שְׁלוֹמָךְ...

ו' תקעה.

בְּעִזְרַת הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ, יוֹם שְׁשֵׁי עָרֵב-שַׁבַּת-קֹדֶשׁ לְסֹדֵר טְהָרָה, כ"ח נִיסָן ה'תשמ"ה.
שְׁלוֹם רַב וּבִרְכָה וְכֹל טוֹב סָלָה יִגִּיעוּ וְיִרְדְּפוּ אֶל הַיָּקָר וְהַנְּעֻלָה,
שׁוֹתָה מִימֵי הַנַּחֵל, נַחֵל נוֹבֵעַ מְקוֹר חֲכָמָה, זְכוּתוֹ יִגַן עֲלֵינוּ ... גֵּרוּ
יֵאִיר וְיִזְרַח לְנִצְחָה נְצָחִים.

אֶת מִכְתָּבְךָ לְנִכּוֹן קִבְּלָתִי, וְשִׂמְחָתִי כְּעַל כָּל הַיּוֹם.

מָה אִמַּר לָךְ! מְאֹד מְאֹד אֲנִי שִׂמְחָה לְשִׂמְעַת מִמְּךָ, וְכֹל מִכְתָּב
שֶׁלְךָ מְחַיֵּינִי מְאֹד, וְרָאָה לְכַתֵּב לִי, וְתִבְשֹׂר לִי בְּשׁוֹרוֹת טוֹבוֹת תְּמִיד.

תְּדַע, כִּי אִוֵּר רַבְּנוּ ז"ל הוּא גְּדוֹל וְנוֹרָא מְאֹד מְאֹד, וְאִי אֶפְשָׁר
לְקַבְּלוֹ בְּשׁוּם אִפְּסָן שְׁבַעֲוֹלָם, כִּי אִם עַל-יְדֵי נִקְיַת הַחֲבֵר, עַל-כֵּן רָאָה
לְדַבֵּר בְּכֹל יוֹם וְיוֹם עִם אֶחָד מֵאֲנָשֵׁי שְׁלוֹמֵנוּ הַיִּקְרִים, תְּלַמִּידֵי
”הַיְכָל-הַקֹּדֶשׁ”, וְתַחֲזְקוּ אִישׁ אֶת רֵעֵהוּ.

רָאָה גַּם אֶתָּה לְחִזּוֹק עֲצָמְךָ בְּכֹל מִינֵי אֲפָנִים שְׁבַעֲוֹלָם, וּבְעֵקֶר
בְּמַדַּת הַשְּׂמִחָה, כִּי הַשְּׂמִחָה מְרַחֶבֶת אֶת לֵב הָאָדָם, וּמוֹצִיאָה אוֹתוֹ
מִהֶבֶץ שְׁנַפֵּל אֵלָיו.

אֲקַנְהָ לְהַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ לְהִיּוֹת בְּאַרְץ יִשְׂרָאֵל תְּכַף-וּמִיד אַחַר חַג
הַשְּׁבוּעוֹת, וְאַזְכָּה לְהִיּוֹת שְׂתִי שְׁבַתוֹת: שְׁבַת פְּרִשְׁת נָשָׂא בִּיבְנָאֵל,
וְשְׁבַת פְּרִשְׁת בְּהַעֲלוֹתְךָ בְּצַפָּת, אֲקַנְהָ לְרֵאוֹתְךָ אֲזוּ וְלְדַבֵּר עִמָּךְ פְּנִים
אֶל פְּנִים.

רָאָה לְהַכְנִיס בְּבֵית שְׂמִיחָה עֲצוּמָה, וְתִשְׂמַח אֶת אֲשֶׁתְךָ וְהִילְדִים,
כִּי בְּבֵית שְׁשׁוֹרָה שְׂמִיחָה — שׁוֹרָה הַשְּׂכִינָה.

הַדּוֹרֵשׁ שְׁלוֹמָךְ...

ו' תְּקֵעוּ.

בְּעֶזְרַת הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ, מוֹצְאֵי-שַׁבַּת-קֹדֶשׁ לְסֹדֵר טְהוֹרָה הִתְשַׁמְּ"ה.

שְׁלוֹם וּבִרְכָה וְכָל טוֹב סֵלָה יִגִּיעוּ וְיִרְדְּפוּ אֶל כָּל־לִיּוֹת אֲנָשֵׁי שְׁלוֹמֵנו "חֲסִידֵי בְרֶסֶלֶב", תְּלִמִּידֵי "הֵיכַל-הַקֹּדֶשׁ", הַזֶּה עֲלֵיהֶם יִשְׁרָה שְׂכִינְתוֹ תָּמִיד.

חֲסִידֵי הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ, שְׂאֲנַחֲנוּ זֹכִים עוֹד פְּעַם בְּזֶה הָעוֹלָם לְדַבֵּר מִרְבֵּנוּ ו"ל, כָּל זְמַן שְׂאֲנוּ חַיִּים כָּאֵן, אֵינְנוּ יוֹדְעִים מַעֲלַת זֶה הָעוֹנֵן, וּבִפְרָט כְּשִׁזְזִים לְדַבֵּר מֵאִיזוֹ תוֹרָה, זֶה עוֹלָה עַל הַכֹּל.

שְׂאֵלוּ פְּעַם הַמְתַּנַּגְּדִים אֶת מוֹהֲרֵי ת"ל: מִי אוֹמֵר שְׂיִהְיֶה לָכֶם גֶּן-עֵדֶן? אוֹלֵי יִכְנִיסוּ אֶתְכֶם בְּגִיהֲנוֹם, וּמָה תַעֲשׂוּ? עֲנֵה וְאָמַר מוֹהֲרֵי ת"ל: לֹא נוֹרָא, כְּשִׂאֲהִיָּה בְּגִיהֲנוֹם, אָמַר תוֹרָה בְּ"לְקוּטֵי-מוֹהֲרֵי"ן, וְכָל הַצְּדִיקִים יָבוֹאוּ לְשִׁמְעָ, וּמִמִּילָא יִהְיֶה נַעֲשֶׂה שֵׁם גֶּן-עֵדֶן, וְכָל הַרְשָׁעִים יִזְכוּ לַחֲזוֹר בְּתִשׁוּבָה וְלִצְאֵת מִשָּׁם.

לְמַדִּים מִכָּאֵן גְּדֻלַּת תוֹרַת רַבֵּנוּ ו"ל. אִם מְדַבְּרִים מִתּוֹרַת רַבֵּנוּ ו"ל, יְכוּלִים לְקַרֵּב אֶת כָּל נִשְׁמוֹת יִשְׂרָאֵל אֶל הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא. וְלִכֵּן כָּל אֶחָד מֵאֲנָשֵׁי שְׁלוֹמֵנו צָרִיף תָּמִיד לְדַבֵּר דְּבוּרֵי רַבֵּנוּ ו"ל, וּבִכְפֹחַ הַזֶּה הוּא יְכוּל לְהַחֲזִיר בְּתִשׁוּבָה אֶת כָּל־נִשְׁמוֹת יִשְׂרָאֵל, אֲפֹלוּ אֵלוּ שְׁנִמְצָאִים עֲדִין בְּגִיהֲנוֹם, יְכוּל לַעֲשׂוֹת לָהֶם גֶּן-עֵדֶן. רַבֵּנוּ ו"ל אוֹמֵר, שְׂהַגֵּן-עֵדֶן וְהַגִּיהֲנוֹם נִמְצָאִים בְּזֶה הָעוֹלָם. וְכֵן מוּכָא בְּדַבְּרֵי ו"ל (לְקוּטֵי-מוֹהֲרֵי"ן, חֶלֶק א', סִימָן קצא), שְׂבִזָּה הָעוֹלָם יְכוּלִים לְשַׁבֵּת אֶחָד לְיַד הַשָּׁנִי, זֶה נִמְצָא בְּגֶן-עֵדֶן, וְזֶה מִסְפֵּן, נִמְצָא בְּגִיהֲנוֹם, שְׁנֵי אֲנָשִׁים יוֹשְׁבִים זֶה לְיַד זֶה, אֶחָד מְשִׁיג רִוְחָנִיּוֹת אֶלְקוֹת, מִרְגִּישׁ שְׂהַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא נִמְצָא וְאֵין בְּלַעֲדֵיו נִמְצָא, וְכָל הַבְּרִיאָה כְּלָה זֶה אֶלְקוֹת, וְהַשָּׁנִי מִסְפֵּן מָרִים לוֹ הַחַיִּים, וּמְמַרְמֵר וּבְדַפְאוֹן וּבְשִׁבְרוֹן לֵב, וּמִלָּא מַחֲלֶקֶת וּמְרִיבוֹת בְּבֵית וּבְחוּץ, מִלָּא עֲנִיּוֹת, מִמֶּשׁ גִּיהֲנוֹם מִנַּת חֶלְקוֹ. וְכֵן אוֹמֵר רַבֵּנוּ ו"ל (לְקוּטֵי-מוֹהֲרֵי"ן, חֶלֶק ב', סִימָן קיט): כְּפִי הַנִּרְאָה אֵין עוֹלָם הַזֶּה, יֵשׁ — אוּ גִיהֲנוֹם אוּ

גַּן-עֵדֶן, כִּי כָפִי הַצָּרוֹת שְׁעוֹכְרוֹת פֹּה בְּזֶה הָעוֹלָם עַל בְּנֵי-אָדָם, רוֹאִים שְׁפֹה זֶה הַגִּיהֵנוֹם, כִּי אֵין אָדָם שְׁלֹא יִסְבַּל סָבַל, אֵין אָדָם שְׁלֹא יַעֲבֹר עָלָיו אֵיזָה מִשְׁבֵּר, זֶה בְּכַה וְזֶה בְּכַה, אֵין בֵּית אֲשֶׁר אֵין שָׁם מֵת; הֵינּוּ אֵין בֵּית שְׁלֹא יִרְגִישׁוּ שָׁם אֵיזוֹ צָרָה, עֲנִיּוֹת וְדַחְקוֹת, הַעֲדָר שְׁלוֹם-בֵּית, אֵין יְלָדִים, אֵין נַחַת מִיְלָדִים, אֵזִי רוֹאִים שְׁפֹה זֶה הַגִּיהֵנוֹם, אַבָּל אִם אָדָם זוֹכֶה, וּמְכַנִּיס אֶת הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא פֹה בְּתוֹךְ זֶה הָעוֹלָם, אֵזִי הוּא מְהַפֵּךְ אֶת הַגִּיהֵנוֹם לְגַן-עֵדֶן.

רַבְּנוּ ז"ל מְסַפֵּר (סְפוּרֵי-מַעֲשִׂיּוֹת, מַעֲשֵׂה י"א) מֵהֶבֶן מְלֶךְ וְהֶבֶן שְׁפָחָה שֶׁנֶּחֱלָפוּ, שִׁישְׁנֹו גֵן, וּמִי שָׁרַק נִכְנָס בְּגֵן, מִתְחִילִים לְרַדֵּף אוֹתוֹ, וְאֵינוּ יוֹדֵעַ מִי רוֹדְפוֹ, עַד שֶׁבוֹרַח הַחוּצָה. וְהֶבֶן מְלֶךְ נַעֲשֶׂה מִבֵּין דְּבַר מִתּוֹךְ דְּבַר, וּמִבֵּין שָׂאֵם יִכְנִיס אֶת הָאָדָם בְּתוֹךְ הַגֵּן, כֹּלָם יוֹכְלוּ לְהַכְנִיס גַּם-כֵּן. הָעוֹלָם הַזֶּה פֹּה נִמְצָא הַגִּיהֵנוֹם וְהַגֵּן-עֵדֶן, לְגַן-עֵדֶן זוֹכֶה מִי שֶׁמְכַנִּיס אֶת הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא בְּתוֹךְ חַיּוֹ, אַבָּל אִם אָדָם מִסְכֵּן, אֵינְנוּ זוֹכֶה לְהַפִּיר אֶת הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, אֵזִי, רַחֲמָנָא לְצַלָּן, מְגַרְשִׁים אוֹתוֹ הַחוּצָה, כְּמוֹ שֶׁקָּרָה לְאָדָם הָרֵאשׁוֹן, כְּשֶׁחָטָא כְּתִיב בֵּיהּ (בְּרֵאשִׁית ג, כג): "וַיִּשְׁלַחֵהוּ הָנוֹי"ה אֱלֹקִים מִגֵּן-עֵדֶן וְגוֹ', וַיִּגְרַשׁ אֶת הָאָדָם וַיִּשְׁכֵּן מִקֶּדֶם לְגַן-עֵדֶן אֶת הַכְּרִבִּים וְאֶת לֶהֱט הַחֲרִיב הַמִּתְהַפֵּכֶת, לְשֹׁמֵר אֶת דֶּרֶךְ עֵץ הַחַיִּים", שְׁלֹא יוֹכַל לְהַכְנִיס. אֲנָשִׁים נִמְצָאִים בְּזֶה הָעוֹלָם וְסוֹבְלִים יְסוּרֵי תַפְת, גִּיהֵנוֹם, נִרְדְּפִים מֵעֲצָמָם, וְאֵינָם יוֹדְעִים מִי רוֹדֵף אוֹתָם, אַבָּל אִם מְכַנִּיסִים אֶת הַצַּדִּיק בְּתוֹךְ הַגֵּן — נַעֲשֶׂה גַן-עֵדֶן.

מַה זֶה גֵּן? גֵּן דָּא אוֹרִיתָא (תַּקוּנֵי זֵהר פז:), בְּתוֹרָה יֵשׁ גֵּן סְדָרִים, חֲמִשִּׁים וְשָׁלֹשׁ פְּרָשִׁיּוֹת — זֶה הַגֵּן שֶׁנִּמְצָא בְּזֶה עוֹלָם הַעֲשִׂיָה, מִ"בְּרֵאשִׁית" עַד "לְעֵינֵי כָּל יִשְׂרָאֵל", הַתּוֹרָה הִיא בְּעוֹלָם הַעֲשִׂיָה, סְפוּרִים מִתְחַלֵּת הַבְּרִיאָה עַד הַסְתַּלְקוֹתוֹ שֶׁל מֹשֶׁה רַבְּנוּ, וּבְתוֹךְ הַסְפוּרִים הֵלְלוּ יִשְׁנֵן הַתַּרְנִי"ג מִצְוֹת שֶׁצִּוְנוּ הַבוֹרָא יִתְבַּרֵּךְ שְׁמוֹ. וְכָתוּב בְּזֵהר (עֵין ח"ג קנב.): מִי שֶׁאוֹמֵר שֶׁהַתּוֹרָה הִיא סֵפֶר סְפוּרִים — תַּפַּח נַפְשׁוֹ וְעֲצָמוֹתָיו; כִּי הַתּוֹרָה הִיא סוּדוֹת גְּדוּלִים, כָּל הַסְפוּרִים מִהַבְּרִיאָה עַד הַסְתַּלְקוֹת מֹשֶׁה, זֶה סִתְרֵי נִסְתָּרוֹת

קח אשר ו' תקעו בנחל

התורה, ומנחים שם כל התרי"ג מצוות ורזי עלאין, וזה נמצא פה בג"ן סדרים.

מה זה ערן? ערונא דנחלא, שמכניסים את הענג הרוחני, ערונ האור אל זה הגן, וביחד גן וערן זהו הגן-ערן. אדם מסתובב בזה העולם שהוא הגן, ומכניס את הערן — ערונא דנחלא לתוך הגן, ומזה נעשה גן-ערן. ולכן אומרים חכמינו הקדושים (ברכות לד:): גן לחוד וערן לחוד, עולם הזה זהו דבר אחר — גן, עולם הבא דבר שני — ערן, אם מחברים עולם הבא לעולם הזה, עולם הזה לעולם הבא — זהו גן-ערן.

אבל אם אדם אומר: "אכול ושתה היום הזה כי מחר נמות, נבלה ונבלה כל העת", ומנתק את היום הזה מהעולם הבא, לעשות כל מה שלבו חפץ, וחושב שיכול לקצץ זקנו, לחלל שבת, לאכל טרפות ונבלות, ולעשות כל אשר תאבה נפשו, הוא חי היום חיים טובים — כף הוא חושב, אך מה קורה לבסוף? היום הוא מנתק עצמו מהעולם הבא, ומבלה בעולם הזה הנקרא ג"ן, ומה נעשה עמו? ג"ן והיום — אותיות גיהנום.

אוי, טפשים — אם אתם אומרים: "מחר נמות", אז הבה נקים היום את רצון הקדוש-ברוך-הוא, שרצה שכל יהודי יגדל שתי פאות, ולא יעבר על לאו של "לא תקיפו פאת ראשכם", שיהיו לו סימנים של יהודי, שלא יקצץ את זקנו, האשה תלך בצניעות, בכסוי ראש, ולא תתגלה שערה אחת משערות ראשה. וכמוכא בזהר (נשא קכו): קללה תבוא על אשה שנתגלות שערותיה וכו', אפלו אצבע אחת, אפלו שערה אחת, אין על זה שום החר, כי כל הצרות בבית הן רק מחמת גלוי שער, כל העניות והחלאים בבית זה מחמת גלוי שער, ולכן נוהגות הנשים האשכנזיות החרדיות לגלח שערות ראשן לגמרי, ועל זה התירו לילך בפאה, למי שמתבישת. ויש שמחמירות והולכות במטפחת, ואלו ואלו דברי אלקים חיים. אבל שערות — אסור שתראינה בשום פנים ואפן, ואין על זה שום החר כלל!

זה הגאון של יהודי — שמגדל זקן ופאות, ואינו מתביש בזה,

אֲשֶׁר ו' תקעו בַּנְחַל קט

וזו גֵּאוֹת האִשָּׁה וּגְדֻלְתָּהּ — שְׁמַקְפִּידָה עַל צְנִיעוֹת כְּרֹאוֹי.
וּכְשֵׁרוֹאִים הִילָדִים אֶת הוֹרִיָּהֶם עוֹשִׂים כֵּן, הֵם גְּדֻלִים בְּאוֹיְרָה שֶׁל
קִדְשָׁה וְטָהָרָה.

וְהִנֵּה, לְדַאֲבוּנֵנוּ, בָּאוּ עַרְב־רַב וְחָלְלוּ אֶת הַקִּדְשׁ, וְעוֹשִׂים
מִשְׁבֶּת חַל, מְחַלְלִים אֶת הַשְּׁבֵת, אוֹכְלִים טְרֵפוֹת וּנְבִלוֹת, בִּשְׁר
הַחֲמוּרִים, הַגְּמֻלִים וְהַשְּׁפָנִים, וְהִתִּירוּ אֶת הָעֲרִיּוֹת לְגַמְרִי, אִין אֶצְלָם
מִשָּׁג שֶׁל זֶה וְטָהָר, אִין אֶצְלָם מִשָּׁג שֶׁל טָהָרֵת הַמְשֻׁפָּחָה, וְכִן
הָעֲבִירוּ עַל הַדַּת מְלִיוֹנִים מֵאַחִינוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל. עַד שֶׁרַחֲמָנָא לְצַלָן,
כּוֹפְרִים בְּעֵקֶר.

אִיךָ הִצְלִיחוּ לְהַעֲבִיר עַל הַדַּת מְלִיוֹנִים מֵאַחִינוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל? רַק
עַל־יְדֵי כְּפִירוֹת וְאֶפִיקוֹרְסוֹת, וְאִיךָ הִגִּיעוּ לְזֶה? עַל־יְדֵי לִיצְנוּת, שְׁכַל
דְּבַר שֶׁבִקְדָשָׁה נַעֲשֶׂה אֶצְלָם לִיצְנוּת, עַד שֶׁהִסִּירוּ זֶקֶן וּפְאוֹת וְכוּ'
וְכוּ', וְחָלְלוּ אֶת כָּל הַקְּדוֹשׁ לְעַם יִשְׂרָאֵל, וְהוֹלְכִים כְּתוּעֵבוֹת הַגּוֹיִים
לְעִשׂוֹת כְּמַעֲשֵׂיהֶם.

וְלִכֵּן עָלֵינוּ לְזַכֵּר, שֶׁהַקְּדוֹשׁ־בְּרוּךְ־הוּא אָמַר לָנוּ לְהַבְדִּיל מִמַּעֲשֵׂי
הַגּוֹיִים, וְלִהְשָׁרֵף עַל קְדוֹשׁ ה', וְלוֹמַר: "שִׁמַּע יִשְׂרָאֵל הַיְיָ הַאֱלֹהֵינוּ
הַיְיָ אֶחָד", אֲנַחְנוּ אֶת הַקְּדוֹשׁ־בְּרוּךְ־הוּא לֹא נַעֲזֹב, אֲנַחְנוּ נְדַבֵּר
תָּמִיד מִמֶּנּוּ יִתְבָּרַךְ, אָנוּ נְגַלֶּה וּנְפָרְסֵם תָּמִיד אֶת הָאֱמוּנָה, אֲנַחְנוּ
יְהוּדִים בְּנֵי יְהוּדִים, נְכַדֵּי יְהוּדִים וְנִינִים שֶׁל יְהוּדִים מְדוּר דוּר עַד
קְבֻלַּת הַתּוֹרָה בְּהַר סִינַי, אָנוּ לֹא נִפְנֹעַ לְאֵף אֶחָד, כִּי אֵינָנוּ מְפַחְדִים
מֵאִישׁ, כִּי אֵינָנוּ עוֹשִׂים מְאוּמָה, אֵינָנוּ מְפָרִים שׁוֹם חֵק כָּלֵל וְכָלֵל,
אָנוּ רַק רוֹצִים לְעִשׂוֹת רְצוֹן הַבּוֹרָא יִתְבָּרַךְ שָׁמוּ! כָּל רְצוֹנֵנוּ וְכִסּוּפֵינוּ
הוּא רַק לְלַמֵּד תּוֹרָה, כִּי סוּף כָּל סוּף מֵה יִשְׂאָר מֵאַתָּנוּ — רַק
הַתּוֹרָה שְׁנוּזָפָה לְלַמֵּד, כְּמוֹ שְׁאוּמֵר הַתַּנָּא הַקְּדוֹשׁ (אֲבוֹת ו): אִין מְלִוִּים
לוֹ לְאָדָם לֹא כֶּסֶף וְלֹא זָהָב, לֹא אֲבָנִים טוֹבוֹת וּמְרַגְלִיּוֹת, אֵלָא תּוֹרָה
וּמַעֲשִׂים טוֹבִים בְּלִבָּד. אָדָם נִפְטָר, הוֹתִיר אֶת בֵּיתוֹ, אֶת כֶּסֶפוֹ, אֶת
בְּגָדָיו וְכוּ', וּמְכַסִּים אוֹתוֹ בְּתַכְרִיכִים, וּמְכַנִּיטִים אוֹתוֹ בְּתוֹךְ הָאֲדָמָה,
וּמְנִיחִים חוּל וְאֲבָנִים, וּבוֹנִים מַצֵּבָה וְכוּתָבִים: "פֶּה נִטְמָן פְּלוֹנִי בֵּן
פְּלוֹנִי", וְהוֹלְכִים כָּלֵם לְבֵיתָם. הַמְשֻׁפָּחָה עוֹשֶׂה סַעֲדַת הַבְּרָאָה,

קי אשר ו' תקעו בנחל

מדברים מהנפטר, מספרים ספורים שבעה ימים, ואחר-כך אט אט שוכחים — זה אודות המשפחה. מה קורה עכשו עם האדם, שהשאר בחוץ את כובעו, מעילו, מכנסיו, נעליו וכו' וכו', ביתו, רכבו, כספו וכו', ומנח תחת האדמה? אומרים חכמינו הקדושים (יומא כ:): אלו היו שומעים את הקול שהנפטר צועק בשעה שיוצאת נשמתו, היו אנשים נעשים חרשים. הוא מנח בקבר וצועק: "רשעים ארורים, מה עשיתי לכם, חפרתם בור, הנחתם את הגופה שלי, ואתם מכסים בעפר ואבנים" וכו', והנה מה נעשה שם? עכברי שדה מתחילים לבוא, מריחים את בשר הגוף ועושים סעדה. אומרים חכמינו הקדושים (שבת קנא:): אחר שלשה ימים נבקעת בטנו ונעשה תולעים, באים נחשים ועקרבים ושאר שרצים ואוכלים בגופה. ודברים אלו אף אחד אינו רוצה לשמע, אדם צועק: "לא, לא, אל תדברו מזה, זה מפחיד".

בא התנא הקדוש ואומר (אבות ו): אין מלויים לו לאדם לא כסף ולא זהב ולא אבנים טובות ומרגליות, אלא תורה ומעשים טובים בלבד. מה מלואה את האדם? אם זכה לילך בכל יום עם זקן ופאות, הוא צריך לרקד משמחה, אם הלך בגאון עם ה'סימנים' היהודיים, עליו להיות המאשר ביותר, וזה ילואה אותו. אני יהודי שאמר לי הקדוש-ברוך-הוא: 'לא תקיפו פאת ראשכם', האם אני צריך להתביש מגוי ארוך טמא, מנוכל המחלל שבת, ואוכל טרפות ונבלות?! הנה יהודי צדיק בשם ר' ישראל קארדונער, חסיד ברסלב, שקדם שנסתלק, מלותיו האחרונות היו: אני נותן תודה להקדוש-ברוך-הוא, שאני יוצא מזה העולם עם זקן ופאות. כמו-כן יהודי הזוכה להניח תפלין פל יום ולובש ציצית, הוא צריך לרקד שהוא הולך עם בגד המלך ומתעטר עם כתר המלך. איזה אשר זה, שיהודי יש לו מזוזה על פתח ביתו, ומנשק את המזוזה בלכתו ובצאתו. יהודי הזוכה לשמר שבת — איזו שמחה היא לו! ברוך השם, שאני מאמין בהקדוש-ברוך-הוא, יהודי האוכל בשר כשר — איזה תענוג הוא זה! [ובאמת צריך להשמר מאד לא לאכל בשר, אם אין מכירים את השוחט ואת הבית-דין צדק הנותן את ההכשר,

אֲשֶׁר ו' תקעו בַּנְחַל קיא

כי צָרִיף לְהַפְיָרָם אִם הֵם יֵרָאִים וּשְׁלָמִים]. יְהוּדֵי שְׂאוּכַל מִצָּה בְּפֶסַח צָרִיף רַק לְשִׂמְחָה כָּל הַשָּׁנָה, שְׂזוּכָה לְשִׂמְרָה עַל אִסּוּר חֶמֶץ. יְהוּדֵי שְׂאוּכַל בְּסִפְּהָ צָרִיף לְשִׂמְחָה, יְהוּדֵי שְׂמֻקִּים אֶת כָּל הַמְצוּוֹת, יֵשׁ לוֹ בְּמָה לְשִׂמְחָה. עַל אַחַת כְּמָה וְכְמָה יְהוּדֵי שְׂזוּכָה בְּכָל יוֹם לְלַמֵּד קֶצֶת חֶמֶשׁ מִפְּרִשַׁת הַשָּׁבוּעַ, בְּאַפֵּן שְׂיִסִּים בְּכָל שָׁבוּעַ שְׁנַיִם מְקָרָא וְאַחַד תְּרַגּוּם, פֶּרֶק אוֹ שְׁנַיִם מִשְׁנִיּוֹת, דָּף גְּמָרָא וְכוּ', הַיּוֹדְעִים אֶתְּם מֵה זֶה! מְאִיר אֶת הַנֶּפֶשׁ, וּמְמַשִּׁיף עַל הָאָדָם אוֹר וְזִיו וְחַיּוּת וּדְבִקּוֹת הַבּוֹרָא יִתְבָּרַךְ שְׁמוֹ. וְעַל כָּלֵם — הַלְכָה, כָּל מִי שְׂרוּצָה לְהִיּוֹת יְהוּדִי, אוֹמֵר רַבְּנוּ ו'ל (לְקוּטִי-מוֹהַר"ן, חֶלֶק א', סִימָן כט), שְׂיִלְמַד בְּכָל יוֹם הַלְכָה. וּבְפֶרֶט מִי שְׂחוֹזֵר בַּתְּשׁוּבָה, הַלְמוּד הָרִאשׁוֹן שְׂצָרִיף לְלַמֵּד זֶה הַלְכָה, לְדַעַת אֵיךְ לְהַתְנַהֵג. אִם אָדָם לּוֹמֵד בְּכָל יוֹם תּוֹרָה, אִיזוֹ שְׂמֻחָה צָרִיכָה לְהִיּוֹת לוֹ! וְזֶה מֵה שְׂאוּמֵר הַתַּנָּא (אָבוֹת ו): אֵין מְלוּיִם לוֹ לְאָדָם לֹא כֶסֶף וְלֹא זָהָב, וְלֹא אֲבָנִים טוֹבוֹת וּמְרַגְלִיּוֹת, אֲלֹא מְצוּוֹת וּמַעֲשִׂים טוֹבִים בְּלֶבֶד. כְּשִׂיְהוּדִי לּוֹמֵד תּוֹרָה, זֶה מֵה שְׂמְלִיגָה אוֹתוֹ. אִם יְהוּדִי לּוֹמֵד בְּכָל יוֹם חֶק וְלֹא יַעֲבֹר הַרְבֵּה פְּרָקִים מִשְׁנִיּוֹת, וְכֵן "לְקוּטִי-מוֹהַר"ן", יִהְיֶה בְּטוֹחַ כְּשִׂיִּכְנֵס לְתוֹךְ קְבֵרוֹ וּיְכַסּוּהוּ בְּעֶפֶר, שְׂשׁוּם שְׂרָץ, שׁוּם עֶקְרֵב וְנִחַשׁ לֹא יַגַּע בּוֹ. מוֹהַר"ן ו'ל הַבְּטִיחַ לְאַחַד, וְאָמַר לוֹ: בְּגוּף שְׂיִהְיֶה שֵׁם "לְקוּטִי-מוֹהַר"ן", הַתּוֹלְעִים בְּקֶבֶר לֹא יִגָּשׁוּ; וּבְשִׁבִיל זֶה לְבַד כְּדָאי לְלַמֵּד בְּכָל יוֹם "לְקוּטִי-מוֹהַר"ן", אֲזִי תִהְיֶה בְּטוֹחִים, שְׂשׁוּם שְׂרָץ וְעַכְבָּר לֹא יַגַּע בְּגוּפְכֶם, כִּי יִרְיַחוּ אֶת הַ"לְקוּטִי-מוֹהַר"ן וְיִבְרָחוּ. כְּתוּב בְּתַנָּא דְּבִי אֱלִיהוּ (פֶּרֶק טו): לְפִי, שְׂכָל הַמְרַבֵּה שִׂיחוֹת וּתְפִלוֹת, הֵם הַמְּלוּיִם אוֹתוֹ עַד שְׂמַגִּיעַ לְבֵית עוֹלָמוֹ.

עַל-כֵּן אַל תִּהְיֶה בְּטִלָּנִים! רְאוּ לְהַרְבוֹת בַּתְּפִלָּה וּשִׂיחָה בֵּינְכֶם לְבֵין קוֹנְכֶם, וְזֶה יִלְוֶה אֶתְּכֶם עַד הַרְגַע הָאַחֲרוֹן. מִי שְׂהֵלֵךְ פַּעַם לְקִיָּם מְצוּת בְּקוֹר חוֹלִים, שְׂזוֹ, אַגַּב, מְצוּנָה גְּדוּלָה מְאֹד, עַד כְּדֵי כָּף, שְׂאוּמָרִים חֲכָמֵינוּ הַקְּדוּשִׁים (נְדָרִים מ.): כָּל מִי שְׂאִינוּ מְבַקֵּר חוֹלִים, הֲרִי זֶה שׁוֹפֵף דָּמִים; מְצוּת בְּקוֹר חוֹלִים הִיא הַחֲשׁוּבָה בְּיוֹתֵר, וּמַדּוּעַ? נִכְנָסִים לְבֵית-חוֹלִים וְרוֹאִים אֵיזָה חוֹלָה, מְסַפֵּן, אֵין מִי שְׂיִבְקֵר אוֹתוֹ, הוּא שׁוֹכֵב עִם אִינְפוּזִיָּה מְחַבֵּר לְחֶמֶץ וְכוּ' וְכוּ',

קִיב אֲשֶׁר וְ תַקְעוּ בַּנְחָל

וְרוֹצֶה לְסַדֵּר אֶת הַפְּרִיט לְרֵאשׁוֹ וְאֵינוֹ יָכוֹל, וְהִנֵּה בָּא פְּלוֹנִי לְבַקְרוֹ, וּמְסִיעַ לוֹ לְהַנִּיחַ רֵאשׁוֹ וְכוּ', הֲרִי זֶה מַצְוֶה עֲצוּמָה. וְכֵן רוֹאִים קְשִׁישִׁים גְּלֻמוּדִים, אֵין לָהֶם אִישׁ בְּזֶה הָעוֹלָם, בָּאִים לְבֵיתָם בְּדָד, יוֹצְאִים לַחוּץ, אֵין לָהֶם עִם מִי לְדַבֵּר, מִתְיָשָׁבִים עַל הַסְּפֶסֶל בּוֹדְדִים וְעֲרִירִים, וּמִמְתִּינִים — אוֹלֵי יָבּוֹא מִישָׁהוּ, וַיֹּאמֶר לָהֶם: "בִּקֵּר טוֹב", "עָרֵב טוֹב" וְכוּ', וְרוֹאִים אֲנָשִׁים חוֹלְפִים עַל פְּנֵיהֶם, רָצִים וּמִתְרוֹצְצִים וְכוּ', וְאֵלוֹ הֵם גְּלֻמוּדִים, אֵינָם מוֹצְאִים טַעַם לַחַיּוֹת. אוֹמְרִים חֲכָמֵינוּ הַקְּדוֹשִׁים: לְפִי שֶׁכָּל הַמְּרַבֶּה שִׁיחוֹת וְתַפְלוֹת, הֵם הַמְּלֻיָּם אוֹתוֹ עַד שֶׁמֵּגִיעַ לְבֵית עוֹלָמוֹ; אִם אָדָם מְרַגֵּל עֲצָמוֹ בִּימֵי חַיָּיו לְדַבֵּר אֶל הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, הוּא אֵף פַּעַם אֵינָנו לְבַד. הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא מְלֵא כֹל הָאָרֶץ כְּבוֹדוֹ, הֵיכָן שְׁיֵלֶךְ — יְדַבֵּר אֵלָיו יְתַבְּרֶךְ, אֵינָנו צְרִיךְ אֶת אֵף אֶחָד, יֵשׁ לוֹ אֶת הַבוֹרָא יְתַבְּרֶךְ שְׁמוֹ, וְאֶפְלוֹ, שְׁחַס וְשָׁלוֹם, הוּא בְּבֵית חוֹלִים, אוֹ שֶׁהוּא זָקֵן בּוֹדֵד — אֵינָנו לְבַד, יֵשׁ לוֹ אֶת הַבוֹרָא יְתַבְּרֶךְ שְׁמוֹ! זֶה מַעֲלַת יְהוּדֵי שְׁיֵשׁ לוֹ הַתְּבוּדָדוּת, וְתַמִּיד בּוֹרַח תַּחַת צֶל כְּנָפָיו יְתַבְּרֶךְ.

כְּמוֹ-כֵן יְהוּדֵי הַזּוֹכָה לְהַפְּנֵס לְבֵית-הַכְּנֶסֶת שְׁחֲרִית, מִנְחָה, עֲרֻבִית, צְרִיף לְרִקְד מְרַב שְׁמָחָה, וְאִם זוֹכָה לוֹמַר "אָמֵן יְהֵא שְׁמִיָּה רַבָּה", קוֹרְעִים לוֹ גִּזְרֵי דִין (שְׁבַת לג:). מִשְׁפָּט רְשָׁעִים בְּגִיּהֲנוֹם זֶה שְׁנַיִם-עָשָׂר חֲדָשׁ (שָׁם קִיט:), תְּתַאֲרוּ לְעֲצַמְכֶם אֵילוֹ עוֹנוֹת צְרִיף אָדָם לְעֲשׂוֹת, כְּדֵי לְקַבֵּל שְׁבָעִים שָׁנָה בְּגִיּהֲנוֹם, אוֹמְרִים חֲכָמֵינוּ הַקְּדוֹשִׁים: אִם אָדָם רַק עוֹנֶה "אָמֵן יְהֵא שְׁמִיָּה רַבָּה", קוֹרְעִים לוֹ גִּזְרֵי דִין שֶׁל שְׁבָעִים שָׁנָה! וְאִם-כֵּן צְרִיכִים לְרִקְד עִם כָּל אָמֵן שְׁאוֹמְרִים, וְלִהְפְּנֵס לְבֵית-הַכְּנֶסֶת לְהַתְּפַלֵּל בְּכָל יוֹם. וְלִכֵּן אוֹמְרִים חֲכָמֵינוּ הַקְּדוֹשִׁים (עֵין בְּרֻכּוֹת טז:): מֵה הַטָּמֵא הִזָּה נִכְנָס לְנֶהָר וְטוֹבֵל, וַיּוֹצֵא טְהוֹר, אֵף הַנִּכְנָס לְבֵית-הַכְּנֶסֶת מְלֵא עוֹנוֹת, וַיּוֹצֵא מְלֵא מַצּוֹת. אֵיזוֹ מַעֲלָה לְהַתְּפַלֵּל בְּכָל יוֹם בְּבֵית-הַכְּנֶסֶת שֶׁלֹּשׁ תַּפְלוֹת, מִכָּל שָׁפָן שְׁמֵבִיאִים אֶת הַיְלָדִים לְחַנְכֶם לְתַפְּלָה, וּמוֹשִׁיבִים אוֹתָם עַל יַד הָאֵב שֶׁיִּתְפַּלְלוּ עִם הַצְּבוּר, אֵין חֲנוּף טוֹב יוֹתֵר מִזֶּה.

הַסָּבֵא מְסַלְבֻדְקָה, הֲרַב צְבִי פִינְקֵל זְצ"ל, בָּא לְבָנוּ בְּחֵלוֹם אַחַר הַהִסְתַּלְקוֹת שֶׁלוֹ, שְׁאֵלוֹ הַבֵּן: "אָבֵא, מֵה קוֹרָה אַתָּה שָׁם לְמַעֲלָה?"

אֲשֶׁר ו' תקעו בנחל קיג

וענה לו: "בני, שלח לי הרבה חבילות" וכו'. ושאל הבן: "אבא, אילו חבילות?" וענה: "חבילות של 'אמן יהא שמיה רבה', קדשה וברכו, משניות וכו', ואם תשלח חבילות אלו, אתה מחיה אותי. כי ברא מזכה אבא".

ולכן אל תהיו בטלנים! אספו אוצרות, אגרו מטמונים בזה העולם; תראו אל מה הביאו אותנו הערב-רב, לעשות ליצנות מכל הקדוש לעם ישראל. עד שהיום מליון ילדים אינם יודעים מה זה "שמע ישראל הוי"ה אלקינו הוי"ה אחד". הגאון הכי גדולה שלנו שאנו זוכים לילף עם זקן ופאות, שומרים שבת, אוכלים פשר, נזהרים לא להתבולל בין גויים וגויות, זה האשר שלנו וכו'. המן הרשע לא יכול היה לסבל את זאת, ובא לאחשוורוש ואמר, העם הזה הוא שה"י פה"י, שבת היום פסח היום (מגלה יג), כל היום מסתובבים כף. אף אנו גאים ביהדותנו, ונלף בגאון עם יסודות התורה הקדושה, ללא חת ומורא.

עלינו לשמח בשמחה גדולה, שזכינו לידע מרבי אמת כזה, שמגלה לנו את יפי המצוות, ולרקד משמחה כל יום ויום. וכמו שאומר רבנו ז"ל (לקוטי מוהר"ן, חלק א', סימן י'), שרקודים ממתיקים את הדינים; וכיום זה בנקל מאד, ליצר אוניה של שמחה, כי יש כלי זמר בבית, או טייפ וקסטטה. פעם היו צריכים לקחת בעל מנגן שיכול לתופף עם תף, עם כנור ועגב וחרצות, וכדי שנשמע את כל הקולות, הצרכו להביא חמשה ששה אנשים, להפיק תזמרת עם כמה כלי זמר. והנה ראה הקדוש-ברוך-הוא שאנו קרובים לגאלה, ואיך נסחב עמנו ששה אנשים, ועל-כן נתן בדעת בני אדם, שיוציאו קסטות, אשר בהם מנגנים כל כלי הזמר שבעולם, ומכניסים אותם בטייפ, ושומעים מוסיקה, וכבר שמחים מאד. ובמה שמחים? שאנו יהודים בני הקדוש-ברוך-הוא! [ובימי הספירה שאסור לשמע מוסיקה, מתר לשמע שירה של אנשים ללא כלי נגינה]. אבל ראו להזהר ולהשמר מאד, שלא לשמע קול נגון של רשע, כי כף אומר רבנו ז"ל (לקוטי מוהר"ן, חלק א', סימן ג'): מי ששומע נגון ממנגן רשע, קשה לו לעבודת הבורא; ולכן צריך להזהר מאד, שלא לשמע

קיד אָשֶׁר ו' תקעו בַּנְחַל

נגונים של מגלחי זקן ופאות; ארבעה נכנסו לפרדס: רבי עקיבא, בן זומא, רבי מאיר, ואחר — שהוא אלישע בן אבויה, אשר יצא לתרבות רעה, וכיצד? על-ידי ששמע זמרים יונים (חגיגה טו:).

והעקר ראו להיות אף ורק שמחים ועליזים בשמחה אמיתית, ויש ויש לנו במה לשמח, שברוך השם, בכל יום ויום אנו נכנסים לבית-הכנסת להתפלל שחרית, מנחה, ערבית, יש לנו זקן ופאות, האשה הולכת בצניעות, מחנכים את הילדים לאמונה בהקדוש-ברוך-הוא, אנו מפרסמים את רבנו ז"ל, שהוא בן השמחה, אין עוד שמחה כשמחה של יהודים המדברים מהקדוש-ברוך-הוא. אין עוד שמחה מאחדות של יהודים, כי כל הגלות היתה מחמת פרושים ושאנת חנם.

הבה נקבל על עצמנו עכשו תשובה שלמה, שאנו חוזרים בתשובה והולכים לפרסם את הקדוש-ברוך-הוא, הולכים לרקד מרב שמחה, ומדברים ומשיחים אל השם יתברך, אז אף פעם לא תהיו לבד, כי היכן שתלכו — תפתחו פיהם ותספרו לפניו יתברך כל העובר עליכם. וכן תלמדו תורה: מקרא, משנה, גמרא, מדרש, הלכות ואגדות. ואז אינכם צריכים לפחד, אף שגייע היום האחרון שלכם, זו תהיה השמחה שלכם: "עז והדר לבושה ותשחק ליום אחרון" (משלי לא, כה), אם אדם הלביש את עצמו בעז — עזות דקדושה, "אינני מתבייש מאף אחד, אינני מפחד מאף אחד, תעשה עמי מה שאתה רוצה", אזי "ותשחק ליום אחרון", בא היום האחרון — והוא שוחק, אומרים חכמינו הקדושים (לקוט בראשית קג): אימתי התורה שוחקת? הוי ליום אחרון. ולכן הבה נקח עצמנו בדינו, הבה נעשה התחלה חדשה, הבה נדאג שתהיה בבית תמיד אורה של שמחה, ועקר השמחה — שברוך הוא וברוך שמו נבראנו מזרע ישראל, כמובא בדברי רבנו ז"ל (לקוטי-מוהר"ן, חלק ב', סימן י'), שזו השמחה הגדולה ביותר, ואין שמחה גדולה הימנה.

הבה נקבל על עצמנו עכשו להפיץ את אור רבנו ז"ל לכל עם ישראל ולכל העולם כלו, כל אחד צריך לקבל על עצמו להפיץ

אֲשֶׁר ו' תַּקְעוּ בְּנַחַל קָטוּ

לְפָחוֹת סֵפֶר אֶחָד לְיוֹם. וּמִכָּל שָׁבִין מִי שְׂזוּכָה לְעֹזֵר לְהַדְפָּסֶת סִפְרֵי רַבְּנֵינוּ ז"ל, וּלְגַדֵּב צְדָקָה לְ"קֶרֶן הַדְּפֻסָּה הַיְכָל־הַקֹּדֶשׁ", אֲשֶׁר יוֹאֲשֶׁרֵי חֵלְקוֹ, אֲשֶׁר אֵין צְדָקָה גְדוֹלָה מִזֶּה.

אֲבָקֵשׁ אֶת כָּל אַנְשֵׁי שְׁלוֹמֵנוּ, בְּנֵינוּ "הַיְכָל־הַקֹּדֶשׁ", וְהִנֵּה — אִם עוֹבְרוֹת עָלֵינוּ כָּל־כָּף הַרְבֵּה מְנִיעוֹת, סִימָן שְׁטֻמוּנָה כָּאֵן קִדְשָׁה נּוֹרָאָה וְנִפְלְאָה, אִם הַסֵּמ"ך־מ"ם יוֹצֵא מִדַּעְתּוֹ בְּרִאוֹתָנוּ מִתְּרַחְבֵּים וּמִשְׁגֻּשְׁגִים, סִימָן שֵׁשׁ כָּאֵן קִדְשָׁה עֲצוּמָה! אֲבָל הָעֶקֶר — שְׁתַּהֲיֶה אֲצִלָּנוּ אַחַדוֹת וְאַהֲבָה; כָּל גְּדוּלֵי הַמוֹסֵר הַקְּפִידוֹ, שְׁתַּלְמִידֵיהֶם יִחְיוּ בְּאַהֲבָה, כָּל גְּדוּלֵי וְחֻכְמֵי הַחֲסִידוֹת הַקְּפִידוֹ מְאֹד, שְׁתַּלְמִידֵיהֶם יִחְיוּ בְּאַחְוָה וְרַעוּת, כָּל הַמְּקַבְּלִים הַקְּפִידוֹ, שְׁיִשְׁרֶה בֵּין תַּלְמִידֵיהֶם הַשְּׁלוֹם, כִּי יִדְעוּ, שְׁעַל־יְדֵי אַחַדוֹת וְאַהֲבָה שׁוֹרְפִים אֶת הַסֵּמ"ך־מ"ם, וּמִבְטָלִים אֶת כָּל הַקְּלָפוֹת.

וְלִכֵּן הֵבֵה נִקְבַּל עַל עֲצָמֵנוּ לִהְיוֹת שְׂמֻחִים עִכְשָׁו יוֹתֵר מִתְּמִיד, וְעַל כָּל־ם — נִשְׁתַּדַּל מְאֹד מְאֹד לִהְיוֹת בְּאַחַדוֹת אַחַת כְּאִישׁ אֶחָד בְּלֵב אֶחָד, וְלִהְסִיר קִנְאָה וְשִׁנְאָה מִלְּבָנוּ, שְׁזֶה הַיְסוּד בְּקַבְּלַת הַתּוֹרָה. הַדּוֹרֵשׁ שְׁלוֹמְכֶם בְּאַהֲבָה רַבָּה מְאֹד...

ו' תַּקְעוּ.

בְּעֶזְרַת הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ, מוֹצְאֵי־שִׁבְת־קֹדֶשׁ לְסִדֵּר טְהוֹרָה ה'תשמ"ה.

שְׁלוֹם וּבְרָכָה וְכָל טוֹב סֵלָה יִגִיעוּ וְיִרְדְּפוּ לְאַהוּבֵי הַיָּקָר, זוֹכָה וּמְזוֹכָה אֶת הַרְבִּים בְּהַפְצַת מַעֲיִנוֹת הַחֻכְמָה חוֹצָה, שׁוֹתֶה מִימֵי הַנַּחַל, נַחַל נוֹבֵעַ מְקוֹר חֻכְמָה, זְכוּתוֹ יִגַּן עָלֵינוּ ... גֵּרוּ יְאִיר וְיִזְרַח לְנֹצֵחַ נְצָחִים.

אֶת מִכְתָּבְךָ לְנִכּוֹן קִבְלָתִי, וּמְאֹד מְאֹד שְׂמֻחָתִי לְרִאוֹת וְלִשְׁמַע אֶת יְקֻרַת פְּעוּלוֹתֶיךָ, אֲשֶׁר אַתָּה פּוֹעֵל בְּהַדְּפֻסֶת הַקּוֹנְטְרָסִים הַחֲדָשִׁים.

מָה אִמַּר לָךְ! הֲלֹא הַקּוֹנְטְרָסִים הָאֵלֶּה הֵם הַהֲכָנָה הָאַחֲרוֹנָה לְבִיאַת מְשִׁיחַ צְדִיקֵנוּ, וְהֵם הַמְּגַלִּים וּמְפָרְסְמִים אֶת אֲמַתַּת מְצִיאוֹתוֹ

קטז אֲשֶׁר ו' תּקעז בַּנְחַל

יִתְבַּרְךָ בְּגִלּוּי נִוְרָא וְנִפְלֵא מְאֹד, אֲשֶׁר עוֹד לֹא הָיָה דְבַר כְּזֶה לְעוֹלָמַיִם. הַקּוּנְטְרָסִים הָאֵלוּ מְדַבְּרִים מְכַל הַנוֹשָׂאִים שְׁצָרֶיךָ הָאָדָם בְּזֶה הָעוֹלָם, אֵין לְךָ דְבַר בְּעוֹלָם, אֵין לְךָ בְּעֵינָה בְּעוֹלָם, שְׁלֹא יִדְבְּרוּ הַקּוּנְטְרָסִים הָאֵלוּ.

אֲקַנְהָ לַהֲשֵׁם יִתְבַּרְךָ, שֶׁהַקּוּנְטְרָסִים הָאֵלוּ יַעֲשׂוּ מֵהַפְּכָה גְדוֹלָה לְטוֹבָה אֲצֶל כָּלֵל נִשְׁמוֹת יִשְׂרָאֵל, וַיִּגְלוּ וַיִּפְרָסְמוּ אֶת אֲמַתַּת מְצִיאֹתוֹ יִתְבַּרְךָ בְּגִלּוּי נִפְלֵא מְאֹד, כְּאֲשֶׁר מְעִידִים עַל זֶה כְּבָר כָּל הַמְּסַתְּכָלִים בָּהֶם בְּעֵין הָאֲמַת.

חֲמַדַּת לְכַבִּי! מְאֹד מְאֹד עֲלֶיךָ לִהְיוֹת שְׂמֵחַ, שְׁעַל יָדְךָ מִתְגַּלְגֶּלֶת הַזְּכוּת הַנּוֹרְאָה וְהַנְּפִלְאָה הַזֹּאת, אֲשֶׁר אֵין עֲרֶךְ אֵלֶיָּה. תִּפְאַמֵּן לִי, עוֹד תִּבּוֹא עַל שְׁכֻרְךָ בְּזֶה וּמְכַל שְׁפָן בְּבֹא.

בְּעֵינַי שְׂדוּכִים וְזוּוּגִים, עֲלֶיךָ לְדַעַת, כִּי אֵין לְךָ עוֹד דְבַר נֶעְלָם וְנִסְתָּר מִן הָאָדָם כְּמוֹ זֶה, וְעַל-כֵּן אֵל יִטְעֶךָ יְצֻרְךָ, כְּאֵלוֹ קָשִׁי מְצִיאַת זוּוּגְךָ תְּלוּי מִפְּאֵת שְׂאֵתָה נִמְצָא בְּ"הֵיכַל-הַקֹּדֶשׁ", קֹדֶשׁ קֹדְשִׁים, הֵלֵא בְּכָלֵלִיּוֹת הָעוֹלָם מְדַבְּרִים, שְׂמִי שֶׁהוּא בְּרִסְלָב, קָשָׁה וְכִבֵּד לוֹ לְמִצָּא אֶת זוּוּגוֹ, וְעַל-כֵּן הֵם מְשַׁתְּדִלִים בְּכָל מֵינֵי הַשְּׁתַדְלִיּוֹת לְדַבֵּר עַל לֵב כָּל בַּחוּר, שְׂיִתְרַחֵק מֵהַבְּרִסְלָב חֲסִידִים, בְּתוֹאֲנָה שְׁלֹא יִמְצָא אֶת זוּוּגוֹ וְלְעוֹלָם לֹא יִתְחַתֵּן, חֵס וְשְׁלוֹם וְכוּ'.

וּבְאֲמַת הַמְּצִיאֹת מְרָאָה כִּי הַכֹּל שְׁקָר, יֵשׁ בַּחוּרִים — הֵן חֲסִידִים וְהֵן לִיטָאִים מִיִּשְׁבּוֹת אַחֲרוֹת, בְּנֵי עֲשִׁירִים וּבְנֵי מִיִּחְסִים, וְאֵינָם 'בְּרִסְלָב חֲסִידִים', וְאֵף-עַל-פִּי-כֵן אֵינָם מוֹצְאִים אֶת זוּוּגָם, הָרִי לְךָ, שְׂאֵין זֶה תְּלוּי בִּידֵי אָדָם כָּלֵל, עַל אַחַת כְּפָה וְכַמָּה שְׂ"הֵיכַל-הַקֹּדֶשׁ" אֵינוֹ חֲזִיב בְּזֶה, אֲלֵא עֵינַי זוּוּגִים וְשְׂדוּכִים תְּלוּי רַק בְּיָדֶיךָ יִתְבַּרְךָ.

אֲחִי, אֲחִי הַיְקָר! אֵל תִּפַּל בְּדַעְתְּךָ, וְאֵל תִּתְּפַעֵל מִשׁוּם בְּרִיָּה שְׁבַעֲעוֹלָם, כִּי מָה אֵתָה יוֹדַע מַה שְׂהַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא רוֹצֵה לַעֲשׂוֹת מִמֶּךָ? מָה אֵתָה יוֹדַע מַה מְחַכֶּה לְךָ, אֵיזָה שְׂדוּךְ טוֹב הַשֵּׁיךְ אֵלֶיךָ דִּיקָא?! וְעַל-כֵּן מַה וְלָמָּה לְךָ לִפְלַ בְּדַעְתְּךָ.

אֲשֶׁר ו' תַּקְעוּ בְּנַחַל קִיז

רַבְּנוּ ו"ל אֹמֵר בְּתוֹרָה כ"ב (לְקוּטֵי-מוֹהַר"ן, חֶלֶק ב'): בְּעֵינַי הַכְּנָעָה טוֹעִים הָעוֹלָם הַרְבֵּה, כִּי הֵם חוֹשְׁבִים, שְׂצָרִיכִים לְהַכְנִיעַ אֶת עֲצָמוֹ לְפָנָיו כֹּל אָדָם, וּבִאֲמַת זֶה לֹא נִקְרָאת הַכְּנָעָה אֲלָא חֲנֻפָּה. כִּי בִאֲמַת הָאָדָם צָרִיף לְהִיּוֹת דְּבוּק כֹּל-כָּף בּוֹ יִתְבַּרֵּךְ, עַד שְׁלֹא יִהְיֶה לְמֵרָאָה עֵינָיו, כִּי אִם הַשֵּׁם יִתְבַּרֵּךְ בְּעֲצָמוֹ, וַיִּרְאֶה וַיִּסְתַּכֵּל מִכֹּל דְּבָר עַל הַחַיּוֹת אֲלֵקוֹת שֵׁישׁ בְּדָבָר הַזֶּה, וְלֹא יִתְפַּעַל מִשׁוּם בְּרִיָּה שְׂבַעוּלָם, וַיַּעֲמֵד חֲזַק וְאִמְיָן מְאֹד, וְלֹא יִכְנִיעַ אֶת עֲצָמוֹ כִּי אִם לְהַשֵּׁם יִתְבַּרֵּךְ, וְאִזּוּ דִּיקָא יִצְלִיחַ.

לֹא-כֵן בְּאֲשֶׁר יִכְנִיעַ אֶת עֲצָמוֹ לְכֹל שְׂדֵכָן אוֹ שְׂדֵכְנִית, וַיִּחְלִיף אֶת מַלְבוּשָׁיו בְּכֹל פַּעַם בְּאַפָּן אַחֵר, כְּדִי לִשְׂא חֵן בְּעֵינֵיהֶם, וּכְאֵלוֹ זֶה יוֹעִיל לוֹ לְשִׂדּוּכִים, אוֹ שְׂצָרִיף לְהַכְנִיעַ לִישִׁיבָה זֶה אוֹ לִישִׁיבָה אַחֲרֵת וְכוּ' וְכוּ', כֹּל זֶה נִקְרָא חֲנֻפָּה וְלֹא הַכְּנָעָה, עַיִן שָׁם.

תְּאֲמִין לִי, אֶהוּבִי, אַחֵי הַיְקָר! אִם תִּהְיֶה חֲזַק בְּנִקְדָּתְךָ — לְהַדְפִּים וּלְהַפִּיץ סִפְרֵי רַבְּנוּ ו"ל, בּוֹא תְּבוֹא עַל שְׂכָרְךָ, אֲשֶׁר אֵין אַתָּה יָכוֹל לְשַׁעַר וּלְתַאֵר כָּלֵל.

עֲלִיף לְדַעַת, כִּי הָאֲמוּנָה בּוֹ יִתְבַּרֵּךְ, לְהַאֲמִין בְּהַשְׁגָּחַתוֹ הַפְּרָטִי פְּרָטִית, לִידַע שֶׁהַכֹּל מִיָּדוֹ יִתְבַּרֵּךְ, אֵינּוּ בֹא בְּנִקְל, וּצְרִיכִים לְעַבֵּד עַל זֶה יָמִים וְשָׁנִים, וּכְפִי שֶׁהָאָדָם מִתְמַיֵּד מִדֵּי יוֹם בְּיוֹמוֹ בְּאֲמוּנָה הַקְּדוּשָׁה, כְּמוֹ-כֵן יִזְכֶּה לְזֶה, כִּי כִשְׂאָדָם מְכַנִּים אֶת עֲצָמוֹ לְגִמְרֵי בְּאֲמוּנַת אֵין סוּף בְּרוּךְ הוּא, וַיִּוְדַע שֶׁהַכֹּל לְכֹל אֲלֵקוֹת גְּמוּר הוּא, נִשְׁפַּע עֲלָיו אוֹר עֲלִיוֹן מְלַמְעֵלָה, וְזוֹכֶה לְמָה שְׂכּוֹסֶף. אֲשֶׁרֵי מִי שְׂמִתְמַיֵּד בְּלִמּוּד הָאֲמוּנָה הַקְּדוּשָׁה וְכוֹסֶף אֲלֵיהָ, וְאִזּוּ לְרַב טוֹב הַצִּפּוֹן יִזְכֶּה לְהַגִּיעַ.

הַדּוֹרֵשׁ שְׁלוֹמָךְ וּמֵאֲחַל לְךָ כֹּל טוֹב...

אַקוּהָ לְהַשֵּׁם יִתְבַּרֵּךְ, לְהִיּוֹת אַחֵר חַג הַשְּׂבֻעוֹת בְּאַרְץ יִשְׂרָאֵל, וְאִזּוּ נִתְרָאָה, אִם יִרְצֶה הַשֵּׁם, פָּנִים אֶל פָּנִים, וּנְחִיָּה אֶת עֲצָמֵנוּ יַחַד.

קִיחַ אֲשֶׁר ו' תַּקְעַח בְּנַחַל
ו' תַּקְעַח.

בְּעֶזְרַת הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ, מוֹצְאֵי־שִׁבְת־קֹדֶשׁ לְסֵדֶר טְהוֹרָה ה'תשמ"ה.

שְׁלוֹם וּבְרָכָה וְכֹל טוֹב סָלָה יִגִּיעוּ לִידִידֵי יַנִּיק וְחַפִּים, זוֹכָה וּמְזוֹכָה אֶת הַרְבִּים בְּהַפְצַת מַעֲיָנוֹת הַחֲכָמָה חוֹצָה, שׁוֹתָה מִימֵי הַנַּחַל, נַחַל נוֹבֵעַ מְקוֹר חֲכָמָה, זְכוּתוֹ יִגַּן עָלֵינוּ ... גֵּרוֹ יֵאִיר וַיִּזְרַח לְנַצַּח נְצָחִים.

אֶת מַכְתָּבְךָ לְנִכּוֹן קִבְּלָתִי, וְאִין אַתָּה יְכוֹל לְשַׁעַר אֶת גְּדֹל הַשְּׂמֵחָה שֵׁשׁ לִי מִכָּל מַכְתָּב שֶׁאֵנִי מְקַבֵּל מִמֶּךָ, וּבִפְרָטִיּוֹת הַבְּשׂוּרוֹת טוֹבוֹת שֶׁאַתָּה מְבַשֵּׂר לִי בְּכֹל מַכְתָּב וּמַכְתָּב, עַל פְּעֻלוֹתֶיךָ שֶׁאַתָּה פּוֹעֵל בְּהַדְפָּסֶת וְהַפְצַת סִפְרֵי רַבְּנוּ ז"ל, אֲשֶׁרֶיךָ וְאֲשֶׁרֶי חֻלְקֶיךָ!

עֲלֶיךָ לְדַעַת, כִּי כָּל גְּאֻלְתָּנוּ הַנְּצָחִית תְּלוּיָה רַק בְּדַבָּר זֶה, כְּאֲשֶׁר מְקַבֵּל אֶצְלָנוּ, שֶׁשָּׂאֲלוּ פַּעַם אֶת ר' נִפְתָּלִי ז"ל, תְּלַמִּיד רַבְּנוּ ז"ל: תֹּאמֶר לָנוּ, מַה כְּתוּב בְּמַגֵּלֶת סְתָרִים, עֲנֵה וְאָמַר: אֵינִי יְכוֹל לוֹמַר לָכֶם שׁוּם דָּבָר, אֲבָל זֹאת אָמַר לָכֶם, אִם רַב הָעוֹלָם יִקְבְּלוּ אֶת סִפְרוֹ שֶׁל רַבְּנוּ ז"ל, יְכוֹלִים כָּבֹר לְהַכִּין אֶת עֲצָמָנוּ לְבִיאַת הַמָּשִׁיחַ.

וְהִנֵּה בַּדוֹר הַזֶּה נִתְגַּשֵּׁם הַפְּתִיגָם הַזֶּה בְּיוֹתֵר, כִּי אָנוּ רוֹאִים, אִיךָ שֶׁהַמוֹן־עַם חוֹטְפִים אֶת הַקּוֹנְטְרָסִים הַחֲדָשִׁים, אֲשֶׁר בָּהֶם מְבֹאָרִים וּמְסֻבָּרִים בְּדַרְכֵי קֵלָה מְאֹד מְאֹד דְּרָכֵי רַבְּנוּ ז"ל. הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ יַעֲזֹר לָנוּ, שֶׁנִּזְכָּה עוֹד לְהַדְפִּיס הַמוֹן קוֹנְטְרָסִים, עַד שֶׁזֶּה יִכְבֹּשׁ אֶת לְבָבָם שֶׁל אַחֵינוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל, לְהַדְבִּיקָם אֵלָיו יִתְבָּרַךְ.

אַקְוֶה לְהַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ לְהִיּוֹת אַחַר חַג הַשָּׁבוּעוֹת בְּאַרְץ יִשְׂרָאֵל, וְאִז אָבִיא לָךְ הַרְבֵּה קוֹנְטְרָסִים מְאֹד מַעֲנִינִים, וְכֵן עוֹד כְּמָה חֻלְקֵי "אֲשֶׁר בְּנַחַל".

הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ יַעֲזֹר לָנוּ, שֶׁנִּצְלִיחַ דְּרַכְּנוּ תַּמִּיד.

הַדּוֹרֵשׁ שְׁלוֹמֶךָ...

אֲשֶׁר וְ תַקְעֵט בַּנְחַל קִיט
וְ תַקְעֵט.

בְּעֶזְרַת הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ, מוֹצְאֵי-שִׁבְת־קֶדֶשׁ לְסֹדֵר טְהוֹרָה הִתְשַׁמְּ"ה.

שְׁלוֹם וּבִרְכָה וְכֹל טוֹב סָלָה נִגְיָעוּ וַיִּרְדְּפוּ אֶל יְדֵי הַיָּקָר לִי
מְאֹד, שׁוֹתֵה מִימֵי הַנְּחַל, נַחַל נוֹבֵעַ מְקוֹר חֲכָמָה, זְכוּתוֹ יִגַן עָלֵינוּ
... נִרוּ יֵאִיר וַיִּזְרַח לְנֹצָח נֹצְחִים.

אֶת מִכְתָּבְךָ לְנִכּוֹן קִבְלָתִי, וְשִׁמְחָתִי לְשִׁמְעַת הַבְּשׂוֹרוֹת טוֹבוֹת
שְׁאַתָּה מִבְּשֵׁר לִי, שְׁאַתָּה עוֹסֵק בְּהַפְצַת מַעֲיִנוֹת הַחֲכָמָה חוּצָה, אֲשֶׁר
זֶה גַם בְּתוֹךְ גַּם, הֵינּוּ כִּי מוּבָא בְּדַבְרֵי רַבְּנֵינוּ ז"ל (לְקוּטִי-מוֹהֲר"ן, חֵלֶק
א', סִימָן ז'), שֶׁעָקֵר הַנְּסִים הֵם בְּאַרְץ יִשְׂרָאֵל, כִּי שָׁם מִתְגַּלֶּה יַד ה'
בְּגִלּוּי נִפְלֵא מְאֹד.

וְהִנֵּה קָדָם בִּיאַת הַמְּשִׁיחַ מוּבָא בִּזְהַר הַקְּדוּשׁ, שֶׁתִּפְשֹׁט קִלְפָּה
חֲזָקָה עַד מְאֹד בְּאַרְץ יִשְׂרָאֵל מִן הָעַרְב־רֵב, וְהֵם יִמְלְאוּ אֶת כָּל הָאָרֶץ
עִם כְּפִירוֹת וְאַפִּיקוֹרְסוֹת, עַד שֶׁאַפְלוּ בְּלֵב הַכְּשָׁרִים, גַּם-כֵּן יִכְנָסוּ
סִפְקוֹת בְּמִצִּיאוֹת הַנְּזִ"ה בְּרוּךְ הוּא. וְעַכְשָׁו — עַל-יְדֵי הַהֲתַגְלוֹת
הַנּוֹרָאָה שֶׁזִּכְּנֵנוּ בִּדְוֹר הַזֶּה בְּגִלּוּי אֹרֶךְ רַבְּנֵינוּ ז"ל, אָנוּ רוֹאִים נְסִים
נִגְלִים עַל כָּל שְׁעַל וְשְׁעַל, אֲפִי שְׁאִין פְּרוּטָה בְּכִיס, עִם כָּל זֹאת אָנוּ
מְצַלִּיחִים לְהַדְפִּיס רְבָבוֹת רְבָבוֹת סִפְרִים מִסְפְּרֵי רַבְּנֵינוּ ז"ל, וְלִהְפִּיעֵם
בְּכָל שְׁכָבוֹת הָעֵם, אֲשֶׁר מְלַבֵּד שְׁזָה בְּעֶצְמוֹ גַּם, כִּי הַכִּיס רִיק וְאִין
בוֹ, עִם כָּל זֹאת אָנוּ מְדַפְּסִים וּמְפִיעִים רְבָבוֹת רְבָבוֹת סִפְרִים, עוֹד
זֹאת הַתִּכְוֵן שֶׁל הַסְּפָרִים, הוּא הַתַּגְלוֹת אֹרֹךְ יִתְבָּרַךְ בְּגִלּוּי נוֹרָא וְנִפְלֵא
מְאֹד מְאֹד, אֲשֶׁר לֹא הֵיטֵה כְּזֹאת מִימֵי קָדָם, שְׁזָה מְגַלֶּה אֶת אֲמִתַּת
מְצִיאוֹתוֹ יִתְבָּרַךְ, וְאֲשֶׁר אִין שׁוּם מְצִיאוֹת בְּלַעֲדֵיו יִתְבָּרַךְ כָּלֵל, וּבְכָל
תְּנוּעָה וְתַנוּעָה שֶׁם אֵלּוּפוֹ שֶׁל עוֹלָם.

נִמְצָא, שֶׁכָּל הַעֲנִיָּן הַקְּדוּשׁ וְהַנּוֹרָא הַזֶּה הוּא גַם בְּתוֹךְ גַּם, גַּם
— שֶׁמְדַפְּסִים אֶת הַסְּפָרִים, בְּתוֹךְ גַּם — שֶׁמְגַלִּים אֶת הַנְּסִים
שֶׁבְּאַרְץ יִשְׂרָאֵל.

אֲחֵי הַיָּקָר! מוֹהֲרַנְיָת ז"ל אָמַר פַּעַם לְכַתּוֹ שֶׁל רַבְּנֵינוּ ז"ל מֵרַת
אֲדָל, עָלֶיהָ הַשְּׁלוֹם, לְאַחַר שֶׁסְּפָרָה לוֹ חֵלוֹם שֶׁחֲלָמָה, אִיךָ שְׁבִית-

הַכְּנֻסָּת מְלֵא אַנְשִׁים מִפֶּה לְפֶה, וְאֵי אֶפְשָׁר לְהַכְנִיס, וְכֻלָּם הִסְכִּימוּ פֶּה אַחַד לֹא לְהַנִּיחַ אֶת רַבְּנוּ וְ"ל לְהַכְנִיס, וְכִשְׁבָּא רַבְּנוּ וְ"ל — לֹא הִתְפַּעַל כָּלֵל, רַק הִתְחִיל לְהַכְנִיס, וְתַכְף-וּמְיָד כְּשֶׁנִּכְנַס, הִרְאִישׁוֹן הֶלֶךְ לְצַד, וְאַחֲרֵי-כֵן הֶלֶךְ רַבְּנוּ וְ"ל עוֹד פְּסִיעָה, וְהִשְׁנִי הֶלֶךְ לְצַד, וְכֵן הִשְׁלִישִׁי וְכוּ' וְכוּ', כָּלֵם זֶה לְצַד כְּשֶׁרַבְּנוּ וְ"ל רַק פֶּסַע פְּסִיעָה אַחַת, עַד שֶׁהִגִּיעַ אֶל מְקוֹמוֹ בַּמְזֻרָח. וְעָנָה עַל זֶה מוֹהֲרֵנֵי תְ"ל בְּהִתְלַהְבוֹת עֲצוּמָה: כֵּן הוֹלֵךְ דְּבַר רַבְּנוּ וְ"ל, אֶת הַפְּסִיעָה הִרְאִישׁוֹנָה רוֹאִים וְלֹא יוֹתֵר, וְאָנוּ צְרִיכִים לְעֲשׂוֹת רַק פְּסִיעָה אַחַת.

אָחִי הַיְקָר! תִּדַע שְׁכָל עֲנִינְיָהּ הֵם כְּעֲצָם בְּגֵרוֹן לְסַמֵּ"ךְ-מִ"ם, וְעַל-כֵּן לֹא בְּחֻנָּם שָׁבַר לָךְ אֶת הַמְּכֻנְיָת, כִּי הוּא מְאֹד מְאֹד מִפְּחַד מִמֶּךָ. וְעַל-כֵּן זָכַר, זָכַר יְדִיעָה זֹה, שְׂאִין לָנוּ לְעֲשׂוֹת אֶלָּא פְּסִיעָה אַחַת, וּבְיָדָאֵי יִגְמַר בְּעֵדְנוּ רַבְּנוּ וְ"ל, וְנִזְכָּה לְהַצְלִיחַ תְּמִיד, אִם לֹא נִיָּאשׁ עֲצָמְנוּ.

חֲמֻדַּת לְבָבִי! רְאֵה לְשִׁמְחָה אֶת עֲצָמְךָ בְּשִׂמְחַת הַמְּצוּוֹת, אֲשֶׁר רַבְּנוּ וְ"ל אָמַר (לְקוּטִי-מוֹהֲרֵ"ן, חֶלֶק א', סִימָן כד), שְׁעַל-יָדֵי שֶׁהָאָדָם שִׂמְחָה מְאֹד מְאֹד בְּשִׂמְחַת הַמְּצוּוֹת, הוּא יְכוּל לְהִתְעַלּוֹת בְּתַכְלִית הַעֲלִיָּה, עַד שְׁיִכּוּל לְהִשְׁיֵג אֶת הָאוֹר אֵין סוּף בְּרוּךְ הוּא בְּבַחֲיַנְת מְטִי וְלֹא מְטִי, הֵינּוּ שֵׁי־שִׁיג אֶת אוֹרוֹ יִתְבָּרַךְ בְּתִשׁוּקָה וּבַחֲיִוִּת וּבְזִיוִּת וּבְנֻעָם כְּזֶה, עַד שֶׁמִּמְעַט מְעַט יִתְבַּטֵּל מִמְּצִיאוֹת וְכוּ' וְכוּ'.

וְאֵל כָּל זֶה יְכוּלִים לְזַכּוֹת עַל-יָדֵי תַקְוָה הַשְּׂמֻחָה, וּבַפְּרָטִיּוֹת שִׂמְחָה כְּזֹה, שֵׁי־שִׁי לָךְ לְשִׂמְחָה עַל נֻעַם חֶלְקֶךָ, אֲשֶׁר בַּנְחַל שֵׁם גּוֹרְלֶךָ וְחֶלְקֶךָ, וְאַתָּה זוֹכֵה וּמְזַכֵּה אֶת הָרַבִּים, וּמְקַרְבֵּם אַנְשִׁים תַּחַת כְּנָפֵי הַשְּׂכִינָה, אֵין עוֹד שִׂמְחָה לְמַעַלָּה כְּשִׂמְחָה זֹה שֶׁל אָדָם הַמְּקַרְבֵּם רְחוּקִים אֵלָיו יִתְבָּרַךְ.

רְאֵה, אֶהוּבִי, אָחִי! לְהִיּוֹת רְגִיל עַל קְבָרֵי הַצְּדִיקִים, וְתִשְׁפֹּף שָׁם אֶת נַפְשְׁךָ לְפָנָיו יִתְבָּרַךְ, וְתִסַּפֵּר לְפָנָיו כָּל מַה שֶׁעוֹבֵר עָלֶיךָ בַּפְּרָטִי פְּרָטִיּוֹת, כִּי מְקוֹם קְבָרֵי הַצְּדִיקִים הוּא אֲדַמַּת קֹדֶשׁ, קֹדֶשׁ קֹדְשִׁים, שָׁם מִנַּח הַגּוֹף הַקְּדוֹשׁ שֶׁל הַתְּנַא אוֹ הָאֲמוּרָא אוֹ הַצְּדִיק שֶׁהִיָּה כְּלִי מִשְׁכָּן לְנִשְׁמַתוֹ הַקְּדוֹשָׁה וְהִטְהוּרָה. עַל-כֵּן כְּשֶׁבָּא אָדָם אֶל קְבַר

אֲשֶׁר ו' תִּקַּפ בְּנַחַל קַבָּא

הַצְדִּיק, וּמִתְחִיל לְכַוֵּן שָׁם, וּמִסְפָּר אֶת כָּל נִגְעֵי לְבָבוֹ וּמְכַאוֹבָיו וְכָל מַה שְּׁעוֹבֵר עָלָיו, וּמִתְחַנֵּן אֵלָיו יִתְבָּרֵךְ, מִכָּל שְׂפָן מִי שִׁיּוֹדֵעַ לְכוּן אֶת הַפְּנוּת הַיְדוּעוֹת, וּמִיַּחַד יְחוּדִים הַשִּׁיְכִים אֶל הַצְדִּיק הַזֶּה, מוֹרִיד אֶת נְשֻׁמָּתוֹ, וּמְרַפֵּיבָה אֶל גּוּפוֹ הַקָּדוֹשׁ, וְאִזּוּ נַעֲשִׂים שָׁם יְחוּדִים נוֹרָאִים וְנִפְלְאִים, וְהַתְּפִלוֹת שֶׁמִּתְפַּלֵּל מְקַבְּלוֹת שָׁם מְאֹד מְאֹד, אֲשֶׁרֵי מִי שִׁיְהִיָּה רָגִיל לְכַרַח תָּמִיד אֶל קַבְרֵי הַצְדִּיקִים, אֲשֶׁרֵי לוֹ וְאֲשֶׁרֵי חֶלְקוֹ!

נָא וְנָא לְהַזְכִּירָנִי לְטוֹבָה בְּכָל הַמְּקוֹמוֹת הַקָּדוֹשִׁים שֶׁל קַבְרֵי הַצְדִּיקִים, וּלְבַקֵּשׁ הַרְבֵּה רַחֲמִים עָלַי הַנִּבְּזָה בְּגִשְׁמִיּוֹת וּבְרוּחַנִיּוֹת.

רְאֵה לְכַתֵּב לִי מִכְּתָב אֶחָד בְּכָל שָׁבוּעַ, וּמִמָּשׁ תַּחֲיָה אוֹתִי.

הַקָּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא יַעֲזֹר לָךְ, שֶׁתִּזְכֶּה לְצֵאת מַחֻבוֹתֶיךָ וְלִשְׁפַע עֲלֶיךָ שְׁפַע גָּדוֹל בְּפָרְנֶסָה.

הַדּוֹרֵשׁ שְׁלוֹמְךָ...

ו' תִּקַּפ.

בְּעִזְרַת הַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ, מוֹצְאֵי-שִׁבְת־קַדְשׁ לְסִדְר טְהוֹרָה ה'תשמ"ה.

שְׁלוֹם רַב וּבִרְכָּה וְכָל טוֹב סָלָה נִגְיַעוּ וַיִּרְדְּפוּ אֶל אֶהוֹבֵי, יְדִידֵי הַיָּקָר לִי מְאֹד, שׁוֹתֵה מִימֵי הַנַּחַל, נַחַל נוֹבֵעַ מְקוֹר חֲכָמָה, זְכוּתוֹ נִגַּן עָלֵינוּ ... גִּרוֹ יְאִיר וַיִּזְרַח לְנִצְחָה נְצַחִים.

אֶת מִכְּתָבְךָ לְנִכוּן קַבְּלָתִי, וּמְאֹד מְאֹד אֲנִי מְצַטְעֵר בְּצַעֲרֶךָ הַקָּשָׁה. אֵךְ כְּבָר לְמַד אוֹתֵנוּ רַבְּנוּ ז"ל, שֶׁעַקֵּר הַתְּכָלִית בְּזֶה הָעוֹלָם — לְמַצָּא הַרְחֻבָּה בְּתוֹךְ הַצָּרָה (עֵינַן בְּלִקוּטֵי-מוֹהַר"ן, חֶלֶק א', סִימָן קצ"ה), שֶׁפָּרַשׁ אֶת הַפְּסוּק (תְּהִלִּים ד, ב): "בְּצָר הִרְחַבְתָּ לִּי", הִינּוּ שֶׁאֶפְלוּ בְּהַצָּרָה בְּעֶצְמָה הַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ מְרַחֵיב לָנוּ, כִּי אִם יִסְתַּפֵּל הָאָדָם עַל חֲסֵדֵי הַשֵּׁם — יִרְאֶה, שֶׁאֶפְלוּ שֶׁהַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ מֵצַר לוֹ, גַּם בְּצָרָה עֶצְמָה הַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ מְרַחֵיב לוֹ וּמְגַדִּיל חֲסֵדוֹ עִמוֹ, עֵינַן שָׁם.

קכב אשר ו' תקפ בנחל

ועל-כן ראה, אהובי, אחי היקר! להתחזק מאד, ולחפש
הרחבות בתוך צרתך. סוף כל סוף עזר לך השם יתברך, ויש לך
אשה, שעל ידה אתה נצול מעברות.

הן אמת, שיש לך בעיות עם הבנות שלך, אבל אף-על-פי-כן
עליך לדון אותה לכף זכות, היא לא אשמה בגלל בנותיה, ומה גם
שצריכים להבין את הבנות, כי הן לעת עתה, בעוונותינו הרבים,
תחת השקפה חילונית, ועל-כן עליך לעשות כל מיני פעולות
שבעולם להשפיע עליהן אור ונעם וזיו היהדות.

בנדאי כל יהודי חושק וכוסף לקבץ רחוקים אל הקדוש-ברוך-
הוא, ויזא בחוץ, ומחפש ומבקש לקרב איזה אדם, וכשאינו מוצא,
אזי הוא שבור, כי הימתן שאני רוצה לקרב רחוקים וזה לא הולך
לי?! והוא שוכח, כי יש בביתו אשה ובנים ובנות, אשר צריכים
לקרב אותם תחלה אל היהדות, ועל-כן במקום לצאת בחוץ ולחפש
רחוקים, ולקרובם תחת פנפי השכינה, תתחיל בביתך, ותקרב את
בנות אשתך, ותרחם עליהן ותחזק אותן ותשמחן, ובנדאי על-ידי
אהבה תזכה סוף כל סוף לקרבן אליו יתברך.

נא ונא, אחי היקר! שמר עצמך מעברות, וראה לדבר בכל יום
אליו יתברך, ותספר לו את כל נגעי לבבך ומכאובי נפשך, אין אתה
יכול לשער ולתאר מעלת הענין הזה, הלא רבנו ז"ל גלה לנו,
שעל-ידי שיחה בינו לבין קונו, נעשה למעלה בעולמות העליונים
מה שנעשה.

ועל-כן אל תהיה בטלן, ראה לדבר בכל יום אליו יתברך,
ותתודה על חטאותיך המרבים, כי לפי דעת הרמב"ם והחננוף מצות
ודוי היא שרש התשובה, ועל-כן אשרי מי שמתודה בכל יום, ואז
רב טוב הגנוז והצפון ישרה עליו.

ורבנו ז"ל אמר (לקוטי-מוהר"ן, חלק א', סימן ד'): על-ידי שאדם

אֲשֶׁר ו' תִּקְפָּא בְּנַחַל קַכְג

מִתּוֹדָה, מִמְשִׁיף עַל עֲצָמוֹ עֲרֵבוֹת נֵעַם אוֹר הָאֵין סוֹף בְּרוּף הוּא, עֵין שָׁם.

חִזֵּק וְאַמֵּץ, כִּי בְּוֹדָי לֹא יַעֲזֹב אוֹתְךָ הַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ.

הַדּוֹרֵשׁ שְׁלוֹמְךָ...

ו' תִּקְפָּא.

בְּעִזְרַת הַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ, מוֹצְאֵי־שִׁבְת־קִדְשׁ לְסֹדֵר טְהֵרָה ה'תשמ"ה.

שְׁלוֹם רַב וּבִרְכָּה וְכֹל טוֹב סְלָה יִגִּיעוּ וְיִרְדְּפוּ אֶל יְדֵי הַיְקָר לִי מְאֹד, שׁוֹתֶה מִימֵי הַנַּחַל, נַחַל נוֹבֵעַ מְקוֹר חֲכָמָה, זְכוּתוֹ יִגַּן עָלֵינוּ ... נֵרוֹ יֵאִיר וְיִזְרַח לְנֹצַח נֹצְחִים.

אֵת מִכְתָּבְךָ לְנִכּוֹן קִבְלָתִי, וּמְאֹד מְאֹד שְׂמַחְתִּי לְשִׁמְעַע הַטּוֹב מִמֶּךָ, וְדַבְרָתִי עִם אָבִיךָ וְאַמֶּךָ, כִּי הֵם טִלְפָּנוּ אֵלַי, וְחִזְקָתִים מְאֹד, וּמְאֹד נִהְנֵנוּ, כִּי הִבְטַחְתִּי לָהֶם שְׂאֲדַבֵּר עִמָּךְ.

רְאוּי לָנוּ לְשִׁמַּח מְאֹד עַל נֵעַם חֻלְקָנוּ, אֲשֶׁר בְּנַחַל שָׁם גּוֹרְלָנוּ, חֲבָלִים נִפְלוּ לָנוּ בְּנֻעִימִים. וּמָה הֵינּוּ עוֹשִׂים בְּלֵי רַבְּנוּ ו' ? ! תְּאַמֵּין לִי, שְׁזוֹ הַשְׂמָחָה הַכִּי גְדוֹלָה בְּזֵה הָעוֹלָם, שְׂאָנוּ זוֹכִים לִידַע מִרַבְּנוּ ו' ל וּמַעֲצוֹתָיו הַקְּדוֹשׁוֹת.

רְאֵה לְשִׁמֵּר אֵת בֵּיתְךָ — זוֹ אֲשֶׁתְּךָ, כִּי אִמְרוּ חֲכָמֵינוּ הַקְּדוֹשִׁים (בְּבֹא מְצִיעָא נט.): אוֹקִירוּ לְנִשְׁיִכּוֹ כִּי הֵיכִי דְתַתְּעִתְרוּ; וְרַבְּנוּ ו' ל הַזְּהִירָנוּ עַל זֶה בְּיוֹתֵר — לְכַבֵּד וּלְיַקֵּר אֵת אֲשֶׁתּוֹ, וְאָמַר: הֲלֹא הִרְבֵּה הֵן סוֹבְלוֹת עֲצֵר הָעֵבֹר וְהַלְדָּה וְהַגְּדוּל (עֵין שִׁיחוֹת־הַר"ן, סִימָן רסד). עַל־כֵּן רְאֵה מְאֹד לְכַבֵּד וּלְיַקֵּר אֵת אֲשֶׁתְּךָ, כִּי אֲשֶׁתּוֹ שָׁל אָדָם — זוֹ הַמְּלָכוֹת שָׁלוֹ מִקּוֹמַת פְּרָצוֹף הַסְּפִירוֹת כִּידוּעַ, כִּי הָאִישׁ הוּא בְּחִינַת יַעֲרִי אֲנַפִּין, וְהָאִשָּׁה הִיא בְּחִינַת הַנְּקֵבָא דְלֵיהּ, כַּמּוּבָא בְּסִפְרֵי קַבְלָה.

חֲמִדַּת לְבָבִי! עֲכָשׁוּ הַגִּיעַ הַקֵּץ, צְרִיכִים לְקַדֵּשׁ מְאֹד אֵת הַעֵינַיִם, לְהַרְגִיל אֵת עֲצָמוֹ לְהַסְתַּכֵּל בְּכֹל דְּבַר בְּחִיּוֹת אֱלֹקוֹת

קכד אָשֶׁר ו' תִּקְפֹּב בְּנַחֵל

הַמְקַיֵּמַת וּמְחַיֶּה וּמְהַיָּה אֶת הַדְּבָר הַזֶּה, וְעַל־יְדֵי שְׂאֲדָם מְסַתְּפֵל רַק
עַל חַיּוֹת אֱלֻקוֹת שְׂיִישׁ בְּכָל דְּבָר, עַל־יְדֵי־זֶה מְמַשִּׁיף עַל עֲצָמוֹ אוֹר
נוֹרָא וְנִפְלָא מְאֹד הַשׁוֹרֵף אֶת כָּל הַקְּלָפוֹת.

כִּי בְּאֵמַת מֵהֵן הַקְּלָפוֹת? הֵם מְכַסִּים וּמְסַתְּרִים אֶת אֲמַתַּת
מְצִיאוֹתוֹ יִתְבָּרֵךְ, אֲזִי הוּא בְּטֵל לְגַמְרֵי אֱלִיו יִתְבָּרֵךְ, וְאִין שׁוּם רַע
וּמְכַשׁוּל וְנִגְעַע וּמְשַׁחִית יְכוּל לִגְעַע בּוֹ, מֵאַחַר שֶׁמְסַתְּתָר בְּסִתְרָא צֵל
כְּנַפְיוֹ יִתְבָּרֵךְ. אָבֵל עַל־יְדֵי עֲוֹנוֹתָיו הַמְרַבִּים, הוּא גּוֹרֵם לְעֲצָמוֹ
כְּסוּיִים וְהַסְתְּרוֹת הַמְכַסִּים מִמֶּנּוּ אוֹרוֹ יִתְבָּרֵךְ, וּבְשִׁבִיל זֶה הוּא סוֹבֵל
כָּל־כָּף בְּחַיִּיו, וְעוֹלָם חֲשׂוֹף בְּעֵדוֹ, וְאִין לוֹ שׁוּם אוֹר. אָבֵל כְּשְׂאֲדָם
מְרַגִּיל אֶת עֲצָמוֹ לְהַסְתְּפֵל בְּכָל דְּבָר רַק בְּשִׁכְל וּבְחַיּוֹת אֱלֻקוֹת שְׂיִישׁ
בְּכָל דְּבָר, עַל־יְדֵי־זֶה זוֹכֵה לְמִצָּא חַן אֲצֵלוֹ יִתְבָּרֵךְ וְאֲצֵל בְּנֵי־אָדָם,
כִּי בְּזֶה שְׂאֲדָם מְסַתְּפֵל אֱלִיו יִתְבָּרֵךְ, נַעֲשֶׂה אִישׁ רוֹחֲנִי, כִּי מְקַשֵּׁר
אֶת הָעוֹלָם הַזֶּה בְּעוֹלָם הַבָּא, אֲשֶׁר אִין לָךְ מַעֲלָה יוֹתֵר עֲלִיוֹנָה מְזוֹ,
שְׂאֲדָם גְּשָׁמִי מְסַתְּוֹבֵב בְּזֶה הָעוֹלָם, וּמְשַׁתְּדֵל לְדַבֵּק עֲצָמוֹ בְּעֲלִיוֹנִים,
אֲשֶׁרֵי לוֹ וְאֲשֶׁרֵי חֵלְקוֹ, יְהִי חֵלְקִי בְּחֵלְקוֹ!

אָחִי, אָחִי הַיְקָר! חֲזוּק וְאַמֵּץ לְדַבֵּר בְּכָל יוֹם אֱלִיו יִתְבָּרֵךְ,
וּתְזַכִּירֵנִי לְטוֹבָה אֲצֵל צִיוֹנוֹ הַקְּדוֹשׁ שֶׁל רַבְּנוּ הָאֲר"י וְ"ל וְהַבֵּית
יוֹסֵף. וְהַשׁוֹמֵעַ תְּפִלוֹת יִשְׂרָאֵל, יִשְׁמַע וְיִקְבֹּל אֶת תְּפִלָּתְךָ.

הַדּוֹרֵשׁ שְׁלוֹמְךָ בְּאַהֲבָה רַבָּה תְּמִיד...

ו' תִּקְפֹּב.

בְּעֶזְרַת הַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ, יוֹם רֵאשׁוֹן לְסִדְרָא אַחֲרֵי קְדוּשִׁים, א' דְּרֵאשׁ חֲדָשׁ אִיר ה'תשמ"ה.

שְׁלוֹם רַב.

אֶת מִכְתָּבְךָ לְנִכּוֹן קִבְּלָתִי וּמְאֹד שְׂמַחְתִּי.

הַקְּדוּשׁ־בְּרוּךְ־הוּא יַעֲזֹר לָךְ, שְׂתַלְדִּי בְּשְׁלוֹם בְּעֵתוֹ וּבְזַמְנוֹ,
וְשִׁתְּהִיָּה הוֹלְדָה בְּנִקְל.

אֲשֶׁר ו' תקפג בנחל קכה

הַרְגִּילִי עֲצֻמָּךְ עֲכָשׁוּ בְּעַת הַהֲרִיזוֹן לומר הַרְבֵּה שְׁמוֹת הַצְּדִיקִים, וּבְזָכוֹת זֶה יַעֲזֹר לָךְ הַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ, שְׂיֵצֵא הַיּוֹלֵד בְּרִיא וְשֶׁלֶם בְּגִשְׁמִיּוֹת וּבְרוּחַנִיּוֹת, וְתִמְשָׁךְ עָלָיו זְכוֹת כָּל הַצְּדִיקִים שְׂאֵת מִזְכָּרְתְּ אֶת שְׁמוֹתֵיהֶם הַקְּדוֹשִׁים.

בְּעַת שְׁתִּשְׁבִּי עַל הַמִּשְׁבֵּר, תִּשְׁתַּדְּלִי לומר מִזְמוֹר ק' בַּתְּהִלִּים, שֶׁהוּא "מִזְמוֹר לַתּוֹדָה", אֲשֶׁר רַבְּנוּ ז"ל אָמַר (לְקוּטֵי מוֹהֲרָן, חֶלֶק ב'), סִימָן ב'), שְׂאֵמִירַת "מִזְמוֹר לַתּוֹדָה" מְסַגֵּל לְמִקְשָׁה לִילָד, "לַתּוֹדָה" אוֹתִיּוֹת "תּוֹלְדָה", גַּם יֵשׁ בְּמִזְמוֹר זֶה קס"ח אוֹתִיּוֹת, קס"ח חֶסֶד בְּא"ת ב"ש. הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא יַעֲזֹר לָךְ, שְׁתִּהְיֶה הַיּוֹלֵדָה בְּנִקְלָה, וְיִמְשָׁךְ עָלֶיךָ חֶסֶד גָּדוֹל.

נָא וְנָא לְהַרְחִיק מִמֶּךָ אֶת הָעֲצָבוֹת, תִּרְאִי לְשִׂמְחָה אֶת עֲצֻמָּךְ בְּכָל מִינֵי אָפְנִים שְׁבַעוּלָם, וּבִפְרָטִיּוֹת לְשִׂמְעָה כְּלֵי זָמֵר בְּכָל יוֹם.

רְאִי לְשִׂמְחָה וּלְחִזּוֹק אֶת בְּעַלְךָ, אֲשֶׁר מַעֲלַת הָאִשָּׁה הַמְּחַזְּקָת וּמְשַׂמַּחַת אֶת בְּעַלָּהּ — אֵין לְשַׁעַר וְאֵין לְתֹאֵר כָּלֵל, כִּי עַל-יְדֵי-זֶה נִתְרַחֵב לְבוֹ וְדַעַתּוֹ, וְאֵז כַּמִּים הַפְּנִים אֶל הַפְּנִים הַבְּעַל מְחַזֵּק וּמְשַׂמַּח אֶת אִשְׁתּוֹ.

עֲכָשׁוּ שְׂאֵת אוֹחֲזֵת כְּכֹר בַּחֲדָשׁ הַתְּשִׁיעִי, לְדַעַתִּי, תַּחֲזִירִי אֶת הַיּוֹלֵדָה לְשִׂכְנִים, כִּי אֵת צְרִיכָה אֶת הַכַּחוֹת בְּשִׁבְלֶךָ.

הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא יַעֲזֹר לָךְ, שְׁתִּבְשְׂרִי לִי תָמִיד בְּשׁוֹרוֹת טוֹבוֹת, אָמֵן.

הַמְּאַחַל לָךְ הַיּוֹלֵדָה בְּנִקְלָה...

ו' תקפג.

בְּעִזְרַת הַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ, יוֹם רֵאשׁוֹן לְסִדֵּר אַחֲרֵי-קְדוּשִׁים, א' דְּרֵאשׁ חֲדָשׁ אֵיר ה'תשמ"ה.

שְׁלוֹם רַב.

קבו אָשׁר ו' תקפד בנחל

אַתּ מַכְתָּבְךָ לְנִכּוֹן קִבְּלֹתִי, וּמְאֹד מְאֹד זְעֻזְעֵ אֶת לְבִי הַצָּעֵר
הַקָּשָׁה שְׁעוֹבֵר עָלֶיךָ וְעַל יְלִדֶיךָ. הִיָּה מְאֹד רְצוּי, שֶׁתִּקְשְׁרֵי אֶת עֲצָמְךָ
תִּכְףּ-וּמִיד אֶל הָרֵב בְּשִׁכּוּנָה שְׁלָכֶם, שִׁיכְנִיס אֶת עֲצָמוֹ בְּעֵבִי הַקּוֹרָה
לְעִשׂוֹת שְׁלוֹם בֵּינָךְ לְבֵין בְּעֵלְךָ.

לְדַעֲתִי, אִם הֵיית מְדַבֶּרֶת תְּמִיד עִם בְּעֵלְךָ בְּצוּרָה יְפָה וּבְאֵהָבָה
גְּדוּלָה, הֵיית מְקַרְבֶּת אוֹתוֹ מְאֹד מְאֹד, וְהִיָּה מְאֹד מְקַשֵּׁר אֵלֶיךָ יוֹתֵר
מִהַהוֹרִים, כִּי יֵשׁ בְּעַל שְׁצָרֶיךָ תְּשׁוּמַת-לֵב מִיַּחַדָּת, וּכְנֹרָאָה אֶחָד
מֵהֶם זֶה בְּעֵלְךָ, וַיַּעַן שְׂאִינוֹ מְקַבֵּל תְּשׁוּמַת-לֵב מִמֶּךָ, אֲזִי הוּא מְחַפֵּשׁ
תְּשׁוּמַת לֵב אֲצֵל הַהוֹרִים שְׁלוֹ, וְאִם אֶת תְּשׁוּמַתִּי וְתִרְאִי לוֹ תְּשׁוּמַת-לֵב
מִיַּחַדָּת, אֲזִי תוֹכְלִי לְהִרְחִיב אֶת לְבוֹ אֵלֶיךָ.

הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא יַעֲזֹר לְךָ, שֶׁיִּשְׁתַּנֶּה הַמַּצָּב לְטוֹבָה וְתִצְיָתִי
אוֹתִי, וְאֲזו תִּצְלִיחִי בְּשְׁלוֹם בֵּיתְךָ.

הַמְּאַחַל לְךָ הַצְּלָחָה רַבָּה...

תקפד.

בְּעִזְרַת הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ, יוֹם רֵאשׁוֹן לְסֵדֵר אַחֲרֵי קְדוּשִׁים, א' דְּרֵאשׁ חֲדָשׁ אִיר ה'תשמ"ה.

שְׁלוֹם וּבִרְכָה וְכָל טוֹב סָלָה יִגִּיעוּ וְיִרְדְּפוּ אֶל אֶהוּבִי, יְדִידֵי הַיָּקָר
לִי מְאֹד, שׁוֹתָה מִיָּמֵי הַנַּחַל, נַחַל נוֹבֵעַ מְקוֹר חֲכָמָה, זְכוּתוֹ יִגַּן עָלֵינוּ
... נִרוּ יֵאִיר וְיִזְרַח לְנֹצַח נֹצְחִים.

אַתּ מַכְתָּבְךָ לְנִכּוֹן קִבְּלֹתִי, וְשִׂמְחָתִי מְאֹד לְשִׁמְעַ הַטּוֹב מִמֶּךָ,
וּבְכַרְט, שְׁזָכִיתָ בְּזָכִיּוֹת חֲנָם לְהִיּוֹת עַל צִיּוֹן רַבְּנוּ ז"ל, אֲשֶׁר אֵין
לְמַעַלָּה מִזֶּה בְּתַקּוֹן הַנְּשָׁמוֹת.

וַיְדוּעַ אֲצֵלְנוּ מַה שְּׂאֵמֵר מוֹהֲרַנְיָת ז"ל: עֲנֵשׁ הַגְּלָגוּל הוּא עֲנֵשׁ
קָשָׁה מְאֹד מְאֹד, וְרֵאוּי לְאָדָם לְהִתְעַקֵּשׁ בְּבֵית דִּין שֶׁל מַעַלָּה שְׁלֵא
יִחְזֹר לְעוֹלָם הַזֶּה, אֲבָל אִם יִדַּע, שְׂאֵם יִתְגַּלְּגַל יִזְכֶּה לְהִיּוֹת עַל צִיּוֹן
רַבְּנוּ ז"ל בְּעִיר אוֹמֵן, כְּדֵאי לִירֵד וּלְהִתְגַּלְּגַל עוֹד פְּעַם בְּזֶה הָעוֹלָם.

אֲשֶׁר ו' תַּקְפָּה בְּנַחַל קְצוֹ

מָאד מָאד אָנִי שְׂמַח, שְׁנִתְרַבָּה הַקְבוּץ שְׁלָכֶם, וְנִתְקַרְבוּ מְקַרְבִּים
חֲדָשִׁים. רְאֵה לְדַבֵּר עִם כָּל אֶחָד בְּכָל יוֹם מִרְבֵּנוּ ו' לְ וּמְעַצּוֹתָיו
הַקְדוּשׁוֹת, כְּאֲשֶׁר הָיָה מְנַהֵגוֹ שֶׁל מוֹהֲרֵנוּ"ת ו' ל, שֶׁהָיָה מְדַבֵּר בְּכָל
יוֹם וַיּוֹם עִם אֶחָד מִרְבֵּנוּ ו' ל, וְאִם אָרַע יוֹם אֶחָד, שְׁלֹא נִכְנַס אֲצִלוֹ
מִיָּשׁוּהוּ, אָנִי יֵצֵא הוּא לַחוּץ וְחָפֵשׁ אִיזָה אָדָם לְדַבֵּר עִמוֹ מִרְבֵּנוּ ו' ל.

הֲלֹא סוּד רְבֵנוּ ו' ל הוּא הַכְּלִי, שְׂכַשְׂמַנִּיחִים אוֹתוֹ עַל אִיזוֹ
בְּהֵמָה אוֹ חֲזִיה, הוּא שֶׁר הַנְּגוֹן הַנִּפְלָא וְהַנְּעָרָב מָאד מָאד (עֵינ
סְפוּרֵי-מְעֻשִׁיּוֹת, מְעֻשָׂה יֵא, מִהֲבָנִים שְׁנַחֲלָפוּ), הֲלֹא כְּשֶׁמְדַבְּרִים עִם אִיזָה
אָדָם מְעַצּוֹתָיו הַקְדוּשׁוֹת שֶׁל רְבֵנוּ ו' ל, הוּא נִתְעוֹרֵר מָאד מָאד,
וְנִמְשָׁךְ לְבָבוֹ אֵלָיו יִתְבַּרֵךְ בְּתִשׁוּקָה נוֹרְאָה וְנִפְלְאָה עַד מָאד.

פֹּה תִקְבַּל רְצוּף אַרְבָּעָה קוֹנְטֵרַסִים חֲדָשִׁים שְׂאֵךְ יֵצְאוּ מִן
הַדְּפוּס, גַּם "שְׂמִירַת הַזְּמַן" מְתַרְגֵּם לְאִנְגְּלִית, אֲקַנְהָ שְׂיַחֲיָה אוֹתָךְ.

אָנִי שׁוֹלַח לָךְ הַיּוֹם בְּדֹאֵר רְגִיל חֲבִילָה סְפָרִים מְכָל הַקוֹנְטֵרַסִים
שֶׁהִדְפַסְנוּ עַד הַיּוֹם, לְמַעַן תַּחֲלִקֶם בֵּין הַחֲבָרִים הַמְקַרְבִּים הַחֲדָשִׁים.

הַדּוֹרֵשׁ שְׁלוּמָךְ...

ו' תַּקְפָּה.

בְּעִזְרַת הַשֵּׁם יִתְבַּרֵךְ, יוֹם רֵאשׁוֹן לְסִדֵּר אַחֲרֵי קְדוּשִׁים, א' דְּרֵאשׁ חֲדָשׁ אִיר ה'תשמ"ה.

שְׁלוֹם וּבְרָכָה וְכָל טוֹב סְלָה יִגִיעוּ וַיִּרְדְּפוּ אֶל הַיָּקָר וְהַנְּעִלָה,
שׁוֹתָה מִימֵי הַנַּחַל, נַחַל נוֹבֵעַ מְקוּר חֲכָמָה, זְכוּתוֹ יִגַּן עֲלֵינוּ ... גְרוֹ
זְאִיר וַיִּזְרַח לְנִצָּח נְצָחִים.

לְנִכּוֹן קְבִלְתִּי אֶת דְּרִישַׁת שְׁלוּמָךְ, וּמָאד מָאד אָנִי מִשְׁתוֹקֵךְ
לְרֵאוֹתָךְ, וְעַל-כֵּן-פָּנִים כָּתַב יָדְךָ, אֲשֶׁר רְבֵנוּ ו' ל אָמַר (לְקוּטֵי-מוֹהֲרֵנוּ.
חֲלֵק א', סִימֵן קַעג), אֲשֶׁר בְּתוֹךְ הַכְּתָב מִנַּחַת נִפְשׁ הָאָדָם, בְּסוּד (שְׁבַת
קה): אָנָּה נִפְשֵׁי כְּתָבִית יְהִיבִית; הִינּוּ שֶׁהַכּוֹתֵב נוֹתֵן נִפְשׁוֹ בְּתוֹךְ הַכְּתָב
וְגַם פְּנִימִיּוֹת נִפְשׁוֹ עֲדִין שָׁם.

קכח אָשֶׁר ו' תקפה בַּנְחַל

ידוע אצל אנשי שלומנו הקדושים, אשר נקדת החבר היא עקר גדול בהתקרבות לרבנו ז"ל, כְּאֶשֶׁר אָמַר רַבֵּנוּ ז"ל (לקוטי מוה"ר"ן, חלק א', סימן לד), אֲשֶׁר בְּכָל אֶחָד וְאֶחָד יֵשׁ נִקְדָּה אֲשֶׁר אֵין בְּחִבְרוֹ, וְרֵאוּי לְקַבֵּל אֶת כָּל הַנְּקֻדּוֹת, עֵינֵי שָׁם; וְעַל-כֵּן הִיָּה מְנַהֵגִם שֶׁל אַנְשֵׁי שְׁלֹמֵנוּ, לְדַבֵּר יַחַד בְּכָל יוֹם מִרְבֵּנוּ ז"ל וּמַעֲצוֹתָיו הַקְּדוֹשׁוֹת.

ומספרים על הרב החסיד ר' אברהם שטערנהארץ ז"ל, שְׁהִיָּה לוֹ חֵבֵר וְשָׂמוּ ר' מְרַדְכֵי שׁוֹחֵט ז"ל, וְהָיוּ מְדַבְּרִים בִּינֵיהֶם בְּכָל יוֹם בְּשִׁעָה קְבוּעָה מִרְבֵּנוּ ז"ל. פֶּעַם אַחַת בְּיוֹם הַכַּפּוּרִים, נִתְעוֹרָר ר' אַבְרָהָם לִילֵךְ בְּשִׁעָה הַקְּבוּעָה לָהֶם לְדַבֵּר מִרְבֵּנוּ ז"ל, אֶל הַמְּקוֹם הַקְּבוּעַ שְׁהִיָּה לָהֶם, וְאָמַר בְּדַעְתּוֹ: "אִם אָמְנָם עֲכָשׁוּ בְּאִמְצַע הַיּוֹם הַקְּדוֹשׁ וְהַנוֹרָא הַזֶּה לֹא אִמְצָא אֶת חֲבֵרִי, עַל-כֹּל-פָּנִים אֲהִיָּה בְּשִׁעָה הַקְּבוּעָה וּבַמְּקוֹם הַקְּבוּעַ, וְאֲזַכִּיר אֶת עֲצָמֵי מַה שֶׁדַּבְּרָנוּ שָׁם בְּמִשְׁךָ כָּל הַשָּׁנָה". וּמַה מְאֹד נִשְׁתוּמֵם, כְּשֶׁמְצָא ר' אַבְרָהָם אֶת חֲבֵרוֹ ר' מְרַדְכֵי יוֹשֵׁב שָׁם וּמְחַפֵּה לוֹ לְדַבֵּר עִמּוֹ מִרְבֵּנוּ ז"ל וּמַעֲצוֹתָיו הַקְּדוֹשׁוֹת, וּמֵרַב תְּשׁוּקָה וְשִׂמְחָה שְׁהִיָּתָה בִּינֵיהֶם, נִפְּלָה הָאֶחָד עַל צְוָאָרוֹ שֶׁל חֲבֵרוֹ, וּבָכּוּ מְאֹד מֵרַב הַתְּרַגְּשׁוֹת. וְהִיָּתָה דְרָכּוֹ שֶׁל ר' אַבְרָהָם ז"ל לְסַפֵּר זֹאת הַרְבֵּה שָׁנִים אַחֲרֵי-כֵן.

ראו מה נקראת נקדת החבר! ביום הקדוש והנוֹרָא, אחר מוסף, כְּשֶׁגָּמְרוּ אֶת הָעֲבוּדָה שֶׁל הַכֹּהֵן גְּדוֹל, עוֹזְבִים אֶת הַכֹּל, וְהוֹלְכִים לְדַבֵּר מִרְבֵּנוּ ז"ל וּמַעֲצוֹתָיו הַקְּדוֹשׁוֹת.

על-פֶּן, אֲהוּבֵי, אַחֵי הַיֶּקֶר! רְאֵה לְהַתְּוַעַד בְּכָל יוֹם אוֹ עַל-כֹּל-פָּנִים פֶּעַם אַחַת בְּשָׁבוּעַ עִם יְדִידָנוּ הַיֶּקֶר ר' ... גְּרוֹ יָאִיר, וְתַדְבְּרוּ יַחַד מִרְבֵּנוּ ז"ל וּמַעֲצוֹתָיו הַקְּדוֹשׁוֹת, הֲלֹא הַדְּבֹר מִרְבֵּנוּ ז"ל הוּא כְּמוֹ בְּשָׂמִים, שֶׁכָּל מַה שֶׁאֵתָּה מְמַשְׁמֵשׁ בָּהֶם בְּיָדֶיךָ — מוֹצִיאִים רֵיחַ טוֹב.

אַקוּהָ לְרֵאוֹת כְּתִיבַת יְדֶיךָ לְמַעַן תַּחֲיִינִי.

הַדּוֹרֵשׁ שְׁלֹמֶיךָ...

אָשֶׁר ו' תּקֵפו בְּנַחֵל קִכְט

אם מְדַבְּרִים מְרַבְּנוּ ו"ל, אָזִי מִמְּשִׁיכִים אוֹתוֹ אֶצְלָנוּ, וּמְדַבְּקִים אֶת עֲצָמוֹ עִמּוֹ (כַּמּוּבָא בְּלִקוּטֵי-מוֹהַר"ן, חֵלֶק א', סִימָן יב), צְדִיקִים שֶׁפָּכַר הִלְכוּ לְעוֹלָמָם, וּכְשֶׁאֲנוּ לוֹמְדִים תּוֹרָתָם, עַל-יְדֵי-זֶה נִתְדַבֵּק רוּחָם בְּרוּחָנוּ, עֵינֵי שָׁם. וְכֵן הוּא הַדְּבֹר, כְּשֶׁמְדַבְּרִים מֵהֶם — מִמְּשִׁיכִים אוֹתָם אֵלֵינוּ; אֲשֶׁרֵי מִי שֶׁיִּדְבַּר בְּכָל יוֹם מְרַבְּנוּ ו"ל, וַיִּמְשִׁיךְ אוֹתוֹ בְּזֶה הָעוֹלָם!

ו' תּקֵפו.

בְּעֶזְרַת הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ, יוֹם רֵאשׁוֹן לְסֵדֶר אַחֲרֵי קְדוּשִׁים, א' דְּרֵאשׁ חֲדָשׁ אִיר ה'תשמ"ה.

שְׁלוֹם רַב וּבִרְכָה וְכֹל טוֹב סֵלָה יִגִּיעוּ וַיְרַדְפוּ אֶל הַיָּקָר וְהַנְּעֻלָּה, יִנִּיק וְחַפִּים, שׁוֹתֵה מִימֵי הַנַּחֵל, נַחַל נוֹבֵעַ מְקוֹר חֲכָמָה, זְכוּתוֹ יִגַּן עֲלֵינוּ ... גֵּרוּ יֵאִיר וַיִּזְרַח לְנִצְחָה נְצָחִים.

מְאֹד מְאֹד שְׂמֵחָתִי, שֶׁעַדִּין אֶתָּה מְחֻזֵּיק בְּתַמָּךְ, וְשׁוֹקֵד עַל דְּלִתוֹת סִפְרֵי רַבְּנוּ ו"ל, אֲשֶׁר אֵין עֲרוֹךְ אֲלֵיהֶם. וּכְבָר אָמַר רַבְּנוּ ו"ל (תַּיִי-מוֹהַר"ן, סִימָן שמו): מִי שֶׁיִּתְמַיֵּד בְּסִפְרוֹ, יִזְכֶּה לְהַעֲשׂוֹת בְּעַל תְּשׁוּבָה גְדוֹל, עַד שֶׁתִּפְתַּח קַשְׁיֹת לְבוֹ, וַיִּהְיֶה נֹעֲשֶׂה בְּעַל מַח גְּדוֹל וּבְעַל הַשָּׂגָה נִפְלְאָה, אֲשֶׁרֵי מִי שֶׁיִּתְמַיֵּד בָּהֶם בְּכָל יוֹם וַיּוֹם!

חֲכָמֵינוּ הַקְּדוּשִׁים אוֹמְרִים (עֵינֵי בַמְּדַבֵּר רַבָּה, פְּרָשָׁה א', סִימָן ג'): אֵין לָךְ טוֹב מִהַצְנִיעוֹת; עַל-כֵּן רָאָה לְהַסְתִּיר אֶת הַתְּקַרְבוֹתֶיךָ מִכָּל הַחֲבָרִים בִּישִׁיבָה, הֲלֹא הַקְּדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא מְלֹא כָּל הָאָרֶץ כְּבוֹדוֹ, וַיְכוּלִים לְמַצֵּא אוֹתוֹ בְּכָל מְקוֹם, אֶתָּה רַק צְרִיךְ לִפְתַּח פִּיךָ וּלְדַבֵּר עִמּוֹ יִתְבָּרַךְ, וְאִזּוֹ אֶתָּה כָּבֵר סְמוּךְ וְקָרוֹב אֵלָיו.

עֲכָשׁוּ בִימֵי הַנְּעוּרִים הוּא הַזְּמַן הַכִּי טוֹב וְהַכִּי מְכֻשָׁר לְהַתְּקַרֵּב אֶל הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ, כְּמֵאֲמָרָם ו"ל (שַׁבַּת קִנְיָה): יִנִּיקוּתָא כְּלִילָא דְּוִרְדָּא; עֲקָר הַיִּפִּי שֶׁל הַפְּרַח — כְּשֶׁעַדִּין הוּא צְעִיר, עֲקָר יִפְיוֹ שֶׁל כְּחוּר — כְּשֶׁעַדִּין הוּא צְעִיר, שֶׁאִזּוֹ לְבוֹ מִשְׁתַּוְּקָק מְאֹד אֵלָיו יִתְבָּרַךְ, כִּי

קל אֲשֶׁר ו' תקפז בנחל

מִזֶּה זְמַן לֹא רַב, שְׁיִרְדֶּה נִשְׁמָתוֹ מִהָעוֹלָם הָעֲלִיּוֹן (עֵין לְקוּטִי-מוֹהֲר"ן, חֵלֶק א', סִימָן רו).

עֲכָשׁוּ בַיָּמֵי הַנְּעוּרִים רְאֵה לְהִתְמִיד הַרְבֵּה בְּלַמּוּד מְשָׁנִיּוֹת, אִם תִּזְכֶּה לְלַמֵּד וְלֹאמַר בְּכָל יוֹם וַיּוֹם ח"י פְּרָקִים, בְּאִפְּן שְׁתִּזְכֶּה לְסֵיִם בְּכָל חֹדֶשׁ — אֵין לְמַעַלָּה מִזֶּה בְּשִׁבְיַת הַיָּצָר הָרַע.

אֶקְוֶה לְשִׁמְעַ מִמֶּךָ בְּקִרְוֹב.

הַמֵּאֲחֵל לָךְ כָּל טוֹב...

ו' תקפז.

בְּעֶזְרַת הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ, יוֹם רֵאשׁוֹן לְסֵדֵר אַחֲרֵי קְדוּשִׁים, א' דְּרֵאשׁ חֹדֶשׁ אֵיר ה'תשמ"ה.

שְׁלוֹם רַב וְכָל טוֹב סָלָה יִגִּיעוּ אֶל הַבְּחוּר יִנְיָק וְחַכִּים, שׁוֹתֵה מִיָּמֵי הַנַּחַל, נַחַל נוֹבֵעַ מְקוֹר חֲכָמָה, זְכוּתוֹ יִגַּן עָלֵינוּ ... נִרוּ יֵאִיר וַיִּזְרַח לְנִצְחָה נְצָחִים.

מְאֹד מְאֹד אֲנִי שֹׂמֵחַ לְשִׁמְעַ, אֵיךְ שְׁעֵדִין אַתָּה מְחִזֵּק בְּתַמָּךְ, וְשׁוֹקֵד עַל דְּלִתוֹת סִפְרֵי רַבְּנֵינוּ ו"ל, עַל אֵף גְּדֹל הַמְּנִיעוֹת שְׁמֵת־פֶּשְׁטִים עָלֶיךָ שֵׁם בִּישִׁיבָה.

זְכוּר תִּזְכֹּר אֶת אֲשֶׁר אָמַר רַבְּנֵינוּ ו"ל (לְקוּטִי-מוֹהֲר"ן, חֵלֶק א', סִימָן קפה): כָּל מִי שֵׁישׁ לוֹ יִגִּיעוֹת וְטָרְחוֹת יוֹתֵר בְּתַחֲלַת הַהִתְקַרְבוֹת לְהַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ, דֵּהִינוּ שֵׁישׁ לוֹ מְנִיעוֹת רַבּוֹת וְגְדוּלוֹת, כְּגוֹן: מֵאָבִיו וְאִשְׁתּוֹ וְחוֹתָנוֹ אוֹ מִשְׁאָר בְּנֵי-אָדָם, שְׁמוֹנְעִים וּמַעֲכָבִים אוֹתוֹ מְאֹד, וּמְנִיעוֹת מְחִמַּת מְמוֹן, וְשִׁאָר מְנִיעוֹת וְעַכּוּבִים וּכְלָבוּלִים שְׁמֵשְׁתַּטְּחִים לְפָנָיו וּמוֹנְעִים אוֹתוֹ מְאֹד, וְהוּא צָרִיךְ לְהִתְיַגֵּעַ וְלִטְרַח מְאֹד לְשִׁבְרָם. כָּל אֵלוֹ הַיִּגִּיעוֹת וְהַטָּרְחוֹת שֵׁישׁ לוֹ בְּתַחֲלַת הַהִתְקַרְבוֹת, הֵן טוֹבָה גְּדוּלָּה לְאָדָם, כִּי עַל-יְדֵי-זֶה זוֹכֵה אַחֲרֵי-כֵן לְקַבֵּל הַרְבֵּה קִדְשָׁה וְטָהָרָה, כִּי עַל-יְדֵי הַיִּגִּיעוֹת שְׁבַת־חֻלָּה נַעֲשֶׂה הַכְּלִי, וְכָל מֵה שֵׁישׁ לוֹ יוֹתֵר יִגִּיעוֹת וְטָרְחוֹת, צְרוֹת וַיִּסּוּרִים

אָשֶׁר ו' תקפח בנחל קלא

והרפתקאות, יש לו כלי גדול ביותר לקבל אחר-כך בתוכו שפע קדושה וטהרה להתקרב להשם יתברך, עיני שם.

תדע, אהובי, אחי היקר! שאין שום אחד מאנשי שלומנו שהתקרב באמת אל רבנו ז"ל, שלא עבר עליו מרירות דמרירות, צרות ויסורים, בזיונות ושפיכות דמים.

גם אני בעצמי סבלתי בתחלת ההתקרבות כל מיני בזיונות ושפיכות דמים, עד הכאה ממש, אף-על-פי-כן לא עזבתי את מקומי, ועדין זה כבר ז"ו שנים שזכיתי להתודע מרבנו ז"ל. אף-על-פי-כן אין לך יום מכל אלו השנים, שלא יהיו לי חרפות ובושות מכל מיני מתנגדים מבית ומבחוץ, עד שנעשיתי שיחה בפי הבריות, והכל דוברים ממני, ואני הולך נע ונד מתפזר בפיות כלם, ואצל כל אחד ואחד שאני בא בפיו הטמא, יש לי ענויים וצרות משנות (עיני לקוטי-מוהר"ן, חלק ב', סימן קסג), עיני שם.

על-כן ראה לחזק את עצמך בכל מיני אפנים, ותשאר אצל רבנו ז"ל כל ימי חייה, ואז טוב לך לגצח נצחים.

הדורש שלומך...

רבנו ז"ל אמר לאחד מאנשי שלומנו, שיהיה שתהיה לו כוס נאה ויקרה לקדוש, וזה מסגל לעשירות. ואמר לו אז, כי כו"ס גימטריה אלקי"ם, ואלקים הוא בחינת יראה, ויראה היא בחינת אשה, ואמרו חכמינו הקדושים (בבא מציעא נט.): אוקירו לגשיכו כי היכי דתתעתרו.

ו' תקפח.

בעזרת השם יתברך, יום ראשון לסדר אחרי קדושים, א' דראש חודש איר ה'תשמ"ה.

שלום רב וברכה וכל טוב סלה גיעו וירדפו אל הבחור היקר

קלב אָשׁר ו' תקפח בנחל

לי מאד, שותה מימי הנחל, נחל נובע מקור חכמה, זכותו יגן עלינו ... גרו יאיר ויזרח לגצח נצחים.

את מכתבך לנכון קבלתי, ושמחתי לשמע הטוב ממך, איך שאתה מחיה את עצמך בדברי רבנו ז"ל.

והעולה על הכל — אני שמח בלי שעור וערך על שזכיתי לשמע בשורה טובה, שזכית בזכות חנם להיות על ציון של רבנו ז"ל.

מה אמר לך! כל זמן שאנו מלבשים בגוף הגשמי, אין לנו שום השגה ותפיסה בגדל נפלאות הענין הזה. הלא ראוי לנו לשמח כל ימי חיינו, שזכינו לפל בחלקו של רבנו ז"ל, חבלים נפלו לנו בנעימים, אשרינו!

עכשו, שזכית להיות על ציון רבנו ז"ל, ראה לעשות התחלה חדשה להתקרב אליו יתברך.

נא ונא אל תניח אצלך את העצבות והמרה שחרה פרגע, כי כבר אמר רבנו ז"ל לאנשי שלומנו הנקרים: אתם צריכים לשמח מאד מאד, שיש לכם רבי כזה (עין שיחות הר"ן, סימן קעז).

ומכל שכן שגם זכינו להוציא מהפח אל הפעל, לשבר כל מיני מגיעות, ולהיות על ציונו הקדוש בעיר אומן, כזה ראוי לנו לרקוד בכל יום ויום.

אקווה להשם יתברך, אם תחזיק מעמד ולא תפל בדעתך, תזכה למצא זיווג הגון בקרוב, בזכות רבנו ז"ל, שהוא השדכן, הדעת המשרד כל הזוגים (עין לקוטי מוהר"ן, חלק ב', סימן פט; ובחיי מוהר"ן הספור של הכסף השקף לתורה "תקעו ממשלה", עין שם).

אני מקווה לשמע ממך בקרוב, וראה לכתב לי למען תחייני.

הדורש שלומך...

אֲשֶׁר ו' תִּקְפֹּט בְּנַחֵל קִלְג
ו' תִּקְפֹּט.

בְּעֶזְרַת הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ, יוֹם רֵאשׁוֹן לְסֵדֶר אַחֲרֵי קְדוּשִׁים, א' דְּרֵאשׁ חֲדָשׁ אִיר ה'תשמ"ה.

שְׁלוֹם רַב וּבִרְכָה וְכָל טוֹב סָלָה יִגִיעוּ וַיִּרְדְּפוּ אֶל הָאֲבָרָה הַיָּקָר, שׁוֹתֵה מִימֵי הַנַּחֵל, נַחֵל נוֹבֵעַ מְקוֹר חֲכָמָה, זְכוּתוֹ יִגַן עֲלֵינוּ ... גֵּרוּ יְאִיר וַיִּזְרַח לְנִצָּח נִצְחִים.

אֶת מִכְתָּבְךָ לְנִכּוֹן קִבְּלָתִי, וְשִׂמְחָתִי מְאֹד לְרֵאוֹת וְלִשְׁמֵעַ אֵיךְ שְׁסִפְרֵי רַבְּנוּ ז"ל מְחִיִּים אוֹתְךָ, אֶקְוֶה לְהַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, שִׁתְּקַנְהָ אֶת כָּל סִפְרֵי רַבְּנוּ ז"ל וְתִשְׁקַד בָּהֶם, וְאֵז תִּרְאֶה נִפְלְאוֹת רְבוֹת.

פֶּה אֲנִי שׁוֹלַח לְךָ כַּמָּה קוֹנְטְרָסִים חֲדָשִׁים שְׂאֵךְ יֵצְאוּ לְאוֹר עוֹלָם, וְהֵם רַק אֶחָד אֶחָד מִמֶּה שֵׁישׁ אֶצְלָנוּ עֲדִין בְּכַתֵּב יָד, וּבְנֻדָּאִי אִם תִּשְׁתַּדֵּל בְּמִצְוֹת צְדָקָה — לְעֹזֵר לְהַדְפִּים אֶת הַסִּפְרִים, תִּרְאֶה יִשׁוּעָה גְדוֹלָה מִן הַשָּׁמַיִם.

אֶהוּבִי, אַחֵי הַיָּקָר! מִי שֶׁאֵין לוֹ בָּנִים — חֲשׁוּב כְּמַת (נִדְרִים סד:), וְהוּא מְאֹד נִשְׁבֵּר, אֲבָל כְּבָר הוֹרָה לָנוּ רַבְּנוּ ז"ל, שֶׁאֵין שׁוֹם יְאוּשׁ בְּעוֹלָם כָּלֵל, כְּשֶׁאִישׁ הִישָׁרְאֵלִי צָרִיךְ יִשׁוּעָה, אֲזַי הַעֲצָה הַיְחִידָה שֵׁישׁ לִתֵּן לוֹ הִיא, שִׁירְגִיל אֶת עֲצֻמוֹ לְבַקֵּשׁ אֶת הַקְּדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא בְּלִשׁוֹן שְׁרָגִיל בָּהּ, הֵינּוּ בְּאִידישׁ, וְלִסְפָּר לְפָנָיו יִתְבָּרַךְ אֶת כָּל נִגְעוֹ וּמִכְאוּבֵי לְכָבוֹ, וְכָל מֵה שֶׁעוֹבֵר עָלָיו, וַיִּתְמִיד בְּזֶה מְאֹד מְאֹד לְדַבֵּר מְדֵי יוֹם בְּיוֹמוֹ אֵלָיו יִתְבָּרַךְ אֶת כָּל נִגְעֵי וּמִכְאוּבֵי לְכָבוֹ, וְלְבַקֵּשׁ רַחֲמִים וְתַחֲנוּנִים, וְאֵז אִם תִּהְיֶה רְגִיל בְּזֶה, תִּזְכֶּה לִישׁוּעָה וְלִשְׁדוּד הַטֹּבֵעַ, וְתִזְכֶּה לְבָנִים חַיִּים וְקַיָּמִים.

נָא וְנָא לֹא לְהִתְיָאֵשׁ מִן הַרְחָמִים, וְתִבְקֵשׁ בְּכָל יוֹם מֵאֵתוֹ יִתְבָּרַךְ, וְקִדְּם הַתַּפְּלָה תִּפְרִישׁ צְדָקָה לְעֲלוּי נִשְׁמַת רַבְּנוּ נַחֲמָן בֶּן פִּיגָא, זְכוּתוֹ יִגַן עֲלֵינוּ, וְתִשְׁלַח אֶת הַצְּדָקָה אֵלֵינוּ, בְּאִפְּן שְׁנוֹזְכָה לְהַדְפִּים וְלְהַפִּיץ אֶת סִפְרֵי רַבְּנוּ ז"ל בְּכָל תְּפוּצוֹת יִשְׂרָאֵל, וְאֵז בְּנֻדָּאִי תִזְכֶּה לְרֵאוֹת יִשׁוּעָה בְּקָרוֹב, כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב (הוֹשַׁע י, יב): "זָרְעוּ לָכֶם לְצְדָקָה", בְּזְכוּת הַצְּדָקָה תִּזְכּוּ לְזָרַע שֶׁל קַיָּמָא.

קלד אָשׁר ו' תקצ בנחל

עֲלִיף לִידַע, כִּי בַדוֹר הַזֶּה עוֹבֵר עַל עַם יִשְׂרָאֵל מֵהַשְּׁעוֹבֵר,
וּבִפְרָט בְּעֵנֵן הָאֲמוּנָה, כִּי הַבְּעַל-דָּבָר עָרַב אֶת כָּל הָעוֹלָם כְּלוּ, עַד
שֶׁאִפְלוּ הָאֲמוּנָה פְּשוּטָה בּוֹ יִתְבָּרַךְ, זֶה גַם-כֵּן קָשָׁה וְכָבֵד לְהַכְנִיס
בְּלֵב אִישׁ הַיִּשְׂרָאֵלִי. וְסִפְרֵי רַבְּנוּ ז"ל מַחְדִּירִים וּמְכַנִּיטִים אֶת אוֹר
הָאֲמוּנָה הַפְּשוּטָה, הָאֲמוּנָה הַצְּרוּפָה, הָאֲמוּנָה הַמְּקַבֶּלֶת לָנוּ מִדוֹר
דוֹר מֵאֲבוֹתֵינוּ וְרַבּוֹתֵינוּ, עַל-כֵּן אֲשֶׁרֵי מִי שְׁנוֹתָן יָד וְכַתָּף לְהַדְפִּיס
וּלְהַפְיֵץ אֶת סִפְרֵי רַבְּנוּ ז"ל.

הַכֹּפֵל הַדָּבָר, רְאֵה לְחִזּוֹק אֶת עֲצָמָךְ וְאֶת אֲשֶׁתְּךָ לְדַבֵּר לְפָנָיו
יִתְבָּרַךְ בְּלִשׁוֹן שְׂאֵתָה רְגִיל בָּהּ, הֵינּוּ בְּאִיִּדִישׁ, וְתַבְקַשׁ מִמֶּנּוּ רַחֲמִים
וְתַחֲנוּנִים, שְׂיִמְלֵא כָּל מְשָׁאֲלוֹת לְבַבְךָ לְטוֹבָה, וְתַזְכֶּה לְהוֹלִיד זֶרַע
חַיִּים וְקַיִמִים, וְלִפְנֵי כָּל תְּפִלָּה תִּפְרִישׁוּ צְדָקָה לְהַדְפִּיס סִפְרֵי רַבְּנוּ
ז"ל, וְאֵז תִּרְאוּ נִסִּים נִגְלִים.

גַּם הִזָּה מְאֹד רְצוּי, שֶׁאֲשֶׁתְּךָ תַּחְיֶה תְּדַלִּיק שְׁנֵי גֵרוֹת שֶׁל שְׁמֵן
זֵית לְכַבּוֹד שֶׁבַת-קִדְשׁ, הֵינּוּ מְלַבֵּד הַגֵּרוֹת שֶׁהִיא מְדַלִּיקָה מִחֶלֶב,
תְּדַלִּיק גַּם-כֵּן שְׁנֵי גֵרוֹת שֶׁל שְׁמֵן זֵית, כְּמוֹ שֶׁאָמְרוּ חֲכָמֵינוּ
הַקְּדוּשִׁים, שֶׁהוּא מְאֹד מְסַגֵּל לְהוֹלִיד בָּנִים תְּלַמִּידֵי חֲכָמִים.

וּבַעֲת הַדְּלָקַת הַגֵּרוֹת, אֵז הוּא יַעַת רְצוֹן מְאֹד לְאִשָּׁה, וְעַל-כֵּן
תֹּאמַר לְאֲשֶׁתְּךָ תַּחֲיִי, שְׁבַעַת שֶׁהִיא מְדַלִּיקָת אֶת הַגֵּרוֹת, תַּבְקַשׁ בְּלִשׁוֹן
אִיִּדִישׁ מִמֶּנּוּ יִתְבָּרַךְ אֶת כָּל מְשָׁאֲלוֹת לְבָבָהּ לְטוֹבָה, שְׂיִמְלֵא ה' לָהּ
אֶת מַחְסוּרָהּ, וְשִׁתְּזַכֶּה לְהַתְעַבֵּר וּלְהוֹלִיד בֵּן תְּלַמִּיד חָכָם וְצַדִּיק
אַמְתִּי.

הַמְּאַחַל לָכֶם כָּל טוֹב...

ו' תקצ.

בְּעֵזְרַת הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ, יוֹם רֵאשׁוֹן לְסִדֵּר אַחֲרֵי קְדוּשִׁים, א' דְּרָאשׁ חֲדָשׁ אִיר ה'תשמ"ה.

שְׁלוֹם וּבִרְכָה.

אֲשֶׁר וְ תִקַּץ בְּנַחֵל קִלְהָ

אֶת מִכְתָּבְךָ לְנִכּוֹן קִבְּלֹתִי, וּכְכֹר רְצִיתִי כַּמָּה פְּעָמִים לְכַתֵּב לָךְ,
אֲךָ לֹא אֶסְתַּיַּע מִלִּתֵּא.

אֲנִי מְאֹד מְאֹד שֹׂמֵחַ, שְׂאֲתֶם לֹאט לֹאט מִסְתַּדְּרִים עַל אֶף כָּל
הַבְּלוּלִים שֶׁעָבְרוּ עֲלֵיכֶם, עִם כָּל זֹאת עֲלֵיכֶם לְשִׂמְחָה מְאֹד מְאֹד,
שְׂזִכִּיתֶם לְגוֹר בְּאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל, אֲשֶׁר אֵין לְמַעַלָּה מִזֶּה. מִשָּׁה רַבִּנוּ
הַשְׂתוֹקֵק בְּכֹסוּפֵינוּ וּבְרִצּוֹנוֹת חֲזָקִים כָּל יְמֵי חַיָּו לְזִכּוֹת לְהַכְנִס לְאֶרֶץ
יִשְׂרָאֵל, וְלֹא זָכָה לָזֶה, וְאַתֶּם זִכִּיתֶם בְּזִכִּיּוֹת חֲנָם לְהַכְנִס לְאֶרֶץ
הַקְּדוּשָׁה. הֵן אָמַת שֶׁעָבְרוּ עֲלֵיכֶם הִרְבֵּה צְרוּת, הִרְבֵּה מְרִירוֹת, הִרְבֵּה
בְּעִיּוֹת, עַד שְׂזִכִּיתֶם לְבוֹא לְהִתְיַשֵּׁב בְּאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל, אֲשֶׁר אֵין לְמַעַלָּה
מִזֶּה. אָבֵל תִּאֲמִינוּ לִי, שֶׁהַכֹּל הָיָה כְּדַאי, כִּי עֲנִין אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל —
זֶה לְמַעַלָּה מִהַשְּׂגָתֵנוּ, כִּי שֵׁם הַתְּגִלוֹת רוּחַנִיּוֹת חַיּוֹת אֶלְקוֹת בְּגִלוּי
נוֹרָא וְנִפְלָא מְאֹד מְאֹד, כְּמוֹ שֶׁאָמַר לָנוּ רַבִּנוּ וְי"ל (לְקוּטִי-מוֹהֲר"ן, חֵלֶק
א', סִימָן ז'): אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל הִיא מְקוֹם הַנְּסִים, אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל הִיא מְקוֹם
הַתְּפִלָּה, עֵינֵי שָׁם.

חֲכַמֵּינוּ הַקְּדוּשִׁים אוֹמְרִים (בְּרֵאשִׁית רַבָּה, פְּרָשָׁה לֹט, סִימָן ח'): יוֹתֵר
טוֹב לָלוֹן בְּמִדְבָּרוֹת שֶׁל אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל, וְלֹא לָלוֹן בְּפִלְטָרִיּוֹת שֶׁל חוּץ
לְאֶרֶץ; בְּאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל כְּשֶׁגָּרִים שָׁם וּמִתְבוֹנְנִים בְּרוּחַנִיּוֹתָהּ, זוֹכִים
בְּמִשְׁפָּחַת הַזְּמַן לְהַמְשִׁיךְ עַל עֲצָמוֹ עֲרֻבוֹת נֶעֱם זִיו אוֹרוֹ יִתְבַּרֵּךְ הַמְּאִיר
שָׁם בְּהַתְּגִלוֹת נוֹרָאָה וְנִפְלָאָה מְאֹד.

עַל-כֵּן רָאִי לְחַזֵּק אֶת בְּעֵלְךָ מְאֹד. עֲלִיף לִידַע, כִּי לְאִשָּׁה יִשׁ
כְּחוֹת עֲצוּמִים לְהַפִּיף אֶת לֵב בְּעֵלָהּ אֵלֶיהָ, אִם הִיא מְחַזְקַת וּמְאַמְצַת
וּמְשִׂמַחַת אוֹתוֹ, אֲזִי נִתְרַחֵב לוֹ דַּעְתוֹ וּמַחוּ, וְאֲזִי כַּמִּים הַפְּנִים לְפָנָיו
(מְשַׁלֵּי כו, יט), שֶׁהַבַּעַל מְחַזֵּק אֶת הָאִשָּׁה. עַל-כֵּן רָאִי לְחַזֵּק אֶת בְּעֵלְךָ
וּלְאַמְצוֹ, וּלְדַבֵּר עַל לְבוֹ דְּבָרֵי נַחוּמִים וְהַתְּחַזְקוֹת, אֲשֶׁר בּוֹדַאי לֹא
יַעֲזֹב אוֹתוֹ הַקְּדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, וְעַל-יַדֵּי-זֶה יִשְׂרָה אֲצִלְכֶם הַשְּׁלוֹם
תָּמִיד.

הַמְּאַחַל לָכֶם הַצְּלַחָה רַבָּה...

קלו אָשׁר ו' תקצא בנחל
ו' תקצא.

בעזרת השם יתברך, יום ראשון לסדר אחרי קדושים, א' דראש חדש איר ה'תשמ"ה.

שְׁלוֹם רַב וּבְרָכָה וְכֹל טוֹב סֵלָה יִגְיֵעוּ אֵל ... נְרוּ יֵאִיר.

אֵת מַכְתָּבְךָ לְנִכוּן קִבַּלְתִּי.

מֵאֵד מְאֵד אָנִי מְצִטְעֵר בְּצַעֲרְךָ הַקָּשָׁה, אִיךָ שֶׁנִּפְלַת לְבִי גְרוּעַ וּמְלַכְלֵךְ בְּזָה, עַד שֶׁאַתָּה לֹקַח סַמִּים זֶה כַּמָּה שָׁנִים, אָשׁר בּוֹדָאִי הַסַּמִּים שׁוֹרְפִים אֶת גּוּפְךָ וּמַחֲךָ, עַד שֶׁאַבְדַּת אֶת צוּרַת שְׁכַל הָאָדָם שְׁבָךְ, וְנַעֲשִׂית כַּחֲזֵה בִיעֵר.

אָף-עַל-פִּי-כֵן, אֶהוּבִי, אַחֵי הַיְקָר! תִּדַע שְׁאִין לְךָ דְבַר הַעוֹמֵד בְּפָנָי הַתְּשׁוּבָה. הַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא אוֹהֵב מְאֵד אֶת הָאָדָם הַחוֹזֵר אֵלָיו בְּתְשׁוּבָה, הַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא פּוֹשֵׁט אֶת יָדוֹ לְכֹל הַשְּׂכִימִים אֵלָיו.

עַל-כֵּן, אֶהוּבִי, אַחֵי הַיְקָר! רְאֵה לְחֹזֵר בְּתְשׁוּבָה אַמְתִּית, וּבּוֹדָאִי הַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ יִמְחַל לְךָ וְלֹא יַעֲזֹב אוֹתְךָ, וְאִם תִּצִּית אֶת הַצַּדִּיקִים שְׁבִדוֹר הַזֶּה, בּוֹדָאִי תִזְכֶּה לְתַנּוֹן אֶת כָּל קַלְקוּלֶיךָ שֶׁקְלַקְלַת בְּזָה הָעוֹלָם.

מָה אֵמַר לְךָ, אֶהוּבִי, אַחֵי הַיְקָר! הַחֲטָא הַגְּרוּעַ הַזֶּה שֶׁל הוֹצָאָה זָרַע לְבִטְלָה, עוֹקֵר אֶת הָאָדָם לְגַמְרֵי מִהַקְדָּשָׁה, עַד שֶׁמְבַלְבֵּל לוֹ אֶת הַמִּזַּח וְהַדַּעַת, וְלִכְךָ רְאֵה תְכַף-וּמְיָד לְשׁוּב בְּתְשׁוּבָה אַמְתִּית, וּבּוֹדָאִי יִקְבֶּלְךָ הַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא.

אַחֵי הַיְקָר! רְאֵה לְהַתְיָשֵׁב בְּדְבָר: כַּמָּה צְרוּת, כַּמָּה עֲגַמַת נֶפֶשׁ, כַּמָּה יְסוּרִים אָבִיךָ וְאִמְךָ סוֹבְלִים מִמֶּךָ זֶה יָמִים וְשָׁנִים, לְבָם מִתְפּוֹצֵץ לְרַסְיָסִים בְּכֹל יוֹם וַיּוֹם כְּשֶׁמְסַתְּפְלִים עֲלֶיךָ, וְרוֹאִים בְּאֵיזָה מַצָּב אַתָּה נִרְאֶה — מְכוּוֹר לְסַמִּים, עַד שֶׁכָּל גּוּפְךָ וּמַחֲךָ שׁוֹרְפִים כְּבָר לְגַמְרֵי.

נָא וְנָא כְּבָר הַגִּיעָה הַעֵת שֶׁתַּחֲוִס וְתִרְחַם עַל הוֹרֶיךָ, וְתְשׁוּב בְּתְשׁוּבָה אַמְתִּית, וְתִתְחִיל לִילֹךְ בְּדְרֶךְ הַיִּשָּׁר, בְּדְרֶךְ הַטּוֹבָה, בְּדְרֶךְ

אֲשֶׁר וְ תַקְצַב וְ בִנְחָל קָלֹז

הַתּוֹרָה, אֲזוּ בְּיַדַּי תִּגְרַם לָהֶם נַחַת רוּחַ גְּדוּלָּה, וְתִזְכֶּה לְתַקֵּן אֶת כָּל אֲשֶׁר שָׁחַתְתָּ וְקָלַקְלַתָּ.

רְאֵה, אֶהוּבִי, אַחִי הַיְקָר! לְשׁוּב אֵלָיו יִתְבַּרְךָ, וְתִרְגִּיל אֶת עֲצָמֶיךָ לְדַבֵּר עִמּוֹ יִתְבַּרְךָ בְּלִשׁוֹן אֲשֶׁר אֶתָּה רְגִיל בָּהּ, וּבְכָל יוֹם תִּסְפֹּר לְפָנָיו יִתְבַּרְךָ אֶת כָּל לִבְךָ וְתִתְנוּדָה לְפָנָיו, אֲזוּ בְּיַדַּי יִקְבְּלֶיךָ בְּתִשׁוּבָה אֲמִתִּית, כִּי הַקְדוּשׁ־בְּרוּךְ־הוּא הוּא אָב הַרְחֻמָּן, וְצוּפָה וּמְבִיט עַל כָּל אֵלּוּ אֲשֶׁר רוֹצִים לְשׁוּב אֵלָיו.

אַקוּהָ שְׁתַּצִּיט אוֹתִי וְתִחְזֹר בְּתִשׁוּבָה.

הַמֵּאֲחֵל לְךָ כָּל טוֹב...

וְ תַקְצַב.

בְּעֶזְרַת הַשֵּׁם יִתְבַּרְךָ, יוֹם שְׁלִישִׁי לְסֵדֶר אַחֲרֵי קְדוּשִׁים, ב' אִיר ה'תשמ"ה.

שְׁלוֹם רַב וּבִרְכָּה וְכָל טוֹב סָלָה יִגִּיעוּ וְיִרְדְּפוּ אֶל אֶהוּבִי, אַחִי הַיְקָר, שׁוֹתֶה מִימֵי הַנַּחַל, נַחַל נוֹבֵעַ מְקוּר חֲכָמָה, זְכוּתוֹ יִגַּן עָלֵינוּ ... גֵּרוֹ יֵאִיר וְיִזְרַח לְנֶצַח נְצָחִים.

אַחִי, אַחִי הַיְקָר! מְאֹד אֲבַקֵּשׁ אוֹתְךָ, שְׁתִּרְאֶה לְצַמְצֵם אֶת עֲצָמֶיךָ, וְחַס וְשְׁלוֹם, שְׁלֵא יִהְיֶה אֲצִלְּךָ רַבּוּי אוֹר, שְׁלֵא יִגְרַם אַחֲרֶיךָ שְׁבִירַת הַכְּלִים.

רַבְּנוּ ז"ל אוֹמֵר (לְקוּטֵי־מוֹהַר"ן, חֵלֶק א', סִימָן עב), שְׁגַם בְּעֶבְרֵת הַשֵּׁם יִתְבַּרְךָ יֵשׁ יֵצֵר הַרְעָה גְּדוּל מְאֹד, וְהוּא בְּחִינַת הַרִיסָה, כְּשֶׁאֲדָם רוּצָה לְעֵלוֹת אֶל הַשֵּׁם יִתְבַּרְךָ, אֲזוּ נוֹפֵל אַחֲרֶיךָ בְּשִׂאוֹל תַּחֲתִיּוֹת.

וּבִפְרָט בְּעִנְיַן גְּדוּל כְּזֶה, שְׁאֶתָּה רוּצָה לְכַנּוֹת עֵיר בְּרִסְלָב, אֲשֶׁר בְּיַדַּי כָּל הַגְּאֻלָּה תְּלוּיָהּ בְּדַבְּרֵי כְּזֶה, כִּי מוּבָא בַּזֹּהַר הַקְּדוּשׁ (ח"ב ו.), שֶׁהַמְּשִׁיחַ יִתְגַּלֶּה תַּחֲלָה בְּגִלְגֵּל, אֲזִי עָלֶיךָ לְהַבִּין, שְׁעַל דְּבַר קְדוּשׁ וְנוֹרָא כְּזֶה, יִתְפָּשְׁטוּ הַסְטֵרָא אַחֲרָא וְהַקְּלָפוֹת מְאֹד מְאֹד.

עָלֶיךָ לְהִיּוֹת חֲכָם גְּדוּל מְאֹד מְאֹד, וּלְצַמְצֵם עֲצָמֶיךָ בְּכָל מִינֵי

קלח אָשׁר ו' תקצג בַּנְחֵל

צְמוּמִים, וְלִנְהַג בְּכָל מִיַּי חֲכָמוֹת, אֵיךְ לְהוֹצִיא אֶת הָעֵנָן מֵהַכַּח אֶל הַפֶּעַל, וְכַמוּכָא בְּדַבְרֵי רַבֵּנוּ ו'ל (ספּוּרֵי־מַעֲשִׂיּוֹת, מַעֲשֵׂה א'), מִהֶבֶת מִלֶּךְ, אֵיךְ שֶׁהַשָּׂנִי לְמִלֶּךְ יֵשֵׁב שָׁם זְמַן הַרְבֵּה עַד שֶׁהוֹצִיאָהּ וְכו', עֵינַי שָׁם; כִּי הִתְקַרַח לְחַפּוֹת, כִּי בְּכָל דָּבָר שֶׁבִקְדָּשָׁה צְרִיכִים לְחַפּוֹת הַרְבֵּה, וְאָסוּר לְדַחֵק אֶת הַשָּׂעָה.

גַּם אַתָּה צְרִיךְ לִידַע, יְדִידֵי הַיָּקָר! שֶׁבִתְפִלָּה שֶׁאַדָּם מִתְפַּלֵּל עִמּוֹ יִתְבָּרַךְ, הוּא צְרִיךְ גַּם־כֵּן לְצַמְצֵם עֲצוּמוֹ, וְלִכְלִי לְדַחֵק אֶת הַשָּׂעָה, כְּמוֹ שֶׁרַבֵּנוּ ו'ל אֹמֵר בְּתוֹרָה (לְקוּטֵי־מֹהַר"ן, חֵלֶק א', סִימָן קצו), שֶׁאָסוּר לְאָדָם לְעַמֵּד עַל שׁוֹם דָּבָר, הֵינּוּ שֶׁאָסוּר לְהִתְעַקֵּשׁ בְּתִפְלָתוֹ, שֶׁהַקְדוּשׁ־בְּרוּךְ־הוּא יַעֲשֶׂה לוֹ דְּוָקָא אֶת בְּקָשְׁתּוֹ, כִּי זֶה כְּמוֹ שֶׁלּוֹקַח דָּבָר בְּחֻזְקָה וּבִגְזוּלָה, וְצְרִיךְ לְהִתְפַּלֵּל וּלְהִתְחַנֵּן לְפָנֵי הַשָּׁם יִתְבָּרַךְ בְּרַחֲמִים וּבְתַחֲנוּנִים, אִם יִתֵּן הַשָּׁם יִתְבָּרַךְ — יִתֵּן, וְאִם לֹא — לֹא וְכו', עֵינַי שָׁם.

אֲנִי מְקַנֶּה לְהַקְדוּשׁ־בְּרוּךְ־הוּא, שֶׁבּוֹדָאֵי תְצַלִּיחַ בְּכָל דְּרָכֶיךָ, אִם תִּהְיֶה עֲקֻשָׁן גְּדוֹל, אֲבָל תַּעֲשֶׂה הַכֹּל בְּחֻכְמָה אֱמִתִּית, חֲכָמָה עֲצוּמָה.

הַדּוֹרֵשׁ שְׁלוֹמֶךָ...

פֹּה תִקְבַּל רְצוֹנָךְ כַּמָּה מִכְתָּבִים, וְתִמְסְרֵם לְחַבְרִים.

ו' תקצג.

בְּעֶזְרַת הַשָּׁם יִתְבָּרַךְ, יוֹם שְׁלִישִׁי לְסֵדֶר אַחֲרֵי קְדוּשִׁים, ב' אֵיר ה'תשמ"ה.

שְׁלוֹם רַב וּבִרְכָה וְכָל טוֹב סְלָה יִגִּיעוּ וְיִרְדְּפוּ אֶל הַיָּקָר וְהַנְּעִלָה, צְמוּד בְּפָנִימִיּוֹת לְכַבִּי לְטוֹב כָּל הַיָּמִים, שׁוֹתֶה מִימֵי הַנַּחֵל, נַחַל נוֹבֵעַ מְקוּר חֲכָמָה, זְכוּתוֹ יִגַּן עֲלֵינוּ ... גְרוֹ יֵאִיר וְיִזְרַח לְנִצְחָה נְצָחִים.

אֶת מִכְתָּבְךָ לְנִכּוֹן קִבְלָתִי, וּמְאֹד מְאֹד שֶׁמִּחְתִּי לְשִׁמְעַ הַטוֹב מִמֶּךָ, אֵיךְ שֶׁאַתָּה מְחַזֵּק עֲצוּמָךְ בְּכָל יוֹם וְיוֹם, אֲשֶׁרֶיךָ וְאֲשֶׁרֵי חֵלְקֶךָ! כִּי בְּזֶה הָעוֹלָם צְרִיכִים הַתְחַזְּקוֹת עֲצוּמָה לְעַמֵּד עַל עֲמָדוֹ, וְלֹא לִפְלִי בְּדַעְתּוֹ.

אֲשֶׁר ו' תקצד בנחל קלט

על-כן, אהובי, אחי היקר! ראה להמשיך את עצמך בעבודה קדושה זו, לחזק את עצמך ואת אחרים ודעת לנכון, שצריכים להתחיל בבית — לחזק האשה, כי האשה צריכה חזק מאוד מאד, כי היא בבחינת המלכות, אשר עליה נאמר: דלית לה מגרמה כלום (עין זהר ח"א קפא.). לכן צריך הבעל להאיר בה כל מיני אורות, שהם כל מיני שמחות, להעלותה ולהחיותה שתהיה פרוצה בפני עצמה, כמוכא בספרי קבלה.

לכן ראה, אהובי, אחי היקר! לחזק את אשתך מאוד מאוד, לעזר לה בבית, אשר זו מצנה גדולה מאד, כי בזה שעוזרים לאשה, בזה עושים נחת רוח למעלה, כי למעלה בעולמות העליונים האיש והאשה הם בדגמת זעיר אנפין ונקבא דילה, ובאתערוותא דלתתא אתער דלעילא, כמו שאדם מתנהג עם אשתו, כן מתנהגים עמו למעלה; אם האדם עוזר לאשתו, ומתחבר עמה באהבה ובשמחה, כן מתחברים חלקי הנשמה שלו ושלה למעלה, וגורמים יחודים וזווגים עליונים. אשרי מי שתמיד נזהר בשלום ביתו, ודואג שהבית יהיה תמיד ברוח של שמחה, ואז רב טוב הצפון יירש בזה ובכא. הדורש שלומך באהבה רבה מאוד...

ו' תקצד.

בעזרת השם יתברך, יום שלישי לסדר אחרי קדושים, ב' איר השמש"ה.

שלום וברכה וכל טוב סלה להיקר והנעלה, שותה מימי הנחל, נחל נובע מקור חכמה, זכותו יגן עלינו ... גרו יאיר ויזרח לנצח נצחים.

כבר קבלתי את מכתבך כמה פעמים, אך לא אסתייע לי לכתוב לך, מרב טרדותי שיש לי בעסק הרבים בכל יום. אקווה להשם יתברך, אם תכתב לי — אענה לך תשובה.

ידידי היקר! אני מבין מאד את כל מה שעובר עליך, ובפרט

קמ אשר ו' תקצה בנחל

בביתך — זו אשתך, אך עליך להבין, כי בזה העולם צריך להיות סבלן גדול, כי בלי סבלנות אי אפשר לעבור את העולם כולו בשום אופן, כמו שהארכתי כבר הרבה בספר הקדוש והנורא "אריך אפים", אשר ראוי לחזור עליו הרבה מאד. יעזרני הקדוש-ברוך-הוא לחבר עוד ספרים רבים על נושא זה.

ידידי היקר! רבנו ו'ל אומר (לקוטי-מוהר"ן חלק א', סימן קצה) על פסוק (תהלים ד): "בצר הרחבת לי", הינו שאפלו גם בהצרה בעצמה, השם יתברך מרחיב לנו, כי אם יסתכל האדם על חסדי השם יתברך — יראה, שאפלו בעת שהשם יתברך מצר לו, גם בהצרה בעצמה השם יתברך מרחיב לו, ומגדיל חסדו עמו, וזה פרוש: "בצר הרחבת לי", הינו שאפלו בצרה בעצמה נתת לי הרחבה בתוכה. מלבד מה שאנו מצפים, שהשם יתברך יוציאנו בקרוב מכל הצרות ויטיב עמנו, עיין שם.

על-כן, אהובי, אחי היקר! ראה לחזק עצמך בכל מיני אפנים שבעולם, והעקר — על-ידי שמחה, שתשמח את עצמך ותשמח את אשתך, כי על-ידי מצות השמחה, המחין של האדם מתרחבים, ויש לו ישוב הדעת, כמובא (בלקוטי-מוהר"ן, חלק ב', סימן י'): על-ידי השמחה מתרחב המח וזוכה לישוב הדעת.

אקוו להשם יתברך להיות בקרוב בארץ ישראל, ואז נתראה פנים אל פנים, ונדבר יחד ונשמח יחד.

הדורש שלומך באהבה רבה מאד מאד...

ו' תקצה.

בעזרת השם יתברך, יום שלישי לסדר אחרי קדושים, ב' איר התשמ"ה.

שלום רב וברכה וכל טוב סלה ...

את מכתבכם קבלתי, ומאד מאד זעזע כל הספור את נפשי, אני

אֲשֶׁר ו' תִּקְצוּ בַּנְּחָל קִמָּא
מִבְקֵשׁ אֶת הַקְּדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, שְׂכָבֵר יֹאמֵר לְצַרְתְּכֶם דַּי, וְשִׁתְּזוּכוּ
לְנַחֲמָה בְּמַהְרָה.

פֹּה תִקְבְּלוּ רְצוּף סְכוּם קָטָן לְהוֹצֵאוֹת שְׁלָכֶם.
הַקְּדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא יִצְלִיחַ דַּרְכְּכֶם בְּקָרוֹב.
הַמֵּאֲחֵל לָכֶם בְּרָכָה וְהַצְּלָחָה...

ו' תִּקְצוּ.

בְּעֶזְרַת הַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ, יוֹם שְׁלִישִׁי לְסֵדֶר אַחֲרֵי קְדוּשִׁים, ב' אִיר ה'תשמ"ה.

שְׁלוֹם רַב.

אֶת מִכְתָּבְךָ קִבַּלְתִּי, וְשִׂמְחָתִי שְׁעֵדִין עִם כָּל הַנְּסִיוֹנוֹת וְהַקְּטָנוֹת
שְׁלִיךְ אֶת אוֹחֹזֹת וּמְחֻזְיָקָה אֶת עֲצָמְךָ, כִּי רְאוּי לְהִיּוֹת.

עֲלִיךָ לְדַעַת, בְּזֶה הָעוֹלָם עוֹבֵר עַל כָּל אֶחָד כָּל מִינֵי מִשְׁבְּרִים
וְגַלִּים, וְעַקֵּר גְּדוּלוֹת הָאָדָם — כְּשִׂמְחֻזְיָק מְעַמָּד, וְאִינוּ מְאֻבָּד אֶת
עֲצָמוֹ, וְאִינוּ נוֹפֵל בְּשׁוּם עֲצָבוֹת וְדִכְאוֹן.

זוֹאת תִּדְעֵי, אֲשֶׁר אֵין אָדָם בְּעוֹלָם הַזֶּה, שְׁלֵא יַעֲבֹר עָלָיו בְּכָל
יוֹם מִשְׁבְּרִים וְגַלִּים, וְעַקֵּר מַעֲלַת הָאָדָם — כְּשִׂזוּכָה לְחֻזֵק אֶת עֲצָמוֹ
וּלְהַחֲזִיק מְעַמָּד.

אֵין זוֹ עֲצָה לְפַל בְּדַעַתוֹ מִכָּל מַה שְׁעוֹבֵר עָלָיו, אֲפֹלוּ שְׁהִירִידוֹת
הֵן הִכִּי גְדוּלוֹת וְהִכִּי מְגִנּוֹת וְהִכִּי מְגִשְׁמוֹת, עִם כָּל זֶה עֲלִיךָ לְדַעַת,
כִּי הַקְּדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא אָב הַרְחֵמֵן, וְחַפֵּץ בְּתִשׁוּבַתְּךָ שֶׁל רְשָׁעִים.

חֲכַמֵּינוּ הַקְּדוּשִׁים אוֹמְרִים (פְּסָחִים קִיג): שְׁלֵשָׁה — הַקְּדוּשׁ-
בְּרוּךְ-הוּא מַעֲיֵד עֲלֵיהֶם בְּכָל יוֹם, אֶחָד מֵהֶם זֶה רִנָּק אוֹ רִנָּקָה,
הַדְרִים בַּעִיר גְּדוּלָה וְנִשְׁמָרִים מִחֻטָּא. אֲקַנְיָה לְהַקְּדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא,
שְׁגַם אֶת תַּהֲיֵי מַאֲלָה שֶׁהַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ יַעֲיֵד עָלֶיךָ שְׁאֵת שְׁמוּרָה מִחֻטָּא.

קמב אָשׁר ו' תקצו בַּנְחַל

רְאֵי לְשֹׁמֵר אֶת עֲצֻמָּךְ מֵהַיּוֹם, וּתְבַקְשִׁי הַרְבֵּה רַחֲמִים מִמֶּנּוּ
יְתַבְרַךְ בְּלִשׁוֹן שְׂאֵת רְגִילָה, בְּשֵׁפֶת הָאֵם שְׁלֶךְ, וְתַמִּיד תְּדַבְּרִי אֵלָיו
יְתַבְרַךְ, אֲזִי תִרְגְּשִׁי אֶת עֲצֻמָּךְ הַכִּי מֵאֲשֶׁרֶת בַּחַיִּים.

עֲלִיךְ לְחַקֵּק בְּדַעְתְּךָ, שֶׁהַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא מְלֵא כָל הָאָרֶץ
כְּבוֹדוֹ, וְאֵין שׁוּם מְצִיאֹת בְּלִעְדֵּי וְיְתַבְרַךְ כָּלֵל, וְהַכֵּל לְכָל אֱלֻקוֹת
גָּמוּר הוּא, וְעַל-כֵּן פִּתְחִי אֶת פִּיךָ וּתְדַבְּרִי אֵלָיו, כִּי כָל דְּבוּר וְדְבוּר
שְׂאֵת מְדַבֶּרֶת אֵלָיו — נִשְׁמָע וְנִתְקַבֵּל לְמַעַלָּה.

אֵינִי יוֹדֵעַ לָמָּה אֶת מְרַגְּשָׁה בּוֹדְדָה, הֲלֹא מִי שֵׁישׁ לוֹ אֱמוּנָה
בְּרוּךְ בְּהַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, שֶׁהַכֵּל אֵין סוּף בְּרוּךְ הוּא, הוּא מְדַבֵּר
עִמוֹ תַּמִּיד, וְאֵז אֵינוֹ בּוֹדֵד, וּבְכָל מְקוֹם שֶׁרַק הוֹלֵךְ, הוּא מְדַבֵּר עִמוֹ
יְתַבְרַךְ. אֲקוּנָה שֶׁתִּרְגְּלִי אֶת עֲצֻמָּךְ לְדַבֵּר אֵלָיו יְתַבְרַךְ, וְאֵז לֹא
תִרְגְּשִׁי עֲצֻמָּךְ בּוֹדְדָה.

הֲיָה טוֹב מְאֹד, אִם הִיִּת יוֹצֵאת קֶצֶת מֵהַבֵּית, וּמִבְּקֶרֶת בְּקַבְּרֵי
הַצְּדִיקִים, וּבְפֶרֶט בְּשַׁעַר הַשָּׁמַיִם הֲלֹא הוּא הַפֶּתַל הַמְּעַרְבִי, אֲשֶׁר
מַעוֹלָם לֹא זָזָה הַשְּׂכִינָה מִשָּׁם (שְׁמוֹת רַבָּה, פֶּרֶשָׁה ב', סִימָן ב'), וְתִרְגְּלִי
אֶת עֲצֻמָּךְ לְהַתְּפִלֵּל עַל קַבְּרֵי הַצְּדִיקִים בְּכָלֵל וּבְשַׁעַר הַשָּׁמַיִם בְּפֶרֶט,
וּבְזָה תְּבַלִּי אֶת זְמַנְךָ — בְּטִיּוֹלִים עַל קַבְּרֵי הַצְּדִיקִים.

הַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא יִשְׁמֹר אוֹתְךָ מִכָּל רָע, וְיִקְבֵּל אֶת תְּפִלָּתְךָ
בְּתוֹךְ כָּל תְּפִלוֹת יִשְׂרָאֵל.

הַמֵּאחֵל לְךָ הַצֵּלָחָה...

פַּעַם אָמְרוּ אַנְשֵׁי שְׁלוֹמְנוֹ לְפָנֵי מוֹהֲרָנִ"ת ז"ל, שֶׁסִּפֵּר הַשֵּׁל"ה
הַקְדוּשׁ, הוּא כָּל בּו', אֲשֶׁר יֵשׁ שָׁם הַכֵּל: הַלְכָה וְאֲגִדָּה, קַבְּלָה
וּמוֹסֵר. עָנָה וְאָמַר: הַ"לְקוּטֵי-הַלְכוֹת" שְׁלִי הֵם הַגֵּן-עֲדָן שֶׁל
הַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא.

אֲשֶׁר ו' תקצז בַּנְחַל קמג
ו' תקצז.

בְּעֶזְרַת הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ, יוֹם שְׁלִישִׁי לְסֵדֶר אַחֲרֵי קְדוּשִׁים, ב' אִיר ה'תשמ"ה.

שְׁלוֹם וּבְרָכָה וְכָל טוֹב סָלָה יִגִיעוּ וַיִּרְדְּפוּ אֶל אָהוּבֵי, אַחֵי הַיֶּקֶר
לִי מְאֹד מְאֹד, צְמוּד בְּפִנְיָמִיּוֹת לְבָבִי לְטוֹב כָּל הַיָּמִים, שׁוֹתֵה מִיָּמִי
הַנְּחַל, נַחַל נוֹבֵעַ מְקוֹר חֲכָמָה, זְכוּתוֹ יִגַן עָלֵינוּ ... גֵּרוּ יָאִיר וַיִּזְרַח
לְנֹצֵחַ נְצָחִים.

אֵת מִכְתָּבְךָ לְנִכּוֹן קִבְּלָתִי, וּמְאֹד מְאֹד שְׂמַחְתִּי לְשִׁמְעַע מִמֶּךָ, אִיךָ
שָׂאֲתָה מִחֲזִיק מַעֲמָד וְשׁוֹקֵד עַל דְּלֹתוֹת הַתּוֹרָה בְּדִיוֹק כְּבִימִי
בַּחֲרוּתְךָ.

מָה אָמַר לְךָ, אָהוּבֵי, אַחֵי הַיֶּקֶר! אֵינִי לְךָ טוֹב וְנֹעַם מִלְמוּד
הַתּוֹרָה הַקְּדוּשָׁה. אֲשֶׁרִי וְאֲשֶׁרִי מִי שְׂאִינוּ מְטַעָה אֵת עֲצָמוֹ, וּמְצִיַת
הַיֵּטֵב אֵת רַבְּנוּ ו'ל, וְשׁוֹקֵד עַל סֵדֶר-דִּרְךָ-הַלְמוּד שְׁלוֹ. הֲלֹא מִי
שְׂמַרְגִיל אֵת עֲצָמוֹ לְלַמֵּד בְּסֵדֶר-דִּרְךָ-הַלְמוּד שֶׁל רַבְּנוּ ו'ל, מְטִיל
בְּכָל מְקוֹמוֹת הַתּוֹרָה הַקְּדוּשָׁה: תַּנ"ךְ, שֵׁשֶׁה סְדָרֵי מִשְׁנָה, בְּבָלִי,
יְרוּשְׁלָמִי, תּוֹסֵפְתָא, רַמְב"ם, טוֹר וְשִׁלְחָן עָרוּף, מְדַרְשׁ רַבָּה
וְתַנְחוּמָא, סְפָרֵי וְסִפְרָא, מְכִילְתָא, פְּרָקֵי דְרַבִּי אֱלִיעֶזֶר, תַּנְא דְרַבִּי
אֱלִיהוּ וְכו' וְכו' וְכו'.

אֲשֶׁרִינוּ וְאֲשֶׁרִי חֲלַקְנוּ, שְׂאָנוּ זֻכִּים לִידַע מְרַבְּנוּ ו'ל, וְלִסְלַק
מֵאֲתָנוּ אֵת חֲכָמוֹתֵינוּ הַמְדָמוֹת, וְאָנוּ מְצִיַתִּים אֵת רַבְּנוּ ו'ל בְּתַמִּימוֹת
וּבְפְשִׁיטוֹת גְּמוּרָה בְּלִי שׁוּם חֲכָמוֹת.

רָאָה, אָהוּבֵי, אַחֵי הַיֶּקֶר! לְהַכְנִיס אֵת עֲנִין סֵדֶר-דִּרְךָ-הַלְמוּד
בְּכָל אֶחָד שָׂאֲתָה מְדַבֵּר עִמּוֹ בְּעִבּוּדַת הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ, כִּי סוּף כָּל סוּף
יְמִינוּ כְּצֵל עוֹבֵר, וְלֹא יִשָּׂאֵר מֵאֲתָנוּ כִּי אִם מָה שְׁנֹזְכָה לְחֻטֵּף —
אֵיזָה טוֹב אֲמַתִּי וְנֹצְחִי, וּבְפָרֵט כְּשִׁזְכִּים לְשָׁקֵד עַל פְּרָקֵי מִשְׁנִיּוֹת,
אֲשֶׁר מִשְׁנֵי הַאֲוֹתִיּוֹת נְשָׁמ"ה, וּמָה גַם שְׂאֹתִיּוֹת מִשְׁנֵי הַהִיא אֲוֹתִיּוֹת
מִשְׁנֵי הַהִיא, שְׂמִשְׁנָה אֵת טְבַע הָאָדָם מִרַע לְטוֹב, הִינוּ אִף שְׂהָאָדָם גִּלְפָד
עַד עַכְשָׁו בְּרַע, עַל-יְדֵי שְׂקִידָה בְּמִשְׁנִיּוֹת יֵצֵא מֵהַבֶּץ.

קמד אָשר ו' תקצח בנחל

אָהובי, אָחי הַיָּקָר! חֲזַק וְאַמֵּץ מְאֹד מְאֹד לְהִיּוֹת תָּמִיד בְּשִׂמְחָה, וּתְשַׂמַּח אֶת אֲשֶׁתְּךָ וְיִלְדֶיךָ וְאֶת כָּל הַבָּאִים וְנִכְנָסִים אֲצִלְךָ, וּתְדַבֵּר עַל לִבְּךָ דְּבוּרֵי נְחוּמִים וְהַתְחַזְּקוֹת מְעֻצּוֹתֵי הַקְּדוּשׁוֹת שֶׁל רַבְּנוּ ז"ל, כִּפִּי שֶׁקִּבַּלְתָּ בְּ"הֵיכַל-הַקֹּדֶשׁ".

אֲנִי מְקַנֶּה לְהַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא לְהִיּוֹת תַּכְּף-וּמְיָד אַחַר חַג הַשְּׂבוּעוֹת בְּאַרְץ יִשְׂרָאֵל, וְלִשְׁבוֹת שָׁם שְׁתֵּי שָׁבָתוֹת: שָׁבַת אַחַת בְּיַבְנָאֵל, וְשָׁבַת אַחַת בְּצַפָּת, אֲקַנֶּה לְרֵאוּתְךָ אֲזִי וְנִדְבַר יַחַד.

הַדּוֹרֵשׁ שְׁלוּמְךָ בְּאַהֲבָה רַבָּה מְאֹד מְאֹד...

ו' תקצח.

בְּעֶזְרַת הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ, יוֹם שְׁלִישִׁי לְסֵדֶר אַחֲרֵי קְדוּשִׁים, ב' אִיר הַזִּתְשִׁמ"ה.

שְׁלוֹם וּבִרְכָה וְכָל טוֹב סָלָה יִגִּיעוּ אֵל הַיָּקָר וְהַנְּעֻלָּה, שׁוֹתָה מִימֵי הַנַּחַל, נַחַל נוֹבֵעַ מְקוֹר חֲכָמָה, זְכוּתוֹ יִגַּן עָלֵינוּ ... גֵּרוּ יֵאִיר וַיִּזְרַח לְנֹצָח נְצָחִים.

אֶת מִכְתָּבְךָ לְנִכּוֹן קִבְּלָתִּי, אֵף מְרַב טְרָדוֹתֵי הַרְּבוֹת בְּעֶסֶק הַרְּבִים, לֹא הָיָה פְּנָאֵי לְהַשִּׁיבְךָ תַּכְּף-וּמְיָד כְּרִצּוֹנְךָ.

הַקְּדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא יִמְלֵא מִשְׁאַלוֹת לְבָבְךָ לְטוֹבָה, וַיְהִי הַרְּבָה שְׂמֵחוֹת בְּבֵית הַהוֹרִים, וַיִּרְאוּ נַחַת מִכָּל הַיְלָדִים, וְשִׂמְצָאוּ אֶת זְוִוּגָם בְּקִרּוֹב מְאֹד.

אָהובי, אָחי הַיָּקָר! חֲזַק וְאַמֵּץ מְאֹד מְאֹד לְדַבֵּר בְּכָל יוֹם אֵלָיו יִתְבָּרַךְ, כִּי זֶה הַמַּתְנַהֵּה הַכִּי גְדוֹלָה שֶׁקִּבַּלְנוּ מִרַבְּנוּ ז"ל. תִּאֲמִין לִי, כִּי אֲלֵמָלָא לֹא אֲתִינָא לְהָאֵי עֲלָמָא אֲלֵא לְקַבֵּל מִרַבְּנוּ ז"ל אֶת הָעֲצָה הַזֹּאת שֶׁל תִּפְלֶה וְהַתְּבוֹדְדוֹת, הִנֵּה גַם-כֵּן כְּדָאֵי, מִכָּל שְׂכָן וְכָל שְׂכָן שֶׁזָּכִינוּ לְקַבֵּל מִרַבְּנוּ ז"ל עוֹד וְעוֹד עֲצוֹת.

אֲשֶׁרִי וְאֲשֶׁרִי מִי שִׁישְׁקֵד הַרְּבָה בְּסִפְרִים הַקְּדוּשִׁים, אֲשֶׁרִי

אֲשֶׁר ו' תְּקַצֵּט בְּנַחַל קְמָה

וְאֲשֶׁרֵי מִי שִׁיתְחַבֵּר עִם אֲנָשֵׁי שְׁלוֹמֵנוּ הַקְדוּשִׁים, תִּלְמִידֵי "הַיִּכְל-הַקְדָּשׁ".

אַהוּבֵי, אַחֵי הַיְקָר! רְאֵה לְקַבֵּעַ עֵתִים לַתּוֹרָה, כִּי רַבְּנוּ ו"ל אֹמֵר (לְקוּיטִי-מוֹהַר"ן, חֶלֶק א', סִימָן א'), שֶׁעַל-יְדֵי שְׂאָדָם לֹמֵד תּוֹרָה, עַל-יְדֵי-זֶה מְמַשֵּׂיךְ עַל עֲצָמוֹ חֵן, וְזוֹכֵה שְׁנֵתְקַבְּלַת תְּפִלָּתוֹ וּבִקְשָׁתוֹ, וְהַחֵן הַזֶּה הוּא לְמַעְלָה וּלְמַטָּה; לְמַעְלָה — שְׂמוּצָא חֵן בְּעֵינָיו יִתְבָּרַךְ, כְּמוֹ שְׂאֲמָרוֹ חֲכָמֵינוּ הַקְדוּשִׁים (אֵיכָה רַבְתִּי, פְּסָקָה ב'), שֶׁהַלּוֹמֵד תּוֹרָה, הַמְּאֹר שְׂבָה מִחֲזִירוֹ לְמוֹטָב; וּמִוֹבָא בְּזִהַר הַקְדוּשׁ (ח"ג כב.), שֶׁעַל-יְדֵי שְׂאָדָם לֹמֵד תּוֹרָה, הַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא שֶׁמַּח עִמּוֹ, וְכֵן לְמַטָּה — שְׂכַל אֶחָד הַשׁוֹקֵד בַּתּוֹרָה, הַנְּהַגוֹתָיו עִם הַבְּרִיּוֹת הֵן הַנְּהַגוֹת אַחֲרוֹת לְגַמְרֵי, הַנְּהַגוֹת שֶׁל הַשְּׂקֵפַת הַתּוֹרָה, וְאִזּוֹ מוּצָא חֵן בְּעֵינָי כָּל רוֹאֵיו. אֶקְוֶה לְהַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא שְׂתַצִּית אוֹתִי, וְתִתְמַיֵּד בַּתּוֹרָה, וְתִמְצָא חֵן לְמַעְלָה וּלְמַטָּה.

הַהֲכָרַח לְקַצֵּר עֲכָשׁוּ מְרַב טְרַדוֹתֵי, אֶקְוֶה לְהִיּוֹת בְּקָרוֹב בְּאַרְץ יִשְׂרָאֵל, וְעוֹד נִתְרָאָה פְּנִים אֶל פְּנִים וּנְדַבֵּר יַחַד.

הַדּוֹרֵשׁ שְׁלוֹמֵךְ בְּאַהֲבָה רַבָּה...

ו' תְּקַצֵּט.

בְּעֶזְרַת הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ, יוֹם שְׁלִישִׁי לְסֵדֶר אַחֲרֵי קְדוּשִׁים, ב' אֶר ה'תשמ"ה.

שְׁלוֹם וּבְרָכָה וְכָל טוֹב סְלָה יִגִּיעוּ לִי לִידֵיךְ, אַחֵי הַיְקָר לִי מְאֹד, שׁוֹתֵה מִימֵי הַנַּחַל, נַחַל נוֹבֵעַ מְקוֹר חֲכָמָה, זְכוּתוֹ יִגֵּן עָלֵינוּ ... גְּרוּ יְאִיר וַיִּזְרַח לְנִצָּח וּנְצָחִים.

לְנִכּוֹן קְבִלְתִּי אֶת מִכְתָּבְךָ וְגַם הַמְּעוֹת עַל הַחוּב, הַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא הוּא יַעֲזֹר לִךְ, שְׂתִזְכֶּה לְשֵׁלֵם אֶת חוּבוֹתֶיךָ בְּרוּחוֹנִיּוֹת וּבְגִשְׁמִיּוֹת, וְשֵׁלֵא תִהְיֶה בְּעַל חוּב יוֹתֵר.

אַחֵי הַיְקָר! אֵין אַתָּה יְכוֹל לְשַׁעַר וּלְתַאֵר בְּדַעְתָּךְ אֶת גְּדֻלַּת פְּעוּלוֹתֶיךָ, מֵה שְׂאֵתָה פּוֹעֵל בְּעוֹלָם בְּכִלְלִיּוֹת, וּבְאַרְץ יִשְׂרָאֵל

קמו אשר ו' תר בנחל

בפּרטיִוּת, בּהפּצַת ספּרי רבּנוּ ז"ל, הלא כּל מי שּמקבּל ספּר וּמְעַיֵן בוּ, יֵשׁ לוֹ הרהוּר תּשׁוּבָה, וְכָל זֶה נזקק לזכוּתָהּ וּלחֻלְקָהּ, יְהי חֻלְקֵי בְחֻלְקָהּ!

אַהוּבֵי, אַחֵי הַיְקָר! מֵאֵד מֵאֵד אֲבַקֵּשׁ אוֹתָהּ, שְׁתַּמְּיֵד בְּלִמּוּד מִשְׁנֵיִוֹת, כִּי לִמּוּד מִשְׁנֵיִוֹת מְטַהֵר אֶת הַנְּשִׁמָּה מִכָּל כְּתָמִיָּה, וְאִם הָיוּ בְּנֵי־אָדָם יוֹדְעִים מַעֲלַת הַשׁוֹקֵד עַל מִשְׁנֵיִוֹת, הָיוּ חוֹזְרִים בְּכָל יוֹם פָּרָק אַחַר פָּרָק, פָּרָק אַחַר פָּרָק, עַד שֶׁהָיוּ זוֹכִים לְסִיִּם מִפְּעַם לְפְעַם שֶׁשָּׂה סְדְרֵי מִשְׁנָה.

וּמוּבָא בְּסִפּוּר "מַגִּיד מִיִּשְׂרָאֵל" לְבֵית יוֹסֵף ז"ל, שֶׁכָּל הַמְדַרְגּוֹת וְהַשְּׂגוֹת שְׁלוֹ, שֶׁזָּכָה בְּזֶה הָעוֹלָם, עַד שֶׁנִּתְקַבַּל סִפְרוֹ בְּכָל תּוֹפְרוֹת יִשְׂרָאֵל, וְלֹא עוֹד אֶלָּא שֶׁנִּקְבְּעָה הַלְכָה כְּמוֹתוֹ, הָיָה רַק עַל־יְדֵי רַבּוּי שֶׁקִּידְתּוֹ בְּמִשְׁנֵיִוֹת. גַּם מֵה שֶׁזָּכָה, שֶׁנִּתְגַּלָּה אֵלָיו בְּכָל יוֹם מַגִּיד מִן הַשָּׁמַיִם, וְגַלְּהָ לוֹ סוּדוֹת, רְזִין דְּרִזִּין, הָיָה בְּזָכוּת שֶׁקִּידָה נִפְלְאַה בְּמִשְׁנֵיִוֹת, שֶׁהִיָּתָה דְרָכוֹ לְחֹזֵר בְּפַעַם אַחַת אַרְבָּעִים חֲמִשִּׁים פָּרָקִים. כְּמוּבָא כָּל זֹאת בְּסִפְרוֹ "מַגִּיד מִיִּשְׂרָאֵל", עֵינֵי שָׂם.

לְכֵן רָאָה, אַחֵי הַיְקָר! שְׁתַּמְּיֵד תּוֹלִיף עִמָּךְ מִשְׁנֵיִוֹת, וְתַמִּיד תַּחֲטֹף פָּרָק אַחַר פָּרָק, וְתַתְּמִיד בְּזֶה בְּיוֹתֵר, וְאֵז לְרַב טוֹב הַצָּפוֹן תִּזְכָּה.

הַדּוֹרֵשׁ שְׁלוּמָךְ...

ו' תר.

בְּעֶזְרַת הַשָּׁם יִתְבָּרַךְ, יוֹם שְׁלִישִׁי לְסֵדֶר אַחֲרֵי קְדוּשִׁים, ב' אִיר ה'תשמ"ה.

שְׁלוֹם וּבִרְכָה וְכָל טוֹב סְלָה יִגִּיעוּ אֵל יְדִידֵי הַיְקָר לִי מֵאֵד, שׁוֹתָה מִיָּמֵי הַנַּחַל, נַחַל נוֹבֵעַ מְקוֹר חֲכָמָה, זְכוּתוֹ יִגַּן עֲלֵינוּ ... גְּרוּ יְאִיר וַיִּזְרַח לְנִצַּח נְצָחִים.

מֵאֵד מֵאֵד כּוֹאֵב לִי עַל הָאֵי הַבְּנָה שֶׁנִּתְהוּהָ בְּבִיתְכֶם, הֲלֹא

אֲשֶׁר ו' תרא בנחל קמז

הייתם כל-כף מתאימים, זוג כל-כף מאשר, ולפתע פתאם מתחילות המריבות בבית.

תאמין לי ... שלא זו הדרך, המריבות מביאות אל צרות רבות, ומי סובל? רק הילדים! כי כשהבעל והאשה רבים בבית, זה עושה רשם רע מאוד על הילדים. על פן תזרוז את עצמך לפיס את אשתך, ותדבר על לבה דברי גחומים, דברי אהבה ורחבה, ובזכות זה הקדוש-ברוך-הוא יעזר לך, שיהיה לך פרנסה בשפע. וכמו שאמרו חכמינו הקדושים (בבא מציעא ט): אוקירו לנשיכו כי היכי דתתעתרו; אם מכבדים ומיקרים את האשה — נעשים עשירים, ואיזהו עשיר? זה השמח בחלקו.

ועקר השמחה, כשאדם גר בביתו בשלום, ויש לו בית להכנס בו, מה שאין כן כשיש מריבות בבית, אזי הבית נעשה כגיהנום, ואין לו היכן להכנס, והוא הולך נע ונד, והיא הולכת נעה ונדה, והילדים סובלים.

על-כן ראה, אהובי, אחי היקר! לעשות תקף-ומיד שלום עם אשתך ותפיסה, ותראה נפלאות מה שיעשה עמכם הקדוש-ברוך-הוא.

תקף-ומיד אחר שבועות, אם ירצה השם, אני אשבות שתי שבתות בארץ ישראל: שבת אחת ביבנאל ושבת אחת בצפת, אני מקווה שתהיה עמנו בשבתות אלו, ונחיה את עצמנו ביחד.

הדורש שלומך באהבה רבה מאד...

ו' תרא.

בעזרת השם ותברך, יום שלישי לסדר אחרי קדושים, ב' איר התשמ"ה.

שלום וברכה וכל טוב סלה אל ...

מה קרה אצלכם?! הייתם זוג כל-כף מאשרים, ולבסוף מריבות?!
מריבות?!

קמח אָשֶׁר ו' תרא בנחל

תראי, הן את צריכה להבין את בעלך, סוף כל סוף הוא יוצא בחוץ לעבד, הוא מביא פרנסה, וגם יש לו העצבנות והדכאונות שלו, עליך להבין אותו, ואם את תביני אותו — הוא יבין אותך.

על-כן ראי להשאר בבית, ושהשלוש ישרה אצלכם כפי שהיה עד עכשו, השתדלי בכל מיני אפנים שבעולם שיהיה רק שלום בינכם, פי כשאין שלום-בית רק הילדים סובלים, לא אתם — אלא הילדים, את תלכי הביתה אל ההורים, והוא ילך היכן שירצה, והילדים יסבלו.

על-כן עשי כל מיני פעולות שבעולם להשלים ביניכם. אני אהיה בארץ ישראל תקף-ומיד אחר שבועות ואז נדבר.

מה אמר לך! החיים מלאים נסיונות, אל תחשבי פי בבתים אחרים הולך כל-כך קל, בכל בית יש כל מיני בעיות, בודאי את סבלת כבר הרבה מאד מאד, עם כל זאת עליך לדון את בעלך ... לכה זכות, אולי המתח מעיק לו, אולי משהו אחר. ועל-כן ראי לעשות שלום אתו, ואת תהיי בריה, ותתחילי לחזק אותו ולדבר על לבו, ובזכות זה הקדוש-ברוך-הוא יעזר לכם, שיהיה לכם שלום-בית נפלא, ופרנסה בשפע, והרבה נחת מהילדים.

ראי להרגיל את עצמך לדבר תמיד אל הקדוש-ברוך-הוא, לעמד ליד החלון, ולהסתכל עם העינים אל השמים, ולשפף את נפשך אליו ותברך, אשר בודאי מקבל כל דבור ושיחה ותפלה ממך.

והקדוש-ברוך-הוא השומע תפלות ישראל, ישמע את תפלתך, ותזכי לפעל כל מה שאת רוצה.

המאחל לך הצלחה בכל הענינים...

אֲשֶׁר ו' תרב בנחל קמט
ו' תרב.

בעזרת השם יתברך, יום שלישי לסדר אחרי קדושים, ב' איר ה'תשמ"ה.

שלום וברכה וכל טוב סלה לידידי היקר לי מאד, שותה מימי
הנחל, נחל נובע מקור חכמה, זכותו גגן עלינו ... גרו יאיר ויזרח
לנצח נצחים.

את מכתבך לנכון קבלתי, ומאד מאד שמחתי לשמע ממך.

הקדוש-ברוך-הוא ימלא משאלות לבך לטובה, וישלח ברכה
והצלחה לך ולאשתך ולילדיך, ותזכה לרוות מהם רב נחת.

ראה אהובי, אחי היקר! להתמיד מאד בספרי רבנו ז"ל, אשר
שם תמצא מרגוע לנפשך, בפרט בענין חזוק וזכוף האמונה
הקדושה, אשר זה יסוד האדם בזה העולם.

האדם נשלח אל זה העולם כדי להכיר את הבורא יתברך שמו,
ולעשות לו יתברך דירה בתחתונים (תנחומא נשא ג). האדם נשלח אל
זה העולם להוציא מהפח אל הפעל שליחות מסימת, וכל בר ישראל
יש לו שליחות אחרת להוציא מהפח אל הפעל. וכל השליחויות
— שרשן באמונה, שכל בר ישראל צריך לגלות ולפרסם את אמתת
מציאותו יתברך בעולם כפי בחינתו, כפי ענינו וכפי מה שעובר
עליו.

ראה, אהובי, אחי היקר! לחזק עצמך באמונה פשוטה בו
יתברך, ותרגיל את עצמך לדבר הרבה עמו יתברך, וכל מה שעובר
עליך ברוחניות ובגשמיות ראה לשיח לפניו יתברך, ואז תראה
נוראות נפלאות מאד.

הדורש שלומך...

קנ אֲשֶׁר ו' תרג בְּנַחַל
ו' תרג.

בְּעֶזְרַת הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ, יוֹם שְׁלִישִׁי לְסֵדֶר אַחֲרֵי קְדוּשִׁים, ב' אִיר ה'תשמ"ה.

שְׁלוֹם וּבְרָכָה וְכָל טוֹב סְלָה לְיַדֵּי הַיְקָר לִי מְאֹד, הַצְּמוּד לִי
בְּפָנִימִיּוֹת לְבָבִי לְטוֹב כָּל הַיָּמִים, שׁוֹתֶה מִימֵי הַנַּחַל, נַחַל נוֹבֵעַ מְקוֹר
חֲכָמָה, זְכוּתוֹ יִגַן עָלֵינוּ ... גְּרוּ יֵאִיר וַיִּזְרַח לְנִצְחָה נְצָחִים.

אֶת מִכְתָּבְךָ לְנִכּוֹן קִבַּלְתִּי, וּמְאֹד מְאֹד שָׂמַחְתִּי לְשִׁמְעַע הַטוֹב
מִמֶּךָ.

תֵּאֱמִין לִי, יְדִידֵי הַיְקָר! כָּל מִכְתָּב שָׂאֲתָה כּוֹתֵב לִי וּמְסַפֵּר לִי
בְּשׁוֹרוֹת טוֹבוֹת מְנַסִּי הַהִשְׁגָּחָה, אִיךָ שֶׁהַקְּדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא הוֹלִיךְ
עִמָּךָ, זֶה מְכַנִּיס שְׂמֵחָה בְּלִבִּי. וְאֵין אֲתָה יָכוֹל לְתַאֵר וּלְשַׁעַר בְּדַעְתָּךְ
אִיךָ שֶׁכָּל מִכְתָּב וּמִכְתָּב שָׂאֲתָה כּוֹתֵב לִי מְחִינֵנִי, מְשַׂמְחֵנִי וּמְחַזְקֵנִי,
כִּי אֲנִי רוֹאֶה אִיךָ שֶׁמִּתְקַף הָעֲנִיּוֹת וְהַדְּחָקוֹת שֶׁעוֹבֵר עָלֶיךָ, עֵדִין אֲתָה
מְחַזֵּק בְּתַמָּךְ וּמְחַזֵּק אֶת עֲצָמְךָ כְּפִי הַלְמוּדִים שֶׁלְּמַדְתָּ אֶצְלָנוּ כְּפִי
שֶׁקִּבְּלָנוּ מִרְבֵּנוּ ז"ל וּמִתְלַמֵּדוֹ הַקְּדוּשׁ מוֹהֲרֵנִי ת"ו ז"ל.

רְאֵה, אֶהוּבִי, אַחֵי הַיְקָר! לְהַכְנִיס בְּךָ תְּמִיד אֲמִתַּת מְצִיאוֹתוֹ
יִתְבָּרַךְ, תְּצִיר לְפָנַי עֵינֶיךָ, אֲשֶׁר אֵין לָךְ רַק אֶת הָאֵין סוּף בְּרוּךְ הוּא,
כִּי בְּאֲמַת אֵין שׁוּם מְצִיאוֹת בְּלַעֲדֵי הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ, כִּי הַכֹּל לְכָל אֱלֻקוֹת
גְּמוּר הוּא, וְכָל מֶה שָׂאָנוּ רוֹאִים לְמִרְאֵה עֵינֵינוּ: דּוּמָם, צוּמַח, חֵי,
מְדַבֵּר — הַכֹּל אֱלֻקוֹת, אִיךָ הַקְּדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא צִמְצַם עֲצָמוֹ וְהַלְבִּישׁ
עֲצָמוֹ בְּלְבוּשִׁים אֱלוֹ, עַל-כֵּן קָשָׁה מְאֹד מְאֹד לְמַצֵּא אוֹתוֹ וְלִרְאוֹתוֹ.
אֲבָל כְּשֵׁאִישׁ הַיִּשְׂרָאֵלִי מִתְמִיד מְאֹד מְאֹד וּמְחַפֵּשׁ אַחֲרָיו יִתְבָּרַךְ,
וְשׁוֹאֵל וּמְבַקֵּשׁ: אֵיךָ מְקוֹם כְּבוֹדְךָ, וְאֶפְלוּ שְׁנַפְל בְּעִמְקֵי עֲמָקִים
בְּשׁוֹאֵל תַּחֲתִיּוֹת, וְגַם מִשֵּׁם אֵין מִיֵּאֵשׁ עֲצָמוֹ, רַק צוּעֵק וּמְבַקֵּשׁ: אֵיךָ,
אֵיךָ, אֵיךָ מְקוֹם כְּבוֹדְךָ, מְקוֹם כְּבוֹדְךָ יִתְבָּרַךְ, עַל-יְדֵי-זֶה דִּיקָא,
עַל-יְדֵי הַחֲפוּשׁ וְהַבְּקָשָׁה, זוּכָה לְעֵלוֹת בְּעֵלְיָה נוֹרָאָה וְנִפְלְאָה מְאֹד,
כְּמוֹכָא בְּדַבְרֵי רַבֵּנוּ ז"ל (לְקוּטֵי-מוֹהַר"ן, חֶלֶק ב', סִימָן יב), עֵינֵן שָׁם.

אַחֵי הַיְקָר! תּוֹזֵק וְאֵמֵץ מְאֹד מְאֹד, וְתַכְף-וּמְיָד אַחֵר חַג
הַשְּׁבוּעוֹת אֲנִי נוֹסֵעַ, אִם יִרְצֶה הַשֵּׁם, לְאַרְצֵנוּ הַקְּדוּשָׁה, וְאֶשְׁבּוֹת שָׁם

אֲשֶׁר ו' תרד בנחל קנא
שְׁתֵּי שִׁבְתוֹת, אֶקְוֶה לִפְגֹּשׁךָ פָּנִים אֶל פָּנִים, וּנְדַבֵּר יַחַד, וּנְחַיֶּה אֶת
עֲצָמֵנוּ יַחַד.

הדורש שלומך באהבה רבה...

עקר נסיון האדם בעולם הזה הוא על נקודת השמחה, כי דבר
זה בא לו בכבודות יותר מכל העבודות שבעולם.

ו' תרד.

בעזרת השם ותברך, יום שלישי לסדר אחרי קדושים, ב' איר התשמ"ה.

שלום וברכה וכל טוב סלה לידידי היקר לי מאד, שותה מימי
הנחל, נחל נובע מקור חכמה, זכותו יגן עלינו ... גרו יאיר ויזרח
לנצח ונצחים.

את מכתבך לנכון קבלתי, ומאד שמחת.

אהובי, אחי היקר! ראה לחזק עצמך בכל מיני אפנים
שבעולם, ואל תפל בדעתך משום דבר ומשום בריה שבעולם, ראה
לבקש תמיד את השלום, שיהיה שלום בינך דהינו במדותיך, שלא
יהיה חלוק בין מדותיך ובין מאורעותיך, שלא יהיה חלוק אצלך
בין בטיבו ובין בעיקו, תמיד תמצא בזה את הקדוש-ברוך-הוא, כמו
שאמר רבנו ז"ל (לקוטי מוהר"ן, חלק א', סימן לג).

אהובי, אחי היקר! אל זה זוכים רק כשאדם מכניס בעצמו
דיעה אמיתית, שאין שום מציאות בלעדיו ותברך כלל, ואפלו
במדור הקלפות גם שמה מלבשת אלקות, אף הקלפות הם הלבושים
וההסתרות שמסתירים את הקדוש-ברוך-הוא; כי באמת בכל דבר
כולים למצא החיות אלקות, וכשאדם מוצא החיות אלקות בכל
דבר, אזי מסיר את הכסויים וההסתרות והקלפות, וזוכה למצא את
פנימיות העולם הזה, שהוא אין סוף ברוך הוא, שכל זה הוא

קנב אָשׁר ו' תרד בַּנְחַל

אורייתא דעתיקא סתימאָה, התורה שתתגלה בימי המשׁיח שיבוא בקרוב.

אהובי, אחי היקר! תאמין לי, שעל-ידי ששוקדים בספרי רבנו ו"ל בכל יום ויום, יכולים עוד עכשו בימי הגלות להרגיש נעם וערבות חיות אלקות בזיו נפלא כזוה, אשר לא יאמן כי יספר, ממש בטול הבחירה. רבנו ו"ל אומר (לקוטי-מוהר"ן, חלק ב', סימן לב), שגם עכשו יש צדיקים צפונים ומסתרים, שאין העולם כדאי להשתמש בהם, וכשתתגלה התורה הגנוזה, תורה דעתיקא סתימאָה, שהיא גלוי אלקות, אז יתגלו גם הצדיקים האמתיים, שזכו עוד בימי הגלות להיות דבוקים בו יתברך בדבקות אמיתית, עד שכמעט כמעט נשרפו מרב אור שהאיר עליהם.

אהובי, אחי היקר! אשרינו ואשרי חלקנו, שאנו זוכים לידע מרבנו ו"ל ומאנשיו האמתיים, תלמידי "היכל-הקדש", המסתובבים כזוה העולם הגשמי, ואף-על-פי-כן הם דבוקים בו יתברך, ומשתוקקים אליו יתברך בהשתוקקות נפלאה מאד מאד. הלא תלמידי "היכל-הקדש" יש להם דבורים אחרים, הלא תלמידי "היכל-הקדש" יש להם רצונות וכסופין אחרים, הלא תלמידי "היכל-הקדש" יש להם התחזקות וחיית פנימית דקדשה באפן אחר לגמרי.

ההכרח לי לקצר, אקנה שתכתב לי בכל שבוע מכתב פאָשר דברנו, וממש תחיה אותי.

תכף-ומיד אחר שבועות אֶזְכֶּה, אם ירצה השם, להיות בארץ ישראל, ואשבֹות שם שתי שבתות, אקנה שתהיה עמנו בצותא חדא, ונחיה את עצמנו יחד.

הדורש שלומך באהבה רבה...

האדם בלי התבודדות הולך בעולם הדמיון ממש, כי עקר ישוב

אֲשֶׁר ו' תרה בְּנַחַל קנג

הַדַּעַת לְאָדָם בָּא עַל-יְדֵי הַתְּבוּדוֹת, שָׁזָה מְכַנִּים בּוֹ אֲמוֹנָה וּבִטְחוֹן
עֲצָמִי.

ו' תרה.

בְּעִזְרַת הַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ, יוֹם שְׁלִישִׁי לְסֵדֶר אַחֲרֵי קְדוּשִׁים, ב' אִיר ה'תשמ"ה.

שְׁלוֹם וּבְרָכָה וְכָל טוֹב סְלָה אֶל אֶהוּבִי, אַחֵי הַיְקָר לִי מְאֹד מְאֹד,
צְמוּד בְּפְנִימִיּוֹת לְכִבִּי לְטוֹב כָּל הַיָּמִים, שׁוֹתֶה מִימֵי הַנַּחַל, נַחַל נוֹבֵעַ
מְקוֹר חֲכָמָה, זְכוּתוֹ יִגַּן עָלֵינוּ ... גְּרוּ יֵאִיר וַיִּזְרַח לְנִצְחָה נְצָחִים.

אֶת מְכַתְּבְּךָ לְנִכוּן קִבַּלְתִּי, וּמְאֹד מְאֹד שָׁמַחְתִּי.

עָלֶיךָ לְדַעַת, אֶהוּבִי, אַחֵי הַיְקָר! כִּי כָּל מְכַתְּבֶה שְׁאַתָּה כּוֹתֵב לִי
— מְחַיֵּינִי, פְּשׁוּטוֹ כְּמִשְׁמְעוֹ, כִּי אֲנִי רוֹאֶה, שְׁעַל אַף כָּל הַסְּפָקוֹת
וְהַבְּלוּלִים שְׁעוֹבְרִים עָלֶיךָ כְּנֶהוּג אֶצֶל כָּל מְקַרְבֵי חֵדֶשׁ, עִם כָּל זֹאת
אַתָּה מְחַזֵּיק מִעֲמֹד וּמִשְׁתַּקֵּק מְאֹד מְאֹד לְהִתְקַרֵּב וְלִילֵךְ בְּדַרְכֵי רַבְּנוּ
ז"ל.

מָה אִמַּר לְךָ, יְדִידֵי הַיְקָר! מִי שְׁלוּמֵךְ אֶת סִפְרֵי רַבְּנוּ ז"ל
"לְקוּטִי-מוֹהַר"ן הַקְּדוֹשׁ וְהַנּוֹרָא בְּעֵין הָאֱמֶת, וּמְתַבּוֹנֵן בְּכָל תּוֹרָה
וּמְאַמֵּר, אֲזִי רוֹאֶה נוֹרָאוֹת נִפְלְאוֹת, עֵינַי לֹא רָאִתָּה, כִּי יוֹתֵר מִמֶּה
שְׁכָתוֹב בְּגִלּוּי, גְּנוּז וְסֵתוּם בֵּין הַשּׁוּרוֹת, כְּאֲשֶׁר אָמַר לָנוּ רַבְּנוּ ז"ל
בְּעֲצָמוֹ: אִם תִּשְׁקְדוּ עַל סִפְרֵי, תִּרְאוּ אֶת הַנְּסִתְרוֹת שֵׁישׁ בְּתוֹרָתִי, מָה
שְׁאִינוּ נִרְאָה בְּנִגְלָה כָּלֵל (חֵי-מוֹהַר"ן, סִימָן שמו).

רַבְּנוּ ז"ל מְגַלֶּה לָנוּ (לְקוּטִי-מוֹהַר"ן, חֶלֶק א', סִימָן לג), שְׁאָדָם צָרִיף
לְהַכְנִיס אֶת עֲצָמוֹ בְּתוֹף הַגִּלּוּי אֱלֻקוֹת שֵׁישׁ בְּבְרִיאָה, שְׁאֶפְלוּ
בְּלִשׁוֹנוֹת הָעֶפְרוֹם יְכוּלִים לְמַצֵּא אֶת הַקְּדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא. וְעַל זֶה
צָרִיף הָאָדָם לְעַבֵּד הַרְבֵּה — לְמַצֵּא אוֹתוֹ יִתְבָּרֵךְ בְּכָל פְּרֻט בְּהַחַיִּים:
הֵן בְּרַחוּב בְּעֶסְקֵי הָעוֹלָם הַזֶּה, וְהֵן בְּבֵית בְּדַבּוּרִים שֶׁל מָה בְּכָף,
תְּמִיד צָרִיף לְקַשֵּׁר עֲצָמוֹ לְהַקְּדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא.

קנד אֲשֶׁר ו' תרה בנחל

רַבְּנוּ ו' ל מביא שם, שֵׁישׁ לְכֹל אָדָם שְׁנֵי מִיָּיִמִים: יֵשׁ לְאָחָד שֵׁישׁ לֹו יוֹם טוֹב, וְיֵשׁ אָחָד שֵׁישׁ לֹו יוֹם רַע, לְיוֹם טוֹב זֹכִים כְּשֶׁמִּפְּשִׁיטִים אֶת הַלְּבוּשׁ הַגִּשְׁמִי מִכָּל הַבְּרִיאָה, וְאִזּוֹ יְכוּלִים לְמַצֵּא אֶת הַקְּדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא בְּכָל דְּבָר, וְלֹא אֲכַפֵּת לוֹ אִם הוּא בְּבֵית, אִם הוּא בְּרַחוּב, אִם הוּא בְּבֵית-הַכְּנֶסֶת, אִם הוּא בְּשָׂדֵה, תְּמִיד מוֹצֵא אֶת הַקְּדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, תְּמִיד מוֹצֵא תוֹרָה. כִּי בְּאַמַּת הַשָּׁם יִתְבָּרַךְ מְצַמֵּם אֶת עֲצָמוֹ מֵאֵין סוּף וְעַד אֵין תְּכֵלִית, וְכָל הַבְּרִיאָה מְדַבֶּרֶת בְּקוּלוֹ יִתְבָּרַךְ, וּמְגַלֶּה נוֹרְאוֹת נְפִלְאוֹת לְמִי שְׁזוֹכָה לְהִכְנִיס עֲצָמוֹ לָזֶה, וּמִי שֶׁמְרַגֵּיל אֶת עֲצָמוֹ לִילָף בְּדֶרֶךְ זֶה, יֵשׁ לוֹ יוֹם טוֹב, וְיִלְהַפּוּךְ — מִי שֶׁמְנַתֵּק אֶת מַחְשַׁבְתּוֹ וְנִדְעָתוֹ וְלָבוֹ מִמֶּנּוּ יִתְבָּרַךְ, וְשׁוֹכַח לְגַמְרֵי מִמֶּנּוּ יִתְבָּרַךְ, יֵשׁ לוֹ יוֹם רַע, צָרוֹת בְּבֵית, מְרִיבוֹת וְצָרוֹת בְּרַחוּב, מְרִיבוֹת, וְכוּחִים וְצָרוֹת בְּבֵית-הַכְּנֶסֶת, מַחְלָקֶת וּבְלָבוּלִים, צָרוֹת בְּכָל הָעוֹלָם כָּלוֹ. וְכִשְׁאַדָּם מְנַתֵּק אֶת מַחְשַׁבְתּוֹ מִמֶּנּוּ יִתְבָּרַךְ, אִזִּי עוֹבְרוֹת עָלָיו הַרְבֵּה צָרוֹת וּמְרִיבוֹת גְּדוּלוֹת, עַיִן שָׁם בְּלִקְוִיטֵי-מוֹהַר"ן (חֵלֶק א', סִימָן לג), וְתִרְאֶה נוֹרְאוֹת נְפִלְאוֹת גְּלוּי אֱלֻקוֹת, אִיךְ שְׂרַבְנוּ ו' ל מְדַבֵּר שָׁם, עַיִן שָׁם.

אֶהוּבִי, אָחִי הַיְקָר! מָאָד מָאָד הֵייתִי רוֹצֵה לְהִרְחִיב לָךְ אֶת הַדְּבַר, אֶךְ טְרִדוֹתֵי בְּכָל יוֹם עֲצוּמוֹת מָאָד בְּעֶסֶק הַרְבִּים, וְאֲנִי גוֹנֵב לְעֲצָמִי זְמַן לְלַמֵּד.

סוּף כָּל סוּף יָמֵי חַיֵּינוּ הַבָּל, וְהֵנָּה אֲנַחְנוּ פֹה, וְהֵנָּה אֲנַחְנוּ נִהְיָה כְּבָר שָׁם. עַל-כֵּן אֲשֶׁרִי מִי שֶׁמְתַמֵּיד מָאָד בְּעַבּוּדְתּוֹ יִתְבָּרַךְ בְּכָל יוֹם וְיוֹם, וְאִינוּ מְטַעֵה אֶת עֲצָמוֹ, וְשׁוֹקֵד עַל דְּלִתוֹת הַתּוֹרָה, וּמְטִיל בְּכָל חֻלְקֵי הַתּוֹרָה הַקְּדוּשָׁה עַל-פִּי סִדְרֵ-דֶרֶךְ-הַלְמוּד, אִזּוֹ לְרֹב טוֹב הַצָּפוּן יִזְכֶּה עוֹד בְּזֶה הָעוֹלָם.

אֶהוּבִי, אָחִי הַיְקָר! אֲנִי מְקַנֶּה לְהַקְּדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא לְהִיּוֹת תְּכַף-וּמִיד אַחַר חַג הַשְּׁבוּעוֹת בְּאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל, וְאֲשֶׁבוֹת שְׁתֵּי שְׁבֻתוֹת שָׁם: שְׁבֻת אַחַת בְּיַבְנָאֵל וְשְׁבֻת אַחַת בְּצַפַּת, אֲקַנֶּה לְהַקְּדוּשׁ-בְּרוּךְ-

אֲשֶׁר ו' תרו בנחל קנה
הוא שנתראה עוד פנים אל פנים, ונרבה לדבר יחד, ונחיה את
עצמנו בצותא.

הדורש שלומך באהבה רבה...

ו' תרו.

בעזרת השם יתברך, יום שלישי לסדר אחרי קדושים, ב' איר התשמ"ה.

שלום וברכה וכל טוב סלה יגיעו וירדפו אל ידי היקר לי
מאד, שותה מימי הנחל, נחל נובע מקור חכמה, זכותו יגן עלינו
... גרו יאיר ויזרח לגצח נצחים.

את מכתביך הארפים, אשר אתה מספר בהם את כל נגעי לבך
ומכאובי נפשך, מה שעובר עליך כל השבוע, אני מקבלם לנכון.

מה אמר לך! אם שמצד אחד כואב לי על מה שעובר עליך,
אבל מצד שני כבר גלה לנו רבנו ז"ל (לקוטי מוהר"ן, חלק א', סימן ד'),
שעל ידי ודוי דברים, שאחד מתודה ומספר כל מה שעובר עליו
לפני החכם או הרב שבדור, על ידי זה הוא מוציא הצרופים רעים
מעצמותיו. כי על ידי העוונות שאדם חוטא, נחלקים הרע והזהמא
בתוך עצמותיו והם נוקמים בו, ומזה עובר על האדם מה שעובר,
כי הרע שעשה, ובפרט מי שחטא וקלקל בפריה, שעל ידי זה קלקל
במח, על ידי זה גם נתקלקלו אצלו העצמות, כי המח קשור
בעצמות (עין לקוטי מוהר"ן, חלק א', סימן ד'), ועל ידי זה נשברו לו כל
עצמותיו, ועובר עליו מה שעובר. ובזה שהוא מתודה ומוציא מפיו
כל מה שעובר, על ידי זה מוציא מעצמותיו כל הצרופים רעים,
וחוזרים ונבנים אצלו צרופים חדשים, עד שממשיך על עצמו
ערכות נעימות מתיקות זיו חיות אלקותו יתברך.

על-כן ראה לחזק את עצמך, ולדבר בכל יום עמו יתברך,
ותתמיד בזה מאד מאד, היכן שאתה רק הולך ברחוב תדבר רק עמו
יתברך, וזה יעזר לך לדבק מחשבתך בעלמא דאתי תמיד.

קנו אשר ו' תרז בנחל

ראה, אהובי, אחי היקר! לשמור מאד מאד על שלום ביתך, ותכבד מאד מאד את אשתך, וכן הזהירו חכמינו הקדושים לכבד את האשה (עי' בבא מציעא נט.), וגם רבנו ז"ל הקפיד על זה מאד מאד, ורצה שכל אחד מאנשי שלומנו יכבד את אשתו, ואמר (חיי מוהר"ן, סימן תקסג): הלא בימי אברהם היתה השכינה נקראת שרה, ובימי יצחק היתה השכינה נקראת רבקה, ובימי יעקב היתה השכינה נקראת רחל ולאה, וכן אצל כל אחד ואחד, אשתו היא בחינת השכינה שבשרש נשמתו, על-כן צריכים לכבדה וליקרה מאד מאד.

ראה, אהובי, אחי היקר! לעסק בעסק הקדוש והנורא הזה — להפיץ ספרי רבנו ז"ל לכל עובר ושב, ואל תתפעל משום ברירה שבועלם, כי הגיע הזמן שצריכים לגלות ולפרסם את רבנו ז"ל, אשר שמו משתף בשמו יתברך (עי' לקוטי-מוהר"ן, חלק ב', סימן סז), בזה שמגלים ומפרסמים את רבנו ז"ל בעולם, על-ידי-זה נתגלה הקדוש-ברוך-הוא בעולם; פי עקר הגלוי של רבנו ז"ל הוא רק אמונה פשוטה בו יתברך, שכל אחד ידע, אשר מלא כל הארץ כבודו, ועל-ידי-זה יפתח לבו ופיו לדבר אליו יתברך.

על-כן, אהובי, אחי היקר! ראה להפיץ את ספרי רבנו ז"ל בעולם, ואל תתפעל משום ברירה כלל, ואז תצליח ברכך.

כבר כתבתי לך, שהצדקה שאמה אוסף — חצייה תתן להדפסה וחצייה תקח לפרנסת ביתך. אקנה להשם יתברך שתזכה למצא חן בעיני אלקים ואדם.

הדורש שלומך באהבה רבה...

ו' תרז.

בעזרת השם יתברך, יום שלישי לסדר אחרי קדושים, ב' איר ה'תשמ"ה.

שלום וברכה אל משפחת...

את מכתבכם קבלתי, ומאד מאד אני מצטער בצערכם הקשה.

אֲשֶׁר וְ תַרְחַ וּ בְנַחֵל קִנְזוּ

הַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא יַעֲזֹר לָכֶם, שְׁתַּזְכְּפוּ לְשִׁפְעַת בְּרַכָּה וְהַצְלָחָה, וַיִּמְשֹׁךְ לָכֶם בְּרִיאוֹת הַשְּׁלָמָה וְלִכְלֵל הַמְשַׁפְּחָה, וְתִרְוּ רַב נַחַת מִכָּל הַיְלָדִים, שֶׁכָּל הַמְשַׁפְּחָה תִּחְזֹר בְּתִשׁוּבָה שְׁלָמָה לְדַבֵּק עִצְמָם בּוֹ יְתַבְּרֶךְ.

הַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא יִמְשִׁיךְ עֲלֵיכֶם שִׁפְעַת בְּרַכָּה וְהַצְלָחָה, פְּרִנְסָה בְּרוּחַ בְּלִי שׁוֹם דְּאֵגוֹת, בְּלִי שׁוֹם הַצְטַטְרוֹת אֶל הַבְּרִיּוֹת.

רְאֵי מְאֹד לְהִזְהַר בְּטְהֵרַת הַמְשַׁפְּחָה, גַּם תִּבְדְּקִי אֶת הַמְזוּזוֹת.

תִּקְפִּידוּ מְאֹד עַל שְׁמִירַת שַׁבַּת כְּהַלְכָתָהּ, וּבִזְכוּת זֶה יַעֲזֹר לָכֶם הַשֵּׁם יְתַבְּרֶךְ, וַיִּמְלֵא אֶת כָּל מְשָׁאֲלוֹת לְבַבְכֶם לְטוֹבָה.

הַדּוֹרֵשׁ בְּשִׁלּוּמְכֶם, וּמְבַרֵךְ אֶתְכֶם
בְּבִרְכַת הַצְּלָחָה בְּכָל הָעֲנִינִים...

וְ תַרְחַ.

בְּעִזְרַת הַשֵּׁם יְתַבְּרֶךְ, יוֹם שְׁלִישִׁי לְסֵדֶר אַחֲרֵי קְדוּשִׁים, ב' אִיר ה'תשמ"ה.

שְׁלוֹם וּבְרַכָּה...

אֶת מִכְתָּבְךָ קִבַּלְתִּי, וּמְאֹד מְאֹד שִׂמְחָתִי לְרִאוֹת, אִיךָ שֶׁאֲשֶׁה מְחֻזָּקֶת אֶת בְּעֵלָהּ, שִׁינּוּכָה לְלַמַּד תּוֹרָה בְּמִנוּחָה.

מָה אִמַּר לְךָ! אֵין עוֹד דְּבַר גְּדוֹל מְזֵה, שֶׁהָאֲשֶׁה עוֹזֶרֶת לְבַעֲלָהּ שִׁיּוּכָל לְלַמַּד תּוֹרָה, וְאָמְרוּ חֲכָמֵינוּ הַקְדוּשִׁים, שֶׁהִיא מִתְחַלֶּקֶת עִמּוֹ שֶׁהִיא בְּשׁוּה בַּתּוֹרָה שֶׁהוּא לּוֹמֵד, אֲשֶׁרִיךָ וְאֲשֶׁרִי חֶלְקֶךָ!

רְאֵי לְחֻזַּק אֶת עִצְמְךָ לְהִיּוֹת תָּמִיד בְּשִׂמְחָה, וּתְחַזְּקִי אֶת בְּעֵלְךָ, וּבִזְכוּת הַשִּׂמְחָה שֶׁתִּהְיֶה בְּבֵיתְכֶם, תִּשְׁרֶה הַשְּׂכִינָה בְּמַעוֹנְכֶם, וּכְשֶׁהַשְּׂכִינָה בְּבֵית, אֲזִי מְמִילָא כְּבָר תִּהְיֶה לָכֶם פְּרִנְסָה בְּשִׁפְעַת רַב.

אֲנִי מְקוּנָה לְהַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא לְהִיּוֹת תְּכֶף אַחַר חַג הַשְּׁבֻעוֹת בְּאַרְץ יִשְׂרָאֵל, וְאֲשֻׁבוֹת, בְּעִזְרַתוֹ יְתַבְּרֶךְ, שַׁבַּת אַחַת בְּצַפָּת, אֲקוּנָה שְׁגָם אֲתָם תִּהְיוּ שָׁם.

קנח אָשֶׁר ו' תרט בַּנְחַל

הַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא יִתֵּן לָךְ כַּחוֹת חֲזָקִים וּבְרִיאוֹת הַגּוֹף
בְּשִׁלְמוֹת, וְתִזְכֶּי עִם בְּעֶלְךָ לַגְדֹּל אֶת הַיְלָדִים, וְתִרְוֶו רַב נַחַת מֵהֶם.

הַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא יַעֲזֹר, שְׁתַּמִּיד יִהְיֶה לָכֶם שְׁפַע, וַיְהִי עֲנִיִּים
בְּנֵי בֵיתְכֶם, וְתִזְכּוּ לְהֶאֱכִיל עֲנִיִּים.

הַמֵּאֲחֵל לָכֶם כָּל טוֹב...

ו' תרט.

בְּעֶזְרַת הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ, יוֹם שְׁלִישִׁי לְסֵדֶר אַחֲרֵי קְדוּשִׁים, ב' אִיר ה'תשמ"ה.

שְׁלוֹם וּבִרְכָה וְכָל טוֹב סָלַח יִגִּיעוּ וַיִּרְדְּפוּ אֶל אַהוּבֵי, אַחֵי הַיֶּקֶר
לִי מְאֹד מְאֹד, צָמוּד בְּפָנִימִיּוֹת לְכָבִי לְטוֹב כָּל הַיָּמִים, שׁוֹתֶה מִיָּמִי
הַנַּחַל, נַחַל נוֹבֵעַ מְקוֹר חֲכָמָה, זְכוּתוֹ יִגַּן עָלֵינוּ ... גְּרוּ יֵאִיר וַיִּזְרַח
לְנִצָּח וְנִצְחִים.

אֶת מַכְתְּבְּךָ לְנִכּוֹן קִבְּלָתִי, וּמְאֹד מְאֹד שְׂמַחְתִּי.

מָה אִמַּר לָךְ, יְדִידֵי הַיֶּקֶר! כָּל מַכְתָּב וּמַכְתָּב שְׂאֵתָה כּוֹתֵב לִי,
אֵתָה מִמֶּשׁ מְחִיָּה אוֹתִי, כִּי אֲנִי רוֹאֶה, עַל אֵף שְׁעוֹבְרִים עָלֶיךָ כָּל
מִיָּנִי בְּלְבוּלִים וְעֹכּוּבִים, מְרִירוֹת וְהִרְפָּתָקָאוֹת, עִם כָּל זֹאת אֵתָה
מְחִזֵּק בְּתַמָּךְ לְדַבֵּר הַרְבֵּה עִמוֹ יִתְבָּרַךְ בְּכָל יוֹם. הֵן אֲמַת שְׁזָה לֹא
קַל, כִּי הַתְּפִלָּה הַיָּא מֵהַדְּבָרִים שְׁצָרִיכִים חֲזוּק (עֵינֵי יִלְקוּט יְהוֹשֻׁעַ ה'),
כִּי עַל הַתְּפִלָּה מִתְּפַשְׁטֵת הַסְּטָרָא אַחֲרָא לֹא לְהַנִּיחַ אֶת הָאָדָם לְדַבֵּר
עִמוֹ יִתְבָּרַךְ, אֲבָל אֲשֶׁרִי וְאֲשֶׁרִי מִי שְׁאִינוֹ מְטַעֶה אֶת עֲצָמוֹ, וַיִּוֹדַע
שְׁאִין שׁוֹם בֵּית מְנוּס בְּזֶה הָעוֹלָם רַק לְכַרַח אֱלֹו יִתְבָּרַךְ, אֲשֶׁרִי לוֹ
בְּעוֹלָם הַזֶּה וְאֲשֶׁרִי לוֹ בְּעוֹלָם הַבָּא.

אַהוּבֵי, אַחֵי הַיֶּקֶר! רְאֵה לְשִׂמְחָת אֶת עֲצָמְךָ בְּכָל מִיָּנִי אֲפָנִים
שְׁבַעוֹלָם, וְאֵל תַּנִּיחַ אֶת עֲצָמְךָ לְפַל בְּשׁוֹם אֲפֹן כָּלֵל.

רַבְּנוּ ז"ל גָּלַה לָנוּ, שֶׁהַשְּׂמִיחָה מְרַחֶבֶת אֶת דַּעַת הָאָדָם, הַשְּׂמִיחָה
מְקַשְׂרֶת אֶת הָאָדָם אֱלֹו יִתְבָּרַךְ, הַשְּׂמִיחָה פּוֹתַחַת אֶת הַלֵּב, עַל-כֵּן

אֲשֶׁר ו' תרי בַּנְחַל קנט

רְאֵה לְהִיּוֹת תָּמִיד בְּשִׂמְחָה וּלְנַגֵּן בְּכָלֵי זְמַר, וּרְאֵה לְשִׂמַּח אֶת עַצְמְךָ,
אֶת אִשְׁתְּךָ וְאֶת יְלָדֶיךָ, וְאֶת כָּל חֲבֵרֶיךָ.

עֲלִיךָ לְדַעַת, אֶהוּבִי, אַחֵי הַיְקָר! שְׂכַל הַעֲצָבוֹת וְהַמְרִירוֹת
וְהַדְּכָאוֹנוֹת שֶׁבָּאִים לְאָדָם, הֵם רַק מִפְּאֵת חֲטָאֵיו הַמְרַבִּים, וְעַל-יְדֵי
שִׂמְחָה אֶת עַצְמוֹ לְהִיּוֹת בְּשִׂמְחָה תָּמִיד, זֶה עֵקֶר תְּקוּן הַעֲוֹנוֹת.
עַל-כֵּן רְאֵה לְשִׂמַּח מְאֹד מְאֹד בְּאֲשֶׁר גָּלָה לָנוּ רַבְּנוּ ז"ל, שְׁנֵה עֵקֶר
הַתְּשׁוּבָה — לְשִׂמַּח בּוֹ יְתִבְרַךְ. אֲשֶׁרִינוּ וְאֲשֶׁרֵי חֲלָקְנוּ, שְׂאֲנוּ יוֹדְעִים
מִבֵּן הַשִּׂמְחָה, הַנוֹפֵחַ בְּנוֹ שִׂמְחָה אֲמִתִּית, דְּבִקּוֹת בְּאֵין סוּף בְּרוּךְ
הוּא יְתִבְרַךְ שְׂמוֹ. רְאֵה לְהַחְזִיק מֵעַמְד, וְהַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא בְּיָדָי
יַעֲזֹר לְךָ בַּפְּרִנְסָה בְּרוּחַ.

רְאֵה, אֶהוּבִי, אַחֵי הַיְקָר! לֹא לְהַתְּבַלְּבֵל מִשׁוּם דְּבָר שֶׁבַּעוֹלָם,
אֵל תִּסְתַּכֵּל עַל שׁוּם בְּרִיָּה, חֲפֹשׁ רַק אֶת נִקְדֻתְךָ הַשְּׂיִכָּת לְלַבֵּךְ בְּעַת
הַזֹּאת, וְאִזּוּ נִיקָא תִצְלִיחַ דְּרַבְּךָ תָּמִיד.

הַהֲכָרַח לִי עַכְשָׁו לְקַצֵּר מְרַב טְרָדוֹתֵי.

הַדּוֹרֵשׁ שְׁלוֹמְךָ...

ו' תרי.

בְּעֶזְרַת הַשֵּׁם יְתִבְרַךְ, יוֹם שְׁלִישֵׁי לְסֵדֶר אַחֲרֵי קְדוּשִׁים, ב' אִיר ה'תשמ"ה.

שְׁלוֹם וּבְרָכָה.

אֶת מִכְתְּבְּכֶם לְנִכּוֹן קִבְּלֹתִי, וְהִנְנִי מְצוּיָה אֶת בְּרַכְּתִי, שִׂישְׁלַח
לְכֶם הַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא שִׁפְעַ בְּרָכָה וְהַצְּלָחָה, פְּרִנְסָה עַד בְּלִי דֵי,
עֶשֶׂר וְכַבּוֹד וְאֲרִיכוֹת יָמִים וּבְרִיאוֹת הַשְּׁלָמָה.

נָא וְנָא הַרְגִּילוּ אֶת עַצְמְכֶם בְּעַת הַדְּלָקַת הַנְּרוֹת שֶׁל שַׁבַּת-קִדְשׁ,
לְדַבֵּר אִזּוֹ עִמּוֹ יְתִבְרַךְ בְּשִׁפְתַי הָאֵם שְׁלָכֶם, וּלְבַקֵּשׁ מִמֶּנּוּ יְתִבְרַךְ
רַחֲמִים וְתַחֲנוּנִים שִׁיעֲזֹר לְכֶם, כִּי אֵין לְךָ עוֹד יַעַת רְצוֹן לְאִשָּׁה כְּמוֹ
זְמַן הַדְּלָקַת הַנְּרוֹת.

קס אָשֶׁר ו' תריא בַּנְחַל

ועל-כן ראי להזהר מאד מאד בהדלקת הנרות, להדליק שני נרות של חלב ושני נרות של שמן זית, ובזכות הדלקת הנרות יתחיל להאיר לכם בבית אורו יתברך, וכשהוא יתברך יהיה בבית, אזי כבר יבוא השפע — הן בגשמי הן ברוחני, ויהיה לכם הרבה נחת.

נא ונא לשמור על טהרת המשפחה, וגם לבדק את המזוזות.

הקדוש-ברוך-הוא יעזר לכם, שתצליחו ברככם, אמן.

המאחל לכם כל טוב...

ו' תריא.

בעזרת השם יתברך, יום שלישי לסדר אחרי קדושים, ב' איר ה'תשמ"ה.

שלום וברכה וכל טוב סלה יגיעו וירדפו אל היקר והנעלה, שותה מימי הנחל, נחל נובע מקור חכמה, זכותו יגן עלינו ... נרו יאיר ויזרח לנצח נצחים.

את מכתבך לנכון קבלתי, ומאד מאד אני מצטער על גדל הצער והיסורים שעוברים עליך, עד שאתה נופל בדעתך כל-כך, רחמנא לצלן, שונכנסו בך מחשבות של התאבדות, חס ושלום.

אחי, אחי היקר! עליך לדעת, כי אין אדם בזה העולם שיהיה נקי מצרות ומיסורים, ממרירות ומהרפתקאות, על כל בריה בזה העולם עוברים משברים וגלים בכל יום ויום, בודאי אף אחד לא יספר לך את כל מה שעובר עליו, כי הוא מתבייש לספר, אבל באמת על כל אחד ואחד עוברים משברים וגלים. ותאמין לי, שאין שום עצה אחרת איך להנצל מפגעי ומקרי הזמן, אלא אם בורחים אליו יתברך, הינו עליך להרגיל את עצמך לילך למקום מיחד בכל יום, שאין שם בני-אדם, ולהתחיל לדבר עמו יתברך בשפת האם שלך, ולספר לפניו יתברך את כל לבך וכל מה שמעיק לך.

אחי, אחי היקר! כל דבור ודבור שמדברים עמו יתברך — זו

אֲשֶׁר ו' תריא בנחל קסא

הַצְלָחָה נְצִיחִית, הַצְלָחָה שְׂאֵי אֶפְשֶׁר לְשַׁעַר וּלְתֵאֵר כָּלֵל, וּבְזֶה שְׂאָדָם
מְדַבֵּר אֵלָיו יִתְבָּרַךְ, עַל־יְדֵי־זֶה מְכַנִּיס בְּעֶצְמוֹ תִּקְוָה חֲדָשָׁה וּבִטְחוֹן
חֲזָק לְהַמְשִׁיךְ אֶת חַיָּיו.

אָחֵי הַיִּקְרָ! רְאֵה לְהַרְגִּיל אֶת עֲצָמְךָ לְשִׁקֵּד עַל דִּלְתוֹת הָאֲבָרָךְ
הַיִּקְרָ לִי מְאֹד ר' ... גֵּרוֹ יְאִיר, כִּי רַבְּנוּ ז"ל הִזְהִינּוּ מְאֹד מְאֹד עַל
נְקֻדַּת הַחִבְרָה, לְדַבֵּר בְּכָל יוֹם עִם אֵיזֶה חֵבֵר טוֹב, וּלְקַבֵּל אֶת נְקֻדַּתוֹ,
וְזֶה עֵקֶר גְּדוֹל בְּהַתְקַרְבוֹת לְרַבְּנוּ ז"ל, שְׂצָרִיכִים לְדַבֵּר אֶחָד עִם
הַשָּׂנִי.

בְּנֻדָּאֵי אִם תִּתְמַיֵּד בְּסִפְרֵי רַבְּנוּ ז"ל, יִהְיוּ לְךָ גַּם־כֵּן דְּבוּרִים,
שְׂאֵתָה תִּתְחִיל לְדַבֵּר עִם אַחֵרִים, וּבְזֶה שְׂתִּדְבֵּר עִם אַחֵרִים וּתְחַזֵּק
אוֹתָם, בְּזֶה יֵצְאוּ מִמֶּךָ הַמְרִירוֹת וְהַעֲצָבוֹת וְהַדְּכָאוֹן, עַד שְׂתִּזְכֶּה
לְשִׂמְחָה.

תְּאֲמִין לִי, אֶהוּבִי, אָחֵי הַיִּקְרָ! שְׂיֵשׁ לְךָ כַּחוֹת עֲצוּמִים גְּנוּזִים,
אֲשֶׁר אֵתָה בְּעֲצָמְךָ אֵינְךָ יוֹדֵעַ, רְאֵה לְהִתְחִיל לְדַבֵּר עִם בְּנֵי־אָדָם
דְּבוּרֵי אֱמוּנָה וְהַשְׁגָּחָה פְּרָטִית, וְזֶה יוֹעִיל גַּם לְךָ.

אֶהוּבִי, אָחֵי הַיִּקְרָ! רְאֵה לְהִתְחִיל עִם אֲשֵׁתְךָ, תִּדְבֵּר אֵתָה
דְּבוּרִים טוֹבִים וּתְחַזְּקָה, שְׂבְּנֻדָּאֵי לֹא יַעֲזֹב אֶתְכֶם הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ, וְעוֹד
תִּזְכּוּ לְרְאוֹת הַרְבֵּה נַחַת מִהַיְלָדִים.

תְּאֲמִין לִי, אֶהוּבִי, אָחֵי הַיִּקְרָ! שְׂיֵשׁ בְּנֵי־אָדָם שְׂאִין לָהֶם אֲשֶׁה,
יֵשׁ בְּנֵי־אָדָם שְׂאִין לָהֶם יְלָדִים, יֵשׁ בְּנֵי־אָדָם שְׂאִין לָהֶם פְּרִנְסָה, וְזֶה
כָּל־כֶּף מַעִיק לָהֶם, וְהֵם מְנַחִים בְּעֶצְבוֹן וּבְדְכָאוֹן — הִיתְכֵּן שְׂאִין
לִי אֲשֶׁה, אִין לִי בְּנִים, אִין לִי פְּרִנְסָה וְכוּ'?! וְלִךְ עוֹר הַקְּדוֹשׁ־בְּרוּךְ־
הוּא, שְׂיֵשׁ לְךָ, תְּהִלָּה לְהַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ, אֲשֶׁה טוֹבָה, יֵשׁ לְךָ יְלָדִים
טוֹבִים, יֵשׁ לְךָ פְּרִנְסָה טוֹבָה, עַל־כֵּן מֵה וְלָמָּה לְךָ לֵהִיּוֹת שְׂבוּר
בְּדְכָאוֹן וּבְעֶצְבוֹן?! רְאֵה לְהוֹצִיא אֶת עֲצָמְךָ מִהַמְרִירוֹת שְׂכָבֵר נְפִלְתָּ
בֵּה, תְּרַגֵּל אֶת עֲצָמְךָ לְשִׂמְעַ הַרְבֵּה כָּלִי זְמַר בְּכָל יוֹם, בְּאִפֵּן שְׂתִּזְכֶּה
לְהַגִּיעַ לְמַצַּב רוּחַ טוֹב.

הַדּוֹרֵשׁ שְׂלוּמָךְ בְּאַהֲבָה רַבָּה מְאֹד מְאֹד ...

קסב אָשֶׁר ו' תריב בַּנְחַל

רְאֵה לְכַתֵּב לִי מִכְתָּב תַּכְּף־וּמְיָד בְּקַבְּלָתְךָ מִכְתָּבִי זֶה, וְתוֹדִיעֵנִי
אִם קַבְּלָתָּ מִכְתָּבִי זֶה, וְאִם הִחַיִּיתָ אֶת עֲצָמְךָ בּוֹ.

ו' תריב.

בַּעֲזַרַת הַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ, יוֹם שְׁלִישִׁי לְסֵדֶר אַחֲרֵי קְדוּשִׁים, ב' אִיר ה'תשמ"ה.

שְׁלוֹם וּבִרְכָה וְכָל טוֹב סָלָה יִגִיעוּ וַיִּרְדְּפוּ אֶל אֱהוֹבֵי, יְדִידֵי הַיְקָר
לִי מְאֹד מְאֹד, שׁוֹתֵה מִימֵי הַנַּחַל, נַחַל נוֹבֵעַ מְקוֹר חַכְמָה, זְכוּתוֹ יִגֵּן
עָלֵינוּ ... גֵּרוּ יָאִיר וַיִּזְרַח לְנִצְחָה וְנִצְחִים.

אֶת מִכְתָּבְךָ לְנִכּוֹן קַבְּלָתִי, מְאֹד מְאֹד שִׂמְחָתִי לְשִׁמְעַת הַטּוֹב
מִמֶּךָ, הַקְּדוּשׁ־בְּרוּךְ־הוּא יַעֲזֹר לְךָ לְמַצֵּא אֶת זְיוּגְךָ בְּקָרוֹב, וְתִתְחַתֵּן
וְתוֹלִיד בָּנִים וּבָנוֹת.

אֲחִי הַיְקָר! עָלֶיךָ לְדַעַת כִּי אֵין עוֹד דְּבַר גְּדוֹל בְּעוֹלָם מִהַפְּצַת
סִפְרֵי רַבְּנוּ ז"ל, כִּי בָּזָה מְקַרְבִּים אֶת גְּאֻלְתָּנוּ, כִּי רַבְּנוּ ז"ל מְגַלֵּה
לָנוּ, אֲשֶׁר אֵין שׁוּם מְצִיאוֹת בְּלַעֲדֵינוּ יִתְבָּרֵךְ כָּלֵל, וְהַכֵּל לְכָל אֱלֻקוֹת
גְּמוּר הוּא, וְתַכְּף־וּמְיָד כְּשֶׁנִּתְגַּלֵּה לְאָדָם יְדִיעָה זוֹ, אֲזִי הוּא פּוֹתַח
אֶת פִּיו וּמְדַבֵּר עִמּוֹ יִתְבָּרֵךְ, אֲשֶׁר כָּל זֶה עֲבוֹדַת מְשִׁיחַ צְדָקָנוּ,
שְׂיִכְנִיס דְּבַר זֶה בְּעוֹלָם. עַל כֵּן אֲשֶׁרִי וְאֲשֶׁרִי מִי שִׂמְזַרְזוּ אֶת עֲצָמוֹ
עוֹד עֲכָשׁוּ, כְּשֶׁעֲדִין הֵהֱסֵרוֹת גְּדוֹלוֹת מְאֹד מְאֹד, וְלֹא יוֹדְעִים מִמֶּנּוּ
יִתְבָּרֵךְ, וְהַכֵּל נִעְלָם וְנִסְתָּר, אֶף־עַל־פִּי־כֵן אֵינוּ מֵיֵאָשׁ אֶת עֲצָמוֹ, רַק
עוֹד חוֹטֵף עֲכָשׁוּ דְבוּרִים לְדַבֵּר עִמּוֹ יִתְבָּרֵךְ, אֵין לְשַׁעַר וּלְתֵאֵר מֵהַ
שְׂנַעֲשֵׂה לְמַעֲלָה מִזֶּה.

אֲחִי הַיְקָר! בָּזָה שְׂאֵתָה מִפִּיךָ סִפְרֵי רַבְּנוּ ז"ל, אֵתָה מְכַנִּיס
הַרְהוּרֵי תְשׁוּבָה בְּאֵלוֹ הַמַּעֲיָנִים בְּהֵם, עַל־כֵּן רְאֵה לְזַרוּ עֲצָמְךָ
בְּעֲבוֹדַת הַקְּדוֹשׁ הַזֶּה, וּבְזְכוּת זֶה יַעֲזֹר לְךָ הַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ לְתַקֵּן אֶת

אֲשֶׁר וְ תריג בַּנְּחַל קסג

כָּל פְּגַמֶיךָ וְאֵת כָּל מַה שֶׁעָבַר עָלֶיךָ עַד עַכְשָׁיו, אֶקְוֶה לְהִשָּׁם יִתְבַּרְךָ
לְהִתְרַאוֹת עִמָּךָ בְּקִרְוֹב.

הַדּוֹרֵשׁ שְׁלוֹמְךָ בְּאַהֲבָה רַבָּה מְאֹד...

ו' תריג.

בַּעֲזַרַת הַשֵּׁם יִתְבַּרְךָ, יוֹם רְבִיעִי לְסֹדֵר אַחֲרֵי קְדוּשִׁים ג' אִיר ה'תשמ"ה.

שְׁלוֹם וּבְרָכָה וְכֹל טוֹב סָלָה יִגִיעוּ וַיִּרְדְּפוּ אֶל הַיָּקָר וְהַנְּעֻלָּה,
שׁוֹתָה מִימֵי הַנְּחַל, נַחַל נוֹבֵעַ מְקוֹר חֲכָמָה, זְכוּתוֹ יִגַן עֲלֵינוּ ... גְרוּ
יְאִיר וַיִּזְרַח לְנִצְחָה נְצָחִים.

אֵת מִכְתָּבְךָ לְנִכּוֹן קִבְּלָתִי, וּכְבֹר רְצִיתִי כַּמָּה פְּעָמִים לְכַתֵּב לְךָ,
אֲךָ לֹא אֶסְתַּיֵּעַ מִלְתָּא מְרַב טְרַדוֹתִי.

אֲחִי הַיָּקָר! רְאֵה לְחִזָּק אֵת עֲצֻמְךָ בְּכֹל מִינֵי אֲפָנִים שְׁבַעוּלָם,
וְאֵל תַּנְיִיחַ אֵת עֲצֻמְךָ לְפַל.

בְּזֶה הָעוֹלָם צְרִיכִים חֲזוּק עַל כָּל פֶּרֶט וּפְרֶט בַּחַיִּים, וּבִפְרֶט מִי
שֶׁכָּבַר עָבַר עַל כָּל הַתּוֹרָה כְּלָה עַד עַכְשָׁיו, רַחֲמָנָא לְצַלָן, וּפָגַם מְאֹד
בְּבְרִיתוֹ, וְעִינָיו מְקַלְקְלוֹת, שֶׁהִסְתַּכֵּל בְּכֹל מִינֵי מְקוֹמוֹת מְזוּהָמִים
וּמְטֻנְפִים, וּפְּיּוֹ מְזוּהָם וּמְטֻנָּף, שֶׁדָּבַר כָּל מִינֵי נִבְלָה, וּמַעֲשָׂיו מְגַנְּזִים
מְאֹד, שֶׁעָשָׂה כָּל מִינֵי זְנוּת, הוּא צָרִיךְ בְּיוֹתֵר לְחִזָּק אֵת עֲצֻמוֹ, וְלֹא
לְהַנְיִיחַ אֵת עֲצֻמוֹ לְפַל.

עַל-כֵּן, אֶהוּבִי, אֲחִי הַיָּקָר! חֲזִק וְאַמֵּץ עֲצֻמְךָ מְאֹד מְאֹד, וְאֵל
תַּנְיִיחַ אֵת עֲצֻמְךָ לְפַל בְּשׁוֹם אֲפֵן כָּלֵל, רְאֵה לְזַרְזוּ עֲצֻמְךָ לְהַפְיֵץ סִפְרֵי
רַבְּנוּ ו"ל בְּעוֹלָם, כִּי זֶהוּ תַקּוּן נִפְלָא וְנוֹרָא מְאֹד עַל כָּל הָעָבָר. כִּי
עָלֶיךָ לִידַע, אֲשֶׁר סוּף כָּל סוּף עַד עַכְשָׁיו פִּגְמָתָה בְּמָה שֶׁפִּגְמָתָה,
בְּקַלְקוּלִים כָּאֵלוֹ, אֲשֶׁר מִי יוֹדֵעַ כַּמָּה שָׁנִים צְרִיכִים לְזַכֵּךְ אֵת עֲצֻמְךָ
עַד שְׁזוֹכִים לְתַקֵּן אֵת זֶה, אֲבָל בְּזֶה שֶׁמְפִיצִים סִפְרֵי רַבְּנוּ ו"ל, בְּזֶה
מְקַרְבִּים אֵת אַחֵינוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל אֵלָיו יִתְבַּרְךָ, וּבְזִכּוֹת שֶׁמְקַרְבִּים אוֹתָם
אֵלָיו יִתְבַּרְךָ, עַל-יְדֵי-זֶה יִמְחַל לְךָ הַקְּדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא בְּלִי תַעֲנִיּוֹת,

קסד אָשׁר ו' תריד בַּנְחַל

בְּלִי סְגוּפִים, בְּלִי תְקוּנִים; כִּי זֶה עֵקֶר הַתְּקוּן הַנִּפְלָא וְהַנּוֹרָא מְאֹד —
כְּשִׁזְזוּכִים לְקַרֵב אֶת הַרְחוּקִים לְהַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא.

עַל-כֵּן, אֶהוּבִי, אַחֵי הַיְקָר! מֵאַחַר שְׂכָבָר עָבַר עָלֶיךָ בְּחַיִּים
כָּל-כֶּף הַרְבֵּה צְרוּת וּבְעִיּוֹת, וְנִכְשַׁלְתָּ בְמָה שְׁנִכְשַׁלְתָּ, רֵאֵה לְזֵרוּ אֶת
עֲצָמְךָ וּלְהַפְיִץ סִפְרֵי רַבְּנוּ ז"ל בְּמַרְץ גְּדוֹל מְאֹד, וְזֶה יְהִיֶה תְקוּן עַל
כָּל עוֹנוֹתֶיךָ.

רֵאֵה לְהַרְגִיל אֶת עֲצָמְךָ לְדַבֵּר עִמוֹ יִתְבַּרְךָ בְּכָל יוֹם וַיּוֹם בְּלִשׁוֹן
שְׂאֵתָה רְגִיל בָּהּ, וּתְסַפֵּר לְפָנָיו יִתְבַּרְךָ אֶת כָּל לִבְךָ וְכָל מַה שְּׁעוֹבֵר
עָלֶיךָ בְּפִרְטֵי פְרִטְיוֹת, וְאֵז תִּרְאֶה נִפְלְאוֹת.

הַעֲקָר רֵאֵה לְהִיּוֹת בְּשִׂמְחָה עֲצוּמָה, וְאֵל תִּפַּל בְּדַעְתְּךָ מִשׁוּם
דְּבַר שְׂבָעוּלָם כָּלֵל.

הַדּוֹרֵשׁ שְׁלוּמְךָ בְּאַהֲבָה רַבָּה...

ו' תריד.

בְּעֶזְרַת הַשֵּׁם יִתְבַּרְךָ, יוֹם רַבִּיעִי לְסֵדֶר אַחֲרֵי קְדוּשִׁים, ג' אִיר ה'תשמ"ה.

שְׁלוֹם וּבִרְכָה וְכָל טוֹב סְלָה יִגִיעוּ אֵל יְדִידֵי הַיְקָר לִי מְאֹד מְאֹד,
שׁוֹתָה מִימֵי הַנַּחַל, נַחַל נוֹבַע מְקוֹר חֲכָמָה, זְכוּתוֹ יִגַן עֲלֵינוּ ... גְרוּ
יְאִיר וַיִּזְרַח לְנֹצַח נֹצְחִים.

אֶת מִכְתָּבְךָ לְנִכּוֹן קִבְלָתִי, וְגִדַּל שְׂמִיחָתִי מִקְרִיאַת דְּבָרֶיךָ — אֵין
לְשַׁעַר וּלְתַאֵר כָּלֵל, כִּי אֵתָה מְבַשֵּׁר לִי בְשׁוּרוֹת טוֹבוֹת, בְּזֶה שְׂאֵתָה
עוֹסֵק בְּהַפְצַת סִפְרֵי רַבְּנוּ ז"ל.

מָה אִמַּר לְךָ, יְדִידֵי הַיְקָר! זֶה אֲצִלִּי הַעֲבוּדָה הַכִּי גְדוֹלָה —
לְגִלוֹת וּלְפָרְסֵם אֶת רַבְּנוּ ז"ל בְּעוֹלָם, כִּי סוּף כָּל סוּף יִמִּינוּ כְּצֵל
עוֹבֵר, וְלֹא נִשְׂאָר פֶּה זְמַן הַרְבֵּה, הִנֵּה אֲנִינְנוּ פֶה, וְהִנֵּה אֲנִינְנוּ כְּבָר
נִהְיָה שֵׁם, עַל-כֵּן כָּל זְמַן שְׂאֵנוּ בְּזֶה הָעוֹלָם, עֲלֵינוּ לְתַקֵּן אֶת אֲשֶׁר
שִׁחַתְנוּ וּפְגַמְנוּ וְקִלְקַלְנוּ, וְעֲלֵינוּ לְשַׁמֵּשׁ אֶת רַבְּנוּ ז"ל, כְּמוֹ שְׂרַבְּנוּ

אֲשֶׁר ו' תריד בַּנְּחָל קסח

ו"ל עֲשֵׂה לָנוּ טוֹבָה וְהַצִּיל אוֹתָנוּ, כְּמוֹ-כֵן עֲלִינוּ לְמִסַּר אֶת נַפְשֵׁנוּ, וְלַעֲשׂוֹת טוֹבָה לְכָל עַם יִשְׂרָאֵל. עַל-כֵּן, אֶהוּבִי, אַחֵי הַיְקָר! חֲזַק וְאַמֵץ מְאֹד מְאֹד בְּעִבּוּדַת הַקֹּדֶשׁ הַזֹּאת — לְהַפִּיץ אֶת סִפְרֵי רַבְּנוּ ו"ל בְּמִרְץ גָּדוֹל, וְעוֹד בּוֹא תְּבוֹא עַל שְׁכָרְךָ.

אֶהוּבִי, אַחֵי הַיְקָר! רְאֵה לְרַחֵם עַל נַשְׁמָתְךָ בְּכָל יוֹם, וּתְדַבֵּר עִמּוֹ יְתִבְרָךְ — הֵן בְּרַחוּב וְהֵן בְּשִׁדְּהָ, הֵן בְּבֵית וְהֵן בְּבֵית-הַמְּדַרְשׁ, בְּכָל מְקוֹם שֶׁאַתָּה רַק בָּא וְהוֹלֵךְ, שְׁמָה תְּרַגֵּיל אֶת עֲצָמְךָ לְדַבֵּר עִמּוֹ יְתִבְרָךְ, כִּי הוּא יְתִבְרָךְ מְלֵא כָּל הָאָרֶץ כְּבוֹדוֹ, אֵין שׁוֹם מְצִיאוֹת בְּלַעֲדָיו יְתִבְרָךְ כָּלֵל, וְהַפֵּל לְכָל אֱלֻקוֹת גָּמוֹר הוּא, וּבִידִיעָה זֹו נִפְתַּח הַלֵּב וְהַמַּחַ וְהִפָּה לְדַבֵּר אֵלָיו יְתִבְרָךְ.

עַל-כֵּן אַל תִּהְיֶה בְּטֵלָן, אֶהוּבִי, אַחֵי! רְאֵה לְהִתְמִיד בְּדַבֵּר זֶה מְאֹד מְאֹד, לְדַבֵּר הַרְבֵּה עִמּוֹ יְתִבְרָךְ, וְזֶה יִתְקַן אֶת כָּל קְלַקְלֵיךָ שֶׁקְלַקְלֵתָ עַד עַכְשָׁו.

אֲנִי מְקַוֶּה לְהַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, שֶׁעֵדִין אַתָּה מִחֲזִיק בְּתַמְךָ, וְלוֹמֵד בְּכָל יוֹם חֲמֵשׁ וְרִשְׁ"י עִם הַתְּרַגּוּם, אֲשֶׁר הוּא תִקּוֹן נִפְלָא לְנִשְׁמַת הָאָדָם, וְגַם יֵשׁ לָךְ שְׁעוֹר בְּאַמִּירַת מַשְׁנֵיאוֹת, אֲשֶׁר מְזַכֵּכַת אֶת הַנֶּפֶשׁ, וְגַם שְׁעוֹר בְּלַמּוּד גְּמָרָא, וְגַם שְׁעוֹר בְּמַדְרַשׁ מִפְּרֻשַׁת הַשְּׁבוּעַ.

אֲנִי יוֹדֵעַ, אֶהוּבִי, אַחֵי הַיְקָר, שֶׁיֵּשׁ לָךְ בְּלִבּוֹלִים רַבִּים, עִם כָּל זֹאת רְאֵה מִתְקַף בְּלִבּוֹלְךָ לְחַטֵּף אֶת הַנִּקְדוּת טוֹבוֹת הָאֵלוּ בְּכָל יוֹם, כִּי רַק זֶה יִשְׁאַר לָךְ.

רְאֵה לְחֲזוֹק עֲצָמְךָ, וְלִהְיוֹת תְּמִיד בְּשִׁמְחָה עֲצוּמָה, וּכְבָר יְדוּעַ אֲצִלְנוּ מֵה שֶׁאַמַר מוֹהַרְנ"ת ו"ל לְאַחַד מִתַּלְמִידָיו: הַעֲקָר הוּא שִׁמְחָה, וְאִם תִּהְיֶה תְּמִיד בְּשִׁמְחָה, לֹא תִהְיֶה רוּאָה פְּנֵי גִיהֲנוֹם. עַל-כֵּן רְאֵה לְהִיוֹת בְּשִׁמְחָה עֲצוּמָה, וּתְשַׁמַּח אֶת עֲצָמְךָ, אֶת אִשְׁתְּךָ וְאֶת מִידְעֵיךָ, וּתְדַבֵּר רַק דְּבוּרֵי אַמוּנָה, וּכְנֻגַד זֶה שְׁדַבְּרַתְּ נִבּוּל פֶּה עַד עַכְשָׁו, רְאֵה לְדַבֵּר מֵעַכְשָׁו רַק דְּבוּרֵי אַמוּנָה וְהַשְׁגָּחָה פְּרֻטִית.

קסו אָשֶׁר ו' תרטו בַּנְחָל

וְהַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא יִמְחַל לְךָ עַל כָּל חַטָּאֶיךָ וְעוֹנוֹתֶיךָ, וְתִזְכֶּה לְתַקַּן
אֶת אָשֶׁר שָׁחַתָּ.

הַדּוֹרֵשׁ שְׁלוֹמְךָ בְּאַהֲבָה רַבָּה מְאֹד...

ו' תרטו.

בְּעֶזְרַת הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ, יוֹם רַבִּיעִי לְסֵדֶר אַחֲרֵי קְדוּשִׁים, ג' אִיר ה'תשמ"ה.

שְׁלוֹם וּבְרָכָה וְכָל טוֹב סָלָה יִגִּיעוּ וְיִרְדְּפוּ אֶל הַיָּקָר וְהַנְּעֻלָּה,
שׁוֹתָה מִיָּמֵי הַנְּחָל, נַחַל נוֹבֵעַ מִקּוֹר חֲכָמָה, זְכוּתוֹ יִגַּן עָלֵינוּ ... גְּרו
יֵאִיר וְיִזְרַח לְנֹצֵחַ נְצָחִים.

אֶת מַכְתָּבְךָ לְנִכּוֹן קַבְּלָתִי, וּמְאֹד מְאֹד שְׂמַחְתִּי לְקִרְאָתוֹ.

מָה אָמַר לְךָ! אֵין דְּבוּרִים בְּפִי לְפָרֵשׁ וּלְבָאֵר לְךָ אֶת מַעֲלַת
הַעֲסָק שֶׁל הַדְּפָסָה. מוּבָא בְּ"כּוֹכְבֵי אוֹר" מֵר' אַבְרָהָם בֵּר' נַחֲמָן ז"ל,
שְׂאָמַר: בְּעֵנִין הַדְּפָסָה אֵין לִי אֶפְלוּ מַלִּים בְּפִי, עֵינֵי שָׂם. כִּי עֵנִין
הַדְּפָסָה אֵין יְכוּלִים לְהַסְבִּיר לְשׁוּם בְּרִיָּה שְׂבַעוּלָם, כִּי עָקַר הַהִשְׁאָרָה
מִרְבֵּנוּ ז"ל שֶׁנִּשְׁאָרָה לָנוּ, הוּא רַק סִפְרֵי הַקְּדוּשִׁים, וְאֵת זֹאת צְרִיכִים
לְהַפְיֵץ לְכָל הָעוֹלָם כְּלוּ, וּלְקַרֵּב אֶת כָּל הָעוֹלָם אֵלָיו יִתְבָּרַךְ.

יְדוּעַ אֶצְלָנוּ, אֵיךְ שְׂמוּהַרְנִ"ת ז"ל מָסַר אֶת נַפְשׁוֹ בְּעַבְדוּתָהּ
קְדוּשָׁה זוּ יוֹתֵר מִכָּל הָעַבְדוּתוֹת, הֵינּוּ אֵף שֶׁהָיוּ לוֹ הַרְבֵּה עַבְדוּתוֹת
בְּעַסְקֵי רַבְּנוּ ז"ל: לְקַרֵּב רְחוּקִים וּלְדַבֵּר עִמָּהֶם, לְבָנוֹת בֵּית-הַמִּדְרָשׁ,
לְאַחַד אֶת אֲנָשֵׁי שְׁלוּמֵנוּ, וְנָסַע בְּשִׁבְלֵי זֶה נְסִיעוֹת לְדַבֵּר עִמָּהֶם, אֲבָל
בְּיוֹתֵר מָסַר נַפְשׁוֹ עַל הַדְּפָסַת סִפְרֵי רַבְּנוּ ז"ל, וְעַל זֶה מָסְרוּ אוֹתוֹ
בְּמַסִּירוֹת גְּדוּלוֹת, עַד שֶׁהִכְנִיסוּהוּ בְּבֵית הַסֵּהָר.

וְיְדוּעַ וּמְפָרְסֵם הַסְּפוּר, כְּשֶׁהָיָה פַּעַם אַחַת בְּעִיר לְאֲדִיז'יִן,
וְהַמְתַּנַּגְדִּים הִרְשָׁעִים מָסְרוּ אוֹתוֹ אֶז לְמַלְכוּת, וּכְאוּ אֲנָשֵׁי הַמְּשֻׁטְרָה
וְכָבְלוּ אֶת יָדָיו בְּאַזְיָקִים, וְהוֹלִיכוּ אוֹתוֹ כֶּף בְּרַחוּב בְּבִזְיוֹנוֹת גְּדוּלִים,
וְכָל הַמְתַּנַּגְדִּים עָמְדוּ מִן הַצַּד, וּמְחֵאוּ כֶּף אֶל כֶּף וְשָׁחֲקוּ וְשָׂרוּ. וְאֵז

אָשֶׁר ו' תרטז בַּנְּחַל קסז

נגש אָחד מאַנשי שְׁלוֹמְנוּ אֶל מוֹהֲרֵנֵי ו"ל וְשָׂאל אוֹתוֹ: ר' נָתָן, מה יְכוּלִים לַעֲשׂוֹת לָכֶם? אַזֵּי הַגְּבִיּהָ אֶת שְׁתֵּי יָדָיו, אָשֶׁר הָיוּ קְשׁוּרוֹת בְּאֲזִיקִים אֶל הַשָּׁמַיִם, וְאָמַר: מָה אַתֶּם יְכוּלִים לַעֲשׂוֹת בְּשִׁבְלִי? אֵייעַר עֲבָדָא זָאל זַיִן עֵס זָאל זַיִן יְפוּצוּ מַעֲיָנוּתִיךָ חוּצָה, תִּרְאוּ לְהַדְפִּיס וּלְהַפְּיץ אֶת הַסְּפָרִים.

רְאֵה, הַבֵּט וְהִבֵּן! אָדָם, מוֹלִיכִים אוֹתוֹ לַמְּשֻׁטָּה כְּגֹב, רַחֲמָנָא לְצַלֵּן, בְּבִזְיוֹנוֹת וּבְשִׁפְיוֹת דְּמִים כְּזוֹ, מִמֶּשׁ נִדְמָה לוֹ כְּאִלוֹ עוֹלָם חֲשׂוֹף בְּעָדוֹ, וּלְבַסּוֹף אֵין לוֹ דְּאָגָה אַחֲרָת, רַק לְרְאוּת אֶת מַעֲלַת הָעֲנָן הַזֶּה.

עַל-כֵּן רְאֵה, אֶהוּבִי, אַחֵי הַיְקָר! לְזַרְזוּ אֶת עֲצֻמְךָ בִּיתֵר שְׂאֵת וּבִיתֵר עַז לְהַדְפִּיס אֶת הַסְּפָרִים הַקְּדוּשִׁים, וּבִפְרָט אֶת הַקּוֹנְטְרָסִים הַחֲדָשִׁים, אָשֶׁר זֶה עוֹשֶׂה מִהַפְּכָה גְּדוֹלָה בְּאַרְץ יִשְׂרָאֵל, וּבוֹא תְּבוֹא עַל שְׂכָרְךָ.

אוֹדוֹת שְׁדוּכִים — אֵל תְּדַאֵג, כִּי הַזְּוֹגִים הֵם רַק בְּיָדוֹ יִתְבַּרְךָ, וְלֹא בְּיָד שְׂדֵכָן וְלֹא בְּיָד שְׂדֵכְנִית, וְלֹא בְּיָד יְשִׁיבָה, וְלֹא בְּיָד רֹאשׁ יְשִׁיבָה וְכוּ' וְכוּ', עַל-כֵּן אֵל תְּדַאֵג, כִּי הַפֶּל כְּבָר מוֹכֵן לָךְ, וּכְשִׁיבֹא הַיּוֹם וְהַשְּׁעָה וְהַרְגַע הַמְּצִין לְמַעַלָּה בְּעוֹלָמוֹת הָעֲלִיוֹנִים, אֲזַי בּוֹא אֵלֶיךָ זְוִיגְךָ, וְתִתְחַתֵּן בְּסִימָן טוֹב וּבְמִזְל טוֹב.

הַקְּדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא יַעֲזֹר, שְׂיִהְיֶה בְּקִרְוֹב מְאֹד.

הַדּוֹרֵשׁ שְׁלוֹמְךָ בְּאַהֲבָה רַבָּה מְאֹד מְאֹד...

ו' תרטז.

בְּעֶזְרַת הַשֵּׁם יִתְבַּרְךָ, יוֹם רְבִיעִי לְסֵדֶר אַחֲרֵי קְדוּשִׁים, ג' אִיר ה'תשמ"ה.

שְׁלוֹם וּבְרָכָה וְכֹל טוֹב סָלָה יִגִּיעוּ וְיִרְדְּפוּ אֶל הַיְקָר וְהַנְּעִלָּה, שׁוֹתָה מִימֵי הַנְּחַל, נַחַל נוֹבֵעַ מְקוֹר חֲכָמָה, זְכוּתוֹ יִגַּן עֲלֵינוּ ... גְּרוּ יְאִיר וְיִזְרַח לְנִצָּחַ נְצָחִים.

קסח אֲשֶׁר ו' תרטז בַּנְחַל

אֶת מַכְתָּבְךָ לְנִכּוֹן קִבְלָתִי, וּמְאֹד מְאֹד שָׂמַחְתִּי לְשִׁמְעַ מִמֶּךָ, כֵּן תִּרְאֶה לְכַתֵּב לִי בְּכָל פַּעַם וּלְחַזֵּק אוֹתִי.

אֶהוּבִי, אַחֵי הַיְקָר! אַתָּה מְבַלְבֵּל אֶת עֲצָמְךָ בְּבִלְבוּלֵי חַנּוּם.

חֲסֵדֵי הַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ, שְׂזַכִּיתָ לְמִצְאָת זְוִיגָךְ, מַה יֵּשׁ לָךְ לְדָאגָ? !
מַה יֵּשׁ לָךְ לִפְלֵ בְדַעְתָּךְ? ! כַּמָּה בַּחוּרִים הָיוּ מִחֲלִיפִים עֲצָמָם עִמָּךְ.

עַל-כֵּן רְאֵה לְהִתְחִיל לִתֵּן תּוֹדָה וְהוֹדָאָה לְהַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא עַל
כָּל הַחֲסֵד שֶׁעָשָׂה עִמָּךְ, וְעַל-יְדֵי-זֶה שֶׁתְּהִיָּה רְגִיל בְּתוֹדָה וְהוֹדָאָה,
עַל-יְדֵי-זֶה יִתְרַחֵב לְבָבְךָ, וְתוּכַל לְבַקֵּשׁ עַל לְהַבָּא.

הָאֲדָם צָרִיךְ שֶׁתְּהִיָּה לוֹ אֲמוּנָה בְּעֲצָמוֹ, לְהֶאֱמִין שְׁגָם הוּא חָשׁוּב
אֲצִלוֹ יִתְבָּרֵךְ, כִּי סוּף כָּל סוּף עֲדִין הוּא חֵי, וְכָל זְמַן שֶׁהָאֲדָם חֵי,
זֶה סִימָן שֶׁהַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ צָרִיךְ אוֹתוֹ בְּזֶה הָעוֹלָם לְהוֹצִיא מִהַכַּח אֶל
הַפְּעַל שְׁלִיחוֹתוֹ, וּבְיָדָי גַּם לָךְ יֵשׁ אִיזוֹ שְׁלִיחוֹת לְהוֹצִיא מִהַכַּח אֶל
הַפְּעַל, עַל-כֵּן אַל תִּחַשֵּׁב זֹאת כְּרַגַּע, שְׂאִין הַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא צָרִיךְ
אוֹתְךָ, חֵס וְשְׁלוֹם.

הַעֲקָר רְאֵה לֹא לְבַטֵּל אֶת הַזְּמַן הַיְקָר, כִּי הַבְּטָלָה מְבִיאָה לִיְדֵי
זְמָה וְלִיְדֵי שְׁעֵמוּם (כַּתְּבוֹת נט.); וּכְשֶׁאֲדָם בָּטֵל וְאִינוֹ עוֹשֶׂה שׁוּם דְּבָר,
אִזִּי מִשְׁתַּגַּע. וְהַסִּימָן הָרֵאשׁוֹן שֶׁל שְׂגֵעוֹן הוּא, כְּשֶׁאֲדָם שׁוֹכֵב כָּל
הַיּוֹם בַּמַּטָּה, אֲשֶׁר זֶה מְבִיא אוֹ לִיְדֵי דְכַאוֹן וְעֲצָבוֹן פְּנִימִי.

עַל-כֵּן רְאֵה לְזַרְזוֹ אֶת עֲצָמְךָ, וּלְהִיּוֹת תְּמִיד עֲסוּק בְּאִיזָה עֵסֶק,
אוֹ לִילָךְ לְדַבֵּר עִמּוֹ יִתְבָּרֵךְ, לְטַיֵּל בְּשִׂדוֹת וּלְפָרֵשׁ אֶת כָּל שִׂיחָתוֹ
אֵלָיו יִתְבָּרֵךְ, אוֹ לְנַסֵּעַ עַל קַבְרֵי הַצַּדִּיקִים, וּלְדַבֵּר עִמּוֹ יִתְבָּרֵךְ, אוֹ
לְלַמַּד הַתּוֹרָה הַקְדוּשָׁה בְּשִׂקִּידָה נִפְלְאָה.

וּבַפְּרָט אַתָּה, הַהֲכָרַח לָךְ לְלַמַּד הַרְבֵּה עֵין יַעֲקֹב וּמִשְׁנׁוֹת וְקִצּוֹר
שֶׁלְחַן עֲרוּף, אוֹ לִילָךְ לְאַסֵּף צְדָקָה, אוֹ לְדַבֵּר עִם בְּנֵי-אָדָם דְּבוּרֵי
אֲמוּנָה וְהִתְחַזְּקוֹת, מִשֶּׁהוּ אַתָּה צָרִיךְ לַעֲשׂוֹת, אַבָּל לִילָךְ בָּטֵל —
אֲסוּר בְּשׁוּם אִפֵּן שֶׁבְּעוֹלָם! כִּי הַבְּטָלָה מְשַׁעֲת אוֹתְךָ לְגַמְרִי.

עַל-כֵּן רְאֵה, אֶהוּבִי, אַחֵי הַיְקָר! לְקַחַת אֶת עֲצָמְךָ בְּיָדִים,

אֲשֶׁר ו' תריז בַּנְחַל קסט

ותתחיל להשתוקק אליו יתברך, ותדע שאתה עדין חשוב אצלו יתברך, ואל תיאש עצמך בשום אופן שבעולם.

ראה להתמיד הרבה בקונטרסים החדשים שזכינו להדפיס עכשו, וזה יועיל לך מאד מאד, ובפרט הקונטרס "קשה יום", "מאריך אף", "משפיל אף", "יש תקנה", והעולה על הכל: "שלום בביתך", ותקיים כל הנאמר שם, אז תצליח בדרךך.

ההכרח לי לקצר עכשו מרב טרדותי, ראה לכתב לי, ואז אכתב לך תמיד.

הדורש שלומך באהבה רבה מאד...

ו' תריז.

בעזרת השם יתברך, יום רביעי לסדר אחרי קדושים, ג' איר ה'תשמ"ה.

שלום וברכה להיניק וחפים, שותה מימי הנחל, נחל נובע מקור חכמה, זכותו יגן עלינו ... גרו יאיר ויזרח לנצח נצחים.

אהובי, אחי היקר! את מכתבך קבלתי, ואני שמח מאד, שאתה מחזיק מעמד.

ראה לשמר מאד מאד עליך ועל בריאותך, שתאכל כל צרכך, ואין זו עבודה לסגף את עצמך, ורבנו ז"ל הקפיד מאד מאד על תעניות וסגופים, על-כן ראה לאכל בכל יום, באופן שיהיה לך כח לעבד את השם יתברך.

ראה לצית את אביך ואת אמך, פי מצות כבוד אב ואם היא מהחמורה שבחמורות, כמו שאמרו חכמינו הקדושים (דברים רבה, פרשה ו', סימן ב'), וראה לעשות להם נחת רוח גדול מאד, ובזכות זה יעזר לך הקדוש-ברוך-הוא וירחיב לך.

שמר את עצמך מאד מאד, שלבל יבלבלו את מחך, ואל תשבר

קע אָשר ו' תריח בנחל

משום דבר בעולם, ראה להיות תמיד בשמחה, ותשמש את רבנו ו"ל בהפצת ספריו הקדושים, אשר אין למעלה מזה.

גם רחם מאד על נשמתך, וראה להתפלל בכל יום במנין דיקא: שחרית, מנחה, מעריב, ותאמר "אמן יהא שמיה רבא", קדשה, וברכו, אשר לפי דברי חכמינו הקדושים, אין למעלה מזה, כי כל העונה "אמן יהא שמיה רבא" בכל כחו, קורעים לו את גזר דינו (שבת קיט.), אפלו שנגזר עליו גזר דין קשה מאד. על-כן ראה להתפלל במנין דיקא.

מה טוב ומה נעים אם תזכה לילה בכל יום למקנה, ותהיה נקי בגופך ובבגדיך, ומכל שכן בנשמתך.

ראה לחזק את עצמך, ואל תפל בדעתך משום בריה שבעולם, ואל תסתפל על שום חלישות הדעת, בודאי יעזר לך הקדוש-ברוך-הוא שתצליח בחייך.

הדורש שלומך באהבה רבה מאד...

ראה לכתב לי מכתב, ואז אכתב לך.

ו' תריח.

בעזרת השם יתברך, יום רביעי לסדר אחרי קדושים, ג' איר ה'תשמ"ה.

שלום וברכה וכל טוב סלה יגיעו וירדפו להבחור היקר לי מאד, שותה מימי הנחל, נחל נובע מקור חכמה, זכותו יגן עלינו ... גרו יאיר ויזרח לנצח נצחים.

את מכתבך לנכון קבלתי, ומאד מאד שמחתי, שאתה מחזק עצמך בלמוד ח"י פרקים משניות בכל יום, ואשר על-ידי-זה בודאי תזכה לצאת מהרע והחשך שגלכדת בו. כי מי שמרגיל את עצמו ללמד בכל יום ח"י פרקים משניות, אזי פת הטוב של התורה יוציא

אֲשֶׁר ו' תריט בנחל קעא

אותו מהבץ והרע שנפל אליו. על-כן אשרי מי שזוכה להתמיד בלמוד ח"י פרקים משניות בכל יום, אז לרב טוב הצפון יזכה.

אהובי, אחי היקר! ראה לעסק בתקונך, ותעשה כל מיני פעלות שבעולם, שתזכה להפיץ את אור ודעת רבנו ז"ל בעולם, אשר הוא חיינו וארך ימינו. הלא באילו פנים מצא אותנו רבנו ז"ל? הלא בפנים מלכלכות מכף רגל ועד קדקד ראש! ולכן עלינו לשמש אותו במסירות נפש הכי גדולה, ולהדפיס ולהפיץ ספריו הקדושים, ולהפיצם בין כלל נשמות ישראל, ולגלות להם ולהודיעם את הדרך אשר ילכו בה.

ראה לחזק את עצמך בכל מיני אפנים שבעולם, ואל תפל בדתך, כי בודאי לא יעזב אותך השם יתברך, ובפרט כשתזכה לשמש את רבנו ז"ל, אז תהיה לך שיכות גדולה עמו.

הדורש שלומך באהבה רבה...

ו' תריט.

בעזרת השם יתברך, יום רביעי לסדר אחרי קדושים, ה' איר התשמ"ה.

שלום וברכה וכל טוב סלה יגיעו וירדפו אל אהובי היקר לי מאוד, צמוד בפנימיות לבבי לטוב כל הימים, שותה מימי הנחל, נחל נובע מקור חכמה, זכותו יגן עלינו ... גרו יאיר ויזרח לנצח נצחים.

זה כמה שבועות, שלא קבלתי ממך מכתב, ואני מאוד דואג עליך.

אהובי, אחי היקר! אני יודע שעוברים עליך כל מיני ירדות וקטנות, בלבולים וספקות באמונה, אבל עלי להודיעך, שדבר זה עובר על כל אחד ואחד הרוצה להתקרב להקדוש-ברוך-הוא.

סוף כל סוף עליך לדעת, כי האדם בלה ימים ושנים בהבל

קעב אָשר ו' תריט בנחל

נריק, ועכשו כשנתעורר לבו להתקרב אליו ותברך, אני מתעוררים כנגדו כל הקלפות והסטרא אחרא שברא מרב עוונותיו, והם מעפבים אותו ומבלבלים אותו.

נדע, אהובי, אחי היקר! מי שידע ידיעה זו, אשר עד עכשו היה במדור הקלפות, וכשרוצה לצאת, אני יתגברו נגדו כל הקלפות והסטרא אחרא שברא, בידיעה זו כבר בנקל יהיה לו לעבר את הכל; כי כל זמן שאין אדם יודע זאת, אני נחלש בדעתו ונופל, וחוזר ונופל, וחוזר ונופל, והולך וחוזר בן פעמים אין מספר, אבל תכף ומיד כשנתודע לאדם על-ידי רבנו ז"ל, שההכרח שיעבר עליו מה שיעבר, לדעתי, בנקל לו לקבל הכל.

לכן, אהובי, אחי היקר! אין זו עצה לפל כל-כף בדעתך, או להיות ממרמר בעצבון ובדכאון, אשר זה לא יביא אותך לשום דבר רק אל השאול תחתית.

ראה כבר מה שעבר עליך באלו השנים — עלית ונפלת, נפלת ועלית, כך התגלגלת פעמים אין מספר, עד שזכה אותך השם יתברך בזכיות חנם, שנתנדעת מרבנו ז"ל, אשר הוא מוליך אותך בדרך האמת, בדרך הקל, לחזר אליו יתברך.

לכן ראה, אהובי, אחי היקר! לחזק את עצמך בכל מיני אפנים שבעולם, ואל תניח אצלך את העצבות והמרירות, אדרבה, ראה לשמח מאד מאד על נעם חלקך, "אשר בנחל" שם גורלך וחלקך, סוף כל סוף אם תחזיק מעמד, תזכה לבוא אל עניניך בזה העולם.

עליך לדעת, כי על כל מי שרצה להתקרב להקדוש-ברוך-הוא עברו כל מיני מרירות, בלבולים וספקות, אשרי מי שהחזיק מעמד ומצב.

לדעתי, כל הירידות שלך הן, מפני שאתה רוצה הרבה יותר

אֲשֶׁר ו' תריט בְּנַחֵל קעג

מכחך, אם היית מצמצם את עצמך, היית כל היום רק שמת, והיה
בנגל לך לעבר על הכל.

ראה, אהובי, אחי היקר! להיות מצמצם מאד בעבודתך, ואל
תרצה יותר מכחך. ורבנו ו"ל גלה לנו (לקוטי-מוהר"ן, חלק א', סימן לד),
שאדם צריך לחפש את הנקדה שלו בעת הזאת, בעת הזאת שהוא
שם, באותה העת שהוא נמצא שם, לכן ראה לעשות רק מה
שבכחך, אל תקח על עצמך שעורים יותר מיכולתך.

למוהרנ"ת ו"ל היה תלמיד אחד ושמו: ר' שאול מטעפליק,
אשר התלהבותו אליו יתברך היתה עד אין סוף, ותמיד היה מלהב
מאד אחריו יתברך. פעם אחת אמר לו מוהרנ"ת ו"ל: שאול, עדין
אין לי הנאה ממך, כשאני אראה שאתה נופל וחוזר וקם, נופל
וחוזר וקם, נופל וחוזר וקם, אז תהיה לי הנאה ממך; כי כל זמן
שאדם רק בהתלהבות, אין זו השלמות, כי סוף כל סוף יכול לעבר
עליו מה שיקול לעבר וכו', ומי יודע איך אז יתחזק. והסוף היה
שנסתלק.

אהובי, אחי היקר! בודאי אתה יודע, שהיו ארבעה שנכנסו
לפרדס: בן עזאי ובן זומא, זה הציץ ונפגע, וזה הציץ ומת, ואחר
יצא לגמרי, ורק רבי עקיבא נכנס בשלום ויצא בשלום (עין ירושלמי
חגיגה, דף ט), למה? כי אי אפשר בשום אופן להחזיק מעמד, כי אם
כשהוא נכנס בשלום ויצא בשלום; הינו, לפעמים בטולה של תורה
זהו קיומה (מנחות ט), ההכרח לביטל כל יום כמה וכמה שעות,
וכשאדם יודע זאת, אזי הוא נכנס בשלום ויצא בשלום, וכשאינו
יודע זאת, ורק רוצה להתעלות, ולעזוב את כל העולם, אז הוא מציץ
ונפגע, מציץ ומת, כבן עזאי ובן זומא, או, חס ושלום, להפך —
שפורק על לגמרי כמו אחר.

על-כן, אהובי, אחי היקר, אל תהיה בטלן! חזק ואמץ את
עצמך, תתחיל מעכשו התחלה חדשה, ותדע, כי כן עובר על כל
הצדיקים, אבל הם זוכים לידע ידיעה זו, ופאה מאן דעיל ופאה

קעד אָשר ו' תרכ בנחל

מאן דנפיק (זהר ח"א כו.), אָשרי מי שְׂיכול להכנס אָשרי מי שְׂיכול
לצאת, כמו רבי עקיבא.

אַקוה שְׂתכתב לי תּכף-ומיָד מכתב בקבלתך מכתבי זה, וממש
תחייני.

הדורש שלומך באהבה רבה...

תּכף-ומיָד אחר חג השבועות אָזכה לשבות שְׂתי שְׂבתות בארץ
ישראל: שְׂבת אחת ביבנאל, ושְׂבת אחת בצפת, אַקוה שְׂתהיה עם
אשתך בצותא עמנו.

ו' תרכ.

בעזרת השם יתברך, יום רביעי לסדר אחרי קדושים, ג' איר ה'תשמ"ה.

שלום וברכה וְכַל טוב סְלָה יִגְיעוּ אֵל ... נרו יאיר ויזרח לנצח
נצחים.

את מכתבך לנכון קבלתי, ומאד מאד אני מצטער בצערך
הקשה, שנפלת בפח, ונסגרת בבית האסורים.

ראה, אהובי, אחי היקר! להחזיק מעמד, חזר בתשובה אליו
יתברך, ותקבל על עצמך מהיום והלאה לשנות את דרכיך, אז בודאי
יעזר לך הקדוש-ברוך-הוא לצאת בשלום.

אהובי, אחי היקר! עליך לדעת, כי אין שום מציאות בלעדי
השם יתברך, ומלא כל הארץ כבודו, כל העולם כלו אלקות, ובודאי
כל מה שעובר על האדם — עובר רק לטובתו, ומי יודע אם היית
חוזר בתשובה אי פעם בחייהך, אלמלי נפלת בפח הזה. אתה רואה
שְׂהקדוש-ברוך-הוא סבב עמך סבות כאלו, שְׂתפול בפח יקוש כזה,
עד שְׂעל-ידי-זה תתעורר באמת בתשובה.

אַקוה להשם יתברך, אם באמת תחזר אליו יתברך, ותרגיל את

אֲשֶׁר ו' תרכא בנחל קעה

עצמך לדבר עמו יתברך בלשון אשר אתה רגיל בה, ותספר לפניו יתברך את כל לבך וכל מה שעובר עליך, אז סוף כל סוף תזכה לצאת.

אהובי, אחי היקר! אל תפל בדעתך בשום אופן שבעולם, אם תהיה רגיל לדבר עמו יתברך ולספר לפניו את כל לבך, אז בודאי ישפיע עליך שפע בפרנסה, ותחזור אל העשירות שהיתה לך יותר ויותר.

הקדוש-ברוך-הוא יעזר לך, שתזכה לצאת בקרוב, ותצא זכאי בדין.

הקדוש-ברוך-הוא ימתיק ממך כל הדינים, וימשיך לך שפע ברכה והצלחה, ורב נחת מהילדים.

חזק ואמץ! וראה להניח תפלין בכל יום, ולהתפלל השלש תפלות הקבועות: שחרית, מנחה ומעריב.

הדורש שלומך באהבה רבה...

ו' תרכא.

בעזרת השם יתברך, יום רביעי לסדר אחרי קדושים, ג' איר ה'תשמ"ה.

שלום וברכה וכל טוב סלה.

את מכתבך לנכון קבלתי, ומאד מאד שמחתי לשמע, שאת מחזקת את בעלך, והשלום-בית השתנה אצלכם, הקדוש-ברוך-הוא יעזר, שיהיה אצלכם תמיד שלום ואהבה, ותבינו תמיד אחד את השני, ותהיו לעזר זה לזה, שזו שלמות שלום-בית.

עליך להבין, כי לאשה יש כחות עצומים לעזר לבעל לשנות את דרכו, אם היא הולכת בדרך סבלנות גדולה מאד כלפיו. אני יודע, שמרב הצרות וההרפתקאות והמריבות שכבר עברו עליכם, סבלנותך פקעה, עם כל זאת אם את רוצה שיהיה לכם באמת

קעו אָשר ו' תרכב בנחל

שְׁלוֹם-בֵּית אַמְתִּי, רְאֵי לְאֹזֵר עֲצֻמָּךְ בְּמִדַּת הַסִּבְלָנוּת, וְתִרְאֵי אֶהְבֶּה גְדוּלָה לְבַעֲלֶךָ, וְאִז כְּפִימֵי הַפְּנִים אֶל פְּנִים (מִשְׁלֵי כו, יט), הוּא יִרְאֶה לְךָ אֶהְבֶּה, וְיִשְׁרֶה הַשְּׁלוֹם בְּבֵיתְכֶם.

הַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא יַעֲזֹר לְכֶם שְׁתַּצְלִיחוּ, וּבְכָל אֲשֶׁר תִּפְּנוּ תִהְיֶה לְכֶם רַק הַצְּלָחָה גְדוּלָה, וְתִזְכּוּ לַעֲבֹר לְדִירָה חֲדָשָׁה, וְיֵאִיר לְכֶם הַמְּזֹל תָּמִיד.

תִּרְאֵי לְחִזּוֹק אֶת בְּעֲלֶךָ מְאֹד בְּעֵינֵי הַפְּצַת סִפְרֵי רַבְּנוּ ז"ל בְּעוֹלָם, כִּי אֵין לְךָ עוֹד דְּבַר גְּדוּל מְזָה, וְזֶהוּ תִקּוֹן עַל הַכֹּל, כְּמוֹ שְׁאָמַר מוֹהֲרַנ"ת ז"ל לִפְנֵי שְׁנֵסְתֵלֶק: אֲפֹלוּ שְׁיִהְיֶה אָדָם בְּעַל עֲבָרָה הִכִּי גְדוּל, כֹּל זְמַן שְׁאוּחִז אֶת עֲצֻמוֹ בְּרַבְּנוּ ז"ל, יִהְיֶה לוֹ תִקּוֹן לְתִקּוֹן הַכֹּל. גַּם אָמַר אִז לְאַנְשֵׁי שְׁלוֹמֵנוּ: הַעֲבֹדָה שְׁלָכֶם יִהְיֶה — יְפוּצוּ מַעֲיִנוֹתֶיךָ חוּצָה!

עַל-כֵּן רְאֵי לְחִזּוֹק אֶת בְּעֲלֶךָ מְאֹד, וּבִשְׂכָר זֶה יִפְתָּחוּ לְכֶם אַרְבּוֹת הַשְּׁמַיִם, וְתִהְיֶה לְכֶם פְּרֻנְסָה בְּשִׁפְעַ גְּדוּל וְדִירָה חֲדָשָׁה.

הַמְּאָחַל לְכֶם כָּל טוֹב...

ו' תרכב.

בְּעֶזְרַת הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ, יוֹם רַבִּיעִי לְסֵדֶר אַחֲרֵי קְדוּשִׁים, ג' אִיר ה'תשמ"ה.

שְׁלוֹם וּבִרְכָה וְכָל טוֹב סָלָה יִגִּיעוּ וְיִרְדְּפוּ אֶל אַנְשֵׁי שְׁלוֹמֵנוּ הַיְקָרִים, "חֲסִידֵי בְּרִסְלָב", תְּלִמֵּידי "הַיִּכְל-הַקְּדָשׁ", הַגּוֹי"ה עֲלֵיהֶם יִשְׁרֶה שְׁכִינָתוֹ תָּמִיד.

אֲחֵי וְרַעֲי הַיְקָרִים! רַבְּנוּ ז"ל אוֹמַר (לְקוּטֵי-מוֹהֲר"ן, חֵלֶק א', סִימָן רמא): כְּשֵׁיט דִּינִים, חַס וְשְׁלוֹם, אִזִּי מִדַּת הַדִּין מְכַלָּה אֶת הָאָדָם לְגַמְרֵי. מַה זֶה דִּינִים? נִשְׁמָה הִיא חֵלֶק אֱלוֹהִי מִמַּעַל, רוּחַנִיּוֹת חַיּוֹת אֱלֻקוֹת, שְׁמוֹרִידִים אוֹתָהּ מַעוֹלָם הָאֲצִילוֹת אֶל הָעוֹלָם הַגְּשָׁמִי וְהַחֲמָרִי הַזֶּה, כְּדֵי לְהַכִּיר אֶת הַקְּדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא. זוֹ כָּל הַתְּכָלִית. בְּלִי בְּלִיּוֹנִים עוֹלָמוֹת לְאֵין סֹפֵר, לֹא יִכִּילָהוּ הַרְעִיוֹן, וְלֹא יִשְׁיַגְהוּ הַדְּמִיוֹן

אֲשֶׁר ו' תרכב בנחל קעז

כִּמָּה בְּלִיּוּנֵי עוֹלָמוֹת יִשְׁנֶם מֵעוֹלָם הָאֲצִילוֹת, עַד הָעוֹלָם הַגִּשְׁמִי וְהַחֲמָרִי הַעֲשִׂיָּה הַזֶּה. לֹקְחִים נִשְׁמָה שְׁמַתְעַנְגָּת בְּזִיו הַשְּׂכִינָה, לֹא חָסַר לָהּ שׁוֹם דְּבָר, וּמִוְרִידִים אוֹתָהּ אֶל עוֹלָם הַעֲשִׂיָּה הַגִּשְׁמִי וְהַחֲמָרִי הַזֶּה, הַמְּלֵא קִלְפוֹת, הַמְּלֵא הַסְּתָרוֹת, הַמְּלֵא חֲשֵׁךְ, הַמְּלֵא שְׁקֵר, הַמְּלֵא רְצִיחוֹת, הַמְּלֵא צְבִיעוֹת, הַמְּלֵא נֶאֱוָף, וְהַנִּשְׁמָה צְרִיכָה לְהַסְתַּוֵּב בְּזֶה הָעוֹלָם, כָּל נִשְׁמָה וְנִשְׁמָה כָּפִי שֶׁקְצָבוּ לָהּ לְהִיּוֹת בְּזֶה הָעוֹלָם. אִם אָדָם זוֹכֶה — שְׂבָעִים שָׁנָה, שְׁמוֹנִים שָׁנָה, כְּמוֹ שְׂפָתוֹב (תהלים ז, י): "יְמֵי שְׁנוֹתֵינוּ בָּהֶם שְׂבָעִים שָׁנָה, וְאִם בְּגִבּוֹרוֹת שְׁמוֹנִים שָׁנָה", מִסְפֵּן אֶחָד אֵינּוּ זוֹכֶה הַרְבֵּה — לֹקְחִים אוֹתוֹ בְּאֶמְצָע.

מֵהִי תַכְלִית הַנִּשְׁמָה שְׁנִמְצָאת בְּזֶה הָעוֹלָם? אֵלָּא אוֹמְרִים חֲכָמֵינוּ הַקְּדוֹשִׁים (תנחומא נשא ג): מִיּוֹם שֶׁבָּרָא הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא עוֹלָמוֹ נִתְאַוָּה שְׂיִהְיֶה לוֹ דִּינָה בַּתְּחִתּוֹנִים. הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא רוֹצֵה לְגַוֵּר בֵּינֵינוּ, הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא רוֹצֵה שְׁנִזְכֶּה לְהַפְרִיז פָּנִים אֶל פָּנִים, שְׁנִסְתַּכֵּל אֵלָיו, שְׁנִזְכֶּה לְדַבֵּר עִמּוֹ, שְׁנִזְכֶּה לְגַלוֹת אוֹתוֹ לְאַחֲרִים. אִם אָדָם זוֹכֶה, עִם כָּל הַצָּרוֹת וְהִיסוּרִים וְהַמְרִירוֹת שְׁעוֹבְרִים עָלָיו, הוּא מַכִּיר אֶת הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, וּמְדַבֵּר אֵלָיו יִתְבָּרַךְ, וּמְגַלֶּה לְזוֹלַת אֶת הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, זֶה נִקְרָא חֶסֶד. כְּמוֹ שְׂפָתוֹב (תהלים נב, ג): "חֶסֶד אֶל כָּל הַיּוֹם". אֵין עוֹד חֶסֶד יוֹתֵר גָּדוֹל מִזֶּה, שְׂאָדָם נִמְצָא פֶּה בֵּין גּוֹיִים עַרְלִים טְמֵאִים, בֵּין חֲשֵׁךְ וְשְׁקֵר וְצְבִיעוֹת וְחֲמָס, שְׂקוּץ, תַּעֲוֹב, זְהוּם, וְאֶף-עַל-פִּי-כֵן הוּא מִתְגַּבֵּר וּמִסְתַּכֵּל רַק עַל הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, אֵיזוֹ זְכוּת הִיא זו! וְזֶה הַחֶסֶד הַגָּדוֹל בְּיוֹתֵר. הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא הַכִּין לָנוּ תְּרִי"ג מִצְוֹת דְּאוֹרֵיתָא, וְשְׂבַע מִצְוֹת דְּרַבְּנָן וּבִיחֵד זֶה כְּתוּב. נִתֵּן לְכָל אֶחָד מֵאַתְנֹו כֶּתֶר, וְלִכֵּן אוֹמֵר רַבֵּנוּ ז"ל (לקוטי מוה"ר ז), חֲלַק א', סִימָן ו'), שְׂכָל יְהוּדֵי הוּא אֶבֶן טוֹבָה בְּכֶתֶר הַמֶּלֶךְ, כָּל יְהוּדֵי יִשְׂרָאֵל תְּרִי"ג מִצְוֹת, תְּרִי"ג מִצְוֹת עֲשֵׂה וְלֹא תַעֲשֵׂה, וְשְׂבַע מִצְוֹת דְּרַבְּנָן. אִם יְהוּדֵי מְקִיִּם אֵיזוֹ מִצְוָה, אוֹ נִזְהָר לֹא לַעֲשׂוֹת אֵיזוֹ עֲבָרָה, עַל-יְדֵי-זֶה מֵאִיר עָלָיו אוֹר אֵין סוּף, וְזוֹכֶה לְהַפְרִיז אֶת הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא. וְלִכֵּן זוֹ הַזְכוּת הַכִּי גְדוֹלָה שְׂלָנוּ, שְׂאָנוּ זוֹכִים בְּזֶה הָעוֹלָם הַגִּשְׁמִי וְהַחֲמָרִי לְהַפְרִיז אֶת הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא וּלְקַיֵּם מִצְוֹת, וּמְכַל שְׂפֵן וְכָל שְׂפֵן שְׂאָדָם זוֹכֶה וְלוֹמֵד תּוֹרָה: מְקַרָּא, מְשַׁנָּה, גְּמָרָא,

קעח אָשר ו' תרכב בנחל

מדרש, הלכות ואגדות, ברייתות ותוספות, ספרי קבלה, חסידות ומוסר, איזו זכות היא זו, שאדם מטיל בכל חלקי התורה הקדושה, ובעודו נמצא בגשמיות ובחמירות העולם הזה זוכה להשיג חכמת אלקות, היש עוד זכות גדולה יותר מזו? ! זה נקרא חסד, "חסד אל כל היום".

ולהפך — מדת הדין היא כשאדם נמצא בזה העולם הגשמי והחמרי, והתערב בין כופרים ואפיקורסים, ונאפים, ולמד ממעשיהם, ואינו לומד תורה, אינו מקיים את המצוות, אינו יודע כלום! מר ומרור לו, חשך עובר עליו, סובל צרות ויסורים מעצמו, סובל יסורים מילדיו, מאשתו, האשה סובלת מבעלה, או משאר בני-אדם, זה נקרא דינים. אומר רבנו ז"ל, אף שמדת הדין היתה מכלה את האדם, אבל אין לה כח לכלותו לגמרי, כמו שכתוב (רש"י דברים לב, ג): "חצי פלים, והם אינם פלים", זו מדת הדין שירדת מלמעלה. אבל בן-אדם הוא יכול לכלות את זולתו לגמרי, וכמוכא בדברי רבנו ז"ל (שיחות-הר"ן, סימן פ', פא), שבני-אדם יותר חזקים ומספנים מהיצר הרע, כי כל אחד יש לו את היצר הרע שלו, הצרות שלו, אבל אם אדם מתחיל להציק למישהו, ומכל שכן שנים או שלשה, ומכל שכן עשרה רשעים אוררים, ומכל שכן עשרים או שלשים, ומכל שכן הרבה, כשמתנכלים לאחד — יכולים להפילו. ולכן הם מספנים מאד מאד.

והנה הקדוש-ברוך-הוא מאד מרחם על הצדיק. מה זה צדיק? צדיק חי עם אמונה, כמו שכתוב (חבקוק ב, ד): "וצדיק באמונתו יחיה", כל חייו רק אמונה בהקדוש-ברוך-הוא, כל חייו רק דבקות באין סוף ברוך הוא. אומר רבנו ז"ל (לקוטי-מוהר"ן, חלק ב', סימן קטז), שמבחוץ אין מפירים עליו שום דבר, אדרבה מבחוץ נראה ככל האדם, אבל הפנימיות שלו היא פנימיות אחרת לגמרי, המחמשה שבה שלו דבוק באין סוף ברוך הוא, היש לנו משג מה זה? ! אנחנו כל חיינו זה רק הרהורים רעים, מחשבות זרות, איך משיגים כסף, איך זוללים וסובאים, איך רחמנא לצלן, מכניסים בראש כל מיני תועבות רעות של נאוף, שנים על גבי שנים, אבל הצדיק, כל

אֲשֶׁר ו' תרכב בנחל קעט

המח-מחשבה שלו זה רק אלקות, ונכלל באין סוף ברוך הוא, אצלו אין עולם, הוא רואה רק אלקות, היש לנו משג מה זה צדיק? ! וכמו שאמר פעם מוהרנ"ת ז"ל על עצמו: בשביל האלקות שיש בי, העינים שלי כבר מסתכלות אחרת, האזנים שלי שומעות אחרת, הפה שלי מדבר אחרת. היש לנו משג בזה? ! הצדיק דבוק כל-כף בהקדוש-ברוך-הוא, ואף-על-פי-כן מדת הדין, מלאכי מעלה מקנאים בו ורוצים להפילו, כמובא בדברי רבנו ז"ל (לקוטי-מוהר"ן, חלק ב', סימן א'), שמלאכי מעלה רוצים להפיל את הצדיק עד השאול תחתית, וכמאמר ז"ל (שבת פח:): על משה רבנו בעת שעלה לקבל את התורה, באו מלאכי השרת וקטרגו, ואמרו: למה לתן את התורה לעם ישראל וכו'. אמר הקדוש-ברוך-הוא למשה: החזר להם תשובה, ענה משה רבנו: אני מפחד מהכל פיו שלא ישרפוני, אמר לו הקדוש-ברוך-הוא: אחז בכסא כבודי, ואז אין לך מה להתפחד. מסביר רבנו ז"ל, מה זה כסא הכבוד? שרשי נשמות ישראל. אם יהודי מחזיק עצמו יחד עם נשמות ישראל, אין לו מה לפחד מקנאת המלאכים. מתי אפה עלול לפל בקנאה? כשיהיה בינה ובין זולתה פרוידים, אז יש לך לפחד מקנאת המלאכים. אבל אם יש אחדות ואהבה בין נשמות ישראל, אין מה לפחד מקנאת המלאכים. המלאכים אינם יכולים לתפס אדם שאוהב את כל יהודי, אינם יכולים להפיל יהודי שדבוק בהקדוש-ברוך-הוא — אם הוא אוהב את כל אחד, אבל בו ברגע שיש בו קנאה, שנאה, תאוה וכבוד — יכולים להפילו.

ולכן עלינו לקבל על עצמנו אהבה, לאהב את כל יהודי, ובפרט אלו שיודעים מהצדיק האמת, צריכים להחזיק עצמם ביחד באהבה גדולה מאד, ולא להקניט זה את זה, לא לצער איש את רעהו, אלא לעשות כל מיני פעולות שבעולם לעזר אחד לשני. ואז תהיו בטוחים שלא תהיה לכם קנאת המלאכים, ולא יוכלו להפילכם.

הצדיק דבוק בהקדוש-ברוך-הוא, אבל המלאכים מקנאים בו מאד, כי הוא מחזק ומעודד ומשמח את נשמות ישראל, והמלאכים

קפ אָשֶׁר ו' תרכב בַּנְחָל

רוצים לראות בכשלוך בני-אָדָם, כי בְּשֵׁעָה שְׂרָצָה הַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא לְבָרָא אָדָם, בָּאוּ הַמְּלָאכִים וְקִטְּרוּגוּ וְאָמְרוּ: לְמָה לָךְ לְבָרָא אֶת הָאָדָם? הֲלֹא שִׁקְרָן הוּא! וְאַתָּה רַבּוֹנוּ שֶׁל עוֹלָם רַק אָמַת, בְּכֵן, אֵל תְּבָרָא אֶת הָאָדָם. חֶסֶד בָּא וְאָמַר — בָּרָא אֶת הָאָדָם כִּי כָלוּ חֶסֶד וְלָכֵן אִם נַעֲשֶׂה חֶסֶד זֶה עִם זֶה, בְּזֶה אָנוּ נוֹתְנִים כַּחוֹת לְמַלְאכֵי חֶסֶד וְאָמַת, שְׂרָצוּ לְבָרָא אֶת הָאָדָם, אָבָל אִם אָנוּ רְחוּקִים מִחֶסֶד וְאָמַת וְאַחֲדוּת, אָנוּ נוֹתְנִים כַּחוֹת לְמַלְאכֵי שִׁקְרָה, שִׁקְטְרוּגוּ עַל בְּרִיאַת הָאָדָם. אָמַר מוֹהֲרַנְ"ת ז"ל, שְׁכָל אֱלוֹ הַמְּקִטְרִיגִים עַל צְדִיק שֶׁמְקַרֵּב נְשָׁמוֹת, צְרִיף לִידַע, שְׂאִין הֵם מְלָאכֵי מַעְלָה, אֵלָּא מְלָאכֵי חַבְלָה. וְיִמָּה הַמְשָׁמְעוֹת בְּזֶה?

אֵלָּא הִרְבֵּה פְעָמִים רוֹאִים אֲנָשִׁים הַמְּפָרְסְמִים לְצְדִיקִים, וְכֻלָּם מִחֲזִיקִים מֵהֵם וְכוּ', הֵם מְדַבְּרִים בְּחֵן שֶׁל שִׁקְרָה וְכוּ', כֻּלָּם אוֹמְרִים עֲלֵיהֶם שֶׁהֵם צְדִיקִים גְּדוֹלִים מְאֹד. הִבָּה וְנִרְאָה אִם אֵינָם מְדַבְּרִים עַל אָדָם שֶׁמְקַרֵּב יְהוּדִים לְהַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, עַל אָדָם שֶׁמוֹסֵר נַפְשׁוֹ לְקַרֵּב אֶת נְשָׁמוֹת יִשְׂרָאֵל שְׁנַיִם עַל גְּבֵי שְׁנַיִם, אִז תִּדְעוּ שֶׁהוּא גַם-כֵּן צְדִיק. אָבָל אִם אֶחָד — שֶׁלְשׁוּם הִיָּה בַעַל עֲבֵרָה גְּדוֹל, וְעָשָׂה כָּל עֲבֵרוֹת שְׁבַעֲוֹלָם, וְאַתְמוֹל חָזַר בְּתִשׁוּבָה, וְהַיּוֹם נַעֲשֶׂה רֹאשׁ וּמְנַהִיג, וּמְדַבֵּר רַע עַל אָדָם הַמְּקַרֵּב רְחוּקִים, צְרִיף לִידַע שֶׁהוּא מְנַהִיג שִׁקְרָה.

וְאָמַר רַבֵּנוּ ז"ל עַל גְּדוּלֵי מְפָרְסְמֵי הַצְּדִיקִים, שֶׁכָּבַר עֲבָרוֹ אֶת כָּל מָה שֶׁעָבְרוּ, כָּל הַנְּסִיווֹנוֹת בְּעוֹלָם וְעַמְדוֹ בַּנְּסִיווֹן, בָּא הַסֵּמ"ך-מ"ם וְהַעֲמִיד אֶת רַבֵּנוּ ז"ל בַּנְּסִיווֹן, הֵינּוּ לְרֹאוֹת אִם אֱלוֹ הַצְּדִיקִים הַמְּפָרְסְמִים לֹא יַחְלְקוּ עַל רַבֵּנוּ ז"ל. וּמְאֹד מְאֹד נִתְפָּסוּ רַב רַבָּם שֶׁל הַצְּדִיקִים הַמְּפָרְסְמִים, וְלֹא יָכְלוּ לַעֲמֹד בַּנְּסִיווֹן וְחָלְקוּ עַל רַבֵּנוּ ז"ל. צְדִיקִים מְפָרְסְמִים, שֶׁלֹּא טָעְמוֹ טַעַם חֶטָּא, אָבָל לֹא עַמְדוֹ בַּנְּסִיווֹן וְחָלְקוּ עַל רַבֵּנוּ ז"ל. מְכַל שֶׁכֵּן הַיּוֹם אֵיזָה שְׁחוּק וְגַחְוּף, בָּאִים אֲנָשִׁים שְׂאֵף תְּמוֹל שֶׁלְשׁוּם חָזְרוּ בְּתִשׁוּבָה, וְעוֹבְדִים עַל הַבְּרִיּוֹת — בַּעֲלֵי תִשׁוּבָה כְּמוֹתֵם, שְׂאִינָם יוֹדְעִים בֵּין יְמִינָם לְשִׁמְאֵלָם, וְהֵם כָּבַר גַּם-כֵּן מְדַבְּרִים עַל הַצְּדִיק הַדְּבוּק בְּהַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, הֵם כָּבַר גַּם תּוֹחֲכִים אַפְסָם לְהִתְעַרֵּב אִם דִּרְף הַצְּדִיק טוֹבָה אִם לֹא. וְאוֹמַר רַבֵּנוּ

אָשֶׁר ו' תרכב בְּנַחֵל קפא

ו"ל: אם אדם עובר כְּכֹר הַכֵּל, אִזּוּ נוֹטְלִים אוֹתוֹ לְנִסְיוֹן, הֵינּוּ אִם יִחַלֵּק עַל רַבְּנוּ ו"ל אִם לֹא.

וְלִכֵּן עָלֵינוּ לְשַׂמַּח מְאֹד מְאֹד, שְׂאֵנוּ יוֹדְעִים מְרַבְּנוּ ו"ל, וְאֵנוּ יוֹדְעִים מְרַצֵּנוּ וְחֹפְצֵנוּ. בָּאוּ נִשְׂמַח בְּכֹל יוֹם בְּעֵשִׂית רַמ"ח מְצוּוֹת עֲשֵׂה וְשִׁס"ה לֹא תַעֲשֶׂה, אוֹמֵר רַבְּנוּ ו"ל (לְקוּטֵי-מוֹהַר"ן, חֵלֵק א', סִמָּן כד): כְּשִׂיְהוּדֵי נִמְצָא בְּמִדּוֹר הַקְּלָפוֹת, אָבֵל מְקִיִּם מְצוּהָ בְּשִׂמְחָה, זוֹכָה לְעֵלוֹת מְעוֹלָם לְעוֹלָם עַד רוּם גְּבֹהֵי מְרוֹמִים, בְּבַחֲנֵינָת מְטִי וְלֹא מְטִי. עַל אַחַת כַּמָּה וְכַמָּה אִם אָדָם זוֹכָה וְגוֹיֵב בְּכֹל יוֹם לְמוֹד חֲמֹשׁ וְרִש"י מִפְּרֻשַׁת הַשְּׁבוּעַ, וְקָצַת רַמְב"ן הַקְּדוֹשׁ, אוֹר הַחַיִּים הַקְּדוֹשׁ, זוֹכָה לְגַנֵּב בְּכֹל יוֹם פָּרַק מִשְׁנֵיּוֹת, דָּף גַּמְרָא, הִלְכָה בְּשִׁלְחֵן עָרוּף, לִילֵף לְבֵית-הַכְּנֶסֶת לְהַתְּפַלֵּל שְׁחֵרִית, מְנַחֶה, עֲרַבִּית, אִיזוּ זְכוּת הִיא זו! הֲלֹא צָרִיף לְרַקֵּד מֵרַב שְׂמִחָה שֶׁהוּא יְהוּדֵי מֵאֲמִין בְּהַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, וְאֵינּוּ מִתְּפַעֵל מִשּׁוּם בְּרִיָּה שְׂבַעְעוֹלָם, אֲנִי נִשְׂמָה רוֹחֵנִית, חֵלֵק אֱלוֹךְ מִמַּעַל, הַמְּלַבֶּשֶׁת בְּגוּף גִּשְׁמֵי וְחֲמָרִי, וְהִנֵּה אֲנִי זוֹכָה לְהַכְּנֵס בְּבִקְרָה, בְּצִהְרִים וּבְעֲרָב לְבֵית-הַכְּנֶסֶת, וְאֲנִי נִכְנֵס בְּדֶרֶךְ אֲרִץ גְּדוֹל, הוֹלֵךְ עִם מְעִיל עֲלִיוֹן, וְחוֹבֵשׁ כּוֹבֵעַ לְרֹאשִׁי, אֲנִי נִכְנֵס לְבֵית-הַכְּנֶסֶת, שֶׁהוּא בֵּית-הַמֶּלֶךְ בְּחִלְצָה בְּלִבְדּוֹ וְכוּ', וְכוּ', בְּלִי כּוֹבֵעַ וְכוּ'. הֲלֹא אִם אָדָם קָבֵל רְשׁוּת לְהַכְּנֵס לְמֶלֶךְ בְּשֵׁר וְדָם, לְנִשְׂיָא מִעֲצָמָה גְּדוֹלָה מְאֹד, הִיָּה מְכִיֵּן עֲצָמוֹ כְּדָבְעִי, בְּלִבוֹשׁ הוֹלָם וּמְכַבֵּד, וְהִיָּה מִתְּכַוֵּן בְּרַתָּת וּבְזִיעַ וְכוּ', וְהִיָּה נוֹהֵג בְּדֶרֶךְ אֲרִץ גְּדוֹל, וּמָה הוּא סֵף הַכֵּל? בְּשֵׁר וְדָם, הַיּוֹם כָּאֵן וּלְמַחֵר בְּקָבֵר. עַל אַחַת כַּמָּה וְכַמָּה בָּאֵין עָרְף, בְּאִיזוֹ יִרְאֵת כְּבוֹד, יִרְאֵת הַרוּמָמוֹת, יְהוּדֵי צָרִיף לְהַכְּנֵס לְבֵית-הַכְּנֶסֶת? לְרַעַד וּלְפַחַד, אֲנִי נִכְנֵס לְבֵית הַמֶּלֶךְ! לְבֵית אֱלֹקִים! וְלְהַתְּפַלֵּל בְּדֶרֶךְ אֲרִץ גְּדוֹל. עַד שְׂאוּמְרִים חֲכָמֵינוּ הַקְּדוֹשִׁים (וְלִקוּט תְּהִלִּים תְּרַכְג): בְּשַׁעֲהָ שְׂאָדָם מִתְּפַלֵּל לְהַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, יְהִיָּה לְבוֹ שְׂמִחַ שְׂמִתְּפַלֵּל אֶל אֱלֹהֵי שְׂאֵין כְּמוֹתוֹ, אִיזוּ זְכוּת הִיא זו! וְאוּמְרִים חֲכָמֵינוּ הַקְּדוֹשִׁים (פְּסִיקְתָא דְרַב כְּהֵנָא בֵּיּוֹם הַשְּׂמִינִי): כֹּל זְמַן שִׂישְׁרָאֵל מִעֲצָרִים בְּבִתֵּי כְּנֶסֶת וּבִתֵּי מִדְרָשׁוֹת, הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא מִעֲצָר עִמָּהֶם; יְהוּדֵי נִכְנֵס לְבֵית-הַכְּנֶסֶת לְהַתְּפַלֵּל, לְבֵית-הַמִּדְרָשׁ לְלַמֵּד — הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא נִמְצָא אִתּוֹ, אִיזוּ זְכוּת הִיא זו! "הִנֵּה

קפב אֲשֶׁר ו' תרכב בַּנְחַל

זה עומד אחר פתלנו", אומרים חכמינו הקדושים (שיר השירים רבה ב, ט): אלו בתי פנסיות ובתי מדרשות. ולכן אשרי האדם הנכנס לבית-הפנסת באימה וביראה, ברתת ובזיע, ואינו מדבר שם, אלא מתפלל להקדוש-ברוך-הוא, עונה "אמן יהא שמה רבה", קדשה וברכו, וישנם מנינים אחר מנינים בתי פנסיות, ואפשר תמיד להתפלל במנין. מי שזוכה להתפלל ותיקין — אין למעלה מזה, מי שאינו זוכה — יבוא בשבע, ומי שאינו זוכה — יבוא בשמונה וכו', העקר להתפלל במנין. וכן בצעירים ישנם מנינים במנחה גדולה, ואחר-כך מנחה קטנה בארבע, חמש ושש וכו'. ואחר-כך תפלת ערבית תכף בצאת הכוכבים — מנין ראשון, ואחר-כך יש עוד ועוד מנינים, העקר להתפלל במנין, כי המתפלל במנין, יש לו דבר שבמנין (ביצה ג:), ותהיה לו פרנסה בשפע. אומר רבנו ז"ל (ת"י מוהר"ן, סימן קיג): על-ידי אמונת צדיקים, יש לאדם כסף לרב, אם הצדיקים מעוררים אותנו: באו תפנסו לבית-הפנסת להתפלל — שחרית, מנחה, ערבית, אז עלינו להאמין להם, ואז יהיה לנו ממון רב, אבל אם איננו מאמינים להם, אל נבוא אחר-כך בטענות, שאנו מלאי חובות וכו'.

חכמינו הקדושים אומרים (שיר השירים רבה ה, ב): "אני ישנה ולבי ער", אני ישנה מבית-המקדש ולבי ער — לתי פנסיות ולתי מדרשות.

בית-המקדש תרב מפני שנאת חנם, ועדין מרקד בינו. ישנה גזענות ארוכה מאד בין אשכנזים לספרדים, ובתוף האשכנזים בין חסידיות שונות, ובין הספרדים בין המוצאים והרקעים השונים. כל אחד מדבר: "משיח, משיח יבוא" וכו', ואיך יכול לבוא כשאנו מלאי שנאה?! אם רבנו ז"ל אמר: העולם ראוי שיתמהו על גדל האהבה שתהיה בינכם, היכן האהבה בינינו?! פתה אחת רוצה לבלע את זולתה. באמת רבנו ז"ל אמר: אעשה מכם פתות פתות, אבל לא אמר שפתה אחת תשנא את זולתה, אלא תהיה פתה שיעסקו אנשיה רק בתורה, פתה שיעסקו רק בשמחה, בצדקה, במצוות, ואם-כן אחד צריך לקנות נקודות טובות מפתה שניה, אבל

אֲשֶׁר ו' תרכב בנחל קפג

לא לדבר זה על זה, ולא לשנא זה את זה. הלא רבנו ז"ל רצה שכלנו נאהב זה את זה, ואמר, שלעתיד לבוא כלם יהיו אנשי ברסלב, כמו שכתוב (יחזקאל לו, כו): "והסירותי מכם לב האבן, ונתתי לכם לב בשר", עכשו אחד אינו רוצה לעזר לזולתו — זהו לב אבן, מה שאין פן לב בשר, אומרים חכמינו הקדושים (בבא מציעא פד): אהבה דוחקת את הבשר, שמבינים זה את זה. וזה יתקיים לעתיד לבוא. ועל-פן אם רוצים לקרב את הגאולה, באו נראה יותר בפרטיות, שתהיה אהבה ואחדות בתוך "היכל-הקדש" שבונה רבנו ז"ל, פמובא (לקוטי-מוהר"ן, חלק א', סימן נט), הבה נשתדל שאחד יעזר לשני, הלא כל כח הסמ"ך-מ"ם זהו הפירד ומשל'. רבנו ז"ל אמר, שלסמ"ך אין כח לרוץ בכל מדינה ומדינה, בכל מושבה ומושבה, אזי שולח את שליחיו, ברוחניות הקים רע-בנים, אשר ישנם פיוס רבנים שקרנים וצבועים, המרמים את הבריות, ואינם דואגים ליסודות היהדות במקום מושבם, עד שרחמנא לצלן, המקוה איננו בשר, וממילא מכשילים את העם בכריתות, רחמנא לישזבן, הערוב אינו ערוב — ומכשילים את כלם בסקילה, רחמנא לצלן, ההכשר אינו הכשר, ואוכלים טרפות ונבלות, ונענשים בחנק — כל זה ברוחניות; ובגשמיות הקים רופאים, אשר צריך להזהר מהם מאד, לא כל מי שעוטה חלוק לכן הוא רופא, צריכים להשמר מאד אל מי נגשים, ובפרט רופא גוי, ישמעאלי, נוצרי, הוא חשוד על שפיכות דמים, אחד נכנס לבית-חולים, ומוסר עצמו שערכי יטפל בו, איה היכן דעתכם ושכלכם? פה חוששים אולי יש לפלוגי המעורר חשד איזה חפץ חשוד וכו', אולי נושא הוא מטען חבלה, וכאן הולכים לרופא ערל ונותנים לו את הגוף הפקר, הלא ברגע אחד יכול להרגך. ולכן יש הלכה בשלחן ערוך, שאסור להתיחד עם גוי. ובנדאי הערב-רב אינם רוצים לשמע את זאת וכו' וכו'.

מי שמדבר נגד התורה, נגד הקדוש-ברוך-הוא, נגד כל הקדוש לעם ישראל, צריכים לברח ממנו, פי ערב-רב הוא; פי ברגע שאחד מתלוצץ מהקדוש-ברוך-הוא — זהו ערב-רב, עמלק! מהי הצלחתה של אמריקה, המעצמה הגדולה ביותר, שאין חסר להם

קפד אֲשֶׁר ו' תרכב בנחל

מאומה? כי אין הם מתביישים לדבר פתוח מהקדוש-ברוך-הוא, ועל כל שטר כסף של ארצות-הברית כתוב: "באלקים אני בוטח". ואצלנו הערב-רב העמלקים עושים ליצנות מהבורא ותברך שמו. ובפרט כלי התקשרת למיניהם וכו', וכו', מתלווצצים מפל דבר שבקדשה.

ולכן אמר רבנו ז"ל, שלסמ"ף-מ"ם אין כח לרוץ ולהתרוצץ בכל מקום, ולכן הקים רבנים, שהם יעבירו על הדת את הבריות בכל מדינה ומדינה, ובכל עיר ועיר, ובכל כפר וכפר ומושבה ומושבה, וכן הקים רופאים בגשמיות. ולכן צריכים הרבה לבקש את הקדוש-ברוך-הוא, אם אדם צריך לילך לרופא, אמר רבנו ז"ל, שילך רק לרופא גדול וממחה, וכן אמר רבנו ז"ל (לקויט-מוהר"ן, חלק ב', סימן ג'), לפני שהולכים לרופא, שיתנו על פדיון ויתפללו, שהקדוש-ברוך-הוא ישלח את מלאך רפאל שיצמד על ימין הרופא, וישמר את החולה וירפא אותו. וכמו-כן ברוחניות, לפני שנוכנסים אל רב, צריכים לבקש את הקדוש-ברוך-הוא: "רבנו של עולם, שתהיה לי אמונת חכמים, ולא יקרר אותי מלמוד התורה הקדושה"; כי זה מה שישאר מאתנו רק מה שזוכים ללמד בכל יום תורה.

רבנו ז"ל אמר, שמדת הדין רוצה לכלות את האדם, אזי לפתע קמים עליו רשעים ארורים, ומדת הדין מגביהה ידים ואומרת: עכשו שאנשים אלו יפילו אותו, כי מדת הדין יודעת, שהסמ"ף-מ"ם יכול להפיל את האדם יותר ויותר. וזה מה שארע בעת עון בעל פעור, שקם פנחס וקנא את קנאת ה', אמר רבנו ז"ל, שפינחס הצדיק הוריד את הדין מעם ישראל, ועל-ידי-זה הצילם. כך בכל דור ודור ישנם צדיקי אמת, שהם מסירים את הדינים מעם ישראל.

ולכן עלינו להתחזק במאד מאד באמונה בה' ובאמונת חכמים, ולעזר זה לזה, ולא לקנא זה בזה.

ואבקש את כל אנשי שלומנו בכל ארץ ישראל, שיפתחו בעינם "היכל-הקדש", ולא יחששו משום ברעה שבעולם. ויפרסמו את אור

אֲשֶׁר ו' תרכג בנחל קפה

רבנו ו"ל לְכַל הָעוֹלָם כְּלוּ, וְאַף שָׁנָה בָּא קָשָׁה, אוֹמְרִים הַצַּדִּיקִים, שְׁסִימָן כִּי זֶהוּ דְבַר קְדוֹשׁ מְאֹד, כִּי אִם לֹא הָיָה דְבַר שֶׁל קְדוּשָׁה נוֹרְאָה — לֹא הָיָה בָּא בְּקִשְׁי רַב כְּל־כָּף. וְלִכֵּן רָאוּ לְהִתְחַזֵּק בְּיָתֵר שְׂאֵת וּבְיָתֵר עֵז, וּלְגַלוֹת וּלְפָרֶסֶם אֶת אוֹרוֹ יִתְבַּרְךָ לְכַל הָעוֹלָם כְּלוּ.

נָא וְנָא רָאוּ לְהִתְחַזֵּק עֲצָמְכֶם בְּיַחַד בְּאַהֲבָה וּבְאַחֲדוּת גְּדוּלָּה מְאֹד, וְהִבְדְּלוּ מִן הָעַרְב־רַב וְגַגְנָה דְּלִיָּה, וְלֹא יִהְיֶה לָכֶם שׁוּם מִגַּע וּמִשָּׂא אַתֶּם, כִּי טְמֵאָתֶם מְטֵמְאֵת אֶפְלוּ בְּמִשְׁהוּ. עֲזְרוּ זֶה לְזֶה, וְאִז תִּרְאוּ אִיךָ הַשְּׂכִינָה תִּשְׁרָה בֵּינֵיכֶם, הֵיוּ שְׂמִיחִים וְעֲלִיזִים עַל נַעַם חֻלְקֵכֶם, עַל אֲשֶׁר בְּנַחַל שָׁם גּוֹרְלְכֶם, אִיזוּ זְכוֹת הִיא זוּ!

וְלִכֵּן אֲבַקֵּשׁ מְאֹד מְאֹד אֶת כָּל אַנְשֵׁי שְׁלוֹמֵנוּ הַיְקָרִים בְּכָל מְקוֹם שֶׁהֵם: בְּצַפַּת, בְּנִתְיָבוֹת, בְּאַשְׁקֵלוֹן, בְּרֵאשׁוֹן לְצִיּוֹן, בְּבֵית יִם, בְּחוּלוֹן, בְּפֶתַח־תְּקֵנָה, בִּירוּשָׁלַיִם, בְּבִנְיָ-בְרַק, בְּבֶאֱר שְׁבַע, בְּתֵל־אָבִיב, בְּהַרְצֵלְיָה, בְּאַשְׁדּוֹד, תִּפְתְּחוּ שָׁם "הַיְכַל־הַקֹּדֶשׁ".

אֲנִי מְאֹד מְאֹד מִבְּקֵשׁ אֶתְכֶם, רָאוּ לְשַׂמַּח בְּכָל יוֹם, וְיִשְׁמְעוּ בְּבֵיתְכֶם רַק כְּלֵי זִמְרָה, וּבִימֵי הַסְּפִיָּרָה, שְׁאַסוּר לְשַׁמַּע כְּלֵי זִמְרָה, יִשְׁנֵן הַיּוֹם קִסְטוֹת שִׁירָה בְּלִבָּד לְלֹא נְגִינָה. הָעֵקֶר רָאוּ לְהִיּוֹת בְּשִׂמְחָה, וּמֵה שְׁעוֹבֵר עֲלֵיכֶם צְרוֹת וְיִסוּרִים, הַכֹּל מִפְּאֵת שֶׁהַשֵּׁם יִתְבַּרְךָ רוֹצֵה לְרְאוֹת אִיךָ תִּתְחַזְּקוּ מֵעַמָּד, וְלִכֵּן אֵל תִּשְׁכְּרוּ, הַקְּדוֹשׁ־בְּרוּךְ־הוּא גְּדוֹל, וְיַעֲזָרֵנוּ, שְׁנֹזְכָה כְּבֹר לְרְאוֹת בְּגִלוּי שְׂכִינָה. וְתִתְפַּלְלוּ לְפָנָיו יִתְבַּרְךָ, שְׁאַזְכֶּה לְהִיּוֹת עִמָּכֶם בְּקָרוֹב.

הַדּוֹרֵשׁ שְׁלוֹמְכֶם...

ו' תרכג.

בְּעֶזְרַת הַשֵּׁם יִתְבַּרְךָ, יוֹם רַבִּיעִי לְסֵדֶר אַחֲרֵי קְדוּשִׁים, ג' אִיר ה'תשמ"ה.

שְׁלוֹם וּבְרָכָה וְכָל טוֹב סָלָה יִגִּיעוּ וְיִרְדְּפוּ אֵל אֶהוּבִי, יְדִידֵי הַיְקָר לִי מְאֹד, שׁוֹתֵה מִימֵי הַנַּחַל, נַחַל נוֹבַע מִקְדוֹר חֲכָמָה, זְכוֹתוֹ יִגַּן עֲלֵינוּ ... גֵּרוּ יְאִיר וְיִזְרַח לְנִצַּח נְצָחִים.

קפו אשר ו' תרכג בנחל

את מכתבך לנכון קבלתי, ומאד מאד שמחתי לשמע איך
שאתה מוסר את נפשך בהפצת אור ודעת רבנו ז"ל בעולם.

מה אמר לך, ידידי היקר! אין מלים בפני לפרש ולגלות לך מה
שטמון בפנימיות לבבי וכו', ויותר מזה, מה שאומרים על כן
למעלה בעולמות העליונים וכו' וכו'. הלא רבנו ז"ל נשלח אלינו
בסוף הגלות, כדי לגלות ולפרסם את אמתת מציאותו ותברך
בתכלית הגלוי, עד שמרב אור שרבנו ז"ל מאיר בעולם, הוא יבער
את כל הקלפות והסטרא אחרא מן העולם, עד שכל עם ישראל
יחזרו בתשובה שלמה.

רבנו ז"ל הכין למשיח צדקנו את הכלים, אשר בהם יכבש את
כל העולם כלו, אשרי מי שזוכה לעזר לזה, לקרב את הגאולה, בזה
שמפיץ את דעת רבנו ז"ל בעולם.

חמדת לבבי! אין עוד תקון לאדם פתקון של הפצת אור ודעת
רבנו ז"ל בעולם. ובפרט עכשו בארץ ישראל, אשר שם נתפשט
הערב-רב, ועושים בנשמות ישראל כל אשר לבם חפץ, עלינו ללחם
נגדם על-ידי שנגלה ונפרסם את אור ודעת רבנו ז"ל במסירות נפש.

אהובי, אחי היקר! ראה לחזק את עצמך, ואז בודאי תזכה
לראות נוראות נפלאות מאד מאד.

כשאתה הולך בדרך, תרגיל את עצמך לדבר הרבה עמו ותברך,
כי הוא ותברך מלא כל הארץ כבודו, ושומע כל דבור ודבור שאתה
מדבר עמו.

הדורש שלומך באהבה רבה מאד...

אָשֶׁר ו' תּוֹכַד בְּנַחַל קִפְז
ו' תּוֹכַד.

בְּעֶזְרַת הַשָּׁם יִתְבָּרַךְ, יוֹם רַבִּיעִי לְסֵדֶר אַחֲרֵי קְדוּשִׁים, ה' בְּאִיר ה'תשמ"ה.

שְׁלוֹם וּבְרָכָה וְכָל טוֹב סָלָה יִגִּיעוּ וַיִּרְדְּפוּ אֶל אֱהוֹבֵי, אַחֵי הַיֶּקֶר
לִי מְאֹד, שׁוֹתֵה מִימֵי הַנַּחַל, נַחַל נוֹבֵעַ מְקוֹר חַכְמָה, זְכוּתוֹ יִגַן עָלֵינוּ
... גְּרוֹ זָאִיר וַיִּזְרַח לְנִצְחַת נִצְחִים.

אֶת מַכְתָּבְךָ הַיֶּקֶר קִבַּלְתִּי, וּמְאֹד שָׂמַחְתִּי לְשִׁמְעַת הַטוֹב מִכֶּם אֵיךְ
שָׂאתֶם מִתְחַזְּקִים.

רְאֵה, אֱהוֹבֵי, אַחֵי! לְשַׁכַּח אֶת כָּל הָעֵבֶר שְׁלָךְ. רַבְּנוּ ז"ל גָּלָה
לָנוּ דֶרֶךְ, שְׂתַכְּפֵי-וּמִיד כְּשֶׁנִּכְנָסִים אֶל הַקִּדְשָׁה צְרִיכִים לְשַׁכַּח אֶת
הָעֵבֶר, כִּי הָעֵבֶר אֵין וְהַהוּה עֲדִין וְהַעֲתִיד כְּהֶרֶף עֵין, אֲשֶׁרִי הַזּוֹכָה
לְחֹשֶׁב עַל הַהוּה, הֵינוּ שְׁלֵא יִבְלָבֵל אֶת עֲצָמוֹ — לֹא מִהָעֵבֶר וְלֹא
מִהָעֲתִיד, אֲלֹא יִחַזַּק אֶת עֲצָמוֹ רַק מִהַהוּה.

רַבְּנוּ ז"ל גָּלָה לָנוּ עֲצָה נִפְלְאָה מְאֹד, שֶׁהָאָדָם צָרִיךְ לְקַשֵּׁר עֲצָמוֹ
אֶל הַנִּקְדָּה הַשְּׂיִכָּת לְלִבּוֹ בְּעֵת הַזֹּאת, הֵינוּ שְׂאָדָם צָרִיךְ לְהִסְתַּכַּל
בְּעֵת הַזֹּאת בְּרַגְעַת זֶה מֵהַיֵּשׁ לִי לַעֲשׂוֹת, וְלֹא יִבְלָבֵל אֶת עֲצָמוֹ —
לֹא מִהָעֵבֶר וְלֹא מִהָעֲתִיד.

עַל-כֵּן, אֱהוֹבֵי, אַחֵי הַיֶּקֶר! רְאֵה לְחַזֵּק אֶת עֲצָמְךָ בְּכָל מִינֵי
אָפְנִים שְׂבַע עוֹלָם לְהִיּוֹת בְּשִׂמְחָה, וּבְיוֹדָאֵי לֹא יַעֲזֹב אוֹתְךָ הַשָּׁם
יִתְבָּרַךְ. אֵל תִּפְחַד מִשׁוּם בְּרִיָּה שְׂבַע עוֹלָם, כִּי כְּשֶׁתִּכְנָסִים בְּעֲצָמְךָ אֲמוּנָה
בּוֹ יִתְבָּרַךְ, שְׂאֵין שׁוּם מְצִיאוֹת בְּלַעֲדֵיו יִתְבָּרַךְ כָּלֵל, וְהַכֵּל לְכָל
אֱלֻקוֹת גָּמוֹר הוּא, בְּזֶה תִּכְנָס בְּךָ אֲמוּנָה גַם בְּעֲצָמְךָ, שְׂתַהֲיֶה עֲצָמָאֵי
וְתִזְכָּה לְהַתְגַּדֵּל וּלְהַתְנַשֵּׂא.

רְאֵה, אֱהוֹבֵי, אַחֵי הַיֶּקֶר! לְחַזֵּק אֶת חֲבֵרֶיךָ, וּבְזִכּוֹת זֶה יִמְחַל
לְךָ הַקְּדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא עַל הָעֵבֶר.

הַדּוֹרֵשׁ שְׁלוֹמְךָ בְּאַהֲבָה רַבָּה...

קפח אֲשֶׁר ו' תרכה בַּנְחַל
ו' תרכה.

בְּעֶזְרַת הַשָּׁם יִתְבָּרַךְ, יוֹם רְבִיעִי לְסֵדֶר אַחֲרֵי קְדוּשִׁים, ג' אִיר ה'תשמ"ה.

שְׁלוֹם וּבִרְכָה וְכֹל טוֹב סָלָה נִגְיָעוּ וַיִּרְדְּפוּ אֶל אֱהוֹבִי, יְדִידִי, אַחִי
הַיְקָר לִי מְאֹד מְאֹד, שׁוֹתֵה מִימֵי הַנְּחַל, נַחַל נוֹבֵעַ מְקוֹר חֲכָמָה,
זְכוּתוֹ נִגְן עָלֵינוּ ... גֵּרוּ יְאִיר וַיִּזְרַח לְנִצְחָה נְצָחִים.

אֶת מַכְתְּבְּךָ לְנִכּוֹן קַבְּלָתִי, וְשִׂמְחָתִי שְׁחִוְרָתָ אֶל הַיְשׁוּב, וּדְבַרְתָּ
עִם הַחֲבֵרִים מִהֶאֱמוּנָה הַקְּדוּשָׁה.

מָה אָמַר לְךָ, יְדִידִי הַיְקָר, אֵינִן לְמַעַלָּה מִזֶּה! כְּשֶׁאָדָם חוֹנֵן
בְּתִשׁוּבָה, עָקַר הַתְּקוּן שֶׁלוֹ עַל כָּל הָעֵבֶר, שִׁיעֲשֵׂה תִשׁוּבָה בְּאוֹתוֹ
מְקוֹם דִּיקָא שְׁקָלְקַל, הֵינּוּ אֶתָּה בְּאֵת מִהֶמְקוֹם הַמְּגִשִׁם וְהִרְעֵה הַזֶּה,
שְׁבוּ הַכְּשִׁילוֹ אוֹתְךָ הַחֲבֵרִים וְעָקְרוּ מִמֶּךָ אֶת הֶאֱמוּנָה, עָקַר תְּקוּנְךָ
— שִׁתְּחַזֵּר לְשָׁם, וּתְדַבֵּר עִם הַחֲבֵרִים מִהֶאֱמוּנָה הַקְּדוּשָׁה, וְתִסְבִּיר
לָהֶם, שֶׁהִיָּהוּת לֹא כָּל-כֶּף גְּרוּעָה כְּמוֹ שֶׁהֵם חוֹשְׁבִים, וְכִמוֹ שֶׁעָשׂוּ
לָהֶם שְׁטִיפַת מַח.

רְאֵה, אֱהוֹבִי, אַחִי! לְלַכֵּת בְּכַגְדִים נְקִיִּים, וְתִתְנַהֵג בְּדֶרֶךְ אֶרֶץ
גְּדוּל, בְּאֶפֶן שֶׁהַחֲבֵרִים שֶׁלְּךָ יֵרְאוּ אֶת הַהִפְרָשׁ וְהַהֲבָדֵל שֶׁנַּעֲשֵׂה
אֶצְלֶךָ מִיּוֹם שֶׁנִּתְקַרְבְּתָ לַיהוּדוּת.

אֱהוֹבִי, אַחִי הַיְקָר! רְאוּי לָנוּ לְשִׂמְחָה מְאֹד מְאֹד בְּזֶה שֶׁזָּכִינוּ
לִידַע מִרְבֵּנוּ ז"ל, אֵינִן עוֹד בְּעוֹלָם כְּשִׂמְחָה זוֹ. הֲלֹא סוּף כָּל סוּף
עַל-יְדֵי רַבֵּנוּ ז"ל נִזְכָּה לְתַקֵּן אֶת אֲשֶׁר שִׁחַתְנוּ וּפְגַמְנוּ.

עַל-כֵּן, אֱהוֹבִי, אַחִי! תַּעֲשֵׂה כָּל מִינֵי פְעֻלוֹת שֶׁבְּעוֹלָם, וְתִהְיֶה
רַק בְּשִׂמְחָה עֲצוּמָה, וְאִז תִּרְאֶה נִפְלְאוֹת.

אֲנִי מְקַנְהָ לַהֲיִיּוֹת תְּכֵף-וּמִיד אַחֵר חַג הַשְּׁבֻעוֹת בְּאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל,
וְאִז אֲשַׁבּוֹת שְׁתֵּי שַׁבָּתוֹת שָׁם וְנִתְרָאָה פָּנִים אֶל פָּנִים.

הַדּוֹרֵשׁ שְׁלוֹמְךָ בְּאַהֲבָה רַבָּה...

ו' תרכו.

בעזרת השם יתברך, יום רביעי לסדר אחרי קדושים, ה' איר ה'תשמ"ה.

שלום וברכה וכל טוב סלה גגיעו וירדפו אל היקר והנעלה,
שותה מימי הנחל, נחל נובע מקור חכמה, זכותו גגן עלינו ... גרו
יאיר ויזרח לגצח נצחים.

את מכתבך לנכון קבלתי.

אחי היקר! מאד מאד אני משתוקק לשמע ממך. ראה לכתב
לי מה עובר עליך. הלא אפה ונחבריך הם העיני' שלי, כמו שאמרתי
לכם בהיותי אצלכם בצפת. נא ונא לראות שלא תתפרד החבילה
ביניכם, ראו להחזיק יחד מעמד, ואיש את רעהו יאמר חזק.

ראו לשמח את עצמכם, כבר עבר על שלשתכם מה שעבר
בחיכם — מרירות דמרירות, קטנות וירידות, ונסעתם וטילתם בכל
חלקי העולם, על-כן עכשו, שזכיתם שלשתכם לחזור בתשובה, ראו
לא להפרד אחד מהשני. ראו להיות באחדות אחת, ובניחוד תשמו
מימי הנחל נובע מקור חכמה, שיש בכחו להפוך את כל מהות
האדם, על-ידי תקף האור והחיות והרוחניות שמכניס באדם.

אקנה שתכתב לי בקרוב, וממש תחניני.

הדורש שלומך באהבה רבה...

ו' תרכז.

בעזרת השם יתברך, יום רביעי לסדר אחרי קדושים, י' איר ה'תשמ"ה.

שלום וברכה וכל טוב סלה גגיעו וירדפו אל היקר והנעלה,
שותה מימי הנחל, נחל נובע מקור חכמה, זכותו גגן עלינו ... גרו
יאיר ויזרח לגצח נצחים.

את מכתבך היקר קבלתי, ומאד מאד שמחתי לשמע ממך.

קצ אשר ו' תרכה בנחל

תאמין לי, אהובי, ידידי היקר! שכל מכתב שאתה כותב לי, הוא ממש מחיה אותי, ומאד מאד אני משתוקק לראותך. אקנה להקדוש-ברוך-הוא להיות בקרוב בארץ ישראל, ואז נתראה פנים אל פנים.

אהובי, אחי היקר! אשרינו מה טוב חלקנו, ומה נעים גורלנו, שאנו זוכים לידע מרבנו ז"ל, מאור נפלא פזה, חבלים נפלו לנו בנעימים.

ראה, אהובי, אחי היקר! לחזק את עצמך בכל מיני אפנים שבעולם, ואל תניח את העבודה שלך, כי רבנו ז"ל מאד מאד הזהירונו לא לזרק את הפרנסה. ואמר, שראוי שלכל אחד מאנשי שלומנו, שיהיה לו כלי בעבור פרנסה (חיי-מוהר"ן, סימן תקא). ומוהר"נת ז"ל אמר: פרנסה לא זורקים, רק כשהפרנסה זורקת אותך.

על-כן ראה, אהובי, אחי! להחזיק בפרנסתך, והקדוש-ברוך-הוא ירחיב לך, שתהיה לך פרנסה בשפע רב, ותזכה לחלק לצדקה.

עוד תראה לחזק את כל החבריא קדישא שלנו, תלמידי "היכל-הקדש" בעיר צפת, ותכניס בהם אמונה ובטחון, שמחה ואהבה, כי העקר הוא אהבה, שתהיה אהבת חברים, אשר מאד מאד הזהירונו רבי שמעון בר יוחאי, הקא"י ז"ל, הבעל-שם-טוב הקדוש זי"ע, כי אהבת חברים הוא יסוד ועקר גדול בעבודת השם, ובפרטיות בחדר של רבנו ז"ל צריכה להיות אהבה גדולה מאד מאד.

אקנה להקדוש-ברוך-הוא, שתעזר לי לאחד את כל אנשי שלומנו, שתהיה אהבה ביניהם, ותדבר על לבם, ותסדר שלא תהיה אף פעם מחלקת ביניהם.

הדורש שלומך באהבה רבה מאד...

אֲשֶׁר ו' תרכח בנחל קצא

ו' תרכת.

בעזרת השם יתברך, יום רביעי לסדר אחרי קדושים, ג' איר התשמ"ה.

שלום וברכה וכל טוב סלה יגיעו ויירדפו אל אהובי היקר לי
מאד, צמוד בפנימיות לבבי לטוב כל הימים, שותה מימי הנחל,
נחל נובע מקור חכמה, זכותו יגן עלינו ... גרו יאיר ויזרח לנצח
נצחים.

את מכתביך היקרים קבלתי, ואם פי מצד אחד יש לי צער על
גדל בלבולך, עם כל זאת אני שמח, שמתקף בלבולך אתה זוכה
לחטף בכל יום כמה דבורים לדבר אליו יתברך.

מה אמר לך, ידידי היקר! אין לשער ולתאר את מעלת הענין
הזה, שהאדם זוכה לטיל בשדה, ולדבר עמו יתברך, הלא זו עצה
גם בגשמיות, שאדם הולך לטיל באויר צח וזך, ואגב גם מדבר עמו
יתברך אז.

חמדת לבבי! כל מה שאדם מכניס בעצמו ידיעה באמתת
מציאותו יתברך, כל רגע ודקה שחושב ממנו יתברך מקיים מצות
עשה. מכל שכן וכל שכן פשוטה גם לדבר עמו יתברך — אין
לשער ואין לספר את גדל הנחת רוח שגורם למעלה.

רבנו ז"ל אומר (לקוטי מוהר"ן, חלק א', סימן רנט): בשעה שאדם
מפרש שיחתו אליו יתברך, אזי השכינה יושבת נגדו ושומעת את
קולו, ומבקשת ממנו שיספר לה את כל מה שעובר עליו. על-כן
ראה, אהובי, אחי היקר! להיות חזק בזה מאד מאד — לדבר עמו
יתברך, ואל תתפעל משום ברירה שבעולם, אל תקח עליך שום על
משום ברירה.

ראה לצמצם את עצמך, שלא תצא חוץ לגבול, והצמצום הוא
יסוד גדול בעבודת השם יתברך, כי בדרך כלל כשאדם רוצה לשוב
בתשובה, אזי מתלהב לבו מאד מאד, ורוצה לעשות דברים למעלה
מכחו, שזה גורם לו אתר-כף הריסה, ונופל עד הסוף, כמו שארע

קצב אשר ו' תרכח בנחל

אָצְלָהּ, שְׂרָצִיתָ לְהִתְפַּלֵּל עִם גֵּן הַחַמָּה שְׁלֹשׁ שָׁנִים, וּכְשֶׁרָאִיתָ שְׁלֹא הוֹלֵךְ לָךְ, אָזִי נִפְלַתָּ לְגַמְרִי.

אָחִי הַיְקָר! הָאָדָם צָרִיךְ לַחְיּוֹת רַק עִם הַיּוֹם הַזֶּה, לִידַע שְׂאִין לוֹ רַק הַיּוֹם הַזֶּה, כְּמוֹ שְׂגָלָה לָנוּ רַבְנוּ ז"ל (לְקוּטֵי-מוֹהַר"ן, חֶלֶק א', סִימָן ערב) עַל הַפְּסוּק: "הַיּוֹם אִם בְּקִלּוֹ תִשְׁמְעוּ", שְׂהָאָדָם צָרִיךְ לְדַעַת, שְׂאִין לוֹ רַק הַיּוֹם הַזֶּה, וּכְשֶׁמְכַנְּסִים בְּדַעַתוֹ, שְׂאִין לוֹ רַק הַיּוֹם הַזֶּה — אֲזִי נִצְלִיחַ. "הַיּוֹם הַזֶּה אָנִי צָרִיךְ לְהִיּוֹת בְּשִׂמְחָה", "הַיּוֹם הַזֶּה עָלֵי לְהִתְפַּלֵּל שְׁחֲרִית, מְנַחָה וּמַעֲרִיב, וְלוֹמֵר תְּקוּן חֲצוֹת בְּלִילָה מְלָה בְּמְלָה", "הַיּוֹם הַזֶּה עָלֵי לְקַיֵּם מִצְוֹת צִיצִית, תְּפִלִּין, מְזוּזָה, כְּשֶׁרוֹת הָאֲכִילָה" וְכוּ' וְכוּ' וְכוּ', תְּמִיד תִּסְתַּכַּל רַק עַל הַיּוֹם הַזֶּה, אֵל תִּבְלַבֵּל אֶת עֵצְמְךָ מֵהַיּוֹם הַבֹּא, אֲזִי דִיְקָא תִצְלִיחַ.

עָלִיךְ לְדַעַת, כִּי גַם בַּיּוֹם הַזֶּה אָסוּר לְבַלְבֵּל אֶת עֵצְמוֹ מִרְגַע לְרְגַע, כִּי רַבְנוּ ז"ל גָּלָה לָנוּ לְקוּטֵי-מוֹהַר"ן, חֶלֶק א', סִימָן לד', שְׂהָאָדָם צָרִיךְ לְקַשֵּׁר עֵצְמוֹ אֶל הַנְּקֻדָּה הַשְּׂיִכָּת אֶל לְבוֹ בַּעַת הַזֹּאת, בַּעַת הַזֹּאת דִּיְקָא, הַיְנוּ שְׂהָאָדָם צָרִיךְ לְדַעַת, שְׂאִין לוֹ רַק הַרְגַע הַזֶּה, בְּרַגַע הַזֶּה עָלֵי לְהִיּוֹת רַק שְׂמֵחַ. וְאִם תִּלָּךְ בְּדַרְךְ זוֹ אֲזִי תִצְלִיחַ.

עַל-כֵּן, אֶהוּבִי, אָחִי הַיְקָר! רְאֵה לְהַחְזִיק שְׁלוֹם בֵּיתְךָ, וּתְכַבֵּד אֶת אִשְׁתְּךָ, וְאֵל תִּצְעַר אוֹתָהּ, וְתִדוֹן אוֹתָהּ תְּמִיד לְכַף זְכוּת, כִּי הִיא סוֹכֶלֶת מֵהַיְלָדִים, גַּם הִיא חוֹשֶׁשֶׁת שְׁלֹא יִהְיֶה לָּהּ מָה לְאָכֹל. רְאֵה לְחַזֵּק אוֹתָהּ וּלְהַבְטִיחָהּ תְּמִיד רַק הַבְּטָחוֹת טוֹבוֹת, וְשִׁתַּתֵּן לָּהּ כֶּסֶף, וְאִף פַּעַם אֵל תִּצְעַק עָלֶיהָ, אֲזִי תִצְלִיחַ דְּרַכְךָ, כִּי כִפִּי שְׂהָאָדָם מְכַבֵּד אֶת אִשְׁתּוֹ, אֲזִי הַשְּׂכִינָה בְּבֵית.

רְאֵה לְכַתֵּב לִי מִכְתָּב אֶחָד בְּכָל שָׁבוּעַ, וְאֲזִי אֶכְתֵּב לָךְ.

הַדּוֹרֵשׁ שְׁלוֹמְךָ בְּאַהֲבָה רַבָּה מְאֹד...

אָשֶׁר ו' תּרַכַּט בְּנַחַל קִצְנָג
ו' תּרַכַּט.

בְּעֶזְרַת הַשָּׁם יִתְבָּרַךְ, יוֹם רַבִּיעִי לְסֵדֶר אַחֲרֵי קְדוּשִׁים, ג' אִיֵר ה'תשמ"ה.

שְׁלוֹם וּבְרָכָה וְכָל טוֹב סָלָה יִגִּיעוּ וַיִּרְדְּפוּ אֶל אָחִי הַיְקָר לִי
מָאֵד, שׁוֹתֵה מִימֵי הַנַּחַל, נַחַל נוֹבֵעַ מְקוֹר חֲכָמָה, זְכוּתוֹ יִגַּן עָלֵינוּ
... נֵרוֹ יֵאִיר וַיִּזְרַח לְנֹצַח גִּצְחִים.

אֶת מִכְתָּבְךָ הַיְקָר קִבַּלְתִּי, וּמָאֵד שָׂמַחְתִּי.

רְאֵה לְהַחֲיוֹת אֶת עֲצָמְךָ תָּמִיד בְּכָל מָה שְׁתּוּכַל, וּבִפְרָט עִם
הַנְּקֻדוֹת הַטּוֹבוֹת, כִּי רַבְּנוּ ז"ל הִזְהִירָנוּ מָאֵד מָאֵד עַל נִקְדַּת הַשְּׂמֻחָה,
וְאָמַר: כְּשֶׁאָדָם עוֹשֶׂה מִצְוָה בְּשְׂמֻחָה, עַל יְדֵהּ יְכוּל לְעַלּוֹת מִתַּקְוָה
עִמָּךְ הַקְּלָפוֹת עַד רוּם אֵין סוּף, עַד שְׂיִזְכֶּה לְהַשִּׁיג אֶת הָאוֹר אֵין סוּף
בְּרוּךְ הוּא, בְּחִינַת מְטִי וְלֹא מְטִי (עֵינִי לְקוּטִי-מוֹהַר"ן, חֶלֶק א', סִימָן כד).

רְאֵה, אֶהוּבִי, אָחִי הַיְקָר! לְשָׁמֵר מָאֵד מָאֵד עַל בְּרִיאוּתְךָ, עַל
בְּרִיאוֹת אֲשֶׁרְךָ וְעַל בְּרִיאוֹת הַיְלָדִים, וְתִשְׁתַּדֵּל שְׂיִהְיֶה הַבֵּית נְקִי,
הַלְּבוּשִׁים נְקִיִּים, וְהָאֲכִילָה בְּנִקְיוֹת, כִּי הַנְּקִיּוֹת הִיא עֵקֶר
תִּי"קוֹי"ן הָאָדָם; אֲשֶׁרֵי מִי שְׂגִזְהָר תָּמִיד בְּמַדַּת הַנְּקִיּוֹת.

רְאֵה, אֶהוּבִי, אָחִי הַיְקָר! לְהִיּוֹת תָּמִיד שְׂמֵחַ, וְזֶה יִרְחִיב לְךָ אֶת
מִחְךָ, שְׁלֹא תִסְתַּכֵּל עַל שׁוּם בְּרִיָּה שְׂבָעוּלָם, וְלֹא תִתְפַּעַל מִשׁוּם
בְּרִיָּה, וְלֹא יִהְיֶה אֲכַפַּת לְךָ מִהַ מְדַבְּרִים עֲלֶיךָ, וּמֵה יֵשׁ לְךָ עִם
אַחֲרִים. רַבְּנוּ ז"ל גָּלָה לָנוּ (בַּהֲשֻׁמְטָה לְלִקוּטֵי-מוֹהַר"ן, חֶלֶק ב') עַל פְּסוּק
(יחזקאל כד, לו): "אֲחָד הָיָה אַבְרָהָם", שְׂאֲבָרְהֶם אָבִינוּ הָיָה אֶחָד, שְׁלֹא
הִסְתַּכֵּל עַל שׁוּם בְּרִיָּה שְׂבָעוּלָם, רַק עָבַד אֶת עֲבוּדָתוֹ בְּתַמִּימוֹת
וּבִפְשִׁיטוֹת. עַל-כֵּן הִרְגֵּל אֶת עֲצָמְךָ גַּם-כֵּן לִילְךָ בְּדֶרֶךְ זֶה, וּבִזְכוּת
זֶה תִזְכֶּה לְהַתְעַלּוֹת בְּתַכְלִית הַעֲלִיָּה, כְּמוֹ שֶׁסָּפַר לָנוּ רַבְּנוּ ז"ל
בְּמַעֲשֵׂה מִהַחֲכָם וְתָם (סְפוּרֵי-מַעֲשִׂיּוֹת, מַעֲשֵׂה ט'), שֶׁהִתֵּם הַקְּדוּשׁ זָכָה
לְמָה שְׂזָכָה עַד שֶׁדִּבֶּר עִם הַמַּלְאָךְ פָּנִים אֶל פָּנִים, עַד שֶׁנַּעֲשֶׂה
מִינִיִּסְטֵעַר עַל כָּל הַמִּינִיִּסְטֵעַרִים, הַיְקָא עַל-יְדֵי-זֶה שְׁלֹא הִסְתַּכֵּל עַל
שׁוּם בְּרִיָּה שְׂבָעוּלָם, רַק הִסְתַּכֵּל עַל עֲצָמוֹ.

קצד אָשׁר ו' תרל בַּנְחַל

על-כֵּן רָאָה גַם אֶתָּה לֹא לְהִסְתַּכֵּל עַל אַחֲרִים רַק עַל עֲצָמָךְ,
וּבִזְכוּת זֶה הִקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא יַעֲזֹר לְךָ שְׁתַּצְלִיחַ בְּרִכְבֶּךָ תָּמִיד.

הַדּוֹרֵשׁ שְׁלוֹמָךְ בְּאַהֲבָה רַבָּה...

ו' תרל.

בְּעֶזְרַת הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ, יוֹם חֲמִישִׁי לְסֵדֶר אַחֲרֵי קְדוּשִׁים, ד' אִיר ה'תשמ"ה.

שְׁלוֹם וּבְרָכָה וְכֹל טוֹב סָלָה יִגִּיעוּ וְיִרְדְּפוּ אֶל הַיָּקָר וְהַנְּעֻלָּה,
שׁוֹתָה מִימֵי הַנַּחַל, נַחַל נוֹבֵעַ מְקוֹר חַכְמָה, זְכוּתוֹ יִגַן עֲלֵינוּ ... גֵּרוּ
יְאִיר וְיִזְרַח לְנִצְחָה נְצָחִים.

אֶת מַכְתָּבְךָ לְנִכּוֹן קַבְּלָתִי, וּמְאֹד מְאֹד אָנִי שֹׂמֵחַ, שְׂאֶתָּה מַחְזִיק
אֶת עֲצָמָךְ בְּדַרְכֵי רַבְּנוּ ו"ל.

אַהוּבִי, אַחֵי הַיָּקָר! מָה אָמַר לְךָ, בְּזֶה הָעוֹלָם צְרִיכִים הַתְּחִזְקוֹת
חִזְקָה בְּכֹל יוֹם מִחֲדָשׁ, כִּי כְּפִי הִירִידוֹת, הַקְטַנּוֹת וְהַנְּפִילוֹת שְׁעוֹבֵר
עַל כָּל אֶחָד בְּזֶה הָעוֹלָם, הַהִכָּרַח לוֹ לְהַתְּחַזֵּק.

חֲסֵדֵי הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ, זְכִינוּ לְהִתְקַרֵּב וּלְהִתְנוּדֵעַ מִרַבְּנוּ ו"ל, אֲשֶׁר
הוּא מְלֹא הַתְּחִזְקוֹת, אֲשֶׁרֵי מִי שִׁשׁוּקֵד עַל סִפְרוֹ תָּמִיד, וְשֵׁם יִמְצָא
מִרְגוּעַ לְנַפְשׁוֹ.

אַהוּבִי, אַחֵי הַיָּקָר! רָאָה לְחִזֵּק אֶת עֲצָמָךְ בְּכֹל מִינֵי אָפְנִים
שְׁבַעֲוֹלָם, וְעַקֵּר הַהִתְחִזְקוֹת צְרִיף לְהִיּוֹת עַל נִקְדַּת הַשְּׂמִחָה, שְׂתִרְאָה
לְהִיּוֹת תָּמִיד בְּשִׂמְחָה, וְלֹא תִתְעַצֵּבֵן כָּלֵל.

עֲלִיף לְדַעַת, כִּי מִדַּת הַסְּבָלָנוֹת — לְהִיּוֹת סְבָלָן עַל כָּל מָה
שְׁעוֹבֵר עָלָיו וְלֹא לְהִתְעַצֵּבֵן, זֹה הַמְּדַרְגָּה הַכִּי גְבוּהָה שְׂאָדָם צְרִיף
לְזְכוּת אֵלֶיהָ, וְזֶה זוּכִים עַל-יְדֵי תִקְוָה הַשְּׂמִחָה וְתִקְוָה הָאֱמוּנָה,
וּכְשֶׁאָדָם מֵאֲמִין בּוֹ יִתְבָּרַךְ, שֶׁהוּא מְלֹא כֹל הָאָרֶץ כְּבוֹדוֹ, וְאִין שׁוֹם
מְצִיאוֹת בְּלַעֲדָיו יִתְבָּרַךְ, וְהַכֹּל לְכֹל אֱלֻקוֹתוֹ יִתְבָּרַךְ, הוּא תָּמִיד

אֲשֶׁר וְ תַרְל בְּנִחַל קִצָּה

בְּשִׂמְחָה, כִּי יוֹדַע שֶׁהַכֹּל מִמֶּנּוּ יִתְבַּרֵךְ, וּכְשֶׁאָדָם בְּשִׂמְחָה וַיֵּשׁ לוֹ
אֲמוּנָה, אֲזִי הוּא סֹבֵלֵן עַל כָּל אֲשֶׁר עוֹבֵר עָלָיו.

עַל-כֵּן רְאֵה, אֶהְיֶיךָ, אַחֵי הַיְקָר! לְחִזֵּק אֶת עֲצָמְךָ בְּאֲמוּנָה
פְּשוּטָה, וְאֵל תִּפֹּל בְּדַעְתְּךָ מִשּׁוֹם דְּבַר שִׁבְעוּלָם. הַרְגֵּל אֶת עֲצָמְךָ
לְדַבֵּר הַרְבֵּה עִמּוֹ יִתְבַּרֵךְ, אֲשֶׁר כָּל דְּבוּר וְדְבוּר זֶה הַצְּלָחָה נִצְחִית,
הַצְּלָחָה שְׂאִין לְשַׁעַר וּלְתַאֵר כָּלֵל, כִּי כָּל דְּבוּר וְדְבוּר עוֹשֶׂה רֶשֶׁם
גָּדוֹל לְמַעְלָה, וְאִם הָיוּ בְּנֵי-אָדָם יוֹדְעִים אֶת מַעְלַת הַדְּבוּרִים
שֶׁמְדַבְּרִים אֵלָיו יִתְבַּרֵךְ, וְהַכְּסוּפִין שְׂמוֹצִיאִין מִן הַפֶּה אֵלָיו, הָיוּ
עוֹסְקִים בְּזֶה תָּמִיד בְּהַתְמַדָּה גָּדוּלָה.

בְּעֵנִין לְמוֹדֵי הַתּוֹרָה שְׁעוּרִים כְּסֻדְרָן עַל-פִּי דֶרֶךְ רַבְּנוּ ז"ל, עֲלֶיךָ
לְצַמְצֵם אֶת עֲצָמְךָ מְאֹד, וְלֹא לְקַחַת עֲלֶיךָ הַרְבֵּה שְׁעוּרִים, כִּי בְּדֶרֶךְ
כָּלֵל כְּשֶׁאָדָם לוֹקַח עַל עֲצָמוֹ הַרְבֵּה שְׁעוּרִים, אֲזִי אֵינוֹ לוֹמֵד כָּלֵל.
עַל-כֵּן רְאֵה לְצַמְצֵם אֶת עֲצָמְךָ לְלַמֵּד מִכָּל שְׁעוֹר קֶצֶת בְּכָל יוֹם, כְּמוֹ
שֶׁאָמַר רַבְּנוּ ז"ל לְמוֹהַרְ"ת ז"ל: "אֲבִיסָל אִיז אוֹיֵךְ גּוֹט", מַעֲט
גַּם-כֵּן טוֹב, עַל-כֵּן רְאֵה לֹא לְקַחַת עַל עֲצָמְךָ הַרְבֵּה שְׁעוּרִים, שֶׁלֹּא
יִתְבַּטְּלוּ הַתְּמִידִים.

בְּעֵנִין לְגַמֵּר "לְקוּיֵי-מוֹהַר"ן" בְּכָל חֹדֶשׁ, כְּכֹר דְּבַרְנוּ מִזֶּה,
כְּשֶׁאֵי אֶפְשָׁר כְּדָאֵי לְלַמֵּד רַק חֲצִי הַיּוֹם, וְאַחֲרֵי-כֵן בַּחֲדָשׁ הֵבֵא לְגַמֵּר,
וְאִם אֵי אֶפְשָׁר, אָז כְּדָאֵי לְלַמֵּד שְׁלִישׁ הַיּוֹם, וּבְאִפְּן הַזֶּה בְּב' אוּ בְּג'
חֲדָשִׁים יְגַמֵּר "לְקוּיֵי-מוֹהַר"ן", הֵינּוּ בַּיּוֹם י"א לְחֹדֶשׁ לְמַשָּׁל,
וְהַשְּׁעוֹר הַקְּבוּעַ הוּא מִתּוֹרָה מ"ט עַד תּוֹרָה נ"ה, אִם אֶפְשָׁר לְלַמֵּד
הַיּוֹם אֶת כָּלֵל — מֵה טוֹב וּמֵה נְעִים, אֲבָל אִם אֵי אֶפְשָׁר, כְּדָאֵי
לְלַמֵּד הַיּוֹם אֶת הַתּוֹרָה מ"ט, וּבַחֲדָשׁ הֵבֵא לְלַמֵּד נ', נ"א וְנ"ב,
וּבַחֲדָשׁ הַשְּׁלִישִׁי נ"ד, הַכֹּל בַּיּוֹם הַזֶּה י"א, וּבְאִפְּן הַזֶּה יְגַמֵּר אֶת
ה"לְקוּיֵי-מוֹהַר"ן" בְּמִשְׁוֹ ב' אוּ ג' חֲדָשִׁים.

וְהִנֵּה אִף שֶׁבְּכָל הַלְּמוּדִים טוֹב מְאֹד לְלַמֵּד רַק כְּסֻדְרָן — מַעֲט,
וְעוֹד מַעֲט, עַד שִׁיִּזְכֶּה לְגַמֵּר אֶת הַסֵּפֶר, אֲבָל כְּפִי גְדֻלַּת ה"לְקוּיֵי-
מוֹהַר"ן" וְאִיךָ שֶׁהִבְעַל-דְּבַר מִתְּפַשֵּׁט מְאֹד מְאֹד לֹא לְלַמֵּד בְּזֶה, אֲזִי

קצו אֲשֶׁר ו' תרלא בנחל

הַעֲצָה הַכִּי טוֹבָה וְהַכִּי קִלָּה הִיא לְלַמֵּד בְּכָל יוֹם כְּפִי שְׁנַחֲלֵק לַיּוֹם הַזֶּה. אֲקוּנָה לְהֵשֵׁם יִתְבָּרַךְ שְׁלֹא תִבְלָבֵל אֶת עֲצָמָךְ.

רְאֵה לְחִזֵּק אֶת עֲצָמָךְ בְּכָל מִינֵי אָפְנִים שְׁבַעוּלָם.

הַדּוֹרֵשׁ שְׁלוֹמָךְ בְּאַהֲבָה רַבָּה...

ו' תרלא.

בְּעֶזְרַת הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ, יוֹם חֲמִישִׁי לְסֵדֶר אַחֲרֵי קְדוּשִׁים, ד' אִיר ה'תשמ"ה.

שְׁלוֹם וּבִרְכָה וְכָל טוֹב סָלָה נִגִיעוּ וַיִּרְדְּפוּ אֶל יְדֵי הַיָּקָר לִי מְאֹד, שׁוֹתֵה מִימֵי הַנַּחַל, נַחַל נוֹבֵעַ מִקּוֹר חֲכָמָה, זְכוּתוֹ יִגַּן עָלֵינוּ ... נִרוּ יֵאִיר וַיִּזְרַח לְנֹצֵחַ נְצָחִים.

אֶת מִכְתָּבְךָ לְנִכּוֹן קִבְלָתִי, וּמְאֹד מְאֹד שְׁמַחְתִּי לְקִרְאָת הַחֲדוּשֵׁי תוֹרָה שְׁלֹךְ שְׁאִתָּה מְחַדָּשׁ, וּכְבֹר יְדוּעִים לָנוּ דְבָרֵי רַבְּנוּ ז"ל שְׁאָמַר (לְקוּטִי-מוֹהַר"ן, חֵלֶק ב', סִימָן קה), שְׁעַל-יְדֵי חֲדוּשֵׁי תוֹרָה זוֹכִים לְתַקֵּן אֶת הַהֲרָהוּרִים רְעִים; מִי שֶׁהֲרָהֵר עַד עֲכָשׁוּ בְּהֲרָהוּרִים רְעִים, עֲצָתוֹ — שְׁיַחַדֵּשׁ חֲדוּשֵׁי תוֹרָה, וְעַל-יְדֵי-זֶה יִתְקַן אֶת אֲשֶׁר קָלַקַל. כִּי בְּמִקּוֹם שֶׁהַכְּנִיס בְּמַחֲזוֹ זֶהְמָא שֶׁל הַרְהוּרִים רְעִים, יִכְנִיס בִּזְהָה קְדוּשָׁה וְטִהָרָה עַל-יְדֵי הַתוֹרָה הַקְּדוּשָׁה. עַל-כֵּן רְאֵה לְזַרְזוֹ אֶת עֲצָמָךְ לְחַדָּשׁ בְּכָל יוֹם חֲדוּשֵׁי תוֹרָה אֲמַתִּיִּים.

מָה אָמַר לָךְ, יְדֵי הַיָּקָר! מִי שְׁמַרְגִיל אֶת עֲצָמוֹ לְחַדָּשׁ חֲדוּשֵׁים אֲמַתִּיִּים, מְרַגֵּישׁ טַעַם אַחֵר בְּחַיָּיו, כְּמוֹ שְׁאָמַר רַבְּנוּ ז"ל (לְקוּטִי-מוֹהַר"ן, חֵלֶק א', סִימָן סה): כְּשֶׁהָאָדָם מְבַטֵּל אֶת עֲצָמוֹ לְאֵין סוּף בְּרוּךְ הוּא יִתְבָּרַךְ שְׁמוֹ, מְרַגֵּישׁ כָּל מִינֵי עֲרֻבוֹת וְנֹעַם, כִּי הוּא בְּטֵל בְּמַצִּיאוֹת, אֲבָל כְּשֶׁחוֹזֵר מִהַבְּטוּל, יְכוּלִים לְהַתְגַּבֵּר עָלָיו הַיְסוּרִים, וְעַל-יְדֵי-זֶה שֶׁהוּא זוֹכֵה לְחַדָּשׁ חֲדוּשֵׁי תוֹרָה וּבוֹרֵחַ אֶל הַתוֹרָה, עַל-יְדֵי-זֶה הוּא נֹצֵל מִכָּל הַבְּלָבוּלִים וְהָרַע.

חֲמַדַּת לְבָבִי! רְאֵה לְהַתְמִיד בְּכָל יוֹם בְּלַמוּד הַתוֹרָה הַקְּדוּשָׁה, כִּי כְּבָר אָמְרוּ חֲכָמֵינוּ הַקְּדוּשִׁים (בְּרִכּוֹת ח.): כָּל הָעוֹסֵק בַּתוֹרָה —

אֲשֶׁר ו' תרלא בנחל קצו

יסורים בְּדָלִים מִמֶּנּוּ; כִּי בָּזָה שְׁהֶאֱדָם לֹמֵד תּוֹרָה, מִחִבֵּיא אֶת עֲצָמוֹ
בַּתּוֹרָה הַקְּדוּשָׁה. וּכְבָר יְדוּע לָנוּ אֵיךְ שָׂרְבָנוּ ו"ל הִזְהִירָנוּ מְאֹד מְאֹד
עַל שְׁקִינָה בְּלִמּוּד הַתּוֹרָה הַקְּדוּשָׁה, עַד שְׁאָמַר: נִכְסַפְתִּי לְהִמְשִׁיךְ
אֶת הָעוֹלָם אֶל עֲשִׂיָה, שְׂיִהְיֶה חוֹב אֶצְל כָּל בֵּר יִשְׂרָאֵל שְׂיִלְמַד בְּכָל
יוֹם וַיּוֹם כָּךְ וְכָךְ (עֲיַן שִׁיחוֹת-הַר"ן, סִימָן יט).

חֲמִידַת לְבָבִי! רְאוּי לָנוּ לְשִׁמּוּחַ מְאֹד מְאֹד, שְׂזַכִּינוּ לְהִתְקַרֵּב
לְרַבֵּנוּ ו"ל, וְאָנוּ יוֹדְעִים מַעֲצוּמֵי הַקְּדוּשׁוֹת. וְהַעוֹלָה עַל הַכֹּל —
הַעֲצָה הַנִּפְלְאָה שֶׁל תְּפִלָּה וְהַתְּבוּדוּת, לְדַבֵּר עִמּוֹ יְתִבְרַךְ, אֲשֶׁר
לְדַעְתִּי זֶה הַמַּתָּנָה הַכִּי גְדוֹלָה שְׁקִבְלָנוּ מִרַבֵּנוּ ו"ל, כִּי לוֹלֵא זֹאת מִי
יֹדֵעַ מָה הִיָּה לָנוּ.

עַל-כֵּן, אֶהוּבִי, אַחֵי הַיְקָר! רְאֵה לְהִתְמִיד לְדַבֵּר בְּכָל יוֹם וַיּוֹם
אֵלָיו יְתִבְרַךְ, וְתִסַּפֵּר לְפָנָיו אֶת כָּל לִבְךָ וְכָל מַה שְׁעוֹבֵר עָלֶיךָ,
וְהַקְּדוּשָׁה-בְּרוּךְ-הוּא יַעֲזֹר לְךָ, שְׂתִתְקַבֵּל תְּפִלָּתְךָ לְרַחֲמִים וּלְרַצוֹן.

אוֹדוֹת הַדְּפֻסָּת אֵינָה חֵלֶק מִשְׂאֵלוֹת וּתְשׁוּבוֹת "אֲשֶׁר בְּנַחַל",
הַנְּגִי חֲזַק בַּדְּבוּר הַזֶּה מְאֹד מְאֹד: מִי שְׂיִדְפִּיס חֵלֶק אֶחָד — יוֹשֵׁעַ
בְּמָה שְׂצָרֶיךָ, כִּי הַסְּפָרִים "אֲשֶׁר בְּנַחַל" עוֹשִׂים פְּעֻלוֹת גְּדוּלוֹת
בְּעוֹלָם, וּמִי שֶׁרַק מְסַתְּפֵל בָּהֶם, יֵשׁ לוֹ הִרְהוּר תְּשׁוּבָה. אֲקַנְהָ שְׂחִבְרַךְ
יְדִפִּיס אֵינָה חֵלֶק, וַיִּזְכֶּה לִישׁוּעָה שְׁלֵמָה, וַיִּפְקֵד בְּזַרְעֵךְ שֶׁל קִימָא.

הַדּוֹרֵשׁ שְׁלוּמָךְ...

תְּכַף-וּמִיד אַחַר חַג הַשְּׁבוּעוֹת אֲזַכֶּה לְהִיּוֹת בְּאַרְץ יִשְׂרָאֵל שְׂתִי
שְׂבָתוֹת: שְׂבַת אַחַת בְּיַבְנָאֵל, וְשְׂבַת אַחַת בְּצַפַּת, אֲקַנְהָ לְרֵאוּתְךָ אָז.

גַּם תְּדַע, אֶהוּבִי, אַחֵי הַיְקָר! אוֹדוֹת הַבְּטָחוֹת הַחֲכָם לְחִבְרַךְ,
שְׂאֵם יִרְצָה ה' יִפְקֵד בְּזַרְעֵךְ שֶׁל קִימָא, תְּדַע שְׂבִנְדָאֵי יִהְיֶה כָּךְ, עָלָיו
לְהִתְחַזֵּק בְּאַמוּנַת חֲכָמִים, וּבְזִכּוֹת אֲמוּנַת חֲכָמִים בְּנִדְאֵי יוֹשֵׁעַ, אֲכַל
הִיָּה טוֹב שְׂיַעֲשֶׂה אִיזוֹ פְּעֻלָּה, וַיִּנְדָּב סְכוּם לְהַדְּפִיס חֵלֶק אֶחָד
מִ"אֲשֶׁר בְּנַחַל".

קצח אָשֶׁר ו' תרלב בַּנְחַל
ו' תרלב.

בְּעֶזְרַת הַשָּׁם יִתְבָּרַךְ, יוֹם חֲמִישִׁי לְסֵדֶר אַחֲרֵי קְדוּשִׁים, ד' בְּאִיר ה'תשמ"ה.

שְׁלוֹם וּבְרָכָה וְכֹל טוֹב סָלָה יִגִּיעוּ וְיִרְדְּפוּ אֶל אֱהוּבֵי, אַחֵי הַיְקָר
לִי מְאֹד מְאֹד, צְמוּד בְּפִנְיֵימִיּוֹת לְבָבִי לְטוֹב כָּל הַיָּמִים, שׁוֹתֵה מִיָּמִי
הַנַּחֲל, נַחַל נוֹבֵעַ מְקוֹר חֲכָמָה, זְכוּתוֹ יִגָּן עָלֵינוּ ... גֵּרוֹ יֵאִיר וְיִזְרַח
לְנֹצֵחַ נְצָחִים.

אֶת מְכַתְּבֶךָ לְנִכּוֹן קִבְּלֹתִי, וּמְאֹד מְאֹד שֶׁמְחַתִּי לְשִׁמְעַ אֶת
הַבְּשׂוּרָה טוֹבָה, שְׂאֵתָה מְדַפֵּיס בְּפַעַם אַחַת תִּשְׁעִים אֶלֶף קוֹנְטְרָסִים
חֲדָשִׁים, וּתְפִיצֵם בְּכֹל תְּפוּצוֹת יִשְׂרָאֵל, אֲשֶׁרֶיךָ וְאֲשֶׁרֵי חֻלְקֶךָ, וּמָה
נָעִים גּוֹרְלֶךָ.

אֱהוּבֵי, אַחֵי הַיְקָר! אֵין אֵתָה יְכוֹל לְתַאֵר וּלְשַׁעַר אֶת גְּדֹל
הַתּוֹעֲלֹת שְׁעוֹשִׁים הַקּוֹנְטְרָסִים הַחֲדָשִׁים בֵּין אַחֵינוּ בְּגֵי יִשְׂרָאֵל, כִּי
מֵאֶז שֶׁהִתְחַלְנוּ לְהַדְפִּיס, בְּכֹל יוֹם אָנִי מְקַבֵּל חֲבִילוֹת גְּדוֹלוֹת שֶׁל
מְכַתְּבִים מְכֹל חֻלְקֵי הָעוֹלָם, וְהַהֲכָרַח לִי לְעֲנוּת לְכֹלֵם, כִּי רַבִּם כְּכֹלֵם
שֶׁל הַמְכַתְּבִים הֵן בְּקִשׁוֹת שֶׁל כְּמַעַט פְּקוּחַ נֶפֶשׁ, מָה שְׁעוֹבֵר עַל כָּל
אֶחָד בְּעִיּוֹת בְּחַיּוֹ.

עַל-כֵּן רְאֵה, אֱהוּבֵי, אַחֵי הַיְקָר! לְחִזֵּק אֶת עֲצָמֶךָ בְּזֶה מְאֹד מְאֹד
בִּיְתֵר שְׂאֵת וּבִיְתֵר עֵז, אָנִי שׁוֹלַח לְךָ עֲכָשׁוּ עוֹד כְּמָה קוֹנְטְרָסִים
חֲדָשִׁים, וּבְקָרוֹב כְּשֶׁאֲבוֹא לְאַרְץ יִשְׂרָאֵל אָבִיא עִמִּי עוֹד כְּמָה
קוֹנְטְרָסִים חֲדָשִׁים.

טְרֵדוֹתֵי רַבּוֹ כְּמוֹ שֶׁרַבּוֹ בְּכֹל יוֹם, וְהַהֲכָרַח לְחֻטֶּף בְּכֹל יוֹם אֵיזָה
טוֹב בְּשִׁבִיל הַנְּשִׂמָה, כִּי יָמֵינוּ כְּצֹל עוֹבֵר, וּבְשִׁבִיל זֶה נִתְאַרְךָ קִצֵּת
הַמְּשֻׁלָּח שֶׁל הַקּוֹנְטְרָסִים הַחֲדָשִׁים.

אוֹדוֹת "הַיְכַל-הַקֹּדֶשׁ" בְּעִיר בְּנֵי-בְרַק, תִּאֲמִין לִי, שֵׁשׁ לִי
יְסוּרִים וְעֲגַמַת נֶפֶשׁ מְאֹד מְזֵה, כִּי כָּלֵל זֶה אֵתָה צְרִיךְ לִידַע:
בֵּית-הַכְּנֶסֶת אֵי אֲפֶשֶׁר לְעֲשׂוֹת מְקוֹם בְּשִׁבִיל יְחִיד, כִּי בֵּית-הַכְּנֶסֶת
וּבֵּית-הַמְדַרְשׁ נִקְרָאִים עַל שֵׁם שְׁמֵת-כְּנֶסֶת שֶׁם רַבִּים, וְדוֹרְשִׁים שֵׁם

אֲשֶׁר וְ תִרְלַב בְּנַחֵל קִצֵּט

בתורה. וזו הלשון בית-הכנסת — מקום שמתכנסים שם בני-אדם, ובית-המדרש — מקום שדורשים שם תורה, אי אפשר בשום אופן שבעולם שבית-הכנסת יהיה רק ביד אחד, ובפרט לבנות היכל-הקדש, זה שיף לרבים.

ורבנו ז"ל אמר בפרוש (לקוטי מוהר"ן, חלק ב', סימן ח'), שצריכים להרבות בתים לבית התפלה, הינו לקרב הרבה אנשים, שגם הם יתחילו להתבודד ולפרש שיחתם אליו יתברך, ושיהיה להם חלק בבית התפלה. וכמוכן זה נעשה בבית-הכנסת, כי שם מתכנסים כלם, ושם דורשים לכלם, ועל-כן בית-הכנסת אי אפשר בשום אופן שיהיה רק בבעלותו של יחיד.

יש מדרש, שקרח אמר למשה: מה אתה צריך לילך ולבקש את כלליות ישראל, שכל אחד יתן זהב, או כסף, או נחשת, או תכלת, או ארגמן, או תולעת שני, תאמר לי את החשבון כמה עולה, ואני אשלם על כל המשכן, וענה לו משה רבנו, עליו השלום: איני רוצה, רצוני שיהיה לכל בר ישראל חלק במשכן, כי למחר אתה תצא לריב עמי, ואז תכריז כרוז: מי שמחזיק עם משה אסור לו להכנס למשכן, אבל כן, כשכל אחד מישראל יהיה לו חלק במשכן — זה בזהב, וזה בכסף, וזה בנחשת, וזה בתכלת, וזה בארגמן, וזה בתולעת שני, אזי לכלם יש חלק במשכן, ואי אפשר לרחק אף אחד מהמשכן, ועל-כן איני רוצה לקבל ממך שום דבר, רק מכלליות ישראל (עין מדרש אגדה).

אהובי, אחי היקר! כמו-כן כשבונים בית-הכנסת ובית-המדרש צריכים לראות לשתף פעולה את כל אנשי בית-הכנסת ובית-המדרש, ושלא יתנהג רק על-פי יחיד. מובא בפוסקים, ומקורו הוא בגמרא, כי צריך להיות תמיד ז' טובי העיר, שהם מפקחים על עסקי בית-המדרש. ועל-כן לא טוב בעיני, שיבוא יחיד ויסגר את הבית-הכנסת, ויעשה בו כבדירתו הפרטית.

עליכם לטכס עצה איך לשנות את כל המצב רוח שם, תאמין לי, שאפלו כדאי לסגור את המקום אם לא ירצה אחרת. הן אמת,

ר אֲשֶׁר ו' תרלג בנחל

אָנִי יוֹדֵעַ, שְׁבוּדָאֵי עוֹבֵר עָלֶיךָ מַה שְּׁעוֹבֵר, אֲשֶׁר אֵין לָךְ הַיֵּכֶן לְהִיּוֹת.
חֲמַדַּת לְבָבִי! אֵל תִּפְּל בְּדַעְתְּךָ וְאַל תִּתְאַשׁ, כִּי קְרוּבָה יִשׁוּעַתְּךָ
לְבוֹא, וּבְנוֹדָאֵי יַעֲזֹר לָךְ הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ, וְתִנְשָׁע בְּקִרְוֹב, וַיְהִיֶּה לָךְ בַּיִת
מִשְׁלָךְ, וְהַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא יִתֵּן לָךְ פְּרִנְסָה בְּשִׁפְעַ, דִּיקָא עַל-יַדֵּי
הַדְּפִסַּת הַסְּפָרִים הָאֵלוֹ, יִשְׁפַע עָלֶיךָ שִׁפְעַ גְּדוֹל בְּפְרִנְסָה.

הַהֲכַרְח לִי לְקַצֵּר עֲכָשׁוּ מְרַב טְרִדוֹתֵי, וּבְקִרְוֹב נִתְרָאָה פְּנִים אֶל
פְּנִים בְּאַרְץ יִשְׂרָאֵל.

הַדּוֹרֵשׁ שְׁלוֹמָךְ בְּאַהֲבָה רַבָּה...

ו' תרלג.

בְּעֶזְרַת הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ, יוֹם חֲמִישִׁי לְסֵדֶר אַחֲרֵי קְדוּשִׁים, ד' אֵיךְ ה'תשמ"ה.

שְׁלוֹם וּבְרָכָה וְכֹל טוֹב סְלָה לְהַיִּנִיק וְחַפִּים, שׁוֹתָה מִימֵי הַנַּחַל,
נַחַל נוֹבַע מְקוֹר חֲכָמָה, זְכוּתוֹ יִגַּן עָלֵינוּ ... גְּרוֹ יְאִיר וַיִּזְרַח לְנִצָּחַ
נְצָחִים.

אֵת מַכְתָּבְךָ לְנִכּוֹן קִבְּלָתִי, וּמְאֹד מְאֹד אָנִי מִשְׁתַּוֵּקֵק לְרְאוּתְךָ,
אֲקוּוֹה לְהַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא לְהִיּוֹת בְּקִרְוֹב בְּאַרְץ יִשְׂרָאֵל, וְאֵז נִתְרָאָה
פְּנִים אֶל פְּנִים, וַיִּנְדְּבֵר וַיִּנְחִיֶּה אֵת עֲצָמָנוּ בְּדַבְּרֵי רַבְּנוּ ז"ל, אֲשֶׁר
מְחִיִּים אֵת נַפְשׁ כָּל חַי, אֲשֶׁרֵי מִי שְׁהוֹגָה בְּהֵם תְּמִיד, וְאֵז לְרַב טוֹב
הַצִּפּוֹן יִזְכָּה.

אֲהוּבִי, אַחֵי הַיְקָר! רְאֵה לְהַצְנִיעַ אֵת הַתְּקַרְבוּתְךָ לְרַבְּנוּ ז"ל,
לְבַל תִּתְעוֹרֵר עָלֶיךָ אִיזוֹ הַתִּנְגְּדוּת, כִּי לֹא כָּל אֶחָד יָכוֹל לְסַבֵּל
מִחֲלָקַת וְהַתִּנְגְּדוּת, וְהַעֲצָה הַיִּחִידָה לְזֶה, לְרְאוּת לְהַסְתִּיר אֵת עֲצָמוֹ
מִכָּל עֵין.

עָלֶיךָ לְדַעַת, כִּי הַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא מְלֹא כָּל הָאָרֶץ כְּבוֹדוֹ,
וַיְכוּלִים לְמַצֵּא אוֹתוֹ בְּכֹל מְקוֹם, עַל-כֵּן רְאֵה לְדַבֵּר עִמוֹ יִתְבָּרַךְ,

אֲשֶׁר ו' תרלד בנחל רא

ויתפרש את כל שיחתך מה שעובר עליך בפּרטי פּרטיות.
ראה לעיני בקוונטרסים החדשים, ותחיה את עצמך בהם.
הדורש שלומך באהבה רבה...

ו' תרלד.

בעזרת השם יתברך, יום חמישי לסדר אחרי קדושים, ד' איר ה'תשמ"ה.

שלום וברכה וכל טוב סלה יגיעו ויירדפו אל אחי היקר לי
מאד, שותה מימי הנחל, נחל נובע מקור חכמה, זכותו יגן עלינו
... גרו יאיר ויזרח לנצח נצחים.

את מכתבך לנכון קבלתי, וגדל שמחתי לשמע ממך — אין
לשער ולתאר כלל.

אתמול כתבתי לך מכתב, ואמתי לצרף את המכתב אל
חברך, שימסרו לך אותו, אבל נתעכב עד עכשו, על-כן אני מצרף
את הכל אל מכתב זה.

ידידי היקר! מכאן רואים את גדל מעלת הפסופין
והשתוקקות שיש לאדם להקדוש-ברוך-הוא ולהקדשה, מה
כש'אדם משתוקק אל חברו, מתעוררת גם אצל חברו התעוררות
והשתוקקות חזקה, על אחת כמה וכמה באין ערך כלל, כש'אדם
משתוקק אליו יתברך באמת, אז כביכול הקדוש-ברוך-הוא
משתוקק אליו.

ראה זה פלא, אתמול כתבתי לך מכתב, שאני מאד רוצה
לשמע ממך, והיום כבר קבלתי מכתב ממך.

ועל-כן ראה, אהובי, אחי היקר! להתחיל להשתוקק אליו
יתברך, ותרגיל את עצמך לדבר אליו יתברך כל מה שמעיק לך,
וכל אשר עובר עליך תספור לפניו יתברך, כמו שמספר אחד לחברו,
ועל ידי זה תזכה לשבר את כל הרע ממך, ולחזור בתשובה באמת.

רַב אֲשֶׁר וְ תַרְלָה בְּנַחֵל

מָאד מָאד רְצִיתִי שְׁתַּחַתֵּן מַה שְׂיוֹתֵר מֵהַר, כִּי לְהִיּוֹת רִנָּה זֶהוּ
נְסִיּוֹן גָּדוֹל מָאד מָאד, שְׁלֹא לְהַכְשֵׁל בְּעִבְרוֹת, וְעַל-כֵּן רָאָה לְזַרְזוֹ
עֲצָמָה וּלְהַתְחַתֵּן עַל-פִּי הַתּוֹרָה הַקְּדוּשָׁה, וְזֶה יִשְׁמַר אוֹתָהּ מִכָּל מִינֵי
עִבְרוֹת.

חֲמַדַּת לְכַבֵּי! חֲזוּק וְאַמֵּץ מָאד מָאד, וְאַל תִּפְּל בְּדַעְתָּהּ מִשׁוֹם
בְּרִיָּה שְׁבַעוּלָם. עֲלֶיךָ לְדַעַת כִּי הַחַיִּים מְלֵאִים נְסִיּוֹנוֹת, וְאַשְׁרֵי מִי
שְׂזוּכָה לְעַבֵּר עַל כָּל הַנְּסִיּוֹנוֹת.

אַקְנֶה שְׁתַּכְתֵּב לִי תַכְף-וּמְיָד, וּמִמָּשׁ תַּחֲיִינִי.

הַדּוֹרֵשׁ שְׁלוֹמָהּ בְּאַהֲבָה רַבָּה...

וְ תַרְלָה.

בְּעִזְרַת הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ, יוֹם חֲמִישֵׁי לְסֵדֶר אַחֲרֵי קְדוּשִׁים, ד' אִיר ה'תשמ"ה.

שְׁלוֹם וּבְרָכָה.

אֵת מִכְתָּבְךָ לְנִכּוֹן קִבַּלְתִּי.

הַקְּדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא יַעֲזֹר לָךְ לְמַצֵּא אֵת בֶּן זִוְגָה, שְׁתַּחַתֵּנִי
בְּקִרּוּב מִמָּשׁ, וְתִכְנִי בֵּית גַּאֲמָן בִּישְׂרָאֵל.

רְאֵי לְקִרָא בְּכָל יוֹם פְּרָקֵי תְהִלִּים, וְאִם אֶפְשָׁר לְסַיֵּם בְּכָל שְׁבוּעַ
אֵת כָּל סֵפֶר הַתְּהִלִּים — אֵין לְמַעַלָּה מִזֶּה, הִינּוּ הַתְּהִלִּים גְּחֻלֵּק
לְשַׁבְּעָה חֻלְקִים לְכָל יוֹם וְיוֹם, וְאִם תּוּכְלִי לֹאמַר כָּל יוֹם יוֹם שְׁלֹם
שֶׁל תְּהִלִּים, בְּיָדָאֵי תִזְכִּי לְתַקּוֹן נִפְלָא.

הַעֲקֹר לְהִיּוֹת תְּמִיד בְּשִׁמְחָה וּלְשִׂמְחַ אַחֲרֵים.

מַה טוֹב וּמַה נְעִים לְקַיֵּם מִצְוֹת בְּקוֹר חוּלִים, לְלַכֵּת לְבֵיתִי
חוּלִים, וּלְבַקֵּר אֵת הַחוּלִים, לְחַזְקֵם וּלְעוֹדְדֵם וּלְשִׂמְחָם.

הַקְּדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא יַעֲזֹר לָךְ בְּהַצְלָחָה מְרַבָּה...

ו' תרלו.

בעזרת השם יתברך, יום חמישי לסדר אחרי קדושים, ד' איר ה'תשמ"ה.

שלום וברכה וכל טוב סלה גיעו וירדפו אל אהובי, אחי היקר לי מאוד מאוד, צמוד בפנימיות לבבי לטוב כל הימים, שותה מימי הנחל, נחל נובע מקור חכמה, זכותו גגן עלינו ... גרו יאיר ויזרח לנצח נצחים.

את מכתבך לנכון קבלתי, ומאד מאוד שמחתי לשמע הטוב ממך, איך שאתה מסתדר בבית.

אודות שלום-בית, עליך לזכר דברי רבנו ו"ל (לקוטי מוהר"ן, חלק א', סימן פ'), שעקר מעלת השלום — כששני הפכים משתנים יחד, עין שם. ודבר זה ביותר נאמר על שלום-בית, כי אין לה עוד שני הפכים כמו איש ואשה, ועקר שלמות השלום, שהוא שמו של הקדוש-ברוך-הוא (שבת י:): שישרה בבית, הוא דיקא כששני הפכים מתחברים יחד.

אודות הגנבה שארעה אצלכם בביתכם, היה טוב מאוד שתבדק את המזוזות, ולחפש היטב, אולי יש איזה חדר שחסרה בו מזוזה.

אחי היקר! זכר דברי רבנו ו"ל, שאמר (ספר-המדות, אות גנבה, חלק ב', סימן ה'): על-ידי אמירת תקון חצות נצול מגנבים. על-פן ראה, אהובי, אחי היקר! לומר בכל לילה סדר תקון חצות, אשר אין למעלה מזה, והוא הלכה מפרשת בשלחן ערוך, ואין על זה שום חולקים. גם רבנו ו"ל הזהיר מאוד את אנשי שלומנו, שיהיו רגילים לומר בכל לילה חצות. וכבר ידעת מנהגנו לומר חצות בין בקיץ בין בחורף בשעה שתיים-עשרה, כדעת כמה פוסקים.

כשקבלתי את מכתבך, למדתי אז בדיוק המאמר בברכות ה: על רב הונא, שנחמצו לו ארבע-מאות חביות של יין וכו', אמרו ליה הינו דאמרי אינשי בתר גנבא גנב וטעמא טעים, עין שם. נפל

רד אָשֶׁר ו' תרלז בַּנְחָל

לי רעיון בְּדַרְךָ צחות, בְּתֵר גְּנָבָא, אַחַר שְׁאַרְעָה אֶצְלָךְ גְּנָבָה, מַה תַּעֲשֶׂה? גְּנָב! גַּם אַתָּה לָךְ לְגַנֵּב, הֵינּוּ שְׁתַּגְנֵב עִתִּים לַתּוֹרָה, שְׁתוֹסִיף יוֹתֵר בַּתּוֹרָה, וְתוֹסִיף בְּקִרּוֹב רְחוּקִים לְדַבֵּר עִמָּהֶם מְאַמּוֹנָה, וְטַעֲמָא טַעִים, אֲזוּ תְטַעֵם טַעַם חֲדָשׁ בְּחַיִּיךָ. וְזוֹ הַשְּׁגָתָה פְּרָטִית, שְׁבִדְיוֹק עַכְשָׁו בְּקַבְלָתִי מִכְתָּב זֶה, אֲנִי אוֹחֵז בְּמֵאֵמֶר זֶה.

חֲמַדַּת לְבָבִי! רְאֵה לְחִזֵּק אֶת עֲצָמְךָ בְּכֹל יוֹם לְדַבֵּר עִמּוֹ יִתְבָּרַךְ, אֲשֶׁר אֵין לָךְ טוֹב מִזֶּה. אֲשֶׁרִינוּ מַה טוֹב חֲלָקֵנוּ, וּמַה נְעִים גּוֹרְלָנוּ, וּמַה יָפֵה יְרֻשָׁתֵנוּ, שְׁאֵנוּ זוֹכִים לִידַע מִרְבֵּנוּ ו'ל, וְאֵין אָנוּ חוֹלְקִים עָלָיו, רַק מִשְׁתַּדְּלִים לִילֵךְ בְּעֲצוֹתָיו הַקְּדוֹשׁוֹת.

אֲקוּהָ לְהֵשֵׁם יִתְבָּרַךְ לְהַתְרָאוֹת עִמָּךְ פְּנִים אֶל פְּנִים בְּקִרּוֹב. תִּקְףָּ-וּמִיד אַחַר חַג הַשְּׁבוּעוֹת אֲנִי בָּא לְאַרְצֵנוּ הַקְּדוֹשָׁה, וְאֲשַׁבּוֹת שְׁנֵי שְׁבוּעוֹת: שַׁבָּת אַחַת בְּיַבְנָאֵל, וְשַׁבָּת אַחַת בְּצַפָּת, אֲקַנְהָ שָׁגַם אַתָּה וְאֲשַׁתְּךָ תּוֹכְלוּ לְהַצְטַרֵף שָׁם, וְנִשְׁמַח יַחַד.

הַדּוֹרֵשׁ שְׁלוּמְךָ...

רְאֵה לְכַתֵּב לִי בְּכֹל שְׁבוּעַ מִכְתָּב אֶחָד, כַּאֲשֶׁר הִבְטַחְתָּ לִי בַּהֲיוֹתְךָ אֶצְלִי.

ו' תרלז.

בְּעֶזְרַת הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ, יוֹם חֲמִישִׁי לְסֵדֶר אַחֲרֵי קְדוּשִׁים, ד' אִיר ה'תשמ"ה.

שְׁלוֹם וּבִרְכָה וְכֹל טוֹב סָלָה נִגְיַעוּ וַיִּרְדְּפוּ אֶל הַיָּקָר וְהַנְּעֻלָּה, צְמוּד בְּפִנְיָמִיּוֹת לְבָבִי לְטוֹב כָּל הַיָּמִים, שׁוֹתֵה מִימֵי הַנַּחַל, נַחַל נוֹבֵעַ מִקּוֹר חֲקֻמָּה, זְכוּתוֹ גִּגַּן עָלֵינוּ ... גִּרוּ יְאִיר וַיִּזְרַח לְנֹצַח נֹצְחִים.

אֶת מִכְתָּבְךָ לְנִכּוֹן קַבְלָתִי, וְגִדְל שְׁמִחָתִי שֵׁישׁ לִי מִכָּף — אֵין לְשַׁעַר וּלְתַאֵר כָּלֵל, כִּי אַתָּם חֲקוּקִים עַל לוֹחַ לְבָבִי, וְכֵן רְאֵה לְכַתֵּב לִי בְּכֹל שְׁבוּעַ מִכְתָּב אֶחָד, וּמִמָּשׁ תַּחֲיִינִי, וְתוֹדִיעֵנִי בְּפְרָטִיּוֹת בְּשְׁלוֹם בֵּיתְךָ.

אֲשֶׁר ו' תרלו בנחל רה

אהובי, אחי היקר! עליך לשמח מאד מאד, שאתה זוכה לגור בעיר הקדש ירושלים, ומפעם לפעם אתה יכול לנסע אל שער השמים, ולישב שמה ולהתבודד עמו יתברך, אשר מעלת ההתבודדות בשער השמים — אין לשער ואין לספר כלל, שכל התפלות של כל העולם עוברות דרך ארץ ישראל, ומארץ ישראל לירושלים, ומירושלים להר הבית לקדשי הקדשים. ובודאי הלב נקרע לאוף ורסיסים, כשרואים על הר ציון ששמים, שועלים הלכו בו, איך שעשו וישמעאל מתפשטים על בית התפלה, שהן השתי קלפות המעכבות את האדם להתפלל, כמובא (בלקוטי-מוהר"ן, חלק א', סימן ב'; ובלקוטי-הלכות, הלכות נחלות, הלכה ד'), עין שם. כי כשאדם רוצה להתפלל אליו יתברך, אזי תכף-ומיד נתעוררות הקלפות בשתי בחינות לבלבל אותו. הקלפה האחת היא קלפת עשו, שהוא רע גמור, שאומר לית דין ולית דין. הקלפה השנייה היא קלפת ישמעאל, שהוא אומר: כבר שמע אותך השם יתברך, מה לך להרבות בתפלה?! ועל-כן כשאחד רוצה להכנס אל הקדשה ולהתפלל אליו יתברך, עליו לחתך את שתי הקלפות האלו, שהן: עשו וישמעאל, ולא יטה לא לימין ולא לשמאל, רק שיהיה קולע אל השערה. הינו שהאדם צריך להרגיל את עצמו לדבר תמיד עמו יתברך בתמימות ובפשיטות גמורה, בלי שום חכמות, אף שמצד אחד נדמה לו, שאין מי ששומע אותו, ומצד שני נדמה לו כאלו, חס ושלום, חס ושלום, הכל הפקר וכו' וכו', הוא צריך לחזק עצמו בכל מיני אפנים שבעולם, להמשיך בתפלה מדי יום ביומו, אז אם יזכה להיות עקשן גדול בזה, ששום דבר לא יבלבל אותו, אז דיקא יכנס אל הקדשה ויצליח.

על-כן, אהובי, אחי היקר! ראה לבקר מפעם לפעם בשער השמים, ושם תשב ותדבר עמו יתברך, ותספר לו את כל מה שעובר עליך, ותבקש רחמים עליך ועל ביתך, וכל מה שאתה צריך תבקש ממנו יתברך, ובודאי תקבל תפלתך לחסד ולרחמים.

העקר שהכל תלוי בו הוא מדת השמחה, ראה להיות תמיד בשמחה, באפן שיתרחב מחך ודעתך, ותהיה סבלן גדול מאד.

הדורש שלומך...

הכפל הדבר, ראה לכתב לי אתה ואשתך, ואז, אם ירצה השם, אכתב לכם.

ו' תרלח.

בעזרת השם יתברך, יום חמישי לסדר אחרי קדושים, ד' איר ה'תשמ"ה.

שלום וברכה וכל טוב סלה יגיעו ויירדפו אל היקר והנעלה, שותה מימי הנחל, נחל נובע מקור חכמה, זכותו יגן עלינו ... גרו ואיר ויזרח לגצח נצחים.

את מכתבך בצרוף ההזמנה לחתונתך — לנכון קבלתי, ומאד שמחתי, שאתם כבר נכנסים לחפה בשעה טובה ומצלחת. יעזר לכם השם יתברך להנשא בשמחה רבה, ותזכו לבנות בית נאמן בישראל, ושתשרה ביניכם אהבה, אחנה ורעות תמיד.

אהובי, אחי היקר! רבנו ו"ל אומר (לקוטי מוה"ר"ן, חלק א', סימן סב), שהכל הולך אחר ההתחלה, איך שמתחילים כך נמשך החיים. אם תתחיל את ביתך באהבה, בשמחה ובסבלנות, כך ימשיכו חיך. על-כן ראה, אהובי, אחי! לשנות את דרךך, ותרגיל עצמך להיות סבלן גדול, ולעולם אל תכעס ואל תקפיד בתוך ביתך, אשר זה יעזר לך להתעלות בעבודת השם יתברך.

ראה שתשרה אהבה גדולה בינך לבין אשתך, ותמיד תדון אותה לכף זכות, ותרחם עליה ותקרבה בכל מיני קרוב, ואל תקפיד עליה, חס ושלום, אף פעם, רק תמיד תדון אותה לכף זכות.

ראה, אהובי, אחי היקר! לקבע את עצמך בלמוד התורה

אָשֶׁר ו' תרלט בנחל רו

הַקְדוּשָׁה, בְּכֹל יוֹם וַיּוֹם תְּהִיָּה קְבוּעַ בְּמִקְרָא, מִשְׁנָה, גְּמָרָא, מִדְרָשׁ, שְׁלֵבֶל יַחֲסֹר לֵךְ יוֹם אֶחָד מִלְמוּדִים אֱלוֹ, אֶפְלוּ מַעֲט דְמַעֲט, כִּי הֵם עֵקֶר גָּדוֹל מְאֹד, כְּמוֹ שֶׁאָמְרוּ חֲכָמֵינוּ הַקְדוּשִׁים (בְּרִכּוֹת ה.). עַל פְּסוּק (שְׁמוֹת כד, יב): "וַאֲתַנְּנָה לֵךְ אֶת לַחַת הָאֶבֶן, וְהַתּוֹרָה וְהַמִּצְוָה אֲשֶׁר כָּתַבְתִּי לְהוֹרוֹתָם", "תּוֹרָה" זֶה מִקְרָא, "וְהַמִּצְוֹת" זֶה מִשְׁנָה, "אֲשֶׁר כָּתַבְתִּי" זֶה נְבִיאִים וּכְתוּבִים, "לְהוֹרוֹתָם" זֶה גְמָרָא, לְלַמֵּד — שְׁפֹלָם נִתְּנוּ לְמִשְׁה בְּסִינַי.

עַל-כֵּן מַה טוֹב וַיְמָה נְעִים לְלַמֵּד בְּכֹל יוֹם אֵיזָה שְׁעוֹר קָטָן בְּמִקְרָא פְרָשַׁת הַשְּׁבוּעַ, בְּמִשְׁנָה כְּסִדְרָן, בְּגְמָרָא כְּסִדְרָן, בְּמִדְרָשׁ רַבָּה מִפְרָשַׁת הַשְּׁבוּעַ, וְאִז טוֹב לֵךְ לְנִצַּח.

הַדוּרֵשׁ שְׁלוּמָךְ בְּאַהֲבָה רַבָּה מְאֹד...

אֲנִישֵׁי שְׁלוּמֵנוּ מְסַפְּרִים, בְּשַׁעֲה שְׁר' אַבְרָהָם בְּר' נַחֲמָן ו'ל דִּבְר בְּרַבִּים מִדְּבָרֵי רַבְּנוּ ו'ל, דִּבְר בְּאֶפֶן פְּשוּט מְאֹד, עַד שְׁפֹלָם יְבִינוּ, לֹא-כֵן הִפְתִּיבָה שְׁלוֹ כְּתַב בְּאֶפֶן עֲמַק מְאֹד, וְהַדְּבוּר וְהַפְּתִיבָה שְׁלוֹ הָיוּ שְׁנֵי עֲנִינִים אַחֲרֵים לְגַמְרֵי.

ו' תרלט.

בְּעֶזְרַת הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ, יוֹם חֲמִישִׁי לְסִדְר אַחֲרֵי קְדוּשִׁים, ד' אִיִּר ה'תשמ"ה.

שְׁלוֹם וּבְרָכָה.

אֶת מַכְתָּבְךָ קִבַּלְתִּי.

הַקְדוּשָׁה-בְּרוּךְ-הוּא יַעֲזֹר לָכֶם בְּשַׁפַּע בְּרָכָה וְהַצְלָחָה, פְּרִנְסָה בְּגִקְל וְנַחַת מִהִלָּדִים, בְּרִיאוֹת הַשְּׁלָמָה, שְׁתִּהְיוּ בְרִיאִים כָּל הַמְשַׁפָּחָה.

רְאֵי לְשֹׁמֵר מְאֹד עַל טְהָרַת הַמְשַׁפָּחָה, שֶׁהִיא יְסוּד בְּקִיּוּם מְשַׁפָּחָה הַיִּשְׂרָאֵלִית, טְהָרַת הַמְשַׁפָּחָה הִיא עֵקֶר וְיְסוּד בִּיְהוּדוּת,

רח אָשֶׁר ו' תרמ — ו' תרמא בְּנַחֵל

ובזכות זה תנצלי מכל מיני מחלות וּחֲלָאִים, וגם הפרנסה בבית
תתברכה.

פה תקבלי סכום כסף, ושיהיה התחלה להצלחה בבית.

המאחל לְכֶם כָּל טוֹב...

ו' תרמ.

בעזרת השם יתברך, יום חמישי לסדר אחרי קדושים, ד' איר ה'תשמ"ה.

שְׁלוֹם וּבְרָכָה.

את מכתבך לנכון קבלתי.

הנני מצוה את ברכתי עליך, שתזכי למצא זיווג הגון מן
השמים, ותתחתני במהרה, ותבני בית נאמן בישראל על טהרת
הקדש, על-פי התורה והיראה.

יעזר לְכֶם הַקְדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, וישפיע על כל המשפחה ברכה
והצלחה בכל מעשי ידיכם, בריאות הגוף והנפש, פרנסה בשפע,
ובכל אשר תפנו תצליחו.

המאחל...

ו' תרמא.

בעזרת השם יתברך, יום חמישי לסדר אחרי קדושים, ד' איר ה'תשמ"ה.

שְׁלוֹם וּבְרָכָה וְכָל טוֹב סָלָה יגיעו להבחור יניק וחפים, שותה
מימי הנחל, נחל נובע מקור חכמה, זכותו יגן עלינו ... גרו יאיר
ויזרח לנצח נצחים.

את מכתבך לנכון קבלתי, ומאד מאד שמחתי לראות איך
שספרי רבנו ז"ל מחיים ומחזקים אותך, בן הוא האמת, ראה לחזק

אֲשֶׁר ו' תרלט בְּנַחַל רט

וְלִשְׁמַח אֶת עֲצָמָךְ בָּהֶם, כִּי הֵם מְכַנְיָסִים בְּאָדָם אֲמוּנָה וּבִטְחוֹן וְקִדְשָׁה, וְתַכְּף-וּמְיָד כְּשֶׁאָדָם מֵאֲמִין בּוֹ יִתְבַּרְךָ בְּתַמִּימוֹת וּבְכַפְשֵׁיטוֹת, אֲזִי מִתְרַחֵב לוֹ לְבִטָּח רַק בּוֹ יִתְבַּרְךָ, וּכְשֵׁיִשׁ לוֹ בִּטְחוֹן בּוֹ יִתְבַּרְךָ, אֲזִי הוּא תָּמִיד בְּשִׂמְחָה, וְיוֹצֵא מִן הַדְּכָאוֹן וְהָעֲצָבוֹן שְׂנֹכְנֵס בּוֹ, וּכְבָר אֵינּוּ צָרִיךְ לְכַדוּרֵי הַרְגָּעָה.

אֲקוּהָ לְהֵשֵׁם יִתְבַּרְךָ, שֶׁתִּתְקַשֵּׁר עִם אֶחָד מִמְשַׁרְדָּנוּ בְּאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל, וְתִקְבַּל מִשָּׁם אֶת כָּל סִפְרֵי רַבְּנוּ ז"ל, וְתַחֲיָה אֶת עֲצָמָךְ בָּהֶם.

אודות שאלתך שאתה שואל, שאדם צריך להסתפל רק על עצמו; כן, כן, אהובי, אחי! האדם צריך לדאג העקר בעבורו, אבל הדרך הטוב להיטיב, תכף-ומיד כשאדם כבר נעזר על-ידי איזה ספר מספרי רבנו ז"ל, נכנסה בו כבר תשוקה כל-כף עצומה, שאומר לעצמו: אם ספר זה החייה אותי, מדוע לא אחייה עוד אלפים ורבבות רבבות אנשים הסובלים כמוני.

לכן כל מי שזוכה להתקרב אל רבנו ז"ל באמת, תכף-ומיד נדלק בעבודת הקדש של הפצת ספרי רבנו ז"ל, כי אומר לנפשו: אם הספר הזה עזר לי, מדוע לא יעזר גם לאחרים?! וזה עקר הצדקה הכי גדולה שיש בעולם — לעזור גם לזולתו.

אודות שאתה שואל, מה הענין, שרבנו ז"ל הרבי בעלמא הדין ובעלמא דאתי; עליך לידע, מי שמרגיל את עצמו לילך בדרךכו הנוראה של רבנו ז"ל, ומכל שכן כשזוכה ללמד בסדר דרך הלמוד של רבנו ז"ל, אזי זוכה לטל ולהיות בכל חלקי התורה הקדושה, וכן זוכה לדבר עמו יתברך בכל יום ויום, ואז ממילא מוכן שיהיה הרבי שלו בעלמא הדין והרבי שלו בעלמא דאתי, כי הוא הביא אותו אל כל זאת.

המאחל לך הצלחה, ושתזכה לבריאות השלמה, ושתתעלה ביראת שמים.

רבנו ז"ל אמר לאנשי שלומנו, שצריכים להרגיל עצמו להיות

רי אשר ו' תרלט בנחל

כָּל-כֶּף דְּבוּק בַּהֶשֶׁם יִתְבָּרֵךְ, עַד שְׁיִהְיֶה לוֹ בְּטַחֲוֹן חֲזַק כְּזֶה, שְׁלֹא יִהְיֶה אֲכַפֶּת לוֹ שׁוֹם דְּבָר, רַק כְּשִׁיצְטָרֵךְ לְאָכֹל, יִכַּנֵּס לְאִיזָה בַּיִת, וַיִּבְקֶשׁ אִיזוֹ חֲתִיכַת לְחֵם לְאָכֹל, וַיּוֹתֵר מִזֶּה לֹא יִדָּאג כָּלֵל.

ו' תרמב.

בְּעֶזְרַת הַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ, יוֹם חֲמִישִׁי לְסֵדֶר אַחֲרֵי קְדוּשִׁים, ד' אִיר ה'תשמ"ה.

שְׁלוֹם וּבְרָכָה וְכֹל טוֹב סָלָה יִגִּיעוּ וַיִּרְדְּפוּ אֶל הַיָּקָר וְהַנְּעֻלָּה, שׁוֹתֶה מִימֵי הַנַּחֵל, נַחֵל נוֹבֵעַ מְקוֹר חֲכָמָה, זְכוּתוֹ יִגַּן עָלֵינוּ ... גְּרוּ יֵאִיר וַיִּזְרַח לְנֹצַח נְצָחִים.

אֵת מְכַתְּבֵךְ לְנִכּוֹן קִבְּלֹתִי, וּמְאֹד מְאֹד שְׂמַחְתִּי לְשִׁמְעַע הַטּוֹב מִמֶּךָ, אֵיךְ שְׂאַתָּה חוֹזֵר בְּתִשׁוּבָה, יַעֲזֹר לְךָ הַקְּדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, שְׂתִזְכֶּה לְחֹזֵר בְּתִשׁוּבָה — אֶתָּה וְאַשְׁתֶּךָ וְכֹל הַיְלָדִים.

חֲכָמֵינוּ הַקְּדוּשִׁים אוֹמְרִים (ראש השנה יז): גְּדוּלָּה תִּשׁוּבָה, שְׂקוֹרֶעַת גְּזֹר דִּינוֹ שֶׁל אָדָם; הַקְּדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא יַעֲזֹר לָכֶם, שְׂיִקְרַע הַגְּזֵר דִּין הַקֶּשֶׁה מֵעֲלֵיכֶם, וְתִזְכּוּ לְשִׁפְעַ בְּרָכָה וְהַצְּלָחָה, וְשִׁיְהִי לָכֶם פְּרֻנְסָה בְּנִגְל וְרַב נַחַת מִכָּל הַיְלָדִים, וַיִּקְיֵם אֲצֻלְכֶם מֵאֲמָרָם וְ"ל (מִדְּרַשׁ רַבָּה, פְּרָשַׁת נִשְׂא): 'יְבָרְכֶךָ ה'' — בְּבָנִים, וַיִּשְׁמְרֶךָ — בְּבָנוֹת, שְׂבִנְךָ יִתְבָּרֵךְ בְּכֹל הַבְּרָכוֹת הַכְּתוּבוֹת בַּתּוֹרָה, וּבְנִוְתֶיךָ תִּשְׁמְרֶנָּה מִכָּל רַע, וְהַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ יִגַּן עָלֵיכֶם וַיִּשְׁמֹר אֶתְכֶם מֵעַתָּה וְעַד עוֹלָם.

הַמְּאַחֵל לָכֶם כָּל טוֹב וְהַצְּלָחָה נְצָחִית.
הַדּוֹרֵשׁ שְׁלוֹמֶךָ...

ו' תרמג.

בְּעֶזְרַת הַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ, יוֹם שְׁשִׁי לְסֵדֶר אַחֲרֵי קְדוּשִׁים, י"ב בְּאִיר ה'תשמ"ה.

שְׁלוֹם וּבְרָכָה וְכֹל טוֹב סָלָה יִגִּיעוּ וַיִּרְדְּפוּ אֶל הַיָּקָר וְהַנְּעֻלָּה,

אֲשֶׁר וְ תַרְלַט בְּנַחֵל רִיא

שׁוֹתָה מִימֵי הַנַּחֵל, נַחֵל נוֹבֵעַ מִקּוֹר חֲכָמָה, זְכוּתוֹ יִגַן עָלֵינוּ ... גֵּרוֹ
יֵאִיר וְיִזְרַח לְנִצְחָה נִצְחִים.

אֵת מַכְתָּבְךָ לְנִכּוֹן קַבְּלֹתִי, וּמֵאֵד מֵאֵד שְׁמַחְתִּי עַל גְּדֹל מְסִירוֹת
נִפְשֶׁךָ בַּהֲפָצַת סִפְרֵי רַבְּנֵי ז"ל בְּאַרְצֵנוּ הַקְּדוּשָׁה.

מָה אֵמַר לָךְ, יְדִידֵי הַיְקָר! אֵין עוֹד דְּבַר גְּדוֹל יוֹתֵר מִזֶּה, שְׂאָדָם
עוֹסֵק לְקָרֵב רַחוּקִים לְהַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, סוּף כָּל סוּף עָלֵינוּ לְזַכּוֹר
מָה שְׁקָלְקַלְנוּ, וְאִם נַחֲיָה אֲלֵפִים שָׁנָה בְּזֶה הָעוֹלָם, מִי יוֹדֵעַ אִם
יְכוּלִים לְתַקֵּן אֵת אֲשֶׁר קָלְקַלְנוּ, אֲבָל בְּזֶה שְׁנִקְרַב עוֹד אֶחָד מֵאַחֵינוּ
בְּנֵי יִשְׂרָאֵל, וְעוֹד אַחַת וְעוֹד אֶחָד, עַל-יְדֵי-זֶה נִזְכָּה, שְׂיִתְכַפְּרוּ גַם
עוֹנוֹתֵינוּ, כְּמוֹ שְׂסַפֵּר לָנוּ רַבְּנֵי ז"ל (תִּי-מוֹהַר"ן, סִימָן תַּמז) מֵהַסְּפוּר
שֶׁל הַגָּבִיר, שְׂאֵמַר לְהַעֲנִי: אִם תִּגְבֶּה אֵת חוֹבוֹתִי, אֲמַחֵל גַּם אֵת
חוּבְךָ.

לְכֵן, אֶהוּבִי, אַחֵי הַיְקָר! מֵאַחַר שְׂכַבְּרָ עֵבֶר עָלֶיךָ בְּחַיֶּיךָ כָּל מִיגֵי
חֲטָאִים, עוֹנוֹת וּפְשָׁעִים, וְנִתְלַכְּלַכְתָּ בְּמָה שְׁנִתְלַכְּלַכְתָּ, וְעַכְשָׁו אַתָּה
רוֹצֵה לְשׁוּב בְּתִשׁוּבָה אֲמִתִּית, עָלֶיךָ לְדַעַת, כִּי עַקֵּר הַתְּקוּן שְׁלָךְ הוּא
גַם-כֵּן לְהַפִּיץ סִפְרֵי רַבְּנֵי ז"ל בְּמְסִירוֹת נִפְשׁ גְּדוֹלָה עַד מֵאֵד, וְלִלְכַת
בְּעִזּוֹת דְּקִדְשָׁה, וְלִצְאֵת בְּרַחוּבוֹת וּבְכַתִּי חוֹלִים וּבְאוֹטוֹבוֹסִים, וּבְכָל
מְקוֹם שְׂרַבִּים נִמְצְאִים, וּבְכַתִּי פְּנִסִּיּוֹת וּבְכַתִּי מְדַרְשׁוֹת וּבִישִׁיבוֹת,
הֵיכֵן שָׂרַק תִּמְצָא אֵיזָה בֵּר יִשְׂרָאֵל, רָאָה לְתַת לוֹ אֵיזָה סִפֵּר, וּתְבַקֵּשׁ
מִמֶּנּוּ כְּמָה פְּרוּטוֹת לְצַדָּקָה.

חֲמִדַת לְכַבִּי! עָלֵינוּ לְשַׂמַּח מְאֹד מְאֹד, שְׂזַכֵּינוּ לְהַתּוֹדֵעַ מְרַבִּי
אַמֶּת כְּזֶה, רַבִּי רַחֲמָן כְּזֶה, מִי שְׂמַע כְּזֹאת, מִי רָאָה כְּזֹאת, אֲשֶׁר
מְגַשְׂמִים כְּמוֹנוּ, פְּגוּמִים כְּמוֹנוּ, שְׂלִפֵי דַעַת הָאָרְ"י ז"ל הָיוּ צְרִיכִים
לְהַתְעַנּוֹת אֲלֵפִים וּרְבֻבוֹת רְבֻבוֹת תַּעֲנִיּוֹת עַל גְּדֹל חֲטָאֵינוּ וּפְשָׁעֵינוּ
הַמְרַבִּים, וּבָא רַבְּנֵי ז"ל וְאוֹמַר לָנוּ, שְׂלֵהֲתַעֲסֵק בְּעֵסֵק הַקְּדוּשׁ וְהַנּוֹרָא
הַזֶּה לְקָרֵב רַחוּקִים, וּמָה שְׂסוֹבְלִים בְּזִיוּנוֹת וְעַלְבוּנוֹת, חֲרוּפִין
וְגִדּוּפִין — זֶה עַקֵּר הַתְּשׁוּבָה; כִּי עַקֵּר הַתְּשׁוּבָה — יִשְׁמַע בְּזִיוּנוֹ
יְהִים וְיִשְׁתַּק (עֵין לְקוּטִי-מוֹהַר"ן, חֶלֶק א', סִימָן ר').

ריב אֲשֶׁר ו' תרמד בנחל

על-כֵּן, אֶהוּבִי, אָחִי הַיְקָר! בְּוֹדָאֵי כְּשֶׁאַתָּה מְפִיץ סִפְרִים, יוֹצֵא לְךָ הַרְבֵּה פְּעָמִים, שְׂאֵתָה חוֹטֵף בְּזִיוֹנוֹת, רְאֵה לֹא לַעֲנוֹת וְלֹא לְהִגִּיב, רַק תִּקְבַּל הַכֹּל בְּשִׂמְחָה עֲצוּמָה, וְתִדַּע כִּי זֶה תִּקְוֹנְךָ הָאֲמִתִּי — לְסַבֵּל בְּזִיוֹנוֹת וּשְׂפִיכוֹת דְּמִים.

וְהַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ יַעֲזָרֵנוּ לְחַזֵּק אֶת עֲצָמֵנוּ, וְלֹא לִפְלֹ בְּדַעַתְנוּ כָּלֹל מִשׁוֹם דְּבָר, רַק תְּמִיד נִזְכֹּר אֶת קְלָקוּל מַעֲשֵׂינוּ, וְאִזּוֹ נִקְבַּל אֶת הַבְּזִיוֹנוֹת בְּשִׂמְחָה רַבָּה וְעֲצוּמָה.

הָאִישׁ הָאֶלְקִי ר' אַבְרָהָם בֶּר' נַחֲמָן ז"ל אָמַר פֶּעַם לְתַלְמִידָיו: כְּפִי גְדֹלֶת מַעֲלַת הַבְּזִיוֹנוֹת, הִזָּה רְאוּי לְהִכִּין אֶת עֲצָמוֹ, וְלִילֵךְ לִפְנֵי כָּל בְּזִיוֹן לְמַקְוֶה, כְּמוֹ שֶׁהוֹלְכִים לִפְנֵי כָּל דְּבָר שֶׁבִקְדָּשָׁה לְמַקְוֶה, אִף דָּא עֲקָא, שֶׁהַבְּזִיוֹן בָּא פְתָאֵם, וְאִין יוֹדְעִים מְתִי יִקְבְּלוּ אֶת הַבְּזִיוֹן, אִזּוֹ אִין יְכוּלִים לְלַכֵּת לְמַקְוֶה. וּמִזָּה תִּרְאֶה וְתִבִּין מַעֲלַת הַבְּזִיוֹנוֹת.

על-כֵּן, אֶהוּבִי, אָחִי הַיְקָר! רְאֵה לְחַזֵּק אֶת עֲצָמְךָ וְלִידַע, שֶׁכָּל בְּזִיוֹן וּשְׂפִיכוֹת דְּמִים שֶׁתַּחֲטֵף — זֶה תִּקְוֹנְךָ, וְעַל-יְדֵי-זֶה תִּפְטֹר מִהַתְעַנְיּוֹת וְהַסְּגוּפִים שֶׁהֵייתָ צָרִיךְ לְהַתְעַנּוֹת.

הַדּוֹרֵשׁ שְׁלוֹמְךָ בְּאַהֲבָה רַבָּה מְאֹד...

מוֹהַרְנ"ת ז"ל אָמַר: לְזָכוֹת לְבָנִים טוֹבִים, עַל זֶה צְרִיכִים הַרְבֵּה דְּמַעוֹת לְשִׁפּוֹף אֵלָיו יִתְבָּרַךְ.

ו' תרמד.

בְּעִזְרַת הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ, יוֹם שְׂשִׁי לְסֵדֵר אַחֲרֵי קְדוּשִׁים, ה' אִיר ה'תשמ"ה.

שְׁלוֹם וּבִרְכָּה וְכֹל טוֹב סָלָה אֵל ... נֵרוֹ יֵאִיר.

מְאֹד מְאֹד אֲנִי מִצְטָעֵר בְּצַעֲרְךָ, אִף אִי אֶפְשָׁר לִי לְמַצֵּא מָה שְׂאֵתָה מְחַפֵּשׁ, כִּי בְּמִדֵּינַת אַמְרִיקָה גָּרִים יוֹתֵר מְמֵאֲתִים וּשְׁלֵשִׁים מְלִיוֹן אֲנָשִׁים.

אֲשֶׁר ו' תרמה בַּנְחַל ריג

אהובי, אחי היקר! אם אתה כבר מחפש אבדה, ראה לחפש את הצדיק, כי רבנו ז"ל אמר (לקוטי-מוהר"ן, חלק א', סימן קפח), שצריך לנסע לצדיק לחזר אחר אבדתו; כי קדם שיוצא האדם לאויר העולם, מלמדים ומראים לו כל מה שצריך לעשות ולעבד ולעסק בנה העולם, פיון שיוצא לאויר העולם, מיד נשכח מאתו, על-כן צריך לבוא להחכם והצדיק, ולבקש ולהפיר אבדתו, ולשוב לקבלה אצלו, עין שם.

על-כן, אחי היקר! ראה להתמיד בספרי רבנו ז"ל, ושם תמצא את אבדתך, שהוא שרש נשמתך, ותזכה לחזר אליו ותברך. איזה נעם, איזו ערכות היא לאדם, שבא בגיל פנסיונר, וחוזר בתשובה אליו ותברך, ומתחיל ללמד תורה הקדושה, ומדבק עצמו בהקדושה-ברוך-הוא.

אקוה להשם ותברך, שתצית אותי, וועט זיך די אבדה אפ זוכן.

הדורש שלומך באהבה רבה ובהצלחה מרבה...

ו' תרמה.

בעזרת השם ותברך, יום ששי לסדר אחרי קדושים, ה' איר ה'תשמ"ה.

שלום וברכה.

לנכון קבלתי את מכתבך, ומאד אני מצטער על הסבל שאתם סובלים מהבן.

הקדוש-ברוך-הוא יעזר, שתזכי לראות ממנו עוד הרבה גנות, והקדוש-ברוך-הוא ישלח לו רפואה שלמה מן השמים ברמ"ח איבריו ובשס"ה גידיו ובכל טפי דמו, ויזכה להתחתן ולהקים בית נאמן ולהקים משפחה, ועוד יהיה לך הרבה גנות ממנו.

ראי להזהר מאד בהדלקת נר שבת קדש, ובעת הדלקת הנרות תבקשי אז ממנו ותברך, שיחוס וירחם עליך ועל בנך, ועל כל

ריד אשר ו' תרמו — ו' תרמוז בנחל

המשפחה, כי התפלה שהאשה מתפללת בעת הדלקת הנרות היא אז מקבלת מאד מאד.

ברכה והצלחה, סימן טוב ומזל טוב...

ו' תרמו.

בעזרת השם יתברך, יום ששי לסדר אחרי קדושים, ה' איר ה'תשמ"ה.

שלום וברכה.

לנכון קבלתי את מכתבך.

הקדוש-ברוך-הוא יעזר לך, שתזכי למצא את בן זוגך עוד השנה, ותתחנני כדת, ותבני בית נאמן בישראל על טהרת הקדש.

הרגילי את עצמך לבקש את האלקים בכל יום בשפת האם שלך, הינו שבכל יום תיחדו כמה דקות לדבר עמו יתברך בלשון שאת רגילה בה, ולבקש ממנו יתברך, שיחוס וירחם עליך, שתזכי למצא את בן זוגך.

מה טוב ומה נעים, אם היית זוכה לעלות מפעם לפעם לשער השמים אל הכתל המערבי, ושם לפרש את שיחתך אליו יתברך. ובזכות התפלה בודאי תזכי למצא את זוגך השנה.

נא ונא ראי ללכת אל הכתל המערבי, ולבקש ממנו יתברך ברחמים ובתחנונים, שתזכי למצא את זוגך, ואז תראי נפלאות.

המאחל לך כל טוב...

ו' תרמוז.

בעזרת השם יתברך, יום ששי לסדר אחרי קדושים, ה' איר ה'תשמ"ה.

שלום וברכה וכל טוב סלה גיעו וירדפו אל הקקר והנעלה.

אֲשֶׁר ו' תרמז בַּנְחַל רטו

שׁוֹתָה מִימֵי הַנַּחַל, נַחַל נוֹבֵעַ מְקוֹר חֲכָמָה, זְכוּתוֹ יִגַן עָלֵינוּ ... גֵּרוֹ
יֵאִיר וַיִּזְרַח לְנֹצֵחַ נֹצְחִים.

אֵת מַכְתָּבְךָ לְנִכּוֹן קִבְלָתִי, וּמָאֵד מָאֵד שְׂמַחְתִּי, שְׁסַפְרֵי רַבְנוּ ז"ל
מַחִיִּים אוֹתְךָ.

רְאֵה, אֶהוּבִי, אַחֵי הַיְקָר! לְשָׂקֵד הַרְבֵּה עַל סַפְרֵי רַבְנוּ ז"ל, וְזֶה
יִפְתַּח לְךָ אֵת מַחְךָ וְדַעְתְּךָ, וַיִּכְנִיס בְּךָ אֲמוּנָה בּוֹ יְתַבְרַךְ, וְתַכְּף-וּמְיָד
כְּשִׁיִּתְבָּרַר לְךָ בִּיְדֵיעָה בְּרוּרָה, שְׂאִין שׁוּם מְצִיאוֹת בַּלְעָדָיו יְתַבְרַךְ
כָּלֵל, אֲזִי תִרְגִּיל אֵת עֲצָמְךָ לְדַבֵּר עִמוֹ יְתַבְרַךְ, וְתִרְאֶה שְׂאִין שׁוּם עֲצָה
אַחֲרֵת בְּזֶה הָעוֹלָם, רַק לְדַבֵּר עִמוֹ יְתַבְרַךְ, וּלְפָרֵשׁ שִׁיחְתּוֹ וְכָל מֵה
שְׂמַעִיק לוֹ אֵלָיו יְתַבְרַךְ.

בְּעֵינֵי סִדְרֵי-דִרְךָ-הַלְמוּד, בְּוִדְאֵי צְרִתְךָ הִיא צָרָה, כִּי קָשָׁה מְאֹד
לִישָׁב בְּמַסְגֶּרֶת סְגוּרָה בִּישִׁיבָה, וּלְלַמֵּד עַל-פִּי סִדְרֵי דִרְךָ הַלְמוּד שֶׁל
רַבְנוּ ז"ל, כִּי הִהְכַרַח לְלַמֵּד עַל-פִּי הַסִּדְרֵי בְּמַסְגֶּרֶת שְׂאֵתָה נִמְצָא בָּהּ,
עַל-כֵּן אֵינִי יוֹדֵעַ מֵה לַתֵּן לְךָ עֲצָה.

הַעֲצָה הַיְחִידָה, מִי שְׂרוּצָה בְּאַמֶּת לָשׁוּב אֵלָיו יְתַבְרַךְ, וְרוּצָה
לְקַנּוֹת קִנְיַן הַתּוֹרָה, יַעֲשֶׂה כָּל מִינֵי תַחֲבוּלוֹת, וַיִּקְבַּע לְעֲצָמוֹ שְׁעוּרִים
קְבוּעִים בְּכָל יוֹם בְּמַקְרָא, בְּמִשְׁנָה, בְּגִמְרָא, בְּמִדְרָשׁ, בְּרַמְבַּ"ם, טוֹר
וְשִׁלְחַן עֲרוּף, וַיִּסְדֵּר לְעֲצָמוֹ הַזְּמַנִּים הַכִּי טוֹבִים וְקִרוּבִים אֵלָיו.

נָא וְנָא לֹא לְבַלְבֵּל עֲצָמְךָ מִשׁוּם דְּבַר שְׂבַעֲוֹלָם, כִּי הַבְּלִבוּלִים
שְׂמַבְלִיבֵל אֵת עֲצָמוֹ, זֶה גּוֹרֵם לְאָדָם יְרִידָה וּנְפִילָה, עֲצָבוֹן וְדַכְאוֹן.

אַקוּהָ לְהַשֵּׁם יְתַבְרַךְ, שְׂתִזְכֶּה לְצֵאת מֵהַצְּמִצּוּמִים שְׁלָךְ
וּמֵהַהֶסְגֵר שְׁלָךְ, וְתִתְחַיֵּל לְצִיַּת אֵת רַבְנוּ ז"ל, וְתִרְאֶה לְפָנֶיךָ עוֹלָם
חַרוֹת, עוֹלָם יָפָה.

תַּכְּף-וּמְיָד אַחַר חַג הַשְּׁבֻעוֹת, אֲזַכֶּה לְשָׁבוֹת שְׂתִי שְׂבָתוֹת בְּאַרְץ
יִשְׂרָאֵל.

הַדּוֹרֵשׁ שְׁלוּמָךְ בְּאַהֲבָה רַבָּה מְאֹד מְאֹד ...

רטז אָשֶׁר ו' תרמח בנחל
ו' תרמח.

בְּעֶזְרַת הַשָּׁם יִתְבָּרַךְ, יוֹם שְׁשֵׁי לְסֵדֶר אַחֲרֵי קְדוּשִׁים, ה' אֵיךְ הוֹתַשְׁמ"ה.

שְׁלוֹם וּבְרָכָה וְכָל טוֹב סָלָה יִגִּיעוּ וַיִּרְדְּפוּ אֶל הַיָּקָר, שׁוֹתֵה מִיָּמִי
הַנַּחַל, נַחַל נוֹבֵעַ מְקוֹר חֲכָמָה, זְכוּתוֹ יִגַן עָלֵינוּ ... יָרוּ וַיֵּאִיר וַיִּזְרַח
לְנִצַּח נְצָחִים.

אֶת מַכְתָּבְךָ לְנִכּוֹן קִבַּלְתִּי.

אֶהוּבִי, אַחֵי הַיָּקָר! רַבְּנוּ ז"ל אוֹמֵר (לְקוּשֵׁי-מוֹהַר"ן, חֶלֶק א', סִימָן
קפח): קֹדֶם שְׂיוּצָא הָאָדָם לְאוּרֵי הָעוֹלָם, מְלַמְּדִים וּמְרַאִים לוֹ כָּל מַה
שְׂצָרִיף לַעֲשׂוֹת וְלַעֲבֹד וְלַעֲסֹק בְּזֵה הָעוֹלָם, כִּיּוֹן שְׂיוּצָא לְאוּרֵי
הָעוֹלָם, מִיָּד נִשְׁכַּח מֵאִתּוֹ, וְצָרִיף לְחַזֵּר וּלְבַקֵּשׁ אֲבֹדָתוֹ, וְהָאֲבֹדָה שְׁלוֹ
הִיא אֲצֵל הַצְּדִיק, וְעַל-כֵּן צָרִיף לְבֹא לְהַחֲכֹם, וּלְבַקֵּשׁ וּלְהַפִּיר
אֲבֹדָתוֹ, וְלָשׁוּב לְקִבְלָהּ אֲצֵלוֹ, עֵינֵי שָׁם.

עַל-כֵּן, אֶהוּבִי, אַחֵי הַיָּקָר! רְאֵה לְהִתְמַיֵּד בְּסִפְרֵי רַבְּנוּ נַחֲמָן
מְבַרְסָלָב זי"ע, וְשָׁם תִּמְצָא אֶת תְּקוּנַת הַנְּצָחִי.

אֶהוּבִי, אַחֵי הַיָּקָר! עָלֶיךָ לְדַעַת, כִּי אֵין שׁוּם מְצִיאֹת בְּלַעֲדֵי
הַשָּׁם יִתְבָּרַךְ כָּלֵל, הַכֹּל לְכָל עֲצָם אֱלֹקוֹתוֹ יִתְבָּרַךְ, אִף הַלְּבִישׁ עֲצָמוֹ
בְּלְבוּשִׁים אֵלוֹ אֲשֶׁר לְמִרְאָה עֵינֵינוּ: דּוּמָם, צוּמָח, חֵי, מְדַבֵּר, וְעָלֵינוּ
לְחַפֵּשׁ תְּמִיד אַחֲרָיו יִתְבָּרַךְ. וְעַקֵּר הַחֲפוּשׁ הוּא עַל-יָדֵי הַתְּפִלָּה
וּבִקְשָׁה, שְׂאָדָם צָרִיף לְהַרְגִיל אֶת עֲצָמוֹ לְדַבֵּר עִמּוֹ יִתְבָּרַךְ כְּאֲשֶׁר
יְדַבֵּר אִישׁ עִם רֵעֵהוּ, וְאִז אִם יִהְיֶה חֲזָק בְּזֵה, סוּף כָּל סוּף יָבֹא אֶל
תְּקוּנַת הַנְּצָחִי.

רְאֵה, אֶהוּבִי, אַחֵי הַיָּקָר! לְהִתְמַיֵּד בְּסִפְרֵי רַבְּנוּ ז"ל, וְשָׁם תִּמְצָא
תְּקוּנָה לְנִפְשְׁךָ.

הַדּוֹרֵשׁ שְׁלוֹמְךָ בְּאַהֲבָה רַבָּה, וּמְאַחַל לְךָ הַצְּלָחָה נְצָחִית...

אֲשֶׁר ו' תרמט בנחל ריז
ו' תרמט.

בעזרת השם ותבונה, יום ששי לסדר אחרי קדושים, ה' איר ה'תשמ"ה.

שְׁלוֹם וּבְרָכָה וְכֹל טוֹב סָלָה יִגְיֵעוּ וַיִּרְדְּפוּ אֶל כְּלָלִיּוֹת אַנְשֵׁי
שְׁלוֹמֵנוּ, "חֲסִידֵי בְרֶסֶלֶב", תְּלִמִּידֵי "הֵיכַל-הַקֹּדֶשׁ", הַזֶּה עֲלֵיהֶם
יִשְׁרָה שְׂכִינָתוֹ תָּמִיד.

רַבֵּנוּ ז"ל אֹמֵר (לקוטי-מוֹהַר"ן, חֵלֶק א', סִימָן קצ"ה) עַל הַפְּסוּק
(תהלים ד, ב): "בְּקִרְאֵי עֲנֵנִי אֲלֹקֵי צְדָקִי", שֶׁדוֹד הַמְּלֶךְ מְבַקֵּשׁ
מִהַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא: 'בְּקִרְאֵי עֲנֵנִי', רַבּוֹנוּ שֶׁל עוֹלָם, בְּשִׁעָה שְׁאֵנִי
קוֹרָא אוֹתָךְ, אֲנִי מְבַקֵּשׁ מִמֶּךָ מְאֹד עֲנֵנִי, 'אֲלֹקֵי צְדָקִי' — אַתָּה
הַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא עוֹשֶׂה צְדָקָה, עֹשֶׂה עִמִּי צְדָקָה, "בְּצֹר הִרְחַבְתָּ
לִי", כְּשֵׁישׁ לִי צְרוֹת, אַתָּה מְרַחֵב לִי, וְלִכֵּן אֲנִי מְבַקֵּשׁ אוֹתָךְ: "חֲנִנֵי
וּשְׁמַע תְּפִלָּתִי", כְּשֵׁאֲנִי מִתְפַּלֵּל לְפָנֶיךָ שְׁמַע תְּפִלָּתִי. מִדְּגִישׁ רַבּוֹנוּ
ז"ל, לָמָּה אָמַר דּוֹד הַמְּלֶךְ: "בְּצֹר הִרְחַבְתָּ לִי", בְּעֵת צָרָתִי — אַתָּה
מְרַחֵב לִי. הֲלֹא פֹה מְבַקֵּשׁ מִמֶּנּוּ יִתְבָּרֵךְ: בְּעֵת שְׁאֲתַפְּלֵל אֵלַיךְ —
תִּשְׁמַע אֵלַי, הֲלֹא אַתָּה עוֹשֶׂה צְדָקָה עִם כָּל אֶחָד, אֲנִי תַעֲשֶׂה גַם לִי
צְדָקָה.

וּמֵהִי מְשֻׁמְעוֹת הַדְּבוּר: "בְּצֹר הִרְחַבְתָּ לִי?" אֲלָא יְדוּעַ, שֶׁעַל
דּוֹד הַמְּלֶךְ עֲבָרוּ צְרוֹת לְאֵין סֹפֵר, עוֹד קִדְּם שְׁנוּלָד, רְצַה הַסֵּמ"ך-
מ"ם לְהַרְגוֹ, וּכְמוֹ שְׂכָתוֹב בַּזֵּהר (עֵין ח"א צ"ד), שֶׁהַמְּלֶאךָ הַפְּשֻׁחִית
נִקְרָא דוּמָה, וְזֶה מֵה שְׁאוּמֵר (תהלים צד, יח): "כִּמְעַט שְׂכָנָה דוּמָה
נִפְשִׁי", לֹא נָתַן לְדוֹד הַמְּלֶךְ לְהוֹלֵד, וְאַחֲרֵי-כֵן כְּשֶׁנּוֹלָד, אָחִיו אָמְרוּ
שְׁאֵינָנו אַחִיָּהֶם וְגִרְשׁוּהוּ, וְכֵן הִסְתוּבֵב בְּדָד. אֲבָל דּוֹד הַמְּלֶךְ תָּמִיד
דִּבֶּר אֶל הַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, הוּא יָדַע שְׁאֵין לוֹ אֵל מִי לְפָנוֹת בְּקִרְבֵּי
בְּשׂוֹר וְדָם, הֲלֹא אָחִיו מְנַדִּים אוֹתוֹ, בְּאִמְרָם שְׁאֵינָנו אַחִיָּהֶם, כִּי אָמְרוּ,
שְׁיִשִּׁי בָּא עַל שְׁפָחָתוֹ, וּמִמֶּנָּה נוֹלָד דּוֹד — אֵילוֹ בְּזִיווּנוֹת סִפְג וְכוּ',
וְהִנֵּה הִגִּיעַ גְּלִית לְהַרְגֵּךְ אֶת עִם יִשְׂרָאֵל, וְדוֹד הַמְּלֶךְ לֹא פָחַד, וְהִלֵּךְ
בְּכַח הָאֲמוּנָה שֶׁהִזָּה לוֹ בְּהַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, נָטַל יִלְקוּט עִם חֵמֶשׁ
אַבְנִים וּמְקַלֵּעַ, וּפָגַע בְּאַבְן אַחַת בְּמִצְחוֹ שֶׁל גְּלִית וְהִפִּילוֹ וְכָרַת
רָאשׁוֹ, וְכֵן נִצַּח אֶת הַפְּלִישְׁתִּים. וְכָתוּב בְּתַקוּנֵי זֵהר (דף סב): מָה

היו חמש האבנים? "שמע ישראל" — אכן אחת, "הוי"ה אלקינו הוי"ה אחד" — עוד ארבע אבנים. אומר רבנו ז"ל (לקוטי מוה"ר ז, חלק ב', סימן ד'), שגלית היה מצח הנחש, שרצה להורות שהכל טבע, מקרה ומזל, בא דוד המלך ונתן לו אכן אחת במצח והכניעו וחתף ראשו; פי דוד המלך מאז שגרשוהו האחים, והיה ילד רך בשנים, הסתובב בשדות ויערות והתבודד להקדוש-ברוך-הוא, ידע שאין לו רק הבורא תברך שמו, וממילא היתה לו אמונה חזקה מאד, הוי"ה אלקינו הוי"ה אחד, ידע שאין אף אחד בעולם שיכול לעזרו מלבדו תברך. חכמינו הקדושים אומרים (מדרש אגדה): בשעה שאחיו גרשוהו ועמד מול גלית הפלשתי, אותה שעה נתן דוד עיניו למרום ואמר (תהלים קכא, א): "אשא עיני אל ההרים מאין יבוא עזרי". כלם עזבוהו, והוא בחור צעיר הולך לאדם הכי חזק בעולם, ואינו מתפחד להלחם עמו, ואז חבר את המזמור: "שיר המעלות אשא עיני אל ההרים", זה מה שהחזיר דוד המלך בעצמו ובעם ישראל. ואחר-כך עברו עליו עוד הרבה משברים בחיים: שאול חמיו רצה להרגו, וקמה עליו אשתו מיכל, וילדיו: אמנון ותמר, ואבשלום, וקמו נגדו דואג האדומי ואחיתופל, ראשי סנהדרין וכו'. תתארו לעצמכם, אדם שכלם יצאו כנגדו, איך הוא יכול לבוא להתפלל לפניו תברך, הרי לא יתכן שכלם אינם צודקים והוא לבדו צודק?! אדם נכנס בצרה כזו, שכלם עוינים לו, ואם לא די בכל צרותיו, אבשלום רודפו עד חרמה, ואם לא די בזה, הסנהדרין ודואג האדומי בראשם, רוצים להביא בהלכה, שדוד אינו יהודי, ואחיתופל נוהג עצות כנגדו.

בכן, מה היה פחו כנגד כל אלה? אמונה! שהתחזק באמונה ברוחה ומזככת. אומר רבנו ז"ל, כיצד החזיק מעמד דוד המלך? אלא בשעה שמתחנן להקדוש-ברוך-הוא: "בקראי ענני אלקי צדקי", הקדוש-ברוך-הוא העושה צדק עם כלם, עשה גם עמי צדק, "חנני ושמע תפילתי, בצר הרחבת לי" — רק על-ידי מלים אלו, שבעת שעברה עליו צרה, מצא את הקדוש-ברוך-הוא בעת צרתו.

על אדם עוברים הרבה מאד משברים וגלים בחייו, שאיננו

אֲשֶׁר ו' תרמט בנחל ריט

מִתְאָר וּמִשְׁעָר כָּלֵל, מִי חוֹלֵם שְׁאַחֲיוּ יְקוּמוּ עָלָיו? ! מִי חוֹלֵם שְׁחַמְיוּ יְקוּם עָלָיו, אוֹ שְׁאַשְׁתּוֹ תִּקְוֶם עָלָיו? ! מִי חוֹלֵם שְׁיִלְדָיו יְקוּמוּ עָלָיו? ! מִי חוֹלֵם שְׁהַסְנֵה־דָרִין יְקוּמוּ עָלָיו, אוֹ שְׁחַבְרֵיו וַיְדִידָיו הַטּוֹבִים יְקוּמוּ עָלָיו? ! וְהִנֵּה עוֹמֵד שְׂמֵעֵי בֶן גֵּרָא וּמְקַלְלוֹ קָלְלָהּ נִמְרָצ'ת' (עֵין מְלָכִים-א' ב, ח): נִוְאָף, מִוְאָבִי, רוֹצֵחַ, צ'וֹרֵר, תּוֹעֵבָה (שְׁבַת קה.), רַחֲמָנָא לְצַלָן? ! הֲלֹא אָדָם אַחֵר יָכוֹל הִיָּה לְצִאֵת מִדַּעְתּוֹ, "זֶה מֵה שְׂאֵתָם מְשַׁלְמִים לִי עַל כָּל הַחֹסֵד שְׁעַשִּׂיתִי לָכֶם? !" אוֹמֵר רַבְּנֵנוּ ז"ל, הַסּוֹד שֶׁל דָּוִד הַמֶּלֶךְ הִיָּה — שְׁהִתְחַזַּק, וְתַמִּיד אָמַר "בְּצַר הִרְחַבְתָּ לִּי", הַכֹּנֶסֶת אוֹתִי בְּצַרְתָּהּ שֶׁל בַּת שֶׁבַע — נִתְתָּ לִי אֵת שְׁלֹמֹה, הַכֹּנֶסֶת אוֹתִי בְּצַרְתֶּן שֶׁל עִם יִשְׂרָאֵל — וְנִתְתָּ לִי אֵת בֵּית-הַמִּקְדָּשׁ; וְכֵן חֲזַק עֲצַמוּ בְּכֹל דְבָר.

חֲכָמֵינוּ הַקְּדוֹשִׁים אוֹמְרִים (עֵין פְּסִיקְתָא רַבְתִּי, פְּרָשָׁה לב) עַל הַפְּסוּק (תְּהִלִּים ד, ג): "עַד מָה כְּבוֹדִי לְכָלִימָה", אַתֶּם מְכַלִּימִים וְקוֹרְאִים אוֹתִי בֶן יִשִׁי, וְכִי אֵין לִי שֵׁם? ! עַד מָתִי אַתֶּם מְחַרְפִּים אוֹתִי, אַחֵר דְּבָרִים שֶׁל הֶבֶל וְרִיקְנוּת, מָה אַתֶּם סְבוּרִים עַל-יְדֵי שְׁנִסְתַּלְקָה מְלִכּוּתִי לְשַׁעָה, הִיא קִיָּמַת לְעוֹלָם, לֹא תוֹכְלִי לְבַטְלָנִי. דָּוִד הַמֶּלֶךְ קוֹבֵל וּמִתְלוֹנֵן עַל הַבּוֹזֵי שְׂמֵבִדִים אוֹתוֹ לְקַרְאוֹ בֶן יִשִׁי. וְכֵן אָמַר מֹשֶׁה רַבְּנֵנוּ שְׁקַרְאוּהוּ עִם יִשְׂרָאֵל: בֶּן עַמְרָם — לְשׁוֹן זְלוּזוֹל; נִמְצָא, גְּנוּתָם שֶׁל רְשָׁעִים אֲרוּרִים, רוֹצְחִים וּפּוֹחֲזִים, אֲנָשִׁים חֲסְרֵי רַגֵּשׁ, מֹשֶׁה רַבְּנֵנוּ בַּחֲרִין שֶׁל יִשְׂרָאֵל, שְׁהוֹרִיד אֵת הַתּוֹרָה, דָּוִד הַמֶּלֶךְ שְׁזָכָה לְהוֹרִיד אֵת הַתְּפִלָּה לְעַם יִשְׂרָאֵל, הַתְּבוֹנְנוּ וּרְאוּ מֵהִי מְנַת חֻלְקָם? בּוֹשׁוֹת וְחַרְפוֹת. אֵף מָה הִיָּה כַחַם? אָמוּנָה! "בְּצַר הִרְחַבְתָּ לִּי", שְׁבַתוֹף כָּל הַצְּרוֹת מְצָאוּ הִרְחַבָּהּ.

אָדָם מְגִיעַ לְמַצְבִּים כְּאֵלוֹ, שְׁנֹדְמָה לוֹ שְׁהַכֵּל אָבוֹד, עוֹלָם חֲשׂוֹף בְּעֵדוֹ. מִי שְׂמַע דְּבָר כְּזֶה שְׁאַחֲיוּ יְגַרְשׁוּהוּ, שְׁאַשְׁתּוֹ תִּלְעַג לוֹ, שְׁהִילְדִים יְקוּמוּ עָלָיו, שְׁהַסְנֵה־דָרִין יַעֲמְדוּ עָלָיו, בַּד"ץ זֶה, בַּד"ץ זֶה וְכו', רַבָּנִים לְמִינֵיהֶם, רַע-בָּנִים שֶׁל הַדּוֹר הַזֶּה, וְהָאֲמִינוּ לָהֶם יוֹתֵר מֵאֲשֶׁר הָאֲמִינוּ לְדוֹד הַמֶּלֶךְ. רַע-בָּנִים הָאֲמִינוּ יוֹתֵר לְדוֹאֵג וְאֲחִיתִּפֵּל מֵאֲשֶׁר הָאֲמִינוּ לְדוֹד הַמֶּלֶךְ, אֲשֶׁר לֹא יֵאֱמָן כִּי יִסְפֹּר — הִיָּתְכֵן? !

רכ אֲשֶׁר ו' תרמט בנחל

עם כל זאת היו לְדוֹד הַמֶּלֶךְ אַרְבַּע-מֵאוֹת אֲנָשִׁים, שְׁהָיוּ שְׂבוּרִים, בְּעֲלֵי חוּבוֹת, מְרֵי נֶפֶשׁ, הַתְּלַקְטוּ סְבִיבוֹ וְלֹא עֲזְבוּהוּ, כְּמוֹ שְׁכֵתוֹב (שְׂמוּאֵל-א' כב): "וַיִּתְקַבְּצוּ אֵלָיו כָּל אִישׁ מִצּוֹק וְכָל אִישׁ אֲשֶׁר לוֹ נוֹשָׂא, וְכָל אִישׁ מֵר נֶפֶשׁ, וַיְהִי עֲלֵיהֶם לְשֵׁר, וַיְהִיו עִמּוֹ כְּאַרְבַּע מֵאוֹת אִישׁ"; כִּי הֵם יָדְעוּ שְׁדוֹד הַמֶּלֶךְ הוּא הַחַיּוֹת שְׁלֵהֶם, וּמֵהֶם אַחֲר־כֵּן קָמוּ כָּלֵל יִשְׂרָאֵל.

הַרְבֵּה פְּעָמִים אָדָם נִשְׁכַּר מְאֹד — מַה קוֹרֵה פֹה?! אֵיךְ אֵין לְאֲנָשִׁים שְׂמִיךְ שֶׁל רֶגֶשׁ, שׁוֹם רַחֲמָנוּת עַל הַזּוּלוֹת?! אֲבָל זֶהוּ עוֹלָם אַכְזָרִי, כְּשֶׁאֵין יִרְאַת אֱלֹקִים בְּמָקוֹם הַזֶּה, אַזִּי נַעֲשִׂים מִמֶּשׁ שׁוֹפְכֵי דָמִים.

עם יִשְׂרָאֵל הוֹלְכִים בְּגִלוֹת כְּכֹר אֲלֵפִים שָׁנָה: גְּלוֹת מִצְרַיִם, גְּלוֹת בָּבֶל, גְּלוֹת בְּנֵי-נֶזֶק, גְּלוֹת אֲדוּם, סָבְלוּ מֵהַנּוֹצְרִים בְּגֵרוּשׁ סַפְרָד וּפּוֹרְטוּגַל, הִרְגוּ אֶת עַם יִשְׂרָאֵל בְּמִיתוֹת מְשֻׁנוֹת, מִיתוֹת אַכְזָרִיּוֹת, שָׂרְפוּ אוֹתָם חַיִּים, הִקְוִזְקִים וּכְרָאֲשָׁם חֲמִילִינִיצְקֵי, יִמַּח שְׁמוֹ, טַבַּח בִּיהוּדִים בְּמִיתוֹת נוֹרָאוֹת וְאֵימּוֹת לְמִלְיוֹנִים מְלִיוֹנִים מֵהֶם, וְעַד יְמֵינוּ, שְׁקָמוּ הַעַמְלָקִים הַגְּרָמָנִים, יִמַּח שְׁמֵם, וְשִׁתְּפִיהֶם הָיוּ הַרוֹמָנִים, הַפּוֹלִנִים, הַלְטֻבִים, הָאוֹסְטְרִים, הַהוֹנְגָרִים, הַצְ'כִּים וְכוּ', כְּמַעַט כָּל אֶמְהָ הָיָה לָהּ חֶלֶק בְּטַבַּח הַיְהוּדִים, כִּי כָּל אֲמוֹת הָעוֹלָם הִרְגוּ וּרְצָחוּ בְּדָם קָר גְּבָרִים, נָשִׁים וְיִלְדִים, שְׁכַדָּאֵי לְקָרָא אֶת כָּל הַסְּפוּרִים הַקִּיּוּמִים עַל הַשׁוֹאָה, כְּדִי לִידַע אֶת הַאֲמֶת לְאֲמֶתָהּ, לְמָה רוֹצְחִים מְסֻגְלִים. [חֲכָל מְאֹד שְׁפָל אֵלוֹ שְׁעָבְרוּ אֶת הַשׁוֹאָה אֵינָם פּוֹתְבִים סֵפֶר עַל זֶה, לְמַעַן יָדְעוּ הַדּוֹרוֹת הַבָּאִים, וַיְהִי חֻקוֹק לְדוֹרוֹת רִשְׁעַת הַגּוֹיִים וּרְצִיחָתָם וּגְדֹל אַכְזָרִיּוֹתָם]. וְאָמַר הַרְבֵּי מִבְּעֵלְז זי"ע, שְׁמִי שְׁנֻצַּל, רָאָה שְׁנֵי מְלָאכִים תּוֹפְסִים אוֹתוֹ וּמְצִילִים אוֹתוֹ מִן הָאֵשׁ.

וְאֵם לֹא דִי בְּזָה, בָּאוּ עַרְב־רַב וְהַעֲבִירוּ עַל הַדַּת נִשְׁמוֹת יִשְׂרָאֵל, אֲשֶׁר אֲלֵפִים שָׁנָה שׁוֹם גּוֹי רוֹצֵחַ לֹא הַצְּלִיחַ לַעֲשׂוֹת כְּזֹאת, וְלָכֵן אָמְרוּ הַצְּדִיקִים, שְׁקִלְפַת הַעַרְב־רַב גְּרוּעָה יוֹתֵר מִכָּל אֲמוֹת הָעוֹלָם, כִּי הַגּוֹיִים רְצָחוּ וְשָׁחְטוּ אוֹתָנוּ בַּגּוֹף, אֲבָל הִלְכָנוּ בְּתוֹךְ הָאֵשׁ

עם הפסוק: "שָׁמַע יִשְׂרָאֵל הַיְיָ"ה אֱלֹהֵינוּ הַיְיָ"ה אֶחָד", או קפאנו לְמוֹת בְּקוֹר עַז וּבְכָל מִיַּי מִיתוֹת מְשֻׁנוֹת וְאַכְזָרִיּוֹת — סְפוּגֵי אֲמוּנָה. וְאֵלוּ גְלוֹת הָעַרְב־רַב הִיא רִצַּח הַנְּשָׁמָה, וְלִכֵּן קָשָׁה הִיא הַרְבֵּה יוֹתֵר, כִּי אִם נוֹתְנִים חֲנוּף כְּפָרְנִי, שְׂאִין מִתִּירִים לְהִזְכִּיר שְׁמַע יִשְׂרָאֵל, אוֹי לֹו לְדוֹר שְׁפָף עֲלֶתָה בְּיָדוֹ, הוֹרִידוּ מֵהַעַם אֶת גְּדָרֵי הַצְּנִיעוֹת, אֶת הָאֲנוּשִׁיּוֹת, כָּל בְּתֵי הַסֵּהָר מְלֵאִים עִם יְלָדֵי יִשְׂרָאֵל, נְשָׁמוֹת קְדוּשׁוֹת, שְׁנָפְלוּ וְהִדְרָדְרוּ, הִיכָן שְׁמַעוּ פְּזֹאת! הַנְּעַר יוֹרֵד יוֹרֵד עַד כְּדֵי גְּנָבָה, רִצִּיחָה וְנֹאוּף, רַחֲמָנָא לְצַלֵּן, אֲשֶׁר זֶה הָרַג וְאַבְדָּן לְעַד וּלְנֶצַח נְצָחִים.

אֲנָשֵׁי שְׁלוֹמֵנוּ הַיְקָרִים! מָה רְצוֹנֵי מִכֶּם? בְּנִיתִי "הֵיכַל-הַקֹּדֶשׁ", שְׁיִסוּדוֹ — לְעַקֵּר אֶת הַגְּזֻעָנוֹת הָאֲרוּרָה, וְשִׁתְּפוּ לַחֲזוֹר בְּתִשׁוּבָה, וְיִלְדִיכֶם לֹא יַעֲבְרוּ אֶת הַטְּמֵאָה וְהַזְּהֵמָה שְׂאֵתֶם עִבְרַתֶם. כַּמָּה מֵאוֹת אֲלֵפֵי אֲנָשִׁים הוֹצֵאתִי מִבֶּץ וּשְׂאוֹל תַּחֲתִית! וְהִנֵּה הַסֵּמ"ך-מ"ם — עֵינָיו לְטַשׁ וְשִׁנָּיו חֶרֶק לְבַטְלָנִי. אֲבָל יֵשׁ דִּין וְיֵשׁ דִּין, לֹא לְעוֹלָם חֶסֶן, וְכֵךְ כְּתוּב (תְּהִלִּים לו, לִב-לג): "צוּפָה רָשָׁע לְצַדִּיק וּמִבְקָשׁ לְהַמִּיתוֹ, הַיְיָ"ה לֹא יַעֲזֹבֵנוּ בְּיָדוֹ", הִנֵּה מְעַלְלִים עֲלֵינוּ עֲלִילוֹת שׁוֹא לְמִינֵיהֶם, כְּדָגְמַת עֲלִילוֹת דָם, שֶׁהֶעֱלִילוּ עַל הַיְהוּדִים שְׁמַעְרָבִים דָם בְּמִצּוֹת, וְעַד הַיּוֹם יִשְׁנֶם נוֹצְרִים בְּרַבָּרִים הַמְּאֲמִינִים בְּזֶה וְכוּ'. כְּמוֹ-כֵן עֲלֵינוּ מְעַלְלִים עֲלִילוֹת כְּזָב וְשֶׁקֶר, דְּבָרִים שְׂלֹא הָיוּ וְלֹא נִבְרָאוּ, וּמִהַפְּכִים הַקְּעָרָה עַל פִּיהָ, וּמוֹצִיאִים עֲלֵינוּ שֵׁם רַע וְנוֹרָא מְאֹד, אֲבָל הַקְּדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא מְנַהֵיג עוֹלָמוֹ, וְלֹא פַעַם אַרְעֵ, שְׁלֹפְתַע פְּתָאם נִחְלוּ בְּנֵי-אָדָם וְלֹא יָדְעוּ עַל מָה וְלָמָּה, אִף מִסְבֵּב כָּל הַסְּבוֹת יִבְקָשׁ אֶת נִרְדָּף. שְׁלֵמָה הַמְּלִךְ אוֹמֵר (קִהְלֵת ג, טו-יז): "מִקּוֹם הַמְּשַׁפֵּט שְׁמָה הַרְשָׁע, וּמִקּוֹם הַצֹּדֵק שְׁמָה הַרְשָׁע, אִמְרַתִּי אֲנִי בְּלִבִּי אֶת הַצֹּדִיק וְהַרְשָׁע יִשְׁפֹּט הָאֱלֹקִים, כִּי יַעַת לְכָל חַפְצֵי", הַקְּדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא יֵשׁ לוֹ סִבְלָנוֹת, אֲבָל לְבַסוּף מִי שְׁמַתְחִיל עִם הַצֹּדִיק, יַעֲקֹר מִן הָעוֹלָם בְּמִיתָה מְשֻׁנָּה, מִיתָה אַכְזָרִית, אֲבָל עַד אִזּוֹ רַחֲמָנוֹת גְּדוּלָה מְאֹד עַל הַבְּרִיּוֹת, שְׂאֲמוּנָתָם חֲלָשָׁה וְרוֹפְפָת; אֲשֶׁר בְּאֵמַת אִם רוֹצִים לְהַשְׁלִיךְ אָדָם לְכַבְשָׁן אֵשׁ, וְאוֹמְרִים לוֹ: "תִּמְיֵר דְּתָךְ, וְלֹא — תִּשְׁרָף", רְאוּי לוֹ שְׂיִקְפֵץ לְכַבְשָׁן הָאֵשׁ. וְכֵן נַעֲשֶׂה הַיּוֹם, מְעַבְרִים עַל הַדַּת מְלִיוּנִים

רכב אָשֶׁר ו' תרמט בַּנְחַל

מאָחינו בְּנֵי יִשְׂרָאֵל, וְצָרִיף לְהִזְהַר מְאֹד מְאֹד שְׁלֹא לִפְלֵ בְּרִשְׁתָּם. הַסֵּמ"ךְ-מ"ם מְסִית וּמְדִיחַ יוֹמָם וְלַיְלָה, וְאֵינוֹ נָח וְאֵינוֹ שׁוֹקֵט, הָעֵקֶר לְשָׂרֵף אֶת נְשָׁמוֹת יִשְׂרָאֵל הַכְּשָׁרוֹת.

נָא וְנָא רְאוּ לְהוֹרִיד דְּמַעוֹת, וּתְבַקְשׁוּ מִלְּפָנָיו יְתַבָּרֵךְ, שְׁפָל הַשּׁוֹנְאִים הַמְּצִיקִים לָנוּ יַעֲקֹרוּ מִן הָעוֹלָם.

דַּעוּ לָכֶם! אִם אָדָם לֹא יִתְחַזֵּק בְּאַמוּנָה בְּהַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, אִם אָדָם לֹא יִכְנִיס אֶת הַיְרֵאת שָׁמַיִם בְּעַצְמוֹ, מְחַר הוּא מְסַגֵּל לְכָל הַרְעוֹת; כִּי כֵּף אוֹמֵר רַבְּנוּ ז"ל (לְקוּטֵי-מוֹהֲר"ן, חֶלֶק ב', סִימָן ז'), שְׁבַנֵי-אָדָם בְּלִי אַמוּנָה בְּהַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, הֵם כְּחִיּוֹת בְּדַמּוֹת אָדָם.

הַשֵּׁבַח שֶׁל "הֵיכַל-הַקֹּדֶשׁ", שְׁנֹבְנָה עַל יְסוּדוֹת שֶׁל חֶסֶד וְאַהֲבַת הַבְּרִיּוֹת, עַל אֲדָנֵי אַהֲבָה וְשָׁלוֹם, אֲשֶׁר אֵין רוֹאִים דְּבַר כְּזֶה בְּשׁוֹם מְקוֹם.

רְאוּ לְשִׁים אֶת הַחֲנוּף בְּרֵאשׁ מַעֲיִנֵיכֶם, חֲנוּף מִתְחִיל בְּבֵית, הַיְלָדִים מְחַקִּים אֶת הַהוֹרִים, וּכְפִי הַתְּנַהְגוּתָם — הֵם יִנְהָגוּ. וְלִכֵּן רְאוּ לְחַנּוּף אֶת עַצְמְכֶם תְּחִלָּה, וְלִהְיֹת הַגְּמָא אִישִׁית חַיִּיבִית, לְמַעַן יִלְמְדוּ מִכֶּם הַיְלָדִים הַנְּהַגוֹת טוֹבוֹת, כְּשָׁרוֹת וַיִּשְׁרוֹת. רְאוּ לְהַכְנִיס לְבֵיתְכֶם אֶף וְרַק סְפָרֵי צְדִיקִים מְגֹדוּלֵי יִשְׂרָאֵל, מִהֶאֱבוֹת הַקְּדוּשִׁים, מִתְּנָאִים וְאִמּוֹרָאִים. הִזְהָרוּ מִשְׁמִיעַת מוֹסִיקָה שֶׁל כּוֹפְרִים וְאִפְּיִקוֹרְסִים, הֲלֹא כִּיצַד יִצָּא אַחַר לְתַרְבוֹת רָעָה? כִּי זָמַר יוֹנֵי לֹא מֶשׁ מִפִּיו, וְנִשְׁרָו מִחִיקוֹ סְפָרֵי פְּסוּלִים (חֲגִיגָה טו:), וְלִכֵּן צְרִיכִים לְהַשְׁמֵר מְאֹד לֹא לְהַכְנִיס לְבֵית שׁוֹם קְלָטוֹת מְזַמְרִים נוֹאֲפִים.

רְאוּ לְשִׁמּוֹר מְאֹד מְאֹד עַל כְּשָׁרוֹת הַמְּאָכְלִים, צְרִיכִים רַחֲמִים רַבִּים לְהַכְנִיס לְפֶה אֲכָל כְּשֶׁר בְּתַכְלִית הַכְּשָׁרוֹת, וְאִם אָדָם נִכְשָׁל בְּטְרָפוֹת וּנְבִלוֹת — נִשְׁמָטֵם מִחוּ וְנִדְעָתוּ. וּבַכֶּרֶט הַקְּפִידוּ עַל כְּשָׁרוֹת הַבְּשָׂר, אֲשֶׁר אֵין דְּבַר חֲמוֹר מְזֵה.

רְאוּ לְהַבְדִּיל מֵאִינְשֵׁי דְלָא מְעֵלִי, רִיקִים וּפּוֹחֲזִים, וְשְׁלֹא יִתְעַרְבוּ בֵּינֵינוּ כָּלֵל וְעַקֵּר, כִּי "הֵיכַל-הַקֹּדֶשׁ" קְדוּשׁ בְּקְדוּשָׁה עֲצוּמָה; רְאוּ מָה אַרְעֵ בְּחַמְשִׁים שָׁנָה הָאֲחֵרוֹנוֹת, יְהוּדֵי פַעַם גָּזַל מִחֲבָרוּ? ! יְהוּדֵי פַעַם

אָשֶׁר ו' תרנ בְּנַחֵל רכג

אָכַל טְרֵפוֹת וּנְבֵלוֹת, נִגַע בְּחֵזֵיר, בְּבֶשֶׂר שֶׁפֶן וְכַדוּמָה? ! יְהוּדֵי פֶעַם חָלַל שֶׁבֶת, יְהוּדֵי פֶעַם אָכַל חֶמֶץ בְּפֶסַח? ! וְהִנֵּה מָה קוֹרָה הַיּוֹם, הַעֲבִירוּ יוֹתֵר מִמְּלִיּוֹן יְהוּדִים עַל הַדֵּת, עַד שִׁילְדִים אֵינָם יוֹדְעִים מָה זֶה "שִׁמְעַי יִשְׂרָאֵל הַיְיָ" אֶלְקֵינוּ הַיְיָ" אֶחָד."

מוֹבָא בְּזֵהָר (תְּקוּנֵי זֵהָר, דָּף סב.), שֶׁהָאֲבָן שֶׁהַשְּׁלִיף דָּוִד הַמֶּלֶךְ עַל גְּלִית, הִיָּתָה הָאֲבָן שֶׁפָּנְגָד "שִׁמְעַי יִשְׂרָאֵל", הֵינּוּ שִׁמְעוּ יְהוּדִים, אִם תִּטּוּ אֶזֶן לְאֲשֶׁר דָּוִד הַמֶּלֶךְ אָמַר, אֲזִי מִמִּילָא יְהִיָּה נַעֲשֶׂה: "הַיְיָ" אֶלְקֵינוּ הַיְיָ" אֶחָד". אִם רַק תִּשְׁמְעוּ לִיעֶקֶב אֲבִינוּ, שֶׁאָמַר לְבָנָיו שִׁיתְחַזְּקוּ בְּאַמוּנָה, וְעֲנוּ כָּלֶם פֶּה אֶחָד: "שִׁמְעַי יִשְׂרָאֵל הַיְיָ" אֶלְקֵינוּ הַיְיָ" אֶחָד". נִמְצָא, שֶׁאִם נִחְזִיק עֲצָמֵנוּ בְּאַחַדוֹת וּבְאַהֲבָה — נִצְלִיחַ דְּרַכְּנוּ.

לְכֵן אֲנִי מִבְּקָשׁ מְאֹד אֶת אַנְשֵׁי שְׁלוֹמֵנוּ הַיְקָרִים, שֶׁאֶחָד יִבְקֹשׁ סְלִיחָה מִחֲבָרָו, וְשִׁלָּא יִשְׁנֵא אִישׁ אֶת רַעְהוּ, הַכֹּל נִתֵּן לְסֹדֵר בְּדַרְכֵי נַעַם, רְאוּ לְהִתְאַחַד בְּאַחַדוֹת אַחַת כְּאִישׁ אֶחָד בְּלֵב אֶחָד.

זְכְרוּ הַיֵּטֵב! הָעֶקֶר אֶצְלֵי חֶסֶד — לְעֹזֵר לְזוּלָתוֹ. הָעֶקֶר אֶצְלֵי שְׂמִיחָה, וּמָה שֶׁחֹשְׁבִים הַרְשָׁעִים שֶׁיִּנְצְחוּ אוֹתִי, אֲנִי אֹמֵר לָכֶם — לֹא יַעֲלֶה בְּיָדְכֶם! לֹא יוּכְלוּ לְשַׁבֵּר אוֹתִי בְּשׁוּם פָּנִים וְאִפְּן, אֵינֶנִּי יְכוּל לְסַבֵּל רְשָׁעוֹת בְּשׁוּם פָּנִים וְאִפְּן, וּמִי שֶׁנִּגְוַע בְּרְשָׁעוֹת יַעֲזֹב אֶת "הַיְיָ" הַקֹּדֶשׁ", וְכִמוֹ שֶׁאָמַר מוֹהֲרָנ"ת ז"ל: כְּשֶׁאֲנִי רוֹאֶה שְׁנֵי סְבָלִים רַבִּים, צוּבֵט לִי בְּלֵב, וְדוֹקֵר לִי בְּצַדִּדִּים, גַּם אֲנִי יְכוּל לֹאמַר כֵּן.

אֲשֶׁרֵינוּ מָה טוֹב חֻלְקֵנוּ, וּמָה נְעִים גּוֹרְלֵנוּ, וּמָה יְפָה יְרֻשָׁתֵנוּ, אֲשֶׁרֵינוּ בְּזֵה וּבְכָא וּלְנִצְחַת נְצָחִים.

הַדּוֹרֵשׁ שְׁלוֹמְכֶם בְּאַהֲבָה רַבָּה מְאֹד...

ו' תרנ.

בְּעֶזְרַת הַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ, יוֹם שֶׁשִׁי לְסֹדֵר אַחֲרֵי קְדוּשִׁים, ה' אִיר ה'תשמ"ה.

שְׁלוֹם וּבְרָכָה וְכֹל טוֹב סְלָה יִגִּיעוּ וְיִרְדְּפוּ אֶל הַיְקָר לִי מְאֹד

רכד אָשֶׁר ו' תרנ בַּנְחַל

מָאד, צָמוּד בְּפִנְיָמִיּוֹת לְבָבִי לְטוֹב כָּל הַיָּמִים, שׁוֹתֶה מִיָּמֵי הַנְּחַל, נַחַל נוֹבֵעַ מְקוֹר חֲכָמָה, זְכוּתוֹ נִגַן עָלֵינוּ ... גְּרוֹ יָאִיר וְיִזְרַח לְנִצְחָה נְצָחִים.

אֵת מִכְתָּבְךָ הִיָּקַר קִבְּלָתִי, וּמָאד מָאד אָנִי שָׂמַח לְשִׁמְעַע מִמֶּךָ.

תִּאֲמִין לִי, יְדִידֵי הִיָּקַר! שְׁיֹוֹתֵר מִמָּה שְׁאַתָּה רוֹצֶה לְקַבֵּל מִמֶּנִּי מִכְתָּב, אָנִי רוֹצֶה לְכַתֵּב לָךְ, אִךְ מָה אֲמַר לָךְ, טְרִדוֹתֵי רַבּוֹ כְּמוֹ שְׂרַבּוֹ בְּכָל יוֹם בְּעֶסֶק הַרְבִּים, עִם כָּל זֹאת רָאָה אֶתָּה לְכַתֵּב לִי בְּכָל פַּעַם, וְאִזּוֹ אֶכְתֵּב לָךְ בְּוַדַּאי, בְּלִי גְדֵר.

חֲמַדַּת לְבָבִי! רָאָה לְחִזֵּק אֵת עֲצָמְךָ בְּכָל מִיָּנִי אֲפָנִים שְׁבַעוּלָם, אֲסוּר לִפְלֵ בְּדַעְתּוֹ כָּלֵל, כִּי הַנְּפִילָה בְּדַעְתּוֹ, זֶה עֵקֶר עֲצַת הַיָּצָר הַרָע הַמְּכַשִּׁיל אֵת הָאָדָם בְּעִבְרוֹת, כְּדֵי לְהַכְנִיס בּוֹ יָאוֹשׁ וְדַכְאוֹן. וְעַל-כֵּן רָאָה, אֶהוּבִי, אַחֵי הִיָּקַר! לְחִזֵּק אֵת עֲצָמְךָ בְּכָל מִיָּנִי אֲפָנִים שְׁבַעוּלָם, וְאֵל תִּנְיַח אֵת עֲצָמְךָ לִפְלֵ.

רָאָה לְהַסְתַּפֵּל בְּכָל יוֹם עַל יוֹם הַזֶּה דִּיקָא, אֲסוּר לְבַלְבֵּל אֵת עֲצָמוֹ — לֹא מְהַעֲבֵר וְלֹא מְהַעֲתִיד, אִין לוֹ לְאָדָם בְּעוֹלָם הַזֶּה רַק הַיּוֹם הַזֶּה, מִמִּילָא כְּשִׁיתְּוַדַּע לָךְ, שְׁאִין לָךְ רַק הַיּוֹם הַזֶּה, אִזּוֹ תִצְמַצֵּם אֵת עֲצָמְךָ עַל הַיּוֹם הַזֶּה דִּיקָא, לְהִיּוֹת בְּשִׁמְחָה, וּלְהַפְיֵץ סִפְרֵי רַבְּנֵי ז"ל, וּלְדַבֵּר עִמוֹ יִתְבָּרַךְ, וּלְלַמֵּד שְׁעוּרִים כְּסִדְרָן, וְלַעֲזוֹר לְאִשְׁתְּךָ. הַעֲקַר הַיּוֹם הַזֶּה, אִין לָךְ רַק הַיּוֹם זֶה.

תִּאֲמִין לִי, אֶהוּבִי, אַחֵי הִיָּקַר! כִּי עַל-יְדֵי עֲצָה הַנּוֹרָאָה וְהַנְּפִלָאָה הַזֹּאת שֶׁל הַיּוֹם הַזֶּה, יְכוּלִים לְעַבֵּר אֵת כָּל הָעוֹלָם בְּהֶאֱרַת עוֹלָם הַבָּא מִמֶּשׁ, עַד שְׁיִזְכֶּה לְדַבְּקוֹת נִפְלְאָה, וְיִהְיֶה עוֹלָם הַבָּא אִיד' [יְהוּדֵי שֶׁל עוֹלָם הַבָּא].

הַעֲקַר רָאָה לְשָׁמֵר מָאד אֵת הַזְּמַן, שְׁלֹא יִהְיֶה לָךְ זְמַן לְבִטּוֹל, כִּי הַבְּטָלָה מְבִיאָה לִידֵי שְׁעָמוּם וְלִידֵי זְמָה (כְּתוּבוֹת נט.); ר' נַחְמָן טוֹלְטְשִׁינְעֵר הִזִּיה פַּעַם אֶצֶל מוֹהֲרַנ"ת ז"ל בְּעָרֵב שַׁבַּת-קִדְשׁ, וְסִדֵּר שָׁם אֵת כָּל צְרָכֵי הַבֵּית, וּכְבָר הָיָה סְמוּךְ לְהַדְלָקַת גְּרוֹת שֶׁל שַׁבַּת, וְהָיָה רָגִיל לְהַסְתַּפֵּל עַל הַשְּׁעוֹת כְּפִנְהוּג קִדְשׁ הַשַּׁבַּת, לִידַע כְּמָה יֵשׁ

אֲשֶׁר ו' תרנא בְּנַחֵל רכה

עוד עד הַדְּלָקַת הַנְּרוֹת, וּכְשֶׁהֲגִיעַ סְמוּךְ לְשֵׁבֶת וְגַמְר הַכֹּל, עָנָה וְאָמַר לְמוֹהֲרַנְ"ת ו'ל: "גַּמְרְתִּי כָּבֵר אֶת הַכֹּל, וַיֵּשׁ עוֹד חֲמִשָּׁה רְגָעִים לְהַדְּלָקַת הַנְּרוֹת". עָנָה וְאָמַר מוֹהֲרַנְ"ת ו'ל: "הָא גְרוּיֶסַע פִּינָף מִינוּט, גְרוּיֶסַע פִּינָף מִינוּט", כְּאוֹמֵר, אַתָּה אוֹמֵר שֵׁשׁ עוֹד חֲמִשָּׁה רְגָעִים, תִּדַע שֶׁבְּחֲמִשָּׁה רְגָעִים יְכוּלִים לְזַכּוֹת בְּזֶה הָעוֹלָם לְעִנְיָן נוֹרָא וְנִפְלָא מְאֹד מְאֹד. רְאֵה אֵיךְ הָיָה הַזְּמַן יָקָר אֲצֶל מוֹהֲרַנְ"ת ו'ל!

עַל־כֵּן רְאֵה גַם אַתָּה לְשָׂמֵר עַל זְמַנְךָ, שְׂתַּהֲיֶה תָּמִיד בְּשִׂמְחָה, וְלֹא תַּהֲיֶה מְצַמְצָם בְּדַעְתְּךָ, אֶל תִּסְתַּכֵּל עַל הָעֵבֶר כָּלֵל, תַּעֲשֶׂה בְּכֹל פְּעַם הַתְּחִלָּה חֲדָשָׁה, לְעוֹלָם תִּשְׁכַּיֵּחַ מִדַּעְתְּךָ אֶת הָעֵבֶר, אֵינן לָךְ רַק הַיּוֹם הַזֶּה וְהַשָּׁעָה הַזֹּאת וְהַרְגַע הַזֶּה. תָּמִיד תִּסְתַּכֵּל מֶה עָלֶיךָ לַעֲשׂוֹת: אוֹ לְלַמֵּד, אוֹ לְהַתְּפַלֵּל, אוֹ לְדַבֵּר עִמּוֹ יְתִבְרַךְ, אוֹ לְהַפְיֵן סְפָרִים, הָעֵקֶר הַכֹּל לְהִיּוֹת תָּמִיד בְּשִׂמְחָה.

הַדּוֹרֵשׁ שְׁלוֹמְךָ בְּאַהֲבָה רַבָּה...

ו' תרנא.

בְּעֶזְרַת הַשֵּׁם יְתִבְרַךְ, יוֹם שְׂשִׁי לְסִדֵּר אַחֲרֵי קְדוּשִׁים, ה' אִיר ה'תשמ"ה.

שְׁלוֹם וּבְרָכָה.

לְנִכּוֹן קַבְּלֹתִי אֶת מַכְתְּבְּךָ בְּתוֹךְ מַכְתָּב בְּעֵלְךָ.

מְאֹד שִׂמְחָתִי לְשִׁמְעַע הַטּוֹב מִכֶּם, הַקְּדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא יַעֲזֹר לָךְ בְּבְרִיאוֹת הַשְּׁלָמָה, וְתִזְכֶּי לְהַכְּנִס לְהַרְיוֹן בְּקָרוֹב, הָעֵקֶר רְאִי לֹא לְהִיּוֹת בְּמַתַּח, חַס וְשְׁלוֹם. תִּשְׁמְרֵי מְאֹד עַל בְּרִיאוֹת גּוּפְךָ, וְתִאֲכָלִי וְתִשְׁתִּי דִּיקָא.

רְאִי לַעֲזוֹר לְבַעֲלֶךָ, שְׂיֻכַּל לְלַמֵּד תּוֹרָה הַקְּדוּשָׁה וְתַחֲזִקֵי אוֹתוֹ, וְאִז תִּתְחַלְקֵי עִמּוֹ יַחַד בְּתוֹרָה שְׁלוֹמֵד.

הַמֵּאֲחֵל לָךְ כָּל טוֹב...

רכו אשר ו' תרנב בנחל
ו' תרנב.

בעזרת השם יתברך, יום ששי לסדר אחרי קדושים, ה' איר ה'תשמ"ה.

שלום וברכה וכל טוב סלה נגיעו וירדפו אל היקר והנעלה,
שותה מימי הנחל, נחל נובע מקור חכמה, זכותו יגן עלינו ... גרו
יאיר ויזרח לנצח נצחים.

את מכתבך לנכון קבלתי.

מאד מאד שמחתי לשמע ממך בשורה טובה, שזכית להיות
על ציון רבנו ז"ל.

מה אמר לך, ידידי היקר! אין עוד ענין יותר גדול בזה העולם
מלזכות להשתטח על ציון רבנו ז"ל, כי רבנו ז"ל הבטיחנו על-ידי
שני עדים, שמי שיזכה לבוא על ציונו הקדוש, ויאמר שם העשרה
מזמורי תהלים הידועים, יעשה לו טובה נצחית (ת"י-מוהר"ן, סימן
רכה). והנה זכית להוציא מהכח אל הפעל, ולהיות על ציונו הקדוש
של רבנו ז"ל בעיר אומן, עליך לשמח בזה כל ימי חייך, ולרקד
בכל יום ברקודין דקדושה, על נעם חלקך, אשר בנחל שם חלקך
וגורלך.

אהובי, אחי היקר! ראה להרגיל את עצמך לדבר תמיד עמו
יתברך, ותספר לפניו יתברך את כל לבה וכל מה שעובר עליך, וזה
יעזר לך לעבור על כל בלבולך וספקותיך, כי מעלת הדבור לדבר
לפניו יתברך — אין לשער ואין לספר כלל.

ידידי היקר! ראה לחזק את עצמך בכל מיני אפנים שבעולם,
כי ענין הזווגים זה ענין נעלם ונסתר מאד מאד, ויבדאי יש לך זיוג,
ובקרוב תזכה למצא את זיוגך בזכות רבנו ז"ל, שהיא שדכן
המשדך כל השדוכין (עין לקוטי-מוהר"ן, חלק ב', סימן פט).

אני מקנה שפכר ראית את הקונטרס הנפלא "מציאת הזיוג",

אֲשֶׁר ו' תרנג בַּנַּחַל רכז

ראה לעיני בן בכל יום ולומר התפלות, וזה בודאי יעזר לך.
הדורש שלומך באהבה רבה מאד מאד...

ו' תרנג.

בעזרת השם יתברך, יום ששי לסדר אחרי קדושים, ה' איר ה'תשמ"ה.

שלום וברכה וכל טוב סלה יגיעו וירדפו אל היקר לי מאד,
שותה מימי הנחל, נחל נובע מקור חכמה, זכותו יגן עלינו ... גרו
יאיר ויזרח לנצח נצחים.

את מכתבך לנכון קבלתי.

ושמחתי לראות איך שדברינו הנובעים מהנחל נובע מקור
חכמה, זכותו יגן עלינו, מחיים ומחזקים אותך. ראה להתמיד
בספרנו שאלות ותשובות "אשר בנחל", ושם תמצא מרגוע לנפשך.

והעולה על הכל — ראה לחזור בכל יום בקונטרס חדש
מהקונטרסים החדשים שזכינו להוציא לאור, אשר כלם נלקחו
מהלקוטי-הלכות הקדושים והנוראים.

ידוע לנו, איך שמוהרנ"ת ז"ל מסר את נפשו ביום ובלילה
להפיץ את דעתו ואורו של רבנו ז"ל בעולם. היו לו רדיפות עד אין
מספר, היו לו צרות ויסורים והרפתקאות שונות, שאי אפשר לשער
ולתאר כלל; נכנס לבית האסורים בעבור רבנו ז"ל, היה בעל חוב
גדול, מה לא עשה, העקר שיכנס אור רבנו ז"ל בעולם. מוהרנ"ת
ז"ל כתב את ה"לקוטי-הלכות" שלו במשך ארבעים שנה, מדי יום
ביומו היתה דרכו לכתב מעט, אבל תאמין לי, ידידי היקר, מי
שרגיל ב"לקוטי-הלכות" רואה, שמרב צרותיו והרפתקאותיו, כל
מה שכתב הוא בקצור, בתכלית הקצור, כי יותר ממה שכתב הוא
נעלם בין השורות, אך מרב טרדות שהיו לו בעסק הרבים, היה
ההכרח לו לכתב במהירות מאד, וממש בקצור, בדרך ראשי פרקים,
והקונטרסים החדשים שאנו זוכים להדפיס עכשו, הם דברי

רכה אָשׁר ו' תרנד בַּנְחָל

מוֹהַרְנֵת ו"ל מַמֶּשׁ, פִּשׁוּטוֹ כְּמִשְׁמְעוֹ, יוֹצֵא מֵה"לְקוּטֵי-הַלְכוֹת" מִבֵּין שׁוּרוֹתָיו.

אָקוּה לְהַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא לְהַדְפִּיס עוֹד מֵאוֹת קוֹנְטְרָסִים, עַד שֶׁתִּמְלֵא כָּל הָאָרֶץ דְּעָה לְדַעַת אֶת הַשֵּׁם, וְנִזְכָּה לְגִלוֹת וּלְפָרְסֵם אֶת אוֹר רַבְּנוֹ ו"ל, שֶׁכָּלֵל עִם יִשְׂרָאֵל יִזְכּוּ לַחֲזוֹר בְּתִשׁוּבָה שְׁלֵמָה, וְנִזְכָּה לְבִיאַת מְשִׁיחַ צְדִיקְנוֹ בְּקִרְוֹב מַמֶּשׁ.

רְאֵה, אֶהוּבִי, אַחִי! לְכָתֹב לִי בְּכָל שָׁבוּעַ עַל-כָּל-פָּנִים מְכֻתָּב אַחַד, וְאֵז אֶכְתֹּב לְךָ.

הַדּוֹרֵשׁ שְׁלוֹמְךָ בְּאַהֲבָה רַבָּה מְאֹד...

ו' תרנד.

בְּעִזְרַת הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ, יוֹם שֵׁשִׁי לְסֵדֵר אַחֲרֵי קְדוּשִׁים, ה' אִיר ה'תשמ"ה.

שְׁלוֹם וּבִרְכָה וְכָל טוֹב סָלָה יִגִּיעוּ וְיִרְדְּפוּ אֶל הַיַּיִק וְחַפִּים, שׁוֹתֵה מִימֵי הַנַּחֵל, נַחֵל נוֹבֵעַ מְקוֹר חֲכָמָה, זְכוּתוֹ יִגַן עֲלֵינוּ ... גֵּרוֹ יְאִיר וְיִזְרַח לְנִצַּח נִצְחִים.

אֶת מְכֻתְבְּךָ לְנִכּוֹן קִבְּלֵתִי. וּמְאֹד מְאֹד שְׂמַחֲתִי לְשִׁמְעַע מִמֶּךָ, אִיךָ שְׂאֵתָה עֲדִין מַחֲזִיק מַעֲמָד, וְלוֹמֵד סִפְרֵי רַבְּנוֹ ו"ל, עַל אֵף כָּל הַמְּנִיעוֹת שְׁעוֹבֵרוֹת עֲלֶיךָ.

אֶהוּבִי, אַחִי הַיְקָר! רְאֵה לֹא לְהַפְּגֵם בְּוִפּוּחִים עִם שׁוֹם בְּרִיָּה שְׁבַעְעוֹלָם, כִּי דִרְךָ בְּנֵי הַנְּעוּרִים לְהַפְּגֵם תְּמִיד בְּוִפּוּחִים אַחַד עִם הַשָּׁנִי, עַל-כֵּן רְאֵה לַעֲשׂוֹת כָּל מִינֵי פְעֻלוֹת שְׁבַעְעוֹלָם לֹא לְהַפְּגֵם בְּוִפּוּחִים.

בְּעִנְיַן שְׂשֵׂאֵלֶת וְכו', עֲלֶיךָ לְדַעַת, כִּי דַעַתְנוֹ הִיא דַעַת רַבְּנוֹ ו"ל, שֶׁהִיא קְלָפָה הַכִּי קָשָׁה וְהַכִּי חֲזָקָה שֶׁרַק עֲבָרָה עַל כָּלֵל נִשְׁמוֹת יִשְׂרָאֵל מִיּוֹם שֶׁגִּלָּה אַבְרָהָם אָבִינוּ אֶת הָאֱמוּנָה הַקְּדוּשָׁה בְּעוֹלָם. אַבְרָהָם אָבִינוּ הִיָּה הִרְאֵשׁוֹן שְׁעֵמֵד וְגִלָּה וּפְרָסֵם אֶת הָאֱמוּנָה

אֲשֶׁר ו' תרנד בַּנְחָל רכט

הַקְדוּשָׁה לְכָל בְּאֵי עוֹלָם, וְלֹא הִתְפַּעַל מִשׁוּם בְּרִיָּה כָּלֵל, עַל אֶף שֶׁרָצוּ לְשַׂרְף אוֹתוֹ בַּפֶּעַל מִמֶּשׁ, עֲמַד וְגִלְהַ וּפְרָסִם אֶת אֱלֻקוֹתוֹ יִתְבַּרְךָ, אֲשֶׁר אֵין שׁוּם מְצִיאוֹת בְּלַעֲדֵי הַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא. וְדַרְךָ זֶה מְסַר לְבָנוּ יִצְחָק, וְיִצְחָק מְסַר אֶת זֹאת לְבָנוּ יַעֲקֹב, וְיַעֲקֹב מְסַר אֶת זֹאת לְבָנָיו הַקְדוּשִׁים, שֶׁהֵם שְׁבֻטֵי יִשְׂרָאֵל, אֲשֶׁר מֵהֵם יֵצְאוּ כָּלֵל נִשְׁמוֹת יִשְׂרָאֵל, אֲשֶׁר כָּל שְׁבֻט וְשְׁבֻט גִּלְהַ לְכָל מִשְׁפַּחְתּוֹ, מִשְׁפַּחַת לְמִשְׁפַּחַת, עַד לְכָל כְּלָיוֹת נִשְׁמוֹת יִשְׂרָאֵל הַיּוֹצֵא מֵהֵם, דַּעַת הָאֱמוּנָה בְּמִצִּיאוֹת הַבּוֹרָא יִתְבַּרְךָ שְׁמוֹ, עַד שֶׁבָא מִשָּׁה רַבְּנוּ, וְעָלָה לְמָרוֹם, וְקִבַּל אֶת הַתּוֹרָה עַל הַר סִינַי, וּמְסָרָהּ לְעַם יִשְׂרָאֵל.

כִּי כָּלֵל תּוֹרָה שֶׁכִּכְתַּב וְתוֹרָה שֶׁכָּעַל פֶּה נִתֵּן בְּסִינַי, וּמֵאֵז כָּלֵל נִשְׁמוֹת יִשְׂרָאֵל חַיִּים מִהַתּוֹרָה הַקְדוּשָׁה, כִּי הִיא חַיִּינוּ וְאֶרֶץ יְמִינוּ, וּבָהֶם נִגְהָה תְּמִיד, וְהַתּוֹרָה הַקְדוּשָׁה מְלַמֶּדֶת אוֹתָנוּ אֶת הָאֱמוּנָה הַצְּרוּפָה בּוֹ יִתְבַּרְךָ, כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב (תְּהִלִּים קיט, פו): "כָּל מְצוּוֹתֶיךָ אֱמוּנָה"; כָּל הַמְצוּוֹת מְבִיאֹת אֶת הָאָדָם לְיַדֵי אֱמוּנָה בְּהַפְרַת הַבּוֹרָא יִתְבַּרְךָ שְׁמוֹ. כִּי אָנוּ מְקִיְמִים אֶת הַתְּרַי"ג מְצוּוֹת: רַמ"ח מְצוּוֹת עֲשֵׂה וְשִׁס"ה מְצוּוֹת לֹא תַעֲשֵׂה, בְּשִׁבִיל שֶׁהַבּוֹרָא יִתְבַּרְךָ שְׁמוֹ צָוָה אוֹתָנוּ. נִמְצָא, בְּכָל מְצוּוֹה וּמְצוּוֹה שֶׁאָנוּ מְקִיְמִים, אָנוּ מְגַלִּים וּמְפָרְסְמִים אֶת אֲמַתּוֹת מְצִיאוֹתוֹ יִתְבַּרְךָ.

הִנֵּה עָבַר עַל עַם יִשְׂרָאֵל כָּבֵד מֵהַ שֶׁעָבַר מִיּוֹם קִבְּלַת הַתּוֹרָה, כָּל מִיַּי יְרִידוֹת וְקִטְנוֹת וּנְפִילוֹת, עַל-יְדֵי גְבִיאֵי הַשֶּׁקֶר וְהַמְּלָכִים הַמְּקַלְקְלִים כְּמוֹבָא בְּתַנ"ךְ, וּמִיּוֹם שֶׁנִּחְרַב הַבַּיִת, קָמוּ כָּל מִיַּי כְּתוּת: קְרָאִים וּבִיתוֹסִים וְכוּתִים וְכוּ' וְכוּ' וְכוּ', יוֹנִים וּמַתְיוֹנִים שׁוֹנִים וְכוּ' וְכוּ', וְרָצוּ לַעֲקֹר מֵעַם יִשְׂרָאֵל אֶת הָאֱמוּנָה, וּבְעוֹנוֹתֵינוּ הַרְבִּים הַצְּלִיחוּ, אֲבָל חֲסָדֵי הַשֵּׁם יִתְבַּרְךָ נִשְׁאָר גַּר יִשְׂרָאֵל מְדוּר דוֹר, חֲכָמִים וּגְאוּנִים, צְדִיקִים קְדוּשִׁים עֲלִיוֹנִים. אֲבָל מֵהַ שֶׁעָבַר עָלֵינוּ בְּדוֹרוֹתֵינוּ אֵלֶּה, זֶה לֹא עָבַר מִיּוֹת עוֹלָם; בְּגִשְׁמִיּוֹת — עָלָה הַכּוֹרֶת הַגְּרַמְנִי, יַמַּח שְׁמֵם וְזָכָרָם, וְכָרְתוּ שְׁלִישׁ מֵעַמְּנוּ יִשְׂרָאֵל בְּמִיתוֹת מְשֻׁנוֹת כְּאֵלוֹ, אֲשֶׁר אֵי אֶפְשָׁר אֶפְלוּ לְחַשֵּׁב מִזֶּה, מְכַל שֶׁכֵּן לְסַפֵּר אֶת זֹאת, וּמְכַל שֶׁכֵּן וְכַל שֶׁכֵּן לְכַתֵּב זֹאת. וְכֵן בְּרוּחָנוֹת — בָּאָה קְלַפַּת הַעֲרֵב-רַב, וְהַעֲבִירוּ עַל הַדַּת אֱלֹפִים וְרַבְבוֹת נִשְׁמוֹת יִשְׂרָאֵל, כִּי הֵם

רל אֲשֶׁר ו' תרנד בנחל

כּוֹפְרִים לְגַמְרֵי בְמַצִּיאוֹת אֶהְיֶה, וְהֵם גְּרוּעִים מֵהַכֵּל. וְעַל-כֵּן עִמָּהֶם
אֵין שׁוּם וּכְוֹחִים לְהִתְנַחֵם, כִּי זֶה דְבַר בְּרוּר, אֲשֶׁר כָּל מְגַמְתֶּם הִיא
רַק לְהוֹצִיא מֵעַם יִשְׂרָאֵל אֶת הָאֱמוּנָה בְמַצִּיאוֹת הַשֵּׁם וְרוֹצִים לַעֲשׂוֹת
כְּכֹל הַגּוֹיִים בֵּית יִשְׂרָאֵל, וּמְכַנְיָסִים גּוֹיִם וְגוֹיֹת בֵּין עַם יִשְׂרָאֵל
וּמְעַרְבִים אוֹתָם, וְדֹבֵר זֶה מִפְּרֹסָם, וְכֵן נוֹתְנִים גַּם יָד לְמַסְיוֹן.

אִךְ בְּעֵינַי אֵיךְ לְלַחֵם עִמָּהֶם, בְּזֶה יֵשׁ כֶּבֶד הַרְבֵּה שִׁטוֹת וְהַרְבֵּה
דַּעוֹת; זֶה אוֹמֵר שְׂצָרִיכִים לִילָךְ נִגְדָם לְגַמְרֵי, וְזֶה אוֹמֵר שְׂצָרִיכִים
לְשַׁתֵּף עִמָּהֶם פְּעֻלָּה, וְזֶה אוֹמֵר בְּאִפְּן זֶה, וְזֶה אוֹמֵר בְּאִפְּן זֶה, כִּי
כָּל אֶחָד יֵשׁ לוֹ דַּעַה אַחֲרֵת וְכוּ' וְכוּ', וְתֹאמִין לִי שְׁלֹא כְּדַאי לְהַכְנִס
בְּכָל הַשִּׁטוֹת וְהַדַּעוֹת, וּמְכַל שְׂכָן, שְׂצָרִיכִים לְהִתְרַחֵק מִמְחֻלְקֵת, לֹא
לְחַלֵּק עַל שׁוּם מִפְּרֹסָם וְכוּ', אוּ מִי שְׂאוֹמֵר אַחֲרֵת, אֲלֵא טוֹב לָנוּ
לְדַעַת אֶת הָאֱמֶת, שְׂאֵנוּ צְרִיכִים לְהַפְרִד מֵהֶם לְגַמְרֵי, עֲלֵינוּ רַק לְבָרַח
אֵלָיו יִתְבָּרַךְ וּלְפָרְסָם אֶת אֱמוּנָתוֹ יִתְבָּרַךְ, וּבְזֶה נִצְלִיחַ דְּרַכְנוּ, אֲקַנְהוּ
שְׁתַּבִּין אוֹתִי.

רְאֵה, אֶהוּבִי, אַחֵי הַיְקָר! לְנִצֵּל אֶת יָמֵי נְעוּרוֹתַי בְּתוֹרָה
וּבַתְּפִלָּה. תֹּאמִין לִי, כְּשֶׁאֲנִי הֵייתִי בְּחוֹר צָעִיר, לֹא הָיָה לִי זְמַן כְּרַגַע,
אִךְ שֶׁהִיִּשְׁיבָה שְׁלֹמֵדֵתִי בָּהּ, הָיוּ שָׁם כָּל מֵינֵי וּכְוֹחִים וְחִלּוּקֵי דַעוֹת
וּפּוֹלִיטִיקָה, אִךְ אֲנִי מְרַב תְּשׁוּקָתִי לְקַיֵּם דְּבַרֵי רַבְּנוּ ז"ל, לֹא הָיָה לִי
זְמַן אֲפִלוּ לְהַכְנִס בְּוֹכּוּחִים עִם שׁוּם בְּרִיָּה. בְּרוּךְ הַשֵּׁם, בְּלִיתֵי כָּךְ
כְּמָה שָׁנִים רְצוּפוֹת בְּהַתְּמַדָּה רַבָּה, וְחִפְץ הַשֵּׁם בְּיָדֵי הַצְּלִיחַ.

עַל-כֵּן רְאֵה גַם אֶתָּה לְהִתְמַיֵד מְאֹד מְאֹד, וְהַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ יַעֲזֹר
לָךְ, שְׁתַּצְלִיחַ דְּרַכְךָ.

אֲנִי שׁוֹלַח לָךְ עֲכָשׁוּ אֶת כָּל הַסְּפָרִים שְׁבַקְשָׁתָּ, חוּץ מִסֵּט
"לְקוּטֵי-הַלְכוֹת", שְׁכַבְרֵי אֲזוּל מֵאֲתָנוּ.

הַדּוֹרֵשׁ שְׁלוּמָךְ בְּאַהֲבָה רַבָּה...

אֲשֶׁר ו' תרנה בנחל רלא
ו' תרנה.

בְּעֶזְרַת הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ, יוֹם שֵׁשִׁי לְסֵדֶר אַחֲרֵי קְדוּשִׁים, ה' אִיר ה'תשמ"ה.

שְׁלוֹם וּבְרָכָה וְכָל טוֹב סָלָה, יִגִּיעוּ וַיִּרְדְּפוּ לְאַהוּבֵי, אַחֵי הַיֶּקֶר
לִי מְאֹד מְאֹד, שׁוֹתֵה מִימֵי הַנַּחַל, נַחַל נוֹבֵעַ מְקוֹר חֲכָמָה, זְכוּתוֹ יִגַן
עָלֵינוּ ... גֵּרוּ יֵאִיר וַיִּזְרַח לְנֹצֵחַ נְצַחִים.

אֵת מִכְתָּבְךָ הַיֶּקֶר קִבַּלְתִּי, וּמְאֹד שָׂמַחְתִּי לְשִׁמְעַ הַטוֹב מִמֶּךָ.

מָה אָמַר לָךְ, יְדִידֵי הַיֶּקֶר! עָלֵינוּ לְשִׁמַּח וְלִרְקַד בְּכָל יוֹם עַל
נֵעַם חֲלָקְנוּ, אֲשֶׁר בַּנַּחַל שָׁם חֲלָקְנוּ וְגוֹרְלָנוּ.

רְאֵה, אַהוּבֵי, אַחֵי הַיֶּקֶר! לְהִיּוֹת תְּמִיד בְּשִׂמְחָה, אֲשֶׁר אֶצֶל רַבְּנוּ
ו"ל, הִיָּה דְבַר זֶה עָקֵר גְּדוֹל מְאֹד מְאֹד — לְהִיּוֹת תְּמִיד בְּשִׂמְחָה,
עַד שֶׁאָמַר מוֹהֲרֵנִי ו"ל לְאַחַד מְאַנְשֵׁי שְׁלוֹמֵנוּ: אִם הִיִּיתְ תְּמִיד
בְּשִׂמְחָה, לֹא הִיִּיתְ רוּאָה פְּנֵי גֵיְהוּנוֹם.

בְּאֵמֶת מֵהוּ הַגֵּיְהוּנוֹם? גְּלָה לָנוּ רַבְּנוּ ו"ל (לְקוּשֵׁי-מוֹהֲרֵנוּ, חֶלֶק ב',
סִימָן קִיט): הָעוֹלָם הַזֶּה מְלֵא מְרִירוֹת דְּמְרִירוֹת, וּמִי שֶׁהוֹלֵךְ אַחַר
הָעוֹלָם הַזֶּה, טוֹעֵם טַעַם הַמְרִירוֹת שֶׁל הַגֵּיְהוּנוֹם, וּמִי שֶׁזוֹכֵה לְכַרְח
אֵלָיו יִתְבָּרַךְ, מְרַגֵּשׁ בְּכָל מִינֵי נֵעַם וְעַרְבוּת, וְטוֹעֵם טַעַם גֵּן-עֵדֶן,
עֵינֵי שָׁם.

עַל-כֵּן, אַהוּבֵי, אַחֵי הַיֶּקֶר! רְאֵה לְהַרְגִיל אֵת עֲצָמְךָ לְדַבֵּר בְּכָל
יוֹם אֵלָיו יִתְבָּרַךְ בְּעִקְשָׁנוֹת גְּדוֹלָה, וְאַפְלוּ כַּמָּה דְבוּרִים, עֲלֶיךָ לְדַעַת,
שֶׁזוֹ הַצְּלָחָה נְצַחִית.

רְאֵה לְנֶדֶב לְהַדְפֹּס סִפְרֵי רַבְּנוּ ו"ל, וּבִפְרָט לְקוֹנְטְרָסִים
הַחֲדָשִׁים שֶׁאָנוּ מְדַפְּסִים, וּמְקַרְבִּים רְחוּקִים אֵלָיו יִתְבָּרַךְ.

הַדּוֹרֵשׁ שְׁלוֹמְךָ בְּאַהֲבָה רַבָּה מְאֹד ...

אֲנִשִּׁי שְׁלוֹמֵנוּ מְסַפְּרִים, כְּשֶׁבִזוּ אֵת ר' אַבְרָהָם בֵּר' נַחֲמָן ו"ל
— חֵיף קִצָּת, וְלֹא הִשִּׁיב כְּלוּם (הָאֵט אֲ שְׁמִיכָעַל גְּעֻטוּהֵן).

רלב אָשֶׁר ו' תרנו בנחל
ו' תרנו.

בעזרת השם יתברך, מוצאי-שבת-קדש לסדר אחרי קדושים ה'תשמ"ה.

שְׁלוֹם וּבְרָכָה וְכֹל טוֹב סְלָה, יִגִּיעוּ וַיִּרְדְּפוּ לְאַהוּבֵי, אָחֵי הַיָּקָר
לִי מְאֹד מְאֹד, צְמוּד בְּפִנְיֵימִיּוֹת לְכִבִּי לְטוֹב כָּל הַיָּמִים, שׁוֹתֶה מִיָּמֵי
הַנַּחַל, נַחַל נוֹבֵעַ מְקוֹר חֲכָמָה, זְכוּתוֹ יִגַּן עָלֵינוּ ... גֵּרוֹ יֵאִיר וַיִּזְרַח
לְנִצָּח נְצָחִים.

אֶת מִכְתָּבְךָ לְנִכּוֹן קִבַּלְתִּי.

מָה אָמַר לְךָ, יְדִידֵי הַיָּקָר! בְּזֶה הָעוֹלָם צְרִיכִים סְבָלָנוֹת גְּדוֹלָה
מְאֹד מְאֹד, וְלֹא לְדַחֵק אֶת הַשָּׁעָה, בְּפֶרֶט בְּעִנְיָן נוֹרָא וְנִפְלָא כְּזֶה,
לְבָנוֹת עִיר בְּרֶסֶלַב, עַל זֶה צְרִיכִים סְבָלָנוֹת עֲצוּמָה, וְאִין לָנוּ שׁוּם
עֲצָה לַעֲת עֵתָה, כִּי אִם תְּפִלָּה וּבִקְשָׁה וְלִתְלוֹת עֵינֵינוּ אֵלָיו יִתְבָּרֵךְ,
וְהַשֵּׁם הַטּוֹב יַעֲשֶׂה אֶת שְׁלוֹ.

חֲמֻדַּת לְכִבִּי! אִתָּה יוֹדֵעַ, שְׁכָל עֵינֵינוּ הוּא הַפְּצַת אוֹר וְדַעַת
רַבְּנוּ ו"ל בְּעוֹלָם, אָשֶׁר אוֹרוֹ הוּא גְלוּי אֱלֻקוֹת בְּתַכְלִית הַמְדַרְגָּה
הָעֲלִיוֹנָה שְׁאִין לְמַעַלָּה הַיִּמְנָה, עַד שְׁיִפְתַּח הַפֶּה לְדַבֵּר אֵלָיו יִתְבָּרֵךְ.

וְעַל-כֵּן עָלֵינוּ לְהִתְחִיל לְדַבֵּר הַרְבֵּה עִמוֹ יִתְבָּרֵךְ, וּלְבַקֵּשׁ רַחֲמִים
וְתַחֲנוּגִים מִדֵּי יוֹם בְּיוֹמוֹ, עַד שְׁיִתְקַיֵּם 'כֹּד חִם גְּבִיָּה אֶתְהַפֵּף' (בְּבֹא
בְּתָרָא עֲג:), שְׁתַּתְּהַפֵּף מִדַּת הַדִּין לְמִדַּת הַרַחֲמִים, וְנִזְכֶּה לְהוֹצִיא
מִהַכַּח אֶל הַפַּעַל אֶת הָעֵסֶק הַקָּדוֹשׁ הַזֶּה.

לַעֲת עֵתָה רְאֵה, אָהוּבֵי, אָחֵי הַיָּקָר! לֹא לְבַלְבֵּל אֶת עֲצֻמָּךְ בְּשׁוּם
אִפְן שְׁבַעוֹלָם כָּלֵל, רַק רְאֵה לְחֻטֵּף בְּכֹל יוֹם קִצַּת מְקָרָא, קִצַּת מְשָׁנָה,
קִצַּת גְּמָרָא, קִצַּת מְדָרְשׁ, קִצַּת רַמְבַּ"ם, קִצַּת טוֹר, קִצַּת שְׁלַחַן עֲרוּף,
וְתִלְמַד בְּעֲצֻמָּךְ שְׁעוּרִים קְבוּעִים כְּסֻדְרָן, כְּאֲשֶׁר הוֹרְנוּ רַבְּנוּ ו"ל.

אוֹדוֹת פְּרֻנְסָה, הִיָּה רְצוּי מְאֹד, שְׁאַתָּה עִם עוֹד חֵבֵר תִּסְעוּ בְּיַחַד
לְהַפִּיץ סְפָרִים מְסַפְּרֵי רַבְּנוּ ו"ל, וּלְשַׁלֵּם לְמַדְפִּים אֶת הַמַּגִּיעַ לוֹ

אֲשֶׁר ו' תרנז בנחל רלג

בשכיל כל קונטרס, ויתר המעות תחזיקו לפרנסתכם.

נא ונא לא להוציא את הכסף לענינים אחרים — רק לפרנסה, אחר שתשלם למשתדל בהדפסה על כל קונטרס, תקח את כל הכסף לפרנסתך.

הדורש שלומך...

ו' תרנז.

בעזרת השם יתברך, מוצאי־שבת־קדש לסדר אחרי קדושים ה'תשמ"ה.

שלום וברכה וכל טוב סלה יגיעו וירדפו אל היקר והנעלה, שותה מימי הנחל, נחל נובע מקור חכמה, זכותו יגן עלינו ... גרו יאיר ויזרח לנצח נצחים.

את מכתבך לנכון קבלתי, ומאד שמחתי לשמע בשורה טובה שאתה שמח.

חמדת לךבי! רבנו ז"ל אמר (לקוטי־מנהר"ן, חלק ב', סימן כד); שכל המחלות והחלאים רעים שבאים לאדם, הם מחמת קלקול השמחה, על־כן כפי שאדם משמח עצמו — זוכה לרפואה שלמה ברוחניות ובגשמיות.

ולכן ראה, ידידי היקר! להיות תמיד בשמחה, ולשמח את אשתך וילדיך, ועל־ידי־זה תזכה לרפואה שלמה, שלא תסבל מהעצבים. כי עקר מחלת העצבים בא לאדם רק מחמת קלקול השמחה.

ראה להיות רגיל הרבה באמירת תהלים, פי רבנו ז"ל אמר (לקוטי־מנהר"ן, חלק ב', סימן עג): אמירת תהלים מסגלת לתשובה, ונפתח לו השער והפתח השיך לו, ומקשר ומדבק את נשמתו לאות ולשרש השיך לנשמתו; על־כן ראה לזרז את עצמך לומר בכל יום הרבה תהלים, והכל בשמחה עצומה.

רלד אָשר ו' תרנח בנחל

הקדוש־ברוך־הוא יַעֲזֹר לָךְ, שִׁיְהִיָּה לָךְ פְּרָנְסָה בְּנִקְל וּשְׁלוֹם־
בֵּית אֲמִתִּי.

הדורש שלומך באהבה רבה מאד...

ו' תרנח.

בְּעֶזְרַת הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ, מוֹצְאֵי־שִׁבְת־קִדְשׁ לְסֹדֵר אַחֲרֵי קְדוּשִׁים ה'תשמ"ה.

שְׁלוֹם וּבִרְכָה וְכָל טוֹב סָלָה יִגִּיעוּ אֶל אַהוּבֵי, אַחֵי הַיֶּקֶר לִי מְאֹד
מְאֹד, שׁוֹתֵה מִימֵי הַנַּחַל, נַחַל נוֹבֵעַ מְקוֹר חֲכָמָה, זְכוּתוֹ יִגַּן עָלֵינוּ
... גְּרוּ יְאִיר וַיִּזְרַח לְנֹצֵחַ נְצָחִים.

אֵת מִכְתָּבְךָ לְנִכּוֹן קִבְּלֹתִי, וְשִׁמְחֹתִי לְשִׁמְעַע הַטּוֹב מִמֶּךָ.

חֲמֻדַּת לְבָבִי! רַבְּנוּ ו'ל אָמַר (ח"י מוהר"ן, סימן תקס"ו): עֵקֶר
שְׁלֵמוֹת הָאֲמִת וְהָאֲמוּנָה הוּא לְכָל חַד כְּפִי מֵה דִמְשַׁעַר בְּלִבִּיה; הֵינּוּ
לְכָל אֶחָד מְאִירָה הָאֲמִת וְהָאֲמוּנָה כְּפִי מְדַרְגָּתוֹ, וְהָאֲדָם צָרִיף לְעֵבֵד
רַק עַל נִקְדָּתוֹ, לְזִכּוֹת לְאֲמִת וְלְאֲמוּנָה כְּפִי בְּחִינָתוֹ; כִּי כָּל אֶחָד
וְאֶחָד יֵשׁ לוֹ מֵה לְמַעַלָּה מֵה לְמַטָּה, מֵה לְפָנִים מֵה לְאַחֹר, כִּי מֵה
שְׁלֹזָה נִקְרָאת עֲלֶיהָ לְשִׁנֵּי נִקְרָאת יְרִידָה, וּמֵה שְׁלֹשֵׁנֵי נִקְרָאת יְרִידָה,
לְרֵאשׁוֹן נִקְרָאת עֲלֶיהָ, וְלֵאוּ כָּל אִפִּים שְׁוִיָן. עַל־כֵּן צָרִיף כָּל אֶחָד
לְחַפֵּשׂ אֵת הָאֲמִת לְפִי בְּחִינָתוֹ, כְּפִי נִקְדָּתוֹ שְׁמֵאִירָה בּוֹ בְּעֵת הַזֹּאת
דִּיקָא (ע"ג לקוטי־מוהר"ן, חלק א', סימן לד); וְזֶה עֵקֶר שְׁלֵמוֹת הָאֲדָם,
שִׁסְתַּכַּל רַק עַל הָאֲמִת שְׁלוֹ וְרַק עַל הָאֲמוּנָה שְׁלוֹ. בְּוֵדֵאֵי צָרִיכִים
עַל זֶה רַחֲמִים רַבִּים, שִׁיִּזְכָּה לְבִירוֹר וְזִכּוּף הָאֲמִת וְהָאֲמוּנָה, שְׁלֵא
יִטְעָה אֵת עֲצָמוֹ.

וְהִנֵּה רַבְּנוּ ו'ל אָמַר (לקוטי־מוהר"ן, חלק ב', סימן ח'), שְׁצָרִיכִים
לְבַקֵּשׁ וּלְהַתְחַנֵּן הַרְבֵּה הַרְבֵּה מִמֶּנּוּ יִתְבָּרַךְ, עַד שְׁנִזְכָּה לְמִצָּא אֵת
הַצְּדִיק הָאֲמִת הַמְקַרְבֵּנוּ אֵלָיו יִתְבָּרַךְ, וְעַל־יְדֵי־זֶה נִזְכָּה שִׁיִּכְרַר לָנוּ
אֵת הַמְדַמָּה, וְעַל־יְדֵי בִירוֹר וְזִכּוּף הַמְדַמָּה, נִזְכָּה לְמְדַרְגַת הַנְּבוּאָה,
עֵין שָׁם.

אֲשֶׁר ו' תרנט בנחל רלה

חַמְדַּת לְבָבִי! עֲלִיף לְדַעַת כִּי כְּשֶׁאַדָּם זֹכֶה לְבְרוּר וְזִכּוּף
הַמְדָּמָה, אִזִּי הָאֵמֶת שְׁלוֹ, הָאֵמוּנָה שְׁלוֹ, מְאִיכָה כְּבָר בְּאִפֶּן אַחַר
לְגַמְרִי.

הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ יִזְכֶּה אוֹתְךָ, שֶׁתִּתְקַרֵּב בְּאֵמֶת לְרַבְּנוּ ז"ל, וְתִתְמַיד
בְּסִפְרוֹ הַקְּדוֹשׁ, וְאִזִּי תֵּאִיר בְּךָ הָאֵמֶת וְהָאֵמוּנָה בְּאִפֶּן אַחַר לְגַמְרִי,
כְּפִי שְׁלוֹמֵי־בְּ"הֵיכַל-הַקְּדוֹשׁ", קִדְּשׁ קִדְּשִׁים.

הַדּוֹרֵשׁ שְׁלוֹמְךָ בְּאַהֲבָה רַבָּה מְאֹד מְאֹד...

ר' אַבְרָהָם בְּר' נַחֲמָן ז"ל קָבַל מֵאֲבִיו, שֶׁקָּבַל מִמוֹהֲרֵינֵי ז"ל:
כְּשֶׁאַחַד מְבִישׁ אוֹתְךָ וְאַתָּה שׁוֹתֵק, אִזִּי בּוֹ בְּרַגַע יִרְגִישׁ, אִיךָ שֶׁחֲלַק
גְּדוֹל מֵהַחֲמֹר שְׁלוֹ נִפְלֵ (א שְׁטִיק חֲמֵרִיּוֹת אִזִּי אַרְאֶפְגָּעֶפְאֵלִין), וְיִהְיֶה
כְּלִי לְהַשְׁגַּת אֱלֻקוֹת.

ו' תרנט.

בְּעִזְרַת הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ, מוֹצְאֵי-שְׁבֵת-קִדְּשׁ לְסִדֵּר אַחֲרֵי קִדּוּשֵׁי ה'תשמ"ה.

שְׁלוֹם וּבִרְכָה וְכֹל טוֹב סֵלָה לִיְדִידֵי הַצְּמוּד בְּפִנְיֵימִיּוֹת לְבָבִי
לְטוֹב כָּל הַיָּמִים, שׁוֹתֶה מִיָּמֵי הַנַּחַל, נַחַל נוֹבֵעַ מְקוֹר חֲכָמָה, זְכוּתוֹ
יִגַּן עֲלֵינוּ ... גֵּרוֹ יֵאִיר וְיִזְרַח לְנִצָּח וְנִצָּחִים.

אֵת מִכְתָּבְךָ לְנִכּוֹן קִבְלָתִי, וּמְאֹד מְאֹד שֶׁמְחַתִּי לְשִׁמְעַת הַטּוֹב
מִמֶּךָ.

אֲחֵי הַיָּקָר! רְאֵה לְחִזּוֹק אֵת עֲצָמְךָ בְּכֹל מִיָּנִי אֲפָנִים שְׁבַעוּלָם,
אֲפֵלוֹ שֶׁהֵיְרִידָה שְׁלֶךְ גְּדוּלָה מְאֹד מְאֹד, רַחֲמָנָא לְעֻלָּן, עִם כָּל זֹאת
עֲלִיף לְהִתְחַזֵּק מְאֹד, כִּי אֲפֵלוֹ בְּעַמְּךָ הָרַע וְהַחֲשֵׁף וְהַקְּלָפוֹת, גַּם שָׁם
יְכוּלִים לְמַצֵּא אוֹתוֹ יִתְבָּרַךְ, כְּמוֹכָא (בְּלִקוּטֵי-מוֹהֲרֵינֵי, חֲלַק א', סִימָן ל'ג;
וּבְחֲלַק ב', סִימָן י"ב), עֵינֵי שָׁם.

מֵה אֲמַר לְךָ, יְדִידֵי הַיָּקָר! דִּיקָא בְּשִׂאוּל תַּחְתִּיּוֹת וּמִתְחַתִּיּוֹת

רלו אֲשֶׁר ו' תרס בַּנְחַל

שִׁנְפַּלְתָּ שָׁם, גַּם מִשָּׁם עֲדִין אַתָּה יְכוּל לָצֵאת, אֵל תְּבַלְבֵּל אֶת עֲצֻמְךָ מִהָעֵבֶר, כִּי בְּדֶרֶךְ כָּלֵל עָקַר הִירִידוֹת שֵׁישׁ לְאָדָם — כְּשֶׁהוּא מְבַלְבֵּל אֶת עֲצָמוֹ מִהָעֵבֶר, עַל-כֵּן רָאָה לְהִשְׁפִּיחַ אֶת הָעֵבֶר מִדַּעְתְּךָ לְגַמְרִי, וּתְתַחֵל הַתְּחִלָּה חֲדָשָׁה.

עֲלֶיךָ לְדַעַת, כִּי כָּל הִירִידוֹת וְהַנְּפִילוֹת, הַצָּרוֹת וְהַקְּטָנוֹת וְהִיסוּרִים שְׁעוֹבְרִים עַל הָאָדָם, הֵם מִפְּנֵי שְׂאִין לוֹ יִשׁוּב הַדַּעַת. וְלִכֵּן פֶּעַם עוֹלָה בְּעֵלְיָהּ, וּפֶעַם יוֹרֵד בִּירִידָהּ, כְּאֲשֶׁר מְסַפֵּר, שְׂרַבְנוּ ו'ל הִיָּה פֶּעַם בְּאִיזוֹ חֲתָנָה, וְהִיָּה שָׁם בְּדַחַן, וְהַבְּדַחַן הַחֲלִיף בְּכָל פֶּעַם אֶת בְּגָדָיו פֶּעַם לְכֹמֵר וּפֶעַם לְמַפְרָסָם וְרַבִּי, אָזִי אָמַר רַבְּנוּ ו'ל בְּבַת צָחוּךְ: אָט אִיז מְעַן אַ מְלֶאֶךָ, אָט אִיז מְעַן אַ גֵּלַח, הִנֵּה הָאָדָם הוּא מְלֶאֶךָ, וְהִנֵּה הוּא כְּמֹר; הִיָּנוּ שְׂבֻזָּה הָעוֹלָם סוֹכֵב עַל הָאָדָם עֲלִיּוֹת וִירִידוֹת, יְרִידוֹת וְעֲלִיּוֹת, קְטָנוֹת וְצִמְצוּמִים וּבְלִבוֹלִים, וְאֲשֶׁרִי מִי שְׂזוּכָה לְחֻזֵּק אֶת עֲצָמוֹ בְּכָל מִיָּנִי אֲפָנִים, וְאִז יִזְכֶּה לִילֵךְ בְּדֶרֶךְ הָאֱמֶת.

חֲמִדַת לְבָבִי! עָקַר הַהֲתַחֲזָקוֹת הוּא רַק עַל-יְדֵי שְׂמִצִּית אֶת רַבְּנוּ ו'ל בְּאֵמֶת לְאֵמֶתָהּ, בְּלִי שׁוּם חֲכָמוֹת כָּלֵל, אֲשֶׁר זֶה נִקְרָא שְׁלֵמוֹת הַצִּיּוֹת, כְּמוֹ שְׂמוּבָא (בְּלִקוּטֵי-מוֹהַר"ן, חֵלֶק א', סִימָן קכג), שְׂצִרִיכִים לְסַלֵּק אֶת הַשֶּׁכֶל לְגַמְרִי לְגַבִּי הַצִּדִּיק, וּכְפִי שְׂזוּכִים לְסַלֵּק אֶת הַשֶּׁכֶל וְהַחֲכָמָה — כֵּן מְצַלִּיחִים.

וְדַבֵּר זֶה רָאִינוּ אֲצֵל אֲנָשֵׁי שְׁלוֹמְנוּ בְּכָל הַדּוֹרוֹת, כָּל אֵלוֹ שְׂסֻלְקוֹ אֶת חֲכָמָתָם וְדַעְתָּם לְגַמְרִי, הַצִּלִּיחוּ מְאֹד מְאֹד.

הַדּוֹרֵשׁ שְׁלוֹמְךָ בְּאַהֲבָה רַבָּה מְאֹד...

ו' תרס.

בְּעִזְרַת הַשָּׁם יִתְבָּרֵךְ, מוֹצְאֵי-שִׁבְת־קִדְשׁ לְסִדֵּר אַחֲרֵי קְרוּשִׁים ה'תשמ"ה.

שְׁלוֹם וּבְרָכָה וְכָל טוֹב סֵלָה יִגִּיעוּ וְיִרְדְּפוּ אֵל ... נַרְם יְאִיר וְיִזְרַח לְנִצַּח נְצָחִים.

אֲשֶׁר ו' תרס בנחל רלז

אֶת מַכְתְּבְּכֶם לְנִכּוֹן קִבַּלְתִּי.

יְקִירֵי הָאֱהוּבִים ! תִּאֲמִינוּ לִי שְׂאֵינִי מְסִיחַ דַּעַת מִכֶּם כָּלֵל, וְאֵינִי תַּמִּיד מִבְּקֵשׁ אֶת הַקְּדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, שְׂיַחֲוֶס וִירַחֵם עֲלֵיכֶם כָּבֹד, שֶׁתִּזְכּוּ לְהִשְׂיֵא אֶת הַבְּנִים וְהַבָּנוֹת, וְשִׂיִּצּוּ הַקְּדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא אֶת הַבְּרָכָה בְּבֵיתְכֶם, וְיִתְבַטְּלוּ מִשֵּׁם כָּל הַקְּלָפוֹת.

אֱהוּבֵי הַיְקָרִים ! בְּזֶה הָעוֹלָם צָרִיכִים חֲזוּק מְאֹד מְאֹד וּבִפְרָט בְּבֵיתְכֶם, אַחֲרֵי שְׂאֲתֶם עוֹבְרִים מִשְׁבָּרִים וְגִלִּים כְּאֵלוֹ מִכָּל מִינֵי שׁוֹנְאִים הַרוֹדְפִים אֶתְכֶם וּשְׂכָנִים רָעִים.

תִּמְשִׁיכוּ לְהִיּוֹת רְגִילִים לֹאמֹר תְּהִלִּים יַחַד בְּשַׁבַּת-קִדְשׁ, וּכְמוֹ שְׂאֲתֶם נוֹהֲגִים עַד עַכְשָׁיו לִגְמֹר אֶת כָּל הַתְּהִלִּים בְּכָל שַׁבַּת-קִדְשׁ. אֵין אַתֶּם יְכוּלִים לְתַאֲרֵר אֶת גְּדֹל הַשְּׂעִשׁוּעִים שְׁנַעֲשִׂים לְמַעַלָּה בְּעוֹלָמוֹת הָעֲלִיוֹנִים אֲצִלוּ יִתְבָּרַךְ בְּאֲמִירַת הַתְּהִלִּים שְׁלָךְ, שְׂאֲתָה אוֹמֵר בְּצוֹתָא עִם בְּנֵיךְ, הֲלֹא כַּמָּה אֲלָפִים וְרַבָּבוֹת רַבָּבוֹת מְלֵאכִים עוֹמְדִים מְלַמְעָלָה וּמְסַתְּפָלִים עֲלֵיכֶם, כַּמָּה וְכַמָּה כְּרוּזִים יוֹצְאִים מִבְּתֵיכֶם: אֲשֶׁרֵי הָאֵב וְאֲשֶׁרֵי בְּנֵי הַשָּׁרִים שִׁירוֹת וְתִשְׁבָּחוֹת אֵלָיו יִתְבָּרַךְ. חֲזוּקוֹ וְאֲמָצוֹ מְאֹד מְאֹד, וְאֵל תִּפְלוּ בְּדַעַתְכֶם, כִּי בּוֹדָאי סוֹף כָּל סוֹף תִּזְכּוּ לִישׁוּעָה. לַעַת עֲתָה צָרִיכִים יִשׁוּעוֹת וְרַחֲמִים עֲצוּמִים לְשַׁבֵּר אֶת הַדִּין וְהַקְּלָפוֹת שְׂעֲלֵיכֶם.

רְאוּ לְהַחֲזִיק מַעֲמָד, אִף שְׂאֵינִי יוֹדֵעַ שְׁזֶה דְבַר קֶשֶׁה מְאֹד מְאֹד, אַחֲרֵי כָּל-כֵּךְ הִרְבֵּה צְרוּת וְיִסוּרִים וְהִרְפַּתְקָאוֹת שְׂעוֹבְרִים בְּבֵיתְכֶם, עִם כָּל זֹאת עֲלֵיכֶם לְהִבִּין, שְׂיִשׁוּעַתְכֶם תְּלוּיָה רַק בְּיָדוֹ יִתְבָּרַךְ, וְלֹא בְּיַד בָּשָׂר וָדָם, וְאִם תִּתְעַקְּשׁוּ בַתְּפִלָּה, אֲזִי תִזְכּוּ לִישׁוּעָה גְּדוּלָּה.

הַקְּדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא יַעֲזֹר לָכֶם, שֶׁתִּתְהַפֵּף מִדַּת הַדִּין לְמִדַּת הַרַחֲמִים, וְכֵן תִּזְכּוּ לְפִרְנֶסָה בְּשִׁפְעַ גְּדוּל, וְהַבְּנִים וְהַבָּנוֹת יִתְחַתְּנוּ בְּקִרְוֹב.

הַדּוֹרֵשׁ שְׁלוֹמְכֶם בְּאֵהָבָה רַבָּה...

אֶת דְּמֵי הַפְּדִיּוֹן — לְנִכּוֹן קִבַּלְתִּי, וְהַקְּדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא יִשְׁמַע

רַלַח אֲשֶׁר ו' תרסא בַּנְחַל

אֵת תְּפִלָּתֵנוּ בְּתוֹךְ תְּפִלוֹת יִשְׂרָאֵל, וְאֲנִי אֲזְכִּירְכֶם לְטוֹבָה בְּעֵת רְצוֹן
שְׂיִהְיֶה בְּחֻצוֹת הַלְיָלָה.

בְּקִרְוֹב אַחַר חַג הַשְּׁבוּעוֹת אֲזַכֶּה לְשָׁבוֹת בְּאַרְץ יִשְׂרָאֵל שְׁתִּי
שִׁבְתוֹת: שִׁבְת אַחַת בְּיַבְנָאֵל, שִׁבְת אַחַת בְּצַפַּת, אֲקַנְיָה שְׁתִּהְיֶה עִמָּנוּ
בְּצִוְתָא שָׁם, וְנִפְעַל בְּעִבּוּרְכֶם יְשׁוּעָה מִן הַשָּׁמַיִם, אָמֵן.

ו' תרסא.

בְּעֻזַּת הַשָּׁם יִתְבָּרַךְ, מוֹצְאֵי־שַׁבַּת־קָדֹשׁ לְסֹדֵר אַחֲרֵי־קְדוּשֵׁים ה'תשמ"ה.

שְׁלוֹם וּבִרְכָה וְכֹל טוֹב סְלָה אֵל ...

אֵת מַכְתָּבְךָ לְנִכּוֹן קִבְלָתִי.

מֵאֵד מֵאֵד שְׁמַחְתִּי לְשִׁמְעַע הַטּוֹב מִמֶּךָ, וְאִיךָ שְׁעֵדִין אַתָּה מַחְזִיק
בְּתַמְךָ, וּמִתְמִיד עַל דְּלִתוֹת סִפְרֵי רַבְּנֵנוּ ו'ל, אֲשֶׁרִיךָ וְאֲשֶׁרִי חֻלְקָךָ!

בְּסַעֲדָה שְׁלִישִׁית זוֹ דְּבַרְנוּ הַרְבֵּה עַל־פִּי הַתּוֹרָה "הֵיכַל־הַקֹּדֶשׁ"
בְּלִקוּטֵי־מוֹהַר"ן, חֻלְק א', סִימָן נט, עִינָן שָׁם; וְעַקֵּר דְּבוּרֵינוּ הָיָה,
שְׁצִירִים רַחֲמִים רַבִּים לְהַשְׁאֵר אֲצֵל רַבְּנֵנוּ ו'ל עִם אוֹתָהּ הַתְּמִימוֹת
שֶׁהִתְקַרְבוּ, כִּי בְּדַרְךָ כָּלֵל כְּשֶׁאֲדָם מִתְקַרֵּב אֵל רַבְּנֵנוּ ו'ל, עוֹבֵר עָלָיו
הַרְבֵּה הַרְבֵּה מִבֵּית וּמִבְּחוּץ, וְזֶה גוֹרֵם לוֹ שְׂיִתְקַרֵּר בְּמִשְׁךָ
הַזְּמַן, וְאֵפְלוּ אֵלָיו שְׂאִינָם מִתְקַרְרִים תַּכְף־וּמְיָד, אַחֲר־כֵּן
כְּשֶׁמִּתְחַתְּנִים, עוֹבֵר עֲלֵיהֶם מֵהַ שְׁעוֹבֵר, וְהֵם מִתְחִילִים לְהִתְקַרֵּר,
וְאֵפְלוּ אִם אֵז הֵם עֵדִין אִינָם מִתְקַרְרִים, כְּשֶׁנּוֹלָדִים לָהֶם בָּנִים וּבָנוֹת,
וּמִתְחִילִים קְשִׁיִּים בְּפִרְנֶסָה, אֵזִי מִתְחִילִים לְהִתְקַרֵּר וְכוּ' וְכוּ', עַד
שְׁכְּשֶׁעוֹבֵר עַל הָאֲדָם מֵהַ שְׁעוֹבֵר — מִשְׁפָּרִים וְגִלִּים, אֵז בְּנֵדָאֵי
מִתְקַרֵּר. וְעַקֵּר הַשְּׁלָמוֹת הַיָּא, שְׂיִתְקַיִם: "וְהַנּוֹתֵר בִּירוּשָׁלַיִם קְדוֹשׁ
יֵאמֵר לוֹ" (יְשַׁעְיָה ד, ג), הִינּוּ שְׂיִשְׁאֵר בְּאוֹתָהּ הַתְּמִימוֹת וּבְאוֹתָהּ
הַהִתְחַזְקוֹת כְּמוֹ שֶׁהִתְחִיל אֲצֵל רַבְּנֵנוּ ו'ל, וְאֵז מִבְּטָח לוֹ, שֶׁהוּא
מִהֵיכְלָא דְּמִלְכָּא, אֲשֶׁר זוֹכִים וְשׁוֹתִים מִ"הֵיכַל־הַקֹּדֶשׁ".

אֲשֶׁר ו' תרסב בנחל רלט

חֲמַדַּת לְבָבִי! רְאֵה לְהִתְמַיֵּד מְאֹד בְּסִפְרֵי רַבְּנוּ ז"ל, כִּי הַסֵּפֶר הַנּוֹרָא "לְקוּטֵי-מוֹהַר"ן, פּוֹתַח אֶת קְשִׁיּוֹת הַגִּידִין, וּמְחַזֵּר אֶת הָאָדָם בְּתִשׁוּבָה, וּמְכַנִּיס בּוֹ דַּעַת וְשִׁכְל וְהַשְׁגָּה בְּרוּמָמוֹת אֱלֻקוֹתוֹ יִתְבָּרַךְ, וּפּוֹתַח אֶת הַדַּעַת לְחַדֵּשׁ חֲדוּשֵׁי תוֹרָה, אֲשֶׁרֵי הִמְתַּמִּיד בּוֹ תָּמִיד.

אֶת הַמַּעוֹת לְפִדְיוֹן — לְנִכּוֹן קַבְּלָתִי, וְהַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא יִשְׁמַע אֶת תְּפִלָּתִנוּ בְּעַת רְצוֹן, שְׂאֲנִי אֲזַכִּיר אוֹתָךְ לְטוֹבָה, וְהִיא בְּעַת חַצוֹת.

רְאֵה, אֶהוּבִי, אַחֵי הַיָּקָר! לְדַבֵּר עִם כָּל בֵּר יִשְׂרָאֵל דְּבוּרֵי אֲמוּנָה פְּשׁוּטָה, אֲשֶׁר הוּא יִתְבָּרַךְ מְלֹא כָּל הָאָרֶץ כְּבוֹדוֹ, וְאֵין שׁוּם מְצִיאֹת בְּלִעְדָּיו יִתְבָּרַךְ כָּלֵל, וְאֵין שׁוּם תְּכָלִית אַחֲרָת בְּעוֹלָם, רַק לְדַבֵּר עִמּוֹ יִתְבָּרַךְ. וּכְפִי שִׁתְּרָבָה לְדַבֵּר עִם בְּנֵי-אָדָם, תִּדַּע שֶׁזֶה תְּקוּן נִפְלָא לְפָנֵם הַבְּרִית, כְּמוֹ שְׂאֲמַר רַבְּנוּ ז"ל (לְקוּטֵי-מוֹהַר"ן, חֵלֶק א', סִימָן יד): אִם תּוֹצִיא יָקָר מְזוּלָל, יִקָּר אוֹתִיוֹת קָר"י, שְׂאֵם הוּא פָּגַם בְּבְרִית, תְּקוּנוֹ — לְהוֹצִיא יָקָר מְזוּלָל.

וְעַל-כֵּן רְאֵה לְדַבֵּר הַרְבֵּה עִם כָּל אֶחָד מִדְּבוּרֵי אֲמוּנָה וְהַשְׁגָּחָה פְּרָטִית, וְאֵף תְּפִיץ אֶת סִפְרֵי רַבְּנוּ ז"ל, וּבְפָרֵט הַקּוּנְטְרָסִים הַחֲדָשִׁים, וְזֶה יַעֲזֹר לָךְ בְּכָל הָעֲנִינִים.

הַדּוֹרֵשׁ שְׁלוּמָךְ בְּאַהֲבָה רַבָּה מְאֹד...

ו' תרסב.

בְּעִזְרַת הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ, מוֹצֵאֵי-שִׁבְת-קַדְשׁ לְסִדֵּר אַחֲרֵי-קְדוּשִׁים ה'תשמ"ה.

שְׁלוֹם וּבִרְכָה לִידֵידי הַיָּקָר לִי מְאֹד מְאֹד, צְמוּד בְּפִנְיָמִיּוֹת לְבָבִי לְטוֹב כָּל הַיָּמִים, שׁוֹתָה מִיָּמֵי הַנַּחַל, נַחַל נוֹבֵעַ מְקוֹר חֲכָמָה, זְכוּתוֹ יִגַּן עֲלֵינוּ ... גְּרוֹ יֵאִיר וְיִזְרַח לְנִצְחָה נְצָחִים.

אֶת מִכְתְּבְּכֶם לְנִכּוֹן קַבְּלָתִי, וּמְאֹד מְאֹד שִׁמְחָתִי.

חֲמַדַּת לְבָבִי! רְאֵה לְכַתֵּב לִי בְּכָל פַּעַם מִכְתָּב, וְעַל-כָּל-פָּנִים
שֶׁלִּבְל יַחֲסֹר לְךָ שָׁבוּעַ אֶחָד, וּמִמָּשׁ תַּחֲיִינִי.

תֹּאמֶר לְאַבִּיךָ, שְׂיִהְיֶה שְׂמֵחַ מְאֹד עַל שְׂזִכָּה אוֹתָם עִם בֶּן יֶקֶר
כְּזֶה ... גֵּרוֹ יֵאִיר, הוּא עוֹזֵר לִי הַרְבֵּה מְאֹד מְאֹד, כִּי בְּכָל שָׁבוּעַ הוּא
כּוֹתֵב מֵה שְׂאֲנוּ מְדַבְּרִים בְּלֵיל שַׁבָּת, וּבְשַׁבַּת בְּבִקְרָה בְּסִפּוּרֵי-מַעֲשִׂיֹת,
וּבִסְעָדָה ג', וּבְמַלְוֶה מְלָכָה. וַבִּנּוֹ ו"ל אָמַר (תַּיִי-מוֹהַר"ן, סִימָן שֹׁסז):
בְּשַׁעֲרֵה שְׁנַתְקָרַב ר' גִּתָּן אֵלָיו, אָמַר אָז: בְּרוּךְ הַשֵּׁם, שֶׁהֲזַמִּין לִי רֵךְ
בְּשָׁנִים אֶחָד, שֶׁאֶפְלוּ דַבּוּר אֶחָד מְדַבְּרֵי לֹא יִהְיֶה נֶאֱבָד עוֹד. וּבְרוּךְ
הַשֵּׁם, אַחִיךָ, גֵּרוֹ יֵאִיר, הוּא אֶחָד מֵהֶם, כִּי חֲסַדֵי הַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ, גַּם
אוֹתִי זָכָה הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא לְבַנֵּי הַנְּעוּרִים, שְׁפוֹתָבִים אֶת כָּל מֵה
שְׂאֲנִי אוֹמֵר וּמְדַבֵּר, וּתְהַלֵּה לְהַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ, הַרְבֵּה טוֹב אֲסַפּוּ עַד
עַכְשָׁיו.

רְאֵה, אֶהוּבִי, אַחִי הַיֶּקֶר! לִהְיוֹת חֲזָק בְּנִקְדַּת הַשְּׂמֵחָה, וְאִף
שְׁעוֹבֵר עֲלֶיךָ מֵה שְׁעוֹבֵר, אַל תַּנִּיחַ אֶת הַשְּׂמֵחָה מִמֶּךָ פָּרְגַע, כִּי
הַשְּׂמֵחָה הִיא יְסוּד וְעִקָּר הַכֹּל בְּעִבּוּדַת הַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ. וַבִּנּוֹ ו"ל אָמַר
(לְקוּטִי-מוֹהַר"ן, חֶלֶק ב', סִימָן כד), שֶׁכָּל הַמַּחְלוֹת וְהַחֲלָאִים שְׂאָדָם סוֹבֵל,
הֵם רַק מַחְמַת קַלְקוּל הַשְּׂמֵחָה, וּכְשֶׁאָדָם בְּשְׂמֵחָה, אֲזִי זוֹכֵה לְרַפּוּאָה
שְׁלֵמָה.

עַל-כֵּן רְאֵה, אֶהוּבִי, אַחִי! לִהְיוֹת מְאֹד חֲזָק בְּנִקְדַּת הַשְּׂמֵחָה,
וְהַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ יַעֲזֹר לְךָ, שְׂתִהְיֶה תָּמִיד בְּשְׂמֵחָה, וְתַמְשִׁיךְ אֶת הַשְּׂמֵחָה
בְּבֵית, כְּמוֹ שְׂאֲמְרוּ חַכְמֵינוּ הַקְּדוֹשִׁים (רֵאשׁ הַשָּׁנָה ו:): אִשָּׁה — בְּעֵלָה
מְשֻׂמָּחָה. וְתַשְׂמַח אֶת הַיְלָדִים. וּבְכֹל, שֶׁכָּל הָאוִירָה בְּבֵית תִּהְיֶה רַק
אוִירָה שֶׁל שְׂמֵחָה, אֲשֶׁר מִי שְׂיַכְנֹס לָשֵׁם, יִרְגִישׁ תַּכְּף-וּמְיָד בֵּית שֶׁל
שְׂמֵחָה, אֲשֶׁר הַשְּׂכִינָה שְׂרוּיָה רַק בְּמָקוֹם שֶׁל שְׂמֵחָה.

הַדּוֹרֵשׁ שְׁלוֹמָךְ בְּאַהֲבָה רַבָּה מְאֹד...

אֲנִי לְרֵאוֹתְךָ תַּכְּף-וּמְיָד אַחַר הַחֵג כְּשֶׁאֲשַׁבּוֹת שְׂתִי שַׁבָּתוֹת
בְּאַרְצֵנוּ הַקְּדוֹשָׁה.

ו' תרסג.

בְּעִזְרַת הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ, מוֹצְאֵי־שִׁבְת־קֹדֶשׁ לְסֹדֵר אַחֲרֵי קְדוּשִׁים ה'תשמ"ה.

שְׁלוֹם וּבְרָכָה וְכֹל טוֹב סָלָה יִגִּיעוּ וַיִּרְדְּפוּ אֶל אֶהוֹבֵי, אַחֵי הַיְקָר
לִי מְאֹד מְאֹד, שׁוֹתֵה מִימֵי הַנַּחַל, נַחַל נוֹבֵעַ מְקוֹר חֲכָמָה, זְכוּתוֹ יִגֵּן
עֲלֵינוּ ... גֵּרוֹ יֵאִיר וַיִּזְרַח לְנֵצַח נְצָחִים.

מְאֹד מְאֹד אֲנִי מִשְׁתַּוְּקֵק לְשִׁמְעַ מִמֶּךָ, רְאֵה לְכַתֵּב לִי מִכְּתָב אֶחָד
עַל־כָּל־פְּנִים פַּעַם בְּשָׁבוּעַ, וְתַרְשֵׁם בַּפְּרָטִיּוֹת הַיְכָן הַיִּיֵת וְהַיְכָן הַפְּצָת
אֶת הַסְּפָרִים, וּמִמָּשׁ תַּחֲיִינִי.

חֲמִדַת לְבָבִי! אֲסוּר לָךְ לִפְלֵ בְדַעְתְּךָ בְּשׁוּם אִפֶּן שֶׁבְּעוֹלָם כָּלֵל,
כִּי אַתָּה גְּדוֹל מְאֹד מְאֹד בְּעֵינָיו יִתְבָּרַךְ, וְכֵן כָּל בֵּר יִשְׂרָאֵל מְאֹד מְאֹד
חָשׁוּב בְּעֵינָיו יִתְבָּרַךְ, וּכְבֹר יְדוּעַ אֶצְלָנוּ דְבוּרוֹ שֶׁל רַבְּנוּ ז"ל:
כְּשֶׁאָדָם עוֹשֶׂה כֶּף בְּיָדוֹ, נַעֲשֶׂה כֶּף בְּכָל הָעוֹלָמוֹת, וּכְשֶׁעוֹשֶׂה כֶּף
בְּיָדוֹ נַעֲשֶׂה כֶּף בְּכָל הָעוֹלָמוֹת. וְאָמַר רַבְּנוּ ז"ל: אִם יִגְלוּ אֶת
פְּנִימִיּוֹת הָאָדָם, הֵיוּ רוֹאִים אֵיךְ בְּכָל גֵּיד וְגֵיד מִגִּידוֹ תְלוּיִים אֶלְפֵי
אֶלְפִים וְרַב רַבּוֹת עוֹלָמוֹת (עֵינֵי חַיִּי־מוֹהַר"ן, סִימָנִים: תַּקָּד, תַּקָּה).

חֲמִדַת לְבָבִי! רְאֵה לְחַזֵּק אֶת עֲצָמֶךָ וּלְחַזֵּק אֶת כָּל בֵּר יִשְׂרָאֵל,
וְתַפְיֵן אֶת הַסְּפָרִים בְּיָתֵר שְׂאֵת וּבְיָתֵר עוֹ, וּבְזִכּוֹת הַזֹּאת שֶׁתִּזְכֶּה
לְקַרֵּב רְחוּקִים עַל־יְדֵי הַפְּצַת הַסְּפָרִים — תִּזְכֶּה לְהוֹלִדָּה, לְהוֹלִיד
בָּנִים וּבָנוֹת, כְּמוֹ שֶׁאָמַר רַבְּנוּ ז"ל (לְקוּשֵׁי־מוֹהַר"ן, חֶלֶק א', סִימָן נג),
שֶׁעַל־יְדֵי שֶׁמְקַרְבִּים בְּנֵי אָדָם לְעַבּוֹדַת הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ — נִשְׁלֵם דַּעְתּוֹ,
וְזוֹכֶה לְהָא (אוֹת ה'), וְעַל־יְדִיָּהּ בָּא הוֹלִדָּה, עֵינֵי שָׁם.

אַקוּהָ לְהַקְדוּשׁ־בְּרוּךְ־הוּא לְהַתְרַאוֹת עִמָּךְ בְּקָרוֹב.

הַדּוֹרֵשׁ שְׁלוֹמֶךָ בְּאַהֲבָה רַבָּה מְאֹד...

רמב אָשֶׁר ו' תרסד בַּנְחַל
ו' תרסד.

בְּעֶזְרַת הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ, יוֹם רֵאשׁוֹן לְסֵדֶר אָמֹר, ז' אִיר ה'תשמ"ה.

שְׁלוֹם וּבְרָכָה וְכָל טוֹב סְלָה, יִגִּיעוּ וַיִּרְדְּפוּ אֶל הַיָּקָר וְהַנֶּעֱלָה,
שׁוֹתָה מִימֵי הַנַּחַל, נַחַל נוֹבַע מְקוֹר חֲכָמָה, זְכוּתוֹ יִגַן עָלֵינוּ ... גֵּרוּ
יֵאִיר וַיִּזְרַח לְנֹצַח נֹצְחִים.

אֶת מַכְתָּבְךָ לְנִכּוֹן קִבַּלְתִּי.

וּמֵאֵד מֵאֵד שְׂמַחְתִּי לְשִׁמְעַע אִיךָ שְׂאֵתָה מַחְזִיק עֲדִין בְּתַמָּךְ, עַל
אִךְ כָּל הַהֶסְתּוֹת וְהַפְתּוּיִים שְׂאֵתָה שׁוֹמֵעַ נִגְדָנוּ, עִם כָּל זֹאת אֵתָה
חִזֵּק בְּנִקְדַת הָאֵמֶת כְּפִי שְׂקִבַּלְתָּ בְּ"הֵיכַל-הַקֹּדֶשׁ", אֲשֶׁרִיךָ וְאֲשֶׁרִי
חֻלְקָךְ!

חֲמַדַּת לְבָבִי! תִּדְעַ, כִּי כָּל הַמַּכְתָּבִים שְׂאֵנִי מְקַבֵּל, אֵינִי מְרָאָה
אוֹתָם לְשׁוֹם בְּרִיָּה בְּעוֹלָם, תִּכְרַף-וּמִדָּ בְּקִרְאִי אֶת הַמַּכְתָּב, אֲנִי קוֹרֵעַ
אוֹתוֹ לְגִזְרִים, אִיךְ לְפַעֲמִים כְּשֶׁאֶחָד כּוֹתֵב מַכְתָּב, אִיךְ שְׂסַפֵּר אֶחָד
מִסְפָּרֵינוּ הַחֲדָשִׁים הַחֲזִיָּה אוֹתוֹ וְהַצִּיל אֶת חַיָּו, אֲזִי אֲנִי מוֹחֵק אֶת
שְׁמוֹ, וּמְרָאָה אֶת זֶה לְבַחֲוֹרִים הַמְפִּיצִים אֶת סִפְרֵי רַבֵּנוּ ז"ל. כִּי עֲלֶיךָ
לְדַעַת, אֲשֶׁר הַעֲנִין שֶׁל הַפְּצָה הוּא עֵסֶק הַכִּי קֶשֶׁה, כִּי סוֹבְלִים
בְּזִיוֹנוֹת וּשְׂפִיכוֹת דָּמִים, וְעַל-כֵּן הֵם צְרִיכִים הַתְּחַזְּקוֹת, כִּי הַרְבֵּה
פְּעָמִים נִדְמָה לְאָדָם, כְּאֵלוֹ אֵינוֹ פּוֹעֵל כָּלָל, וּבְזֶה שְׂאֵנִי מְרָאָה לָהֶם
כְּמָה מַכְתָּבִים, אִיךְ שְׂבִנִי-אָדָם כּוֹתֵבִים שְׂהַסְפֵּר הַזֶּה הַצִּיל אֶת
חַיֵּיהֶם, וְרָצוּ לְאֵבֶד עֲצָמָם לְדַעַת וְחֲזָרוּ בְּתִשׁוּבָה וְכִדּוּמָה וְכו', וְכו',
כְּשֶׁהֵם רוֹאִים מַכְתָּבִים כְּאֵלוֹ, זֶה נוֹתֵן בָּהֶם יוֹתֵר חִזּוֹק וְאִמּוּץ לְעֵסֶק
בְּהַדְפָּסָה, אֲבָל אִיךְ פֶּעַם אֵינִי מְרָאָה מַכְתָּבִים פְּרָטִיִּים לְשׁוֹם בְּרִיָּה
שְׂבַעֲוֹלָם כְּנ"ל.

אִיךְ שְׂלֵאֲחֲרוֹנָה עַל-יְדֵי הַקּוֹנְטְרַסִּים הַחֲדָשִׁים שְׂזָכֵנוּ לְהַדְפִּיס
— נִתְרַבָּה הַדָּאָר, וּבְכָל יוֹם אֲנִי מְקַבֵּל מַכְתָּבִים רַבִּים בְּדָאָר מְכָל
חֻלְקֵי הָעוֹלָם, עַד שְׂכַמְעַט אִי אֶפְשָׁר לִי לְכַתֵּב אֶפְלוֹ לְשִׁלִּישׁ, אֲזִי
הַבַּחֲוֹרִים עוֹזְרִים לִי, אֲבָל אִיךְ אֶחָד אֵינוֹ רוֹאָה אֶת הַשֵּׁם לְמִי אֲנִי
כּוֹתֵב, כִּי דְבָרִים אֵלוֹ הֵם חֲתוּמִים אֲצִלִּי.

אָשֶׁר ו' תרסד בְּנַחַל רמג

על-כן אין לך מה להתפחד כלל, כי כל דבר פְּרָטִי שְׁאָדָם כּוֹתֵב לי אוּ מְסַפֵּר לי, זֶה נִשְׁאָר בְּדַרְךְ סוּד, וּמָה גַם, שְׁגַם אֶצְלִי אָנִי מִשְׁכִּיחוּ מִדַּעַתִּי, בְּאִפְסוֹן שְׁלֹא יִתְבַּלְבַּל זֶה שְׁסִפֵּר לי מָה שְׁעֵבֵר עָלָיו.

חֲמִדַת לְבָבִי! הִנֵּה קָרֵב וּבָא פֶּסַח שְׁנִי, אֲשֶׁר מִצְוָה זֶה לֹא נִתְּנָה עַל-יְדֵי מֹשֶׁה רַבֵּנוּ, עָלָיו הַשְּׁלוֹם, אֲלֵא עַד שְׁשֹׂאֲלוּ הַטְּמֵאִים (בַּמִּדְבָּר ט. ז): "לָמָּה נִגְרַע לְבַלְתִּי הַקְּרִיב אֶת קֶרְבֵּן הַשֵּׁם", וּמִגְלָה עַל זֶה מוֹהֲרֵנִי ת"ז לְנוֹרְאוֹת נִפְלְאוֹת, אִיךְ שְׁבִזָּה מְרַמְזִים, שְׂאִין שׁוֹם יְאוּשׁ בְּעוֹלָם כָּלֵל, כִּי אֶפְלוּ מִי שֶׁהוּא טָמֵא אוּ בְּדַרְךְ רְחוּקָה מְאֹד מִהַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ, וְאִינוּ יְכוּל לְהַקְרִיב אֶת קֶרְבֵּן הַשֵּׁם בְּמוֹעֵדוֹ, שְׂאִינוּ זוֹכֵה לְעֵבֵד עֲבוּדָתוֹ תָּמִיד כְּסֹדֵר בְּמוֹעֵדוֹ וּבְזִמְנוֹ פְּרָאוּי לְאִישׁ יִשְׂרָאֵל, אַף-עַל-פִּי-כֵן אִינוּ מֵיֵאֵשׁ עֲצָמוּ מִחֲמַת זֶה, וְהוֹלֵךְ אֶל הַצְּדִיק הַאֲמֵת, שֶׁהוּא מֹשֶׁה, לְדַרְשׁ אֶת הַשֵּׁם, וְשׁוֹאֵל וּמִבְקֵשׁ: "לָמָּה נִגְרַע לְהַקְרִיב אֶת קֶרְבֵּן הַשֵּׁם, אַף-עַל-פִּי שְׁטֵמַאתִי אֶת נַפְשִׁי וְנִתְרַחַקְתִּי מִמֶּנּוּ יִתְבָּרֵךְ, אַף-עַל-פִּי-כֵן אָנִי שׁוֹאֵל עֲצָה מִמֶּךָ הַצְּדִיק הַאֲמֵת, אִיךְ לְהִתְקַרֵּב לְהַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ, כִּי בּוֹדְאֵי יֵשׁ עֲצָה גַם בְּשִׁבְלֵי אִיךְ לְהִתְקַרֵּב לְהַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ". וְאַף-עַל-פִּי שֶׁהָאִישׁ הוּא טָמֵא וּבְדַרְךְ רְחוּקָה מִהַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ, אֲזִי הַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ מְלֵא רַחֲמִים וּמְרַחֵם עָלָיו, וּמִשְׁפִּיעַ שְׁפַע לְצְדִיק, וְהַצְּדִיק מִשְׁפִּיעַ עָלָיו תּוֹרָה, וּבְזִכּוֹת הַתּוֹרָה הוּא זוֹכֵה גַם-כֵּן לְשׁוֹב בְּתִשׁוּבָה, שֶׁזֶה כָּל הַפְּרָשָׁה שֶׁל פֶּסַח שְׁנִי, שֶׁנִּתְּנָה דִּיקָא עַל-יְדֵי שְׂאֵלַת הַטְּמֵאִים שְׁשֹׂאֲלוּ "לָמָּה נִגְרַע"; כִּי בִזָּה שֶׁהָאָדָם מִחֲפֵשׁ וּמִבְקֵשׁ אַחֲרָיו יִתְבָּרֵךְ, וְצוּעֵק וְשׁוֹאֵל: "אֵיִה, אֵיִה, אֵיִה מְקוֹם כְּבוֹדוֹ", בִּזָּה עוֹלָה לְתַכְלִית הָעֲלִיָּה. וּכְמוֹ-כֵן בִּזָּה שְׁאָדָם בָּא לְצְדִיק שֶׁהוּא בְּחִינַת מֹשֶׁה, וְאוֹמֵר לוֹ: "לָמָּה נִגְרַע, אַף שְׁחַטָּאתִי, עֲוִיתִי, פָּשַׁעְתִּי, עִם כָּל זֹאת לָמָּה נִגְרַע, לָמָּה אָנִי צָרִיךְ לְהִיּוֹת כָּל-כָּף רְחוּק מִהַקְדָּשָׁה", וּבִזָּה הַצְּדִיק מִשְׁפִּיעַ עָלָיו שְׁפַע גְּדוֹל, וּמֵאִיר לוֹ גַם בְּעֵמֶק הַחֹשֶׁךְ (עֵינֵי לְקוּטֵי-הַלְכוֹת, גְּבִיַת חוֹב מִהִתּוֹמִים, הִלְכָה ג', אוֹת י"ח; וּבְלְקוּטֵי-מוֹהֲרֵן, חֶלֶק ב', סִימָן יב).

חֲמִדַת לְבָבִי! רְאֵה לְחִזֵּק אֶת עֲצָמֶךָ, שְׂאֵתָה עַדִּין עוֹד בְּתַמָּךְ, וְשׁוֹתָה מִיְמֵי הַנַּחַל נוֹבַע מְקוֹר חֲכָמָה, כְּפִי שְׁקַבְּלַת בְּ"הֵיכַל-הַקְּדוֹשׁ", וּבִזָּה רְאוּי לָךְ לְשִׁמְחַת כָּל יְמֵי חַיֶּיךָ.

רמד אָשֶׁר ו' תרסה בנחל

נא ונא להתמיד בהתבודדות בכל יום, לדבר עמו יתברך, ולספר לפניו יתברך את כל אשר עובר עליך, וזה בנדאי יועיל לך לצאת מהבץ והחשך שנפלת, ותזכה להאיר שכינת עזו בעולם.

הדורש שלומך באהבה רבה...

ו' תרסה.

בעזרת השם יתברך, יום ראשון לסדר אמר, ז' איר התשמ"ה.

שלום וברכה וכל טוב סלה יגיעו וירדפו אל ידי היקר לי מאוד, שותה מימי הנחל, נחל נובע מקור חכמה, זכותו יגן עלינו ... גרו יאיר ויזרח לנצח נצחים.

את מכתבכם לנכון קבלתי, ומאד שמחתי לשמע הטוב ממך.

חמדת לבבי! ראה לחזק את עצמך בכל מיני אפנים שבעולם, ואל תניח את הרצון, כי רבנו ז"ל גלה לנו את מעלת הרצון, שהוא עולה עד אין סוף, כל זמן שהאדם חזק ברצונות חזקים לחזר אליו יתברך, יש לו ספויים לתקן את הכל, ולעלות לרום גבהי מרומים, ותקף-ומיד כשעוזב את רצונו, אזי הוא אבוד לגמרי.

על-כן ראה לחזק את עצמך בכל מיני אפנים שבעולם ברצונות ובכסופין חזקים, ומכל שכן כשתזכה להוציא את הרצונות מפיה, אין לשער ואין לספר מעלת הענין הזה, כמובא (בלקוטי-מוהר"ן, חלק א', סימן לא), עין שם.

מה אמר לך, ידידי היקר! ראוי לנו לשמח מאד מאד על נעם חלקנו, אשר בנחל שם גורלנו. עכשו הם ימי הספירה, שבהם אנו עוסקים לתקן את כל מיני צמצומים שעוברים על האדם, כי מובא בכתבי האר"י ז"ל, שבימי העמר נכנסים המחזין בכל מיני אפנים, כמו שאנו מזכירים חסד שבחוסד, גבורה שבחוסד, תפארת שבחוסד וכו' וכו', אחר-כך חסד שבגבורה, גבורה שבגבורה, תפארת שבגבורה וכו' וכו', אחר-כך חסד שבתפארת, גבורה שבתפארת,

אָשׁר ו' תרסה בנחל רמה

תפארת שבתפארת וכו' וכו', וכן כל השבע מדות, שבע פעמים שבע, והם כלל הצמצומים והבלבולים שעוברים על האדם במשך השנה; הינו, כי בליל פסח, אז מתחילה הארה על האדם, אור נפלא ונורא מאד מאד, ומתלהב בתשוקה עצומה לחזר אליו ותברך, כי אז נפתחו השמים, וזוכה לראות מראות אלקים, ואחר-כך ביום המחרת, נופל ממנו כל המחין, והוא נופל לגמרי, אזי מתחיל לילך לו המחין שלא כסדר, פעם בעליה ופעם בירידה, פעם חסד שבחסד, פעם גבורה שבגבורה, וכן בכל בחינה ובחינה מסתובב עמה באפן אחר. כי האדם צריך לתקן את הצמצומים האלה, עד שיזכה להגיע לקבלת התורה, שנה עקר השלמות, שהאדם זוכה להיות דבוק בו ותברך פנים בפנים, ולשמע כרוזין מלמעלה, וזוכה לקבל תורה מן השמים מפי הקדוש-ברוך-הוא. הינו כמו שהוא בכל שנה ושנה בליל פסח מתחילה הארה נפלאה מאד, ואחר-כך לוקחים ההארה, כך הוא אצל כל אדם כל ימות השנה, בתחלה כשזוכה להתקרב להצדיק, יש לו תשוקה עצומה להתעורר בתשובה אמתית, ומשתוקק מאד מאד אליו ותברך בהתלהבות עצומה מאד מאד, אבל אחר-כך לוקחין ממנו את כל התשוקה, עד שנדמה לו כי אבד מנוס ותקנה ממנו. ורב בני-אדם עוזבים את עצמם, אבל מי שזוכה להתקרב לצדיק האמת, שהוא הרבי האמתי (עין לקוטי-מורה"ן, חלק א', סימן ל'), שהוא יודע לצמצם צמצומים לתלמידיו, ומלביש בהם שכליות, איך להשיגו ותברך, אזי הוא מלמד אותם למודים כאלו שידעו, אף שיש ירדות המחין ונפילות הדעת, שגם-כן אסור להתיאש ולפל בדעתו, אדרבה, דיקא מקטנות המחין מגבורה שבחסד, גבורה שבגבורה, גבורה שבתפארת, גבורה שבנצח, גבורה שבהוד, גבורה שביסוד, גבורה שבמלכות, מכל הגבורות האלו שבמלכות, שיהפך ויעשה את זה חסדים, כי זה בחינת השבעה חסדים שנמשכים בימי הספירה, כי העקר מכל הצמצומים — לחזר למדת החסד. הינו אם צריך להרגיל את עצמו לא לפל בדעתו אפלו מתקף הקטנות והירידות, שימשך עליו רק חסדים, וידע שהקדוש-ברוך-הוא מלא רחמים, ומרחם על בריותיו.

רמו אָשֶׁר ו' תרסו בַּנְחָל

על-פֶּן רָאָה, אָהוּבִי, אָחִי הַיָּקָר, לְחַזֵּק אֶת עֲצָמֶךָ, וְאֵל תִּפֹּל
בְּדַעְתְּךָ בְּשׁוּם אַפֵּן שֶׁבְּעוֹלָם, וְאִז תִּרְאֶה נִפְלְאוֹת רַבּוֹת.

הַהִכָּרַח לִי לְקַצֵּר מְרַב טְרֻדוֹתַי עִכְשָׁנוּ, אֲקַנֶּה לְהַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא
עוֹד לְהִתְרַאוֹת עִמָּךְ פָּנִים אֶל פָּנִים.

מִי יִתֵּן, שֶׁתַּעֲשׂוּ קְבוּץָּךְ עַל רֹאשׁ הַשָּׁנָה הַזֶּה בְּעִיר
מֵאַנְטְשֶׁעֶסְטֶער, אִם לֹא נִזְכָּה לְהִיּוֹת בְּצִיּוֹן רַבְּנוּ ז"ל.

הַדּוֹרֵשׁ שְׁלוֹמְךָ בְּאַהֲבָה רַבָּה מְאֹד...

ו' תרסו.

בְּעִזְרַת הַשָּׁם יִתְבָּרַךְ, יוֹם רֵאשׁוֹן לְסֵדֶר אָמֵר, ז' אִיִּר ה'תשמ"ה.

שְׁלוֹם וּבִרְכָּה וְכֵל טוֹב סָלָה יִגִּיעוּ וְיִרְדְּפוּ אֶל הַיָּקָר וְהַנְּעֻלָּה ...
גִּירוֹ יְאִיר.

מִכְתָּבְךָ הַמְּלֵא מְרִירוֹת — לְנִכּוֹן קִבְּלָתִי.

מָה אָמַר לְךָ, חֲמֻדַּת לְבָבִי! רַבְּנוּ ז"ל מְגַלֶּה לָנוּ (לְקוּטִי-מוֹהֲר"ן,
חֵלֶק א', סִימָן עב), שֶׁהַיָּצָר הָרַע נִדְבֵק בְּאָדָם עַל-יְדֵי מַחְשָׁבוֹת זְרוֹת
וְהַרְהוּרִים רָעִים, עַד שֶׁנִּכְנָסִים בּוֹ דְּמִיוֹנוֹת, וְקָשָׁה לוֹ מְאֹד לְהִנְצֵל
מִזֶּה. וְרוֹאִים בְּגִי-אָדָם, שֶׁבְּכֹל מָה שֶׁעוֹבֵר עָלֵיהֶם זוֹרְקִים רֹאשׁם
לְכָאן וּלְכָאן, וְאֵין זֶה מוֹעִיל. אוֹמֵר רַבְּנוּ ז"ל: הַעֲצָה לְזֶה — לְקַדֵּשׁ
וּלְטַהֵר עֲצָמוֹ, וְלִבּוֹא אֶל הַצַּדִּיק הָאֲמֵת, וְהוּא יִתֵּן לוֹ עֲצָה אֵיךְ לְצִאת
מִהַדְּמִיוֹנוֹת וְהַמַּחְשָׁבוֹת זְרוֹת, אֲשֶׁר מְעִיקוֹת וּמְצִיקוֹת לוֹ; כִּי אֵין
עוֹד דָּבָר שֶׁפֶל-כֶּף שׁוֹבֵר אֶת הָאָדָם כְּמוֹ הַדְּמִיוֹנוֹת. וְאוֹמְרִים חֲכָמֵינוּ
הַקְּדוּשִׁים (יְרוּשָׁלַיִם שִׁבְתָּ עֵה.) עַל הַפְּסוּק (דְּבָרִים ז, טו): "וְהִסִּיר הַנְּי"ה
מִמֶּךָ כָּל חֲלִי" — זֶה הַרְעִיּוֹן; הַדְּמִיוֹנוֹת הָרָעִים הוֹרְסִים אֶת כַּחַ
הָאָדָם, עַד שֶׁיֵּשׁ בְּגִי-אָדָם שְׂיוּצָאִים מִדַּעְתָּם מְכֹל אֲשֶׁר עוֹבֵר עָלֵיהֶם.
וְאוֹמֵר רַבְּנוּ ז"ל: הַצַּדִּיק וְהַחֲכָם הָאֲמֵת הוּא נוֹתֵן עֲצָה. וְלִכֵּן מִי
שֶׁעוֹבֵר אֶת הַסֶּבֶל הַזֶּה שֶׁל מַחְשָׁבוֹת זְרוֹת וְהַרְהוּרִים רָעִים, עָלָיו
לְהִרְגִיל עֲצָמוֹ לְלַמֵּד בְּכֹל יוֹם אֶת הַמְּאָמֵר בְּלְקוּטִי-מוֹהֲר"ן, חֵלֶק א',

אָשֶׁר ו' תרסז בְּנַחֵל רמז

סִימָן ע"ב, וּבְמֵאָמֶר זֶה רַבְּנוּ ו' לְנוֹתֵן עֲצוֹת נוֹרָאוֹת וְנִפְלְאוֹת אֵיךְ לְצִאֵת מִן הַדְּמִיוֹנוֹת, וּכְדָאֵי גַם לֹמֵר עַל זֶה אֵת הַתְּפִלָּה מ' לְקוּטֵי-תְפִלוֹת" הַשֵּׁנִית לְתוֹרָה זוֹ, וְכֹל יוֹם וַיּוֹם לְלַמֵּד אֵת הַתּוֹרָה ע"ב, וְלֹמֵר עֲלֶיהָ הַתְּפִלָּה מ' לְקוּטֵי-תְפִלוֹת", וְאִזּוֹ יִפְטֹר מִהַצָּרוֹת שֵׁשׁ לוֹ בְּעִנְיַי מַחֲשָׁבוֹת זְרוֹת וְהִרְהוּרִים רְעִים.

אָקוּהָ שְׁתַּבִּין וּתְצִית לְמַעֲשֵׂהָ.

הַדּוֹרֵשׁ שְׁלוֹמָךְ...

ו' תרסז.

בְּעִזְרַת הַשָּׁם יִתְבָּרֵךְ, יוֹם שְׁנֵי לְסֵדֶר אָמֹר, ח' אֵיךְ ה'תשמ"ה.

שְׁלוֹם וּבִרְכָה אֶל הָאֲבֵרָה הַיְקָר ... גֵּרוֹ יֵאִיר וַיִּזְרַח.

מִכְתָּבְךָ עִם הַמְּעוֹת לְהַדְּפָסָה — לְנִכּוֹן קַבְּלָתִי, וּתְבָרֵךְ מִפִּי עֲלִיּוֹן.

אוֹדוֹת שְׁאֵלְתְךָ וְכו', עַל אֲדָם לְהַרְגִיל עֲצֻמוֹ לְהִסְתַּפֵּל בְּכָל דְּבָר בְּמָה שְׁמַחְיָה אֵת זֶה הַדְּבָר, וְאֵיךְ הוּא קָיָם וּמִי מְהִיָּה אוֹתוֹ, וְלִהְיֶתבוֹגֵן הַיָּטֵב שֶׁהַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא מְמַלֵּא כָּל עֲלָמִין וְסוֹבֵב כָּל עֲלָמִין וּבְתוֹךְ כָּל עֲלָמִין, וְהוּא יִתְבָּרֵךְ מִחְיָה אֵת הַדְּבָר הַזֶּה. וְלִכֵּן כְּשֶׁאֲדָם יִסְתַּפֵּל עַל הַשֶּׁכֶל שֶׁבְּכָל דְּבָר, עַל הַחַיּוֹת אֲלֵקוֹת הַמְּחִיָּה אֵת הַדְּבָר הַזֶּה, כְּמוֹ שְׁכָתוּב (נְחֻמָּה ט, ו): "וְאֵתָה מְחִיָּה אֵת כָּל־ם", עַל-יְדֵי-זֶה נִקְשֶׁר אֶל הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא; כִּי אֲדָם צָרִיךְ לִידַע, שְׂדוּמָם, צוּמָח, חֵי, מְדַבֵּר, כָּל מָה שְׂרוּאָה, זֶהוּ לְבוֹשׁ לְגַבִּי אֵין סוּף בְּרוּךְ הוּא, וְזוֹ מְדַרְגַּת הַצְּדִיקִים, שְׁמִסְתַּכְּלִים תָּמִיד מִה שֶׁתַּחַת הַלְבוּשׁ, לֹא בְּבִרְיָאָה בְּעֲצָמָה אֲלֵא עֲמַק יוֹתֵר, וְלִכֵּן מֵאִיר לָהֶם הַמַּחַ כְּשֶׁמֶשׁ בְּצַהָרִים, כְּמוֹ שְׁכָתוּב (מְשָׁלִי ד, יח): "וְאֵרַח צְדִיקִים כְּאוֹר נֶגְהָ"; כִּי מִסְתַּכְּלִים עַל הַשֶּׁכֶל שֶׁבְּכָל דְּבָר, וְעַל הַחַיּוֹת אֲלֵקוֹת שְׁחִבּוּיָהּ בּוֹ. וְלִכֵּן שֶׁכ"ל זֶה רָאשֵׁי תְבוֹת: (אֵיכָה ב, יט) "שׁ־פְּכִי כְּמִים ל'בֶּךְ", כְּשֶׁהַיְהוּדִי מוֹצֵא אֵת הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא בְּכָל פֶּרֶט בְּעוֹלָם,

ובְּכָל הָעוֹבֵר עָלָיו מְדוּמָם, צוֹמֵחַ, חַי, מְדַבֵּר, לִידַע מִי מַחֲיָה אֶת הַדָּבָר הַזֶּה, סִימָן שֶׁהִגִּיעַ לְתַכְלִית הַבְּרִיאָה.

ואוֹדוֹת שְׁאֵלְתָךְ וְכוּ', אָדָם צָרִיף לִידַע, שְׂזוֹ עֲבוֹדָתוֹ כָּל הַחַיִּים, שְׂיֵשׁ לְעַתִּים יְרִידוֹת, וְאַחֲר־כֵּן עֲלִיּוֹת וְכוּ', וּכְמוֹ שֶׁפָּתוּב (בְּרֵאשִׁית א, ה): "וַיְהִי עָרֶב וַיְהִי בֹקֶר יוֹם אֶחָד", אִיךָ נֶעֱשֶׂה יוֹם אֶחָד? כְּשֵׁי שֶׁקָּדָם חֲשָׁף וְאַחֲר־כֵּן אֹר, בְּרִישָׁא חֲשׂוּכָא וְהָדָר נְהוּרָא (שְׁבַת עז:), כֵּן כֵּן בְּרָא הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא אֶת הַבְּרִיאָה, כִּי תַעֲנוּג תְּמִידִי אֵינִי תַעֲנוּג, וְלִכֵּן כְּשִׁיחֻדִי נִכְנָס בְּעֲבוֹדַת הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ, מִתְחִיל לְהֵאִיר לוֹ, וְאַחֲר־כֵּן מִחֲשִׁיף לוֹ, וְאִם אֵין לְאָדָם שְׂכָל — הוּא בּוֹרַח, אֲבָל אִם בַּר דַּעַת הוּא, יוֹדַע שְׂגָם בַּחֲשָׁף נִמְצָא הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, כַּמּוּכָא (לְקוּטִי-מוֹהַר"ן, חֵלֶק א', סִימָן קטו), שְׁנֵה מַה שֶׁפָּתוּב אֲצֵל מִשָּׁה רַבְּנֵי (שְׁמוֹת כ, יח): "וּמִשָּׁה נִגַּשׁ אֶל הָעֶרְפֶּל אֲשֶׁר שָׁם הָאֱלֹקִים", כִּי מִי שְׂאֵינִי יוֹדַע מִזֶּה — רוּאָה עֶרְפֶּל וּבּוֹרַח, שְׁנֵה: "וַיַּעֲמֵד הָעַם מֵרְחוֹק", אָדָם חוֹשֵׁב: "הִנֵּה הִתְחַלַּתִּי לְהִכָּנֵס בְּעֲבוֹדַת הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ וְאֵינִי נוֹפֵל, נִחֲשָׁף לִי הָאֹר", אֲזִי נְסוּג, אֲבָל מִשָּׁה הַצַּדִּיק הֵאֱמַת נִגַּשׁ אֶל הָעֶרְפֶּל אֲשֶׁר שָׁם הָאֱלֹקִים, וַיֹּדַע, אֲשֶׁר לְמָה יֵשׁ לִי חֲשָׁף? כִּי צָרִיף לְהִיּוֹת אֹר בְּכָל פַּעַם, וְלִכֵּן הִנֵּה מִתְחִיל חֲשָׁף, וְאֵינִי מִתְחִיל לְרוּץ אֶל הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, וְלִקְיָם מִצּוּוֹת וּלְהִתְבּוֹדֵד, וְהִנֵּה שׁוֹב חֲשָׁף, וְהִנֵּה שׁוֹב אֹר וְחוֹזֵר חֲלִילָה; מִי שֶׁחֲזַק בְּזֵה — יִזְכֶּה לְיוֹם אֶחָד, שְׂיֵאִיר לוֹ הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא אַחֲדוּתוֹ יִתְבָּרַךְ. אֲבָל זוֹ הַעֲבוֹדָה שְׂיֵשׁ לְכָל אָדָם מִשָּׁף כָּל חַיּוֹ, מִהַצַּדִּיק הַגְּדוֹל בְּיוֹתֵר עַד הָאָדָם הַפְּשׁוּט בְּתַכְלִית הַפְּשִׁיטוֹת, וְהַעֲקָר לֹא לְהִתְיַאֵשׁ וּלְהִמָּשִׁיף לַיִלֵף — בֵּין שֶׁחֲשָׁף לוֹ וּבֵין שֶׁאֹר לוֹ, עָלָיו לְהִיּוֹת חֲזַק בְּעֲבוֹדַת הַקְּדוֹשׁ, וְהִבֵּן.

הַדּוֹרֵשׁ שְׁלוּמָךְ...

ו' תרסח.

בעזרת השם יתברך, יום שני לסדר אָמֹר, ח' אִיר ה'תשמ"ה.

שְׁלוֹם וּבְרָכָה וְכָל טוֹב סָלָה יִגִיעוּ וַיִּרְדְּפוּ אֶל הַיָּקָר וְהַנֶּעֱלָה ...
נְרוּ יֵאִיר.

לְנִכּוֹן קַבְּלָתִי אֶת מַכְתָּבְךָ.

אודות שאלתך בענין אמירת שמות הצדיקים וכו', עקר שמות הצדיקים שגלה לנו רבנו ז"ל, שגורם שדוד הטבע, שדוד המערכה, זה רק להזכיר את שמותם, ובנדאי אם אדם יכול לאמרום כסדר — זה עושה פעולה גדולה מאד, כי על-ידי כך נתעורר בתשובה, כשמזכיר את השם של כל צדיק וצדיק, כל תנא ותנא, כל אמורא ואמורא, וכמו שאומר מוהרנ"ת ז"ל: כשמזכירים שם הצדיק, אז כל הצדיק נכלל ונתגלה; ברגע שמזכירים את רבי שמעון בר יוחאי, כבר נתגלה הזהר והתקונים שגלה, וכן כל תנא ונביא וכו', עם כל זאת אדם צריך להיות כל-כך רגיל בשמות הצדיקים שיחזור לעצמו עקרו של השמות, ויאמרו בעל-פה כפי מיטב זכרונו: אברהם, יצחק, יעקב, משה, אהרן, יוסף, דוד, שלמה, וכן שמות הנביאים, התנאים האמוראים, עד רבנו ז"ל. ולכן זהו דבר גדול לומר כל מיני שמות צדיקים בעת צרה, וזה יעשה לו שדוד הטבע, שדוד המערכה, ולא צריך להיות דיקא על-פי סדר, אלא כל מה שזוכר בעל-פה — יאמר, ובזכות זה יזכה לכל הישועות, והבן למעשה. הדורש שלומך באהבה רבה...

ו' תרסט.

בעזרת השם יתברך, יום שלישי לסדר אָמֹר, ט' אִיר ה'תשמ"ה.

שְׁלוֹם וּבְרָכָה וְכָל טוֹב סָלָה יִגִיעוּ וַיִּרְדְּפוּ אֶל כְּלָלִיּוֹת אֲנָשִׁי
שְׁלוֹמֵנוּ הַיָּקָרִים, "חסידי ברסלב", תלמידי "היכל-הקדוש", הו"ה
עליהם ישרה שכינתו תמיד.

הִנֵּה אָנוּ בְּעֲצוּמָם שֶׁל יָמֵי סְפִירַת הָעֹמֶר, אֲשֶׁר הֵם יָמֵי אָבֶל, שֶׁנִּפְטְרוּ בָהֶם עֲשָׂרִים וְאַרְבָּעָה אֶלֶף תְּלִמִידֵי רַבֵּי עֲקִיבָא, בְּאֲשֶׁר לֹא נִהְגוּ כְבוֹד זֶה בְּזֶה, וְלִכֵּן מֵתוּ כָּלֶם בֵּין פֶּסַח לְעֶצְרַת (יְבָמוֹת סב:). רַבֵּי עֲקִיבָא לָמַד עִם תְּלִמִידָיו מִצֻּוֹת עֲשֵׂה שֶׁל "וְאַהֲבַת לְרֵעֶךָ כָּמוֹךָ", הִינּוּ שְׂיֵהוּדֵי צָרִיף לְאַהֲבָה אֶת זִוְלָתוֹ כְּפִי שְׂאוּהֵב אֶת עֲצָמוֹ, וּבְרִגְעָה שֶׁהוּא שׁוֹנֵא אֶת הַזִּוּלָּת, בְּזֶה מוֹכִיחַ שְׂאִין לוֹ אֲמוּנָה בְּהַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא. כִּי כְּתוּב (וַיִּקְרָא יט, יח): "לֹא תִקֵּם וְלֹא תִטּוֹר אֶת בְּנֵי עַמֶּךָ וְאַהֲבַת לְרֵעֶךָ כָּמוֹךָ אֲנִי הָיִיתִי", תַּחֲלֶה יֵשׁ לָנוּ לְאוֹ, שְׂאָסוּר לְנִקְמָה בְּשֵׁנִי, וְאַחֲרֵי-כֵן יֵשׁ לָנוּ לְאוֹ שְׂאָסוּר לְנִטְרָה כְּלָפִיּוֹ, וְאַחֲרֵי-כֵן יֵשׁ מִצֻּוֹת עֲשֵׂה — וְאַהֲבַת לְרֵעֶךָ כָּמוֹךָ. אוֹמֵר רַבֵּנוּ ז"ל (לְקוּטֵי-מוֹהַר"ן, חֶלֶק א', סִימָן קסה): רֵעֶךָ זֶה גַם-כֵּן מִלְּשׁוֹן ר"ע, הִינּוּ כְּשֶׁעוֹבְרִים עַל הָאָדָם יִסּוּרִים, צָרוֹת וּמְרִירוֹת, עֲנָשִׁים קָשִׁים מִבְּעַל בַּחֲרִיָּה, עֲלִיו לְדַעַת, אֲשֶׁר 'כָּמוֹךָ' — כְּמוֹ שְׂאֵתָה הוּא, עֲדִין 'אֲנִי הָיִיתִי' — הוֹלֵךְ עִמָּךְ בְּרַחֲמִים; עַל הָאָדָם לְהִגִּיעַ לְבִטּוּל בְּזֶה, לְבִטּוּל עֲצָמוֹ לְגַמְרֵי לְהַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, שֶׁלֹּא יִהְיֶה אֲכַפַּת לוֹ שׁוּם דָּבָר, אֵינְנִי נוֹקֵם וְאֵינְנִי נוֹטֵר לְאַף אֶחָד שֶׁמְצַעֵר אוֹתִי, אֶלֶּא אֲנִי אוֹהֵב אֶת הַבּוֹרָא יִתְבָּרַךְ שְׁמוֹ בְּכָל לְבָבִי, בְּכָל נִפְשִׁי וּבְכָל מְאֹדִי, וְנֶאֱפְלוּ שְׁעוֹבֵר עָלַי מֵאִיזָה בְּעַל בַּחֲרִיָּה צָרוֹת וְיִסּוּרִים וּמְכַאוּבִים וּמְסִירוֹת וְהִלְשָׁנוֹת, אֲנִי בְּטוּחַ שֶׁהַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא יִטְפַּל בְּזֶה.

הִנֵּה מְצִינוּ, כְּשֶׁאָדָם הוֹרֵג אֶת הַזִּוּלָּת — חֲזִיב מִיָּתָה. נִשְׂאֵלָת הַשְּׂאֵלָה, הֲלֹא כָּל אֲשֶׁר קוֹרֶה בְּזֶה הָעוֹלָם זֶה בְּהַשְׁגָּחָה פְּרֻטִית, כִּי דָּבָר גָּדוֹל וְדָבָר קָטָן אֵינוֹ נֶעֱשֶׂה מִעֲצָמוֹ, אֶלֶּא בְּהַשְׁגָּחַת הַמַּאֲצִיל הָעֲלִיּוֹן, וְאִם פְּלוֹנֵי הַרְגָּה אֶת אֶלְמוּנֵי, סִימָן שֶׁהִיא צָרִיף לְהַהֲרִג, וּמִדּוּעַ, אִם-כֵּן, מִגִּיעַ לְפְלוֹנֵי מִיָּתָה עַל מַעֲשָׂיו? אֶלֶּא הֵן אֲמַת, שְׂבוּדָאֵי אֶלְמוּנֵי הִיא צָרִיף לְהַהֲרִג, וְכֵן נִקְבַּע מִלְּמַעְלָה, אָבֶל לָמָּה אֲתָה פְּלוֹנֵי, הִייתָ אֲתָה צָרִיף לְהִיּוֹת הַשְּׂלִיחַ, אֵינְנִי זֹאת אֶלֶּא שְׂאֵתָה רָשָׁע מְרָשָׁע, וְהַשְּׂלָם מְחִיר כְּבֹד עַל כָּךְ. וְכִמוֹ-כֵן יֵשְׁנוּ לְאוֹ "לֹא תִקֵּם" וְ"לֹא תִטּוֹר", אָסוּר לְשָׂמֵר שְׁנֵאָה וְאִיבָה לְזֶה שֶׁעֲשֵׂה לָךְ צָרוֹת, אֶלֶּא "וְאַהֲבַת לְרֵעֶךָ כָּמוֹךָ אֲנִי הָיִיתִי", תֵּאָהֵב אֶת הָרָע שֶׁבָּא לָךְ מִחֲבֶרֶךְ, כִּי תִדַּע אֲשֶׁר כָּמוֹךָ — כְּמוֹ שְׂאֵתָה הוּא, אֲנִי ה' עִמָּךְ, עֲדִין

הַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא הוֹלֵךְ עִמָּךְ בְּרַחֲמִים, אַךְ זֹאת תִּדְעַ, כִּי זֶה שְׁמִצִּיק לְךָ וּמִצְעֵרְךָ, יִקְבַּל אֶת עֲנָשׁוֹ בְּמִקְדָּם אוֹ בְּמֵאָחֵר.

וְזֹאת רְאִינוּ אֶצֶל תַּלְמִידֵי רַבֵּי עֲקִיבָא, שֶׁלֹּא רָצוּ לְקַבֵּל מִרְבָּם אֶת הַלְמוּד הַזֶּה, וְלֹא כִּבְדוּ זֶה אֶת זֶה, וְלָכֵן נִפְטְרוּ בְיָמֵים שְׁבִין פֶּסַח לְשָׁבוּעוֹת. וּמִדּוּעַ דִּיקָא בְיָמֵים אֵלּוּ? אֲלֹא עֹמֵר — זוֹ מִדָּה, כָּל יוֹם וַיּוֹם הוּא צְמִצּוּם בְּפָנָי עֲצָמוֹ. "וַיְהִי עֶרֶב וַיְהִי בֹקֶר יוֹם אֶחָד", "וַיְהִי עֶרֶב וַיְהִי בֹקֶר יוֹם שְׁנִי" וְכוּ', כָּל יוֹם וַיּוֹם הוּא יוֹם בְּפָנָי עֲצָמוֹ, אוֹמְרִים חֲכָמֵינוּ הַקְדוּשִׁים (קִהְלֵת רַבָּה) עַל הַפְּסוּק (קִהְלֵת א, ד): דוֹר הוֹלֵךְ וְדוֹר בָּא, אֵין לְךָ יוֹם שֶׁלֹּא נוֹלְדִים בּוֹ שְׁשִׁים רְבּוּא נְשָׁמוֹת, וְאֵין לְךָ יוֹם שֶׁלֹּא מֵתִים בּוֹ שְׁשִׁים רְבּוּא נְשָׁמוֹת, הֵינּוּ כָּל יוֹם וַיּוֹם הוּא דוֹר חֲדָשׁ. הִנֵּה בְּכָל הָעוֹלָם כְּלוּ נוֹלְדִים בְּכָל יוֹם שְׁשִׁי-מֵאוֹת אֲלֶיךָ, וְכֵן מֵתִים שְׁשִׁי-מֵאוֹת אֲלֶיךָ. נִמְצָא, שֶׁכָּל יוֹם וַיּוֹם הוּא דוֹר. וְלָכֵן אֲסוּר לְבַלְבֵּל עֲצָמוֹ מִיוֹם אֶחָד לְחֻבְרוֹ, אֲלֹא צְרִיכִים לִידַע שֶׁכָּל יוֹם הוּא יוֹם נִפְרָד, כַּמּוּבָא בְּדַבְרֵי רַבֵּנוּ ז"ל (לְקוּטֵי-מוֹהַר"ן, חֵלֶק א', סִימָן עב): לְמָה אָדָם רְחוּק כָּל-כָּף מֵהַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא? כִּי הוּא מְבַלְבֵּל עֲצָמוֹ מִיוֹם לְיוֹם, וְחוֹשֵׁב: "אֶתְמוּל עֲשִׂיתִי מָה שְׁעֲשִׂיתִי, רַחֲמֵנָא לְצַלֵּן, וּמֵמִילָא הַיּוֹם כִּבֵּר אֵינִי יְכוֹל לְחַזֵּר בְּתַשׁוּבָה" — כִּי נִכְנָס בְּדַמְיוֹנוֹ. אוֹ "הַיּוֹם נִכְשַׁלְתִּי וְנִפְלַתִּי, מִי יוֹדַע מָה יִהְיֶה מָחָר?!" כִּי לֹא אוֹכַל לְחַזֵּר בְּתַשׁוּבָה". בָּא רַבֵּנוּ ז"ל וּמִגְלָה לָנוּ (לְקוּטֵי-מוֹהַר"ן, חֵלֶק א', סִימָן ערב), שֶׁזֶה מָה שְׁדוֹד הַמֶּלֶךְ אוֹמֵר (תְּהִלִּים צה, ז): "הַיּוֹם אִם בְּקוֹלוֹ תִשְׁמָעוּ", אִם אַתֶּם רוֹצִים לְשִׁמְעַ בְּקוֹל הַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, תִּדְעוּ שְׂאֵין לָכֶם רַק הַיּוֹם הַזֶּה, נִמְצָא, שֶׁכָּל יוֹם זֶה צְמִצּוּם בְּפָנָי עֲצָמוֹ, עֹמֵר — זוֹ מִדָּה, וְאֵין יְכוֹלִים לְבַלְבֵּל מִיוֹם לְיוֹם. וְכוּ בְּרַגַע שְׂאָדָם יִתְבַּלְבֵּל מִיוֹם לְיוֹם, עַל-יְדֵי-זֶה הוּא מֵתַרְחֵק מֵהַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא.

כְּמוֹ-כֵן כָּל אֶחָד צְרִיךְ לְדַעַת שֶׁהוּא עוֹלָם מְלֵא, וְכָל הָעוֹלָם כְּלוּ לֹא נִבְרָא אֲלֹא בְשִׁבִּילוֹ, כִּי כָּל אֶחָד הוּא בֶּן יַחִיד לְהַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, וְאֲסוּר לוֹ לְהִתְבַּלְבֵּל מֵאָחֵר. כְּמוֹ שֶׁגְּלָה לָנוּ רַבֵּנוּ ז"ל עַל הַפְּסוּק (יִחְזָקֵאל לג): "אֶחָד הִיָּה אֲבָרְהָם", שְׂאֲבָרְהָם אָבִינוּ עֲבַד אֶת הַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא בְּחֵינַת אֶחָד, שֶׁלֹּא הִסְתַּפַּל עַל אַף אֶחָד בְּעוֹלָם,

רק על השם יתברך לבד. כמו־כן אומר רבנו ז"ל, כְּשֶׁאַדָּם רוֹצֵה לְחַזֵּר בְּתַשׁוּבָה, אֲסוּר לוֹ לְהִסְתַּכֵּל עַל אַחַר — שְׁלֹא יִפֹּל, כִּי בּוֹ בְּרָגַע שִׁיִּסְתַּכֵּל עַל זולתו — יִפֹּל. זֶה הָיָה הַפְּגָם שֶׁל תַּלְמִידֵי רַבִּי עֲקִיבָא — שְׁלֹא נִהְגּוּ כְבוֹד זֶה בְּזֶה, כָּל אֶחָד הִסְתַּכֵּל עַל חֲבֵרוֹ בְּעֵינֵי רָעָה, וְלָכֵן מָתוּ בְּסִפִּירַת הָעֵמֶר, שְׁסוּפְרִים אֶת הַיָּמִים, אֲשֶׁר כָּל יוֹם יוֹם זֶה מְדָה, צְמָצוּם, לְהוֹרוֹת שָׂזָה הָיָה עֵקֶר פְּגָמָם.

וכן מצינו אצל משה רבנו, שְׁאָמַר לְקַרְח בְּשַׁעַה שֶׁיֵּצֵא לְחַלֵּק עָלָיו (במדבר טז, ה): "בְּקֶרֶךְ וַיִּדַע הַיְיָ" אֶת אֲשֶׁר לוֹ, וְאֵת הַקְּדוֹשׁ הַקָּרִיב אֵלָיו, וְאֵת אֲשֶׁר יִבְחַר בּוֹ יִקְרִיב אֵלָיו", אומר רש"י: לְמָה דַּחָה לְבַקֵּר? אֲלֵא כִּף אָמַר לוֹ מֹשֶׁה, גְּבוּלוֹת חֵלֶק הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא בְּעוֹלָמוֹ, הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ הַגְּבִיל עוֹלָמוֹ בְּיָמִים, יְכוּלִים אִתָּם לְהַפֵּךְ בְּקֶרֶךְ לְעָרֵב? ! כֵּן תּוּכְלוּ לְבַטֵּל אֶת זֶה; כִּשֵּׁם שְׂאֵי אֶפְשָׁר לְהַפֵּךְ יוֹם לְלַיְלָה וְלַיְלָה לְיוֹם, כִּף לֹא יְכוּלִים לְהַפֵּךְ בְּנֵי-אָדָם, אֲלֵא כָּל אֶחָד וְאֶחָד יֵשׁ לוֹ הַצְּמָצוּם וְהַמְדָה שְׁלוֹ, אֲבָל בְּרָגַע שֶׁהוֹלְכִים וְגוֹנְבִים מִהַחֲבֵר, בְּרָגַע שֶׁמְצַעְרִים אֶת הַחֲבֵר, בְּרָגַע שְׁעוֹשִׂים לוֹ רָשָׁעוֹת, בְּרָגַע שֶׁהוֹלְכִים לְהַלְשִׁין וְלַמְסוֹר אוֹתוֹ, תִּדְעוּ שֶׁמְשַׁלְּמִים עַל כִּף מְחִיר כְּבֹד. וְזֶה הָיָה פְּגָם תַּלְמִידֵי רַבִּי עֲקִיבָא, שְׁלֹא נִהְגּוּ כְבוֹד זֶה בְּזֶה, וְלָכֵן מָתוּ בִּימֵי סִפִּירַת הָעֵמֶר דִּיקָא.

רבי עקיבא התייגע מאד עד שהקים את התלמידים. אין לנו מִשָּׁג כָּלֵל מֵהֵי מְשַׁמְעוֹת הַקָּמַת תַּלְמִידִים, רַק מִי שְׁעוֹסֵק בְּחַנוּף, מִבֵּין קָשֵׁי הַדְּבָר וּמְשַׁמְעוֹתוֹ. כָּל תַּלְמִיד וְתַלְמִיד יֵשׁ לוֹ טִבַּע אַחֵר, וְתַפְקִידוֹ שֶׁל מְלַמֵּד טוֹב, מְחַנֵּף טוֹב, לְנַהֵג עִם כָּל אֶחָד וְאֶחָד כְּפִי בְּחִינָתוֹ. וְעַד שֶׁמְקִימִים תַּלְמִיד אֶחָד — אוֹרֵךְ זְמַן רַב, מְכַל שְׁפָן עֲשָׂרָה תַּלְמִידִים, מְכַל שְׁפָן מֵאָה תַּלְמִידִים, וּמְכַל שְׁפָן אֶלֶף תַּלְמִידִים, וּמְכַל שְׁפָן וְכָל שְׁפָן עֲשָׂרִים וְאַרְבָּעָה אֶלֶף תַּלְמִידִים, כְּמָה זְמַן זֶה אוֹרֵךְ! וְהִנֵּה אַחֵר יִגִּיעַה וְטִרְחָה שֶׁל עֲשָׂרִים וְאַרְבַּע שָׁנִים, שְׁלֹא הָיָה רַבִּי עֲקִיבָא בְּבֵיתוֹ, אֲשֶׁר הִפֵּל הָיָה בְּזָכוֹת אֲשֶׁתוֹ, שֶׁזָּנְחָה הִפֵּל, אֶת כָּל הָעֵשֶׂר וְכֶסֶף וְזָהָב, וְהִלְכָה עִם רַבִּי עֲקִיבָא בְּעֵנֵי גְמוּרָה, וּמְסָרָה נִפְשָׁה שִׁיתַּעֲלֶה בְּמַעֲלוֹת הַתּוֹרָה הַקְּדוּשָׁה, וְכוּ', וְלִבְסוּף נִפְטְרוּ כָּל הַתַּלְמִידִים.

אף רבי עקיבא לא התיאש, והקים עוד חמשה תלמידים
 חדשים, ומתוכם: רבי שמעון בר יוחאי ורבי מאיר בעל הנס. רבי
 מאיר הראה נסים, רבי שמעון בר יוחאי גלה את הזהר והתקונים,
 הוא החדיר אהבה בתלמידיו, ואמר (זהר ח"א קכח): אֲנִי בְּחִיבוּתָא
 תֵּלֵא. וכאן רואים פלא על גבי פלא, שביום ההלולא שלו, ל"ג
 בעמר, מתאחדים יחד מאות אלפי יהודים מפל העדות, וכלם באים
 באהבה גדולה אפלו לדקות ספורות, לזכות להיות אצל רבי שמעון
 בר יוחאי. למדים מכאן מדת האהבה שהחדיר בעם ישראל, שעד
 היום הזה באים כלם אליו, ואין מסתכלים מאיזו עדה בא, מאיזה
 רקע בא וכו', ואפלו אין מסתכלים על התנהגותו, אלא כל אחד בא
 בשמחה עצומה לרבי שמעון. וכך אומר רבנו ז"ל (לקוטי מוה"ר, חלק
 א', סימן סא): כְּשֵׁיְהוּדִים מְחִזְקִים עֲצָמָם בְּיַחַד אֶצֶל הַצַּדִּיק, נִכְנָסֶת
 בָּהֶם שְׂמֵחָה, בְּסוּד (משלי יג, ט): "אור צדיקים ישמח".

ולכן, מאחר שזכינו לידע מצדיק גדול בזה, שמגלה לנו את
 הקדוש-ברוך-הוא, עלינו לשמח מאד, ולעשות כל מיני פעולות
 שבעולם להיות רק בשמחה, ובנדאי עוברים על כל אחד ואחד
 מאתנו צרות ויסורים ומרירות, כי אין אדם בזה העולם שלא יהיו
 לו בעיות: זה מעצמו, זה מאשתו, זו מבעלה, אלו מהילדים, ואלו
 מפרנסה, ואלו משונאים, לא חסרות צרות. אבל התכלית היא —
 להפיר את הקדוש-ברוך-הוא, ולא להמשיך אחר הצרות, כי כך
 אומרים חכמינו הקדושים (מועד קטן טז): כל הנמשך אחר הצער —
 הצער נמשך אחריו, וכל הבורח מן הצרה — הצרה בורחת ממנו.
 וכיצד בורחים מהצרה? רק על-ידי שמחה. אדם צריך להיות כל-כך
 שמח, לרקד מרב שמחה. "אבל איך אוכל להיות בשמחה, יש עלי
 כל-כך הרבה ענשים קשים ומרים, דינים וקטרוגים, רוצים לתפסני,
 להכניסני בבית-סהר, העלילו עלי עלילות שוא, העידו עלי עדות
 שקר" וכו', עם כל זאת צריכים לזכר שהקדוש-ברוך-הוא נמצא
 ואין בלעדיו נמצא, והכל זה נסיון, הקדוש-ברוך-הוא רוצה לראות
 במצב שאנו נמצאים — מה נעשה אז, האם נתיאש?! נעזב
 אותו?! הקדוש-ברוך-הוא רוצה לראות אם נמשיך להחזיק מעמד

בו יתברך. כי אוי לו לאדם שבורח מן הבורא יתברך שמו. ואשרי
ואשרי מי שעוברים עליו צרות, ומקניטים ומשפילים אותו,
ואף-על-פי-כן בורח אליו יתברך, זה השבח הגדול ביותר שלו.

על-כן נתחזק ביתר שאת וביתר עז להיות בשמחה, ונקבל על
עצמנו להתאחד יחד ולאהב ולעזר זה לזה, ולא נתן בשום פנים
נאפן שהרשעים הארורים, כלל הערב-רב יוכלו להכנס בינינו. כתוב
בזהר (רעיא מהימנא פינחס): הערב-רב מעכבים את עם ישראל לחזר
בתשובה יותר מאמות העולם. וזאת אנו עדים, מה שקרה בחצי
יובל האחרון, שמליונים מאחינו בני ישראל עזבו את הדת. ולכן
עלינו לעשות סביבנו חומה בצורה, לבל יהיה לנו עסק עם רשעים.
והתנא הקדוש אומר (אבות א, ז): הרחק משכן רע, ואל תתחבר
לרשע, ומדוע? ואל תתיאש מן הפרענות, אלו הרשעים ארורים, הם
מביאים את הפרענות בעולם. ולכן צריכים להשמר משכנים רעים,
ולא להתחבר אליהם. הגאון שלנו זו החזונו היהודית הקדושה,
איננו מתבישים עם הזקן והפאות שלנו, הנשים אינן מתבישות
לילך בצניעות על טהרת הקדש, לכסות את שער ראשן כהלכה,
שלא תתגלה שערך אחת בחוץ, זה השבח שלנו! זה הגאון שלנו,
זו הגאון היהודית שלנו! ואיננו מתפעלים מן הרשעים, כי לנו יש
את התורה, את המצוות, אנו יהודים מאמינים בני מאמינים, ולא
רק שנשוב בתשובה שלמה יותר ויותר, אלא נחזיר את ילדינו
בתשובה, את אחינו ואחיותינו בתשובה, ואת כל משפחתנו, אבל
רק בדרך אהבה. וזה היסוד שצריך להיות בעם ישראל — אהבה.
לאהב זה את זה. אלו הרשעים ארורים המוסרים והמלשינים יקבלו
את ענשם במקדם או במאחר. אבל עלינו לקיים: "לא תקם ולא
תטר", ומדוע? כי "ואהבת לרעך כמוך", תאהב את כל אשר עובר
עליך אפלו רע, כי תזכר אשר כמוך — כמו שאתה הוא, אני הני"ה
הולך עמך עדין ברחמים. ואם נקח לעצמנו את הלמוד הזה —
נהיה הכי מאשרים.

ולכן אבקש את כל אנשי שלומנו היקרים, דיקא בימים אלו,
עלינו לשמח מאד מאד שיש לנו רבי כזה, רבי המחזק ומעודד

אֲשֶׁר ו' תרסט בְּנַחַל רנה

וּמְשַׁמַּח אוֹתָנוּ, רַבֵּי הַמַּחְדִּיר בְּנוֹ הַדַּעַת הָאֲמִתִּית, "אֵתָהּ הָרֵאֶת לְדַעַת פִּי הַיּוֹנִי" אֱלֹקִים אֵין עוֹד מְלַבְדּוֹ" (דְּבָרִים ד, לה), זוֹ הַדַּעַת הָאֲמִת, וּבְלִי זֶה אֵין זוֹ דַּעַת, אָדָם צָרִיף לְהֶאֱמִין שֶׁהַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא מְנַהֵיג עוֹלָמוֹ בְּחֶסֶד וּבְרַחֲמִים, בְּצַדִּיק וּבְמִשְׁפָּט, וְהַעֲקָר רַק לְהַתְּבוֹדֵד אֵלָיו יִתְבָּרֵךְ. רַבְּנוּ ז"ל רָצָה שְׁנִתְּבוֹדֵד כָּל הַיּוֹם כְּלוּ, אַף מִחַמַּת שְׂאִינְנוּ יְכוּלִים, אֲזִי עַל-כָּל-פָּנִים שְׁעָה אַחַת בַּיּוֹם, וְאָנוּ כָּל-כָּף שְׂבוּרִים וְרִצּוּצִים, שְׂאֵפְלוּ שְׁעָה אֵינְנוּ יְכוּלִים, אֲזִי לְכָל הַפְּחוֹת חֲמֵשׁ דְּקוֹת תִּתְּבוֹדְדוֹ בְּכָל יוֹם אֵלָיו יִתְבָּרֵךְ. תִּצְאוּ בַּחוּץ וּתְסַפְּרוּ לְפָנָיו יִתְבָּרֵךְ כָּל הָעוֹבֵר עֲלֵיכֶם לְכָל הַפְּחוֹת חֲמֵשׁ דְּקוֹת בַּיּוֹם, תִּשְׁפְּכוּ אֶת הַלֵּב הֵן בְּעֵינַי פְּרִנְסָה, הֵן בְּבַעֲיֹת עִם הַיְלָדִים, הֵן בְּשָׁלוֹם-בֵּית וְכו', אָדָם אֵינוֹ יְכוּל לְשַׁעַר מָה זֶה תִּפְלָה לְהַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, אִם הִנֵּה יוֹדֵעַ מַעֲלַת הַתִּפְלָה וְהַתְּבוֹדוֹת, אֲזִי מִחֲמַשׁ דְּקוֹת הִנֵּה נַעֲשֶׂה רַבַּע שְׁעָה וְכֵן הֲלָאָה. כִּי אֵין עוֹד דְּבָר חָשׁוּב יוֹתֵר מִתִּפְלָה, עַד כְּדֵי כָף, שְׂאֵמְרוּ חֲכָמֵינוּ הַקְדוּשִׁים (תְּנַחֲוּמָא וַיֵּרָא א'): אָמַר לְהֵם הַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא לְיִשְׂרָאֵל, הָיוּ זְהִירִים בְּתִפְלָה, שְׂאֵין מְדָה אַחֲרֵת יָפָה הַיְמִנָה, וְהִיא גְדוּלָה מְכֹל הַקְרָבָנוֹת, וְאֵפְלוּ אֵין אָדָם כְּדָאֵי לַעֲנוֹת בְּתִפְלָתוֹ וְלַעֲשׂוֹת חֶסֶד עִמוֹ, כִּינּוֹן שְׂמֵתִפְלָל וּמְרָבָה בְּתַחֲנוּגִים, אֲנִי עוֹשֶׂה חֶסֶד עִמוֹ. כָּל-כָּף חָשׁוּב בְּעֵינָיו יִתְבָּרֵךְ תִּפְלָה.

וְלִכֵּן אֲבַקֵּשׁ אֶתְכֶם, אַל תִּהְיוּ בְּטֹלָנִים! תִּגְּנוּבוּ חֲמֵשׁ דְּקוֹת לְהַתְּבוֹדוֹת, וּתְבַקְּשׁוּ כָּל צְרִיכְכֶם, וּמְכַל שְׂפֵן שְׂתֵאמְרוּ: "רַבְּנוּ שֶׁל עוֹלָם, אֲנִי אוֹהֵב אוֹתְךָ, אֵינִי צָרִיף רַק אוֹתְךָ, רַבְּנוּ שֶׁל עוֹלָם, זַכְּנִי לְהִיּוֹת בְּשִׂמְחָה" וְכו' וְכו', אֵין לְמַעְלָה מְזָה, וּבְזָה אַתֶּם גּוֹרְמִים שְׁעִשׂוּעִים גְּדוּלִים לְמַעְלָה בְּשָׂמִים.

וְכֵן רָאוּ לְחַזֵּק זֶה אֶת זֶה, אֲשֶׁר אֵין מְצוּה גְּדוּלָה מְזוּ, וְהִיא מְצוּת צְדָקָה הַגְּדוּלָה בְּיוֹתֵר, כְּשֵׁרוּאִים אֶחָד שְׂבוּר — צְרִיכִים לְעוֹדְדוֹ וּלְשִׂמְחוֹ, וְזֶהוּ הַתְּקוּן שֶׁל תְּלַמִּידֵי רַבֵּי עַקִּיבָא.

הָאֲר"י ז"ל אָמַר: מִי הָיוּ הַעֲשָׂרִים וְאַרְבָּעָה אֵלָף תְּלַמִּידֵי רַבֵּי עַקִּיבָא? הָיוּ אֵלוֹ נְשָׁמוֹת מְשַׁבֵּט שְׂמַעוֹן שְׁנַכְשָׁלוּ בְּבַעַל פְּעוֹר, בְּזִנּוֹת וּבְנֵאוּף, וּמִתּוֹ בְּמַגְפָּה עֲשָׂרִים וְאַרְבָּעָה אֵלָף אִישׁ. וְנִתְּגַלְגְּלוּ בְּתַלְמִידֵי

רבי עקיבא לתקן עצמם, אך לא רצו לקבל ממנו את הלמוד של אהבה לאהב זה את זה, ועל-ידי-זה שוב מתו. ומי יודע אם איננו נשמות של עשרים וארבעה אלף וכו'. ואם רואים אנשים שונאים זה את זה, צריכים לדעת שמסכנים, הם אותן הנשמות.

נשאלת השאלה, למה דיקא משבט שמעון? אלא שמעון היה ראשון ששנא את יוסף בתכלית השנאה, בשנאת חנם, וכמו שכתוב (בראשית לו, ט): "ויאמרו איש אל אחיו, הנה בעל החלומות הלזה בא". אומרים חכמינו הקדושים (מדרש משלי פרשה א'): איש אל אחיו היה שמעון אל לוי, ושפה את הפלבים שיאכלו את יוסף, רחמנא לישזבן, אל מה שנאה יכולה להביא — עד כדי רציחה.

על-כן ראו לשוב בתשובה שלמה על עון שנאת חנם; ואם רואים אדם גנב, שגנל כספי הזולת בלי בושא, או גזל צרכי צבור ולא פרע, וכן רואים אדם נואף, שעושה מעשי גנות ושחיתות, והנה חברו שניהם חבר יחדו, ונעשו מוסרים ומלשינים, ונדמה כי הצליחו. אך אינם יודעים, שהיום שלהם קרב ובא, וישלם להם הקדוש-ברוך-הוא כגמולם וכגדל רשעתם. שמעון התחיל את השנאה על יוסף, ולבסוף קבל ענשו, שכל בני שמעון הצרכו להיות עניים.

ולכן עלינו להתחזק בירתר שאת וביתר עז באהבה, לאהב איש את רעהו, ולראות למסר נפשנו זה בעבור זה, ובוזה נוכיח בעליל שאנו באמת מקרבים לרבנו ז"ל, אשר אמר (תניי-מוהר"ן, סימן רצב): העולם ראוי שיתמהו על גדל האהבה שיהיה בינינו.

מאין יודעים, שאנו באמת מקרבים לרבנו ז"ל? אולי אנו טועים ומטעים עצמנו? אלא אם יהיה בינינו אהבה וחסד, שאחד יעזר לשני, סימן שאנו מקרבים לרבנו ז"ל, אם נהיה שמחים ועליזים, סימן שאנו מקרבים לרבנו ז"ל. ולכן עלינו לעשות כל מיני פעולות שבעולם להתחזק, להיות ביחד באהבה ובשמחה. והעקר — להבדל מהרשעים, ולא להסתכל עליהם.

אֲבָרְהָם אָבִינוּ אָמַר לְאַבְיִמֶלֶךְ (בְּרֵאשִׁית כ, יא): "כִּי אִמְרַתִּי רַק
 אֵין יִרְאֵת אֱלֹקִים בְּמָקוֹם הַזֶּה וְהִרְגוּנִי עַל דְּבַר אֲשֶׁר־יִי; אִם אֵין יִרְאֵת
 ה', אֶחָד מִסְּגָל לְהִרְגֵךְ אֶת זולתו, וְזֶה מֵה שֶׁגָּרְמוּ הָעַרְב־רַב, כָּל בְּתֵי
 הַסֵּהָר מְלֵאִים מִיִּלְדֵי יִשְׂרָאֵל, מֵאוֹת אֲלֵפֵי אַנְשִׁים רִיקִים וּפּוֹחִזִים,
 וּמֵהֵיכָן? מֵהָעַרְב־רַב, שֶׁהִכְנִיסוּ גוֹיִים וְגוֹיֹת לְבוֹלָלָם בֵּין נִשְׁמוֹת
 יִשְׂרָאֵל. וְלָכֵן עָלִינוּ לְהַבְדִּיל מֵהֶם, וְלֹא לְהִתְפַּעֵל מֵהֶם כָּלֵל. אֲדַרְבֵּה,
 אִם חֲזַרְתֶּם בְּתִשׁוּבָה, רְאוּ לְחֹזֵר יוֹתֵר וְיוֹתֵר בְּתִשׁוּבָה, וְתִקְפִּידוּ
 שְׂיִלְדֵיכֶם יֵלְכוּ בְּפֹאוֹת, שֶׁבְנוֹתֵיכֶם תִּלְכְּנָה עַל טְהָרַת הַצְּנִיעוּת, וְאֵל
 תִּתְבַּשְׂוּ, הֵם צְרִיכִים לְהִתְבַּשֵּׂשׂ בְּהִנְהָגָתָם וּבְמַלְבוּשָׁם. אוֹמֵר
 מוֹהַרְנ"ת ז"ל (לְקוּטֵי־הַלְכוֹת, גְּלוּת, הַלְכָה ג'): בְּרַגַע שֶׁאַדָּם רוֹצֵה לְעֹזֵב
 אֶת הַיְהוּדוּת, הוּא מִתְחִיל לְקַצֵּץ אֶת זְקָנוֹ וּפְאוֹתָיו, וּמִתְחִיל לְגַדֵּל
 בְּלוּרִית, וְהָאִשָּׁה מִתְחִילָה לְגַלּוֹת שְׁעֵרוֹתֶיהָ, וּמְסִירָה אֶת כָּל זִיק שֶׁל
 קִדְשָׁה וְצִנִּיעוּת מֵעַצְמָה, עַד שְׁעוֹזְבִים, רַחֲמָנָא לְצַלֵּן, אֶת הַקְּדוּשׁ־
 בְּרוּךְ־הוּא, וְאֵז בָּאָה פְּרַעַנוּת. וְלָכֵן אוֹמֵר הַתַּנָּא הַקְּדוּשׁ (אֲבוֹת א, ז):
 הַרְחֵק מִשְׁכָּן רַע וְאֵל תִּתְחַבֵּר לְרָשָׁע, מֵדוּעַ? כִּי וְאֵל תִּתְיַאֵשׁ מִן
 הַפְּרַעַנוּת, הַפְּרַעַנוּת שֶׁהָרָשָׁעִים מְבִיאִים — תִּפְּל גַם עָלֶיךָ.

וְלָכֵן הֵבֵה נִתְחַזֵּק יַחַד, וּבְכַפְרֵט שֶׁעֲזָרְנוּ הַקְּדוּשׁ־בְּרוּךְ־הוּא
 לְ"הִיכַל־הַקְּדוּשׁ" קְדוּשׁ וְנִפְלְאָ, אֲשֶׁר כָּל אַנְשֵׁי שְׁלוֹמֵנוּ הַמְּצִיִּתִים אֶת
 הַצְּדִיק שְׂמֵחִים וְעֲלִיזִים, מְפִיצִים אֶת אוֹר רַבְּנוּ ז"ל, וְהַקְּדוּשׁ־בְּרוּךְ־
 הוּא מִמְשִׁיף שְׂפַע, וְלֹא חֶסֶר דְּבָר. אַנְשִׁים שֶׁלֹּא הֵיטָה הַפְּרוּטָה
 מְצוּיָה בְּכִיסָם, וְהַיּוֹם זָכוּ לְכָל טוֹב, רַק מִפְּאֵת אֲמוּנַת חַכְמִים שְׁבָהָם,
 וְאִם הָיוּ עוֹד יוֹתֵר מִתְחַזְּקִים בְּאֲמוּנַת חַכְמִים, הֵיטָה לָהֶם פְּרִנְסָה
 בְּשִׂפְעַ גְּדוֹל מְאֹד. כִּי כִּף אוֹמֵר שְׁלֵמָה הַמְּלֶךְ (מְשַׁלֵּי כח, כ): "אִישׁ
 אֲמוּנוֹת — רַב בְּרָכוֹת", עַל־יְדֵי אֲמוּנָה רַבָּה זוֹכִים לְהִרְבֵּה בְּרָכוֹת.

לָכֵן הֵבֵה נִתְחַזֵּק בְּאֲמוּנָה, וּנְגַלָּה לְכֻלָּם אֶת הַקְּדוּשׁ־בְּרוּךְ־הוּא,
 וְרַק נִשְׁמַח בְּיַחַד, וְנִשְׁמַר שְׂיִלְדֵינוּ יִהְיוּ שְׂמוּרִים מִן הַחֲטָא. אֵל תִּהְיוּ
 בְּטִלְנִים, אֵל תִּתְנוּ לְרוּחַ הַזְּמַן לְלַכּוֹד אֶתְכֶם. עָלִינוּ לְזַכֵּר שֶׁאִמַּר לָנוּ
 הַקְּדוּשׁ־בְּרוּךְ־הוּא (וַיִּקְרָא כ, כו): "וְאֲבָדִיל אֶתְכֶם מִן הָעַמִּים",
 מְבַדְּלִים אֶתְּם מֵאֲמוֹת הָעוֹלָם, וְאִינְכֶם עוֹשִׂים כְּמַעֲשֵׂיהֶם, רַחֲמָנָא
 לְצַלֵּן. כִּי שְׂבָתָם בְּתִשׁוּבָה כְּדֵי לְזַכּוֹת לְהִיּוֹת יוֹתֵר וְיוֹתֵר יִרְאֵי ה'.

וְלָכֵן אֲבָקַשׁ אֶת כָּל אַנְשֵׁי שְׁלוֹמֵנוּ! הֲבֵה וְנִרְאָה לְהַפְיֵץ אֶת אוֹר רַבְּנוּ וְ"ל בְּעוֹלָם, וְלֹא נִתְפַּעַל מִשׁוּם בְּרִיָּה, כִּי הַכֹּל זֶהוּ נִסְיוֹן גְּדוֹל בְּעֵבוּרֵנוּ. אֵל לָכֵם לְהִתְפַּעַל מִהַרְשָׁעִים הַמְצִיקִים לָנוּ, הֵם יִקְבְּלוּ עָנָשׁ מִשָּׁלֵם, הַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא רַק רוֹצֵה לְרֵאוֹת אֵל מִי נִפְנָה בַּעַת צָרָה. הֲבֵה נִרְקֹד יַחַד וְנִשְׁמַח בְּצִוְתָא, וְנִשְׁתַּדֵּל שֶׁהַשְׂמִיחָה תִּשְׁרָה בֵּינֵינוּ תָּמִיד, וְעַל-יְדֵי-זֶה נִזְכֶּה לְהִיּוֹת תַּלְמִידֵי רַבְּנוּ וְ"ל, תַּלְמִידֵי הַבַּעַל-שֵׁם-טוֹב הַקְדוּשׁ, תַּלְמִידֵי רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאי, תַּלְמִידֵי רַבִּי עֲקִיבָא, תַּלְמִידֵי הָאֲר"י הַקְדוּשׁ, שְׁכָלֵם לְמָדוּ עִם תַּלְמִידֵיהֶם אֲהֲבָה וְאַחֲדוּת.

אֲבָקַשׁ אֶת אַנְשֵׁי שְׁלוֹמֵנוּ הַיְקָרִים! תִּתְפַּלְלוּ בְּכֹל יוֹם בְּמִנְיָן, אֲשֶׁר אֵין דְּבָר חָשׁוּב מִתְפַּלָּה בְּצֵבוּר, שְׁאַמְרוּ חֲכָמֵינוּ הַקְדוּשִׁים (בְּרִכוֹת ח.) אֵימָתִי יַעַת רְצוֹן? בְּשַׁעֲה שֶׁהַצְּבוּר מִתְפַּלְלִים; וְכֵן תִּשְׁתַּדְּלוּ לְלַמֵּד דָּף גְּמָרָא לְיוֹם, אֲשֶׁר אֵין עוֹד דְּבָר חָשׁוּב יוֹתֵר מִזֶּה, וּמְמַשְׁיָף עַל הָאָדָם אוֹר וְחַיּוּת וְדַבְּקוּת אֵין סוּף בְּרוּךְ הוּא. סוּף כָּל סוּף מֵה יִשְׂאָר מֵאַתָּנוּ? רַק מֵה שְׂאָנוּ מְזוֹכִים אֶת נִשְׁמוֹת יִשְׂרָאֵל. עֲלֵינוּ לְהַפְיֵץ אֶת סִפְרֵי רַבְּנוּ וְ"ל, וְהֵם כְּבָר יַעֲשׂוּ אֶת פְּעֻלָּתָם, הַעֲקֹר לְפָרְסָם אֶת רַבְּנוּ וְ"ל וּלְשִׂמְחָה אֶת נִשְׁמוֹת יִשְׂרָאֵל, וְעַל-יְדֵי-זֶה גַם לָנוּ תִהְיֶה שְׂמִיחָה.

הַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא יַעֲזֹר, שְׁנִזְכֶּה לְרֵאוֹת עֲצָמֵנוּ בְּיַחַד, וְנַעֲשֶׂה סַעֲדָה גְּדוֹלָה, סַעֲדַת הוֹדְיָה בְּהַכְנָסַת סֵפֶר תּוֹרָה. אֲבָל אֲבָקַשׁ אֶת תְּפִלוֹתֵיכֶם שֶׁתִּתְפַּלְלוּ עָלַי, כִּי קְרוּבָה יִשׁוּעַתָּנוּ לְבוֹא.

הַדּוֹרֵשׁ שְׁלוֹמְכֶם בְּאַהֲבָה רַבָּה מְאֹד...

ו' תרע.

בְּעִזְרוֹת הַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ, יוֹם שְׁלִישִׁי לְסֵדֶר אָמֹר, ט' אִיר ה'תשמ"ה.

שְׁלוֹם וּבִרְכָה וְכֹל טוֹב סָלָה יִגִּיעוּ וְיִרְדְּפוּ אֵל הָאֲבָרְכִים הַחֲשׁוּבִים, הַרוֹצִים לְהָאִיר נַפְשָׁם בְּאוֹר הָאוֹרוֹת צַח הַצַּחְצַחוֹת,

מהנחל נובע מקור חכמה, זכותו יגן עלינו ... נרם יאיר ויזרח לנצח נצחים.

הנה אנו עומדים עתה בימי ספירת העמר. קדם קבלת התורה נתנו לנו פהכנה שבעה פי שבעה ימים, כדי לזכור מדותינו, להיות ראויים לקבל את התורה הקדושה. חכמינו הקדושים אומרים (עין אבות ב, ט): מהי המדה הטובה ביותר לזכות אליה? לב טוב. כשיהודי יש לו לב טוב — יש לו הכל, אם אין לו לב טוב, אין לו כלום. התורה הקדושה "דרכיה דרכי נעם וכל נתיבותיה שלום" (משלי ג, יז). התורה מלמדת אותנו איך להפיר את הקדוש-ברוך-הוא, איך למצא את הבורא יתברך שמו, ואיך לחיות עמו יתברך, כי כבר אמרו חכמינו הקדושים (תנחומא נשא ג'): מיום שברא הקדוש-ברוך-הוא הוא עולמו נתאנה שיהיה לו דירה בתחתונים. הקדוש-ברוך-הוא רוצה לגור בינינו, לחיות אתנו, ואז נחיה חיים טובים, חיים מתקים, ולא יחסר לנו דבר, וכמו שכתוב (ויקרא כו, יב): "והתהלכתי בתוכם והייתי לכם לאלקים, ואתם תהיו לי לעם", אומר רש"י הקדוש: אלהלף עמכם בגן-עדן כאחד מקם, ולא תהיו מזדעזעים ממני; הינו פה בזה העולם יכולים להפוך את הבריאה שתהיה גן-עדן, וכיצד? ברגע שמורידים את השכינה בעולם, שמפירים את הקדוש-ברוך-הוא — זה גן-עדן, ולהפוך — כשאחד שונא את השני, עושה רשעות לזולתו, יש מלחמות, שפיכות דמים, הורגים זה את זה, ממה זה נובע? משנאה, ובזה מהפכים את העולם הזה לגיהנום. כמובא בדברי רבנו ז"ל (לקוטי-מוהר"ן, חלק ב', סימן קיט): אין משג כזה עולם הזה, יש או גיהנום או גן-עדן, כפי מה שאנו רואים מה קורה פה — מריבות, ופוחים, קללות, רציחות — הרי זהו הגיהנום, ולהפוך — כשיהודי זוכה והוא חזק באמונה בהקדוש-ברוך-הוא, הוא ממשיך פה את הגן-עדן. וכן אומר רבנו ז"ל (לקוטי-מוהר"ן, חלק א', סימן כב), שהגיהנום והגן-עדן הם בזה העולם, התורה מגלה לנו איך להפוך את העולם הזה לגן-עדן. הקדוש-ברוך-הוא נתן לנו תר"ג מצוות: רמ"ח מצוות עשה כנגד רמ"ח איברים שיש באדם, שס"ה לא תעשה כנגד שס"ה גידים, אם אדם

נזָהר מֵלֹא תַעֲשֶׂה, הוּא נִדְבֵק בְּהַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, אִם אָדָם עוֹשֶׂה מִצְוֹת עֲשֵׂה, מִמְשִׁיךְ עַל עַצְמוֹ אֹר וְזִיו וְחַיּוּת. הַתּוֹרָה הַקְדוּשָׁה מְלַמֶּדֶת אוֹתָנוּ אֵיךְ שֶׁבְּתוֹךְ הַבְּרִיאָה נִמְצָא הַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, וְלִכֵּן כָּל הַמִּצְוֹת הֵן מִדְּבָרִים גְּשָׁמִיִּים דִּיקָא, מַה זֶה מִצְוָה? קָמַח וּמַיִם, וְזוֹ מִצְוֹת עֲשֵׂה שֶׁל אֲכִילַת מִצְוָה, מְגַלִּים שֶׁהַכֹּל אֱלֻקוֹת, לוֹקְחִים פְּסֻלַת גֵּרָן וַיִּקַּב וְעוֹשִׂים מִזֶּה סְפָה, אֶתְרוּג, לוּלֵב, הַדְּסִים וְעַרְבוֹת — לְמִצְוֹת אַרְבָּעָה מֵיָנִים, הַכֹּל גְּשָׁמִיּוֹת, שׁוֹפֵר עֲשׂוּי מִקֶּרֶן בְּהֵמָה, מֵעוֹר בְּהֵמָה עוֹשִׂים תְּפִלִּין וּמְזוּזוֹת, כָּל מִצְוָה וּמִצְוָה זֶה מִדְּבָר גְּשָׁמִי, לְהִרְאוֹת שֶׁהַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא נִמְצָא אֶתָּנוּ וְאֶצְלָנוּ. אִם מְקִיָּמִים מִצְוֹתָיו יִתְבָּרַךְ, כָּל הַבְּרָכוֹת הֵן מִנֵּת חֶלְקֵנוּ, וְאָנוּ מְאֻשְׁרִים בְּיֹתֵר. אָבֵל אִם, חַס וְשָׁלוֹם, עוֹזְבִים אֶת הַמִּצְוֹת, אֲזִי בָאוֹת עַל הָאָדָם כָּל הַקְּלָלוֹת וְהַצָּרוֹת, שֶׁזֶּוּ הַתּוֹכְחָה הַכְּתוּבָה בְּפָרְשַׁת בַּחֲקַתִּי.

וְלִכֵּן כְּשֶׁיִּצְאָנוּ מִמִּצְרַיִם, נָתַן לָנוּ הַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא מִצְוָה לְסַפֵּר אֶת הַיָּמִים עַד קַבְלַת הַתּוֹרָה, כְּדֵי לְזַכֵּךְ מִדּוֹתֵינוּ, שֶׁנִּזְכָּה לְקַבֵּל אֶת הַתּוֹרָה, מַהִי הַמִּצְוָה הַכִּי יִקְרָה לְהַגִּיעַ אֵלֶיָּהּ? לֵב טוֹב, כְּשֵׁיט לְאָדָם עֵין טוֹבָה, וְרוּחָה רַק אֶת הַטוֹב שֶׁל הַזּוּלָת, אֵין דְּבַר נֶעְלָה מִזֶּה. וְעַל-כֵּן רוֹאִים דְּבַר פֶּלֶא, מִיּוֹם שֶׁמִּתְחִילִים לְסַפֵּר סְפִירַת הָעֵמֶר עַד ל"ג בְּעֵמֶר הֵם ל"ב יָמִים, וּמִל"ג בְּעֵמֶר עַד חֹג הַשְּׁבִיעוֹת: שְׁבַע-עֶשֶׂר יָמִים, שֶׁזֶּה כְּמִנְיַן טו"ב. אָנוּ יוֹדְעִים שְׂרָבִי עֲקִיבָא הִיא אַרְבָּעִים שָׁנָה רְחוּק מִתּוֹרָה וּמִצְוֹת, עַד כְּדֵי כָף שְׂאֵמֶר: מִי יִתְנַנֵּי תַלְמִיד חֶכֶם וְאֶנְשֵׁכְנוּ כַחֲמוֹר (פְּסָחִים ט:). הוּא הִיא לְגַמְרִי לְגַמְרִי רְחוּק מִהִיִּדּוּת, וּבֵן אַרְבָּעִים שָׁנָה חוֹזֵר בְּתַשׁוּבָה, וְזָכָה לְהַגִּיעַ לְמִדְרָגָה כְּזוֹ, שֶׁבוֹדְדִים זָכוּ אֵלֶיָּהּ. עַד כְּדֵי כָף, שֶׁמִּשֶׁה רַבְּנוּ אָמַר: רַבּוֹנוּ שֶׁל עוֹלָם, תֵּן אֶת הַתּוֹרָה עַל יָדוֹ (מְנַחוֹת כט:); כָּל-כָּף גְּדוֹל הִיא רַבִּי עֲקִיבָא, אָדָם שֶׁהִיא רְחוּק מִהַכֹּל, לֹא יָדַע לְלַמֵּד, לְהַתְפַּלֵּל וְכוּ', לְקַח עַצְמוֹ בְּיָדָיו, וְזָכָה לְהִיּוֹת תַּנָּא אֱלָקִי. וְזֶהוּ שְׂאוּמְרִים דּוֹרְשֵׁי רְשׁוּמוֹת: עֲקִיבָא — רֵאשֵׁי תְבוֹת: י"ש קוֹנָה עוֹלָמוֹ בִּישְׁעָה אֶחָת. אִם אָדָם חוֹזֵר בְּתַשׁוּבָה בְּאֵמֶת, וּמְקַבֵּל עַל עַצְמוֹ: מִהִיּוֹם וְהִלָּאָה אֲנִי עוֹזֵב אֶת הַשְּׁטִיּוֹת שְׁלִי, וְחוֹזֵר אֶל הַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא,

אזי נתקבל אצלו יתברך, שזה מה שמוכא בזהר (ח"א קטט.): בשעתא חדא וברגעא חדא יכול אדם להפך עצמו מהפך אל ההפך.

רבי עקיבא התחמך עם בתו של כלבא שבוע, והיא עוררה אותו שילמד תורה, והקים עשרים וארבעה אלף תלמידים, כמה מאמץ ברוך בזה, כמה יגיעות וטרחות צריך לטרח בהקמת תלמיד אחד, עד שמלמדים אותו להיות טוב להני"ה וטוב לבריות וכו', ומכל שפן עשרה תלמידים, או עשרים, או חמשים, או מאה תלמידים, אין למעלה מזה, וצריכים לעמל עם כל תלמיד ותלמיד כפי המח שלו, וזוהי עבודה קשה מאד, רבי עקיבא היתה לו ישיבה של עשרים וארבעה אלף תלמידים! וכמה השקיע בהם. אבל היתה בעיה אחת בתלמידיו, שלא כבדו זה את זה, ולכן פרצה ביניהם מגפה ונפטרו כולם, עד שהקים רבי עקיבא חמשה תלמידים חדשים, שהם האירו את העולם. וביניהם היה רבי שמעון בר יוחאי, רבי מאיר בעל הנס, שהם למדו בעם ישראל את הלמוד של רבם. מה היה למודו של רבי עקיבא? "ואהבת לרעך כמוך". תלמידי רבי עקיבא, לא היו יכולים לסבל את זאת, כי לא היה להם לב טוב, ולא רצו לראות בטובת חבריהם, וממילא לא קבלו את התורה ונפטרו. רבי שמעון בר יוחאי קבל בשלמות את התורה מרבו, ולכן אמר לתלמידיו: 'אנן בחביבותא תליא'. זה היסוד בעם ישראל, שנאהב זה את זה; בודאי כל אחד חושב אחרת, ולכל אחד יש זכות לחשב אחרת, וכמאמרם ז"ל (במדבר רבה, פרשה כא, סימן ב'): כשם שפרצופיהם שונים, כך דעותיהם שונות; אשר זוהי גדלתו יתברך, שבשך ודם אינו יכול לקחת ששה בליוני אנשים, ולעשות פרצוף אחר לכל אחד, לא-כן הקדוש-ברוך-הוא, וכמו שפרצוף כל אדם שונה מזולתו, כמו-כן כל אחד זכותו לחשב אחרת, ואין יכולים להכריח מחשבתו על הזולת. הקומוניסטים, ימח שם, שבעים שנה דכאו את העם, ולבסוף נתפוררה רוסיה המעצמה כבגנן קלפים. וזה היסוד שצריכים לדעת — אין יכולים להכריח את הזולת לחשב כמוני, אם היינו מחדירים את בלבנו, היה לנו לב טוב.

ולכן אָנוּ רוֹאִים דְּבַר פְּלֵא, ל"ג בְּעֹמֶר זֶה בְּאֲמָצֵעַ, מִצַּד אֶחָד יֵשׁ ל"ב, וּמִצַּד שְׁנֵי טו"ב, וְזֹאת קִבְּלָנוּ מֵרַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאי: לֵב טוֹב. וּמִהִתְנַא הַקְּדוֹשׁ רַבִּי עֲקִיבָא קִבְּלָנוּ: "וְאֵהֱבֵת לְרַעַף כְּמוֹד", לְאַהֵב אֶת כָּל יְהוּדֵי, וְרַק כֶּף מְקַבְּלִים אֶת הַתּוֹרָה. כְּתוּב (שְׁמוֹת יט, א): "בַּחֲדָשׁ הַשְּׁלִישִׁי לְצֵאת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל מִמִּצְרַיִם בָּאוּ מִדְּבַר סִינִי, וַיִּסְעוּ מֵרְפִידִים, וַיָּבֹאוּ מִדְּבַר סִינִי וְגו', וַיַּחֲזֵן שֵׁם יִשְׂרָאֵל נֶגֶד הַהָר", אוֹמְרִים חֲכָמֵינוּ הַקְּדוֹשִׁים (עֵין רַש"י שם): כָּל הַנְּסִיעוֹת שְׁעַם יִשְׂרָאֵל נִסְעוּ בְּמִדְּבַר הַיּוֹ בְּמִרְיָבוֹת, כָּל אֶחָד הַתְּפִלַּג מְזוּלָתוֹ, וְחַפֵּשׁ אֶת הָרַע שֶׁל חֲבֵרוֹ, וְחָשַׁב שְׁבֻזָּה שִׁישְׁפִּיל אֶת זוּלָתוֹ הוּא יִתְנַשֵּׂא עָלָיו וְכו', כָּל דְּאֵלִים גָּבַר, אֲשֶׁר זֶה הַקְּלָלָה שֶׁל הַמְּפִלְגוֹת, פִּלְג, פִּלְג לְפִלְג אֶת הָעַם. כְּשַׁעַם יִשְׂרָאֵל הִגִּיעוּ לְהַר סִינִי, כְּתוּב: "וַיַּחֲזֵן שֵׁם", אוֹמֵר רַש"י: כָּאִישׁ אֶחָד בְּלֵב אֶחָד, כָּלָם הִתְאַחְדוּ יַחַד, וּמִדּוּעַ? כִּי סִינִי הָיָה הָהָר הַקָּטָן בְּיֹתֵר, וּבְרַגַע שְׂאֵדָם מִחֲזִיק אֶת עֲצָמוֹ לְקַטֵּן, אֲזִי אוֹהֵב אֶת כָּלָם. אֵין מִחֻלְקֵת וּמִרְיָבוֹת.

וְאֵלוֹ הָאֲרַבְעִים וְתִשְׁעָה יוֹם, שְׁסוֹפְרִים מִיְצִיאַת מִצְרַיִם עַד קִבְּלַת הַתּוֹרָה, שְׂאֵז צְרִיכִים לְצֵאת מִכָּל הַהֶבְלִים, וְאֵז צְרִיכִים לְהִתְנַקּוֹת מִכָּל רָבִב, שֶׁתִּהְיֶה הַנְּשֻׁמָּה נִקְיָה בְּיֹתֵר לְלֹא כְּתָם כָּלָל, "וְהָיוּ נְכוּנִים לְיוֹם הַשְּׁלִישִׁי" (שְׁמוֹת יט, טו), שְׁלִשֶׁת יָמֵי הַהֶגְבְּלָה לְפָנֵי קִבְּלַת הַתּוֹרָה, שְׂצְרִיכִים לְהִכִּין עֲצָמָנוּ בָּהֶם לְכַבֵּס אֶת מִדּוֹתֵינוּ, וְלִרְאוֹת שֶׁלֹּא יִהְיֶה לָנוּ שׁוֹם כְּתָם וְלְכַלּוֹף. לְצַעֲרָנוּ הָרַב, קִמְצָן אֲנָשִׁים הַשְּׁתַלְטוּ עַל הָעוֹלָם, וְכָל מְגַמְתָּם לְהִרְס אֶת הַטוֹב וְהַיֶּשֶׁר, הַאֲמוּנָה וְהַתֵּם. בְּשַׁעַה שְׁעַקֵר הַתְּכֵלִית — לְאַהֵב אֶת כָּל בֶּר יִשְׂרָאֵל.

וְזֶה יְכַנִּים מְשִׁיחַ צְדָקָנוּ בְּכָל הָעוֹלָם כְּלוֹ — אֵהֱבֵת הַבְּרִיּוֹת, שְׁכָלָם יִפִּירוּ אֶת הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, וַיֵּדַע כָּל פְּעוּל כִּי אֵתָה פְּעֻלָּתוֹ, וַיִּבִּין כָּל יְצוּר כִּי אֵתָה יְצֻרָתוֹ, וַיֵּאמֶר כָּל אֲשֶׁר נִשְׁמָה בְּאֶפֶס, ה' אֱלֹקֵי יִשְׂרָאֵל מְלֶךְ, וּמְלִכּוֹתוֹ בְּכָל מְשָׁלָה. כָּל הַבְּרִיאָה כְּלָה תִפְיֵר אֶת הַבּוֹרָא יִתְבָּרַךְ שְׁמוֹ. אֲבָל זֶה צְרִיף לְהִתְחִיל מֵאֵתָנוּ. אֲנַחְנוּ צְרִיכִים לְהִיּוֹת אוֹר לְגוֹיִים, עֲלֵינוּ לְהִרְאוֹת דְּרָף לְאֲמוֹת הָעוֹלָם לְפָנֵי שְׂאֵנוּ מִלְמָדִים אוֹתָם לְהִפִּיר אֶת הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, כְּמוֹ שְׂאוֹמְרִים שֶׁלֹּשׁ

אָשֶׁר ו' תרעא בנחל רסג

פּעמױם בײַום: "לְהַעבִיר גְּלוּלִים מִן הָאָרֶץ, וְהָאֱלִילִים כְּרוֹת יַכְרִתוּן, לְתַקֵּן עוֹלָם בְּמַלְכוּת שְׁדֵי, יַפִּירוּ וַיִּדְעוּ כָּל יוֹשְׁבֵי תְּבֵל" וכו'. אַבְּל לְפָנַי שְׁאֲנוּ דוֹאֲגִים שְׁאֲמוֹת הָעוֹלָם יַפִּירוּ אֶת הַבּוֹרָא יְתִבְרֵךְ, עָלֵינוּ לְדַאָּג שְׁאֲנוּ נִרְאָה אֶת הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא מִתּוֹךְ כָּל הַבְּרִיאָה. וְלִכֵּן מִפְּסַח עַד ל"ג בְּעֶמְרָה זֶהוּ ל"ב יָמִים, וּמִל"ג בְּעֶמְרָה עַד קְבֻלַּת הַתּוֹרָה זֶה מִגֵּן טו"ב, שְׁזוֹ כָּל מַגְמַתְנוּ — לְקִנּוּת לֵב טוֹב, לְהַפְסִיק לְרִיב, לְחַדֵּל מִכָּל הַמַּחְלּוֹקוֹת וְהָאֵי הַבְּנוֹת, וְלַעֲזוֹר זֶה לְזֶה, וְכַאֲשֶׁר נִתְחַזַּק בְּמִדַּת אֱהָבַת יִשְׂרָאֵל, אַז נִהְיֶה בְּטוֹחִים בְּהִיוֹתְנוּ עִם, שְׁכָּל הַגּוֹיִים יִסְתַּפְּלוּ עָלֵינוּ, וְנִהְיֶה אוֹר לָהֶם, וְנִזְכָּה לְגַאֲלָה הַשְּׁלֵמָה בְּמַהְרָה בְּיָמֵינוּ.

אַנִּי מְאֹד מְקַוֶּה שֶׁהַמְּכַתֵּב הַזֶּה יַעֲזִיר אֶתְכֶם כָּלְכֶם לִילֵךְ בְּדֶרֶךְ זו.

הַדּוֹרֵשׁ שְׁלוֹמְכֶם וְטוֹבַתְכֶם כָּל הַיָּמִים...

ו' תרעא.

בְּעִזְרַת הַשֵּׁם יְתִבְרֵךְ, יוֹם רְבִיעִי לְסֵדֶר אָמֹר, י' אִיר ה'תשמ"ה.

שְׁלוֹם וּבְרָכָה וְכָל טוֹב סְלָה יִגִּיעוּ וַיִּרְדְּפוּ אֶל הַרְבָּנִים הַחֲשׂוּבִים ... גַּרְם יֵאִיר וַיִּזְרַח לְנִצָּח.

אוֹדוֹת שְׁאֵלְתְּכֶם וּבִקְשֵׁתְכֶם וְכו', אַעֲרֹךְ תְּשׁוּבַתִּי סְדוּרָה לְפָנֵיכֶם.

בְּעֵת שְׁבָרָא הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא עוֹלָמוֹ, בְּרָאוּ בְּעֶשֶׂר סְפִירוֹת: פֶּתֶר, חֲכָמָה, בִּינָה, חֶסֶד, גְּבוּרָה, תְּפָאֶרֶת, נִצָּח, הוֹד, יְסוּד, מַלְכוּת. עֲנִין הַסְּפִירוֹת מוּבָא בְּאַרְיִכוֹת גְּדוּלָּה בְּסִפֵּר "פְּרֻדָּס רְמוּנִים" מִרְבִּי מִשָּׁה קוֹרְדוּבִירוֹ, וְכֵן שְׁאָר הַמְּקַבְּלִים מְסִבִּירִים אֶת מִשְׁמַעוֹת הַסְּפִירוֹת, שְׁכַפְּיָכוֹל הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא הַתְּלַבֵּשׁ בְּעֶשֶׂר סְפִירוֹת, כְּדֵי שְׁיִהְיֶה לָנוּ מִשְׁגַּ בְּמָה מְדַבֵּר, כִּי הַשֵּׁם יְתִבְרֵךְ הוּא אֵין סוּף בְּרוּךְ הוּא, וּבְאֵין סוּף אֵי אֶפְשָׁר לְדַבֵּר וּלְהַשִּׁיג, כִּי דָבָר שְׁאֵין בוֹ גְּבוּל,

אין מה לצײַר. כּבִּיכּוּל, כּרָא הַקְדוּשׁ-כּרוּף-הוּא אֶת הָעוֹלָם בְּעֶשְׂרֵה מֵאֵמוֹת, וְכֵתוּב עֲשֹׂר פְּעָמִים 'וַיֹּאמֶר' בְּעַת הַכְּרִיאָה, הָרִי זֶה כְּנֻגַד הָעֵשֶׂר סְפִירוֹת. סְפִירַת הָעֵמֶר הִיא מִצְוֵה שֶׁהַקְדוּשׁ-כּרוּף-הוּא צִוְּנוּ תַכְף-וּמִיד כְּשִׁי צִאֲנוּ מִמִּצְרַיִם, שֶׁלְמַחֲרַת הַזֶּהִירְנוּ לְהִתְחִיל לְסַפֵּר אֶת הָעֵמֶר. מֵהוּ עֵמֶר? מֵדָה, צְמֻצוּם. סוּפְרִים שְׁבַע פְּעָמִים שְׁבַע — הָרִי זֶה אֲרַבְעִים וְתִשְׁעֵה יוֹם עַד חַג הַשְּׁבוּעוֹת.

הַסְפִירוֹת הֵרֵאשׁוּנוֹת הֵן: כֶּתֶר — זֶה נִקְרָא אֵין סוּף, עֵתִיק וְאַרְיֵף אֲנָפִין, וְחֻכְמָה וּבִינָה — זֶה הַמַּחֲזִין. שֶׁלֹּשׁ סְפִירוֹת אֵלוֹ אֵף פְּעַם אֵין סוּפְרִים, כִּי זֶה הַמַּחֲזִין שֶׁל הָאָדָם. מִחַ הָאָדָם צָרִיף לְהִיּוֹת דְּבוּק בְּהַקְדוּשׁ-כּרוּף-הוּא, וְאֵיף זוֹכִים לָזֶה? כְּפִי הַמְדוּת שְׁלוֹ. אוֹמֵר רַבְּנוּ ז"ל (לְקוּטִי-מוֹהַר"ן, חֶלֶק א', סִימָן כט), שֶׁהַמַּחְשְׁבוֹת שֶׁל הָאָדָם הֵן כְּפִי הַמְדוּת שְׁלוֹ, אִם אָדָם מְתַקֵּן אֶת מְדוּתוֹ, יִהְיֶה לוֹ מַחֲזִין נִקְיִים. וְלִכֵּן אֲנַחְנוּ מִתְחִילִים לְסַפֵּר מֵהַמְדוּת: חֶסֶד, גְּבוּרָה, תְּפָאֶרֶת, נִצְחָה, הוֹד, יְסוּד, מְלָכוּת, שֶׁהֵן שְׁבַע סְפִירוֹת מִחֶסֶד עַד מְלָכוּת. אֲבָל כָּל סְפִירָה כְּלוּלָה מֵעוֹד עֲשֹׂר סְפִירוֹת, הֵינּוּ חֶסֶד — יֵשׁ בָּזֶה עֲשֹׂר סְפִירוֹת, אֲבָל כְּאִמּוֹר אֵינְנוּ סוּפְרִים כֶּתֶר, חֻכְמָה, בִּינָה, כִּי זֶה הַמַּחֲזִין, אֲזִי מִתְחִילִים מִחֶסֶד, הֵינּוּ הַלֵּילָה הֵרֵאשׁוֹן שִׁי צִאֲנוּ מִמִּצְרַיִם מִתְחִילִים לְסַפֵּר: חֶסֶד שְׁבַחֶסֶד, עַל הָאָדָם לְעַבֵּד עַל עֲצֻמוֹ שִׁי הִיא כְּלוֹ חֶסֶד, שִׁיעֲשֶׂה רַק חֶסֶד עִם הַזּוּלָת, אַחֲר־כֵּן יֵשׁ גְּבוּרָה שְׁבַחֶסֶד, הֵינּוּ בְּתוֹף הַחֶסֶד צָרִיכִים מֵדַת הַגְּבוּרָה — לְהִתְגַּבֵּר עַל עֲצֻמוֹ וְלַעֲשׂוֹת חֶסֶד, וְכֵן הֵלָאָה תְּפָאֶרֶת שְׁבַחֶסֶד, עַד שְׁמַגִּיעִים לְמְלָכוּת שְׁבַחֶסֶד, וּמִתְחִילִים גְּבוּרָה: חֶסֶד שְׁבַחֶסֶד, גְּבוּרָה שְׁבַחֶסֶד, עַד שְׁמַגִּיעִים לְתְּפָאֶרֶת, עַד שְׁמַגִּיעִים לְסְפִירָה הָאַחֲרוֹנָה: מְלָכוּת שְׁבַחֶסֶד; הֵינּוּ בְּאַרְבָּעִים וְתִשְׁעֵה יָמִים אֵלוֹ, אָנוּ מְתַקְּנִים אֶת הַמְדוּת שְׁלֵנוּ, כִּי הָעֵקֶר שֶׁל כָּל הָאָדָם זֶה הַמְדוּת. וְאוֹמֵר רַבְּנוּ ז"ל (לְקוּטִי-מוֹהַר"ן, חֶלֶק ב', סִימָן ז'), אָדָם שֶׁאֵינּוּ מְכִיר אֶת הַקְדוּשׁ-כּרוּף-הוּא, כְּבִיכּוּל, אָדָם חֹסֵר מְדוּת, הוּא חָזָה בְּדַמּוֹת אָדָם, הֵגֵם שֶׁיִּכּוּל לְלַכֵּת עַל שְׁתֵּי רַגְלָיִם וְנִדְמָה כְּאָדָם, אֲבָל אִם אֵין לוֹ מְדוּת, הָרִי הוּא כְּחֵית טָרֵף. וְאָנוּ עֲדִים לָזֶה, אֲנָשִׁים שֶׁאֵינָם מְכִירִים אֶת הַקְדוּשׁ-כּרוּף-הוּא וְחֹסְרֵי יִרְאַת שָׁמַיִם, הָרִי הֵם חֵיוֹת בְּדַמּוֹת אָדָם.

אֲשֶׁר ו' תרעא בנחל רסה

הקדוש-ברוך-הוא נתן לנו ארבעים ותשעה ימים אלו מעת שיצאנו ממצרים עד קבלת התורה, כדי שנתקן את מדותינו. ואי אפשר לתקן אלא על-ידי שסופרים כל יום ויום, הינו שיודעים שכל יום ספור ומנוי. כי הנה בני-אדם אינם עורכים לעצמם חשבון הנפש, שיבוא היום ויצטרכו לעזוב את זה העולם, וחושבים שיכולים לעשות פאות נפשם, יכולים להציק לשני, לגנב ולגזל, לגרם עול לזולת וכו', ולא יתנו על זה דין וחשבון. וכפי שאנו עדים למציאות המרה, אשר הערב-רב שנתערבו בינינו, עושים כל אשר לבם חפץ, ובטוחים שלא יאנה להם כל רע. אך לפתע פתאם מגיע יום פקדתם, שמקבלים איזו מחלה וכלים מן העולם וכו', בעת שלא תארו לעצמם כלל, או מתים במיתה משנה, רחמנא לצלן. ולכן נתנו לנו ארבעים ותשעה ימים, שבע פעמים שבע כנגד הספירות, לתקן כל מדה ומדה שלנו, כי אם אנו רוצים לקבל את התורה, עלינו לתקן מדותינו. והמדה העקרית: "ואהבת לרעך כמוך", לא להזיק לזולת. כי היסוד ביהדות, היסוד בקבלת התורה, שיהודי יאהב יהודי אחר, שיהודי לא יעשה עול לזולת, שיהודי לא יגנב מהזולת, שלא יכשילו וכו'. ואם מתקן את מדותיו — יזכה לקבל את התורה בחג השבועות, אבל אם אינו מתקן מדותיו, לבסוף נעקר מן העולם.

וזה היה הלמוד של התנא רבי עקיבא, אשר הראה דגמא, באשר ארבעים שנה היה עם הארץ, רחוק מן התורה והקדשה, ובגיל ארבעים שב בתשובה, ולמד הרבה מאד תורה, וזכה להיות תנא הכי גדול, עד שהעמיד עשרים וארבעה אלף תלמידים. אבל תלמידיו לא קבלו את למודו שלמדם: "ואהבת לרעך כמוך", זה כלל גדול בתורה. אומרים חכמינו הקדושים (יבמות סב:), שלא כבדו זה את זה, ולכן מתו בימי העמר. לא תקנו את מדותיהם, ולכן סופם היה מר מאד. אבל רבי עקיבא לא התיאש, והוסיף להעמיד חמשה תלמידים חדשים וביניהם: רבי שמעון בר יוחאי, רבי מאיר בעל הנס, רבי יהודה, ורבי נחמיה, שהם האירו את כל העולם כלו, ובפרט רבי שמעון בר יוחאי שגלה את סתרי התורה, שתכליתם —

לגלות לְכֻלָּם, שֶׁהַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא מְנַהֵג עוֹלָמוֹ בְּחֶסֶד וּבְרַחֲמִים, בְּצַדִּיק וּבְמִשְׁפָּט, וְדָבָר גְּדוֹל וְדָבָר קָטָן אֵינוֹ נַעֲשֶׂה מֵעֲצָמוֹ, אֲלֵא בְהַשְׁגַּחַת הַמַּאֲצִיל הָעֲלִיוֹן, וְהַכֹּל נַעֲשֶׂה רַק מִמֶּנּוּ יִתְבָּרַךְ. וְלָכֵן זָכָה רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאי לְהַעֲמִיד תְּלַמִּידִים כְּאֵלוֹ, שֶׁהֵיטָה בֵּינֵיהֶם אֲהָבָה גְּדוֹלָה, וְכַמוּכָא בְּזִהְרָא, שֶׁאָמַר לְתַלְמִידָיו (ח"ג קכח.): אֲנִי בַחֲבִיבוֹתָא תְּלִיא; כִּי רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאי רָאָה מָה נִגְרַם עַל-יַדֵּי הָעֲשָׂרִים וְאַרְבָּעָה אֱלָף תְּלַמִּידִים שֶׁלֹּא כָּבְדוּ זֶה אֶת זֶה, וְשָׁנְאוּ אִישׁ אֶת רֵעֵהוּ, וְמָתוּ בְּמִיתוֹת מְשֻׁנוֹת.

וְלָכֵן עָכְשׁוּ בִימֵי הָעֶמֶר, בִּימֵי הַסְּפִירָה, שֶׁכָּל לֵילָה וְלֵילָה אָנוּ אוֹמְרִים בְּתַפְלָה, שֶׁבְּסְפִירָה הַזֹּאת חֶסֶד שֶׁבְּחֶסֶד, נִזְכָּה גַם-כֵּן לְהַמְשִׁיךְ עַל עַצְמָנוּ חֶסֶד, גְּבוּרָה שֶׁבְּחֶסֶד — שְׁנוֹתֵנוּ לַעֲשׂוֹת חֶסֶד, תַּפְאָרֶת שֶׁבְּחֶסֶד — שֶׁהֵיפִי שְׁלָנוּ יִהְיֶה חֶסֶד, נִצַּח שֶׁבְּחֶסֶד — שְׁנוּנָצַח עִם הַחֶסֶד, וְכֵן הֵלָא בְּכֹל סְפִירָה וּסְפִירָה אָנוּ עוֹבְדִים עַל מַדוּתֵינוּ, כְּדֵי שְׁנֵהִיָּה פְּלִים לְקַבֵּל בָּהֶם אֶת הַתּוֹרָה, אֲשֶׁר אֵין יְכוּלִים לְקַבֵּלָהּ רַק עַל-יַדֵּי מַדוּת טוֹבוֹת.

וְלָכֵן כְּשֶׁאָדָם שָׁב בְּתַשׁוּבָה, עָלָיו לִידַע, שֶׁהֵיטוֹד בַּחֲזָרָה בְּתַשׁוּבָה — לְתַקֵּן אֶת הַמַּדוּת, כִּי קָדָם שֶׁאָדָם שָׁב בְּתַשׁוּבָה, הוּא מְסֻפֵּן, הוּא כְּחֵיה בְּדַמּוֹת אָדָם. וְכִפִּי שֶׁאָנוּ רוֹאִים, אָדָם שֶׁאֵינוֹ חַי עַל-פִּי הַתּוֹרָה, הוּא בְּדִיוֹק פְּרִגְמַת חַיִּת הַשְּׂדֵה, שֶׁהוֹלֵךְ בְּפְרִיצוֹת נוֹרָאָה, בְּלִי עַל, אוֹכֵל כָּל אֲשֶׁר לְבוֹ חַפֵּץ, מִתְּנַהֵג כְּכֹלֵב. אִךְ נִתֵּן לָנוּ הַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא אֶת הַתּוֹרָה הַקְּדוּשָׁה, כְּדֵי לְזַכֵּךְ אֶת עַצְמָנוּ, כְּדֵי שְׁנֵהִיָּה בְּנֵי הַנְּבִחָרִים, שֶׁלֹּא נִהְיֶה כְּגוֹיֵי הָאָרֶץ, אֲשֶׁר עָלִיהֶם נֶאֱמַר (יְחֻזְקָאֵל כג, כ): בְּשׁוֹר חַמּוּרִים בְּשָׂרָם, וְחַיִּים הֵם לֹא שׁוֹם הַגְּבֻלוֹת, יוֹמָם וְלַיְלָה לֹא יִשְׁבְּתוּ, עֲמִלִים כְּחַמּוּרִים בַּיּוֹם וּבַלַּיְלָה, שְׁבַעַה יָמִים בְּשָׁבוּעַ אֵינָם נַחִים וְאֵינָם שׁוֹקֵטִים, מָה שֶׁאֵין כֵּן עִם יִשְׂרָאֵל, קִבְּלוּ מִתְּנָה אֶת יוֹם הַשַּׁבָּת, לְנוּחַ בּוֹ מִמְּלָאכָה, אֲשֶׁר אֵין מִתְּנָה זֶה לְשׁוֹם אֲמָה בְּעוֹלָם, אֲלֵא עִם יִשְׂרָאֵל קִבְּלוּ מִתְּנָה יְקָרָה זֶה מִבֵּית גְּנָזִיו יִתְבָּרַךְ. וְכַמוֹ-כֵּן לְגַבֵּי צְנִיעוּת וְכַשְׁרוּת, מִי שֶׁאֵינוֹ מִתְּנַהֵג עַל-פִּי הַתּוֹרָה הַקְּדוּשָׁה הוּא חַיִּה בְּדַמּוֹת אָדָם, אוֹכֵל כָּל הַבָּא לְפָיו, כָּל מִינֵי שְׁקָצִים וְרָמְשִׁים, לֹא-כֵן עִם יִשְׂרָאֵל הַמְּזַכְכִּים אֶת מַדוּתֵיהֶם

בְּשִׁבְעָה שָׁבוּעוֹת אֵלּוּ בֵּין פֶּסַח לְשָׁבוּעוֹת, זֹכִים לְהִתְקַדֵּשׁ וּלְהִטָּהֵר, וְנַעֲשִׂים כָּלִים לְקַבֵּל בָּהֶם אֶת הַתּוֹרָה.

וְלָכֵן בְּיָמִים אֵלּוּ עָלִינוּ לְעַבֵּד הַרְבֵּה עַל מְדוּתֵנוּ, וְעָקַר הַמְּדוּת — לְעֹזֵר לְזוּלַת, לְהַרְבוֹת בְּאַהֲבַת יִשְׂרָאֵל, לְהַמְנִיעַ מַעֲשׂוֹת עוֹל לְזוּלַת, כִּי מִי שֶׁמְצַיֵּק וּמְצַר לְשָׂנִי, מִי שֶׁגּוֹנֵב וְגוֹזֵל מֵאַחֵר, מִי שֶׁמוֹצִיא שֵׁם רַע עַל הַזּוּלַת, לְבִסּוֹף יִקְבַּל עָנְשׁוֹ מִשָּׁלָם.

וּבַפֶּרֶט אֲשֶׁר יָמֵי סְפִירַת הָעֶמֶר הֵם יָמֵי דִינִים, יָמֵי צְמֻצוּמִים, וְעָלִינוּ לְקַחַת עֲצָמָנוּ בְּיַדֵּינוּ, וְלְעֹזֵר זֶה לְזֶה, וּלְתַקֵּן אֶת רוּעַ מַעַלְלֵינוּ, וְעַל-יְדֵי-זֶה נִזְכָּה לְהִיּוֹת כָּלִים לְקַבֵּל אֶת הַתּוֹרָה, אֲשֶׁר מְגַלֶּה לָנוּ אֶת כָּל סִתְרֵי הַבְּרִיאָה. וְכַמוֹכָא בַּזֶּהֱר (מְצַרַע נג:): אִמָּאֵי אֶקְרִי תוֹרָה? דְּאוּרֵי וְגַלֵּי מַאי דִּהְוָה סְתוּם וְלֹא אֶתִידַע. אָדָם יְכוּל לְלַכְתָּ וּלְהִסְתוּבֵב בְּזֶה הָעוֹלָם, וְאֵין לוֹ מִשְׁגַּ, שְׂכָל הַבְּרִיאָה כְּלָה זֶה אֱלֻקוֹת, דּוּמָם, צוּמַח, חֵי, מְדַבֵּר, זֶה לְבוּשׁ לְגַבֵּי הָאֵין סוּף בְּרוּךְ הוּא, הֵיכָן שָׂרֵק מִסְתוּבֵב רוּאָה אֱלֻקוֹת. וְלָמָּה אֵינָנוּ זֹכִים לְזֶה, לָמָּה מְרִים לָנוּ הַחַיִּים?! לָמָּה עוֹבְרִים עָלֵינוּ כָּל-כָּף הַרְבֵּה מִשְׂפָּרִים וְגַלִּים?! לָמָּה אָנוּ מִסְתוּבְכִים שְׁבוּרִים וְרְצוּצִים?! לָמָּה בְּנֵי-אָדָם כָּל-כָּף בְּדַכְּאוֹן וּבַעֲצָבוֹת וּבְמִרְהָ שְׁחִרְהָ? כִּי אֵין רוּאִים רוּחֵינִיּוֹת אֱלֻקוֹת. וְאוּמְרִים חֲכָמֵינוּ הַקְּדוּשִׁים (מְדַרְשׁ תְּהִלִּים קמו): אֵין לָךְ צַעַר גְּדוֹל, וְאֵין יְסוּרִים גְּדוֹלִים וְקָשִׁים כְּעוֹרוֹן עֵינַיִם; אֵין עוֹד צַעַר גְּדוֹל מִזֶּה שְׂאָדָם אֵינוּ רוּאָה אֱלֻקוֹת.

וְלָכֵן דִּיקָא יָמִים אֵלּוּ מְסַגְּלִים לְתַקֵּן אֶת מְדוּתֵינוּ, אֲשֶׁר זֶה יְסוּד עִם יִשְׂרָאֵל, יְסוּד הַתּוֹרָה — לְרַכֵּשׁ מְדוּת טוֹבוֹת, וְעַל-יְדֵי-זֶה נִזְכָּה לְטָהֳרַת הַמַּחַ, שְׂיֵאִיר בְּנוֹ הַמַּחֲזִין חֲכָמָה וּבִינָה, אַבָּא וְאִמָּא, וְיִמְשֹׁף עָלֵינוּ הַכֶּתֶר, שְׂזֵה הַרְצוֹן, לְהִיּוֹת נְכֻלָּים בְּהַקְּדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, וּלְנַצֵּל אֶת אֵלּוּ הַסְּפִירוֹת שֶׁמְזַכְּרִים בְּכָל לַיְלָה אַחֵר סְפִירַת הָעֶמֶר, שֶׁהֵן כְּנֶגֶד מְדָה אַחֲרַת שְׁעָלֵינוּ לְתַקֵּן, כִּי אֵין עוֹד יָפִי כְּתַקוֹן הַמְּדוּת, וּמַהִי הַמְּדָה הַיְפָה בְּיוֹתֵר בְּעַם יִשְׂרָאֵל? אַהֲבַת יִשְׂרָאֵל, "וְאֶהֱבֶה לְרַעְךָ כְּמוֹךָ" (וַיִּקְרָא יט, יח), לְשֵׁרֵף אֶת הַגְּזֻעָנוֹת הָאֲרוּרָה, וְלֶאֱהֵב אֶת הַזּוּלַת. וּמָה אָנוּ רוּאִים? לְדַאֲבוּנָנוּ הַרַב, עָקַר הַגְּלוּת שְׁלָנוּ, אֲשֶׁר הִיא גְלוּת

רסח אֲשֶׁר ו' תערב בַּנַּחֲל

אַרְכָּה מֵאֵד, וּבָהּ סוֹבְלִים סָבַל גְּדוֹל וְנוֹרָא, אֵין זֹאת אֶלָּא מִפְּנֵי שְׁנֵאת חַנּוּם, וְעֵדִין מְרַקֵּד בֵּינָן (יוֹמָא ט: ט:), וּבִפְרִט הַגְּזַעְנוֹת הָאֲרוּרָה שְׁחִדְרָה גַם לְתוֹכְנוּ, וְלֹא בְּחַנּוּם שְׁהַעֲרִב־רַב מִתְּפִשְׁטִים עֲכָשׁוּ, וּחֲפִצִּים לְעַקֵּר אֶת הַתּוֹרָה הַקְּדוּשָׁה, עַל מֵה בָּאָה לָנוּ הַצָּרָה הַזֹּאת? עַל מִדַּת הַגְּזַעְנוֹת, שְׁלֹא חֲפִצּוֹ לְהִתְאַחֵד יַחַד כָּל שְׂכָבוֹת הָעָם, וְעַל-כֵּן נִגְזַר עֲלֵיהֶם לְהַבְטִיל.

לְזֹאת, נִקְבַּל עַל עֲצֻמְנוּ עֲכָשׁוּ לְשִׁרְף אֶת הַגְּזַעְנוֹת הָאֲרוּרָה, וְלִזְכּוֹר, אֲשֶׁר כָּלְנוּ בְּנֵי אַבְרָהָם, יִצְחָק וְיַעֲקֹב, כְּמוֹ שְׂפָתוֹב (דְּבָרִים יד, א): "בְּנִים אַתֶּם לֵה' אֱלֹהֵיכֶם", וְעַל-יְדֵי-זֶה נִזְכָּה לְקַבֵּל אֶת הַתּוֹרָה, וְהַקְּדוּשָׁה-בְּרוּךְ-הוּא שִׁפִּיעַ עֲלֵינוּ שְׁפַע בְּרָכָה וְהַצְּלָחָה, יִגְדִיל תּוֹרָה וְיֵאֲדִיר, וְנִזְכָּה שְׁכָל עִם יִשְׂרָאֵל יִשׁוּבוּ בְּתִשׁוּבָה שְׁלֵמָה, וְלֹא נַחֲפָה שְׁהַגִּוּיִים יִגְרָשׁוּ אוֹתָנוּ חֲזוּרָה אֶל בּוֹרְאָנוּ, אֶלָּא אֲנַחְנוּ מֵעֲצֻמְנוּ וּמִרְצוֹנָנוּ הַטּוֹב נָשׁוּב בְּתִשׁוּבָה שְׁלֵמָה בְּיָמִים אֵלֵינוּ דְיִקָּא, וְאִזּוֹ נִזְכָּה לְהַגְאֵל בְּגֵאֲלָה שְׁלֵמָה, בְּבִיאַת מְשִׁיחַ צְדִיקָנוּ, שְׁבוּא יְבוּא וְלֹא יֵאָחֵר. וְאִף שְׁאֲנוּ רוּאִים שְׁמִתְאַחֵר, וּמְדַבְּרִים בְּכָל יוֹם יוֹם: הִנֵּה הִנֵּה הַגְּאֲלָה, וְעֵדִין אָנוּ בְּגֵלוֹת, עֲלֵינוּ לִזְכּוֹר, שְׁהַרְבֵּה דְבָרִים אָדָם לֹא צִיר בְּדַעְתּוֹ אִיף יִקְרָה וְכִיצַד יִהְיֶה, גַּם הַגְּאֲלָה הַכְּלִילִית אֵין לָנוּ מִשְׁגַּב בְּזֶה, אֲבָל זֶה יִהְיֶה פִתְאֵם יְבוּא הַגְּוֹאֵל צְדִיק, וְיִגְאֲלֵנוּ גֵאֲלַת עוֹלָם. הָעַקֵּר עֲלֵינוּ לְהִיּוֹת כָּלִים מוֹכְנִיִּים לְקַבֵּל אֶת אוֹר הַגְּאֲלָה, אוֹר הַשְּׂכִינָה, וְהַקְּדוּשָׁה-בְּרוּךְ-הוּא יִבְנֶה לָנוּ אֶת בֵּית-הַמִּקְדָּשׁ, וְיִקְבֹּץ אֶת כָּל נְדַחֵינוּ מִכָּל אַרְבַּע כַּנְפוֹת הָאָרֶץ לְאַרְצֵנוּ הַקְּדוּשָׁה בְּמַהֲרָה בְּיָמֵינוּ, אָמֵן!

הַדּוֹרֵשׁ שְׁלוֹמְכֶם...

ו' תרעב.

בְּעֵזְרַת שְׁמַיִם יִתְפַּרֵּךְ, יוֹם רַבִּיעִי לְסִדְרֵי אָמֵר, י' אֵיר ה'תשמ"ה.

שְׁלוֹם וּבְרָכָה וְכָל טוֹב סָלָה יִגִּיעוּ וְיִרְדְּפוּ אֶל הַבְּחוּר הַחֲתָן הַיְקָר לִי מֵאֵד, שׁוֹתֶה מִיָּמֵי הַנַּחֲל נוֹבַע מְקוֹר חֲכָמָה, זְכוּתוֹ יִגַּן עֲלֵינוּ ... גְּרוּ יֵאִיר.

לְנִכּוֹן קִבְלָתִי אֶת מִכְתָּבְךָ הָאֶרֶץ, אֲשֶׁר בּוֹ אַתָּה מְבַשֵּׂר שְׂאֵתָה עוֹמֵד לְהִתְחַתֵּן.

עֲלִיךָ לְדַעַת כַּמָּה כָּלְלִים בְּחַיִּים קִדָּם נִשְׁוֹאֵיךָ, שְׁתִּזְכְּרָם כָּל יְמֵי חַיֶּיךָ. הַדְּבָר הָרֵאשׁוֹן: הָעֵקֶר לְחֹשֶׁב שְׂרוּצִים רַק לְבָנוֹת בֵּית לְהַקְדוֹשׁ־בְּרוּךְ־הוּא. אוֹמְרִים חֲכָמֵינוּ הַקְדוֹשִׁים (סוֹטָה יז.): אִישׁ וְאִשָּׁה זָכוּ — שְׂכִינָה בֵּינֵיהֶם, אֲצֵל הָאִישׁ יֵשׁ י', אֲצֵל הָאִשָּׁה ה', וּבְיַחַד: י"ה — זֶה הַשְּׂכִינָה, בְּמָקוֹם שֶׁהַשְּׂכִינָה מְצוּיָה — שָׁם הַבְּרָכָה מְצוּיָה. הָאֶרֶץ הַקְדוֹשׁ אוֹמֵר, שְׁמִי שֶׁחֻטָּא בְּחֻטָּא שֶׁל גְּאֹוָה, וַיֵּשׁ בּוֹ יֵשׁוֹת וְגֹאֲוֹת, הוּא צָרִיךְ תָּמִיד לְחֹשֶׁב עַל הַשֵּׁם י"ה, וּמָה הַקָּשֶׁר בֵּינָה? אֵלָּא גְּאֹוָה בָּאָה מִפָּגַם הַמַּח, כִּי מִי שֶׁהוּא עָנוּ — אֲצֵלוֹ שׁוֹרָה הַשְּׂכִינָה, כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב (יִשְׁעִיָּה נז, טו): "אֲשַׁכּוֹן אֶת דְּבָא", וְאֵלוֹ עַל בַּעַל גְּאֹוָה אוֹמֵר הַקְדוֹשׁ־בְּרוּךְ־הוּא: אֵינִי אֲנִי וְהוּא יְכוּלִים לְדוֹר (עֵין סוֹטָה ה.). הַמְרִיבוֹת בְּבֵית מִתְחִילוֹת, כְּשֶׁכָּל אֶחָד מִחֲזִיק עֲצָמוֹ לְיוֹתֵר גְּדוֹל מְזוּלָתוֹ, אֲשֶׁר זֶהוּ הַסֵּמ"ךְ־מ"ם. צָרִיכִים לְזָכֵר תָּמִיד, שְׂאֲנַחְנוּ רַק חֲצִי, וְזֶה עֵקֶר הַשְּׁלֵמוֹת, שְׂאֲדָם יִדַע שֶׁהוּא פֶּלֶג גּוּף, וּכְשֶׁמִּתְחַתֵּן נַעֲשֶׂה גּוּף שְׁלָם. וְלִכֵּן נּוֹתְנִים מִחֲצִית הַשְּׁקָל, תָּמִיד לְדַעַת שְׂאֲנַחְנוּ רַק חֲצִי, וְצָרִיכִים תָּמִיד אֶת הַיְהוּדִי הַשָּׂנִי. כָּל זְמַן שְׂאֲדָם יוֹדֵעַ שֶׁהוּא חֲצִי וְזוּלָתוֹ חֲצִי — יְכוּלִים לְהִתְחַבֵּר יַחַד. בּוֹ בְּרָגַע שְׂמֵרְגִישׁ כִּי הוּא יוֹתֵר מִחֲצִי, אֶפְלוּ מֵעַט — שְׂשִׁים עַל אַרְבָּעִים, זֶה נִקְרָא: סֵמ"ךְ־מ"ם, ס' — שְׂשִׁים, מ' — אַרְבָּעִים, זו הַטְּמָאָה, זוֹ הַזָּהָמָה. סוֹד הַהַצְלָחָה בְּבֵית — לִידַע שְׂשִׁנֵּינוּ שְׂוִים, הַבַּעַל צָרִיךְ לַעְזוֹר לְאִשָּׁה וְהָאִשָּׁה לַבַּעַל. וְעַל הַבַּעַל לְהִיּוֹת פֶּקֶח, וְלְחֹשֶׁב שְׂאֲשֵׁתוֹ יוֹתֵר מִמֶּנּוּ וְצָרִיךְ לְכַבְּדָהּ, וּכְמֵאֲמָרָם ו'ל (יְבָמוֹת סב:): הָאוֹהֵב אֶת אִשְׁתּוֹ כְּגוּפוֹ וְהַמְכַבְּדָהּ יוֹתֵר מִגּוּפוֹ, עֲלִיו הַכְּתוּב אוֹמֵר: "וַיִּבְדַּעַתָּ כִּי שְׁלוֹם אֶהְיֶיךָ", אֲזִי יֵשׁ שְׁלוֹם בְּאֶהְלִי, כִּי כַּאֲשֶׁר מְכַבֵּד וּמְיַקֵּר אֶת אִשְׁתּוֹ בְּמֵאֵד מְאֵד — יִזְכֶּה לְהַצְלָחָה. אֵךְ אִם הוּא מִשְׁפִּיל אוֹתָהּ, וְעוֹרֵךְ בְּקִרְתָּ עַל כָּל דְּבָר, אֲזִי הַמְרִיבוֹת שׁוֹרוֹת תְּדִיר בְּבֵית, וְעַל־יְדִי־זֶה פּוֹרְחִים הִי"ה מִהָאִישׁ וְהָאִשָּׁה, וְנוֹתֵר אֵשׁ וְאֵשׁ, וְשׁוֹרְפִים זֶה אֶת זֶה.

וְהַכֵּל בָּא מִגְּאֹוָה, שְׂאֶחָד מִחֲזִיק עֲצָמוֹ יוֹתֵר מְזוּלָתוֹ, וּמִזָּה

נוֹבְעוֹת הַמְרִיבוֹת וְהַקְטָטוֹת. הָעֵקֶר לִהְיוֹת בַּר דַּעַת, לִידַע שְׁעוֹמְדִים עֲתָה לְהִתְחַתֵּן רַק כְּדֵי לְבָנוֹת בֵּית נְאֻמָּן בְּיִשְׂרָאֵל, כְּדֵי לַעֲשׂוֹת רְצוֹן הַקְדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, וּבֵית כְּזֶה יִהְיֶה לוֹ קִיּוֹם.

יִשְׁנֵם כַּמָּה פְּרָטִים חֲשׂוּבִים שְׁעָלֶיךָ לְדַעַת בְּתוֹר חֲתָן:

א. הַחַיִּים אֵינָם קָלִים כָּלֵל וְעֵקֶר, יִשְׁנֵן עֲלִיּוֹת וִירִידוֹת, אַף אֶחָד אֵינּוּ יוֹדֵעַ מַה הַמְחָר יָבִיא, אִישׁ אֵינּוּ בְטוּחַ בַּעֲתִידוֹ. וְזֶה מַה שְּׂאוֹמֵר הַתַּנָּא (אָבוֹת א, ז): 'וְאֵל תִּתְיַאֵשׁ מִן הַפְּרָעָנוֹת', אֵינן הוּא רוֹצֵה לְהַפְחִידְךָ וּלְהַפְלִיךָ בְּיָאוּשׁ, אֲלֵא שְׁלֵא תַחֲיָה בְּאִשְׁלִיּוֹת, וְתִדַּע תְּמִיד, כִּי חָרַב מִתּוֹחָה עַל רֵאשֵׁנוּ, וְצָרִיכִים תְּמִיד אֶת הַקְדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא. וְלָכֵן הִיסוּד — לְדַבֵּר אֵלָיו יִתְבָּרַךְ כְּאֲשֶׁר יְדַבֵּר אִישׁ אֶל רַעְהוּ וְהִבֵּן אֶל אָבִיו, וְדַבֵּר זֶה אֵינן צָרִיכִים לְסַפֵּר לְאִשָּׁה, שְׂמֵתְבוֹדְדִים וּמְבַקְשִׁים מִלְּפָנָיו יִתְבָּרַךְ, כִּי מִי שְׂאֵינּוּ רְגִיל בְּזֶה, חוֹשֵׁב: "מַה, אֲתָה מְדַבֵּר אֶל הַקִּיר? ! מִי שׁוֹמֵעַ אוֹתָךְ? !" אֲשֶׁר בְּאֵמֶת מִי שְׁחָדוֹר אֲמוּנָה בְּרוּרָה וּמְזַכֶּכֶת, וְיוֹדֵעַ שֶׁהַקְדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא מְנַהֵיג עוֹלָמוֹ בְּחֹסֶד וּבְרַחֲמִים, בְּצִדֵּק וּבְמִשְׁפָּט, וְהַכֵּל זֶה אֱלֻקוֹת וְאֱלֻקוֹת זֶה הַכֵּל, הוּא תְּמִיד יְדַבֵּר אֶל הַקְדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, וְכַמוֹכָא בְּדַבְרֵי רַבֵּנוּ ו' (לְקוּטֵי-מוֹהַר"ן, חֶלֶק א', סִימָן סב): לְמָה אָדָם אֵינּוּ מְדַבֵּר אֵלָיו יִתְבָּרַךְ? כִּי נִדְמָה לוֹ שְׂאֵינן שׁוֹמְעִים אוֹתוֹ, אֲבָל אִם אָדָם הֵיךְ מֵאֲמִין שֶׁהַקְדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא פֹה, תְּמִיד הֵיךְ מְדַבֵּר אֵלָיו, אֲבָל דָּבָר זֶה אִשָּׁה אֵינָה צָרִיכָה לְדַעַת, כִּי עֲדִין אֵינָה אוֹחֲזֹת בְּזֶה, וְהַרְבֵּה אֲנָשִׁים אֵינָם אוֹחֲזִים בְּזֶה, וְלָכֵן מְזַלְזְלִים בְּתַפְלָה, וְכַמְאֲמָרָם ו' (בְּרֻכּוֹת ו:): "כִּרְם זֵלוֹת לְבַנְי-אָדָם" (תְּהֵלִים יב, ט) — אֵילוֹ דְּבָרִים הַעוֹמְדִים בְּרוּמוֹ שֶׁל עוֹלָם, וּבַנְי-אָדָם מְזַלְזְלִים בָּהֶם, וּמֵאִי נִיְהוּ? תַּפְלָה. וְאֵינן יְכוּלִים לְהִסְבִּיר אֶת זֹאת לְאַחֲרִים. עַד שְׂאָדָם בְּעֲצָמוֹ אֵינּוּ מְקַבֵּל מִכָּה, עַד שְׂאֵינּוּ נוֹפֵל בְּאִיזָה פַח, הוּא לֹא יִקַּח אֶת הַתְּהֵלִים, וְלֹא יִתְפַּלֵּל לְהַקְדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, מְסַכֵּן, כְּשֶׁמְקַבֵּל אִיזוֹ מִכָּה, אֲזִי נוֹטֵל אֶת סֵפֶר הַתְּהֵלִים וּמְבַקֵּשׁ הַרְבֵּה. וְלָכֵן יָפָה שְׁעָה אַחַת קָדָם, שְׂאָדָם יִרְגִיל עֲצָמוֹ לְדַבֵּר וּלְשִׁיחַ בֵּינוֹ לְבֵין קוֹנּוֹ תְּמִיד. אֲבָל זֶה צָרִיךְ לִהְיוֹת מְכַסֶּה, שֶׁהָאִשָּׁה לֹא תִדַּע, וּלְהִתְפַּלֵּל אֶל הַקְדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא בְּהִסְתָּר, וּבְרַגַע שְׂאָדָם מִתְבוֹדֵד אֵלָיו יִתְבָּרַךְ, נִכְנָה לוֹ הָאִפִּי, נִכְנָה לוֹ הָאֲמוּנָה

אֲשֶׁר ו' תערב בנחל רעא

והבטחון בהקדוש-ברוך-הוא, ונתחזק אצלו הבטחון העצמי, וכבר אינו מפחד מאיש, אינו חושש מה יכול לקרות לו, ומה היום והמחר יביאו לו, כי הוא חזק באמונה, בבטחון ובאפי.

ומפעם לפעם כדאי לדבר עם האשה בדבורי אמונה, ספורי צדיקים, אבל ההנהגה הפרטית שמתנהגים בזה שמדברים אל הקדוש-ברוך-הוא, זאת אין צריכים לספר לאשה, כי היא תסתכל על זה כמו שנפלת מהשמים, ותחשב, שזה גבה יותר מאתנו, ואינו לדור שלנו וכו'.

ב. עליך לדעת, שאם הקדוש-ברוך-הוא זמן לך את האשה הזו — זה שרש נשמתך, כמובא בדברי רבנו ז"ל (לקוטי מוהר"ן, חלק א', סימן רסד), שבהתחלה הבעל והאשה היו נשמה אחת בשמים, וכשירדו — נתפצלו. היא באה דרך זוג הורים אחד, והוא בא דרך זוג הורים אחר, ועד שמתחברים יחד, אז נתודע שזה וזו מן השמים. ולכן הבעל והאשה הם נשמה אחת, וצריכים לכבד זה את זה וליקר איש את רעהו, ולא לריב ולהתופח, אלא להיות ותתן תמיד, והיא תהיה צודקת, ואז היא תנכח בעצמה שעשתה טעות, אבל אם אתה תעמידה על טעותה, היא תהיה בכעס. ואשה, אומר רבנו ז"ל (לקוטי מוהר"ן, חלק א', סימן רב), מקפידה מאד על כבודה, ואוי לו אם מזלזל בה. ולכן צריך לתן לאשה כבוד הרבה ומחמאות בלי סוף.

ג. עליך לדעת, שאף פעם אסור לדבר על הורי אשתך, אפלו שיהיו הגרועים ביותר, ואף שהיא יודעת את מגרעותיהם, אף-על-פי-כן אסור לך לדבר על חמיה וחסותך בפני אשתך, כי זה נוגע בנפשה, וכואב לה ביותר כשמדברים על הוריה, כי רוצה שבעלה יהיה חלק מן המשפחה, ואף שהבעל צודק בכל טענותיו, אף היא לא תוכל למחל על העלבון. וכשיודעים דבר זה, חוסכים צרות לאין ספור במשך חיי הנשואין. כי סוף כל סוף האשה גדלה בין אב ואם, אחים ואחיות, וזוהי משפחה. ואם תרצה לנתקה מהם, יתכן שבתחלה היא תהיה לצדך, אף לבסוף תשבר ותהפך את

ערב אָשֶׁר ו' תערב בַּנְחָל

הקערה על פיה. על-פּן צָרִיף לְשִׁמּוֹר מְאֹד בְּכבוֹד חֲמִיו וְחֲמוֹתוֹ, ומְלַבֵּד אֲשֶׁר זֶה מִצְנֶה לְכַבֵּדִם וּלְקַרְבָּם. וַיִּשְׁנֶם פּוֹסְקִים הָאוֹמְרִים שְׁצָרִיכִים לְקָרוֹתָם: אָבָא וְאָמָא. עִם כָּל זֹאת צָרִיף לְהִיּוֹת חָכֵם וְלִילֵף בְּחֻכְמָה רַבָּה.

ד. עֲלִיף לְזִכְרוֹ, שֶׁהַתְּכָלִית לְהִתְחַתֵּן וְלִבְנוֹת בֵּית הַיָּא, כְּדִי לְהַנְצִיל מִחֻטָּאִים וְעוֹנוֹת, וְלַחֲיוֹת בְּקִדְשָׁה וּבְטָהֳרָה, וְלִכְן אָף אֶחָד לֹא יִלְמַד עִמָּךְ הַנְּהֻגוֹת מְשֻׁנוֹת שֶׁל פְּרִישׁוֹת וְכוּ' וְכוּ', וְאָף אֶחָד לֹא יִבְלָל מִחָךְ, כִּי אָדָם צָרִיף לַחֲיוֹת עִם אִשְׁתּוֹ, כְּדִי לְהַנְצִיל מֵהִרְהוּרִים רָעִים וּמִמְחַשְׁבוֹת זָרוֹת וּמֵהִסְתַּכְּלִיּוֹת רָעוֹת, כִּי אִם יֵשׁ לְאָדָם פֶּת בָּסֵלוֹ — מִחוּז נָקִי, וְאִין לוֹ שׁוֹם הִרְהוּרִים רָעִים עַל אַחֲרִים, כְּאֲשֶׁר קוֹרֵה הַיּוֹם. וְלִכְן עֲלִיף לְכַבֵּד וּלְיַקֵּר אֶת אִשְׁתְּךָ, וְלִידַע שֶׁהִיא מְצַלֵּת אוֹתְךָ מִכָּל מִינֵי עוֹנוֹת וְחֻטָּאִים הַמְצוּיִים, רַחֲמָנָא לִישׁוּבָן.

ה. עֲלִיף לְדַעַת, שֶׁהַנֶּף בּוֹנֶה בֵּית לְמַעַן הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, עַל-כֵּן רְאֵה שֶׁיְהִיָּה בֵּיתְךָ בֵּית שֶׁל תּוֹרָה, וְתִרְכַּשׁ לְעֲצֻמָּךְ תַּנּוּף, שֶׁשָּׂה סְדְרֵי מְשֻׁנָּה, בְּבַלִּי, יְרוּשְׁלָמִי, תּוֹסְפֵתָא, רַמְבַּ"ם, טוֹר וְשִׁלְחַן עֲרוּף, סְפָרֵי הַזֵּהָר וְהַתְּקוּנִים, סְפָרֵי קַבְלָה, סְפָרֵי חֲסִידוּת וּמוֹסֵר, שֶׁהַבֵּית יְהִיָּה כְּבֵית-הַכְּנֶסֶת, וְתַמִּיד רְאֵה לְקַבֵּעַ עֵתִים לְתוֹרָה. כִּי כֵּן אוֹמְרִים חֲכָמֵינוּ הַקְּדוֹשִׁים (עֵין פְּסָחִים קִיב): לּוֹמֵד תּוֹרָה בְּטָהֳרָה, נוֹשֵׂא אִשָּׁה וְאַחֲרֵי-כֵן לּוֹמֵד תּוֹרָה. צָרִיכִים לְהִתְחַתֵּן, וְאַחֲרֵי-כֵן לּוֹמְדִים תּוֹרָה מִתּוֹךְ קִדְשָׁה וְטָהֳרָה.

רְאֵה לֹא לְהִתְבַּלְבֵּל מִשׁוֹם בְּרִיָּה, אֲלֵא לְקַבֵּעַ לְעֲצֻמָּךְ שְׁעוֹר כְּסֻדְרָן בְּתוֹרָה, כָּל יוֹם חֲמֵשׁ וְרִשׁוֹ"י עִם הַתְּרַגּוּם, פְּרָקִים מְשֻׁנוֹת כְּסֻדְרָן; פְּרָק, שְׁנֵי פְּרָקִים אוֹ שְׁלֹשָׁה וְכוּ', דַּפִּים גְּמָרָא כְּסֻדְרָן, דָּף אֶחָד בְּכָל יוֹם גְּמָרָא רִשׁוֹ"י, וְאִם אֵתָּה יְכוּל גַּם תּוֹסְפוֹת וּמְפָרְשִׁים, כִּי דָף בְּיוֹם מְאִיר אֶת הַנֶּפֶשׁ, וְאִין יְכוּלִים לְתַאֵר וּלְשַׁעַר אִיזוֹ שְׁמִחָה בְּשָׂמִים, כְּשֶׁאָדָם זוֹכֶה לְלַמֵּד דָּף גְּמָרָא בְּיוֹם, וְכֵן תִּלְמַד הַרְבֵּה הַלְכָה, וּבְפִרְט הַלְכוֹת נִדָּה, שְׁצָרִיכִים לְחַזֵּר עַל זֶה הַרְבֵּה מְאֹד בְּשָׁנָה רִאשׁוֹנָה. וּמִסְפָּרִים עַל הַצְּדִיק הַקְּדוֹשׁ רַבִּי אוּרִי מִסְטֵרְלִיסק זִ"ע, שֶׁלְמַד הַלְכוֹת נִדָּה אֶלֶף פְּעָמִים, אָף שֶׁהִיא פְּרוּשׁ לְגַמְרִי, צְדִיק דְּבוּק

אָשֶׁר ו' תרעג בנחל רעג

בְּהַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא הַתְּפִאָר שְׁלֵמַד הַלְכוֹת אֱלוֹ אֵלֶיךָ פְּעָמִים. לְמִדִּים מִכָּאן: 'אִם בְּאֲרָזִים נִפְלָה שְׁלֵהֶבֶת, מִה יֵאמְרוּ אֲזוּבֵי הַקִּיר, אִם בּוֹעֲרֵת הָאֵשׁ בְּצַדִּיקִים גְּדוֹלִים כָּל-כֶּף, מִה נֹאמֵר אָנֹכִי? !

הַעֲקָר לֹא לְהַשְׁבִּיר מִשׁוּם דְּבַר וְלִלְמַד הַרְבֵּה תוֹרָה. וּכְשֶׁהָאִשָּׁה רוֹאָה שְׁבַעֲלָה מִתְמִיד מְאֹד בְּלִמּוּד הַתוֹרָה הַקְדוּשָׁה, הִיא מְכַבֶּדֶת אוֹתוֹ מְאֹד, וּבִכְפָּרֵט בְּרֵאוּתָהּ שְׁבִזְמֵנוּ הַפְּנוּי בּוֹרֵחַ תְּמִיד אֶל הַתוֹרָה הַקְדוּשָׁה, הִיא מְקַרֶּת אוֹתוֹ.

וְלִכֵּן אֵל תְּהִיָּה בְּטָלָן! עֲקָר שְׁלֵמוֹת לְמוּד הַתוֹרָה — מִיּוֹם שֶׁמִּתְחַתְּנִים, וַיֵּשׁ עַל זֶה רָמַז מְדַבְּרֵי חֲכָמֵינוּ הַקְדוּשִׁים (תַּעֲנִית כו:): "בְּיּוֹם חֲתֻנָּתוֹ" — זֶה מִתֵּן תוֹרָה, הֵינּוּ פְּשָׁמִתְחַתְּנִים, אֲזוּ יְכוּלִים לְהַתְחִיל לְלַמֵּד תוֹרָה מִחֲדָשׁ בְּקִדְשָׁה וּבִטְהָרָה כְּאֱלוֹ קַבְּלָה עֲתָה בְּמִתֵּן תוֹרָה.

עַל-כֵּן רָאָה לְקַחַת עֲצָמָךְ בְּיַדֶּיךָ, וּתְקַבֵּל עַל עֲצָמָךְ מִיּוֹם הַחֲתֻנָּה, שְׁאֵתָה מִתְחִיל לְהַשִּׁיג אֶת קַנְיֵן הַתוֹרָה, וְתִתְנֶהג בְּכָל אֱלוֹ הַהֲנֵהגוֹת, אֲשֶׁר אֵינָן הֲנֵהגוֹת בְּעֵלְמָא לְשִׁדְלֵי אוֹתָךְ לְהַתְנַהג כֶּף, אֲלֹא זֶה עֲקָר גְּדוֹל בַּחַיִּים, וּמִי שֶׁיִּצְיֵית לָהֶן — יִצְלִיחַ כָּל יְמֵי חַיָּיו, אִךְ מִי שֶׁיְהִיָּה חֲכָם בְּעֵינָיו, וַיֵּאמֶר: "מִה אֵתָה מְדַבֵּר, אֵינִי זֶה בְּדִיוֹק כֶּף כְּפִי שְׁאֵתָה אוֹמֵר" וְכו', אֲזִי יִלְמַד אֶת זֹאת בְּדֶרֶךְ הַקְּשָׁה בְּיוֹתֵר, וּבְאִפְּן הַזֶּה יְהִיָּה לוֹ מֵר מְאֹד, וְלֹא כָּל אֶחָד יְכוּל לְהַחֲזִיק מֵעַמֵּד.

אֲנִי מְקַנְהָ מְאֹד לְהַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, שְׁתְּקַבֵּל דְּבָרֵי אֱלוֹ, וְתִצְלִיחַ בְּחַיֶּיךָ, וְנִשְׁמַע בְּשׁוֹרוֹת מְשֻׁמְחוֹת.

הַדּוֹרֵשׁ שְׁלוֹמָךְ בְּאַהֲבָה רַבָּה מְאֹד...

ו' תרעג.

בְּעֲזַרַת הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ, יוֹם רֵאשׁוֹן לְסִדְרַת בְּהַר, י"ד אֵיָר (פְּסַח שְׁנִי) ה'תשמ"ה.

שְׁלוֹם וּבְרָכָה יִגִּיעוּ וַיִּרְדְּפוּ אֶל הָאֲבָרָךְ הַיְקָר לִי מְאֹד, שׁוֹתָה מִיְמֵי הַנַּחַל נוֹבַע מְקוֹר חֲכָמָה, זְכוּתוֹ יִגַּן עֲלֵינוּ ... נְרוּ יְאִיר.

לְנִכּוֹן קִבְלָתִי אֶת מִכְתָּבְךָ.

הֶעֱקַר בְּזֶה הָעוֹלָם רַק לְהִתְחַזֵּק, כִּי עוֹבְרִים עַל כָּל אֶחָד מִשְׁבָּרִים וְגִלִּים, וּבְרִגְעַ שְׂאָדָם מְדַבֵּק עֲצָמוֹ בְּהַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, כָּל חַיֵּיו הוֹלְכִים בְּצוּרָה אַחֲרֵת לְגַמְרִי. וְזֹאת עָלִינוּ לְהַחֲדִיר בְּעֲצָמֵנוּ, שְׂאִין לָנוּ בְּזֶה הָעוֹלָם רַק הַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, סָבִיב סָבִיב זֶה רַק יְתוֹשִׁים, תּוֹלְעִים, כִּי כָּכָל שְׂמֵאִיר הָאוֹר יוֹתֵר, שֶׁם מִתְקַבְּצִים הַזְבוּבִים, הַדְּבוּרִים וְהִיתוֹשִׁים, וְשֶׂאֵר שְׂרָצִים גְּדוֹלִים וְקִטְנִים מִשְׁתוֹלְלִים, וּכְדָגְמַת קֶרֶן אוֹר אוֹ פִּנָּס הַמֵּאִיר בַּחֲשֶׁךְ, אֲשֶׁר כָּל הַמְעוֹפְפִים עֲפִים סָבִיב סָבִיב, כָּל זֶה מֵרַב אוֹר. וְלִכֵּן אִם אֵתָּה רוֹאֶה מִחֲלוֹקוֹת וּבִלְבוּלִים בְּמָקוֹם כְּלִשְׁהוּ, סִימֵן שֶׁיֵּשׁ שָׁם אוֹר גְּדוֹל.

וְהֶעֱקַר לֹא לְהִתְבַּלְבֵּל מִשׁוּם דְּבָר, אֲלֵא לְהִתְחַזֵּק שְׂיֵשׁ לָנוּ אֶת רִבְנוּ ו'ל, הַמְגַלֶּה לָנוּ עֲצוֹת כְּאֵלוֹ אֵיךְ לְהִתְחַזֵּק מֵעַמֵּד. וְצָרִיךְ לְזַכֵּר, שְׁלִשְׁלִמָה הַמֶּלֶךְ הֵיטָה טִבְעֵת, וְהָיוּ חֲקוֹקוֹת שֶׁם שְׁלֵשׁ אוֹתִיּוֹת: ג'ז'י', וּבְכָל פַּעַם שְׂעֵבֵר עָלָיו אֵיזָה מִשְׁבֵּר, הַסֹּתְפֵל עַל הַטִּבְעֵת, וּכְשֶׁשְׂאֵלוֹהוּ שָׂרְיוֹ לִפְשֵׁר הַדְּבָר, עָנָה וְאָמַר: אֵלוֹ רְאֵשֵׁי תְבוֹת — גִּים ז'ה י'עֵבֵר. וּבְכֹאֶמֶת בְּחַיִּים תְּמִיד צָרִיךְ לְשַׁנֵּן לְעֲצָמוֹ מְלִים אֵלוֹ: "גִּם זֶה יֵעֵבֵר". כִּי כְּשֶׁמְפִלִּיגִים בְּיָם, וְהֶאֱנִיָּה בְּסִכְנַת טְבִיעָה, מִפְּאֵת הַגְּלִים הַגְּבוּהִים, אוֹמְרִים חֲכָמֵינוּ הַקְדוּשִׁים (בְּכַמּוֹת ק.כ.א.): עַל כָּל גֵּל וְגֵל שְׂבָא עָלַי נִעְנַעְתִּי לוֹ רְאֵשֵׁי, וְהֵגֵל עֵבֵר. הֶעֱקַר רַק לְהִתְחַזֵּק וְהַכֵּל יֵעֵבֵר, כִּי הַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא גְדוֹל.

אִם אָדָם אֵינוֹ מְכַנֵּס בְּדַעְתּוֹ, שֶׁהַכֵּל מֵאִתּוֹ יִתְבַּרֵּךְ, אֲזַי הוּא בְּבִץ עֵמֶק וְעַב. וְאוֹמֵר רִבְנוּ ו'ל, אֲשֶׁר כָּל הַצְּרוֹת שְׂאָדָם סוֹבֵל, הֵן רַק כְּשֶׁתּוֹלֶה הַכֵּל בְּטִבְעוֹ, מְקַרְהָ וּמְזַל, אֲבָל כְּשֶׁמְחַדִּיר הַשְּׂגָחָה בְּתוֹךְ חַיָּיו — הַכֵּל מִתְנַהֵל לוֹ אַחֲרָת. מִבְּחוּץ נִרְאֶה כְּאֵלוֹ מִי יוֹדֵעַ מֶה, אֵךְ מִבְּפָנִים זֶה עֹנֵן אַחַר לְגַמְרִי.

וּמוֹבָא בְּדַבְרֵי רִבְנוּ ו'ל (לְקוּטִי-מוֹהַר"ן, חֶלֶק א', סִימֵן סה), שֶׁהַתְּכֵלִית זֶה רַק הַטּוֹב, לְהִיּוֹת נִכְלָל בּוֹ יִתְבַּרֵּךְ, שְׂאֵז מְבָרְכִים תְּמִיד "הַטּוֹב וְהַמִּיטִיב", אֲפֵלוֹ שְׂעוֹבֵר עָלֶיךָ עֲכָשׁוּ רַע, תִּדְעַ, שֶׁגַּם הַרְעַ הַזֶּה הוּא תְּכֵלִית הַטּוֹב, רַק שְׂאֵינָנוּ מְבִינִים אֶת זֹאת, הַרְעַ צוּבֵט לָנוּ,

אֲשֶׁר ו' תרעג בְּנַחֵל ערה

מְכַנִּיסֵנוּ בְּלַחֵץ — זֶה הַדְּחַק, וְהַדְּחַק מְגַרֵשׁ אוֹתְךָ לְהַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, עַד שְׁיִשָּׁנֶם כְּאֵלוֹ, שְׁמַעְצָמַת הַכָּאֵב, עוֹצְמִים עֵינֵיהֶם בְּחִזְקָה, וְכָכָל שְׂסוּגָרִים עֵינֵיהֶם יוֹתֵר מִהַבְּלִי הָעוֹלָם הַזֶּה, אַחֲר־כֵּךְ כְּשִׁחֲזוּרִים — מְבִיאִים אִתָּם תוֹרָה. וְעַל-כֵּן הָעֵקֶר לְנַהֵג כְּפִי הַתּוֹרָה הַזֹּאת, לְהַתְבַּטֵּל אֶל הַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, אֲשֶׁר בּוֹדֵאֵי לֹא יַעֲזֹב אוֹתָנוּ.

הָעֵקֶר לֹא לְחַשֵּׁשׁ כָּלָּל! וְלִהְיוֹת הַתְּחִיזָּה בְּכָל אֲנָשִׁי שְׁלוֹמֵנוּ, כִּי אֵין עוֹד דְּבַר חָשׁוּב יוֹתֵר בְּחַיִּים כְּמוֹ לְחַזֵּק אֶת אַחֲרִים; כִּי עַל-פִּי-רַב בְּנֵי-אָדָם אֵינָם אוֹחֲזִים בִּידֵיעָה זֹאת, אֲזַי נִשְׁפָּרִים. וְלִכֵּן אִם אָדָם מְחִיזָה אֶת הַזּוּלָּת, נִכּוֹן לְבוֹ יִהְיֶה בְּטוֹחַ שְׂגָם הוּא יִתְחַזֵּק. כִּי בְּזֶה שְׂמַחֲזָקִים אֶת הַשָּׂנִי, הַדְּבוּרִים חוֹזְרִים חוֹזְרָה אֵלָיו, כְּמוֹכָא בְּדַבְּרֵי רַבְּנוּ ז"ל (לְקוּטֵי-מוֹהַר"ן, חֵלֶק א', סִימָן קפד): יִשְׁנוּ אוֹר יִשְׂרָאֵל וְאוֹר חוֹזֵר, כְּשִׂמְכַנִּיסִים אֶת הָאוֹר בְּזוּלָּת, הָאוֹר חוֹזֵר אֶל הַמְּדַבֵּר בְּעֶצְמוֹ. וְאוֹמֵר רַבְּנוּ ז"ל (לְקוּטֵי-מוֹהַר"ן, חֵלֶק א', סִימָן קו), שְׁעֵצָה לָבוֹא לְגַדְלוֹת הַמְּחִיץ — לְהִשְׁכִּיל אֶת אַחֲרִים. וְלִכֵּן עֲלֶיךָ לְחַזֵּק עֲכָשׁוּ אֶת כָּל אֶחָד מֵאֲנָשֵׁי שְׁלוֹמֵנוּ, שְׁיִהְיֶה רַק בְּשִׂמְחָה, וְיִדְבֵּר רַק מִהַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, לִידַע שֶׁהַכֹּל זֶה אֱלֻקוֹת וְאֱלֻקוֹת זֶה הַכֹּל, וְהַשָּׂאֵר זֶה דְּמִיּוֹן אֶחָד גָּדוֹל, וְכָל אֵלוֹ הַקְּלָפוֹת הֵם הַחֲטָאִים שְׁלֵנוּ, שְׂמַתְעוֹרְרִים עֲכָשׁוּ. וְכְמוֹכָא בְּדַבְּרֵי רַבְּנוּ ז"ל (לְקוּטֵי-מוֹהַר"ן, חֵלֶק א', סִימָן כב): כְּשִׂאָדָם חוֹזֵר בְּתִשְׁבּוּבָה, בָּא קוֹל הַהִבְרָה שֶׁל חֲטָאִיו וְעוֹנוֹתָיו, וּמִפְּחִיד וּמִלְחִיץ אוֹתוֹ, עַד שְׁאֵינּוּ יוֹדֵעַ מַה לַעֲשׂוֹת, וְחוֹשֵׁב: "מַה יִּהְיֶה עָלַי, מִלְּחִיצִים אוֹתִי, שׁוֹבְרִים אוֹתִי" וְכוּ' וְכוּ', אֲבָל אִם הוּא יוֹדֵעַ, שֶׁהַכֹּל קְלָפוֹת שְׁנִבְרָאוּ מִחֲטָאֵיו הַרְבִּים, אֲזַי לּוֹקַח הַכֹּל לְכַפֵּרֵת עוֹנוֹת.

וְהָעֵקֶר — לֹא לְהִסִּיחַ דַּעַת מִהַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא כְּרַגַּע, אֲשֶׁר זֶה הַיְסוּד! אִם אָדָם חִזַּק בְּזֶה, אִף אֶחָד בְּעוֹלָם אֵינּוּ יָכוֹל לַעֲשׂוֹת לוֹ דְּבַר.

וְאוֹדוֹת עֲנִינָךְ וְכוּ', עֲלֶיךָ לְדַעַת, כִּי כָּל זְמַן שְׂאָדָם מְלַבֵּשׁ בְּגוֹף גִּשְׁמִי וְחֲמָרִי, הוּא תְּמִיד חוֹשֵׁשׁ שֶׁהַשָּׂנִי יִטֵּל מִמֶּנּוּ מִשְׁהוּ, אוֹ יִהְיֶה גָּדוֹל יוֹתֵר מִמֶּנּוּ, אֲשֶׁר זֶה כָּלֵל הַדְּמִיוֹנוֹת שְׁנִכְנָסִים בְּדַעַת הָאָדָם, אֲבָל אִם אֵינּוּ מִסְתַּכֵּל עַל שׁוֹם דְּבַר, אֶלָּא כְּבִדְרָךְ אֲגַב פּוֹגֵשׁ אֶת

רעו אָשֶׁר ו' תרעג בנחל

פֿלֹנִי, וְאוֹמֵר לוֹ: "בִּקֶּר טוֹב, תִּדַע לָךְ, שֶׁהַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא מְנַהֵג אֶת הָעוֹלָם, הַכֹּל בְּהַשְׁגָּחָה, אֶל תִּפְחָד כָּלֵל, הַפְּחָד זֶהוּ דְמִיּוֹן אֶחָד גָּדוֹל, הַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא רוֹצֵה לְנִסּוֹתֵנוּ", וְאַחֲר־כֵּן פּוֹגֵשׁ אֶת אֱלֹמוֹנִי, וְאוֹמֵר לוֹ: "צִהְרִים טוֹבִים, רְאֵה לְחִיָּךְ וְלִשְׂמַחַת, דַּע לָךְ, שֶׁהַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא מְנַהֵג עוֹלָמוֹ בְּחֶסֶד וּבְרַחֲמִים, בְּצַדֵּק וּבְמִשְׁפָּט, הַבֵּט עַל הַשָּׁמַיִם, שְׁמֵי הַשָּׁמַיִם וְכֹל צָבָאָם, הַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא בְּכֹל מְקוֹם, רַק תִּתְחַזֵּק". אַחֲר־כֵּן פּוֹגֵשׁ בִּיהוּדֵי נוֹסֶף: "עָרַב טוֹב, מֵהַ שְׁלוֹמֶךָ, רְאֵה לְהִתְחַזֵּק וּלְדַלֵּג עַל כָּל הַגְּלִיּוֹת וְאַבְנֵי הַגֶּגֶף" וְכו'.

מוֹהַרְנ"ת ז"ל אָמַר, שֶׁנִּקְדַּח הַחֶבֶר הַיָּא הַעֲקָרִית בְּיוֹתֵר, וְדִרְכּוֹ הִיָּתָה לְלַמֵּד בְּכֹל יוֹם עִם אַנְשֵׁי שְׁלוֹמֵנוּ, וַיַּעַן שְׂדֵלְתוֹ הִיָּתָה פְּתוּחָה תָמִיד, אַזִּי נִכְנְסוּ אֵלָיו בְּכֹל פֶּעַם אַנְשִׁים לְהִתְחַזֵּק מִמֶּנּוּ, וּכְשֵׁאִישׁ לֹא נִכְנַס, אַזִּי יָצָא לְחוּץ לְחַפֵּשׂ אֶחָד מֵאַנְשֵׁי שְׁלוֹמֵנוּ לְדַבֵּר עִמוֹ, כִּי דַע, שֶׁכָּל דְּבוּר וְדְבוּר שֶׁל רַבֵּנוּ ז"ל — זֶהוּ זֶה! וְאִם רַבֵּנוּ אָמַר 'וּמְקַבְּלֵינִי דִין מִן דִּין' (לְקוּטֵי-מוֹהַר"ן, חֵלֶק א', סִימָן ל"ד), שְׂזוֹ נִקְדַּח הַחֶבֶר, זֶה דְּבַר חָשׁוּב מְאֹד; כִּי בְּאַמַּת אֶצֶל הַמְּלָאכִים כְּתוּב (ישעיהו ו. א): "וְקָרָא זֶה אֶל זֶה", אֶחָד קוֹרָא לַשֵּׁנִי, אוֹמֵר עַל זֶה הַתְּרַגּוּם: 'וּמְקַבְּלֵינִי דִין מִן דִּין', לֹא כְּתוּב שֶׁאֶחָד מְשַׁפִּיעַ עַל הַשֵּׁנִי, אֲלֵא אֶחָד מְקַבֵּל מֵהַשֵּׁנִי. וּבְאַמַּת לְפִי דְבָרֵי רַבֵּנוּ ז"ל, שֶׁצָּרִיכִים לְחַזֵּק אֶת אַחֲרִים, כֵּן יֵשׁ לָנוּ הַתְּחַזְּקוֹת, אַזִּי אֵין צָרִיכִים לְהִתְבַּלְבֵּל אֲלֵא לְדַבֵּר עִם כָּלֵם, וְלֹא לַעֲשׂוֹת חֲשָׁבוֹנוֹת, אִתָּה בֵּן רוֹצֵה אִתָּה לֹא רוֹצֵה, רַבֵּנוּ ז"ל אוֹמֵר (לְקוּטֵי-מוֹהַר"ן, חֵלֶק א', סִימָן כ"ט): 'טוֹב' — הַכֹּל חֲפָצִים לְשַׁמֵּעַ, דְּבוּרִים טוֹבִים כָּל אֶחָד חֲפִץ לְקַבֵּל. לָךְ אֵל הַגְּבֵאֵי וְתִחַזְּקוּ, אִף שֶׁהוּא בְּרַגְזוֹ וּבְחֻמָּה וְכו', כְּדֶרֶךְ כָּל גְּבֵאֵי שְׁמִכְעִיסִים אוֹתוֹ, וְהוּא בְּלַחֲץ כֶּסֶפִי, בְּדַחְקוֹת וְכו', אוֹמְרִים לוֹ: "בִּקֶּר טוֹב, מֵהַ שְׁלוֹמְכֶם, אֵל תִּדְאַגּוּ, הַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא יַעֲזֹר" וְכו'. 'טוֹב' — בְּוֹדָאֵי יַחְפִּץ לְשַׁמֵּעַ וְכו'. וּכְדֶרֶךְ הַבַּעַל תְּפִלָּה, שֶׁהֵלֶךְ לְפִלּוֹנִי וְלֵאלֹמוֹנִי וְכו' וְחַזְּקֶם, עַד שֶׁלִּפְתַּע פְּתֹאֵם הַתְּחַזְּקוּ כָלֵם, וְאַט אַט חֲזְרוּ כָּל אַנְשֵׁי הַמֶּלֶךְ, וְכֵן יִהְיֶה גַם אֲצִלָּנוּ. צָרִיכִים רַק לְהִתְחַזֵּק וּלְהוֹדוֹת וּלְשַׁבַּח אֶת הַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, וְזוֹ צָרִיכָה לְהִיּוֹת כָּל מְגַמְתָּנוּ, וְלֹא לְהִתְפַּחַד מֵאִישׁ.

אֲשֶׁר וְ תַעֲדֵר בְּנַחֵל רַעוּ

אָנוּ רוֹאִים דְּבָרִים נִפְלְאִים מְאֹד שְׁקוּרִים בְּעוֹלָם. תְּלַמִּידֵי הַבַּעַל-שֵׁם-טוֹב זִי"ע אָמְרוּ, שְׁקָדִם הַגְּאֻלָּה יִמְשְׁכוּ אֶת אַמּוֹת הָעוֹלָם לְמַלְחָמָה, וְאִף שְׁלֹא יִרְצוּ — יִמְשְׁכוּ אוֹתָם בְּצִיפְרִינְעֵס הַבְּלוּרִיּוֹת שְׁלָהֶם. וְרוֹאִים בְּחוּשׁ, שְׂרַב אַמּוֹת הָעוֹלָם אֵינָם מְסַכְּמִים לְמַלְחָמָה, וּבַעַל כָּרְחָם מוֹשְׁכִים אוֹתָם לָזֶה, הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא רוֹצֵה מִשְׁהוּ, וְלִכְן לֹא בְּחֻנָּם, שְׁכָל הַחֻצִים יוֹצְאִים עֲכָשׁוּ נִגְדִי. אָנִי בְּטוֹחַ שֶׁהַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא לֹא יַעֲזֹב אוֹתִי, הֵיוּ לִי צְרוּת לְאֵין סֶפֶר בְּחַיִּים, נְפִילוֹת וַיְרִידוֹת, מְשֻׁבְּרִים וְגַלִּים, אֶלְף טַעֲמֵי מִיתָה טַעֲמַתִּי בְּכָל יוֹם, וְהַחֲזַקְתִּי מֵעַמָּד, וְהַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא הוֹצִיאָנִי מֵהַפֶּחַח. וְגַם עֲכָשׁוּ עוֹבְרִים עָלַי הַרְבֵּה מְשֻׁבְּרִים וְגַלִּים, צְרוּת וְסִבָּל, אֲבָל הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ לֹא יַעֲזֹבֵנִי.

וְלִכְן הַעֲקֵר לַעֲזוֹר זֶה לָזֶה, וְלִהְתְּאָחַד בְּאַחַדוֹת אַחַת, וְזֶה צְרִיף לַהֲיוֹת כָּל רְצוֹנָנוּ וְשְׂאִיפְתָנוּ.

הַדּוֹרֵשׁ שְׁלוּמָךְ בְּאַהֲבָה רַבָּה...

וְ תַרְעֵד.

בְּעִזְרַת הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ, יוֹם רֵאשׁוֹן לְסֵדֶר בְּהַר, י"ד אֵיָר (פֶּסַח שְׁנֵי) ה'תשמ"ה.

שְׁלוֹם וּבִרְכָה וְכָל טוֹב סָלָה יִגִיעוּ וַיְרַדְפוּ אֶל הָאֲבָרָךְ הַיְקָר לִי מְאֹד, שׁוֹתֶה מִיָּמֵי הַנַּחֵל נוֹבֵעַ מְקוֹר חֲכָמָה, זְכוּתוֹ יִגַּן עֲלֵינוּ ... גֵּרוּ יְאִיר.

לְנִכּוֹן קַבְלַתִּי אֶת מִכְתָּבְךָ הָאֲרִי.

הָאֲמַת הִיא, שְׂאָדָם הוּא כְּדָגְמַת צְפוֹר פּוֹרְחַת. וְכַתוּב בְּתַקּוּנֵי זֶהַר (עִין דָּף פ.ב.), שְׂאָדָם צְרִיף שְׂיִהִיו לוֹ שְׁנֵי גְדָפִין — כְּנַפִּים, שְׁהֵן: אֲהַבָה וַיְרָאָה, וְאוֹמֵר רַבְּנוּ ז"ל (לְקוּשֵׁי-מוֹהַר"ן, חֶלֶק א', סִימָן יז), שְׂאֲהַבָה וַיְרָאָה מְקַבְּלִים מֵהַצְּדִיק, וְעַמָּהֶם יְכוּלִים לְפָרַח. וְאִם אֵין לוֹ כְּנַפִּים אֵלוֹ — אֵינוֹ יְכוּל לְפָרַח. נִמְצָא, כְּשֵׁישׁ לְאָדָם אֲהַבָה וַיְרָאָה, סִימָן שְׂמֻקְבָל מֵהַצְּדִיק, וְאֵז יְכוּל לְפָרַח, וְשׁוֹחֵק מִכָּל הָעוֹלָם כְּלוֹ. כִּי בְזֶה

רעה אֲשֶׁר ו' תעדר בְּנַחַל

העולם מאד מאד לא טוב, כמוֹכָא בְּדַבְרֵי רַבְנֵי ז' (לקוטי-מוֹהַר"ן, חלק ב', סימן קיט), שְׁפָה זֶה הַגִּיהֵנוּם, וְלִמְעֵלָה זֶה הַגֶּן-עֵדֶן, וְלֹא נוֹתְנִים לְכֻלָּם לְהַפְנוֹס, אֲבָל כְּשֶׁאָדָם עָף בֵּין הַגֶּן-עֵדֶן וּבֵין הַגִּיהֵנוּם, אֵינְנוּ רוֹצֵה מְאוּמָה רַק אֶת הַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, וְשׁוֹחֵק מֵהַכֹּל.

מִסְפָּרִים עַל בַּעַל הַתְּנִיָּא, שֶׁשָּׁמְעוּ אוֹתוֹ פַּעַם לְשִׁיר: "אֵינְנִי צָרִיף אֶת הָעוֹלָם הַזֶּה שְׁלִיף, אֵינְנִי צָרִיף אֶת הָעוֹלָם הַבָּא שְׁלִיף, אֲנִי צָרִיף רַק אוֹתָךְ לְבַד". וְהִיא בְּדַבְקוֹת גְּדוּלָּה. אֲשֶׁר זֶה מְדַרְגָּה הַכִּי עֲלִיּוֹנָה, שֶׁאָדָם עוֹבֵד אֶת הַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא שְׁלֹא עַל מְנַת לְקַבֵּל פָּרַס, אֵינּוּ צָרִיף עוֹלָם הַזֶּה, אֵינּוּ צָרִיף עוֹלָם הַבָּא, אֲלֵא אֶת הַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא בְּלֶבֶד, אֲזִי יְכוֹל לְשַׁחֵק מִכָּל הָעוֹלָם, וְזוֹ מְדַרְגָּה גְבוּהָה מְאֹד, אֲשֶׁר עֲלִינוּ לְהַשְׁתַּוְּקֵק לְהַגִּיעַ אֵלֶיהָ.

נָא וְנָא רָאֵה לְחִזְק אֶת אֲנָשֵׁי שְׁלוֹמְנוּ. וְהַטּוֹב בְּיֹתֵר לְקַחַת כָּל אֶחָד וְאֶחָד וּלְחַזְקוֹ וּלְעוֹדְדוֹ בְּדַבְרֵי אֱמוּנָה וְהַשְׁגָּחָה פְּרָטִית שִׁיְהִיָּה שְׂמַח, וְיִהְיֶה לוֹ שְׁלוֹם-בַּיִת, וְאַחֲר־כֵּן הוֹלְכִים אֶל אַחֵר, כְּפִי שֶׁעָשָׂה הַבַּעַל תְּפִלָּה, שְׁלֹא קִבֵּץ קְבוּצָה, כִּי עַל קְבוּצָה יֵשׁ, רַחֲמָנָא לְצַלָּן, רַע עֵינַי, וּמִתְחִילָה לְהִיּוֹת קִנְיָה וְשִׁנְיָה, תַּחֲרוּת וְכַבּוּד, וְאַחֲר־כֵּן נַעֲשִׂית מַחֲלָקָת. אֲבָל אִם נוֹטְלִים אָדָם אֶחָד, זֶה מוֹעִיל גַּם לְעַצְמוֹ, כִּי אוֹמֵר רַבְנֵי ז' (לקוטי-מוֹהַר"ן, חלק א', סימן קפד), כְּשֵׁיִשׁ אוֹר יִשְׂרָאֵל, יֵשׁ אוֹר חוּזֵר. אִם אֲנִי מְדַבֵּר עִם הַזּוֹלָת, אֲפִלּוּ שֶׁהוּא לֹא יִקְבֹּל מִמֶּנִּי, הַדְּבָרִים חוּזְרִים אֵלַי. וְלִכֵּן מַעֲלָה גְדוּלָּה לְדַבֵּר עִם אַחֲרִים, וּבְכָל פַּעַם עִם מִיֶּשְׁהוּ אַחֵר, לְחִזְק וּלְעוֹדֵד, וְכֵן הוּא בְּעַצְמוֹ מִתְחַזֵּק. כִּי בְּזֶה הָעוֹלָם צָרִיכִים כָּל-כֵּן הַרְבֵּה הַתְּחַזְּקוֹת, כָּל רִגַע אָדָם חוֹשֵׁב, שֶׁהִנֵּה סוּף הָעוֹלָם וְהוֹלְכִים לְתַפְסוֹ וְכוּ', אֲבָל אִם יֵשׁ לְאָדָם אֱמוּנָה בְּהַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, הוּא נִכְלָל לְגַמְרֵי אֲצִלוֹ יְתַבְּרָךְ, וּבְזֶה צָרִיף לְהִיּוֹת חִזְק מְאֹד.

וְאִם אָדָם בָּטֵל וּמִבְטָל לְהַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, אֲזִי שׁוֹמֵעַ שְׁכָל הַבְּרִיאָה מְדַבְּרַת אֵלָיו יְתַבְּרָךְ, אֲשֶׁר זֶה הִיא רְצוֹן רַבְנֵי ז' ל', שֶׁנֶּלֶךְ לְטִיֵּל בֵּין שְׁדוֹת וְהָרִים. וְאָמַר (שיחות-הַר"ן, סימן קמד): מִי שֶׁהוֹלֵךְ בֵּין הָעֵשְׂבִים, רוֹאֵה שְׁגָם הָעֵשְׂבִים מִתְּכּוֹפְפִים לְהַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא.

אֲשֶׁר ו' תעדר בְּנַחֵל רעט

לעתים נושבת רוח, ורואים את כל העשבים מרכינים ראש, זה האין סוף עובר עכשו וכלם נכנעים אליו. מי שאינו בר דעת אינו מבין את זאת, אף מי ששכל לו בראשו, מבין שזה רוח אלקית, אין משג של מקרה ומזל, ולכן אומרים חכמינו הקדושים (בראשית רבה, פרשה יג, סימן ב'): האילנות משיחים זה עם זה, וכן החיות יכולים לשמע שמדברים זה עם זה, ומפל שפן בגי-אדם מדברים ומספרים ספורים, ואם רק מטים אזן קשבת, נוכחים לראות שכלם מדברים אל הקדוש-ברוך-הוא. ולכן אומר רבנו ז"ל (לקוטי-מוהר"ן, חלק א', סימן יב), שאפלו מתוך ההתנגדות על הצדיקים, הם מקבצים הכל ועושים מזה הלכות. כי הלא מתנגדים ישנם, וכל אדם בהכרח שיהיו לו מתנגדים, "כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא" (קהלת ז, כ), ומי מדבר עליו? עוונותיו, והוא חוזר בתשובה, וממילא על-ידי התשובה שעושה, מקבץ את דבוריהם, ועושה מזה תורה. כי הרי מה זו מחלקת? שמציקים לאדם, ורוצים רק לתפסו ולמרר את חזיו. אז אם אדם מספן, אין לו שכל — הולך בוכותים אתם, אבל אם בר דעת הוא, אזי יודע, שכל מה שמציקים לו, זה רק ממנו ותברך, שיברח יותר אל הקדוש-ברוך-הוא. ואף שישנם דברים שאין מבינים — מה בכך?! הרבה דברים אין מבינים, כי כל זמן שאדם עודו בגופו, אינו יכול להבין.

כל זה מאד מאד קשה להכניס בבני-אדם, כי כל זמן שאדם מלבש בלבוש גשמי וחקרי, מלא ישות וגאות, אינו יכול להבין מה זה רוחניות אלקות, רק הצדיק רואה מפל דבר אמתת מציאותו ותברך; אף שאין נראה מבחוץ שהוא צדיק הדבוק באין סוף ברוך הוא, כי סוף כל אדם מלבש בגוף, והצדיק מלבש בגוף, כל אדם צריך לאכל ולשתות, והצדיק צריך לאכל ולשתות, כל אדם ישן והצדיק ישן. ולכן אומר רבנו ז"ל (לקוטי-מוהר"ן, חלק ב', סימן קטז), שבני-אדם טועים כשחושבים שאת הצדיק צריכים להכיר מבחוץ, כי נראה מבחוץ ככל אדם, ההפרש הוא בפנימיות שלו; כל אדם נשבר כשעוברים עליו צרות ויסורים, והוא חושש ודואג.

ואלו הצדיק מדבק עצמו בהקדוש-ברוך-הוא, ויודע שמה שהוא יתברך רוצה — כך יהיה.

ובאמת למה מוריד הצדיק את עצמו אל בני אדם, שיחשבו שהוא כאחד מהם? אלא רבנו ז"ל אומר (לקוטי-מוהר"ן, חלק ב', סימן צא), שלא כל אחד יכול לקבל אור אין סוף כמות שהוא, כי לפעמים זה יכול להיות אצלו רבוי אור, שיגרום לו רבוי חשך, כי אין לו כלים, אבל אם מספרים עמו ספורים ונעשים אתו כחבר, עד שחושב: "הנה זה החבר שלי, אין הפרש בינינו", אזי פה ושם נקלטת בו איזו אלקות, ואם אינו זוכה ובורח אחר-כך מהצדיק, מזה נובע, שאחר זמן מזלזל בו, באמרו: "מי, הוא? ! אני מכיר אותו", "ומהיכן" — אתה שואל? "הלא דברתי עמו, וספר לי ספורים" וכו'. אבל מי שיש לו קצת דעת ושכל, ויש לו אמונת חכמים, הוא מבין ההפרש. אבל כשיש זמן שרואה הצדיק שהרע מאד מתגבר, אזי יודע שצריכים להוריד את כל הלבושים, ולדבר עם הבריות רק מהקדוש-ברוך-הוא, וממילא נשרף כל הרע, וכל החיים הולכים אחרת.

כי באמת מה שהקדוש-ברוך-הוא עושה הכל זה לטובה, אף שיש דברים שאיננו יכולים להבין, וזה הפך השכל, עם כל זאת מכל רע יוצא לבסוף טוב, וסוף כל סוף אחר הרע יבוא הטוב. וזה אנו רואים בחוש, שכל מה שעובר זה רק לבושים, כפיכול, הקדוש-ברוך-הוא מתלבש בלבושים כדי להפחיד את האדם, שתהיה לו יותר יראה ופחד ממנו יתברך, ויתעלה יותר ויותר. ולכן אמר רבנו ז"ל (חיי-מוהר"ן, סימן תב): תאמינו לי, שהייתי יכול להשלים עם כלם, עד שיפלו כלם, ויאמרו: "יחי המלך", אלא ישנם היכלות, שאי אפשר להגיע אליהם רק על-ידי מחלקת; נמצא, שמחלקת זה דבר גדול, אף לא כל אחד יכול להחזיק מעמד בזה, מחלקת יכולה גם לשבר את האדם ולהפילו, ולכן סכנה גדולה יש בה.

ואשרי מי שאין לו עסק עם בני-אדם, אשר זה הדבר הטוב

אֲשֶׁר ו' תעדר בְּנַחַל רפא

בְּיוֹתֵר, שְׁלֵא יִהְיֶה לוֹ עֵסֶק עִם הַבְּרִיּוֹת, צְרִיכִים לְדַבֵּר עִם כָּל אֶחָד, פִּי הַהֶכְרַח לְחֹזֵק אֶת עֲצָמוֹ וְאֶת אַחֲרִים, אֲבָל לֹקְחִים בּוֹדְדִים, אֶחָד אֶחָד, וְלֹא חֲבוּרָה שְׁלֵמָה בְּיַחַד, פִּי מִזֶּה נֶעֱשִׂית אַחֲר־כֶּף קִנְאֵת הַמְּלֵאכִים וְיוֹצֵאת מִחֻלְקָת, וְלֹא כָּל אֶחָד יָכוֹל לַעֲמֹד בָּזֶה.

רְאִינוּ מִשָּׁף כָּל הַדּוֹרוֹת, כָּל אֱלוֹ שְׁצִיָּתוֹ אֶת רַבְּנוּ ז"ל, וְהִלְכוּ בְּתַמִּימוֹת וּבַפְּשִׁיטוֹת — הִצְלִיחוּ מְאֹד מְאֹד, אַף אֶחָד לֹא חָלַק עֲלֵיהֶם, אַף אֶחָד לֹא יָדַע שָׁהֶם נִמְצָאִים בְּעוֹלָם, אֲבָל מִי שֵׁישׁ לוֹ עֵסֶק עִם רַבִּים, וְהוּא צָרִיף לְגַלוֹת וּלְפָרְסֵם אֶת רַבְּנוּ ז"ל, הַסֵּמ"ךְ מ"ם לֹא יִתֵּן לוֹ לִישֵׁב בְּשִׁקְט, וְיִקִּים עָלָיו מְנִיעוֹת וּמִחֻלְקָת, וְלֹא כָּל אֶחָד יָכוֹל לְהַחֲזִיק מֵעֲמֹד בָּזֶה. וּמִכָּל תַּלְמִידֵי רַבְּנוּ ז"ל לֹא הָיָה אֶלָּא מוֹהֲרַנְ"ת ז"ל, אֲשֶׁר הוּא מְסַר נַפְשׁוֹ בַּפְּשִׁיטוֹת לְגַלוֹת וּלְפָרְסֵם אֶת רַבְּנוּ ז"ל. הֲלֹא הוּא בְּעֲצָמוֹ הָיָה יָכוֹל לְהִיּוֹת רַבִּי גְדוֹל עִם חֲסִידִים, עִם כָּל זֹאת, זָרַק הַכֹּל, וּבִטֵּל עֲצָמוֹ אֶל רַבְּנוּ ז"ל, וְעֵסֶק רַק בַּפְּרִסְמוֹ כָּל יְמֵי חַיָּו, וְסָבַל בְּעִבּוּר זֶה מֵה שֶׁסָּבַל. לְרַבְּנוּ ז"ל הָיוּ תַּלְמִידִים קְדוֹשִׁים מְאֹד, שֶׁהָיוּ דְבוּקִים בְּהַקְדוּשַׁבְרוּף־הוּא, לְמַדּוֹ, הַתְּפַלְלוֹ, הַתְּבוֹדְדוֹ, הַתְּחֻזָּקוֹ, וּמִי יָדַע מֵהֶם, וּמִי יוֹדַע מֵהֶם?! אֲבָל מוֹהֲרַנְ"ת ז"ל הָיָה עֲנִיָּן אַחֲרֵי. וְכֵן רְאִינוּ מִשָּׁף כָּל הַדּוֹרוֹת, מִי שֶׁעֵסֶק עִם רַבִּים, אוֹתוֹ תַּפְּס הַסֵּמ"ךְ־מ"ם וְלֹא עֲזָבוּ, וְהִקִּים עָלָיו מִחֻלְקָת גְּדוֹלָה וְכוּ'. אַף צְרִיכִים רַק לְהַתְּחֻזֵּק, וּלְבַסּוֹף הַכֹּל יִתְהַפֵּף לְטוֹבָה.

אִם נִתְּבוּנָן אַחוּרְנִית, מֵה שֶׁעָבַר עַל מוֹהֲרַנְ"ת ז"ל, אֵינִן יָכוֹלִים לְהֶאֱמִין אֵיךְ יִתְכַּן, שְׁיִהוּדִים עֲטוּרֵי זִקְן וּפְאוֹת, יִכְנִיסוּהוּ לְבֵית־סֵהַר, זֶה בְּלִתֵּי נִתֵּן לְהֶאֱמִין, וּבַפְּרִט אֱלוֹ שְׁמוֹהֲרַנְ"ת ז"ל עָשָׂה לָהֶם טוֹבָה, כְּמוֹ מִשָּׁה חִינְקֶס, שֶׁהָיָה תַּלְמִיד רַבְּנוּ ז"ל, וְנִתֵּן הַרְבֵּה כֶּסֶף לְרַבְּנוּ ז"ל וְעֹזֵר לוֹ, וּלְבַסּוֹף נִתְהַפֵּף, וְנֶעֱשָׂה חוֹלֵק עַל מוֹהֲרַנְ"ת ז"ל, עַד שֶׁכָּתַב עָלָיו מוֹהֲרַנְ"ת ז"ל: מִשָּׁה נִתְהַפֵּף לְשָׁמָּה — לְשׁוֹן שְׁמִמוֹן, פִּי רָדְפוּ וְהִלְךְ לְמָסְרוֹ וְכוּ'. אַךְ לְבַסּוֹף נִפְּל אוֹתוֹ מִשָּׁה נִמְתָּ בְּמִיתָה מְשֻׁנָּה. וְכֵן עָבַר עַל מוֹהֲרַנְ"ת ז"ל מֵהַרְבֵּה מִתְּנַגְּדִים, אַךְ לְבַסּוֹף הַכֹּל עָבַר וְעוֹבֵר, וְלֹא נִשְׁאַר זִכָּר מֵהַמִּתְּנַגְּדִים, וּמִמוֹהֲרַנְ"ת ז"ל נִשְׁאַרוּ סְפָרִים הַמְּחִיִּים אֶת כָּל הָעוֹלָם כְּלוּ, פְּשׁוּטוֹ כְּמִשְׁמַעוֹ.

רפב אֲשֶׁר ו' תעדר בנחל

הקדוש־ברוך־הוא רוצה משהו מאתנו, ולכן מביא עלינו נסיונות קשים ומרים, ועלינו רק לחפש אחר רצונו יתברך, כמוכא (בלקוטי־מוהר"ן, חלק א', סימן יז), שצריכים תמיד לחפש אחר רצונו של הקדוש־ברוך־הוא, כי בכל דבר ישנו רצון השם יתברך, אך צריכים להבינו. ולכן צריכים ללמד הרבה "לקוטי־מוהר"ן", והוא צריך להיות שגור על פינו, באשר רבנו ו"ל רצה מאד שגלמד בספרו זה, ואמר (חיי־מוהר"ן, סימן שמו), שזהו אתחלתא דגאולה, ומי שרק ילמד בו, יפתח לו המוח, ויזכה להיות בעל השגה. אשרינו מה טוב חלקנו, שיש לנו ספר כזה.

ואודות הענין ששאלת וכו', עברתי כבר בחיים משברים וגלים, גדולים וקטנים, נעבר גם על זה. העקר הנה אנחנו כאן, ועוד מעט נהיה למעלה, ונסתפל מלמעלה למטה ונשחק — איך פחדנו, איך התבלבלנו, ממה, ממי? ! אומר רבנו ו"ל: כשאדם ישכב עם הרגלים אל הדלת, אז יראה למה היה צריך לירא, מי הפחידו, מה לך לפחד מאיזה גוי, מה צריך להתפחד? ! הכל יעבר, אלו רק נסיונות. הם רוצים שאפל בידם, אך אני חכם יותר. רבנו ו"ל אומר (ספר־המדות, אות פחד, חלק ב', סימן ג'): הבורח מן הצרה — פקח.

וכן בענין הזכוב ששאלת וכו', הלא זו קלפה, כמו שכתוב (מלכים ב' א, ב): "זכוב אלהי עקרון", והקלפה הזאת ממנה על מי שמבטל פריה ורביה, ועל־ידי התורה מבטלים את הקלפה, כי התורה נקראת טוב, וכן תורה במספר קטן גימטריה טו"ב, וזכוב גם־כן טו"ב. אם־כן זה מה שאמר רבנו ו"ל, מה שקנה עם הזכוב — לא אספר לכם. הרי יכול להיות שזה סוכב על ענין רבנו ו"ל, שעסק מאד מאד בתקון הברית, וחפץ היה שיתחתנו וישמרו מפגמים, והעפכיש רצה רק לתפסו. זכו"ב ראשי תבות (שמות יז, יד): ז'כרון ב'ספר ו'שים ב'אזני, כי עמלק רוצה רק להשפית, וזכוב זהו בדיוק ההפך. ויש כלל בספרי מקבלים, אשר כל בחינה כלולה מכל הבחינות, יש זכוב שבקלפה, שזה עבודה זרה, שמבטל פריה ורביה, ויש זכוב שבקדשה, שהוא ז'כרון ב'ספר ו'שים ב'אזני. אבל כפי הספורי מעשיות מהזכוב והעפכיש, מעשה ז' — יוצא, שלא

אֲשֶׁר ו' תעדר בְּנַחֵל רפג

יָכוֹל לְתַפֵּס אֶת רַבְּנוּ ז"ל, וְלֹא זֶה בְּלִבְדּוֹ, אֲלָא מוֹבָא שָׁם, שֶׁהָרְאָה הָרַגְשִׁים, אֲשֶׁר מִי שֶׁרַק יִרְצֶה לְנַגֵּעַ בּוֹ — נוֹפְלוֹת שְׁנֵי, וְהָיָה אִזּוֹ הַסְּפוּר, שֶׁרַבְּנוּ ז"ל הָיָה בְּבֵיתוֹ שֶׁל הַזְּקֵן, וְהַכְּנִיס אֶת הָאֲצִבְעָה שֶׁל רַבְּנוּ ז"ל לְפִיו, וְאָמַר: אֲנִי כָּבֵד זְקֵן, לֹא אֶחְלַק עֲלֵיכֶם, אִין לִי שְׁנִים. וּמָה שֶׁהַכְּנִיס בְּכַח אֶת אֲצִבְעוֹ שֶׁל רַבְּנוּ ז"ל לְפִיו, לְהִרְאוֹתוֹ שְׂאִין לוֹ שְׁנִים, אֲבָל אֲנָשִׁי שְׁלוֹמְנוֹ אוֹמְרִים, שֶׁרַבְּנוּ ז"ל הִתְבַּטָּא אִזּוֹ: הִרְגַּשְׁתִּי אֶת הָאָרֶס, אִם הָיוּ לוֹ שְׁנִים, הָיָה נוֹשֵׁף אֲצִבְעִי.

וּבְאִמַּת הַכֹּל נִעְלָם וְנִסְתָּר מֵאֵתְנוּ, וּמָה שֶׁאֲנוּ צְרִיכִים — רַק לְהוֹצִיא הַתְּחִזְקוֹת, אֲשֶׁר בְּזֶה הָעוֹלָם צְרִיכִים הַמּוֹן הַמּוֹן הַתְּחִזְקוֹת עַל כָּל פֶּרֶט וּפְרָט, כִּי אִין לָנוּ מִשְׁגַּב בְּסִפּוּרִים מָה וּמִי וְאִימַת, אִף מָה שֶׁעָלִינוּ לְהוֹצִיא מִזֶּה — הַתְּחִזְקוֹת, לְחִזֵּק אֶת עֲצָמְנוֹ וְאֶת אַחֲרִים, כִּי בְּזֶה הָעוֹלָם מִפְּחִידִים בְּכָל מִינֵי פְחָדִים — "יִכְנִיסוּ אוֹתָךְ בְּבֵית-סֵהֶר, יַעֲשׂוּ בְּךָ שְׁפָטִים", אִף אִינִם יוֹדְעִים שֶׁהַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא גְדוֹל, וְהַכֹּל יָכוֹל לְהִתְהַפֵּף בֶּן לִילָה לְיוֹם, וּכְמוֹ שֶׁהִרְבֵּה דְבָרִים לֹא שֶׁעָרוּ כָּלֵל שִׁיקְרוֹ, וּלְבִסּוֹף נִתְהַפֵּף הַכֹּל לְטוֹבָה.

הַעֲקָר לְלַמֵּד סִפְרֵי רַבְּנוּ ז"ל, אֲשֶׁר אִין לְמַעְלָה מִזֶּה. וְאִם אָדָם אַחֵר הָיָה אוֹמֵר כֵּן, הֵייתָ אוֹמֵר, שֶׁהוּא נוֹגֵעַ בְּדָבָר, כִּי לֹא טַעַם סִפְרִים אַחֲרִים, עַל-פֶּן אוֹמֵר כֵּן, שְׂאִין כִּסְפְּרֵי רַבְּנוּ ז"ל, אֲבָל אֲצִלִּי, זְכָנִי הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא שֵׁישׁ לִי עוֹד מִלְּפָנַי עֲשָׂרִים שָׁנָה כְּסוּפִים לְהַשִּׁיג אֶת כָּל הַסִּפְרִים שֵׁישׁ בְּעוֹלָם, וְהַשְׁגָּתִי חָלַק גְּדוֹל מְאֹד מְאֹד, וְאִנִּי מְטִיל וּמְתַמִּיד בְּכֻלָּם, אֲזִי אֲנִי יָכוֹל לוֹמַר שְׂאִין כִּסְפְּרֵי רַבְּנוּ ז"ל, וְאִף שְׁכָל הַסִּפְרִים מְדַבְּרִים בְּדָבָרִים גְּדוֹלִים מְאֹד, אִף סִפְרֵי רַבְּנוּ ז"ל הֵם הַמְּפִתָּח, הַפּוֹתַח כָּל הַהַשְׁגוֹת שְׁבַע עוֹלָם. וְאִדְרָבָה, אוֹמֵר רַבְּנוּ ז"ל בְּפִירוּשׁ (לְקוּטִי-מוֹהַר"ן, חֵלֶק א', סִימָן רפא), שֶׁאֲפִלוּ אָדָם פָּשוּט, אִם יֵשֵׁב עַל הַסִּפֵּר, וְיִסְתַּכֵּל עַל אוֹתִיוֹתָיו, יָכוֹל לְרְאוֹת דְבָרִים שֶׁאֲפִלוּ בַעַל הַמַּחְבֵּר אִינוֹ יוֹדֵעַ. וְזֶה נֶאֱמַר עַל מִי שֶׁלְּמַד הִרְבֵּה סִפְרֵי רַבְּנוּ ז"ל, רוֹאֵה מִתּוֹךְ הַסִּפְרִים דְבָרִים נִפְלְאִים, שֶׁעַל-פִּי רַבְּנוּ ז"ל מְבִינִים אֶת זֹאת בְּצוּרָה אַחֲרַת לְגַמְרֵי.

רַבְּנוּ ז"ל הוֹתִיר לָנוּ יִרְשָׁה גְּדוֹלָה מְאֹד, רַבְּנוּ ז"ל לָקַח אֶת כָּל

רפד אֲשֶׁר ו' תעדר בנחל

סודות הקבלה של הראשונים עוד מהזהר והתקונים וספרי קבלה של הרמב"ן הקדוש והרשב"א וכו', ושאר הראשונים שעסקו בקבלה, ואחר-כך הקבלה של האחרונים מהאר"י ז"ל ותלמידיו תלמידיו, והלביש את זאת בפשטות פזו, שגם אנו נוכל להבינם. כל ההשגות של הבעל-שם-טוב הקדוש זי"ע, רבנו ז"ל הלביש בצורה פזו, שאנשים מגשמים פמנו, גם תהיה לנו בזה השגה. צריכים רק להתמיד הרבה בדברי רבנו ז"ל, וככל שמתמידים בהם יותר, רואים את המציאות, שכל מה שרבנו ז"ל מגלה זה רק את הקדוש-ברוך-הוא. בני-אדם שאינם אוהבים בדבקות הבורא יתברך, אינם יודעים מה זה רוחניות, הם מסתכלים עליך בצורה פזו כאלו נפלת מאיזה מקום. ובאמת לאנשים כאלו צריכים לומר: "כן, באמת נפלתי מהשמים, אני עכשו עף בין שמים לארץ, ולא אכפת לי שום דבר, אני רוצה רק רוחניות אלקות, זהו רצוני". כי באמת מספנים הם, שאינם אוהבים בזה, ומסתכלים עליך בתמהון וכו'.

ולכן העקר להתחזק בענין זה מאד ולחזק את אחרים.

ואף שכל זאת קשה מאד להחזיר בבני-אדם, כי זה יש לו אשה קשה וילדים רעים, זה יש לו צרות מבני משפחתו, זה אין לו פרנסה, זה יש לו סבל אחר, זה חולה, זה יש לו מחלקת עם אנשים. ועקר הרחמנות היא — להכניס גם בהם ידיעה זו, אף צריך להלבישם בכל מיני לבושים, ולשחק עמם בכל מיני משחקים, ולרדת לדרגה שלהם, ולעשות כל מיני מעשי קטנות, כדי שגם יוכלו להבין. וכמוכא בדברי רבנו ז"ל (לקוטי-מוהר"ן, חלק א', סימן סד), שהצדיק צריך להפנס במקומות האלו, כדי להעלות שם את הנשמות, שגם-כן ישירו שירי אמונה.

תאמין לי, שאין עוד מתיקות יותר מזה — ממלא כל עלמין וסובב כל עלמין, ואין שום מציאות בלעדך כלל, ובכל תנועה ותנועה — שם אלופו של עולם, שאדם ירגיש את זאת, שאין כלום אלא אלקות, והכל דמיון, דומם — זה דמיון, צומח — זה דמיון, חי — זה דמיון, מדבר — זה דמיון, הכל דמיון אחד כצל עובר.

אֲשֶׁר ו' תרעה בנחל רפה

ובאמת הייתי יכול להאריך לך עוד מאות עמודים, אף אין לי הכח.

הדורש שלומך באהבה רבה מאד...

ו' תרעה.

בעזרת השם יתברך, יום ראשון לסדר בהר, י"ד איר (פסח שני) ה'תשמ"ה.

שלום וברכה אל היקר והנעלה ... גרו יאיר.

לנכון קבלתי מכתבך עם הכסף לפדיון וכו'.

רבנו ז"ל אומר: העקר זה השלחן ערוף, אתם יכולים לקלט את ספרי כפי שאתם רוצים, אבל לא לנגע בסעיף קטן בשלחן ערוף, ממילא מה שכתוב בשלחן ערוף — צריכים לקיים, ומה שאינו כתוב בשלחן ערוף — לאו. וכל דבר שרבנו ז"ל אומר צריך פרוש, ועל-כן אסור להתבלבל משום דבר שבעולם, וצריכים ללמד ספרי רבנו ז"ל כל-כף הרבה, עד שיהיה בקי בהם בעל-פה ממש. ולכן אל תבלבל עצמך משום ברירה שבעולם, אתה תתמיד הרבה בספרי שאלות ותשובות "אשר בנחל", ואל תכנס בנכוחים עם אף אחד, ותדבר רק בנדאות ובידיעה ברורה, ולא מתוך ספקות.

וכך כתוב (דברי-הימים א' כט, י'): "ויברך דויד את הויה", אומר האר"י ז"ל, שזה ראשי תבות: ודא"י, שזו הודאות שאדם צריך לברך רק את הקדוש-ברוך-הוא לפני כל הקהל (עין שער הכוונות, דרושי יום הכפורים בהקדמה), לא להתפחד ולא להתביש מאף אחד. אם תדבר מאמונה, תשרף את כל הקלפות, ועל-כן אף פעם אל תכנס בנכוחים, אין משג כזה להתוכח, אחד שואל אותך שאלה, אם אתה יכול לענות לו — מה טוב ומה נעים, ואם לאו — תדבר עמו רק אמונה. אמונה זה השרש של עם ישראל, אמונה כל אחד רוצה לשמע, אמונה נקראת אור המקיף, כי אור הפנימי זה דבר שאדם מבין כבר, שנכנס בתוך האדם, אבל מה שמקיף את השכל, אומר

רפו אָשֶׁר ו' תרעה בַּנְחַל

רַבְּנוּ ז"ל (לקויטי-מוהר"ן, חלק א', סימן כא; וחלק ב', סימן ז'), זֶה שְׁלֹמֶעֱלָה מֵהַשֶּׁכֶל, שְׁאָדָם אֵינוֹ יָכוֹל לְהִבִּין, וְלָכֵן נִקְרָא מִקִּיף — שְׁמִקִּיף וְסוֹבֵב אוֹתוֹ, וְזוֹ אָמוּנָה, שְׁמִקִּיפָה אוֹתוֹ, וְאֵינוֹ יָכוֹל לְהִבִּין, אֲזִי מֵאֲמִין בְּאָמוּנָה שְׁלֵמָה, שֶׁהַקְּדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא מְחַיֶּה וּמְהַיָּה וּמְקַיֵּם אֶת כָּל הַבְּרִיאָה כְּלָה, וְדוּמָם, צוּמָח, חֵי, מְדַבֵּר, זֶה לְבוּשׁ לְגַבֵּי הָאֵין סוֹף בְּרוּךְ הוּא, וְהַכֹּל דְּמִיּוֹן, נְדָמָה שְׁאֲנֵי רוּאָה אֲנָשִׁים, שְׁאֲנֵי רוּאָה חַיּוֹת, עֲצִים, אֵילָנוֹת, עֲשָׂבִים, יַמִּים וּנְהָרוֹת, הָרִים וּגְבָעוֹת, הַכֹּל זֶה לְבוּשׁ לְגַבֵּי אֵין סוֹף בְּרוּךְ הוּא, וּמָה שְׁעוֹבֵר עַל הָאָדָם צְרוּת, זֶה רַק מִפְּנֵי שֶׁהַקְּדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא מְסַבֵּב עִם כָּל אֶחָד, וְרוּצָה לְרְאוֹת אֶל מִי יִפְנֶה בְּעֵת צָרְתּוֹ. וְלָכֵן אָסוּר לְהִתְבַּלְּבֵל מִשׁוּם בְּרִיָּה שְׁבָעוּלָם, צְרִיכִים רַק לְגַלוֹת אֶת הַקְּדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, אֲשֶׁר זֶה נִקְרָא אוֹר הַמִּקִּיף. וְלָכֵן אוֹמֵר רַבְּנוּ ז"ל (לקויטי-מוהר"ן, חלק א', סימן לה), שֵׁישׁ אוֹר הַנִּקְרָא חֲשֵׁמֶל, שְׁעוּלָה בְּגִימְטְרִיָּה מְלֻבוּשׁ, וְזֶה הֵלְבוּשׁ לְנִשְׁמָה, וְהוּא שׁוֹרֵף אֶת כָּל הַקְּלָפוֹת, וְזֶה נִקְרָא אוֹר הַמִּקִּיף; כִּי כִּשְׁאָדָם רַק מְדַבֵּר מֵאָמוּנָה, הוּא שׁוֹרֵף אֶת כָּל הַקְּלָפוֹת, וּמִתְחַמֵּם מֵאוּרָה, כְּאוֹתוֹ לְבוּשׁ הַמְּחַמֵּם אֶת הַגּוּף, כִּף הַמְּלֻבוּשׁ, שְׁזָה הָאוֹר אֵין סוֹף מְסוּד חֲשֵׁמ"ל, מְחַמֵּם אֶת הָאָדָם וְאֶת כָּל מִי שֶׁרַק שׁוֹמֵעַ אוֹתוֹ.

וְלָכֵן תְּדַבֵּר רַק דְּבוּרֵי אָמוּנָה, וְאֵל תִּכְנַס בְּכּוֹחֵים עִם אֵף אֶחָד, כִּי הִיסוּד אֲצֵל רַבְּנוּ ז"ל לֹא לְהִתְנַפֵּחַ. חֲכָמֵינוּ הַקְּדוּשִׁים אוֹמְרִים (עין חֲלִין ח): אֵיידִי דְטְרִיד לְמַפְלֵט לֹא בָלַע, כִּשְׁפוּלֵט אֵינוֹ יָכוֹל לְבָלַע; כְּמוֹ-כֵן כִּשְׁאָדָם רַק פּוֹלֵט מִפִּיּוֹ אָמוּנָה, אֲזִי לֹא יִבְלַע אֶת הַכְּפִירוֹת וְהַסְּפָקוֹת שֶׁהוּא יִרְצֶה לְהַכְנִיס בּוֹ. אַתָּה תְּדַבֵּר רַק דְּבוּרֵי אָמוּנָה, אֲזִי תִשָּׂא חַן בְּעֵינֵי כָל רוּאִיךָ.

עַל-כֵּן רְאֵה לֹא לְהִיּוֹת בְּטָלָן, וְאֲזוֹ תִרְאֶה בְּרָכָה וְהַצְלָחָה בְּכָל מַעֲשֵׂה יְדִיד, רַק אָסוּר לָךְ לְהִתְבַּלְּבֵל מֵאֵף אֶחָד, וְאִם הֵייתָ יוֹדֵעַ מָה אַתָּה פּוֹעֵל בְּדְבוּרֶיךָ, הֵייתָ רוֹקֵד מִחֲמַת שְׁמָחָה.

מוהר"ן ת"ז"ל שָׂאֵל אֶת רַבְּנוּ ז"ל, בְּשַׁעָה שְׁאָמַר לוֹ: "אֲנִי רוּצָה שֶׁתְּדַבֵּר עִם בְּנֵי-אָדָם", "הֲרִי אֵינִי יוֹדֵעַ מָה שְׁעוֹבֵר עַל בְּנֵי-אָדָם", עָנָה וְאָמַר לוֹ רַבְּנוּ ז"ל: "אֵינְךָ צְרִיךְ לְדַעַת, אַתָּה רַק תְּדַבֵּר", וְהִבִּין

אֲשֶׁר וְ תרעו בנחל רפז

מוֹהַרְנָת ו"ל מְדַבְּרֵי רַבְּנוּ ו"ל, שְׁבוּדָאֵי פּוֹעֲלִים — אִם מְדַבְּרִים אָמוּנָה. וּבְאֵמֶת, מֵרַב דְּבוּרִים שֶׁתְּדַבֵּר עִם הַבְּרִיּוֹת רַק אָמוּנָה, הַתְּבוּדָדוֹת, שְׁמִחָה, שְׁעוּרִים כְּסֻדְרָן, מְשֻׁנְיּוֹת, לְקַחַת וְלִגְרַם פְּרָק אַחַר פְּרָק, אֲפִלּוּ שְׂאִין מְבִינִים, זֶה שׁוֹרֵף אֶת הַקְּלָפוֹת וּמְכַבֵּס אֶת הַנְּשֻׁמָּה. תִּרְאֶה אִיךָ שֶׁבְּנִקְל תּוּכַל לְקַרֵּב הַמוֹן. הָעֵקֶר לֹא לְהַכְנִס בְּכּוֹחֵימִים בְּשׁוּם פְּנִים וְאֶפֶן, חֲבַל עַל הַזְּמַן, הַיּוֹכּוֹחִים אֵינָם מְבִיאִים מְאוּמָה. אִם תִּהְיֶה חֲזוּק בְּזֶה, תִּהְיֶה לְךָ הַצְּלָחָה גְּדוּלָה.

הַדּוֹרֵשׁ שְׁלוּמֶךָ בְּאַהֲבָה רַבָּה...

ו' תרעו.

בְּעֶזְרַת הַשָּׁם יִתְבָּרַךְ, יוֹם רֵאשׁוֹן לְסֻדְרָ בְּהַר, י"ד אֵיר (פֶּסַח שְׁנֵי) ה'תשמ"ה.

שְׁלוֹם רַב אֶל ... גֵּרוֹ יְאִיר.

לְנִכּוֹן קַבְּלֵתִי אֶת הַמַּכְתָּב וְכו'.

רַבְּנוּ ו"ל אוֹמֵר (סִפְרֵי-הַמִּדּוֹת, אוֹת בְּנִים, סִימָן טז): הַמְּסַתְּפֵל בְּעַקְבָּה שֶׁל אִשָּׁה וּבְאִשְׁתּוֹ נִדְּהָ, הוֹיֵן לִיָּה בְּנִים שְׂאִינָם מְהַגְנִים (עֵין נְדָרִים כ:). בְּעַקְבָּה שֶׁל אִשָּׁה, מְדַבֵּר מִסְתֵּם נָשִׁים שֶׁזֶה מְבִיא הַרְהוּרִים רָעִים, וּבְאִשְׁתּוֹ נִדְּהָ, שְׂאִין צְרִיכִים לְהִסְתַּפֵּל בָּהּ בַּעֲת זֶה כְּמוֹ בַּעֲת טְהָרָה, וּבְנֻדָּאֵי אֵין צְרִיכִים לִילֵף בְּדַרְךְ קִיצוֹנִית, אֶלָּא לְהַשְׁמֵר אֶז מְאֹד, וְזֶה בְּרוּר. וְלָנוּ אֵין רַק מָה שֶׁרַבְּנוּ ו"ל מְגַלֶּה לָנוּ, וּמָה שֶׁכְּתוּב בְּשִׁלְחַן עֲרוּף.

וְאוֹדוֹת מָה שֶׁשְּׂאֵלֶת וְכו', כָּל אֶחָד צְרִיף לְלַמֵּד מָה שִׁיּוֹתֵר קַל לוֹ. רַבְּנוּ ו"ל גָּתַן לָנוּ סֻדְרָ דְּרַף הַלְמוּד, כְּמוֹבָא (שִׁיחוֹת-הַר"ן, סִימָן עו), הוּא הַנִּיחַ לָנוּ אֶת פְּסֵי הַרְפָּכַת, אֲבָל אֵילוֹ קְרוֹנוֹת לְהַנִּיחַ עַל הַפְּסִים — זֶה תְּפַקִּידוֹ שֶׁל כָּל אֶחָד. אֶחָד יְכוּל לְלַמֵּד הַרְבֵּה תַנ"ךְ, אֶחָד יְכוּל לְלַמֵּד הַרְבֵּה מְשֻׁנְיּוֹת, אֶחָד יְכוּל לְלַמֵּד הַרְבֵּה גְמְרָא, אֶחָד יְכוּל לְלַמֵּד הַרְבֵּה שִׁלְחַן עֲרוּף, אֶחָד יְכוּל לְלַמֵּד הַרְבֵּה זֵהר, אֶחָד מוֹשְׁכִים אוֹתוֹ סִפְרֵי מוֹסֵר, אֶחָד מוֹשְׁכִים אוֹתוֹ סִפְרֵי חֲסִידוֹת, זֶה תְּפַקִּיד שֶׁל

רפח אֲשֶׁר ו' תרעז בנחל

כָּל אֶחָד לְהַנִּיחַ אֶת הַקְּרוֹנוֹת עַל הַפְּסִים, אֲבָל רַבְּנוּ ז"ל גָּמַן לָנוּ אֶת הַפְּסִים — דָּרָךְ, אֵיךְ לְהַתְחִיל מִהַתְחִלָּה עַד הַסּוֹף, וְאֵין נוֹגֵעַ אֶחָד לַשְּׁנִי.

הַעֲקָר צְרִיכִים לְהִיּוֹת רַק בְּשִׁמְחָה, וּלְדַבֵּר רַק דְּבוּרֵי רַבְּנוּ ז"ל, כִּי אֵין לָנוּ אֲלָא דְבָרֵינוּ ז"ל, אֲנִי אֵינִי מְדַבֵּר שׁוּם דְּבָר, רַק מֵה שֶׁרַבְּנוּ ז"ל מְגַלֶּה לָנוּ בְּסִפְרֵינוּ הַקְּדוּשִׁים, לֹא אֲכַפֵּת לִי מִשׁוּם בְּרִיָּה שְׁבַעֲוֹלָם, אֲנִי רַק מְצַטֵּט דְּבָרֵי רַבְּנוּ ז"ל, וְכָל חִפְצֵי וּרְצוֹנֵי רַק לְחִזָּק וּלְעוֹדֵד וּלְשַׂמַּח אֶת כָּל אָדָם, שְׂיִקִּים אֶת דְּבָרֵי רַבְּנוּ ז"ל בְּתַמִּימוֹת וּבִפְשִׁיטוֹת.

אֵין צְרִיכִים לְהַתְבַּלְבֵּל מִשׁוּם בְּרִיָּה שְׁבַעֲוֹלָם, יִהְיֶה מֵה שְׂיִהְיֶה וְיִהְיֶה אֵיךְ שְׂיִהְיֶה, אֲלָא לְדַבֵּר מִרַבְּנוּ ז"ל וּמַעֲצוֹתָיו הַקְּדוּשׁוֹת, וְעַל-יְדֵי-זֶה זֹכִים לְהַצְלִיחַ גְּדוּלָּה.

הַדּוֹרֵשׁ שְׁלוֹמָךְ בְּאַהֲבָה רַבָּה...

ו' תרעז.

בְּעֶזְרַת הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ, יוֹם רֵאשׁוֹן לְסֵדֶר בְּהַר, י"ד אֵיר (פֶּסַח שְׁנִי) ה'תשמ"ה.

שְׁלוֹם וּבִרְכָּה וְכָל טוֹב סָלָה נִגְיַעוּ וְיִרְדְּפוּ אֶל הַיָּקָר וְהַנְּעֻלָּה, שׁוֹתֵה מִימֵי הַנַּחַל, נַחַל נוֹבֵעַ מְקוֹר חֲכָמָה, זְכוּתוֹ יִגַּן עָלֵינוּ ... גְּרוּ יְאִיר וְיִזְרַח לְנִצַּח נְצָחִים.

מְאֹד מְאֹד אֲנִי מְצַטְעֵר בְּצַעֲרֶךָ, שֶׁנִּפְלְתָ בְּפַח יְקוּשׁ. עָלֶיךָ לְדַעַת, כִּי בְּנֻדְאֵי עֲשִׂיתָ עוֹלוֹת גְּדוּלוֹת, וְאַתָּה צְרִיךְ לְתַקֵּן זֹאת, וְעַקֵּר הַתְּקוּוֹן הוּא עַל-יְדֵי שְׁסוּבָלִים בְּזִיוּנוֹת, חֲרוּפִין וְגִדּוּפִין, כְּמוֹ שֶׁגִּלָּה לָנוּ רַבְּנוּ ז"ל בְּתוֹרָה ו', שֶׁעַקֵּר הַתְּשׁוּבָה — שְׂשִׁמְעַע בְּזִיוְנוֹ יוֹדֵם וְיִשְׁתַּק, וְהִיּוֹת שֶׁנִּסְתַּבְּכַת בְּמִשְׁטָרָה, וְרוֹצִים לְאַסֵּר אוֹתָךְ בְּבֵית-הַסֵּהַר, בְּנֻדְאֵי שְׁזוֹ בּוֹשָׁה גְּדוּלָּה לָךְ וּלְאַשְׁתְּךָ, עִם כָּל זֹאת עָלֶיךָ לְקַבֵּל אֶת זֹאת לְכַפֵּר עוֹנוֹת, וּלְשׁוּב בְּאַמֶּת בְּתְשׁוּבָה אֲמִתִּית. וְאִז אִם תְּשׁוּב בְּאַמֶּת בְּתְשׁוּבָה אֲמִתִּית, וְשָׁב וּרְפָא לָךְ.

אֲשֶׁר ו' תרעה בַּנְחַל רפט

לְדַעְתִּי, הַיּוֹת שְׁאַתָּה כָּל-כָּף סְמוּךְ וְנִרְאָה אֶל צִיּוּנוֹ הַקְדוֹשׁ שֶׁל ר' פִּנְחָס בֶּן יֵאִיר, שְׁתֵּהִיָּה רְגִיל לִילֶךָ לְשֵׁם, וְלוֹמַר אֵת כָּל סִפְרֵי הַתְּהִלִּים, וְעַל-יְדֵי-זֶה תִּמְתִּיק מִמֶּךָ הַדֵּינִים, וְאִם תּוּכַל לִילֶךָ קֹדֶם לַמִּקְנֵה שֶׁל הָאָרֶץ ז"ל — אֵין לְמַעַלָּה מִזֶּה, וְאַחֲרֵי-כֵן תֵּשֵׁב אֶצְל צִיּוֹן מִצְבֹּת קְבוּרַת הַתַּנָּא הָאֱלֹקִי ר' פִּנְחָס בֶּן יֵאִיר, וְתִגְמַר אֵת כָּל הַתְּהִלִּים, וּבְיַדֵּי תִרְאָה גַם נִגְלָה, כִּי רַבִּי פִּנְחָס בֶּן יֵאִיר מְמַנֶּה עַל פְּדִיּוֹן שְׁבוּיִים. הַקְדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא יַעֲזֹר לָךְ, שְׁתִּזְכֶּה לַחֲזוֹר בְּאַמַּת בְּתִשׁוּבָה, וְתִמְתִּיק מִמֶּךָ כָּל הַדֵּינִים.

הַדּוֹרֵשׁ שְׁלוֹמֶךָ בְּאַהֲבָה רַבָּה מְאֹד ...

ו' תרעה.

בְּעֶזְרַת הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ, יוֹם רֵאשׁוֹן לְסֵדֶר בְּהַר, י"ד אֵיָר (פֶּסַח שְׁנִי) ה'תשמ"ה.

שְׁלוֹם וּבִרְכָה וְכָל טוֹב סָלָה נִגִיעוֹ וְיִרְדְּפוּ אֶל הַיָּקָר וְהַנְּעֻלָּה לִי מְאֹד, שׁוֹתֶה מִיָּמֵי הַנְּחַל, נַחַל נוֹבֵעַ מְקוּר חֲכָמָה, זְכוּתוֹ יִגַן עֲלֵינוּ ... גֵּרוֹ יֵאִיר וְיִזְרַח לְנִצַּח נְצָחִים.

אֵת מִכְתָּבְךָ לְנִכּוֹן קִבְלָתִי, וּמְאֹד מְאֹד שְׂמַחְתִּי לְשִׁמְעַע הַטּוֹב מִמֶּךָ.

רְאֵה, אֶהוּבִי, יְדִידֵי הַיָּקָר! לְהִיּוֹת רְגִיל לְהַתְּבוֹדֵד הַרְבֵּה עִמּוֹ יִתְבָּרַךְ, וְתִסְפֹּר לְפָנָיו יִתְבָּרַךְ אֵת כָּל לְבָבְךָ וְכָל מַה שְּׁעוֹבֵר עָלֶיךָ, וְתִפְיֵן אֵת סִפְרֵי רַבֵּנוּ ז"ל, וְאֲזוּ יִמְשֹׁךְ עָלֶיךָ שְׁפַע בְּרַכָּה וְהַצְּלָחָה בְּרוּחָנִיּוֹת וּבְגִשְׁמִיּוֹת.

הַעֲקָר אֵל תִּפַּל בְּדַעְתְּךָ מִשׁוּם בְּרִיָּה שְׁבַעוּלָם, וְהַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ יַעֲזֹר לָךְ שְׁתַּצְּלִיחַ דְּרַבְּךָ, וּבְכָל אֲשֶׁר תִּפְנֶה תַצְּלִיחַ.

הַדּוֹרֵשׁ שְׁלוֹמֶךָ בְּאַהֲבָה רַבָּה מְאֹד ...

ו' תרעט.

בעזרת השם יתברך, יום שני לסדר בהר, ט"ו איר ה'תשמ"ה.

שְׁלוֹם וּבְרָכָה וְכֹל טוֹב סָלָה יִגִיעוּ וַיִּרְדְּפוּ אֶל יְדֵי הַיָּקָר, שׁוֹתֵה מִימֵי הַנַּחַל, נַחַל נוֹבֵעַ מִקּוֹר חֲכָמָה, זְכוּתוֹ יִגַן עֲלֵינוּ ... גֵּרוּ יֵאִיר וַיִּזְרַח לְנִצַּח נְצָחִים.

אֶת מַכְתְּבְּךָ לְנִכוּן קִבַּלְתִּי, וּמְאֹד אָנִי מְצַטְעֵר בְּצַעֲרְכֶם הַקָּשָׁה. אוֹדוֹת יְלָדִים, אֵל תִּתְיַאֲשׁוּ, כִּי בְּיָדַי יַעֲזֹר לָכֶם הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ, אֲבָל לַעֲת עֲתָה צְרִיכִים קֶצֶת לַחֲפוֹת.

אָנִי מְקַנֶּה לְהַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא לְהִיּוֹת בְּקִרְוֹב בְּאַרְץ יִשְׂרָאֵל, וְאִז נִדְבַר פְּנִים אֶל פְּנִים מֵעַנִּין זֶה — מָה עֲלֵיכֶם לְתַקֵּן.

הַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא יַעֲזֹר לָכֶם, שֶׁתִּזְכְּרוּ לְהוֹלִיד בָּנִים וּבָנוֹת, אֵל תִּדְאָגוּ, אַךְ עֲלֵיכֶם לְתַקֵּן אֶת מַעֲשֵׂיכֶם.

הַדּוֹרֵשׁ שְׁלוֹמְכֶם בְּאַהֲבָה רַבָּה מְאֹד...

ו' תרפ.

בעזרת השם יתברך, יום שני לסדר בהר, ט"ו איר ה'תשמ"ה.

שְׁלוֹם וּבְרָכָה וְכֹל טוֹב סָלָה יִגִיעוּ וַיִּרְדְּפוּ אֶל הַיָּקָר וְהַנֶּעֱלָה, שׁוֹתֵה מִימֵי הַנַּחַל, נַחַל נוֹבֵעַ מִקּוֹר חֲכָמָה, זְכוּתוֹ יִגַן עֲלֵינוּ ... גֵּרוּ יֵאִיר וַיִּזְרַח לְנִצַּח נְצָחִים.

אֶת מַכְתְּבְּךָ לְנִכוּן קִבַּלְתִּי. וְאֵת גִּדְּל הַשְּׂמֻחָה שֶׁהִכְנַסְתָּ בִּי — בְּהַפְצַת סִפְרֵי רַבְּנוּ ז"ל שְׂאֵתָה מִפִּיךָ, אֵינִי לְשַׁעַר וּלְתַאֵר כָּלֵל, כִּי זֶה עַקֵּר חַיּוּתִי, זֶה עַקֵּר נַחְמָתִי, זֶה עַקֵּר יְשׁוּעָתִי, כְּשֶׁאֲנִי זוֹכֵה לְרֵאוֹת אֵיךְ שָׁקֵם דּוֹר חֲדָשׁ תְּלַמִּידֵי רַבְּנוּ ז"ל, הַמְפִּיצִים אוֹרוֹ בְּעוֹלָם, וּמְחַזְרִים אֶת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל בְּתִשׁוּבָה, אֲשֶׁרֵינוּ וְאֲשֶׁרֵי חֲלָקְנוּ.

אַהוּבִי, אַחֵי הַיָּקָר! רְאֵה לְחִזּוֹק אֶת עֲצָמְךָ בְּכֹל מִינֵי אָפְנִים,

אֲשֶׁר ו' תרפ בנחל רצא

תשכח את העבר, ותתחיל התחלה חדשה, אל תסתכל על העבר כלל, רק הרגל את עצמך לעשות בכל פעם התחלה חדשה, ואז בודאי לא יעזב אותך השם יתברך, ותזכה להתעורר באמת בתשובה אמיתית, כי עקר התשובה היא רק מעכשו לא להסתכל חזרה כלל. ומוכא בדברי רבנו ז"ל (לקוטי מוהר"ן, חלק א', סימן ו'), אַחֲרֵי פְּנֵי אֱהִיָּהּ, גִּימְטְרִיָּה ד"ם, עֵין שֵׁם; הֵינוּ עֹקֵר שֵׁם הַתְּשׁוּבָה הוּא שֵׁם קְדוֹשׁ וְנוֹרָא: אֱהִיָּהּ, אֲשֶׁר פְּרוּשׁוֹ, שְׁאֲנֵי רוּצָה לְהִיּוֹת, מֵעַכְשָׁו אֲנִי רוּצָה לְהִתְקַרֵּב לְהַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, וְזֶה נִקְרָא אֱהִיָּהּ, אֲנִי רוּצָה לְהִיּוֹת, אֲבָל תִּכְפֹּר-וּמִיד כְּשֶׁאֲדָם מִתְקַרֵּר וּמְסֻתָּל בַּחֲזָרָה, אֲזִי זֶה עוֹלָה דָם, הֵינוּ אִם כּוֹתְבִים שֵׁם אֱהִיָּהּ: א' אה' אהי' אהי"ה, זֶה עוֹלָה גִמְטְרִיָּה ד"ם; רְצָה לוֹמַר, כְּשֶׁאֲדָם מִתְחִיל לְהִסְתַּכֵּל בַּחֲזָרָה מֵה קָרָה עִמוֹ, בְּזֶה הוּא מְמַשִּׁיף עָלָיו בְּזִיוּנוֹת וּשְׁפִיכוֹת דָּמִים.

עליך לדעת, כי דבר זה סובב על כל אחד ואחד בכלליות ובפרטיות ובפרטי פרטיות, הן הצדיקים והן הבינונים והן הרשעים, הינו הצדיקים מתחילים בכל פעם התחלה חדשה כאלו עדין לא התחילו, ותמיד בוכים ומבכים שמים וארץ, שהם הכי גרועים בעולם, ומבקשים ממנו יתברך שיסלח, ועושים התחלה חדשה. הבינונים תמיד מרגישים, שעדין הם רחוקים, עם כל זאת מתחילים לעשות התחלה חדשה. והרשעים, שבודאי מזדמנים ומטנפים בתאות נאוף, וקלקלו בברית מאד מאד, ולכלכו עצמם בזנות, בודאי עובר עליהם כל מיני מרידות שבועולם, כי עקר המרידות שאדם מרגיש, זה בא רק מפגם הברית (עין לקוטי מוהר"ן, חלק א', סימן נ'); עם כל זאת עליהם לשכח את העבר — אם רוצים לחזור בתשובה, ולעשות התחלה חדשה. ועל-פן הן הצדיקים, הן הבינונים והן הרשעים צריכים לילך בדרך שם קדוש ונורא של אהי"ה, הינו אני רוצה להיות, אני רוצה לשוב בתשובה שלמה, ואסור להם להסתכל חזרה כלל.

ולכן ראה, אהובי, אחי היקר! מהיום והלאה לא להסתכל חזרה כלל, רק ראה לשוב בתשובה אמיתית, והקדוש-ברוך-הוא יעזור לך לתקן את אשר שחת.

רצב אָשֶׁר ו' תרפא בנחל

מאד שְׂמַחְתִּי עַל הַשְּׂמוֹת שֶׁכָּתַבְתָּ לִּי, וְעוֹרֵרְתָּ אוֹתִי לַעֲשׂוֹת קוֹנְטְרָסִים חֲדָשִׁים הַנְּצַרְכִּים, כְּפִי שְׂיָדוּעַ לָךְ, הֵייתָ שְׂאֵתָה מְסֻתּוֹבֵב בְּפִתִּים. אֲקִנָּה לְהַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא שְׂיַעֲזֹר לִי לְהוֹצִיא מֵהַכַּח אֶל הַפֶּעַל, וְאַחֲבֵר כָּל יוֹם קוֹנְטְרָס חֲדָשׁ.

הַדוֹרֵשׁ שְׂלוֹמְךָ בְּאַהֲבָה רַבָּה מְאֹד...

ו' תרפא.

בְּעִזְרַת הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ, יוֹם שְׁנֵי לְסֹדֵר בְּהַר, ט"ו אִיִר ה'תשמ"ה.

שְׁלוֹם וּבִרְכָה וְכָל טוֹב סָלָה יִגִּיעוּ וְיִרְדְּפוּ אֶל יְדֵי הַיָּקָר, צְמוּד בְּפִנְיָמִיּוֹת לְבָבִי לְטוֹב כָּל הַיָּמִים, שׁוֹתָה מִיָּמֵי הַנַּחַל, נַחַל נוֹבֵעַ מְקוֹר חֲכָמָה, זְכוּתוֹ יִגַּן עָלֵינוּ ... גֵּרוֹ יֵאִיר וְיִזְרַח לְנִצְחַח נְצָחִים.

אֵת מְכַתְּבְּךָ לְנִכּוֹן קִבְּלִיתִי. וּמִצַּד אֶחָד אֲנִי מְאֹד מְצֻטָּעֵר בְּצַעֲרְךָ, שְׂאֵתָה מְכַרַח לְהֵיוֹת שָׁם, וְלְהַמְצִיא בְּחִבְרָה מְאֹד לֹא טוֹבָה, אֲשֶׁר מְרָאִים שָׁם כָּל מִינֵי סְרָטִים פּוֹנוֹגְרָאפִים, אֲשֶׁר שׁוֹרְפִים אֵת גּוֹף הָאָדָם וְנִשְׁמָתוֹ וְכוּ' וְכוּ'. אֶף מְאַחַר שְׂאֵתָה כְּבָר שָׁם, וְאִין לָךְ שׁוֹם בְּרָרָה אַחֲרָת, עֲלִיךָ לְהַפְיֵץ סִפְרֵי רַבְּנוּ ז"ל בֵּין כָּל הַנְּעָרִים, וְתִדְבֵּר עִמָּהֶם דְּבוּרֵי אֲמוּנָה וְהַשְׁגָּחָה פְּרָטִית, וְתַחֲזֵק אוֹתָם לְהֵיוֹת בְּשִׂמְחָה, וְשִׂתְהִיָּה אַהֲבָה בֵּינֵיהֶם, וְהֶאֱחָד יַעֲזֹר לְשִׁנִּי, וְתִאֲמִין, שְׂיֵשׁ לָךְ כַּח בְּדַבּוּרֶיךָ לְקָרֵב רַחוּקִים.

חֲמַדַּת לְבָבִי! אֲסוּר לָךְ לִפְּל בְּדַעְתְּךָ מְשׁוּם דְּבָר שְׂבַעוּלָם, וּבְכַפְרֵט שְׂהַכְנִיסוּ אוֹתְךָ בְּבֶן כְּזֶה, בְּנִסְיוֹנוֹת קָשִׁים וּמְרִים כְּאֵלוֹ, הַסְּתַכְּלוֹת בְּסְרָטִים פּוֹנוֹגְרָאפִים, עִם כָּל זֹאת עֲלִיךָ לִידַע, שְׂמִכָּל בֶּן וְחֻשֶׁף עֲדִין יְכוּלִים לְצִאת, וּמִכָּל צָרָה יְכוּלִים לְהַמְלִט. לְכֵן רְאֵה לְהִתְאַזֵּר בְּשִׂמְחָה אֲמִתִּית, כִּי אֵי אֶפְשָׁר לְצִאת מֵהַבֶּן, רַק עַל-יְדֵי מִדַּת הַשְּׂמִחָה, וּכְמוֹ שֶׁכָּתוּב (יְשַׁעְיָה נה, יב): "כִּי בְּשִׂמְחָה תִּצְאוּ", וְאֵי אֶפְשָׁר לְצִאת מֵהַגְּלוּת שְׂנַפְלוּ בָּהּ, רַק עַל-יְדֵי שִׂמְחָה, וּבְזֶה שִׂתְשַׂמַּח אֵת עֲצָמְךָ, תִּרְחִיב אֵת מַחְךָ, וְכֵן תַּעֲשֶׂה שְׂמַח סְבִיב, וּבְזֶה תִּשׁוּב בְּתוֹבָה, וְגַם תִּזְכֶּה לְהִשִּׁיב אַחֲרֵים.

אָשֶׁר ו' תרפב בנחל רצג

מָאד מָאד הָיָה רָגִיל לומר בְּכָל יוֹם אֶת הַעֲשָׂרָה מְזֻמּוֹרִים, שְׁגִלָּה לָנוּ רַבְּנוּ נַחְמָן מִבְּרֶסְלֵב, זְכוּתוֹ יִגַּן עָלֵינוּ, וְאָמַר, שֶׁהוּא תְּקוּן נוֹרָא וְנִפְלָא מָאד, אֲשֶׁרִי מִי שְׂיֵאמְרוּ! וְאִם אֶפְשָׁר לְאָמְרוּ כַּמָּה פְּעָמִים — מַה טוֹב וּמַה נְּעִים; הֵינּוּ בְּבִקְרָה, בְּצִדְדֵי הַרְיָם וּבְעֶרְבֵי, זֶה יִשְׁמַר אוֹתָךְ מִכָּל רָע.

אַקְוָה לְהַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, שֶׁתִּצָּא מֵהַבּוֹר וְהַפּוּחַ שֶׁנִּפְלְתָ בּוֹ, וְתָשׁוּב בְּתִשׁוּבָה אֲמִתִּית, תִּשׁוּבָה שֶׁל אֱהָבָה, תִּשׁוּבָה שֶׁל שְׂמֵחָה.

הַמֵּאֲחֵל לְךָ כָּל טוֹב...

מוֹהֲרֵנִי ת' ז"ל אָמַר, שֶׁחֲקַר הַיֵּטֵב בְּדַעְתּוֹ — אֵיךְ וְעַל-יְדֵי מַה יִּזְכֶּה לְהַפְיֵץ אֶת אוֹרוֹ שֶׁל רַבְּנוּ ז"ל בְּעוֹלָם? וְאַחַר יִשׁוּב הַדַּעַת וְהַתְּבוּדוֹת הַרְבֵּה — נִסְכָּם אֶצְלוֹ, שְׂזָה רַק עַל-יְדֵי הַדְּפָסֶת סִפְרָיו הַקְּדוּשִׁים. אֲשֶׁרִי מִי שְׁנוֹתֵן יָד וְכַתֵּף לְעֶזֶר לְזֶה!

ו' תרפב.

בְּעֶזְרַת הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ, יוֹם שְׁנֵי לְסֹדֵר בְּהַר, ט"ו אִיר ה'תשמ"ה.

שְׁלוֹם וּבְרָכָה וְכָל טוֹב סָלָה יִגִּיעוּ וְיִרְדְּפוּ אֶל הַיָּקָר לִי מָאד, שׁוֹתֶה מִימֵי הַנַּחַל, נַחַל נוֹבֵעַ מְקוּר חֲכָמָה, זְכוּתוֹ יִגַּן עָלֵינוּ ... גְּרוּ יְאִיר וְיִזְרַח לְנִצָּח וְנִצָּחִים.

אֶת מַכְתָּבְךָ לְנִכּוֹן קִבַּלְתִּי.

אִם אֲמַנָּם הוֹסַפְתָּ צִעַר עַל צִעְרִי, שְׂאֲתָה מְסַפֵּר לִי מַה שֶׁעוֹבֵר בְּמוֹשָׁבִים שְׁהִיֵּת שָׁם, שֶׁעוֹבְרִים עַל כָּל הַתּוֹרָה כְּלָה, רַחֲמָנָא לְצַלָּן, וּבְכָל מִינֵי נְאוּף עִם גּוֹיּוֹת, הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ יִשְׁמְרֵנוּ וְיִצְלִינוּ מֵעַתָּה, אֲשֶׁר כּוֹאֵב לִי מָאד מָאד צִעַקְתָּ הַשְּׂכִינָה הַקְּדוּשָׁה שֶׁהִיא בְּגָלוּת, אֵיךְ הַתְּפִשֵׁט עָלֶיהָ הָעֶרְב-רַב, וְאֵיךְ שֶׁכָּל אֱלוֹ הַחֹלְקִים עַל סִפְרֵי רַבְּנוּ ז"ל, גַּם-בֵּן מֵהָעֶרְב-רַב, רַחֲמָנָא לְצַלָּן. עִם כָּל זֹאת נִכְנָסָה בִּי תִקְוָה עֲצוּמָה, שֶׁסוּף כָּל סוּף אַחֲרֵי הַחֲשֵׁךְ יִתְגַּלֶּה הָאוֹר. כִּי הִנֵּה אֲנִי רוֹאֶה,

רצד אָשֶׁר ו' תרפב בנחל

שְׁלֹא־חֲרוֹנָה הַקּוֹנְטְרָסִים הַחֲדָשִׁים שְׁזָכִיתָ לְהַדְפִּיס, עָשׂוּ מֵהַפְּכָה בִּישׁוּב שְׁלֶךְ, וּבְעוֹד כַּמָּה מֵהֶם, עַד שֶׁהִתְחִילוּ לְחֹזֵר בְּתִשׁוּבָה כְּמוֹךָ, כֵּן יִרְבוּ נִפְשׁוֹת יִשְׂרָאֵל, וַיִּזְכּוּ לְחֹזֵר בְּתִשׁוּבָה אֲמֵתִית.

אַהוּבִי, אַחֵי הַיְקָר! מֵאַחַר שְׁזָכִיתָ לְהִתְוַדַּע מִרְבֵּנוּ ז"ל, עָלֶיךָ לְהִתְחַזֵּק בְּכָל מִינֵי חַזוּק, וְתִהְיֶה רְגִיל לְדַבֵּר עִמוֹ יִתְבָּרַךְ, וּתְסַפֵּר לְפָנָיו אֵת כָּל מַה שְׁיַעֲבֹר עָלֶיךָ, וְתִשְׁתַּדֵּל לְהִיּוֹת תָּמִיד בְּשִׂמְחָה עֲצוּמָה עַל נַעַם חֻלְקֶךָ, שְׁזָכִיתָ לְהִבְרֹא מִזֶּרַע יִשְׂרָאֵל.

רְאֵה לְהַנִּיחַ תְּפִלִּין בְּכָל יוֹם, וְתִשְׁתַּדֵּל לְאָכַל רַק כֶּשֶׁר, וְתִשְׁמֹר שֶׁבֶת-קִדְשׁ, וּבְיַדָּי מְחַל לְךָ הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא עַל כָּל הָעֲבָרָה. הַעֲקֹר רְאֵה שְׁלֹא יִהְרַס אוֹתָךְ הַמִּצְפּוֹן.

חֲכַמֵּינוּ הַקְּדוֹשִׁים גָּלוּ לָנוּ (בְּרִכּוֹת לד:): בְּמָקוֹם שֶׁבַעֲלִי תִשׁוּבָה עוֹמְדִים, צְדִיקִים גְּמוּרִים אֵינָם יְכוּלִים לַעֲמֹד.

מִי יוֹדֵעַ לְמָה נִפְלְתָ בְּפִחַ יְקוֹשׁ כְּזֶה, וְגִדְלָתָ בְּמָקוֹם מְגֻשָּׁם וּמְזוּהָם כְּזֶה, אֲשֶׁר עוֹבְרִים שָׁם עַל עֲרִיּוֹת בְּפִרְהוּסָהּ, אִם לֹא שִׁתְּזַכֶּה לְחֹזֵר בְּתִשׁוּבָה, וְעַל-יְדֵי-זֶה תִּזְכֶּה לְעוֹרֵר עוֹד אֲלֵפִים וּרְכֻבוֹת מֵאַחֵינוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל.

יְדִידֵי הַיְקָר! עָלֵינוּ נִפְלָה עֲכָשׂוּ חוֹבַת הַיּוֹם לְהַפִּיץ אוֹרוֹ וְדַעְתּוֹ שֶׁל רַבֵּנוּ ז"ל בְּעוֹלָם, לְגִלּוֹת וּלְפָרְסֵם אֵת אֲמֵתַת מְצִיאֹתוֹ יִתְבָּרַךְ בְּכָל הָעוֹלָם כְּלוֹ, אֲשֶׁר זֶה הִיָּה הַרְצוֹן שֶׁל רַבֵּנוּ ז"ל — לְהַכְנִיס אֲמוּנָה פְּשׁוּטָה בְּעַם יִשְׂרָאֵל, וּלְהַחֲדִיר בְּלִבָּם אוֹרוֹ יִתְבָּרַךְ, וְעַל-יְדֵי שְׂאֵדָם מְדַבֵּק עֲצָמוֹ בְּאוֹרוֹ יִתְבָּרַךְ, עַל-יְדֵי-זֶה יִשְׁרַף אֵת כָּל הַקְּלָפוֹת שֶׁבָּרָא מִחֲמַת עוֹנוּתָיו הָעֲצוּמִים.

אַמֵּת, שְׂרָבִים רַבִּים קָמוּ עָלֵינוּ, וַיֵּשׁ לִי הַרְבֵּה יִסּוּרִים מְאֹלוֹ הָעַרְב־רַב הַחוֹלְקִים עָלֵינוּ, אֲבָל כִּכָּר צָעַק פַּעַם מוֹהֲרֵנִי ת"ז"ל בְּעֵת תּוֹרָתוֹ: "הַבַּעַל-דְּבָר גָּדוֹל, רַבֵּנוּ ז"ל יוֹתֵר גָּדוֹל". וּכְכָר אָמַר רַבֵּנוּ ז"ל: "נִצַּחְתִּי וְאֵנִיצַח".

אָשׁר ו' תרפג בַּנְחַל רצה

הַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא יַעֲזָרֵנוּ, שְׂנֹזְכָה לְנִצְחָת אֶת הַמְּלַחְמָה, וְלִהְיוֹת
אֶת כָּל עַם יִשְׂרָאֵל בְּתִשׁוּבָה.

יְדִידֵי הַיְקָר! רְאֵה לְחִזּוֹק אֶת עֲצָמֶךָ בְּכָל מִינֵי אֲפָנִים, וְתִהְיֶה רְגִיל
לְכַתֵּב לִי בְּכָל פַּעַם מִכְתָּב חֲדָשׁ, כִּי כָּל מִכְתָּב שְׂאֵתָה כּוֹתֵב לִי —
מִמֶּשׁ מְחִינִי, כִּי אֲנִי רוֹאֶה אִיךָ שְׂאֵתָה מְשִׁתּוֹקֵק לְשׁוּב בְּתִשׁוּבָה
אַמְתִּית.

הַדּוֹרֵשׁ שְׁלוֹמֶךָ בְּאַהֲבָה רַבָּה...

ו' תרפג.

בַּעֲזַרַת הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ, יוֹם שְׁנֵי לְסֹדֵר בְּהַר, ט"ו אִיר ה'תשמ"ה.

שְׁלוֹם וּבְרָכָה וְכָל טוֹב סָלָה יִגִּיעוּ וַיְרַדְפוּ אֶל הַיְקָר וְהַנְּעִלָה,
שׁוֹתָה מִימֵי הַנְּחַל, נַחַל נוֹבֵעַ מְקוּר חֲכָמָה, זְכוּתוֹ יִגַּן עָלֵינוּ ... גְּרוּ
יְאִיר וַיִּזְרַח לְנִצְחָת נְצָחִים.

אָחֵי הַיְקָר! אֲנִי מְאֹד מְצֻטָּעַר בְּצַעַר אֲשֵׁתְךָ, אֲשֶׁר מִתְלוֹנְנֶת, כִּי
אֵין שְׁלוֹם-בַּיִת אֲצִלְכֶם.

מָה אָמַר לְךָ, יְדִידֵי הַיְקָר! אֵתָה יוֹדֵעַ אִיךָ הוֹלֵךְ לִי בְּנַפְשִׁי,
שְׂיִהְיֶה שְׁלוֹם בֵּין אִישׁ לְרֵעֵהוּ, בֵּין אִישׁ לְאִשְׁתּוֹ, בֵּין אִישׁ
לְהַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, עַל-כֵּן, אֶהוּבִי, אָחֵי הַיְקָר! רְאֵה לַעֲשׂוֹת כָּל
מִינֵי אֲפָנִים שְׁבַעוּלִים, וְתִשְׁלִים עִם אֲשֵׁתְךָ.

עֲלִיךָ לְדַעַת, כִּי הַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא זָמַן לְךָ אִשָּׁה כְּשֶׁרָה וְצָנוּעָה,
סוּף כָּל סוּף הִיא סוֹבְלַת הַרְבֵּה מְאֹד מִהִלְדִּים, כָּל הַיּוֹם הִיא בְּבֵית
בוֹדְדָה, וּמְחַכָּה לְךָ שְׂתִשׁוּב, וּלְבִסוּף אֵתָה גֵּעֵלִם רַב הַיּוֹם וְרַב הַלִּילָה
וְכו'. וְכו'.

אָחֵי הַיְקָר! עֲלִיךָ לְהִתְחִיל לְרַחֵם עַל אֲשֵׁתְךָ, כִּי אֵין רַחֲמָנוּת
יֹתֵר גְּדוֹלָה מִלְרַחֵם עַל הָאִשָּׁה הַסּוֹבְלַת כָּל-כָּף מִהִלְדִּים, וּבְכַפְרֵט
מִבְּתָר תַּחֲוִי, אֲשֶׁר בְּנֻדָּאֵי כָּל עֵזֶר וְעֵזֶר שְׂתַעֲזֹר לָהּ בְּבֵיתָ, זֹו מִצְּנוּה
עֲצוּמָה.

רצו אשר ו' תרפד בנחל

ראה, אהובי, אחי היקר! ה'ך בני-אדם לחפש אחר מצוות, כשרק שומעים שיש איזו מצוה לקיים, אזי רצים בהתלהבות גדולה מאד, ושוכחים בין כה שיש מצוה עצומה לעזר בבית, אשר היא מצוה גדולה מאד מאד, להתחיל לעזר לאשתו לפני שהוא עוזר לאחרים.

תאמין לי, שמאד מאד כואב לי כל הענין הזה, שמתהפף ביתכם למקום ריב, ואתם מתקוטטים ומצערים אחד את השני, אשר דבר זה לא יביא תוצאות טובות.

לכן ראה, אהובי, אחי היקר! לשנות את דרכיך, ותחזור בתשובה, וראה להיות באהבה, אחוה ורעות עם אשתך, ותעזר לה, וכך תקבע לעצמך קביעות ללמד תורה, והקדוש-ברוך-הוא יעזר לך שתצליח, ותהיה לך פרנסה בשפע גדול.

ההכרח לי לקצר עכשו מרב טרדותי, אקנה להקדוש-ברוך-הוא בקרוב להיות במחנכם, ואז נדבר הרבה.

הדורש שלומך באהבה רבה מאד...

ו' תרפד.

בעזרת השם יתברך, יום שני לסדר פהר, ט"ו איר ה'תשמ"ה.

שלום וברכה וכל טוב סלה יגיעו וירדפו אל היקר והנעלה, הרוצה לחזור אליו יתברך באמת, שותה מימי הנחל, נחל נובע מקור חכמה, זכותו יגן עלינו ... גרו יאיר ויזרח לגצח נצחים.

את מכתבכם המלא תשוקה אליו יתברך — לנכון קבלתי.

מה אמר לך, ידידי היקר! בדור הזה, מובא בגורי האר"י ז"ל, התגלגלו עוד פעם דור המבול ודור ההפלגה, שהוא נאוף וכפירות. וכל אלו הנשמות שבדור הזה צריכות תקוה — הן על כפירות ואפיקורסות ושכחת האמונה שנשכחה מהם, והן על כל מיני נאוף

אֲשֶׁר ו' תרפד בַּנְחַל רצו

בְּמַחְשָׁבָה, דְּבוּר וּמַעֲשֵׂה, בְּרֵאִיָּה וְעֲשִׂיָּה וְכוּ' וְכוּ', אֲשֶׁר כִּמְעַט אֵין מִי שִׁיְהִיָּה נָקִי מִזֶּה, בְּעִוְנוֹתֵינוּ הַרְבִּים. וּבְפָרֵט בְּאַרְץ יִשְׂרָאֵל, הַשְׁתַּלְטוּ מִמְשָׁלַת הָעֶרְב־רַב הַמְּכַנִּסָּה כְּפִירָה וְאַפִּיקוֹרְסוֹת מִדֵּי יוֹם בְּיוֹמוֹ לְאַחֵינוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל, וְרוֹצִים לְהִרְאוֹת אֵיךְ שֶׁהַכֹּל טָבַע, רַק "כֹּחֵי וְעֲצָם יָדֵי עָשָׂה לִי אֵת הַחֵלֶל הַזֶּה" (דְּבָרִים ח, יז), רַחֲמָנָא לְצַלָּן. וְכֵן מְכַנִּסִּים נְאוּף, שְׁמֻבִּיאִים גּוֹיִים וְגוֹיּוֹת מְכַל אַמּוֹת הָעוֹלָם, וּמְעַרְבִים אוֹתָם בֵּין אַחֵינוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל, וְהַפְקִירוּ אֵת בְּנוֹת יִשְׂרָאֵל בְּזָנוּת, רַחֲמָנָא לְצַלָּן, הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ יְרַחֵם עָלֵינוּ לְהִבָּא.

וְהִנֵּה כְּמוֹ שֶׁהִיָּה בְּדוֹר הַמְּבוּל, שֶׁהִיָּתָה תַּבַּת נֹחַ, שֶׁכָּל מִי שֶׁזָּכָה לְהִכָּנֵס בָּהּ — זָכָה לְהִנָּצֵל מִמִּיַּי הַמְּבוּל, וְעַל נֹחַ כְּתִיב (בְּרֵאשִׁית ה, כט): "כִּי זֶה יִנַּחֲמֵנוּ מֵעֲצָבוֹן יְדֵינוּ", כְּמוֹ-כֵן בְּדוֹר הַזֶּה שֶׁלַח הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא אֵת רַבְּנוּ ז"ל לְעוֹלָם, אֲשֶׁר הוּא בָּנָה תַּבַּת נֹחַ, שֶׁהִיא תַּבַּת הַתַּפְּלָה, וּמִי שֶׁזָּכָה לְהִכָּנֵס בָּהּ, עַל-יְדֵי-זֶה נִצָּל מִכְּפִירוֹת וְאַפִּיקוֹרְסוֹת וּמִהַזְהָמָא שֶׁל פְּגָם הַבְּרִית.

עֲלִיךָ לְדַעַת, כִּי אָנוּ נִמְצָאִים בְּדוֹר הַזֶּה בְּדוֹר מְקַלְקֵל מְאֹד מְאֹד, וְלוֹא עֲצוֹת רַבְּנוּ ז"ל יְכוּלִים לְטַבֵּעַ בֵּינָם הַתַּאֲוֹת וְהַמְדוֹת רְעוֹת. רַבְּנוּ ז"ל מִמְּשִׁיךְ עָלֵינוּ רַחֲמָנוֹתוֹ יִתְבָּרַךְ, רַבְּנוּ ז"ל גָּלָה לָנוּ (לְקוּטִי-מוֹהַר"ן, חֵלֶק א', סִימָן סד), שֶׁהַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ מְכַנִּס רַחֲמָנוֹתוֹ בְּעוֹלָם, כִּי רָצָה לְגַלוֹת רַחֲמָנוֹתוֹ, וְאִם לֹא הִיָּה בּוֹרָא אֵת הָעוֹלָם, עַל מִי הִיָּה מְרָאָה רַחֲמָנוֹתוֹ?! וְעַל-כֵּן בְּרָא אֵת הַבְּרִיאָה מִתְחִלַּת הָאֲצִילוֹת עַד סוּף נִקְדַּת הַמְּרָכּוֹ שֶׁל הָעוֹלָם הַגָּשְׁמִי, כְּדֵי לְהִרְאוֹת אֵת רַחֲמָנוֹתוֹ, וּבִשְׁבִיל זֶה בְּרָא אֵת הָאָדָם בְּזֶה הָעוֹלָם הַגָּשְׁמִי, הַמְּלֵא קַלְפוֹת וְתַאֲוֹת רְעוֹת, כְּדֵי לְעוֹרֵר עָלָיו רַחֲמָיו יִתְבָּרַךְ.

אַחֵי, אַחֵי הַיִּקְרָ! עֲלִיךָ לְדַעַת, כִּי רַבְּנוּ ז"ל צָעַק בְּקוֹל עֲמֵק מְאֹד: "אֵין שׁוּם יְאוּשׁ בְּעוֹלָם כָּלָל", וְאַפְלוּ אֵלוֹ שֶׁנִּפְלוּ בְּבוֹר, עַדִּין יְכוּלִים לְהִתְקַרֵּב אֵלָיו יִתְבָּרַךְ, כִּי אֵין שׁוּם יְאוּשׁ בְּעוֹלָם כָּלָל (עֵין לְקוּטִי-מוֹהַר"ן, חֵלֶק ב', סִימָן עח), עֵינֵן שָׁם.

עַל-כֵּן מֵאַחַר שֶׁנִּתְעוֹרְרָה בְּךָ תְּשׁוּבָה עֲצוּמָה לְשׁוּב אֵלָיו יִתְבָּרַךְ, וְזָכִיתָ לְהִתְנַדֵּעַ מִרַבְּנוּ ז"ל, רְאוּי לָךְ לְשִׂמְחַ מְאֹד מְאֹד, וְלֹא לִפְלֵ

רחצ אשר ו' תרפד בנחל

בדעתך, כי בודאי על-ידי רבנו ז"ל תבוא על תקונך בתכלית השלמות.

הדבר הראשון שהוא יסוד גדול אצל רבנו ז"ל, שראוי לאדם להכניס בתוכו, שהיא תבת נח, שהיא תבת התפלה, הינו שראוי לכל בר ישראל להרגיל את עצמו לילה למקום מיוחד שאין שם בני-אדם, ולדבר הרבה עמו יתברך, ולספר לפניו יתברך את כל מה שעובר עליו בפרכי פרכיות, כאשר ידבר איש עם רעהו, ויגלה לפניו יתברך את כל מצפוני לבו. הן אמת, שבתחלה יהיה דבר זה מאד מאד קשה, כי האדם מרב עוונותיו וקלקול מעשיו, קשה לו דבר זה, כי נדמה לו שאין מי שמסתכל עליו, אין מי שרואה אותו.

ועליך לדעת, אהובי, אחי היקר! שאין שום דבור נאבד, כי כל דבור ודבור שאתה מדבר עמו יתברך — נחקק למעלה, וכשישלים הבנין שאתה צריך להכניס בו, אז ירד עליך אור נורא ונפלא מאד, ותרגיש את אמתת מציאותו יתברך, ויבער אצלך את כל הקלפות שבראת מחמת חטאיך.

על-כן, אהובי, אחי היקר! ראה לקיים זאת, ולדבר עמו יתברך הרבה מאד, ואל תסתכל על שום בריה שבעולם, התמד בדבר זה מדי יום ביומו לדבר עמו יתברך בלשון שאתה רגיל בה בשפת האם שלך, ואז תראה נפלאות.

הדבר השני; ראה, אהובי, אחי היקר! להרגיל את עצמך לומר הרבה פרכים משניות, אשר אמירת משניות מטהרת את האדם ומזככת את נשמתו, כי משנ"ה אותיות נשמ"ה, וכשאדם אומר הרבה משניות, על-ידי-זה זוכה לכבס את נשמתו. לכן ראה לקנות לעצמך משניות גדולות מנקדות, באפן שתהיה קלה לה הקריאה, ותקרא בכל יום באמירה פרכים משניות, פרק אחר פרק, אשר זה מכבס את הנשמה, אשרי מי שזוכה לומר בכל יום ח"י פרכים משניות, באפן שיגמר בכל חודש ששה סדרי משנה, ואין למעלה מזה בתקון הנשמה, לתקן את אשר קלקל.

אֲשֶׁר ו' תרפה בנחל רצט

רבנו ז"ל אָמַר (שיחות הַר"ן, סימן יט): אֶפְלוּ אוֹתָן הָאֲנָשִׁים, שְׁנִלְכְּדוּ בַעֲוֹנוֹת קָשִׁים, וְעַדִּין הֵם שְׁקוּעִים בְּזָה, וְאִי אֶפְשָׁר לָהֶם לְצֵאת, אִם יַעֲשׂוּ לְעֶצְמָם חֶק קְבוּעַ לְלַמֵּד בְּכָל יוֹם כָּךְ וְכָךְ, הַכַּח שֶׁל הַתּוֹרָה יוֹצִיאֵם מֵהַבֶּץ. עַל-כֵּן רָאָה לְצֵיִת, וְתֹאמַר הַרְבֵּה מִשְׁנִיּוֹת.

הַדְּבָר הַשְּׁלִישִׁי, שְׂאֵתָה צְרִיף לְהַזְהִיר בּוֹ מְאֹד, הוּא שְׁלוֹם בֵּיתְךָ, מֵאַחַר שֶׁעָבַר עָלֶיךָ בִּימֵי נַעֲרוּתְךָ בְּפָנִים הַבְּרִית — הוֹצֵאת זָרַע לְבַטְלָה, זְנוּת וְכוּ' וְכוּ', עָלֶיךָ לְשַׁמַּח מְאֹד, שְׂזַכָּה אוֹתְךָ הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ בְּאִשָּׁה כְּשֶׁרָה, אִשָּׁה צַדִּיקָת, הַמְעוֹרְרָת אוֹתְךָ לְשׁוּב בְּתִשׁוּבָה, וְלְלַמֵּד תּוֹרָה בְּשִׁקְיָה רַבָּה. לְכֵן עָלֶיךָ לְכַבֵּד אוֹתָהּ מְאֹד מְאֹד, כִּי הִיא מְמַשׁ מִתְּנָה מִן הַשָּׁמַיִם, וְרֹאוּי לָךְ לִתֵּן בְּכָל יוֹם תּוֹרָה וְהוֹדָאָה לְהַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא עַל הַחֶסֶד חֲנֻם שֶׁעָשָׂה עִמָּךְ, וּבְזָה שְׂתַצִּיִת אֶת אִשְׁתְּךָ, וְתִקְבַע עֶצְמְךָ בְּהַתְמַדָּה בְּלִמּוּד הַתּוֹרָה הַקְדוּשָׁה, אַז תִּזְכָּה לְהַתְעַלּוֹת.

עָלֶיךָ לְדַעַת, כִּי יֵשׁ בְּנֵי-אָדָם, שְׂזוֹכִים לְנָשִׁים צַדִּיקָנוּת הַמְעוֹרְרוֹת אֶת בְּעַלְיָהֶן לְלַמֵּד תּוֹרָה, וְאֵתָה אֶחָד מֵהֵם. לְכֵן רָאָה לְכַבֵּד אוֹתָהּ מְאֹד מְאֹד, וְאִף פַּעַם אֶל תִּתְקוּטֵט עִמָּה, וְאַל תִּתְעַצְבֵּן עָלֶיהָ, וּבִשְׂכַר זֶה יַעֲזֹר לָךְ הַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא לְבֹא עַל תְּקוּנָךְ.

אֲקַנְיָה לְרֹאוּתְךָ בְּקָרוֹב בְּאַרְצֵי יִשְׂרָאֵל, וְאִז נִדְבַר פָּנִים אֶל פָּנִים.

הַדּוֹרֵשׁ שְׁלוֹמְךָ בְּאַהֲבָה רַבָּה מְאֹד...

רָאָה לְכַתֵּב לִי מִכְּתָב אֶחָד בְּכָל שָׁבוּעַ, וְאִז אֶכְתֵּב לָךְ.

הַדּוֹרֵשׁ שְׁלוֹמְךָ...

ו' תרפה.

בְּעִזְרַת הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ, יוֹם שְׁנֵי לְסֻדְר בְּהַר, ט"ו אִיִר ה'תשמ"ה.

שְׁלוֹם רַב וּבִרְכָה וְכָל טוֹב סְלָה לִידִידֵי הַיָּקָר לִי מְאֹד, צְמוּד בְּפָנִימִיּוֹת לְכַבֵּי לְטוֹב כָּל הַיָּמִים, שׁוֹתָה מִימֵי הַנַּחַל, נַחַל נוֹבַע מְקוֹר

ש אשר ו' תרפה בנחל

חכמה, זכותו יגן עלינו ... גרו יאיר ויזרח לנצח נצחים.

את מכתבך לנכון קבלתי זה כמה פעמים.

תאמין לי, שבכל פעם אני רוצה לענות לך, אבל מרב טרדותי שיש עלי בכל יום ויום, קשה עלי הכתיבה.

חמדת לבבי! ראוי לנו לשמח בכל יום ויום על נעם חלקנו, אשר בנחל שם גורלנו, שאנו זוכים לידע מרבי רחמן כזה, רבי המשיך רחמנותו יתברך עלינו, רבי המאיר אותו יתברך עלינו, רבי המנקה אותנו מעוונותינו הרבים, מה היינו עושים אם גם אנחנו היינו חולקים עליו, כאשר חולקים אלו השפלים והפוחזים וכו' וכו'.

עליך לדעת, אין מי שידיבר על רבנו ו"ל ועל תלמידיו האמתיים, כי אם מי שפגם קדם בברית, וזה דבר מברך וברור בשמש, שאין מי שיפער פיו על רבנו ו"ל או על תלמידיו הקדושים, הממשיכים אורו בעולם, אם לא שקפה של שרצים תחתיו. ובפרט מי שבועוונותינו הרבים, קורע איזה ספר, בודאי הוא עבר עברה חמורה בנאוף. דבר זה כתב מוהרנ"ת ו"ל בעלים לתרופה, שקדם שלומדים איזה ספר מספרי רבנו ו"ל, בהכרח שיהיה לו לאדם הרהור תשובה גדול מאד מאד, וקדם שיקרע איזה ספר מכרח לעבר על איזו עברה חמורה מאד מאד.

לכן, אהובי, אחי היקר! ראה לחזק את עצמך, ברוך השם, שאין אתה מאלו אשר קורעים את ספרי רבנו ו"ל, אדרבה אתה מאלו אשר לומדים את ספרי רבנו ו"ל, שבודאי אם תשקד בספרי רבנו ו"ל, תזכה שתתעורר קשיות לבך וקשיות גידיך, ותזכה לחזר באמת בתשובה, ותרגיש את הקדוש-ברוך-הוא באמת בלב שלם.

חמדת לבבי! שמר את עצמך לבל תכנס בופוחים, כי קבלנו ממוהרנ"ת ו"ל, שכל אלו אשר נכנסו בופוחים — לא החזיקו מעמד, לכן צריכים לברח מאלו הפלבים הנואפים, ולבלי להכנס בופוחים, אדרבה עלינו להפיץ ספרי רבנו ו"ל ביתר שאת וביתר

אָשֶׁר ו' תרפו בְּנַחַל שֶׁא

עז. ובפֿרט עכָּשׁוּ, שְׁזַכִּינוּ לַקּוֹנְטֵרָסִים הַחֲדָשִׁים, שֶׁהֵם אֹרוֹת נִשְׁגָּבִים וְכַלִּים חֲדָשִׁים, אֲשֶׁר יִסְדָּתָם בְּ"לְקוּטֵי-הַלְכוֹת", רְאוּי לָךְ לְהַפִּיץ אֶת כָּל הַקּוֹנְטֵרָסִים הַמְדַבְּרִים מֵאֲמוֹנָה, כְּמוֹ: "אֹר אֲמוֹנָה", "בֵּית אֲמוֹנָה", "גְּלוּי אֲמוֹנָה", "דְּרָךְ אֲמוֹנָה", "הַתְּגִלוֹת אֲמוֹנָה", "וּרְעָה אֲמוֹנָה" וְכוּ', וְכוּ', וְכֵן "יֵשׁ תְּקִנָּה", "מֵאַרְיֵה אֶף", "מִשְׁפִּיל אֶף", "קֶשֶׁה יוֹם", "שְׁלוֹם בְּבִיתְךָ" וְכוּ', וְכוּ', אֲשֶׁר סִפְרִים אֵלּוּ בְּנֻדְאֵי יַחֲדִירוֹ אֲמוֹנָה פְּשוּטָה בְּלֵב הַקּוֹרֵא בָּהֶם.

אֲנִי מְקַנָּה לְהַקְדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, שְׁעֲדִין אַתָּה מִחֲזִיק בְּתַמָּךְ וּמְדַבֵּר עִמּוֹ יַתְבָּרֵךְ, וּבְנֻדְאֵי אִם תִּתְמַיד בְּזֶה, יַעֲזֹר לָךְ הַשֵּׁם יַתְבָּרֵךְ, וְתִהְיֶה לָךְ רְפוּאָה שְׁלֵמָה בְּרַמ"ח אֵיבָרֶיךָ וְשִׁס"ה גִּידֶיךָ וּבְכָל טַפֵּי דְמִיךָ.

אֹדוֹת כָּאֵב עֵינַיִם שֵׁיֵשׁ לָךְ, רְאֵה לְקַיִם דְּבָרֵי רַבְּנוּ ז"ל שֶׁאָמַר (סִפְרֵי-הַמִּדּוֹת, אוֹת רְאִיָּה, סְעִיף ד'): תִּקְוִין חֲצוֹת מְסַגֵּל גַּם לְחַלּוּשֵׁי הַרְאוֹת, עֵינַי שָׁם.

עַל-כֵּן, אֶהוּבִי, אַחֵי הַיְקָר! הַרְגֵּל אֶת עֲצָמְךָ לֹאמַר בְּכָל לַיְלָה הַסֵּדֵר תִּקְוִין חֲצוֹת, וְאִם קֶשֶׁה לָךְ אֶת כָּל הַסֵּדֵר, תֹּאמַר עַל-כָּל-פְּנִיִּים הַעֲשֶׂה מְזֻמּוֹרִים שֵׁיֵשׁ בְּתִקְוִין חֲצוֹת, וּבְעֵת חֲצוֹת הוּא עֵת רְצוֹן גָּדוֹל מְאֹד. וְרַבְּנוּ ז"ל הִזְהִיר אֶת אַנְשֵׁי שְׁלוֹמֵנוּ לֹאמַר בְּכָל לַיְלָה תִּקְוִין חֲצוֹת, וּמְכַל שְׁכָן כְּשִׁזּוֹכִים לְהַתְּבַדֵּד אֲזַ עִמּוֹ יַתְבָּרֵךְ, שְׂאֵז הוּא הַזְּמַן הַכִּי מְסַגֵּל לָזֶה (עֵינַי לְקוּטֵי-מוֹהַר"ן, חֶלֶק א', סִימָן נד).

הַשֵּׁם יַתְבָּרֵךְ יִשְׁלַח לָךְ רְפוּאָה שְׁלֵמָה עַל עֵינֶיךָ, וְתִזְכֶּה לְהַסְתַּכֵּל בְּכָל דְּבָר עַל רוּחָנִיּוֹת חַיּוֹת אֱלֻקוֹת הַמְּחִיָּה אֶת כָּל דְּבָר.

הַדּוֹרֵשׁ שְׁלוֹמְךָ בְּאַהֲבָה רַבָּה מְאֹד...

ו' תרפו.

בְּעֶזְרַת הַשֵּׁם יַתְבָּרֵךְ, יוֹם שְׁנֵי לְסֵדֵר בְּהַר, ט"ו אִיר הַיְתַשְׁמ"ה.

שְׁלוֹם רַב וּבִרְכָּה וְכָל טוֹב סֵלָה יִגִּיעוּ אֵל הַיְקָר לִי מְאֹד, שׁוֹתָה

שב אשר ו' תרפז בנחל

מימי הנחל, נחל נובע מקור חכמה, זכותו יגן עלינו ... גרו יאיר ויזרח לנצח נצחים.

את מכתבך לנכון קבלתי, ומאד מאד אני מצטער בצערךם הקשה ממה שעובר עליכם בביתכם, בנדאי אתם מלאים דינים, כמו שאתה כותב באריכות, עם כל זאת עליך לדעת, פי יכולים להמתיק את הדין. רבנו ז"ל אמר (ספר-המדות, אות המתקת הדינים, סעיף כב): על-ידי טבילת מקנה נתבטלות הצרות וישועה באה; לכן הייתי מעורר אותך, שתהיה רגיל לילך למקנה, אם אפשר כל יום — אין למעלה מזה בהמתקת הדינים, פי פשוזכים להפגס למקנה ולטבל, על-ידי-זה נמתק הדין מהאדם.

גם ראה, אהובי, אחי היקר! להפיץ את ספרי רבנו ז"ל בעולם, אשר הוא סגלה גדולה להמתיק את הדינים ולזכות בדין, פמוכא (שם סעיף כז): מי שמורה דרך הטוב לרשעים, הקדוש-ברוך-הוא מצדיק אותו בדין.

על-פן ראה לזרו את עצמך להפיץ ספרי רבנו ז"ל, ותחלקם לכל עובר ושב, ותקבץ צדקה ותתנה להדפסה, ואז ימתקו ממך כל הדינים, והישועות יתחילו לבוא לביתכם.

המאחל לך כל טוב...

ו' תרפז.

בעזרת השם יתברך, יום שני לסדר בהר, ט"ו איר ה'תשמ"ה.

שלום רב וברכה וכל טוב סלה להיקר, שותה מימי הנחל, נחל נובע מקור חכמה, זכותו יגן עלינו ... גרו יאיר ויזרח לנצח נצחים.

את מכתבך לנכון קבלתי. ומאד מאד שמחתי לשמע הטוב ממך, איך שאתה זוכה להפיץ ספרי רבנו ז"ל. מה אמר לך, ידידי היקר! אין למעלה מזה, פי הוא תקון נפלא לנשמה, פי כנגד זה

אֲשֶׁר ו' תרפח בַּנְחָל שג

שהוא פגם וקלקל ימים ושנים, ועכשו עוזר לבני-אדם לחזור בתשובה, אין למעלה מזה בתקוה הנשמות.

לכן ראה, אהובי, אחי היקר! להיות חזק מאד בהפצת ספרי רבנו ז"ל, ותפיצם בכל בית ובית בעירך שאתה גר בה, ובנדאי בזכות הפצה, יעזור לך השם יתברך שתמצא את זוגך, כמוכא (בלקוטי-מוהר"ן, חלק ב', סימן פט), פי הצדיק הוא המשיך כל השדוכים.

הקדוש-ברוך-הוא יעזר לך למצא את בת זוגך. העקר ראה לא לנדק הרבה, ואת השדוף הראשון תקח ותתחתן כדת, והקדוש-ברוך-הוא יעזר לך, שתזכה להוליד בנים ובנות, ולחנכם על-פי דרכי התורה והיראה.

המאחל לך כל טוב...

אין עוד צדקה ותקוה הברית כמו לתת צדקה להדפסת ספרי רבנו ז"ל ולהפיץ ספריו הקדושים בעולם, כי כנגד שפזר את זרעו, רחמנא לצלן, עצתו — שיפזר מעותיו למען הדפסה, ויפזר את הספרים בכל העולם.

ו' תרפח.

בעזרת השם יתברך, יום שני לסדר בהר, ט"ו איר ה'תשמ"ה.

שלום רב וברכה וכל טוב סלה לידידי היקר לי מאד, שותה מימי הנחל, נחל נובע מקור חכמה, זכותו יגן עלינו ... גרו יאיר ויזרח לגצח נצחים.

חמדת לבבי! הן אמת שאני יודע את גדל הצער שיש לך מכל העסק, שהשקעת כל-כף הרבה שעות, ימים ושבעות וכו', עם כל זאת עליך להתחזק בכל מיני אפנים שבעולם, כאשר דברנו כבר, כי מי יודע תעלומות דרכי המקום ברוך הוא יתברך שמו, כי בנדאי

דש אָשֶׁר ו' תרפח בַּנְחַל

הכל לטובה, סוף כל סוף ינצח רבנו ו"ל, כְּאֲשֶׁר אָמַר: "נִצַּחְתִּי וְאִנְצַח".

חֲמַדַּת לְכָבִי! רְאֵה לְחִזּוֹק אֶת עֲצָמְךָ בְּיַתֵּר שְׂאֵת וּבְיַתֵּר עֲזוֹ, וּבִפְרָט עֲכָשׁוּ, שְׁנֹכְנֵס עוֹד כַּמָּה יָמִים ל"ג בְּעֵמָר, שֶׁהוּא יוֹם הַהִלּוּלָא רַבָּה דְרַבֵּי שְׁמַעוֹן בַּר יוֹחָאִי, אֲשֶׁר בַּיּוֹם הַזֶּה נִתְקַן הַפְּגָם שֶׁל תַּלְמִידֵי רַבֵּי עֲקִיבָא; כִּי עָקַר פְּגָמָם הָיָה הַמַּחְלָקֶת שֶׁהִיָּתָה בֵּינֵיהֶם וְלֹא אַחֲדוּת, וְאִישׁ אֶת רֵעֵהוּ דָּקַר וְכוּ' (עֵינֵי יְכֻמוֹת סב:), עַד שֶׁבָּא רַבֵּי שְׁמַעוֹן בַּר יוֹחָאִי, אֲשֶׁר הוּא הָיָה הַתְּקוּן שֶׁלָּהֶם, וְאָמַר (וְהָרַח"א קכח:): 'אֲנִי בְּחֻבִּיבוּתָא תִּלְיָא מִלְתָּא', בְּפִתְחַּי הַזֶּה שֶׁל אַהֲבָה וְשְׁלוֹם, זָכָה לְהוֹרִיד שְׂכִינַת עֲזוֹ יִתְבַּרְךָ בְּזֶה הָעוֹלָם, שֶׁבָּאָר דָּבָר זֶה לְכָל הַבָּאִים בְּסוֹד הַשָּׁם, הַמְתַּמִּידִים בְּסִפְרֵי הַזִּהָר וְהַתְּקוּנִים, וְשֵׁם מִתְגַּלִּים גְּלוּיִים עֲצוּמִים מְאֹרֵי יִתְבַּרְךָ וְכוּ'. וּמִגִּדֵּל כַּח רַבֵּי שְׁמַעוֹן בַּר יוֹחָאִי, שֶׁהָאִיר אֹרֹו יִתְבַּרְךָ בְּגִלּוּי נִפְלְאָ כְּזֶה, וּמְאִיר עַד הוּד שְׁבַהוּד, שֶׁזֶה רְגִלִּין שְׁבַרְגְּלִין, הֵינּוּ אֶפְלוּ בַּמְדַּרְגּוֹת הַכִּי תַחְתּוֹנוֹת הוּא מְאִיר אֹרֹו יִתְבַּרְךָ, וְכָל זֶה עַל-יְדֵי הַתְּקוּן שֶׁתְּקַן, שֶׁהוּא מַדַּת אַהֲבָה וְשְׁלוֹם בֵּין הַתַּלְמִידִים.

חֲמַדַּת לְכָבִי! בְּכַח רַבֵּי שְׁמַעוֹן בַּר יוֹחָאִי, שֶׁתְּקַן תְּקוּן נִפְלְאָ וְנוֹרָא כְּזֶה, שִׁיְהִיָּה אַהֲבָה וְאַחֲוָה וְשְׁלוֹם בֵּין הַתַּלְמִידִים, אֲנוּ גַם-כֵּן יְכוּלִים לְהַרְגִּיל אֶת עֲצָמֵנוּ לִילֵךְ בְּדַרְכּוֹ הַקְּדוֹשָׁה, וְלֶהֱשַׁתְּדֵל שֶׁתְּהִיָּה אַהֲבָה וְאַחֲוָה וְרַעוּת בֵּין הַתַּלְמִידִים, וְעַל-יְדֵי-זֶה נִזְכָּה לְהוֹרִיד אֶת שְׂכִינַת עֲזוֹ יִתְבַּרְךָ לְכָל הַיְרֻדִים וְהַנְּפִילִים וְהַנְּשַׁלְכִים בְּתַאֲוֹתֵיהֶם הַרְעוּת, שֶׁהֵם בְּחִינַת רְגִלִּין שְׁבַרְגְּלִין.

עֲלֶיךָ לְדַעַת, כִּי הַמַּצָּב עֲכָשׁוּ בְּאַרְצֵנוּ הַקְּדוֹשָׁה חֲמוּר מְאֹד, כִּי הַתְּפִשְׁטָה שֵׁם הַקְּלָפָה שֶׁל הָעַרְב־רַב זֶה שְׁלֹשִׁים וְשִׁבְעֵי שָׁנִים, בְּעוֹנוֹתֵינוּ הַרְבִּים, וְעוֹקְרִים נִשְׁמוֹת יִשְׂרָאֵל מְדֵי יוֹם בְּיוֹמוֹ מִמֶּנּוּ יִתְבַּרְךָ, וּמִכְנִיסִים כָּל מִינֵי רַעַל וְאָרֶס שֶׁל גְּאוּף וּכְפִירוֹת מֵהַסּוּג הַכִּי גְרוּעַ, וְעַל-יְדֵי-זֶה נִכְשָׁלִים בְּנֵי הַנְּעוּרִים בְּפָגָם הַבְּרִית וּבְסַמִּים וְכוּ' וְכוּ' וְכוּ', וְעַלֵּינוּ לְצַאֵת וְלִלְחֵם מִלְחָמַת הַשָּׁם, וְלֶהָאִיר אֶת אֹרֹו רַבְּנוּ ו"ל בְּעוֹלָם, כִּי עַלֵּינוּ נִפְלְאָ חוֹבַת הַיּוֹם, אֲבָל אִי אֶפְשָׁר בְּשׁוּם אִפְּן

אֲשֶׁר ו' תרפט בנחל שה

להצליח, כי אם כשמשתדל שתהיה אהבה ואהבה ורעות בין התלמידים, בין אנשי שלומנו היקרים.

לכן ראה, אהובי, אחי היקר! לאחד את כל אנשי שלומנו הקדושים, ולדבר עמם רק דבורי אהבה ולמוד זכות, ותסתכל רק על הטוב שבהם, ותעוררם ותחזקם, שיפיצו את האורות צחצחות שזכינו לקבל מרבנו ז"ל בדור הזה, ותוסיפו בתים לבית התפלה.

מאד מאד אבקש אותך, היות שאשבות שבת פרשת בהעלותך במחנכם, שלא תעשה שום פנוס פומבי בימי החל, כי קשה לי הדבור מאד, רק בשבת קדש אלמד ברכים בליל שבת, שבת בבקר, בסעודה ג' ובמלוא מלכה, פנהוג אצלנו, אבל לא באמצע השבוע.

הדורש שלומך באהבה רבה...

ו' תרפט.

בעזרת השם יתברך, יום שלישי לסדר בהר, ט"ז איר ה'תשמ"ה.

שלום רב וברכה להיקר לי מאד ... גרו יאיר ויזרח.

מאד מאד שמחתי לשמע את קולך, והבטחתך שהבטחתני לבל תשתמש יותר בסמים. ראה, אהובי היקר, לעמד בהבטחתך. פי עליך לדעת, אשר הסמים הם סם המות לגוף ולנשמה, פי כשאדם לוקח סם, רחמנא לצלן, הוא יוצא מהמציאות, ועלול לעשות כל דבר רע.

לכן ראה, אהובי, אחי היקר! לזרק את הצרה המרה הזאת, ותתחיל לרחם עליך ועל אביך ואמך, כי הם אוהבים אותך כל-כף, ומצטערים בצערך זה ימים ושנים.

נא ונא ... היקר! ראה לצית, ואז תצליח דרךך, כי רבנו ז"ל אמר, שאפלו יהיה אדם הכי משגע, אם יצית את החכם — יזכה להתרפא (עין שיחות הר"ן, סימן סו); לכן ראה לצית, ותשליך את

שו אָשֶׁר ו' תרצ – ו' תרצא בנחל

הסמים, והקדוש־ברוך־הוא יֵעֹזר לָךְ, שְׁעוֹד תִּצְלִיחַ דְּרַכָּךְ בְּחַיִּיךָ,
וְתִזְכֶּה לְבָנוֹת בֵּית נְאֻמָּן בְּיִשְׂרָאֵל, וְכָל הַיְרִידוֹת שֶׁלָּךְ יִתְהַפְּכוּ
לְעֲלִיּוֹת גְּדוּלוֹת.

נָא וְנָא רְאֵה לַעֲשׂוֹת נַחַת רוּחַ לְהוֹרִיךָ הַיְקָרִים, וְאִין לְשַׁעַר
וּלְסִפּוֹר אֶת מַעֲלַת הַמְּצוּנָה שֶׁל כַּפּוּד אָב וְאִם, עַד שְׁאַמְרוּ חֲכָמֵינוּ
הַקְּדוּשִׁים (דְּבָרִים רַבָּה, פְּרָשָׁה ו', סִימָן ב'), שֶׁהִיא מִהַחֲמוּרָה שֶׁבְּחַמּוּרוֹת.

אָנְוָה לְהַקְּדוּשׁ־בְּרוּךְ־הוּא שְׁתַּצִּיחַ אוֹתִי, וְאִזּוּ תִּצְלִיחַ דְּרַכָּךְ.

הַדּוֹרֶשׁ שְׁלוֹמָךְ בְּאַהֲבָה רַבָּה מְאֹד...

ו' תרצ.

בְּעֶזְרַת הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ, יוֹם שְׁלִישִׁי לְסֵדֶר בְּהַר, ט"ז אִיר ה'תשמ"ה.

שְׁלוֹם רַב וּבְרָכָה אֶל ... תְּחִי'.

אֶת מַכְתָּבְךָ לְנִכּוֹן קִבְּלֹתִי.

יְצוּ הַקְּדוּשׁ־בְּרוּךְ־הוּא אֶת הַבְּרָכָה בְּבֵיתְךָ, שְׁתַּזְכִּי לְרַפּוּאָה
שְׁלָמָה, וְיִמְתְּקוּ מִכֶּם כָּל הַדֵּינִים, וְתִזְכּוּ לִישׁוּעָה בְּקָרוֹב.

הַמֵּאֲחֵל...

ו' תרצא.

בְּעֶזְרַת הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ, יוֹם שְׁלִישִׁי לְסֵדֶר בְּהַר, ט"ז אִיר ה'תשמ"ה.

שְׁלוֹם רַב וּבְרָכָה וְכָל טוֹב סָלָה יִגִּיעוּ וְיִרְדְּפוּ אֶל אַהוּבֵי, יְדִידֵי
הַיְקָר לִי מְאֹד, שׁוֹתֵה מִימֵי הַנַּחַל, נַחַל נוֹבֵעַ מְקוֹר חַכְמָה, זְכוּתוֹ יִגַּן
עֲלֵינוּ ... גֵּרוֹ יֵאִיר וְיִזְרַח לְנִצְחַת נְצָחִים.

אֶת מַכְתָּבְךָ לְנִכּוֹן קִבְּלֹתִי, וּמְאֹד מְאֹד שְׁמַחֲתִי לְשִׁמְעַ מִמֶּךָ.

אַהוּבֵי, אַחִי! חֲזַק וְאַמֵץ לְהַתְמִיד בַּתּוֹרָה, כִּי זֶה כָּל חַיּוֹתְנוּ.

אָשֶׁר ו' תרצב בַּנְחָל שז

תֵּאֱמִין לִי, יְדִידֵי הַיְקָר! רְאוּי לָנוּ לְשִׁמַּח עַל נַעַם חֻלְקָנוּ, שְׁאָנוּ יוֹדְעִים מְרַבֵּי אֶמֶת כְּזֶה, הַמְלַמְּדֵנוּ עֲצוֹת נוֹרָאוֹת וְנִפְלְאוֹת כְּאֵלוּ, אֵיךְ לְהִתְקַרֵב לְהַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, מִה הֵינּוּ עוֹשִׂים בְּלַעֲדֵי עֲצוֹתָיו הַקְדוּשׁוֹת שֶׁל רַבְּנוּ ז"ל.

בְּעֵינֵינוּ כָּאֵב עֵינֶיךָ, רְאֵה לְהִסְתַּפֵּל בְּכָל לַיִל שֶׁבֶת בְּכוֹס שֶׁל הַקְדוּשָׁה, וְזֶה יִמְשִׁיךְ עָלֶיךָ מְאוֹר עֵינַיִם. גַּם בְּמוֹצָאֵי שֶׁבֶת-קֹדֶשׁ תִּרְחֹץ עֵינֶיךָ עִם הַיֵּין שְׁשֻׁשָׁאָר מִהַהֲבִדְלָה.

הַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא יִשְׁלַח לְךָ רְפוּאָה שְׁלֵמָה מִן הַשָּׁמַיִם, וְתִזְכֶּה לְעֵינַיִם טוֹבוֹת, לְהִגּוֹת בְּהֵן בְּתוֹרָה וּתְפִלָּה, וְלִזְכוֹת לְהִסְתַּפֵּל עַל כָּל דְּבָר עַל הַחַיּוֹת אֱלֻקוֹת שְׂיִשׁ בְּכָל דְּבָר.

הַדּוֹרֵשׁ שְׁלוֹמָךְ בְּאַהֲבָה רַבָּה...

ו' תרצב.

בְּעֶזְרַת הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ, יוֹם שְׁלִישִׁי לְסֵדֶר בְּהַר, ט"ז אִיִר ה'תשמ"ה.

שְׁלוֹם רַב וּבִרְכָּה אֶל ... תַּחֲוִי.

אֵת מִכְתָּבְךָ בְּתוֹךְ מִכְתָּב בְּעֵלְךָ לְנִכּוֹן קִבְלָתִי.

הַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא יַעֲזֹר לָכֶם, שְׁתַּהֲיֶה לָכֶם פְּרֻנְסָה בְּשִׁפְעַה, וּבִרְכָּה וְהַצְלָחָה וְנַחֲמַת מִהִלָּדִים, וְתִזְכּוּ לְגִדּוֹלָם בְּנִקְל לְתוֹרָה וּלְיִרְאַת שָׁמַיִם. הַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא יַעֲזֹר לְךָ לְהַרְיוֹן קַל, וְתִזְכּוּ לְהוֹלִיד עוֹד בָּנִים וּבָנוֹת, אֲשֶׁר יִגְדְּלוּ וַיִּפְרְסְמוּ אֶת שְׁמוֹ יִתְבָּרַךְ.

וְהַעֲקֵר עָלֶיךָ לְדַעַת, כִּי לְהִנְהִיג בֵּית צְרִיכִים סְבָלָנוֹת גְּדוֹלָה מְאֹד מְאֹד, כְּפִי רַבּוּי הַצְּרוֹת וְהַבְּלָבוּלִים וְהַיִּסּוּרִים שְׁעוֹבָרִים בְּבֵית מִהִלָּדִים, צְרִיכִים לְהִתְחַזְּקוֹת עֲצוּמָה מְאֹד מְאֹד לְהִיּוֹת סְבָלָן, וְכַמְעַט שְׂאִי אֶפְשֶׁר לְעֵבֵר אֶת זֶה הָעוֹלָם בְּלִי סְבָלָנוֹת, מִכָּל שְׁפָן עֲקָרַת הַבֵּית צְרִיכָה סְבָלָנוֹת עֲצוּמָה מְאֹד.

הַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא יַעֲזֹר, שְׁתַּהֲיֶה לְךָ סְבָלָנוֹת, אֲשֶׁר לְסְבָלָנוֹת

שח אָשֶׁר ו' תרצג בנחל

זוכים דַּיְקָא על-יְדֵי אַמוּנָה, כְּשֶׁאָדָם מֵאֲמִין בְּאַמוּנָה בּוֹ יִתְבַּרֵּךְ, אָז
יְהִי סִבְלָן גְּדוֹל.

הַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא יַעֲזֹר, שְׁתַּהֲיֶה לְכֶם סִבְלָנוּת עִם הַיְלָדִים,
סִבְלָנוּת בְּבֵית, סִבְלָנוּת בַּחוּץ, וְעַל-יְדֵי-זֶה תִּמְשִׁיכוּ עַל עֲצָמְכֶם
עַרְבוֹת נַעַם זֵיו אֱלֹקוֹתָיו יִתְבַּרֵּךְ.

הַמֵּאחַל לְכֶם כָּל טוֹב...

ו' תרצג.

בְּעֶזְרַת הַשָּׁם יִתְבַּרֵּךְ, יוֹם שְׁלִישִׁי לְסֵדֶר בְּהַר, ט"ז אִיר ה'תשמ"ה.

שְׁלוֹם רַב וּבִרְכָה וְכָל טוֹב סָלָה יִגִּיעוּ וְיִרְדְּפוּ אֶל הַיְקָר וְהַנְּעִלָה,
שׁוֹתֵה מִימֵי הַנַּחַל, נַחַל נוֹבַע מְקוֹר חֲכָמָה, זְכוּתוֹ יִגַּן עָלֵינוּ ... גְּרוֹ
יְאִיר וְיִזְרַח לְנִצַּח נְצָחִים.

אֶת מִכְתָּבְךָ לְנִכּוֹן קִבְּלָתִי. וּמְאֹד מְאֹד אֲנִי מִצְטָעֵר בְּצַעֲרְךָ
הַקָּשָׁה, שְׁנֹסֶתְבַכְתָּ בְּעֶסֶק בִּישׁ. עִם כָּל זֹאת עָלֶיךָ לִידַע, כִּי בּוֹדָאִי
הַכֹּל מִמְּנוּ יִתְבַּרֵּךְ, הוּא רוֹצֵה שְׁתַּחַזֵּר בְּתִשׁוּבָה, וְיַעֲזֹר שְׁאֲתָה מִתְרַשֵּׁל,
לְכֵן הַמְשַׁטָּרָה מִתְחַלֵּת לְחַפֵּשׂ אַחֲרֶיךָ.

וְעַל-כֵּן רְאֵה, אֶהוּבִי, אַחֵי הַיְקָר! לְשׁוֹב בְּתִשׁוּבָה אֲמַתִּית,
וְעַל-יְדֵי-זֶה תִּמְתִּיק מֵאֲתָךְ כָּל הַדִּינִים, וְשִׁלָּא יְהִי עָלֶיךָ שׁוֹם
שְׁלִיטָה מִהַמְּשָׁל וְכוּ' וְכוּ', הַעֲקָר רְאֵה לְשׁוֹב בְּתִשׁוּבָה אֲמַתִּית, וְכֵן
תִּרְגִּיל אֶת עֲצָמְךָ לְדַבֵּר הַרְבֵּה עִמוֹ יִתְבַּרֵּךְ, וְאֵז תִּרְאֶה נִפְלְאוֹת.

לְעוֹלָם אֵל תִּסְתַּכֵּל חֲזַרְרָה, רְאֵה תְּמִיד לְהִסְתַּכֵּל קְדִימָה, וְעַל-יְדֵי-
זֶה תִּצְלִיחַ דְּרָבְךָ.

אֲנִי מְקַנְהָ לְרְאוּתְךָ פָּנִים אֶל פָּנִים בְּקְרוּב, וְאֵז נְדַבֵּר בְּאֵרִיכוֹת.

הַדּוֹרֵשׁ שְׁלוֹמְךָ בְּאַהֲבָה רַבָּה מְאֹד...

ו' תרצד.

בְּעֶזְרַת הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ, יוֹם שְׁלִישִׁי לְסֵדֶר בְּהַר, ט"ז אִיר ה'תשמ"ה.

שְׁלוֹם רַב אֶל ... תַּחֲוִי.

אֶת מַכְתָּבְךָ לְנִכּוֹן קִבְּלֹתִי.

רְאֵי לְהַרְגִיל אֶת עֲצֻמְךָ לֹאמַר בְּכָל יוֹם פְּרָקֵי תְּהִלִּים, אִם אֲפָשָׁר לְסִיִּים אֶת סֵפֶר הַתְּהִלִּים בְּכָל שָׁבוּעַ — מֵה טוֹב וּמֵה נְעִים, הִינּוּ הַתְּהִלִּים נִחְלָקִים לְשִׁבְעָה יָמִים, לֹאמַר בְּכָל יוֹם — יוֹם שְׁלֵם, בְּאֶפֶן שְׁבִסִּיּוֹם הַשָּׁבוּעַ תִּזְכִּי לְסִיִּים אֶת סֵפֶר הַתְּהִלִּים, אִין לְמַעַלָּה מִזֶּה בְּתַקּוֹן הַנְּשֻׁמָּה וְהַגּוּף.

אֲמִירַת תְּהִלִּים מְסַגֵּלַת מְאֹד לְרִפּוּאָה, רְפוּאָת הַנֶּפֶשׁ לְאֵלוּ שְׁמֵאֵד מְבַלְבְּלִים וּמְזַעְזָעִים, רְפוּאָת הַגּוּף לְאֵלוּ הַסּוֹבְלִים חֲלָאִים רְעִים, עַל־כֵּן רְאֵי לֹאמַר תְּהִלִּים בְּכָל יוֹם, וּלְסִיִּים אֶת סֵפֶר הַתְּהִלִּים בְּכָל שָׁבוּעַ, וְזֶה יוֹעִיל לְךָ הַרְבֵּה בְּכָל הַעֲנִינִים, לְרִפּוּאָת הַנֶּפֶשׁ וְרִפּוּאָת הַגּוּף.

הַמֵּאֲחִיל לְךָ הַצְּלָחָה וְרִפּוּאָה שְׁלֵמָה בְּנֶפֶשׁ וּבַגּוּף...

ו' תרצה.

בְּעֶזְרַת הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ, יוֹם שְׁלִישִׁי לְסֵדֶר בְּהַר, ט"ז אִיר ה'תשמ"ה.

שְׁלוֹם רַב וּבִרְכָּה וְכָל טוֹב סָלָה יִגִּיעוּ וְיִרְדְּפוּ אֶל הַיְקָר וְהַנְּעִלָּה, צָמוּד בְּפָנִימִיּוֹת לְבָבִי לְטוֹב כָּל הַיָּמִים, שׁוֹתָה מִיָּמֵי הַנַּחֵל, נַחֵל נוֹבֵעַ מְקוֹר חֲכָמָה, זְכוּתוֹ יִגַּן עָלֵינוּ ... נִרוּ יִאִיר וְיִזְרַח לְנִצָּח נְצָחִים.

אֶת מַכְתָּבְךָ לְנִכּוֹן קִבְּלֹתִי, וּמֵאֵד שְׁמַחְתִּי לְשִׁמְעַע הַטוֹב מִמֶּךָ.

מָה אֲמַר לְךָ, יְדִידֵי הַיְקָר! אַתָּה כָּל חַיּוּתִי, וְאִינִי שׁוֹכַח מִמֶּךָ כָּלֵל. רְאֵה לְשִׁמֵּר עַל שְׁלוֹם בֵּיתְךָ מְאֹד מְאֹד, כְּאֲשֶׁר לְמִדַּת אֲצִלְנוּ, כִּי כְּשֶׁהַשְּׁלוֹם בַּבַּיִת — הַשְּׂכִינָה בַּבַּיִת, וְכִשֶּׁהַשְּׂכִינָה בַּבַּיִת —

שי אשר ו' תרצו בנחל

הברכה מצויה. אני מאד שמח, שעדין אתה מחזיק בתפקד, ושוקד על דלתי התורה והתפלה כבשנים קדמוניות, כן ראוי להתחזק ולהמשיך אותה ההתעוררות שהיתה לך מימי בחרותך. הקדוש-ברוך-הוא יעזר, שתמשך עליך אותה ההתעוררות וההתחזקות לכל ימי חיך, ותזכה להתעלות מעלה מעלה בתורה ועבודת השם יתברך, עד שתזכה להמשיך עליך ערכות נעימות זיו אור דבקות חיות אלקותו יתברך, שתמיד תרגיש את אמתת מציאותו יתברך, אשר זוהי התכלית שאדם בא לזה העולם — לזכות להשיג השגות עולם הבא בעולם הזה, ולעשות לו יתברך דירה בתחתונים (תנחומא נשא ג').

המאחל לך כל טוב...

תפקד ומיד אחר חג השבועות אזכה להיות בארץ ישראל, ולשבות בה אז שתי שבתות, אקנה לראותך עמנו יחד.

ו' תרצו.

בעזרת השם יתברך, יום שלישי לסדר בהר, ט"ז איר ה'תשמ"ה.

שלום וברכה וכל טוב סלה יגיעו וירדפו אל כלליות אנשי שלומנו היקרים, תלמידי "היכל-הקדוש", הו"ה ישרה שכונתו עליהם.

אחי ורעי היקרים! חכמינו הקדושים אומרים (ברכות ו.): כל אדם שיש בו יראת שמים — דבריו נשמעים, שנאמר: "סוף דבר הכל נשמע, את האלקים ירא, כי זה כל האדם", מאי כי זה כל האדם? אמר רבי אלעזר, אמר הקדוש-ברוך-הוא: כל העולם כלו לא נברא אלא בשביל זה. רבי אבא בר כהנא אמר: שקול זה כנגד כל העולם כלו; רבי שמעון בן עזאי אומר: ואמרי לה רבי שמעון בן זומא אומר: כל העולם כלו לא נברא אלא לצוות לזה. חכמינו הקדושים אומרים (חגיגה יב.): כל העולם כלו עומד על עמוד אחד

אֲשֶׁר ו' תרצו בנחל שיא

וצדיק שמו; מי הצדיק הזה? רבנו ז"ל! הקדוש-ברוך-הוא שלח לנו מתנה את רבנו ז"ל בזה העולם בדור הזה, והמתנה הזו היא הזפה ביותר שרק יכולה להיות לעם ישראל אי פעם. רבנו ז"ל אומר (לקוטי-מוהר"ן, חלק ב', סימן ב'), שהצדיק מנחם הכל ומשמח הכל. בשעה שאמר רבנו ז"ל את התורה הזו המדברת מתורה והודאה, היה אביו אצלו, ולכן הזכיר שם את שמו ושם אביו: נחמן בן שמחה, מנחם הכל ומשמח הכל. רבנו ז"ל הוא המנחם את כלנו, רבנו ז"ל הוא המשמח את כלנו, לולא רבנו ז"ל לא היה לנו קיום כלל. כי כל אחד ואחד מאתנו יודע מה שעובר על עצמו, אף אחד אינו יודע מה עובר על זולתו, ולולא הלמודים של רבנו ז"ל לא היה לו קיום כלל. ולכן צריכים לדעת, שכל העולם פלו לא נברא אלא בשביל זה, וכן שקול זה כנגד כל העולם פלו, וכל העולם פלו לא נברא אלא לצוות לזה.

אנחנו שזכינו לדעת מרבנו ז"ל, עלינו מנח החוב להפיץ את אורו. כלל נשמות ישראל נמצאים עכשו בצרה גדולה מאד. בחוץ מלא גאוף, שקוץ, תעוב, זהום, ערם, שבקשי יכולים לחצות את הכביש ולהנצל מהרהורים רעים ומהסתכליות רעות, ומבית מר מאד, יש לאדם דפאון, שברון לב, עגמת נפש, כל זה בא מכפירות ואפיקורסות. אם אדם היה יודע, שהכל ממנו יתברך, היה תמיד שמח. ואיך יכולים להיות שמחים, כשעדין עוברים עלינו קשיות עליו יתברך. רוק או רוקה שואלים: למה מתעכב זווגם? מי שלא זכה לזרע של קימא שואל: למה? מי שאין לו פרנסה שואל: למה? כל אחד עם ה'למה' שלו. אשר כל 'למה' זו קלפה, כי כתוב: "למה" יאמרו הגויים", אבל מי שמאמין בהקדוש-ברוך-הוא, ויודע שהכל בהשגחה פרטית, הוא צריך לדעת: 'ככה', ולכן כתוב: "אשרי העם שככה לו". הוא יודע, שכל אשר קורה עמו — ככה גזרה חכמתו יתברך, אף שאינני מבין. ולכן אומר רבנו ז"ל (לקוטי-מוהר"ן, חלק ב', סימן ה'), שאדם צריך לחפש ולבקש בעצמו היכן הוא אויחו באמונה, כי כל המחלות והחלאים רעים שעוברים על בני-אדם, ובפרט מחלת עצבים, זה רק מחמת פגם אמונה. כי

שיב אֲשֶׁר ו' תרצו בנחל

אם יש לאדם אמונה, אין חסר לו מאומה, ויודע שהכל זה מאתו ותברך, ואינו שואל 'למה'. ולכן אמר רבנו ז"ל, שאנו צריכים לחפש ולבקש ולמצא בעצמנו היכן אנו או חזים באמונה, ואם אנו באמת מאמינים בבורא ותברך שמו.

וכיצד יודעים אם יש לנו אמונה אם לא? אם מדברים אל הקדוש-ברוך-הוא. אומר רבנו ז"ל (לקוטי מוה"ר"ן, חלק א', סימן סב): למה אדם אינו מדבר אליו ותברך? מפני שאינו מאמין שהוא ותברך נמצא פה אתו עמו ואצלו, ושומע כל אשר מבקש.

ולכן ראו להתחזק מחדש באמונה ברוחה ומזככת, לדעת שהקדוש-ברוך-הוא פה אתנו, עמנו ואצלנו. ואומרים חכמינו הקדושים (חלין ז:): אין אדם נוקף אצבעו מלמטה, אלא אם-כן מכריזין עליו מלמעלה, כל-כף גדלה השגחתו ותברך הפרטית. וכן אומרים חכמינו הקדושים (יומא לח:): בשמך יקראוך ובמקומך יושבוך, אין אדם נוגע בפה שמוכן לחברו, ואין מלכות נוגעת במלכות חברתה אפלו כמלא נימא; אף אחד אינו נוגע בזולתו, הכל מאתו ותברך. ואם נחדיר בעצמנו אמונה פשוטה כזו, תמיד נהיה שמחים ועליזים, ונוכל לדבר אליו ותברך.

ולא די שאנו משתוקקים אל הקדוש-ברוך-הוא, אלא היסוד צריך להיות אצלנו, יען שזכינו להתקרב אל רבנו ז"ל, שזו המתנה הכי נפלאה שזכינו לה בזה העולם, כי רבנו ז"ל מנחם הכל ומשמח הכל, אזי עלינו להפיץ אורו בכל העולם כלו. קלפת הערב-רב התפשטה כהיום מאד, ומבוללים גויים וגויות בין נשמות ישראל.

אוי לנו מיום הדין, אוי לנו מיום התוכחה, מה נעשה כשישאלו אותנו השאלה הראשונה: ערך מקרא שקרית, האם למדת בכל יום חמש ורש"י — שנים מקרא ואחד תרגום, מה נענה?! יאמרו לנו ערך משנה ששנית: וכי למדתם כל יום פרק או שנים או שלשה משניות?! כשישאלו אותנו: נשאת ונתת באמונה? מה נאמר?! ישאלו אותנו: היית בזה העולם, האם פרסמת את הקדוש-ברוך-הוא?! הנה יש לאנשים חניות, מפעלים, זה מוכר

אֲשֶׁר ו' תרצו בנחל שיג

נְעֻלִים, זֶה מוֹכֵר חֲלָצוֹת, כּוֹבְעִים, גְּרָבִים, מְשֻׁקְפִים, זֶה מוֹכֵר מוֹצְרֵי מְזוּן, בְּשֵׁר, פְּרוֹת וִירְקוֹת וְכוּ'. הָאֵם הַעֶסֶק שֶׁלָּנוּ זֶה אֲמוּנָה? ! הָאֵם אָנוּ מוֹכְרִים אֲמוּנָה? ! הַמְּשָׂא וּמִתֵּן שֶׁלָּנוּ צָרִיף לְהִיּוֹת אֲמוּנָה, שְׁנֵה הִיָּה מְשָׂאוֹ וּמִתְנוֹ שֶׁל אֲבָרָהֶם אָבִינוּ, כְּמֵאֲמָרָם ו"ל (לְקוּט בְּרֵאשִׁית צה): הַקְּרִיא אֲבָרָהֶם שְׁמוֹ שֶׁל הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא בְּפִי כָּל עוֹבֵר וְשׁוֹב; אֲבָרָהֶם אָבִינוּ פָּרְסִם וְגִלָּה אֶת הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, הָאֵם אָנוּ תִּלְמִידֵינוּ, שְׁמַגְלִים גַּם-כֵּן אֶת הַבוֹרָא יִתְבָּרַךְ שְׁמוֹ?! הָאֵם אָנוּ מְפִיצִים אֶת הַקּוֹנְטְרָסִים שְׁמַגְלִים אֶת הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, שְׁמִפְרָסְמִים אֶת הַצְּדִיק? !

וְלָכֵן עָלִינוּ לְקַבֵּל עַל עֲצָמֵנוּ בְּקִבְלָה חֲזָקָה בְּיָתֵר שְׂאֵת וְעוֹ, כָּל אֶחָד וְאֶחָד יִקְבֵּל עַל עֲצָמוֹ לְהַפִּיץ אֶת הַקּוֹנְטְרָסִים לְכָל עוֹבֵר וְשׁוֹב, כִּי עַם יִשְׂרָאֵל צִמְאִים עֲכָשׁוּ לְדַבֵּר ה'. יֵשׁ הַתְּעוֹרְרוֹת בְּעַם יִשְׂרָאֵל, שְׁכֻלָם רוֹצִים לָשׁוּב בְּתִשׁוּבָה שְׁלֵמָה, כִּי הַסֵּמ"ך-מ"ם הוֹצִיא אֶת כָּל חֲצִיו: בַּחוּץ מְלֵא שְׁקוּץ, תְּעוּבָה, זְהוּם וְנֹאֵף, וּבְפָנִים מְלֵא כְּפִירוֹת וְאִפִּיקוֹרְסוֹת, מִי יְכוּל לְהַצִּיל אֶת הַדּוֹר הַזֶּה? רַק הַצְּדִיק הַמְּגִלָּה אֶת הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא. וְלָכֵן עָזְרוּ לְצְדִיק לְהַפִּיץ אֶת הָאֲמוּנָה לְאֲרָכָה וּלְרַחֲבָה שֶׁל אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל, מִי שְׁפָגַם — תְּקוּנוֹ הַפְּצָה, כְּמוֹבָא (לְקוּטֵי-מוֹתֵר"ן, חֶלֶק א', סִימָן יד): אִם אָדָם פָּגַם בְּפָגַם מְקַרְה, רַחֲמֵנָא לְצִלָּן, הוֹצֵאת זָרַע לְבִטְלָה, עֵקֶר תְּקוּנוֹ, שְׂיוּצִיא אַחֲרִים מֵעוֹן זֶה, כְּמוֹ שְׁכַתוּב (יְרֵמְיָה טו, ט): "אִם תּוֹצִיא יָקָר מְזוּלָל". וְלָכֵן רָאוּ לְקַבֵּל עַל עֲצָמָם לְהַפִּיץ יוֹתֵר וְיוֹתֵר, וּלְחַזֵּק וּלְשַׁמֵּחַ אֶת עַם יִשְׂרָאֵל.

אֲבָקֶשׁ אֶתְכֶם, שְׁתַּתְּפְּלוּ עָלַי, שְׁתַּהֲיֶה לִי יְשׁוּעָה, וְיִמְתְּקוּ מִמְּנֵי כָּל הַדֵּינִים, כִּי הַסֵּמ"ך-מ"ם לָקַח עֲצָמוֹ עָלַי מְאֹד מְאֹד, מֵאֲחֵר שְׁמִפְחַד מִמְּנֵי, כִּי הִנֵּה כָּלֵם עוֹמְדִים לָשׁוּב בְּתִשׁוּבָה, אֲזִי הוּא אוֹמֵר, שְׂאִין לוֹ מָה לַעֲשׂוֹת בְּזֵה הָעוֹלָם, וְעַל-כֵּן הוֹצִיא אֶת כָּל הַחֲצִים שְׁלוֹ עָלַי. לְזֹאת אֲבָקֶשְׁכֶם, שְׁתַּתְּפְּלוּ עָלַי, שְׂיִמְתְּקוּ מִמְּנֵי כָּל הַדֵּינִים.

הַדּוֹרֵשׁ שְׁלוּמְכֶם בְּאֵהָבָה רַבָּה...

ו' תרצז.

בעזרת השם יתברך, יום שלישי לסדר בהר, ט"ז איר ה'תשמ"ה.

שלום רב וברכה וְכָל טוֹב סְלָה יִגְיַעוּ וְיִרְדְּפוּ אֶל הַיָּקָר וְהַנְּעִלָה, צְמוּד בְּפָנִימִיּוֹת לְבָבִי לְטוֹב כָּל הַיָּמִים, שׁוֹתָה מִיָּמֵי הַנַּחַל, נַחַל נוֹבַע מְקוֹר חֲקָמָה, זְכוּתוֹ יִגַּן עָלֵינוּ ... גֵּרוּ יֵאִיר וְיִזְרַח לְנִצַּח נְצָחִים.

את מכתבך לנכון קבלתי, ומאד שמחתי לשמע הטוב ממך, ואיך שאתה זוכה לחטף בכל יום נקודות טובות.

ראה, אהובי, אחי היקר! להיות מאד שמח על נעם חלקך, על "אשר בנחל" שם גורלך. מה גם שאתה עוסק בהפצת אור ונדעתו של רבנו ז"ל בעולם, אשר אין למעלה מזה, אשרי מי שלומד בעצמו ספרי רבנו ז"ל, ואשרי מי שמזכה את אחרים בספריו הקדושים, יהי חלקי עמו.

ראה, אהובי, אחי היקר! לחזק את עצמך בכל מיני אפנים שבעולם, העקר ראה להיות בשמחה, ולעולם אל תתעצבן בביתך, לא על אשתך ולא על הילדים, אז תצליח דרכך; פי בזה העולם עקר הנסיון הוא איך אדם מחזיק מעמד, ואינו נופל בעצבנות, אשרי מי שהוא סבלן, ואז עובר את החיים בשלום.

הדורש שלומך באהבה רבה מאד...

ראה לכתב לי מכתב אחד בכל שבוע. בקרוב אזכה להיות בארץ ישראל, ואז נתראה פנים אל פנים.

ו' תרצז.

בעזרת השם יתברך, יום שלישי לסדר בהר, ט"ז איר ה'תשמ"ה.

שלום רב וברכה וְכָל טוֹב סְלָה יִגְיַעוּ וְיִרְדְּפוּ אֶל הַיָּקָרִים וְהַנְּעִלִים ... שִׁיחִיו.

אֲשֶׁר ו' תרצט בנחל שטו

אֶת מַכְתָּבְכֶם לְנִכּוֹן קִבְּלֹתִי, וּמְרַב טְרָדוֹתַי לֹא הָיָה לִי הַפְּנָאֵי לְכַתֵּב לָכֶם תַּכְּף־וּמְיָד תִּשׁוּבָה כְּרָצוֹנְכֶם.

לְדַעֲתִי, תִּשְׁאַרְוּ לְדוֹר בְּאוֹפָקִים וְאֵל תִּדְאָגוּ, הַקְּדוֹשׁ־בְּרוּךְ־הוּא יַעֲזֹר לָכֶם, שֶׁעוֹד תִּזְכּוּ לְהִתְקַדֵּם הַרְבֵּה בַתְּשׁוּבָה.

אֵין אַתֶּם יְכוּלִים לְתַאֵר לְעֲצָמְכֶם אֶת מַעֲלַתְכֶם בְּשָׁמַיִם, כִּי כְּשֶׁאַדָּם זוֹכֶה לְחִזּוֹר בַּתְּשׁוּבָה, אֲזִי יוֹצֵאִים לְפָנָיו כְּרוּזִים בְּעוֹלָמוֹת הָעֲלִיּוֹנִים, וְאוֹמְרִים: אֲשֶׁרִי הָאָדָם אֲשֶׁר זוֹכֶה לְשׁוֹב אֵלָיו יִתְבָּרַךְ, אֲשֶׁרִי הָאָדָם הַמְּדַבֵּק עֲצָמוֹ בּוֹ יִתְבָּרַךְ, אֲשֶׁרִי הָאָדָם הַאוֹחֵז עֲצָמוֹ אֶצְלוֹ יִתְבָּרַךְ. עַל־כֵּן רְאוּ לְחִזּוֹק עֲצָמְכֶם בְּיַחַד, וְלְדוֹר בְּיַחַד בְּאַהֲבָה וּבְהִבְנָה אַחַד אֶת הַשְּׁנַי, וְלַעֲזֹר זֶה לְזֶה, וּבִזְכוּת זֶה עוֹד תִּזְכּוּ לְלַמֵּד תּוֹרָה בְּעֲצָמְכֶם. לַעֲת עֲתָה רְאוּ לְלַכֵּת אֶל שְׁעוֹרֵי תּוֹרָה וְהִרְצֵאוֹת.

הַקְּדוֹשׁ־בְּרוּךְ־הוּא יִרְחַם עֲלֵיכֶם, וְיִשְׁלַח בְּרָכָה בְּבֵיתְכֶם, וּבְכָל אֲשֶׁר תִּפְּנוּ תִצְלִיחוּ.

המאחל לכם כל טוב...

ו' תרצט.

בְּעִזְרַת הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ, יוֹם שְׁלִישִׁי לְסֵדֶר בְּהַר, ט"ז אִיר ה'תשמ"ה.

שְׁלוֹם וּבְרָכָה אֶל הָאֲבֵרָה הַיְקָר לִי מְאֹד ... גֵּרוֹ יְאִיר.

לְנִכּוֹן קִבְּלֹתִי אֶת מַכְתָּבְךָ.

בְּעֵינַי הַדָּף הַיּוֹמִי שֶׁפְּתַבְּתָּ וְכוּ'. מָה אָמַר לָךְ! לְמָה צָרִיכִים לְהַכְּנִס בְּזוֹכְרֵי, מָה זֶה קָשׁוֹר לְאִיזוֹ מַפְלָגָה?! הַחֲכָם הַכּוֹלֵל ר' מְאִיר שְׁפִירָא, זָכָר צַדִּיק וְקְדוֹשׁ לְבָרְכָה, תִּקַּן אֶת זֹאת וְנִתְקַבַּל בְּכָל עָרֵי פּוֹלְנֵיָה, לְפָנָי מִלְחָמַת הָעוֹלָם הַשְּׁנֵיָה, עַד שֶׁרַבְבוֹת נִשְׁמוֹת יִשְׂרָאֵל לְמַדּוֹ בְּכָל יוֹם דָּף גְּמָרָא. וְזֶה כָּלֵל אֵינוֹ שֶׁיֵּךְ לְמַפְלָגָה, זֶהוּ רְעִיּוֹן גְּאוּנִי.

וּמְסַפְּרִים, שֶׁהַכֹּהֵן הַגָּדוֹל מְאֻחִיו, ה'חַפֵּץ חַיִּים' זי"ע אָמַר,

שטז אָשֶׁר ו' תרצט בַּנְחָל

שְׁהוּא מְקַנָּא בּוּ בַתְקוּן הַנִּפְלָא הַזֶּה, כִּי הָיוּ מְסַכְּתוֹת יְתוּמוֹת (שְׂאָף פֶּעַם לֹא לְמַדּוּ אוֹתָן, כְּמוֹ: תְּמוּרָה, עֶרְכִין וְכוּ', וְעַכְשָׁו כְּפִי סֵדֵר הַדִּף הַיּוֹמִי לוֹמְדִים אוֹתָן).

וַיְדוּעַ, שְׁהוּא מְסַר אֶת הַיְשִׁיבָה שְׁלוֹ "חַכְמֵי לּוּבְלִין" לְאֲנָשֵׁי שְׁלוּמְנוּ כָּל רֵאשׁ הַשָּׁנָה, וְשֵׁם הָיָה הַקְּבוּץ מִכָּל עָרֵי פּוֹלְנֵיזָה כְּמָה שָׁנִים בְּרֵאשׁ הַשָּׁנָה, כִּי הָיוּ הַגְּבוּלוֹת סְגוּרִים, וְלֹא הָיוּ יְכוּלִים לְנַסֵּעַ לְאוּמָן לְצִיּוֹן רַבְּנוּ ז"ל, וְאָף שֶׁהָיוּ לוֹ הַרְבֵּה מְנִיעוֹת מִהַתּוֹמְכִים שְׁלוֹ, שְׂלֵא לְמַסֵּר אֶת אוֹלָם הַיְשִׁיבָה לְאֲנָשֵׁי שְׁלוּמְנוּ, שֶׁהָיוּ לְלַעַג וּלְקַלְס בְּעֵינֵי הַמוֹן-עַם וְכוּ', עִם כָּל זֹאת לֹא הִסְתַּפֵּל עַל זֶה, וּמַסֵּר אֶת הָאוּלָם הַגְּדוֹל לְאֲנָשֵׁי שְׁלוּמְנוּ, וּמָה גַם שֶׁהִתְפַּלֵּל כְּמָה שָׁנִים בְּרֵאשׁ הַשָּׁנָה בְּקְבוּץ הַקְּדוֹשׁ שְׁלָנוּ, וְאָמַר הֵרֵב הַחֲסִיד, אִישׁ מוֹרֵם מֵעַם ר' יִצְחָק בְּרֵיִיטְעֵר ז"ל [הי"ד], שֶׁבְּעֵבֹר זֶה שָׁנַתָּן אֶת הָאוּלָם הַגְּדוֹל לְאֲנָשֵׁי שְׁלוּמְנוּ לְרֵאשׁ הַשָּׁנָה, נָתַן לוֹ רַבְּנוּ ז"ל מַתְּנָה אֶת הַרְעִיּוֹן שֶׁל הַדִּף הַיּוֹמִי; כִּי יְדוּעַ אֲשֶׁר רַבְּנוּ ז"ל אָחִז, שֶׁצְּרִיכִים לְלַמֵּד כְּסֵדֵר הַדִּקְא לְהַתְחִיל ש"ס, וְלְלַמֵּד דִּף אַחַר דִּף עַד שְׂיִזְכֶּה לְסַיֵּם מְסַכְּתָא, וְאַחַר-כֵּן יִתְחִיל עוֹד מְסַכְּתָא עַד שְׂיִסֵּים כָּל הַש"ס.

וְהִנֵּה אַחַר מְלַחֲמַת הָעוֹלָם הַשָּׁנִיָּה חָשְׁבוּ שֶׁכָּבֵר אָבֵד מְנוֹס וְתַקְוָה וְכוּ', אָף לֹא כֵן הוּא, אֲלֵא בְּמִשְׁפַּח הַחֲמִשִּׁים שָׁנָה הַאֲחֵרוֹנוֹת קָם דוֹר חֲדָשׁ שֶׁל רְבָבוֹת רְבָבוֹת נְשָׁמוֹת קְדוֹשׁוֹת, שְׁלוּמְדוֹת בְּחִשְׁק רַב אֶת הַדִּף הַיּוֹמִי בְּכָל יוֹם, וַיֵּשׁ חֲבוּרוֹת חֲבוּרוֹת בְּכָל חֻלְקֵי הָעוֹלָם שְׁלוּמְדִים בְּצוּתָא אֶת הַדִּף הַיּוֹמִי.

וְעַל-כֵּן אֵינִי יוֹדֵעַ מָה יֵשׁ לְקַטְרֵג עַל זֶה? ! דִּף גְּמָרָא לְיוֹם זֶהוּ חִיּוֹת לְנַפְשׁ, עַד שֶׁמְאַיְרָה בְּאוֹר הָאוֹרוֹת, צַח הַצְּחָצְחוֹת. הַעֲקֵר לֹא לַעֲשׂוֹת מְזָה עֶסֶק בְּעֵבֹר תְּנוּעָה שֶׁל אֵיזוּ מְפֻלְגָּה, וְאֵינִי יוֹדֵעַ לְמָה צְרִיכִים לְחַלֵּק עַל זֶה; אֲשֶׁרִי מִי שְׂזוּכָה לְלַמֵּד בְּכָל יוֹם דִּף גְּמָרָא עִם פְּרוּשׁ רְש"י וְתוֹסְפוֹת, וְלַחֲזוֹר עַל זֶה כְּמָה פְּעָמִים.

וּבְקִאֲמַת יְכוּלִים לְקַבֵּל עַל עֲצָמוֹ סֵדֵר דִּף הַיּוֹמִי, כָּל יוֹם לְלַמֵּד דִּף אָחַד, וְלְהַתְחִיל מִחֲדָשׁ מִהַתְחִלַת מְסַכְּתָא בְּרֵכוֹת וְכוּ', כִּי אִם אָדָם מְרַגֵּיל עֲצָמוֹ לְלַמֵּד בְּכָל יוֹם דִּף גְּמָרָא, יִרְגִישׁ כָּל מִינֵי טְעָמִים

אֲשֶׁר ו' תש בנחל שיז

בעולם, פי יש נעימות בתורה, ואשרי מי שמרגיש נעים ערביתה, כמובא בדברי רבנו ז"ל (לקוטי מוהר"ן, חלק ב', סימן עא). אבל בזה שלומדים כלם יחד את הדף היומי, יש מעלה גדולה מאד, כי כך מנח עליו חוב ללמד בכל יום, ואי אפשר לו להתחמק מזה.

והעקר לא לעשות מזה פוליטיקה של שקר, כי הכל הכל ורעות רוח, פוליטיק זהו שקר! אנו אין לנו על מי להשען, אלא על אבינו שבשמים, וכל זמן שעדין אנחנו בגלות, רע ומר לנו מאד מאד. וצריכים לומר בכל לילה סדר תקון חצות, שלכל הפחות אנו לא נהיה מהמונעים לבנות את בית-המקדש, כמובא בדברי רבנו ז"ל (לקוטי מוהר"ן, חלק ב', סימן סז), שכל אחד צריך לבכות, שהוא לא יעבב את הגאולה.

הדורש שלומך באהבה רבה מאד...

ו' תש.

בעזרת השם יתברך, יום שלישי לסדר בהר, ט"ז איר ה'תשמ"ה.

שלום וברכה אל אהובי, ידידי היקר לי מאד ... גרו ואיר.

לנכון קבלתי את מכתבך.

אל תפגס בלחץ, ואל תהיה רגיש כל-כך, כי בפרוש אמרו חכמינו הקדושים (פסחים קיג:): תנו רבנן, שלשה חיייהן אינם חיים: הרחמנין והרחמנין ואניני הדעת, הם סובלים גיהנום בזה העולם. לא צריכים לקחת ללב כל מה שהשני מדבר עליך, ואפלו בבית צריכים לקחת הכל בנגל, וחכמינו הקדושים אמרו (תנא דבי אליהו זוטא, פרק ד'): הוי עלוב וענו לכל אדם ולאנשי ביתך יותר מכל אדם; וזה כלל גדול בחיים, מי שרוצה להצליח, עליו להתאש לגמרי מכל העולם כלו, הינו שלא יתלה צפיות בשום בריה, ולא להתבלבל משום דבר יהיה איך שיהיה; כי אדם צריך לבוא לידי בטול כזה אל עצם עצמיות אלקותו יתברך עד שלא יהיה לפני

שיח אשר ו' תשא בנחל

מראה עיניו רק אמתת מציאותו יתברך, שזה נקרא שהוא מ'אש עצמו מזה העולם. ומספרים, שהבעל-שם-טוב הקדוש זי"ע אמר פעם: וועלט, וועלט, וואויל איז דעם וואס איז נישט גיווען אין דיר [עולם עולם, אשרי מי שלא היה בתוכך], והפונה, שאינו מסתכל כלל מה שקורה בעולם. ולכן אל המדרגה הזו אתה צריך להגיע, שלא יבלבל אותך שום דבר, ומכל שכן שלא תהיה מאגיני הדעת שכל מה שרק אומרים לך — אתה נפגע, אין זו דרך כלל. ודבר זה צריך להיות בין לגבי אשתך וילדיך ובין עם שאר אנשים, אל תהיה פגוע מכל דבר שאומרים לך, אשר זה ישבר אותך לגמרי, וחיך לא יהיו חיים כלל.

מי שדבוק בהשם יתברך, ויודע ועד, אשר דבר גדול ודבר קטן לא נעשה מעצמו, אלא בהשגחת המאציל העליון, הוא לא ישבר משום דבר שבעולם, כי מי שזוכה להיות בטל אליו יתברך, אזי כל החיים שלו כבר חיים אחרים לגמרי, כי אינו רואה ואינו מרגיש משום דבר רק אלקותו יתברך, ואז לא אכפת לו מה שאחרים אומרים ומדברים עליו, והוא חי חיים נעימים, ערבים ומתקים, ומרגיש בחייו חיים נצחיים עוד בעולם הזה.

נא ונא תקח את דברי אלו בכבוד ראש, ואז תנכח מה יהיה נעשה ממך, וכל חיך ישתנו לטובה.

הדורש שלומך באהבה רבה מאד...

ו' תשא.

בעזרת השם יתברך, יום שלישי לסדר בהר, ט"ז איר ה'תשמ"ה.

שלום וברכה אל ... גרו יאיר.

לנכון קבלתי את מכתבך, ובו כתבת כל מה שעובר עליכם וכו' וכו'.

מה אמר לך! הנה טוב מאד, שתעין במכתבי מוהרנ"ת ז"ל

אֲשֶׁר וְ תִשָּׁב בְּנִחַל שֵׁט

מִשְׁנוֹת תִּקְצֵה עַד תִּקְצֵט, וְשֵׁם תִּרְאֶה מֶה עֵבֶר עַל מוֹהֲרֵינִי וְלִי
בְּמִשְׁפַּח אַרְבַּע שָׁנִים, מִמֶּשׁ יִסּוּרֵי תִפְתָּ, מִעֲצָרִים, עֲלֻבוֹנוֹת, בְּזִיוֹנוֹת,
וְשִׁפְכוֹ אֶת דְּמִי, עַד שְׁגַם הִפְקִירוֹ אֶת דָּמוֹ, פְּשׁוּטוֹ כְּמִשְׁמָעוֹ,
וְאֶף-עַל-פִּי-כֵן הִחְזִיק מֵעַמְד, וְשׁוֹם דָּבָר לֹא הָיָה יָכוֹל לְשֹׁבֵר אוֹתוֹ,
אֶף שֶׁכָּל אֲנָשִׁי שְׁלוֹמְנוֹ עָזְבוּ אוֹתוֹ, וְנִשְׁאַרוּ אִתּוֹ וְעָמוּ רַק קִמְץ קֶטָן,
שֶׁדָּבָר זֶה בְּנֻדְאֵי כּוֹאֵב, עִם כָּל זֹאת הִחְזִיק מֵעַמְד וְהִתְקַרֵּב בְּיָתֵר
שְׂאֵת וּבְיָתֵר עֲזוֹ אֵלָיו יִתְבָּרֵךְ. וְהִיְתָה בְּתוֹ חֲנֻה צִירָל מְסֻפָּרֵת, אֲשֶׁר
הֶעֱבֹדָה שָׁל חֲצוֹת, שֶׁהִיְתָה לְאַבִּיהָ בְּשָׁנִים אֵלּוּ שָׁל הַמַּחֲלָקֵת
הַבוֹעֶרֶת וְכוּ', זֶה אֵין לְתֹאֵר וּלְשַׁעַר, כִּמְהָ דְמַעֲוֹת כַּמִּים שְׁפָף וְצָעַק
וְזָעַק מִנְהַמֵּת לְבוֹ.

מָה אָמַר לָךְ! אוֹן עַר אֵיזוֹ דָּאָס אֵיבְעֵר גִּיקוֹמֵעֵן, הוּא עֵבֶר אֶת
זֶה, כֵּן גַּם אֲנַחְנוּ נַעֲבֵר עַל כָּל מֶה שְׁאַנּוּ סוֹכְלִים עִכְשָׁו.

הַדּוֹרֵשׁ שְׁלוֹמְךָ בְּאַהֲבָה רַבָּה...

וְ תִשָּׁב.

בְּעֶזְרַת הַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ, אִוֵּר לְיוֹם רַבִּיעִי לְסֻדֵּר בְּהַר ה'תִּשְׁמ"ה.

שְׁלוֹם וּבִרְכָה אֶל הַיָּקָר וְהַנְּעֻלָּה ... נֵרוֹ יֵאִיר.

לְנִכּוֹן קִבְּלֵתִי אֶת הַבְּשׂוּרָה הַטּוֹבָה, שְׁאַחִיךָ הַגָּדוֹל שְׁחָרַר, אֵיזוֹ
שְׁמִיחָה הִיא זוֹ, אֵיזָה גַם הוּא זֶה, וּבִפְרָט כְּשֶׁכָּבַר עֲבָרוֹ עֲלִי חֲדָשִׁים,
וְלֹא יָדָעוּ הֵיכֵן הוּא, אַתֶּם אֵינְכֶם יוֹדְעִים, וְאֵינְכֶם מְבִינִים, וְאֵינְכֶם
מְרַגְּשִׁים כָּלֵל וְכָלֵל מֶה זֶה גַם. וְכִמְאַמְרָם וְ"ל (נִדָּה ל.): לְעוֹלָם אֶפְלוֹ
בְּעַל הַגַּם אֵינּוּ מְכִיר בְּנִסּוֹ. וְלִכֵּן תָּנוּ שְׁבַח וְהוֹדָאָה לְהַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-
הוּא עַל כָּל הַחֲסֵד חַנּוּם שֶׁעָשָׂה עִמָּכֶם.

וַיֵּשׁ לֹאמֵר בְּפִסּוּק (שְׁמוֹת ד, יג): "שְׁלַח נָא בְּיָד תִּשְׁלַח", נ"א וְכֵן
נ"ד אוֹתִיּוֹת אֲדַנְי, שְׁמִשָּׁה רַבְּנוֹ בְּקִשׁ אֶת הַקְּדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא,
שְׁיוּצִיא אֶת עַם יִשְׂרָאֵל דְּרָךְ שֵׁם אֲדַנְי דִּיקָא, שֶׁהוּא הַבֵּית-דִּין שָׁל
מַעֲלָה שְׁיִסְכִּימוּ לָזֶה, כִּי יֵשׁ כ"ד בְּתֵי דִינִים, וְכֻלָּם צְרִיכִים אֶת

שכ אשר ו' תשג בנחל

הבית-דין העליון שנעשה ונפתח בעת חצות, שהם הכ"ד צרופי אדנ"י, שהם לשון אד"ן, שהקדוש-ברוך-הוא דן את האדם בכל שעה עם צרופי אחר של הכ"ד צרופי שמות אדנ"י. אבל בעת חצות, אז נאמר (איכה ב, יט): "שפכי כמים לבך נכח פני אדנ"י", ממש בלי שום צרופי — רק אדנ"י, שזה סוד 'שלח נ"א בי"ד', שזו מעלת הזוהר לומר בכל לילה סדר תקון חצות, אשר אורף סף הכל כעשרים דקות וכו', ויכולים לפעל אז דברים נוראים, המתקת הדינים, כמובא בדברי רבנו ז"ל (לקוטי-מוהר"ן, חלק א', סימן קמט), שאז הוא זמן של המתקת הדינים.

זכר מה שמוכא בספרי קבלה וחסידות, כי יש יציאת מצרים בכלליות, ויש יציאת מצרים בפרטיות, כל אחד יוצא מהמצרים שלו, שהמחין שלו מצמצמין, ונמצא בקטנות הדעת והשכל. ולכן מזכירין יציאת מצרים בכל יום, כי בכל יום ויום האדם יוצא ממצרים, כי השונאים שנבראו מחמת עוונותיו, הם אשר מציקין לו, ועל-ידי-זה הוא בורח ביותר אליו יתברך, ומשתטח על העפר בפניו, ידיו ורגליו, וצועק ומבקש ומתחנן ממנו יתברך, ועל-ידי-זה נמתקין לו כל הדינים.

הדורש שלומך באהבה רבה...

ו' תשג.

בעזרת השם יתברך, אור ליום רביעי לסדר בהר ה'תשמ"ה.

שלום וברכה אל אהובי, ידידי היקר לי מאד ... גרו יאיר.

לנכון קבלתי את מכתבך עם הכסף לפדיון נפש, יעזר הקדוש-ברוך-הוא אשר בעת אמירת חצות, אזכיר אותך לטובה, ואז יזכני לומר את התפלה הנוראה אודות פדיון נפש, הבנויה על התורה המדברת מפדיונות (לקוטי-מוהר"ן, חלק א', סימן רטו), להמתיק את כל הדינים על-ידי פלא עליון.

אֲשֶׁר וְ תִשָּׂא בְּנִחַל שְׂכָא

נָא וְנָא אַל תְּהִיָּה בְּפִתְחֵךְ, כִּי גָדוֹל אֲדוֹנָנוּ וְרַב לְהוֹשִׁיעַ, וּבְיַדְּאִי
לֹא יַעֲזֹב אוֹתְךָ בְּעַת הַצָּרָה הַמְּרָה הַזֹּאת שְׁנִקְלַעְתָּ אֵלַיָּהּ וְכוּ'.

זְכוּר תִּזְכֹּר, אֲשֶׁר תְּשׁוּעַת הַיְיָ הַפְּהֶרֶף עֵינַי, וְעַל-יְדֵי גְדֹל כַּחַ
הַצְּדִיק הָאֵמֶת שְׂאֵמֶר: "מָה לָּכֶם לְדָאג, שְׂאֲנִי הוֹלֵךְ לְפָנֶיכֶם", בְּיַדְּאִי
הַכֹּל יִתְהַפֵּף לְטוֹבָה, וּמִכָּל שְׂכֵן לָךְ, שְׂאֵתָהּ מְשַׁמֵּשׂ אֶת רַבְּנוּ ז"ל.
וְיָדוּעַ הַכֹּל, אֲשֶׁר "עֲבָד מֶלֶךְ מֶלֶךְ", אִף שֶׁהוּא רַק עֲבָד, אֲכַל יֵשׁ
לוֹ רְשׁוּת לְהַפְגִּים בְּכָל יוֹם וּבְכָל שָׁעָה וּבְכָל פְּעַם שְׂרוּצָה אֶל הַמֶּלֶךְ.
וְלָכֵן הַזְּכוּת הַזֶּה תִּגַּן בְּעַדְךָ, וְתִזְכָּה שְׂיִמְתְּקוּ מִמֶּךָ כָּל הַדֵּינִים, עַל-יְדֵי
פְּלֵא עֲלִיּוֹן הַחוֹפֵף עֲלֶיךָ, וְיִשְׁמְרֶךָ תָּמִיד.

הַדּוֹרֵשׁ שְׁלוֹמְךָ בְּאַהֲבָה רַבָּה...

וְ תִשָּׂא.

בְּעִזְרַת הַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ, אִיר לְיוֹם רַבִּיעִי לְסֹדֵר בְּהַר ה'תְּשַׁמ"ה.

שְׁלוֹם וּבְרָכָה אֶל הָאֲבֵרֶךְ הַיְקָר לִי מְאֹד ... גִּרוּ יְאִיר.

לְנֶכֶן קִבְּלֵתִי אֶת מִכְתָּבְךָ.

אוֹדוֹת הַבְּזִיוֹנוֹת שְׁעָבְרוּ עֲלֶיךָ הַיּוֹם וְכוּ', צָרִיךְ שְׂתִזְכֹּר מָה
שְׂאֵמֶר רַבְּנוּ ז"ל (לְקוּטֵי-מוֹהַר"ן, חֵלֶק א', סִימָן ו'), אֲשֶׁר עָקַר הַתְּשׁוּבָה
— יִשְׁמַע בְּזִיוֹנוֹ וְיִשְׁתַּק; וְלָכֵן תִּקְבַּל אֶת זֶה לְכַפֵּרֶת עֲוֹנוֹת, וּבְיַדְּאִי מִי
שְׂבָזָה אוֹתְךָ בְּרַבִּים, יִשְׁלַם מְחִיר כָּבֵד, כִּי חֲכָמֵינוּ
הַקְּדוֹשִׁים אָמְרוּ (מִדְּרַשׁ אֲגָדָה): עֲתִיד הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא לְתַבֵּעַ אֶפְלוּ
עֲלֵבּוֹן סוֹסִים מִיַּד רוֹכְבֵיהֶם; וּמִכָּל שְׂכֵן לְבָזוֹת יְהוּדִי, וּמִכָּל שְׂכֵן
תִּלְמִיד חֲכָם וְצַדִּיק וְכוּ', וְלָכֵן אַל תִּקַּח אֶל לְבָבְךָ, וְתִשְׁמַר עַל
בְּרִיאוֹתְךָ, כִּי חֲבָל עַל כָּל הַיְמִים שְׂאֵתָהּ עוֹבֵר צֶעַר וְעִגְמַת נֶפֶשׁ כְּזוֹ,
שְׂשׁוּפְכִים אֶת דָּמְךָ יָמִים, וְכָל בּוֹר וְעַם הָאָרֶץ לוֹעֵס אוֹתְךָ בְּפִיו
הַטָּמֵא וְהַמְּלַכְלָף. וּכְבָר אָמַר רַבְּנוּ ז"ל, שֵׁשׁ אֲחָד שְׂנַעֲשֶׂה מִכָּל כְּלוֹ
דְּבוֹר שְׂמַדְבָּרִים מִמֶּנּוּ, וְצָרִיךְ לְהִיּוֹת בְּפִיּוֹת שֶׁל כּוֹשִׁים וּמְצָרִים
מִתְעַבִּים.

שכב אשר ו' תשה בנחל

חוק ואמץ וכרח לך רק אליו יתברך, ואז תראה איך שכל הרע יפל על שונאיך ומבקשי נפשך, ותצא זכאי, ודייך יצא לאור, ויראו שונאיך ויבושו וימותו מיתה משנה, ויהיו נכרתים משני העולמות גם יחד.

הדורש שלומך באהבה רבה...

ו' תשה.

בעזרת השם יתברך, אור ליום רביעי לסדר בחר ה'תשמ"ה.

שלום וברכה אל היקר והנעלה, שותה מימי הנחל נובע מקור חכמה, זכותו יגן עלינו ... גרו יאיר.

לנכון קבלתי את מכתבך, אשר בו אתה שופך את לבך המר מפל מה שעובר עליך וכו'.

מה אמר לך! החיים מלאים נסיונות קשים ומרים, ואני מאד מקווה להקדוש-ברוך-הוא, שהכל יתהפך לטובה, כי באמת אין שום מציאות בלעדיו יתברך כלל, ודבר גדול ודבר קטן לא נעשה מעצמו, אלא בהשגחת המאציל העליון, ואם תכניס בדעתך אמתתו יתברך, הכל יעבר, כי האמונה בו יתברך ממשיכת לאדם כל הישועות שבעולם, כמו שכתוב (משלי כח, כ): "איש אמונות רב ברכות".

מה אמר לך! אלו הנסיונות הכי קשים — כשאין לאדם אמונה, וכן אין לאדם אמונת חכמים, וההכרח לי להזכירך מה שאני רגיל לומר ברבים: "אפלו אם רבנו ז"ל יגרש אותי — לא אברח". ואלו אותן המלים שאמר מוהרנ"ת ז"ל לרב הקדוש ר' אהרן מברסלב ז"ע: "אותי, אפלו רבנו ז"ל היה מגרש במקל, לא הייתי בורח". ויש בזה עוד דברים, שקשה לי להעלותן על הכתב.

אֲשֶׁר ו' תְּשׁוּ בְּנַחַל שְׂכַג

תְּהִלָּה לְאֵל, אֲנִי חֹזֵק בְּאַמוּנַת חֻכְמִים בְּרַבְּנוּ ו'ל, וְכָל עוֹד נִפְשִׁי
בְּאִפִּי וְכו', אֶפְרָסֵם אוֹתוֹ לְכָל הָעוֹלָם כְּלוּ.

הַדּוֹרֵשׁ שְׁלוֹמָךְ בְּאַהֲבָה רַבָּה...

ו' תְּשׁוּ.

בְּעֶזְרַת הַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ, אוֹר לְיוֹם רַבִּיעִי לְסֹדֵר בְּהַר ה'תְּשׁוּ"ה.

שְׁלוֹם וּבִרְכָה אֶל יְדֵי הַיָּקָר לִי מְאֹד, גֵּר לְהַצְדִּיק נַחַל נוֹבַע
מְקוֹר חֻכְמָה, זְכוּתוֹ יִגַּן עָלֵינוּ ... גֵּרוּ יְאִיר.

לְנִכּוֹן קִבְלָתִי אֶת מִכְתָּבְךָ.

מָה אֵמַר לָךְ! אֲשֶׁרֵינוּ, שְׁזַכֵּינוּ לְהִתְקַרֵּב אֶל רַבְּנוּ ו'ל, טוֹב
לְהוֹדוֹת לְהַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא עַל כָּל הַחֹסֵד חֲנָם שֶׁעָשָׂה עִמָּנוּ, מָה
הֵינּוּ עוֹשִׂים, אִם לֹא הֵינּוּ יוֹדְעִים מִרַבְּנוּ ו'ל.

וְדַבֵּר זֶה צְרִיף כָּל אֶחָד מֵאַתְּנוּ לַעֲשׂוֹת אֶת חֻשְׁבוֹן הַנֶּפֶשׁ הַזֶּה.

וְצְרִיף שְׁתַּדַּע, אֲשֶׁר עָקַר הַהִתְקַרְבוּת אֶל רַבְּנוּ ו'ל, זֶה רַק
עַל-יְדֵי שְׁקִידָה רַבָּה בְּסִפְרֵי הַקְדוּשִׁים.

רַבְּנוּ ו'ל אֵינוּ מְצַמְצֵם אֶצֶל שׁוֹם בְּרִיָּה, רַבְּנוּ ו'ל הוּא מִתְּנָה
לְכָלל נִשְׁמוֹת יִשְׂרָאֵל, וְצְרִיכִים לְגַלוֹת אֶת הָאוֹר הַזֶּה לְכָל הָעוֹלָם
כְּלוּ. וְאֲנִי יוֹדֵעַ, שֶׁהַסֵּמ"ךְ-מ"ם יַעֲמֵד עָלַי הֵן מִבְּחוּץ וְהֵן מִבְּפָנִים.

וְיִדוּעַ, אֲשֶׁר מוֹהֲרֵנִי ו'ל אֵמַר בְּעֵינַי הַהִתְנַגְּדוֹת עָלָיו, שְׂכוֹאֵב
לוֹ יוֹתֵר הַהִתְנַגְּדוֹת מִבְּפָנִים, שֶׁהִיא גְרוּעָה מֵהַכֵּל.

וְלִכֵּן רְאֵה לְקַבֵּץ כַּמָּה אֲבָרְכִים תְּמִימִים וּבְחוּרִים יִרְאֵי הַשֵּׁם
וְחוֹשְׁבֵי שְׁמוֹ, שְׂרוּצִים עֲבוֹדַת הַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ, וְתַעֲשֶׂה חֲבֵרִיא קְדִישָׁא,
וּבְיַחַד תִּתְחַזְּקוּ, וְתַעֲזְרוּ אֶחָד לְשֵׁנִי, וְכַךְ תִּהְיֶה לָכֶם הַצְּלָחָה גְדוֹלָה
בְּעֶזְרַתוֹ יִתְבָּרֵךְ.

הַדּוֹרֵשׁ שְׁלוֹמָךְ בְּאַהֲבָה רַבָּה מְאֹד...

שכר אֲשֶׁר ו' תשז בנחל
ו' תשז.

בעזרת השם יתברך, אור ליום רביעי לסדר בהר ה'תשמ"ה.

שלום וברכה אל האברך היקר לי מאד ... גרו יאיר.
לנכון קבלתי את מכתבך הארוך.

מה אמר לך! האם אינך רואה שהסמ"ך-מ"ם רודף אתריך לתפוסך במצודתו הטמאה, ובכל יום דוחה אותך למחר, העקר גונב ממך את היום הזה, שלא תחשב על תכליתך הנצחית, ולא תלמד "מקרא, משנה, גמרא, מדרש", ולא תתפלל "שחרית, מנחה, ערבית, חצות", ולא תניח תפלין, ולא תברך ברכת-המזון, ולא תאמר קריאת שמע שעל המטה, ומכל שכן שמחליש את דעתך עד שמכניס בך דכאון פנימי, עד שתחשב שאבד מנוס ותקנה ממך, ולך כבר לא תהיה ישועה, ואתה אבוד לגמרי וכדומה כל מיני פתויים שמפתה אותך, בשעה שרבנו ו"ל צעק בקול צמק: "גיוואלד, זייט אייך נישט מ'יאש", "עס איז גאר קיין יאוש פאר האנדין", אין שום יאוש בעולם כלל, אין דבר כזה להתיאש, כל זמן שאדם חי הוא יכול לתקן את הכל.

וגלה לנו רבנו ו"ל נוראות נפלאות דרכו של דוד המלך, בשעה שעברה עליו צרה או משבר בחיים, עד שבמעט נטו רגליו, כי קמו עליו בניו ואשתו ואנשיו, וכלם התגברו נגדו, פתוב (שמואל-א' ל, ו): "ויתחזק דוד בהג'ה אלקיו", וכתוב (תהלים ד, ב): "בצר הרחבת לי", מגלה לנו רבנו ו"ל (לקוטי מוהר"ן, חלק א', סימן קצה), שבכל צרה שרק עברה עליו מצא הרחבה. וזה מה שהציל אותו.

ולכן, ידידי היקר! מי עוד מבין את צרותיך פמוני, מי עוד עומד על ידך בעת צרה פמוני, ובשביל חלישות הדעת קטנה, אתה צריך לעזוב הכל ולהתיאש?! ולא רק זאת, אלא שגם אתה חותף את החבל, שמשם אתה מקבל חיות, ועכשו תהיה אבוד משני עולמות, מה אתך?! לדעתי, קום תעזב את הכל, וברח במטוס הראשון לכאן, ונתועד יחד ונתחזק בצותא, פי מה ישאר מאתנו,

אֲשֶׁר ו' תשח בנחל שכה

אם לא הדבורים האלו שגדבר יחד. ובאמת אצל רבנו ו"ל היה יסוד גדול: דבוק חברים, נקדת החבר, וחבר טוב זה שעומד לאדם בשעת צרתו, ועוזר לו.

ההכרח לקצר מרב צער שיש לי, שאני מצטער בצערך הקשה, בודאי תקיים את דברי, ותבוא לכאן.

הדורש שלומך באהבה רבה...

ו' תשח.

בעזרת השם יתברך, אור ליום רביעי לסדר בחר ה'תשמ"ה.

שלום וברכה אל ידידי היקר לי מאד ... גרו יאיר.

לנכון קבלתי את מכתבך.

מה אמר לך! חזק ואמץ כי אין זו עצה לפל בדעתו, הלא ספרי רבנו ו"ל בידך. ולכן התמד בהם, ובפרטיות בספרי "לקוטי-הלכות", אשר מוהרנ"ת ו"ל אמר, והתבטא על זה: דאס איז השם יתברך'ס גן-עדן, זה הגן-עדן של הקדוש-ברוך-הוא, ותאמין לי, שכל ההתחזקות שלי כל השנים, זה רק מפני שזכיתי להתמיד הרבה בימי געורי בספרי "לקוטי-הלכות" בשקינה עצומה, ולילא זאת מי יודע מה היה לי, ואי אפשר להסביר את זה בכתב כלל, תמיד כשעברך עלי איזו מרירות, אמרתי לעצמי: עכשו אני רץ אל מוהרנ"ת ו"ל, ופתחתי את ה"לקוטי-הלכות", ושאלתי משם חיות נצחית, דמיתי בדעתי, שהנה מוהרנ"ת ו"ל כאן יושב ממולי, ואומר לי את הדברים האלו, וזה היה ממש תענוג נצחי.

ובאמת לילא מוהרנ"ת ו"ל, היה האור של רבנו ו"ל נגנז לגמרי, כי רק הוא מסר את נפשו ואת שמו בשביל לגלות ולפרסם את רבנו ו"ל, ולכן לקח את עצמו הסמ"ך-מ"ם עליו, והתלבש במי שהתלבש וכו', עד שהכניסו אותו לכלא בין גויים ערלים טמאים, רוסישע שפורים, והוא מרב קדשתו ודבקותו בו יתברך היה צריך

שכו אשר ו' תשח בנחל

לשבת שם, ורצו להרג אותו הגויים, וצעק קולות משנים, אז בא הסוהר ועשה עמו חסד, והושיבו בחדר שני שהיה המרחץ וכו'. תאר לעצמך, מוהרנ"ת ז"ל צדיק קדוש כזה, איש פלא כזה, שזכה למה שזכה, לחבר ספרים כאלו, אשר אין ערוך אליהם, וחזק ומחזק ויחזק את נשמות ישראל כבר עד סוף כל הדורות. ואותו הכניסו בבית-סהר, ומי? אוי להם ואוי לנפשם, שקוראים לעצמם חסידים, אשר אינם אלא רשעים ארוורים, נבזים ושפלים. ומה היה בבית-סהר? חדר אחד גדול, ששם ישבו לפני מאתים שנה פושעים הכי גרועים, כי מי ישב בבית סהר לפני מאתים שנה — רוסישע רוזצחים, נואפים, אנסים, גנבים, ובאמצע החדר היה חור גדול לעשות את הצרכים, ונדף ריח רע מאד מאד, רחמנא לצלן, ושם הכניסו את מוהרנ"ת ז"ל, יהודי תמים, צדיק ונשגב, דבוק בו יתברך, וטכסו עצה הרוצחים להכותו נפש, כי מה יש להם לעשות ביניהם, והנה בא לידם יהודי... וכשראה זאת מוהרנ"ת ז"ל, כי כלתה אליו הרעה, החל לצעק, והקדוש-ברוך-הוא רחם עליו, והסוהר הגיע מהרה, והוציאו והכניסו לחדר שני, ששם היה המרחץ, וזו כבר הייתה ישועה.

וכך היה מוהרנ"ת ז"ל בבית-סהר עד שהכניסו אותו לחדר אחר, ושם כבר נתנו לו ניר ועט, ומה עשה? פתב שם חדושי תורה וחדש את ההלכה בלקוטי-הלכות, יין נסוף, הלכה ד', אשר רב ההלכה פתבה בתוך בית-הסהר, ושם מדבר מה השכרות יכולה להביא, עד להתיר דם הזולת וכו' [פי דרך החסידים לשתות יין שרף ולהשתפר, אשר ידוע, כי רבנו ז"ל אסר עלינו את השתייה לגמרי, שאינה מביאה לשום תועלת, רק לשתות יין לקדוש והבדלה ותו לא].

על-פל-פנים ראה גם ראה מה סבל מוהרנ"ת ז"ל בשבילנו, והוא השאיר לנו ברכה את האוצר של יראת שמים, שהם ה"לקוטי-הלכות" הקדושים, וראוי לנו ללמד בהם הרבה ולהתחזק בהם, כי רק זה הבית מנוס שלנו.

הדורש שלומך באהבה רבה מאד...

אֲשֶׁר ו' תשט בְּנַחֵל שְׂכֹז

ו' תשט.

בְּעִזְרַת הַשָּׁם יִתְבָּרַךְ, אֹר לְיוֹם רַבִּיעִי לְסֹדֵר בְּהַר הַתְּשֻׁמָּה.

שְׁלוֹם וּבְרָכָה אֶל הַיָּקָר וְהַנְּעֻלָּה, הָאֲבֵרָה הַשּׁוֹתֶה מִיָּמֵי הַנַּחֵל
נוֹבֵעַ מְקוֹר חֲכָמָה, זְכוּתוֹ יִגַּן עָלֵינוּ ... גֵּרוֹ יֵאִיר.

לְנִכּוֹן קִבְּלָתִי אֶת מִכְתָּבְךָ.

לְפֶלֶא בְּעֵינַי מְאֹד מְאֹד, לָמָּה תִּכְתֹּב לִי דְבוּרִים כָּאֵלוּ, פֶּלֶא עַל
גִּבֵּי פֶלֶא. אֵינן זֹאת אֶלֶּא שְׁעוֹבֵר עָלֶיךָ מֵה שְׁאוּמֵר רַבְּנוּ ז"ל
(לְקוּטִי-מוֹהֲרֵן, חֶלֶק א', סִימָן יז), אֲשֶׁר אֵינן אֹוִיר הַנַּח וְהַנֶּף, בְּשִׁבְלֵי זֶה
לֹא שׁוֹמְעִים אֶת דְּבָרֵי הַצַּדִּיק עַל עֲכִירַת הַמַּעֲשִׂים, וְנַעֲשֶׂה עֲכִירַת
הַשֶּׁכֶל, וְאֵינָם רוֹאִים אֶת אֹור הַצַּדִּיק; כִּי בְּאֶמֶת אִם הִיִּתְ אוֹהֵב אֶת
אֲנָשֵׁי רַבְּנוּ ז"ל הָאֲמִתִּיִּים, תִּלְמִידֵי "הַיְכָל-הַקֹּדֶשׁ", לֹא הָיוּ נִעְצָרִים
מֵעֲשִׂיָה, וְלֹא הִיִּתְ כָּל-כָּף מְמַרְמֵר, וְהִיִּתְ זוֹכָה לְרֵאוֹת אֹור הַצַּדִּיק
שְׁמַאִיר מְאֹד, וְשָׁמְעוּ הוֹלֵךְ בְּכָל הַמְּדִינּוֹת, כִּי אִם יֵשׁ אֶהְבָּה אֲמִתִּית
בֵּין אֲנָשֵׁי הַצַּדִּיק, אֲזִי מְרַגֵּשִׁים אֶת אֹור הַצַּדִּיק כִּי טוֹב הוּא.

וְר' אֲבָרְהָם בֵּר' נַחְמָן טוֹלְטְשִׁינְעֵר ז"ל הִזָּה רָגִיל לוֹמֵר בְּשֵׁם
מוֹהֲרֵנ"ת ז"ל: אֵינן אָנוּ יְכוּלִים לְתַאֵר מֵה הִינּוּ יְכוּלִים לְקַבֵּל מִרַבְּנוּ
ז"ל, אִם הִיִּתְהָ בֵּינֵינוּ אֶהְבָּה. הָרִי רַבְּנוּ ז"ל אָמַר: אִם יִהְיֶה אֹוִיר
הַנַּח וְהַנֶּף, אֶפְלוּ גוֹיִים יִשְׁמְעוּ אֶת דְּבָרֵי הַצַּדִּיק שְׁמַגְלָה אֲמוּנָה
בְּרוּרָה וּמְזַכָּת, וְרַק זֶה מֵה שִׁישָׂאֵר מֵאֲתָנוּ.

וְלִכֵּן אִם אֲתָה כּוֹתֵב דְּבָרִים כָּאֵלוּ וְכוּ' וְכוּ', סִימָן שְׁאִינן לָךְ
אֶהְבָּה לְאֲנָשֵׁי שְׁלוֹמְנוּ, וּבִפְרָטִיּוֹת שְׁקִבְּלָתְ לְשׁוֹן-הָרַע עַל תִּלְמִידֵי
"הַיְכָל-הַקֹּדֶשׁ", וְאֲתָה גַם מְדַבֵּר עָלֵיהֶם, מִפְּנֵי כִּפּוּי מִצְרָעִים
וְנוֹאֲפִים, נוֹבְחִים כְּכֹלְכִים, וְלִכֵּן רָאֵה לְשׁוֹב עַל פָּגַם אֶהְבַת חֲבָרִים,
וְאֲזִי יִזְדַּכְּכוּ מֵעֲשִׂיָה, וְיִלָּךְ לָךְ אַחֲרֵת. כִּי הָעֵקֶר הוּא "אֶהְבָּה" לְאֶהֱבֵ
אֶת אֲנָשֵׁי שְׁלוֹמְנוּ. כָּל מְקַרֵּב אֶל רַבְּנוּ ז"ל הוּא יָקָר מְאֹד, וּבִפְרָטִיּוֹת
בְּעֵנֵי תְּפִלָּה וְהַתְּבוּדָה, כָּל מִי שְׁמַתְבוּדֵד בְּכָל יוֹם, הוּא תִּלְמִיד
רַבְּנוּ ז"ל, וְצָרִיכִים לְאֶהֱבֵ אוֹתוֹ בְּתִכְלִית אֶהְבָּה, וּבִפְרָט בְּעֵתֵים
הַלְלוּ, שִׁישׁ עֲדִין הַתְּנַגְּדוֹת עַל כְּלָלִיּוֹת אֲנָשֵׁי שְׁלוֹמְנוּ, בְּוֹדָאֵי מֵהִישָׁר

שכח אָשֶׁר ו' תשט בַּנְחֵל

לְכֹל הַפְּחוֹת בַּפְּנִים לְאַחַד אֶת אֲנָשֵׁי שְׁלוֹמְנוּ וְלֵאמֹר אֶחָד אֶת הַשְּׂנִי, כְּדִי שְׂיִהְיֶה אֲוִיר הַנַּח וְהַזָּד. וּמָה רוֹאִים? שֶׁהַסֵּמ"ךְ-מ"ם אוֹרֵב מְאֹד לַעֲשׂוֹת פְּרוּדִים בֵּין אֲנָשֵׁי שְׁלוֹמְנוּ, וַיֵּשׁ שְׂנֵקְרָאִים 'חֲשׂוּבִים', אֲבָל יֵשׁ לָהֶם יָד בַּמַּחְלָקֶת וְכוּ', וּמָה כָּבֵר שׁוֹה חֲשִׁיבוּתָם?! הֲלֹא הֵם שְׂלִיחֵי הַסֵּמ"ךְ-מ"ם, שְׂגוּרִים לְהַעֲלִים וּלְהַסְתִּיר אֶת אוֹר רַבְּנוּ ז"ל, הַמְּאִיר בְּכֹל הָעוֹלָם כְּלוּ, אֲבָל הַכֹּל תְּלוּי כְּפִי מֵדַת הָאֱהָבָה, שְׂאֶחָד יֵאָהֵב אֶת הַשְּׂנִי.

וְזֶה עֵקֶר גְּדוֹל מְאֹד בַּחֲסִידוֹת בְּרִסְלָב — נִקְדַּת הַחֶבֶר, לֵאמֹר אֶחָד אֶת הַשְּׂנִי, וְלֹא לְשׂוֹא אֶת הַזִּוּלָת, וְאִם נִזְכָּה לְתַקֵּן דְּבַר זֶה, נִקְבֵּל אוֹר הַצַּדִּיק, וְתִהְיֶה לָנוּ אֲהָבָה וְיִרְאָה אֲמִתִּיִּים.

מָה אָמַר לָךְ! רְאֵה לְזֶרֶק אֶת הַשְּׂנֵאָה וְהַקְּנָאָה שֵׁישׁ בְּלִבְךָ עַל הַזִּוּלָת. לְמָה לָךְ כָּל זֶה?! רְאֵה לְמָה זֶה הִבִּיא אוֹתְךָ, עַד שֶׁתִּחַשֵּׁב מַחֲשָׁבוֹת כְּאֵלוֹ וְכוּ'. שְׂמַע בְּקוֹלִי, וְתִתְחִיל לְדוֹן אֶת כָּלֶם לְכַף זְכוּת, הִינּוּ אֶת כָּל אֲנָשֵׁי שְׁלוֹמְנוּ, וּבַפְּרֻטִּיּוֹת אֶת מַבְחָרֵי תַלְמִידֵי רַבְּנוּ ז"ל, שֶׁהֵם תַּלְמִידֵי "הֵיכַל-הַקֹּדֶשׁ", שְׂמוֹסְרִים נִפְשָׁם לְגִלוֹת וּלְפָרְסָם אֶת רַבְּנוּ ז"ל בְּעוֹלָם בְּלִי פֶחַד וּבְלִי חֲלִישׁוֹת הַדַּעַת, אֲלֹא בְּעִזּוֹת וּבְעֵקֶשׁנוֹת דְּקָדְשָׁה.

בְּעִיר טִירְהוּוִיצָא הָיוּ אֲנָשֵׁי שְׁלוֹמְנוּ מְאֹד מְאֹד מְאֻחָדִים יַחַד, וְהָיוּ עוֹבְדֵי הַשֵּׁם נִפְלְאִים מְאֹד, וְהָיָה ר' נַחְמָן טוּלְטְשִׁינְעֵר ז"ל (תַּלְמִידוֹ שֶׁל מוֹהֲרַנ"ת ז"ל), רָגִיל לֵאמֹר: אִם אֲנִי רוֹצֵה לְהִתְחַמֵּם בְּעִבּוֹדַת הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ, אֲנִי נוֹסֵעַ לְעִיר טִירְהוּוִיצָא; כָּל-כָּפֹךְ הָיוּ עוֹבְדִים בְּהִתְלַהֲבוֹת, וְהָיוּ מְרַבִּים בְּצַדִּיקוֹת, כָּל עֲנֵי שְׂבָא, נָתַנוּ לוֹ בְּעֵינַי טוֹבָה, מְלֵא חֲפְנִים כֶּסֶף, בְּלִי לְסַפֵּר כָּלֶל, וּלְבַסּוֹף נַעֲשֶׂה בִּינֵיהֶם מַחְלָקֶת וּפְרוּדִים, עַד שֶׁכָּל הַחֲבוּרָה נִתְפָּרְדָה, וְלֹא נִשְׁאַר מֵהֶם כְּלוּם, מִכָּל זֶה לְמִדִּים מַעֲלַת אַחֲדוּת וְאֲהָבָה, שְׂאֶחָד אוֹהֵב אֶת הַשְּׂנִי בֵּין אֲנָשֵׁי שְׁלוֹמְנוּ. וְרַבְּנוּ ז"ל אָמַר (תַּיִי-מוֹהֲר"ן, סִימָן רצב): הָעוֹלָם רְאוּי שְׂיִתְמָהוּ עַל גְּדֹל הָאֲהָבָה שֶׁתִּהְיֶה בִּינֵיכֶם. וְלָכֵן בֵּין אֲנָשֵׁי שְׁלוֹמְנוּ צָרִיכִים לְהַשְׁתַּדֵּל שֶׁתִּהְיֶה רַק אֲהָבָה, וּמָה אָנוּ רוֹאִים? לְבַסּוֹף שֶׁטִּנָּא נִצַּח, שְׂאֶחָד שׁוֹנֵא אֶת הַשְּׂנִי, עַד שֶׁלֹּא מְדַבֵּר עִמוֹ מִחֲמַת שְׂנָאָה,

אָשׁר ו' תשי בנחל שכט

אָשׁר עוֹבֵר בְּכָל רִגַע עַל לְאוּ שֶׁל "לֹא תִשָּׂא אֶת אַחִיךָ בְּלִבְכֶךָ", אָדָם יְכוֹל לָקוּם בְּחִצּוֹת, לְהִתְבּוֹדֵד, לְלַמֵּד, לְעֲשׂוֹת עֲבוֹדוֹת קְשׁוֹת בְּעֲבוּדַת הַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ, אָבֵל שׁוֹנֵא אֶת הַזּוּלַת עַל לֹא דָבָר, רַק עַל שְׂמוּעוֹת רְחוּקוֹת וְכוּ', עַל שְׂזָה אָמַר וְכוּ', וְזֶה הָעֵיד וְכוּ', אָזִי לְמַעַלָּה בְּשָׂמִים צוֹחֲקִים מִכָּל הָעֲבוֹדוֹת הַקְּשׁוֹת שְׁלוֹ, וְהַקְּדוּשָׁ-בְרוּךְ-הוּא אוֹמֵר לוֹ: "אִיךָ אֶקְבֵּל אֶת הָעֲבוֹדוֹת שְׁלֶךָ, בְּשַׁעַה שְׂאִתָּה שׁוֹנֵא אֶת הַזּוּלַת, וְעוֹבֵר עַל 'לֹא תִשָּׂא אֶת אַחִיךָ בְּלִבְכֶךָ'". וְלִכֵּן אֲשָׁרִי מִי שְׂמַכְנִים בְּדַעְתּוֹ אֶת אֲמַתּוֹ מְצִיאֹתוֹ יִתְבָּרֵךְ, אָשׁר אֵין לְמַעַלָּה מִזֶּה, כִּי זֶה הַמְּתַקֵּת הַדִּינִים מִכָּל הַבְּלִבּוּלִים וְהַעֲלִילוֹת שְׁוֹא. הַדּוֹרֵשׁ שְׁלוֹמָךְ בְּאַהֲבָה רַבָּה...

ו' תשי.

בְּעִזְרַת הַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ, אוֹר לְיוֹם רַבִּיעִי לְסֵדֵר בְּהַר ה'תשמ"ה.

שְׁלוֹם וּבְרָכָה אֶל הָאֲבֵרֵךְ הַיָּקָר לִי מֵאֵד ... גֵּרוֹ יֵאִיר.

לְנִכּוֹן קַבְלָתִי אֶת מַכְתְּבֶךָ.

רְאֵה לֹא לְהִטְעוֹת עֲצָמָךְ, אֶלֶּא תַעֲשֶׂה לְעֲצָמָךְ סֵדֵר מְסֻדָּר בְּכָל יוֹם וְיוֹם, כִּי מִי שֵׁיִשׁ לוֹ סֵדֵר בְּחַיִּים, וְהוּא מְסֻדָּר עִם עֲצָמוֹ, עַל-יְדֵי-זֶה הַכֹּל הוֹלֵךְ כְּבָר כְּסֻדָּר, אִי אֶפְשָׁר לוֹמַר שֶׁלֹּא יִחְסְרוּ לוֹ בְּלִבּוּלִים, כִּי הַסֵּמ"ך-מ"ם מְבַלְבֵּל אֶת הָאָדָם בְּכָל יוֹם בְּכָל מִינֵי בְּלִבּוּלִים, כִּי בְּכָל יוֹם וְיוֹם מִתְגַּלֶּה הָאוֹר הַגָּנוּז, כַּמּוּבָא בְּדַבְּרֵי רַבְּנּוֹ ז"ל (לְקוּטִי-מוֹהַר"ן, חֵלֶק א', סִימָן פד), אִךְ יֵשׁ גַּם קַדְּשִׁים וְעַקְרָבִים, שֶׁהֵם הַמְּחַשְׁבוֹת זְרוֹת וְהַהֲרָהוּרִים רְעִים, שְׂמַבְלְבֵּלִים אֶת הָאָדָם, שֶׁלֹּא יִשָּׁיג אֶת הַטּוֹב הַגָּנוּז שְׂבִיזָה הַיּוֹם. וְעַל זֶה צְרִיכִים רַחֲמִים מְרַבִּים, שֶׁלֹּא יִטְעֶה אֶת עֲצָמוֹ לְחֹשֵׁב כְּאֵלוֹ הַיּוֹם הַזֶּה אֵינוֹ יוֹם. וְכִבָּר גָּלָה לָנוּ רַבְּנּוֹ ז"ל (לְקוּטִי-מוֹהַר"ן, חֵלֶק א', סִימָן ערב), אָשׁר כָּל יוֹם וְיוֹם הוּא יוֹם, וְאִם רוֹצִים לְעֲשׂוֹת אֶת רְצוֹנוֹ יִתְבָּרֵךְ, הָעֵקֶר לִידַע שְׂאֵין לוֹ רַק הַיּוֹם הַזֶּה, שְׂזָה (תְּהִלִּים צה): "הַיּוֹם אִם בְּקִלּוֹ תִשְׁמְעוּ", אִם

של אשר ו' תשי בנחל

אתה רוצה לשמע בקולו יתברך, תדע שהעקר הוא היום הזה. ובאפן כזה תזכה לקנות הרבה טוב אמתי ונצחי.

מה אמר לך! החיים מלאים בלבולים ונסיונות, והנסיון הכי קשה, שדוחפים מיום ליום, העקר לא היום. ומוהרנ"ת ז"ל מרבה לדבר מזה בספר "לקוטי הלכות" (פקדון הלכה ד'), שזה סוד ספירת הימים קדם קבלת התורה, שאי אפשר לקבל את התורה אם לא סופרים כל יום, לידע שכל יום הוא ספור, והיום הזה כבר לא יהיה לך אף פעם, כי כל יום כיון שעובר, כבר לא יחזור לו לעולם, כי בכל יום ובכל שעה אדם מת ונפטר, וחבל שיהיו לאדם ימים מתים. ולכן צריכים למלא את כל יום עם טוב אמתי ונצחי, תורה ותפלה וקיום מצוותיו יתברך, ואפלו כשמדברים, שיהיה התחזקות, ואז גם לו יהיה חזוק, כמו שגלה לנו רבנו ז"ל (לקוטי מוהר"ן, חלק א', סימן קפד): כשיש אור ישר, יש גם אור חזר; הרבה פעמים יש לאדם דבורים טובים, אבל הדבורים נשארים אצלו, וכזה שמוציאם מפיו, על-די-זה יחזרו גם אליו. ולכן בזה שתדבר עם הזולת התחזקות, בו ברגע יש לך התחזקות. וכן אמר רבנו ז"ל (לקוטי מוהר"ן, חלק א', סימן קו): עצה לבוא לגדלות המחין — לחזק אחרים. ולכן ראה להיות מסדר כל יום, ואז תראה איך שהכל ילך לך כבר אחרת לגמרי.

ובענין ששאלת ממני איזו דרך, תאמין לי, שזה קשה וכבד מאוד, כי הכל כפי האדם, יש אחד שאינו יכול ללמד הרבה — הן מצד הטְרדות וכן מרב הקטנות והבלבולים שלו, ויש אחד שיש לו הרבה זמן, ויושב כל היום בכולל, ומה גם ששם הוא משעבד ללמודים שבכולל, ולא שיף לתן הנהגות, עם כל זאת אתן לך רק קצת רמזים, ותראה, שאם רוצים יכולים להתמיד בכל יום הרבה, ויכולים במשך כמה וכמה שנים לסיים את כל התורה כלה בלי שום גזמה, ולהתחיל עוד פעם.

כשאתה קם בבקר (תשתדל ללכת לישן מקדם, אזי תוכל לקום מקדם, בבחינת: "ויהי ערב ויהי בקר", איזה ערב שיש לו, כזה

אֲשֶׁר ו' תשי בַּנְחַל שלא

בְּקֶרֶשׁ יֵשׁ לוֹ, הוֹלְכִים לִישׁוֹן מְקַדְּמִים, יְכוּלִים לָקוּם מְקַדְּמִים וְלִהְתַּפְּלֵל (וְתִקְיִן), תֹּאמַר בְּרֻכּוֹת הַתּוֹרָה, וְתִלְמַד פֶּרֶק מִשְׁנֵיּוֹת מִמִּסְכַּת אַבּוֹת (יֵשׁ שְׁשֵׁה פֶּרָקִים, תִּלְמַד בְּכָל יוֹם פֶּרֶק, וְתִתְבוּגֵן בְּכָל יוֹם בַּפֶּרֶק שֶׁלְמַדְתָּ בּוֹ, וְתוֹצִיא לְעֶצְמְךָ עֲצוֹת וְהִתְחַזְּקוֹת עַל כָּל הַיּוֹם, כִּי הֲלֹא צְרִיכִים לְלַמַּד סִפְרֵי מוֹסֵר, וְזֶה יִהְיֶה סִפְרֵי מוֹסֵר שְׁלֹךְ), וְאַחֲרֵי־כֵן תִּלְמַד שְׁעוֹר בְּגִמְרָא, אֲפִלוּ בְּגִרְסָא, שְׂזָה שׁוֹרֵף אֶת הַקְּלָפוֹת מֵהָאֲדָם, וְאַחֲרֵי־כֵן תִּגְרַס קֶצֶת זֶהָר, הַכֹּל כְּפִי הַזְּמַן, בֵּן תִּגְרַס גְּמָרָא וְזֶהָר, וְתִתְבוּדַד עִמּוֹ יִתְבַּרֵךְ, וְלֵךְ לְהִתְפַּלֵּל תְּפִלַּת שְׁחִרְיָת, וְאַחֲרֵי הַתְּפִלָּה תֹּאמַר אֶת הַתְּקוּנָה הַכְּלָלִי, וְתִלְמַד חֲמֵשׁ וְרִשׁוֹ"י עִם הַתְּרַגּוּם מִפְּרֻשַׁת הַשְּׁבוּעַ, וְאִם אֲפֹשֶׁר לְעֵינַי בְּכָל יוֹם קָטַע בְּרַמְבַּ"ן הַקְּדוֹשׁ וְקָטַע בְּאוֹר הַחַיִּים הַקְּדוֹשׁ — אֵינִי לְמַעַלָּה מִזֶּה, וּבְאִפְסָן הַזֶּה בְּמִשְׁךָ כְּמָה שְׁנַיִם תּוֹכָה לְסִיִּם אֶת שְׁנֵי הַסְּפָרִים הַקְּדוֹשִׁים הַלְלוּ שְׁנֹאמְרוּ בְּרוּח־הַקְּדוֹשׁ, וְרָזִי וְסִתְרֵי תּוֹרָה גְּנוּזִים בְּהֵם, וּמִסְגָּלִים לִירֵאת שָׁמַיִם שְׁלֵמָה, וְהַשְׂגָּה גְּדוּלָּה בְּגִדְלוֹת הַמַּחִינִן. וְאַחֲרֵי־כֵן תִּלְמַד שְׁעוֹר בְּשִׁלְחַן עֲרוּף אֲרַח חַיִּים, עִם מִשְׁנֵה בְּרוּרָה, בְּכָל יוֹם כְּמָה הַלְכוֹת, וְכָל זֶה תַּעֲשֶׂה עוֹד עִם תְּפִלַּיִן דְּרַבֵּנוּ תָם עֲלֶיךָ, וְהַהֲרַגְל בְּזֶה נַעֲשֶׂה טַבַּע שְׁנֵי, וְלֹא יִקַּח הַרְבֵּה זְמַן, עַד שֶׁתִּהְיֶה אֲצִלְךָ קְבִיעוֹת חֻזְקָה, וְאַחֲרֵי־כֵן תִּכְףּ-וּמִיד תֹּאכַל פֶּת שְׁחִרְיָת, שְׂזָה יִמְנַע מִמֶּךָ הַרְבֵּה חֲלָאִים רָעִים, כְּמֵאמָרָם ו"ל (בְּבֹא קָמָא צַב:), שְׁפַת שְׁחִרְיָת מוֹנַעַת הַרְבֵּה מִחֲלוֹת וְחֲלָאִים רָעִים, כִּי צְרִיכִים לְשִׁמּוֹר מְאֹד עַל בְּרִיאוֹת הַגּוּף, וְתִבְרַךְ בְּרַכְת־הַמְּזוֹן מִתּוֹךְ הַסְּדוּר לְאֵט מְלָה בְּמְלָה בְּשִׁמְחָה עֲצוּמָה, וְתִדְבֵּר הַרְבֵּה לְהַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא — אִם תּוּכַל לְלַכֵּת לְחַדְרֵי מִיַּחַד — מַה טוֹב וּמַה נָּעִים, וְאִם לֹא — בְּאִיזָה מְקוֹם שָׂרַק תְּבוֹא תִתְבוּדַד לְהַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, כִּי כָּל דְּבוּר וְדְבוּר שְׁמִדְבָרִים אֵלָיו יִתְבַּרֵךְ, מוֹרִיד עֲלָיו אוֹר וְזִיו וְחַיּוֹת וְדְבָקוֹת אֲמִתִּית וְנִצְחִית, וְאִם אֲתָה בְּעַל יַעֲסֵק — תִּקַּח עִמָּךְ מִדְּרָשׁ רַבָּה וְתִנְחַוּמָא, עֵינַי יַעֲקֹב וּמִשְׁנֵיּוֹת, וְתִלְמַד בְּעֵסֶק כְּסִדְרָן וְאִם אֲתָה לוֹמַד בְּכוּלֵּל תִּלְמַד לְפָנַי הַצְּהָרִים שְׁעוֹר בְּטוֹר וְשִׁלְחַן עֲרוּף כְּסִדְרָן דִּיקָא, עִם הַבֵּית יוֹסֵף וְהַבֵּ"ח וְעִם הַטּוֹרֵי זֶהָב וְהַמַּגָּן אֲבָרְהָם, וְכֵן לְלַמַּד דָּף גְּמָרָא עִם מְפָרְשִׁים, וְתִרְגִּישׁ חַיּוֹת נִפְלְאָה, וְתִתְפַּלֵּל מִנְחָה מְקַדְּמִים וְתַנּוּחַ קֶצֶת, וְאַחֲרֵי־כֵן תִּמְשִׁיךְ לְלַמַּד עַד עֲרֻבִית, וְתֹאכַל פֶּת עֲרֻבִית, וְאַחֲרֵי־כֵן

שלב אָשׁר ו' תשי בנחל

תעשה לעצמך שעור פשוט בגמרא: בבלי, ירושלמי ותוספתא אפלו קצת, ובמשך כמה שנים תזכה לסימס, וכך תבנה לעצמך בי'ת נצחי, וחבל על כל יום שאינך עושה זאת, ואם תהיה ער עד חצות, תאמר אז סדר תקון חצות, שאז ממתיקים את כל הדינים.

נא ונא קנה לעצמך מדת הסבלנות, ואל תקפיד על אשתך וכו', אפלו שמצערך אותך וכו', אל תענה בהשפלות וכו', אלא תהיה עלוב בביתך, ואז תראה שלא יקח הרבה זמן ותתהפך לטובה, כי הסבלנות בבית זה חיות ודבקות אמיתית ומביאה פרנסה, כי כל הפרנסה היא רק בזכות האשה, כמאמרם ו"ל (בבא מציעא ט). אוקירו לנשיכו כי היכי דתתערתו, וכן אמר רבנו ו"ל (לקוטי-מוהר"ן, חלק א', סימן ט), שהפסך בא לאדם רק בזכות האשה.

הדורש שלומך באהבה רבה מאד...

תם ונשלם, שבח לאל בורא עולם!

ברוך רחמנא, שזכנו לסיים את כל החבור הנפלא הזה, והוא כרך ל"ט, יזכנו השם יתברך לסדר עכשו לרפוס את כרך מ' להגדיל תורה ולהאדירה.

אנא ה' הושיעה נא, אנא ה' הצליחה נא.

תִּכְנֵן הָעֲנִינִים

חֵלֶק לַט

- ג פֶּתַח דְּבָר
- ה הַקְדָּמָה
- יא ו' תצא
יְדַבֵּר מִנְפְּלָאוֹת הַתַּפְּשֻׁטוֹת הַקּוֹנִטְרָס "מְצִיאַת הַזּוּיג", וּמַעֲנִין שֶׁבְּדָבָר רַבְּנוֹ ו"ל רוֹאִים רַק אֶת הַפְּסִיעָה הַרְאֵשׁוֹנָה וְלֹא יוֹתֵר וְכוּ'.
- יב ו' תצב
יִפְּלִיג בְּמַעֲלַת הַתְּקָרְבוֹתָנוֹ לְרַבְּנוֹ ו"ל וְהַפְּצַת הַקּוֹנִטְרָסִים וְהַמְּכַתְּבִים, וַיִּבְאֵר עֲנִין הַמוּבָא בְּהַלְכוֹת חֶמֶץ עַל-פִּי פְּנִימִיּוֹת עֲבוֹדַת הָאָדָם, וַיַּחֲזֹק מְאֹד עַל בְּטוּל הַשְּׁנֵאָה בְּלֵב עַל אִישׁ יְהוּדִי.
- יג ו' תצג
יְדַבֵּר נִפְלְאוֹת מֵאַהֲבַת הַתּוֹרָה וְהַרְוֵף אַחֲרֶיהָ בְּכַוִּינַת רַעְבוֹן, וּמַחֲדוּשֵׁי וְלִקּוּטֵי תּוֹרָה, וְגִדְל מַעֲלַת הָעֲנִין, וַיִּשְׁמַח אֶת עַצְמוֹ שֶׁזָּכָה לְתַלְמִיד שְׂאוּחָז בְּזֶה.
- יד ו' תצד
יְדַבֵּר בְּעֲנִין גּוֹרְלוֹת שֵׁל שְׁמוֹת, וַתַּפְּלָה מְשֻׁנָּה הַטָּבַע, רַק צָרִיף אֲמוּנָה בְּזֶה וּבְכַחוֹת שֵׁל עַצְמוֹ, אֲבָל הַזּוּיג הַנִּכְרָז בְּשָׂמִים אֵין לְשֵׁנוֹת, רַק אֶת טָבַע הַזּוּיג וְעֲנִינוֹ.
- טז ו' תצה
יַחֲזֹק מְאֹד לַעֲשׂוֹת הַתְּחִלָּה חֲדָשָׁה, וַיִּגְלֶה מַעֲלַת הַדְּבוּר בֵּינוֹ לְבֵין קוֹנוֹ.
- טז ו' תצו
יְדַבֵּר מֵהַשְּׂמִיחָה שֵׁל הַזּוּכָה לְהִיּוֹת עַל צִיּוֹן רַבְּנוֹ ו"ל, וְזִכּוֹת הַדְּבוּר אֱלִיו ?תִּבְרָף.
- יז ו' תצז
יִפְּלִיג בְּמַעֲלַת הַקּוֹנִטְרָסִים הַחֲדָשִׁים, וּבְזִכּוֹת הַהֲרַגְל לְהַרְבוֹת בְּדְבוּרִים אֱלִיו ?תִּבְרָף, וּמִנְסִיוֹנוֹת זֶה הָעוֹלָם.

תִּכּוֹן הַעֲנִינִים

ב

ו' תצח יח
יְדַבֵּר מֵעֵינַי בְּשִׂיחוֹת רַבְּנוּ ז"ל, וְח"י פְּרָקִים מִשְׁנֵיחוֹת, וְקָצוֹר שֶׁלַחַן עָרוּף,
וּבְקוּנְטְרָסִים הַחֲדָשִׁים שֶׁיֵּצְאוּ לְאוֹר אֵז.

ו' תצט יט
יְדַבֵּר נִפְלְאוֹת מִמַּעַלְת הַעוֹסֵק בְּהַפְצַת מַעֲיָנוֹת הַחֲכָמָה, וְיַחֲזִק לְעֵסֶק בְּזֶה
וּבְשִׁעוּרִים כְּסֻדְרָן, וְיֵאֱמָץ עַל מִצִּיאת הַזּוּג.

ו' תק כ
יַחֲזִק בַּת יִשְׂרָאֵל שֶׁהִדְרָדְרָה, וַיִּבְהִיר, שֶׁבִּכְחַת רַבְּנוּ ז"ל יֵשׁ תְּקוּן לְבַעַל
הָעֵבֶרָה הַכִּי גָדוֹל, וְיַעֲזֹר לְעֵינַי בְּקוּנְטְרָסִים הַחֲדָשִׁים, וְלִבְרַח מִפְּאֵר
שַׁחַת תְּכַף-וַיִּמְד, וְלִהְרַבּוֹת בְּוִדּוּי דְּבָרִים.

ו' תקא כא
יְדַבֵּר מִגְּדֵלֶת רַבְּנוּ ז"ל, וּמִמַּעַלְת קְרוֹב רְחוּקִים, וּמִסוּד הַתְּעוֹרְרוֹת
וְהַתְּחַזְּקוֹת.

ו' תקב כב
יַעֲזֹר וְיַחֲזִק לְבְּרַח תְּמִיד בַּק אֵלָיו יִתְבָּרַךְ.

ו' תקג כג
יְדַבֵּר מִשְׁדּוּכִים, שֶׁצָּרִיף לְהַתְּחַתֵּן בַּק כְּדֵי לְהוֹלִיד בְּנִים וּלְהַנְצִל מִן
הַחֲטָא, וְלֹא לְשֵׁם פְּנִיּוֹת אַחֲרוֹת.

ו' תקד כד
יִפְּלִיג בְּמַעַלְת קְרוֹב רְחוּקִים, וְהִרְגִּיל לְדַבֵּר אֵלָיו יִתְבָּרַךְ, וְיַחֲוֹד שְׁמוֹתָיו
יִתְבָּרַךְ, וְשִׁשָּׁה סֻדְרֵי מִשְׁנֵיחוֹת, וְיַחֲזִק שְׁלֹא לְצִאת מִהֵיכַל-הַמֶּלֶךְ, "הֵיכַל-
הַקֹּדֶשׁ".

ו' תקה כה
יְדַבֵּר מִבְּרַכַּת הַצַּדִּיק, וְשִׁשָּׁה יִתְבָּרַךְ עוֹשֶׂה מֵה שְׁטוֹב לְאָדָם בְּאֵמֶת,
וְיַתֵּן עֲצוֹת לְהַרְיוֹן קַל.

ו' תקו כו
יַחֲזִק בְּעֵלֶת תְּשׁוּבָה בְּעֲנִינֵיהַ הַפְּרָטִיִּים וּבְדִרְכָּהּ הַחֲדָשָׁה בְּנִתִּיב הַיְהוּדוּת,
וְיַעֲזֹרָה עַל שְׁמִירַת שְׁבַת כְּרֵאוּי וְעַל כְּבוֹד אָב וְאִם כְּדֵינַי.

ו' תקז כז
יְדַבֵּר מִמַּעַלְת לַמּוֹד "לְקוּטֵי-מוֹהַר"ן, וְלִמָּה זֹכָה הַמַּתְמִיד בּוֹ, וּבִפְרָט
כְּשֶׁמְצַרְפִּים לָזֶה הַחֲדוּשִׁים בְּ"לְקוּטֵי-הַלְכוֹת" וְהַתְּפִלוֹת הַפְּרָטִיּוֹת

תִּכְן הָעֲנִינִים

ג

שְׂמַחְבָּרִים עַל זֶה, וַיְדַבֵּר מִסּוּד הַתְּשׁוּבָה שֶׁל שַׁבָּת, וַיַּעֲוֹרֵר עַל שְׂעוּרֵי קַבּוּעִים וְהַדְּבֹר אֵלָיו יִתְבָּרֵךְ.

ו' תקח כח

יַעֲוֹרֵר שְׁלֹא לִבְטֹל בְּפִזְיוֹת דְּבָרֵי אֵיזָה גָּאוֹן, וּבִפְרָט כְּשֶׁעֲדִין יֵשׁ עוֹד מֵה לְלַמֵּד, וְאַפְלוּ בְּהִתְרַעְוֵנָה, וְיִזְכִּיר עֲנָן הַמּוֹכֵב בְּמִנְהַגֵי הַחַת"ם סוֹפֵר בְּכַרְפֵּת-הַמְּזוֹן בְּסַעֲדָה שְׁלִישִׁית, וְאַמִּירַת 'לְחִיִּים', וַיִּסְפֹּר מַעֲשֵׂה שְׁהִיָּה עִם הַחֹלֶק עַל מוֹהַרְנ"ת ז"ל, וְכֵן מְצוּי בְּדוֹרוֹתֵינוּ, שְׂאִישׁ מִפְּקֶקֶק נַחֲשָׁב לְגִדּוּל וְכו'.

ו' תקט ל

יִחְזַק מְאֹד עַל שְׂמִירָה מֵהַרְהוּרֵי עֲבָרָה, וּבִפְרָטֵי מִי שֶׁעוֹסֵק בְּשָׁלוֹם-בַּיִת צְרִיף לְהִשְׁמַר בְּזֶה בְּיוֹתֵר.

ו' תקי לא

יִבְהִיר שְׂאִסוּר לִבְטַח בְּאֶדָם, וַיִּגְלֶה שְׂכָרוֹנוֹ מִמָּה שֶׁעוֹבֵר עָלָיו מְרַשְׁעִים, אֶף אִסוּר לְהַתְּגַרּוֹת בָּהֶם, וְלִבְסוּף יִקְבְּלוּ עָנְשָׁם מְשָׁלֵם.

ו' תקיא לב

יְדַבֵּר מִמְּצוֹת הַשְּׂמִיחָה, וּמַעֲלַת לַמּוֹד מְשֻׁנוֹת.

ו' תקיב לב

יְדַבֵּר מִשְׂמִחַתְנוּ, שְׂאֵנו אֹחֲזִים מִסְּפָרֵי רַבְּנוּ ז"ל, וְלֹא כְּשׁוֹטִים הָאֲוִילִים וְכו', וַיִּגְלֶה, שְׂאִסוּר לְהִסְתַּכֵּל עַל שׁוֹם בְּרִיָּה בְּעוֹלָם, וְלִהְיֶנָּה בְּתַמִּימוֹת, בְּלִי לְפָרְסָם עֲבוֹדָתוֹ לְאֶף אֶחָד, וַיְדַבֵּר מִהַצְּלַחַת גְּדוּלֵי אֲנָשֵׁי שְׁלוֹמֵנו אֶף בֵּין אֲנָשֵׁי הָעוֹלָם, לֹא-כֵן אֱלוֹ שְׂחָגְרוּ מִתְּנִים לְהַפִּיץ אֹר רַבְּנוּ ז"ל, עֲבָרָה עֲלֵיהֶם מִחֻלָּת.

ו' תקיג לד

יִבְהִיר, שְׂאֵין לְפַחַד מִבְּשָׂר וְדָם, וַיֵּאמֶץ מְאֹד עַל הַשְּׂגָחָה פְּרָטִית.

ו' תקיד לה

יִחְזַק מְאֹד עַל נְקֻדַּת הַשִּׂיחָה בֵּינוּ לְבֵין קוֹנוֹ, וַיִּרְאֶה גְּדֹל הַגְּחוּף שֶׁל הַמִּתְנַגֵּד לָזֶה, חֵס וְשָׁלוֹם, וְכֵן יִגְלֶה דְּרַגַּת אֱלוֹ שְׁנֵתֵהֶפְכוּ לוֹ לְרוֹדְפִים, וְהוּא יוֹדֵעַ אֵת מַעֲשֵׂיהֶם הַרְעִים.

ו' תקטו לז

יְדַבֵּר מִסּוּבְּלֵי חֻלָּאִים מִפְּאֵת חֶסְרוֹן אֲמוּנָה, וְהַזִּכָּה לְהַתְּחַזֵּק בְּאֲמוּנָה אֵינוֹ נַעֲשֵׂה עֲצָבָנִי לְעוֹלָם.

- ו' תקטז לח
 יגלה מעלת מדת השמחה, וכל מי ששמח — מצליח, ויושב בפנה שקטה, ומדבק את עצמו בחי החיים.
- ו' תקיז לט
 ידבר מגנות תאות ממון, ומחובת ברסלבר חסיד — לרקד ולשמח בהתקרבותו.
- ו' תקיח לט
 יזהיר לילך בדרך נכונה עם הילדים, וידבר מתשובת האב המשפיעה על הילדים.
- ו' תקיט מ
 יאריך בדבורים נוראים ונפלאים המשיבים את הנפש מאפסיות העולם, ויגלה נוראות איה יכול אדם לאחזו במדת ההתמזקות, ולחיות בזה העולם חיים ערבים ומתקים בהארת נעם הדבקות בו יתברך.
- ו' תקכ מג
 יזהיר על סגלה להצלחה — להיות בשמחה, ולא להמשיך את עצמו אל הצער.
- ו' תקכא מד
 ידבר מהלחץ זה הדחק, ומענין אמונה וסבלנות, שהיא הגבורה האמתית.
- ו' תקכב מה
 יזהיר על קדשת העינים, ולהשמר מהסמ"ך-מ"ם הרודף אחר האדם להכשילו בנאוף.
- ו' תקכג מו
 יזהיר להשמר מאינשי דלא מעלי.
- ו' תקכד מו
 ידבר נפלאות מהגלוי של רבנו ז"ל, שהוא גלוי אלקות ודבקות כל החושים בו יתברך, ויגלה מהות "בן תורה", שכל כלו נעשה בנה של התורה כבן ואביו, וכן ידבר מענין סדר-דרך-הלמוד של רבנו ז"ל ומעלתו.
- ו' תקכה מח
 יבאר הענין למצא אלקותו יתברך מכל דבר, ומענין עולם הזה ועולם

תִּכְן הָעֲנִינִים

ה

הָבֵא — שְׁנֵי הַשְּׁמוֹת, וַיִּגְלֶה נִפְלְאוֹת אֵיךְ מִיַּחְדִּים הַשְּׁמוֹת וְהַעוֹלָמוֹת יַחְדָּו לְבְרָא מַחֲזִין חֲדָשִׁים, וַיִּזְכֵּר דְּבַרֵי הָאֵר"י בְּעֵנֵן תְּקוּן הַגְּאוּהַ עַל-יְדֵי הַשְּׁמוֹת הַנִּלְ.

ו' תִּקְכוּ מֵט

יִבְהִיר הָעֵנֵן שֶׁפְּרִנְסָה וְלִמּוּד הַתּוֹרָה אֵינָם סוֹתְרִים כָּלֵל וְכָלֵל, כִּי הַרוֹצֶה לְלַמֵּד — יִלְמַד בְּכָל זְמַן פְּנוּי וּבְכָל מְקוֹם, וְזֶהוּ בֶּן תּוֹרָה וְלֹא זוּלָתוֹ.

ו' תִּקְכוּז נֵא

יְעוֹרֵר לְדוֹן אֵת כָּל אֶחָד לְכַף זְכוּת, כִּי כָל אֶחָד אוֹחֵז בְּנִקְדָּה אַחֶרֶת עַל דְּרָף הַכ"ח עֵתִים וְכוּ', וַיְעוֹרֵר עַל הַדְּבוּר אֵלָיו יִתְבַּרַךְ וְלִמּוּד הַמְדַרְשִׁים, וְכֵן כִּשְׁמַחֲזִיקִים אֶחָד צָרִיף לְעוֹרֵר אוֹתוֹ גַּם בְּחִזּוּק וְלֹא רַק בְּהַתְעוֹרְרוֹת.

ו' תִּקְכַח נֵב

יְדַבֵּר מִהַנִּקְדָּה שֶׁל 'טוֹב תִּלְמּוּד תּוֹרָה עִם דְּרָף אֶרֶץ', וְאִם אֵין קִמַח אֵין תּוֹרָה', וַיִּסְפֹּר מִדְּרָף אֲנָשֵׁי שְׁלוֹמְנוּ, שֶׁהָיוּ עוֹסְקִים בְּפְרִנְסָה שְׁלֹא הִיְתָה מְבַלְבֶּלֶת אוֹתָם מִדְּבָקוֹת ה', וַיִּחְזֹר עַל מַה שֶׁנִּדְבַּר בְּנִעִילַת הַחֵג הַקָּדוֹשׁ בְּעֵנֵן דְּבַרֵי מוֹהַרנ"ת ז"ל בְּבִאוּר 'כָּל הָאוֹמֵר "תִּהְיֶה לְדוֹד" בְּכָל יוֹם' וְכוּ'.

ו' תִּקְכֹּט נֵג

יַחֲיֶה אֵת הַנִּמְעָן בְּזֶה שְׂאוֹר רַבְּנוּ ז"ל בּוֹעֵר בְּקִרְבוֹ הַיֵּטֵב, וַיְדַבֵּר מִנּוֹרְאוֹת נִפְלְאוֹת אוֹר הַבְּהִיר שֶׁל רַבְּנוּ ז"ל, וְהִכַּח שֶׁל כָּל אֶחָד מֵאֲנָשֵׁי שְׁלוֹמְנוּ לְהָאִיר אוֹר זֶה, וַיִּחְזֹר עַל בְּטוּי מִהֶרֶב מִטְשֶׁהֲרִין, וְכֵן יְעוֹרֵר לְבַקֵּשׁ בְּכָל יוֹם יוֹם עַל בָּנִים טוֹבִים.

ו' תִּקְל נֵה

יְדַבֵּר מִנִּקְדוֹת נִפְלְאוֹת שֶׁל תּוֹרָה ו' לְעַבְדָּה וְלִמְעֻשָׂה, וַיִּגְלֶה חִזּוּקֵנוּ שְׂאָנוּ יוֹדְעִים מִרַבֵּי כְּזֶה, וַיִּחְזַק שְׁלֵכַל אֶחָד יִהְיֶה צְנוּר שֶׁל פְּרִנְסָה, וְעַל-יְדֵי-זֶה לֹא יִחְסֹר כְּלוּם, וַיַּעֲתִיק שִׂיחָה מִר' אַבְרָהָם בֵּר' נַחֲמָן ז"ל בְּעֵנֵן אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל עַל דְּרָף הַפְּתוּב: "וְדוֹר רַבִּיעִי יִשׁוּבוּ הִנֵּה".

ו' תִּקְלָא נֵו

יְדַבֵּר מִעֵנֵן שְׁלוֹם-בֵּית וּמִהִיחוּדִים הַנְּעֻשִׁים עַל-יְדֵי-זֶה, כִּי הָאִשָּׁה הִיא בְּסוּד הַשְּׂכִינָה, וַיִּגְלֶה לְנִמְעָן גְּדֵלַת נִשְׁמָתוֹ, אֲשֶׁר בָּהּ תְּלוּיוֹת עוֹד נִשְׁמוֹת, וַיְדַבֵּר מִעֵנֵן מִדַּת הַנִּקְיּוֹת וְסוּדָה.

ו' תִּקְלָב נֵז

יֵאָחַל בְּרִכּוֹת, וַיְדַבֵּר מִעֵנֵן מִשְׁפָּחָה שֶׁהִמְסִיוֹן מְנַצֵּל אֵת מְצוּקָתָה

להדיחה, וישבח מאד את המוסד הקדוש 'יד לאחים', ויעורר לשמור על הבריאות, ושתפלה משנה את הטבע.

ו' תקלג נט

יפליג בענין העולם הזה והעולם הבא, שהם כשתי נשים צרות זו לזו, ויגלה העצה איך להפך הכל לסוד עולם הבא, שאז הכל אחד, ויעורר לילך בדרך זו ובשמחה ובטחון בו יתברך.

ו' תקלד ס

ידבר מענין תכנית לאיזה ישוב על שם רבנו ז"ל, ויגלה כיצד עושים דבר כזה שלא על דרך פזיזות וכו', וכן העלמת המעשים מבני-אדם, ויעורר להדביק עצמו בו יתברך, וליחד יחודים קדושים.

ו' תקלה סא

יפליג במעלת חובת היום של הפצת ספרי רבנו ז"ל בכל שכבות העם בארץ ישראל, אשר המסיון עובד עליהם, ויתאר גחוף אלו מאנשי שלומנו המתנגדים לזה, כי כל ענינם לעשות כסף מדבר רבנו ז"ל.

ו' תקלו סב

ידבר ממעלת ההפצה, ויתקון הכללי, והתפללות בצבור, ולמוד הלכה, ושמחת האשה, ויאחל הולדה בנקל.

ו' תקלז סג

ידבר נפלאות ממעלת מדת ההתחזקות והכרחיותה בזה העולם, ויחזק מאד באמונה פשוטה בו יתברך, ויעורר לבדק את עצמו בכל פעם איך הוא אויז באמונה, ויראה כיצד עושים זאת בפעל מממש.

ו' תקלח סד

ידבר מענין "גם זה יעבר", ומקאב הקשיש של הנמנעת המבלה ימיו בבית-הכנסת, וישבח ענין זה, ויסיר תלונות האם ממנו, וידרבן כיצד לתת גם לה תעסוקה.

ו' תקלט סו

יחזק ויעורר בעל תשובה שגלה את האמת במקום שרחוקים מדת, וכיצד עליו להשתדל להאזיב את הדת על הסוכבים אותו — כשיתנהג כראוי בשמחה, בנחת ובנקיות, ועל-ידי-זה יוציא מהפח אל הפעל השליחות המיוחדת שלשמה הועיד בורא הנשמות אותו במקום כזה.

תִּכְן הָעֲנִינִים

ז

ו' תקמ סז

יביע שְׂמֵחָתוֹ הַעֲצוּמָה עַל גִּשְׁמָה חֲדָשָׁה הַמִּתְקַרְבֶּת אֶל יְרֵשֶׁת אַבֹּתֵינוּ — הַיְהוּדִית הַנֶּאֱמָנָה, וַיְגַלֶּה נִפְלְאוֹת מִשְׂמַחַת הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ בְּזֶה, וְאִיךְ שֶׁהַעֲרֹב־רַב טָמְאוּ אֶת נִשְׁמוֹת יִשְׂרָאֵל.

ו' תקמא סח

יְדַבֵּר נוֹרְאוֹת נִפְלְאוֹת מִמַּעַלְת הָאִישׁ הַזּוֹכֵה לְגִלוֹת אֱלֹקוֹתוֹ יִתְבָּרַךְ לְאַחֲרִים בְּתוֹכֵי הָעוֹלָם הַגִּשְׁמִי הָעֵב הַזֶּה, הַמְּלֵא הַסִּתְרוֹת וְכִסּוּיִים, וַיַּעֲזֹר מְאֹד לְעֶסֶק בְּזֶה הַרְבֵּה.

ו' תקמב סט

יַחְזֹק בֵּת יִשְׂרָאֵל צְעִירָה, וַיַּעֲזֹרָהּ מְאֹד לַיְלֵךְ בְּדֶרֶךְ הַתּוֹרָה, וְשֶׁעַל-יְדֵי אַמּוּנָה זֹכִים לְעֹבֵר עַל כָּל הַבְּעִיּוֹת הַמְּסַבְּכוֹת.

ו' תקמג ע

יְדַבֵּר נִפְלְאוֹת מִמַּעַלְת הָעוֹסֵק לְקַרֵּב רְחוּקִים אֵלָיו יִתְבָּרַךְ, וַיַּעֲזֹר מְאֹד עַל בְּרַכְת־הַמְּזוּן בְּכּוֹנֵנָה, וַיְגַלֶּה מַעַלְתָּהּ לְעַמַּת תְּפִלָּה, שֶׁהִיא גְבוּהָה הַיְמָנָה, כִּי עַל-יְדֵי בְּרַכָּה פּוֹתְחִים הַפֶּתַח שֶׁל הַבְּרִיכָה הַעֲלִיּוֹנָה.

ו' תקמד עא

יַחְזֹק בְּנִיעִימוֹת עַל דֶּרֶךְ "אֲנִי הַיּוֹם לְדִתִּיךְ", שֶׁעֲנִינּוֹ: לְעִשׂוֹת הַתְּחִלָּה חֲדָשָׁה לְגַמְרִי, וְלִשְׁכַּח אֶת כָּל הָעֲבֹר וְכוּ', וְלֹא לַחֲיוֹת עִם רְגִשׁוֹת אֲשֶׁם, וַיַּעֲזֹר לְהַתְּגַבֵּר עַל מִדַּת הַכַּעַס.

ו' תקמה עב

עֲצוֹת וְהַדְּרָכוֹת לְבֵת יִשְׂרָאֵל עַל שְׁלוֹם-בֵּית וְכוּ'.

ו' תקמו עד

יַעֲזֹר מְאֹד עַל הַדְּבוּר וְהַדְּבָקוֹת עִמּוֹ יִתְבָּרַךְ, וְעַל לְמוֹד מִשְׁנִיּוֹת, וְעַל כְּבוֹד אָב וָאִם, וַיְגַלֶּה שָׂרָק עַל-יְדֵי הַתְּקַרְבוֹת בְּאֵמַת לְרַבְּנוּ ו"ל אֲפֹשֶׁר לְקַיֵּם זֹאת בְּשִׁלְמוֹת.

ו' תקמז עה

יְדַבֵּר מִמַּעַלְת הַנְּגוּן דְּקִדְשָׁה, כְּשֶׁהַמְּלִים מְגִלוֹת אוֹר אֱלֹקוֹתוֹ יִתְבָּרַךְ, וַיִּמְתִּיק עֲנָן בְּסוּד נִפְלֵא עַל-פִּי מְאֻמָּרָם ו"ל, וַיַּחְזֹק עַל-פִּי זֶה מְאֹד.

ו' תקמח עז

יַעֲזֹר מְאֹד עַל לְמוֹד סְפָרֵי רַבְּנוּ ו"ל, וְעַל אֲמִירַת 'תְּקוּן הַכְּלָלִי', וַיִּסְפָּר

תְּכַן הַעֲוִינִים

מִהִנְהַגַּת ר' אַבְרָהָם בַּר נַחֲמָן ז"ל בְּעֵינֵי זֶה, וּמַעֲנִין לְמוֹד שְׁלַחַן עָרוֹף וְאָמוּנָה.

ו' תְּקַמַּט עח

יְחִזֵּק בְּחֹר צַעִיר, שְׂיָדִיו רַב לוֹ בְּעֶסֶק הַהֲדַפְסָה וְהַהֲפָצָה, וַיִּתְאַר לוֹ זְכוּתוֹ, וַיְדַבֵּר מַעֲנִין הַנְּסִיעָה לְצִיּוֹן רַבְּנוּ ז"ל, וּמַמְדַּת הַשְּׁלוֹם וּמַהוּתָהּ.

ו' תְּקַנ עט

יְגַלֶּה חֻבְתָּנוּ בְּהַפְצַת סִפְרֵי רַבְּנוּ ז"ל בְּעוֹלָם, וְהַדְּפַסַּת קוֹנְטְרָסִים בְּנוֹשְׂאִים שׁוֹנִים, וַיִּזְרַז עַל הַפְּצָתָם בְּכָל מְקוֹם אֲפֹשְׁרֵי.

ו' תְּקַנָּא פ

יְדַבֵּר מִחְבוּר קוֹנְטְרָסִים בְּעֵינֵי פְקִידַת עֲקָרוֹת, וּמַמְעַלַּת הַצְּדָקָה הַמוֹעֵלַת לְזֶה, וַיִּבְאֵר עֲנִין 'אֵין מִזֵּל לְיִשְׂרָאֵל', כְּפִי אֲשֶׁר נִתְבְּאֵר עַל-פִּי חֲסִידוֹת, וַיְדַבֵּר מִיְחֹד פְּנִימֵי וְחִיצוֹנֵי לְעִבְדָּהּ וּלְמַעֲשֶׂהּ.

ו' תְּקַנֵּב פב

יְעוֹרֵר הַנְּמָעֵן, שְׁמִקּוֹם מְגוּרָיו הוּא סְמוּךְ וְנִרְאָה לְשֵׁרִיד בֵּית מִקְדָּשָׁנוּ, לְדַאֵג עַל תְּקוּנָתוֹ וְלִקְוֹם בְּחִצּוֹת, וְלִילֵךְ לְשַׁעַר הַשָּׁמַיִם וְלִכְכּוֹת שָׁם עַל גְּלוּת הַשְּׂכִינָה, שְׁעַל-יְדֵי-זֶה וּבְצָרוּף הַתְּבוּדָרוֹת וְהַפְּצַת סִפְרֵי רַבְּנוּ ז"ל תְּהִיָּה הַגְּאֻלָּה, וַיְגַלֶּה לוֹ שֶׁהַכְּנָעָה הִיא מִדָּה טוֹבָה, אֲבָל לֹא לְפָנֵי רְשָׁעִים, וַיְדַבֵּר מִסִּפְרֵי מוֹסֵר שֶׁהַמְּלִיץ עֲלֵיהֶם רַבְּנוּ ז"ל.

ו' תְּקַנֵּג פג

יְדַבֵּר מַעֲנִין שְׂמֻחָה, וְלְמוֹד שְׁעוּרִים קְטַנִּים בַּתּוֹרָה הַקְּדוּשָׁה, וַלְדַבֵּר עִמּוֹ יְתַבְרֵךְ.

ו' תְּקַנֵּד פד

יְדַבֵּר מִתְּקוּנֵי רַבְּנוּ ז"ל, שְׁבִתוֹכֶם כְּלוּל הַתְּקוּן שֶׁל קְבֻלַּת הַבְּזִיוּנוֹת וַשְׂתִּיקָה עֲלֵיהֶם, וּמַעֲנִין: 'וְלוֹאֵי שִׂיתְפַּלֵּל אָדָם כָּל הַיּוֹם כְּלו', עַל-פִּי דֶרֶךְ רַבְּנוּ ז"ל, וַיְעוֹרֵר עַל כֵּן.

ו' תְּקַנֶּה פה

יְדַבֵּר נִפְלְאוֹת מִמָּה שֶׁנַּעֲשֶׂה בְּעוֹלָם בְּעַת שְׁמִגְלִים וּמִפְרָסְמִים אֵת הָאָמוּנָה הַקְּדוּשָׁה, וְעַל-יְדֵי-זֶה נִתְבַּטְּלַת תְּאֻוֹת גְּאוּף, וַיְגַלֶּה שְׂמֻחַתְנוּ בְּהַתְקַרְבוֹת לְרַבְּנוּ ז"ל, וּבְזְכוּת הַשְּׂמוּשׁ אוֹתוֹ, וַיִּזְהֵר הַנְּמָעֵן שֶׁהוּא בְּשֵׁנַת אֲבָלוֹת עַל אֲבִיו — לְהַתְפַּלֵּל בְּמִנְיָן, וְלוֹמַר קְדִישִׁים לְעֻלּוֹי נִשְׁמַת אֲבִיו, וְכֵן לְהַפִּיץ לְעֻלּוֹי נִשְׁמַתוֹ.

תִּכְוֵן הַעֲנִינִים

ט

ו' תקנו פו

יחזק בַּת יִשְׂרָאֵל בְּעֲנַן שְׁלוֹם-בַּיִת, וְלִידַע שֶׁהַכְּתָבַת הַיְחִידָה לְכָל דָּבָר
הִיא הַתְּבוּדוֹת, וְתַפְּלַת הַנָּשִׁים מִשְׁבַּחַת, וְהַעֲקָר לְהִיּוֹת בְּשִׁמְחָה.

ו' תקנו פז

יְדַבֵּר מִהַתְּקוּן הַנִּפְלָא שֶׁל רַבְּנֵי ז"ל — 'תְּקוּן הַכְּלָלִי', וַיְגַלֶּה מַעֲלַת
הַיְהוּדִי וְהַדְּבֹר אֵלָיו יִתְבָּרַךְ, וַיַּעֲזֵב בְּעֲנַן שְׁלוֹם-בַּיִת, וְהַעֲקָר לְמַצָּא אֶת
הַקְּדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא בְּמִקְוָמוֹ דִּיקָא, וַיַּעֲזֹר לְהַשְׁכִּים וּלְהַעֲרִיב לְבַיִת-
הַכְּנֶסֶת, וְלַמּוֹד שְׁעוֹר בְּעֵין יַעֲקֹב.

ו' תקנה פט

יְדַבֵּר מִהַקּוֹנְטְרַסִּים שֶׁמְחַזְקִים כְּנֶגֶד מִדַּת הַכַּעַס, וַיֵּאִיר אֹר הָאֲמוּנָה,
שְׁעַל-יְדֵי-זֶה זֹכִים לְחַיִּים נְעִימִים וְלִשְׁלוֹם-בַּיִת וְאֶהְבֶּה וְכו', וְכַעַס בָּא
עַל-יְדֵי פֶגַם הַבְּרִית, וְלִכֵּן צָרִיךְ לֹמַר 'תְּקוּן הַכְּלָלִי', וַיִּחַזַּק עַל כְּבוֹד
הָאִשָּׁה.

ו' תקנט צ

יְצַרֵף אַחוּל לִישׁוּעָה עִם מִשְׁלוֹחַ הַקּוֹנְטְרַס "מְצִיאַת-הַזְּוִיג".

ו' תקס צ

יַעֲזֹר עַל לַמּוֹד סְפָרֵי רַבְּנֵי ז"ל, וַיְגַלֶּה מַעֲלַת הַקּוֹנְטְרַסִּים הַחֲדָשִׁים.

ו' תקסא צא

יְדַבֵּר מִסְדֵּר-דְּרָךְ-הַלְמוּד, וַיִּתְיַחַס לָמָּה שֶׁהַנִּמְעַן שָׁלַח לוֹ צְטוּטִים מִסְפָּרֵי
קְדָמוֹנִים בְּעֲנַן הַנ"ל, וַיּוֹכִיחַ מִן הַמְּצִיאוֹת, שֶׁסְדֵּר-דְּרָךְ-הַלְמוּד מוֹעִיל
בְּיוֹתֵר, וַיְדַבֵּר מִעֲנַן לְקוּט מִסְפָּרִים בְּעֲנַנֵי הַלְכָּה וּמַדּוֹת, שֶׁצָּרִיךְ לְלַמְדָן
כְּמוֹ שְׁלוֹמְדִים כָּל סְגִיא בִשְׁ"ס.

ו' תקסב צב

יְגַלֶּה, שֶׁכְּפִי גִדְל הַבְּזִיוֹנוֹת שֶׁסּוֹבֵל בְּשִׁבִיל הַהַתְקַרְבוֹת, כִּן עוֹשֶׂה כָּלִים
נִפְלָאִים וְכו'.

ו' תקסג צג

יְדַבֵּר מִעֲנַן הַמַּתְנַגְדִּים לְרַבְּנֵי ז"ל, וַיַּעֲזֹר עַל סְדֵר-דְּרָךְ-הַלְמוּד, וְסוֹד
סְפִירַת הָעֶמֶר, לִידַע שֶׁיְמִינוּ סְפוּרִים.

ו' תקסד צד

יְבָאֵר, שֶׁכְּשֶׁנִּתְגַּלֶּה קוּל הַבְּרָה דְקַדְשָׁה, נִתְגַּלֶּה כְּנֶגְדּוֹ קוּל הַבְּרָה דְסִטְרָא
אַחְרָא.

תָּכֵן הָעֵינִינִים

י

ו' **תקסה** **צד**
יְדַבֵּר מִסְדְּרֵי "הַיְכַל-הַקֹּדֶשׁ" בְּבִנְי־בְרֵק, וַיַּעֲנִין הַשְּׂבַעַת הַקּוֹלְמוֹס
שֶׁהִיְתָה לְשׂוֹף.

ו' **תקסו** **צה**
יְדַבֵּר מִסוּד רַבְּנוּ ז"ל, שְׂאֵי אֶפְשָׁר לְקַבְּלוֹ כִּי אִם בְּחִבּוּרָה, וַיְדַבֵּר מִחֻקּוֹת
הַגּוֹיִים הַשּׁוֹרִים כְּעַת בְּאַרְץ יִשְׂרָאֵל, וּמִנּוֹרָאוֹת רַעַת הָעַרְכ־רַב שֶׁנִּתְעַרְבוּ
בְּאַרְצֵנוּ הַקְּדוּשָׁה, וְגִדְל טְמֵאָתָם הַנּוֹרָאָה וְכו'.

ו' **תקסז** **צח**
יֵאָחַל הַרְחֻכָּה בְּפִרְנֶסָה.

ו' **תקסח** **צח**
יִתֵּן עֲצָה כְּנֶגֶד שְׂכֵן רִשְׁעִי, שְׂאֵמְנֵם צְרִיךְ לְכַרֵּחַ עַד הַמַּכְהוּ — מִחַד, אֶף
מֵאֵיךְ — לְסַלֵּק אֶת הַמַּקֵּל, וַיַּעֲזֹר וַיִּזְהֵר עַל שְׁלוֹם וְאַהֲבָה בְּבֵיתוֹ.

ו' **תקסט** **צט**
יִתֵּן דְרָף וְעֲצָה כְּנֶגֶד מַחֲלַת נַפְשׁ חֲשׂוּכַת מִרְפָּא, שְׁסוֹבְלַת מִמְּנָה אֲשֶׁת
הַנִּמְעָן.

ו' **תקע** **ק**
יְדַבֵּר מִבְּנֵי עִיר בְּרִסְלָב, וַיִּזְהֵר שְׂלֵא לְנַהֵג בְּפִזְיוֹת וְכו', וַיַּחֲזֵק עַל
קְבִיעוֹת בְּלִמּוּד הַתּוֹרָה.

ו' **תקעא** **קא**
יְגַלֶּה מַעֲלַת הַפְּצַת סִפְרֵי רַבְּנוּ ז"ל, שֶׁזֶּה גְלוּי הַמְּשִׁיחַ שִׁיפְרָסֵם אֱלֻקוֹתוֹ
וְחִבְרָף בְּעוֹלָם, וַיְדַרְבֵּן לְקַבֵּעַ אֶת עֲצָמוֹ קֶצֶת בְּקְבִיעַת עֵתִים לַתּוֹרָה.

ו' **תקעב** **קב**
יַחֲזֵק עַל לִמּוּד סִפְרֵי רַבְּנוּ ז"ל.

ו' **תקעג** **קב**
יַחֲזֵק אַבְרָף אַחַר נִשְׁוֹאִיו, שְׂאֵז יֵשׁ לוֹ נְסִיוֹנוֹת גְּדוֹלִים וְכו', וַיֵּאֱמָצוּ
לְהַנְהִיג חֲזִיו עַל-פִּי מַה שֶׁקָּבַל אֶצְלוֹ בְּאוּרֵי שִׁיחוֹת רַבְּנוּ ז"ל לְעַבְדָּה
וּלְמַעֲשֵׂה, וַיַּעֲזֹר לְבִלּוֹת חֲזִיו בְּעַבּוּדַת ה'.

ו' **תקעד** **קד**
יְגַלֶּה לְנִמְעָן, שְׂגֵם בְּמִקוֹמוֹ הַרְחוּק אֶפְשָׁר לְזַכּוֹת לְקַרְבַּת אֱלֻקִּים וְכו',
וּבְכִפְרֻט עַל-יְדֵי הַתְּבוּדוֹת, וְתַקּוּן לְפָגֵם הַבְּרִית הוּא פְּזוּר סִפְרֵי רַבְּנוּ

תַּכְּן הָעֲנִינִים

יא

ו"ל, וכדאי לסבל בושות בזה העולם מאשר בעולם העליון לפני כל הצדיקים.

ו' תקעה קה
יגלה, שלזכות לאור רבנו ו"ל, ההכרח שיהיה חבר להתחזק עמו.

ו' תקעו קו
מכתב כללי לכלליות תלמידיו אנשי שלומנו, "חסדי ברסלב", תלמידי "היכל-הקדש", ובו יאריך באריכות נפלאה לחזקם על פשטות היהדות, לקיים המצוות בשמחה ובהדור כל פרט ופרט, מבלי להתבלבל כלל, והכל עם זכרון התכלית הנצחית, שעל-ידי-זה זוכים לחטף בזה העולם הרבה טוב אמתי ונצחי.

ו' תקעו קטו
ידבר נפלאות ממעלת הקונטרסים החדשים ומהפצתם, ויחזק על ענין עכוב השדוכים, שאין זה כלל מחמת הקרבה ל"היכל-הקדש", וידבר מענין הכנעה של שקר, ומסוד האמונה הקדושה שצריך לעבד עליה ימים ושנים עד שזוכים אליה.

ו' תקעח קיח
יביע שמחתו על מכתבי הנמען המבשרים על פעילות ענפה למען דבר רבנו ו"ל, שהוא קרוב גאלתנו הנצחית, ובדור הזה התקיים פתגם ר' נפתלי, ויביע תקנתו להוסיף בזה עוד ועוד.

ו' תקעט קיט
יגלה נפלאות, שהפצת קונטרסים המגלים גלוי אלקות באפן פתוח, זהו גם נפלא בתוך גס, ויחזר על ספור חלום שחלמה בת רבנו ו"ל, ופתרונו על-ידי מוהרנ"ת ו"ל, וידבר משמחת המצוות, ויגלה נפלאות למה יכולים לזכות על-ידי השתטחות על קברי הצדיקים.

ו' תקפ קכא
ידבר מסוד בצר הרחבת לי, ולהשקיע בקרוב רחוקים בתוך ביתו יותר מבחוץ וכו', ויגלה מעלת הודוי אליו יתברך.

ו' תקפא קכג
ידבר משמחת התקרבותנו לרבנו ו"ל, ומענין שלום-בית, שזה סוד נפלא על-פי קבלה, ומקדשת העינים בפרט בימי הקיץ, ויגלה מהות ענין "קלפות", וכיצד מבטלים אותן כליל.

תִּכּוֹן הָעֲוִיָּנוּת

יב

ו' תקפב **קכד**
יחזק בת ישראל בעת הריונה, ויִדְרִיכָנָה כִּי־צַד עָלֶיהָ לְהַתְנַהֵג, ויִגְלֶה
מֵעֲלֹתָהּ כִּשְׂזוּכָה לְיִחְזֵק אֶת בְּעָלָהּ.

ו' תקפג **קכה**
יחזק בענין שלום-בית.

ו' תקפד **קכו**
יִגְלֶה מֵעֲלֹת הָאִישׁ הַזּוֹכָה לְהִשְׁתַּטַּח עַל צִיּוּנוֹ הַקְּדוּשׁ וְהַנּוֹרָא שֶׁל רַבְּנוּ
ז"ל, ויִדְבֵר מִמְּנַהֵג מוֹהַרְנֵ"ת ז"ל לְדַבֵּר בְּכָל יוֹם עִם אַחֲרִים מִרַבְּנוּ ז"ל,
ויִגְלֶה שְׁסוּד רַבְּנוּ ז"ל הוּא כְּהַפְלִי שְׁמֹנִיחִים אוֹתוֹ וְכוּ', וּמִתְחִיל לְשִׁיר,
כְּמוֹכָא בְּסִפּוּרֵי-מַעֲשִׂיּוֹת.

ו' תקפה **קכז**
יִדְבֵר נוֹרָאוֹת נִפְלְאוֹת מִמֵּעֲלֹת נִקְדַּת הַחֵבֶר, ויִתְאַר כִּי־צַד הַתְּנַהֵגוּ בְּזֶה
גְּדוּלֵי אֲנָשֵׁי שְׁלוֹמֵנוּ, כְּמוֹ: ר' אַבְרָהָם שְׁטְרִינְהַרְץ ויִדְרוֹ ר' מְרֹדְכֵי
שׁוּחַט. ויסַפֵּר עֲבָדָה נִפְלְאָה מֵעֲנִין זֶה, וּכְשֶׁמְדַבְּרִים מִצְדִּיק שְׁכָבֵר הַלֵּךְ
לְעוֹלָמוֹ, מִמְּשִׁיכִים אוֹתוֹ לְכָאן.

ו' תקפו **קכט**
יחזק בְּחוֹר צָעִיר, שְׁזֶה עָתָה הַתְּקַרֵּב לְרַבְּנוּ ז"ל, ויִדְרִיכֵנוּ כִּי־צַד לְהַתְנַהֵג
בְּטוֹב, וְיִלְנַצֵּל אֶת יְמֵי הַנְּעוּרִים לְזִכּוֹת לְטוֹב אֲמַתִּי וְנִצְחֵי.

ו' תקפז **קל**
יִדְבֵר נִפְלְאוֹת מֵעֲנִין הַמְּנִיעוֹת שֵׁשׁ לְכָל אֶחָד בְּתַחֲלַת הַהִתְקַרְבוֹת, וְלָמָּה
זוֹכִים עַל-יְדֵי כָּל מְנִיעָה וּמְנִיעָה, ויסַפֵּר מִהַמְּנִיעוֹת שֶׁהָיוּ לוֹ בְּעֶצְמוֹ,
ויִדְבֵר מֵעֲנִין כּוֹס שֶׁל קְדוּשָׁה, שְׁכַפְּאֵשׁ הִיא נְאֻה, זוֹ סִגְלָה לְעִשְׂרֵיּוֹת.

ו' תקפח **קלא**
יִדְבֵר מִנִּפְלְאוֹת הַזּוֹכָה לְהִיּוֹת עַל צִיּוּנוֹ הַקְּדוּשׁ שֶׁל רַבְּנוּ ז"ל, ויעוֹרֵר
לְעִשׂוֹת הַתְּחִלָּה חֲדָשָׁה בְּדַרְכֵי רַבְּנוּ ז"ל.

ו' תקפט **קלב**
יחזק מִי שְׂאִין לוֹ בָּנִים, כִּי־צַד יִזְכֶּה לָזֶה, ויִדְבֵר מֵעֲנִין סִפְרֵי רַבְּנוּ ז"ל,
וְלָמָּה זוֹכִים עַל-יְדֵי-זֶה, וְלָכֵן צְרִיךְ לְעֵסֵק בְּהַפְצָתָם.

ו' תקצ **קלד**
יחזק בַּת יִשְׂרָאֵל, ויִגְלֶה נוֹרָאוֹת נִפְלְאוֹת מִקְדָּשַׁת אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל וּמִזְכוֹת
הַדָּר בָּהּ, וּמֵעֲלֹת הָאִשָּׁה הַמְּחַזְקֶת אֶת בְּעָלָהּ.

תִּכְנֵן הָעֲנִינִים

יג

ו' **תקצא** קלו

יחזק מאד נפש שגפלה לעמק שאול תחתית של עוונות קשים ולקחת סמים וכו', ויעוררו בהתעוררות נוראה לחזור בתשובה אל האב הרחמן הרוצה בתשובה.

ו' **תקצב** קלז

יחזק הנמען על שאיפתו להקים "עיר ברסלב" בארץ הגליל, יתגלי מלכא משיחא, אולם יזהירו לצמצם ההתלהבות, ויגלה לו מעלת המחפה בכל דבר שבקדשה, וכן גם בתפלה שאסור לדחק את השעה.

ו' **תקצג** קלח

יגלה נוראות ממה שנעשה בכל העולמות העליונים, על-ידי שאדם בנה העולם עושה שלום בביתו ומשמת את אשתו, שעל-ידי-זה גורם יחוד בפצועי העולמות העליונים פביכול.

ו' **תקצד** קלט

ידבר מענין סבלנות בבית, ומספרו "ארץ אפים", ומסוד "בצר הרחבת לי", וממצות השמחה.

ו' **תקצה** קמ

יאחל נחמה מן הצרות.

ו' **תקצו** קמא

יחזק בת ישראל, שלמרות שעברו עליה נסיונות ונפילות קשים — מחזיקה מעמד, ויעודדה על תשובה, ויעוררה לדבר הרבה אליו יתברך, ולחקק בדעתה אמונת ה', ולהתפלל הרבה בשער השמים ובקברות הצדיקים, וידבר מגדלת ה"לקוטי-הלכות" של רבנו ז"ל.

ו' **תקצז** קמג

ידבר נפלאות ממעלת סדר-דרך-הלמוד של רבנו ז"ל בכלל ומענין למוד משניות בפרט, ויזרו להיות בעצמו בשמחה ולשמת את אחרים.

ו' **תקצח** קמד

ידבר מזכות העצה שקבלנו מרבנו ז"ל — לדבר הרבה עמו יתברך, ויזרו ויעורר מאד על התמדת התורה, ויגלה למה זוכה האיש העוסק בתורה.

ו' **תקצט** קמה

יחזק את הנמען שזוכה להגביר חילים להפצת ספרי רבנו ז"ל, ויגלה

תִּכְוֵן הָעֲוִיָּנוּת

לוּ מָה נַעֲשֶׂה מֵעֲבוּדָתוֹ, וַיַּעֲוֹרְרוּ מְאֹד עַל לְמוּד מִשְׁנֵיֹת, וַיַּחֲזְקוּ לְהַאֲחוֹז בְּזֶה תָּמִיד.

ו' תר קמו
 יוֹכִיחַ וַיִּזְהֵר בְּעַל, שְׁשָׁלוֹם בֵּיתוֹ נִשְׁתַּבֵּשׁ, וַיַּחֲזְקוּ מְאֹד לְהַשְׁלִים וּלְהַזְהֵר מִמְּרִיבוֹת הַמְּבִיאוֹת צָרוֹת רַבּוֹת.

ו' תרא קמוז
 יַחֲזֹק עַל שְׁלוֹם־בֵּית וְהִבְנֶה הַדְּדִית.

ו' תרב קמט
 יַחֲזֹק עַל לְמוּד סִפְרֵי רַבְּנוּ ו"ל, וַיִּדְבֵּר מַעֲנֵן לַעֲשׂוֹת לוֹ יִתְבָּרַךְ דִּינָה בַּתְּחִתּוֹנִים, וַיַּחֲזֹק עַל אֲמוּנָה פְּשׁוּטָה.

ו' תרג קנ
 יַחֲזֹק אֶת הַנִּמְעָן, שְׁלֵמוֹת הַדְּחָקוֹת שְׁסוּבָל, מִחֲיָה אֶת עֲצָמוֹ עִם הַלְמוּדִים שְׁלָנוּ, וַיִּזְרַז לְהַחֲדִיר אוֹר הָאֲמוּנָה בְּעֲצָמוֹ, עַל־יְדֵי הַבְּקָשָׁה וְהַחֲפוּשׁ אַחֲרָיו יִתְבָּרַךְ, וַיַּחֲזֹק עַל נִקְדַּת הַשְּׂמֵחָה.

ו' תרד קנא
 יִגְלֶה נִפְלְאוֹת אֵיךְ זוֹכִים לְשַׁבֵּר כָּל הַקְּלָפוֹת, שֶׁהֵם הַמַּעֲלִימִים אוֹר אֲמִתּוֹת מְצִיאוֹתוֹ יִתְבָּרַךְ, וַיִּזְרַח הַדְּרָךְ כִּי־צַד לְזָכוֹת לָזֶה, עַל־יְדֵי גְלוּי תוֹרַת רַבְּנוּ ו"ל, וַיִּדְבֵּר נִפְלְאוֹת מִמַּעַלַּת תַּלְמִידֵי "הֵיכַל־הַקֹּדֶשׁ" הָאֲמִתִּיִּים, שֶׁהֵם עֲנֵן אַחַר לְגַמְרֵי בְּכָל מַהוּתָם, וַיִּדְבֵּר מִסּוּד הַהִתְבּוֹדְדוֹת.

ו' תרה קנג
 יַחֲזֹק מְקַרְבַּ חֲדָשׁ, וַיַּעֲוֹדְדוּ עַל הַתְּחִזְקוֹתוֹ לְמֵרוֹת כָּל הַסְּפָקוֹת, וַיִּפְלִיג בְּמַעַלַּת הַ"לְקוּטִי־מוֹהַר"ן הַקֹּדֶשׁ, וַיַּחֲזֹר עַל תּוֹרָה ל"ג בְּדַבּוּרִים פְּשׁוּטִים שְׁוִים לְכָל נֶפֶשׁ בְּבִהִירוֹת נִפְלְאָה, לְהוֹצִיא הַנִּקְדָּה הַמְּדַבְּרַת שֵׁם מַעֲנֵן הַפְּשׁוּטַת הַלְבוּשִׁים מִהַבְּרִיאָה שְׁבַעֲצָם כְּלָה אֱלָקוֹת, וַיַּעֲוֹרַר עַל עֲבוּדַת ה' בְּזִכְרוֹן הַתְּכֵלִית הַנִּצְחִית.

ו' תרו קנה
 יִגְלֶה מַעַלַּת וְסוּד וְדוּי דְּבָרִים לְפָנָי תַּלְמִידֵי חֶכֶם, שְׁאָמַר רַבְּנוּ ו"ל, וַיַּעֲוֹרַר עַל־פִּי זֶה לְדַבֵּר הַרְבֵּה עִמוֹ יִתְבָּרַךְ, וַיִּזְהֵר מְאֹד עַל שְׂמִירַת שְׁלוֹם־בֵּית שְׁהִיא הַשְּׂכִינָה, וַיִּבְהִיר מַעַלַּת הַזּוֹכָה לְפָרְסָם שֵׁם הַצַּדִּיק בְּעוֹלָם, וּמָה נַעֲשֶׂה מִזֶּה.

תִּכְן הָעֲנִינִים

טו

ו' תרז קנו
יְדַרְשׁ בְּשָׁלוֹם מִשְׁפָּחָה אַחַת הַמִּתְקַרְבֶּת לַיהוּדוֹת, וַיַּעֲוֹרֵר עַל שְׁמִירַת
הַמְצוּוֹת, וַיֹּאחֲזֵל כָּל טוֹב בְּעֲנִינֵיהֶם.

ו' תרח קנו
יְנַסֶּף עֲדוּד וְחִזּוּק בְּלֵב בֵּת יִשְׂרָאֵל כְּשֶׁרָה, הָעוֹזֶרֶת לְבַעֲלָה לְלַמַּד תּוֹרָה
בַּמְנוּחָה, וַיִּגְלֶה לָּהּ מַעֲלַת זֶה הָעֲנָן.

ו' תרט קנח
יַחֲזֵק מְאֹד לְהִיּוֹת דְּבוּק בַּתְּפִלָּה לְמֵרוֹת כָּל הַנְּסִיווֹת, וַיִּדְבֵּר מִמַּעֲלַת
הַשְׂמִחָה הַמִּרְחֶבֶת אֶת הַמַּח, וְזֶהוּ תְּקוּן הָעוֹנוֹת, וַיַּעֲוִד שְׁלֵא לְהִתְבַּלְּבֵל
מִשׁוּם דְּבַר שְׂבָעוֹלָם.

ו' תרי קנט
יִבְרֹךְ וַיֹּאחֲזֵל לְבַת יִשְׂרָאֵל בְּרֻכָּה וְהַצְּלִיחָה בְּכָל עֲנִינֵיהָ, וַיַּעֲוִרְרָה עַל
הַדְּלָקַת גֵּרוֹת שְׁבַת קֹדֶשׁ וְעַל שְׂאֵר עֲקָרֵי הַיְּהוּדוֹת.

ו' תריא קס
יַחֲזֵק אֶחָד שְׁנֵפֵל בְּדַעְתּוֹ מְאֹד, וְנִכְנָסוֹת בּוֹ מִחֲשָׁבוֹת שֶׁל הַתְּאֲבָדוֹת, חֵס
וְשָׁלוֹם, וַיִּרְאֶה לוֹ פִּיֶּצֶד כָּלֵם סוֹבְלִים, אֶף צָרִיף לְהִתְחַזֵּק, וַיִּזְרְזוּ לְדַבֵּר
עִמּוֹ יִתְבַּרֵּךְ בְּמָקוֹם מִיָּחָד, וַיַּמְעֲלֵת נִקְדַּת הַחֶבֶר, וַיִּשְׁקִידָה בְּסִפְרֵי רַבְּנֵי
ו"ל, וַיֵּשׂ גַּם בּוֹ כַּחוֹת גְּנוּזִים, וְצָרִיף לְהִתְחִיל עִם חִזּוּק הָאִשָּׁה, וְלִשְׁמַח
בְּחֻלְקוֹ וּבְכָל הַטּוֹבוֹת שֶׁעָשָׂה לוֹ הַשֵּׁם יִתְבַּרֵּךְ.

ו' תריב קסב
יִדְבֵּר נִפְלְאוֹת מְזֻכּוֹת הַפְּצַת סִפְרֵי רַבְּנֵי ו"ל בְּעוֹלָם, וּמָה שֶׁזָּה פּוֹעֵל וּמָה
שֶׁרַבְּנֵי ו"ל מְגַלֶּה בְּעוֹלָם.

ו' תריג קסג
יַעֲוִרֵר לְהִתְחַזֵּק וְלֹא לִפְלֵ בְּדַעְתּוֹ וּבִפְרָט מִי שֶׁעָשָׂה כָּל מִינֵי נִבְלָה, וַיִּגְלֶה
גְּדֵל הַתְּקוּן הַנּוֹרָא וְהַנְּפִלָא שֶׁל מִי שֶׁמְקַרֵּב רְחוּקִים אֵלָיו יִתְבַּרֵּךְ, וְזֶה
כְּלוּל בַּהֶפְצַת סִפְרֵי רַבְּנֵי ו"ל, וַיַּעֲוִרֵר לְדַבֵּר עִמּוֹ יִתְבַּרֵּךְ.

ו' תריד קסד
יִדְבֵּר מֵעַקֵּר נִקְדַּתוֹ לְהַפִּיץ אוֹר רַבְּנֵי ו"ל בְּעוֹלָם, וַיַּעֲוִרֵר לְרַחֵם עַל
הַנְּשֻׁמָּה, וְלִדְבֹר עִמּוֹ יִתְבַּרֵּךְ בְּכָל מָקוֹם בּוֹאוֹ, וַיִּזְהֵיר מְאֹד עַל אַחֲזִינָה
קְבוּעָה בְּאַרְבָּעָה הַשְּׁעוּרִים הַיְּדוּעִים, וַיַּחֲזֵק לְהִיּוֹת בְּשִׂמְחָה, וְדַבּוּרֵי
אֲמוּנָה הֵם תְּשׁוּבַת הַמִּשְׁקָל לְנִבּוּל פֶּה.

תַּכְּן הָעֵינָיִם

- ו' תרטו** קסו
 יִצְטַט דְּבוּר מִ"כּוֹכְבֵי אוֹר" הַמְּגַלֶּה מַעֲלַת הַדְּפֻסֶּת סִפְרֵי רַבְּנּוּ ז"ל,
 וַיִּרְחִיב אֶת הַיְרִיעָה בְּעֵינָיִן נוֹרָא וְנִשְׁגָּב זֶה, וְאֵיךְ שְׁאַצֵּל מוֹהֲרֵינֵנוּ ז"ל
 הֵיטָה זֶה עֲבוּדָה עֲלֵאֵיתָ, בְּאֲשֶׁר מִשְׁתַּקֵּף מִתַּכְּן הַסְּפוּר הַיְדוּעַ
 כְּשֶׁהוֹבִילוּהוּ בְּאֲזִיקַיִם וְכוּ', וַיַּעֲוֹרֵר לְהִתְחַזֵּק בְּעֵינָיִן הַדְּפֻסָּה, וַיִּחְזַק עַל
 שְׂדוּכִים.
- ו' תרטז** קסז
 יַעֲוֹדֵד נִפְשׁ שְׁבוּרָה וַיִּחְזְקֶהָ עַל תּוֹדָה וְהוֹדָאָה לַה' וְעַל אֲמוּנָה בְּעֲצוּמוֹ,
 וְלֹא לְבַטֵּל אֶת הַזְּמַן הַיְקָר, וְלִהְיוֹת עֶסוּק תָּמִיד, וְלִלְמַד שְׁעוּרִים קְטָנִים,
 וְלִקְחַת עֲצוּמוֹ בְּיָדָיו.
- ו' תריז** קסט
 יִחְזַק בְּחוּר צָעִיר עַל שְׁמִירַת בְּרִיאוֹתָו, וְשִׁלָּא יִתְעַסֵּק בְּסִגּוּפִים, וְעַל כְּבוֹד
 אָב וְאִם, וְרַחֲמָנוּת עַל הַנְּשֻׁמָּה, וְלִהְתַּפְּלֵל בְּמַגֵּן דִּיקָא בְּכָל יוֹם.
- ו' תריח** קע
 יַעֲוֹרֵר וַיִּחְזַק מְאֹד מְאֹד עַל לְמוּד ח"י פְּרָקִים מְשֻׁנּוּיּוֹת בְּכָל יוֹם, וְלִהְפִּיץ
 אוֹר רַבְּנּוּ ז"ל בְּיַתֵּר שְׂאֵת, כִּי בְּאֵילוּ פָּנִים מְצָא אוֹתָנוּ רַבְּנּוּ ז"ל! ?
 וְעַל-כֵּן עֲלִינוּ לְשִׁמְשׁוֹ.
- ו' תריט** קעא
 יִחְזַק אֶחָד שְׁמֵתְעֵלָה וְנוֹפֵל, וְחוֹזֵר חֲלִילָה פְּעָמִים אֵין מִסְפָּר, וַיִּגְלֶה לוֹ
 שְׂכָף הִיא הַדְּרָף, וּבִידִיעָה זֶה נֶקֶל לְעֵבֵר אֶת הַפֶּל, וַיִּגְלֶה לוֹ הַנְּחִיצוֹת
 שֶׁל צְמֻצוּם, שְׁעַל-יְדֵי-זֶה יִזְכֶּה לְהַכְּנֵס בְּשִׁלוּם וְלִצְאָת בְּשִׁלוּם כְּמוֹ ר'
 עֲקִיבָא.
- ו' תרכ** קעד
 יִחְזַק וַיֵּאֱמָץ אֶסִיר אֲשֶׁר נִשְׁלַף בְּבוּר כְּלָא, וַיַּעֲוֹרְרוּ לְשׁוּב לְאַבְיָנוּ
 שְׁבִשְׁמִים, שְׁזוֹ הֵיטָה כְּנֻנַת כְּלִיאָתוֹ, וַיִּגְלֶה לוֹ נִפְלְאוֹת מְאֹר הָאֲמוּנָה
 הַקְּדוּשָׁה, וּמָה עָלָיו לַעֲשׂוֹת כְּדֵי לִצְאָת מֵהַפֶּח יְקוּשׁ שְׁנִלְכַד שָׁם.
- ו' תרכא** קעה
 יִגְלֶה לְבַת יִשְׂרָאֵל נִפְלְאוֹת מִכַּח הָאִשָּׁה לְשָׁנוֹת אֶת בְּעֵלָה, עַל-יְדֵי חֲכָמַת
 נָשִׁים, סְבֻלָּנוֹת וְהִבְנָה, וַיֵּאֱחָל וַיְבַרֵּךְ כָּל טוֹב בְּזִכּוֹת הַשְּׁלוּם-בֵּית.
- ו' תרכב** קעו
 מִכְּתָב כְּלָלִי לְכָל־לִיּוֹת אֲנָשֵׁי שְׁלוּמָנוּ הַיְקָרִים, בּוֹ יִחְזְקֵם בְּעֵינָיִן הַמְּתַקֵּת
 הַדִּינִים, וְכִשְׁיֵשׁ דִּינִים, אֲזִי מֵדַת הַדִּין מְכַלָּה אֶת הָאָדָם, וְהַצְּדִיק מִמְּתִיק

תִּכּוֹן הָעֲנִינִים

יז

הדין על-ידי שְׁסוּבֵל וכו', וְיִרְחִיב הַדְּבֹר בְּאֲרִיכוֹת נִפְלְאָה בְּעֲנֵן זֶה, וְתוֹכוֹ רְצוּף אֶהְבֶּה לְהֵשֵׁם יִתְבָּרַךְ, וַיִּגְלֶה כַּמָּה עֲנִינִים נִפְלְאִים בְּעֲנֵן 'צַדִּיק', וְלִהְתְּחַזֵּק בְּאַהֲבַת כָּל יִשְׂרָאֵל, וּבִפְרָט הַמְּקַרְבִּים לְצַדִּיק, וַיַּעֲזֹר עַל תְּפִלָּה בְּמִנְיָן, וַיִּקְבִּיעוֹת בְּלִמּוּד הַתּוֹרָה בְּכָל יוֹם, וּגְנוּת שְׁנֵאת חֲנָם בֵּין עֲדוֹת, וַיַּעֲזֹר אֶת כָּל אֲנָשֵׁי שְׁלוֹמֵנוּ לִפְתַּח "הַיְכָל-הַקֹּדֶשׁ".

ו' תרכג קפה

יְגַלֶּה נִפְלְאוֹת מִמַּעַלְת הַזּוֹכָה לְגִלוֹת וּלְפָרְסָם וּלְהַפְיֵץ אֶת דַּעַת רַבְּנוּ ז"ל בְּעוֹלָם, וַיַּעֲזֹר לְדַבֵּר עִמּוֹ יִתְבָּרַךְ כְּשֶׁהוֹלְכִים בְּדַרְךְ.

ו' תרכד קפו

יִחְזַק לְשִׁכַח אֶת הָעֵבֶר וְלַעֲשׂוֹת הַתְּחִלָּה חֲדָשָׁה, וּלְקַשֵּׁר עִצְמוֹ אֶל הַנִּקְדָּה הַשְּׂיִכָּת לְלִבּוֹ בַּעַת הַזֹּאת, וַיַּעֲזֹר מְאֹד עַל אֲמוּנָה הַמְּבִיאָה לְאָדָם בְּטָחוֹן עִצְמִי.

ו' תרכה קפז

יַעֲזֹר בַּעַל תְּשׁוּבָה לְתַקֵּן עֲבָרוֹ — עַל-יְדֵי שְׂיָשִׁיב חוּטָאִים לְצוּר מַחְצִבָתָם, וְהַעֲקֹר — שְׂיִתְנַהֵג בְּיָשׁוּב הַדַּעַת וּבְנַעֲמָם.

ו' תרכו קפט

יִחְזַק לְאַחֵז עִצְמוֹ בְּצוּמָא עִם חֲבֵרָיו שְׂשָׁבוּ בְּתְשׁוּבָה, וּלְחַזֵּק אִישׁ אֶת רַעְהוֹ.

ו' תרכז קפז

יִחְזַק עַל נִקְדַּת הַהִתְקַרְבוֹת לְרַבְּנוּ ז"ל, וַיַּעֲזֹר עַל הָאֶהְבָּה וְהַאֲחָדוּת בֵּין אֲנָשֵׁי שְׁלוֹמֵנוּ בְּעִיר צֶפֶת, כְּפִי אֲזַהֲרַת רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאי, הָאָרִי ז"ל וְהַבַּעַל-שֵׁם-טוֹב הַקְּדוֹשׁ זי"ע, וַיִּזְהֵר עַל זֶה מְאֹד.

ו' תרכח קצא

יְגַלֶּה מַעַלְת הָעֲנֵן שְׂאָדָם זוֹכָה לְטִיל בְּשִׂדָּה, וּלְדַבֵּר אֵלָיו יִתְבָּרַךְ, וּלְמַה זּוֹכִים עַל כָּל יְדִיעָה בְּאִמְתַּת מְצִיאֹתוֹ יִתְבָּרַךְ, וְהַשְׂכִּינָה מְפֹרֶשֶׁת שִׂיחָתָהּ לְפָנֵי הָאָדָם כְּבִיכּוֹל, וַיִּזְהֵר מְאֹד עַל הַגְּבוּל וְהַצְּמִצּוּם בְּעַבּוּדַת ה', וְשִׂאֲסוּר לְהַתְּבַלְבֵּל מִיּוֹם לַחֲבֵרוֹ, רַק לְחִיוֹת אֶת הַיּוֹם וְאֶת הַרְגָע, וַיִּזְהֵר עַל כְּבוֹד הָאִשָּׁה.

ו' תרכט קצג

יְדַבֵּר מִמַּעַלְת הַשְּׂמִיחָה וּמִדַּת הַנְּקִיּוֹת, וְשִׁלָּא לְהַסְתַּכֵּל עַל אַחֲרִים, בְּכַחֲשֵׁינַת 'אֶחָד הָיָה אַבְרָהָם', וּכְמֵאֵמֶר הַתּוֹרָה: "זֶה מַעֲשֵׂה שְׁלוֹ וְזֶה מַעֲשֵׂה שְׁלִי", וְנִתְעַלָּה דִּיקָא עַל-יְדֵי-זֶה.

ו' תרל קצד

יגלה שעל-ידי שמחה וסבלנות אפשר לעבר על הכל, ויחזק על אמונה פשוטה ועל הדבור אליו ותברך, שכל זה הוא הצלחה נצחית, וידרוך בענין שעורים כסדרן לזכות לצמצום, כדי שלא יתבטלו, וידבר מענין חלקת ה"לקוטי-מוהר"ן" לכל יום כדי לגמר בכל חדש, שאפשר לחלקו לשלשה חלקים וכו'.

ו' תרלא קצו

ידבר מענין חדושי תורה, ואשר הם תקון על הרהורים, ויגלה מעלת העוסק בזה, ויעורר על התמדת התורה הקדושה, שזה רצון רבנו ז"ל, ועל המתנה הגדולה ממנו ז"ל — תפלה והתבודדות, ויגלה מעלת הדפסת חלק מ"אשר בנחל".

ו' תרלב קצח

יחזק את הנמצען שמדפיס ומפיץ עשרות אלפי קוונטרסים מספרי רבנו ז"ל, ויגלה לו מעלתם, והעד החזק שהם עושים, כפי שמקבל מכתבים מפל קצוי ארץ וים רחוקים, ויחזקו מאד על זה, וידבר מענין "בית-הכנסת", שהוא מקום לרבים, ואסור ליחיד להשתלט על מקום כזה, וכל מה שנעשה שם צריך להיות על דעת רבים.

ו' תרלג ר

יחזק להסתיר את ההתקרבות לרבנו ז"ל, והקדוש-ברוך-הוא נמצא בכל מקום, ואפשר להתקרב אליו.

ו' תרלד רא

יגלה מעלת ההשתוקקות והכסופין דקדושה אליו ותברך, ויעורר על כך, וכן להשתדל להנשא סמוך לפרקו, כדי להיות שמור מן החטא.

ו' תרלה רב

יאחל מציאת הזיווג לבת ישראל, ויעורר על אמירת תהלים ועל השתדלות בענין בקור חולים.

ו' תרלו רג

יגלה שעקר שלמות ומעלת שלום-בית הוא — כששני הפכים משתוים, ויחזק את הנמצען על גובה שארעה בביתו, והסגלה של חצות לענין זה, וימתיק בדרך צחות גמרא בברכות, שאחו בלמודו או בדיוק בקבלת מכתבו, ויעוררו להכנס מחדש לעבודת ה'.

תָּכֵן הָעֲנִינִים

יט

ו' תרלז רד

יחזק מאד את הנמען שדירתו היא בירושלים, ויכול להסתופף בכל פעם אצל שער השמים, ויגלה נפלאות מדברי רבנו ז"ל ומוהרנ"ת ז"ל בענין השתי קלפות שמתפשטות על בית התפלה: קלפת עשו וקלפת ישמעאל, שהן שתי בחינות של מניעות, ויחזק מאד לשברן ולהיות רגיל שם בתפלה בכונה.

ו' תרלה רו

ביע שמחתו על קבלת הזמנה לחתונה, וינרדף בפתיחה נכונה של חיים חדשים, שהעקר הולך כפי ההתחלה, ויעורר על אהבה ולמוד זכות בבית, ועל קביעות חזקה בשעורי תורה בכל חלקיה, וידבר מענין ר' אברהם בר' נחמן ז"ל.

ו' תרלט רז

יאחל הצלחה למשפחה מתקרבת, וינרנן על חזוק ביסודות היהדות וכו'.

ו' תרמ רח

יאחל בקצרה לבת ישראל ברכה למציאת הזוג והצלחה בכל.

ו' תרמא רח

יגלה נפלאות ממצלת ספרי רבנו ז"ל, שמרגיעים את כל הסובלים, וסגלת הספרים הללו היא, שכל מי שמתחזק בהם, תכף בוער בו לקרב את כל העולם על ידם, ויבאר ענין שרבנו ז"ל הוא רבי דעלמא הדין ועלמא דאתי, וידבר מדבקות תמידית בו יתברך.

ו' תרמב רי

יגלה מצלת התשובה שקורעת גזר דין של אדם, ויאחל על-פי זה כל טוב.

ו' תרמג רי

יחזק מאד על נקודת הפצת ספרי רבנו ז"ל לכל בר ישראל ממש ולכל עובר ושב, והבחינות שמקבלים על זה הם תקון נורא ונפלא, ויגלה מצלת קבלתם באהבה, כי הם במקום תעניות, ויביא את דברי ר' אברהם בר' נחמן ז"ל על זה.

ו' תרמד רבי

ביע צערו לפלוני המחפש איזו אבדה, ויחזקו שהעקר יראה לחפש את

תִּכְוֵן הָעֲנִינִים

הַצְדִּיק, הֲלֹא הוּא רַבְנוּ ז"ל, וְזֹאת — עַל־יְדֵי הַתְּמִדָּה בְּסִפְרֵי הַקְּדוּשִׁים, אֹז זֹכִים לְהִתְקַרֵּב אֵלָיו יִתְבָּרַךְ מְחֻדָּשׁ.

ו' תרמה ריג
 יִחְזַק עַל צַרַת הַבֶּן, וַיַּעֲוֹר אֶת מִשְׁפַּחְתּוֹ לְתִשׁוּבָה שְׁלֵמָה.

ו' תרמו ריד
 יֵאָחַל לְבַת יִשְׂרָאֵל מְצִיאַת הַזְּוִיג בְּנִקְל, וַיִּתֵּן לָהּ עֲצוֹת לְזִכּוֹת לְזֶה.

ו' תרמוז ריד
 יַעֲוֹרר לְהַכְנִיס בְּדַעְתּוֹ אִמְתַּת מְצִיאֹתוֹ יִתְבָּרַךְ, וַיִּבְהִיר שְׁאֵמָנָם בְּמִסְגֵּרַת יְשִׁיבָה לֹא נִתֵּן לְלַמֵּד עַל־פִּי סֵדֶר דְּרָךְ הַלְמוּד, וְאִף־עַל־פִּי־כֵן יַעֲשֶׂה זְמָנִים לְעֲצֻמוֹ לְטִיֵּל בְּכָל חֻלְקֵי הַתּוֹרָה, וְהַעֲקֹר לֹא לִפְלֵ בְּדַעְתּוֹ כָּלֵל.

ו' תרמח רטז
 יִגְלֶה, שְׁפָל הָאֲבֹדוֹת הֵן אֲצֵל הַצְדִּיק, וְאִיךָ זֹכִים לְזֶה.

ו' תרמט ריז
 מִכְּתָב כָּלְלִי לְכָלְלִיּוֹת אֲנָשֵׁי שְׁלוֹמֵנוּ תַלְמִידֵי "הַיְכָל־הַקֹּדֶשׁ", וְכוּ יַעֲוֹרר לְהַשְׁפִּיל לְלַמֵּד מֵעֵינֵן דָּוִד הַמֶּלֶךְ וּמֵה שֶׁעָבַר עָלָיו, וַיֶּאֱרִיךְ בְּפִרְטִיּוֹת בְּעֵינָיו זֶה לְתֹאֵר גִּדְּל הַנְּסִיּוֹנוֹת וְהַצָּרוֹת שֶׁעָבַר כָּל יְמֵי חַיָּו הַקְּדוּשִׁים, וְאִיךָ הַתְּחִזֵּק תְּמִיד בַּה', וַיּוֹצִיא לְקַח לְעֵנִינָנוּ בְּכָלְלִיּוֹת עִם יִשְׂרָאֵל, אֲשֶׁר סָבְלוּ מְרוֹצְחִים אֲמוֹת הָעוֹלָם מִשָּׁךְ אֲלֵפִים שָׁנָה, וּבְרוּחַנִּיּוֹת מֵה שֶׁסָּבְלוּ מִרְשָׁעֵי עַרְב־רַב, שֶׁהַעֲבִירוּ עַל הַדַּת מְלִיוֹנִים, וְכֵן מֵה שֶׁקִּוְרָה בְּפִרְטִיּוֹת אֲצֵלָנוּ, וַיַּעֲוֹרר וַיִּחְזַק עַל כָּךְ מְאֹד.

ו' תרנ רכג
 יִחְזַק מְאֹד כְּנֶגֶד הַיָּצָר הָרַע שֶׁל דְּכֹאוֹן וַיֹּאוֹשׁ, וַיַּעֲוֹרר מְאֹד עַל נִקְדַּת 'הַיּוֹם הַזֶּה' דִּיקָא, וְעַל שְׁמִירַת הַזְּמַן שֶׁהָיָה מְאֹד חָשׁוּב אֲצֵל מוֹהַרְנֵי"ת ז"ל, וַיִּזְרֹז לִילָךְ בְּדַרְכּוֹ.

ו' תרנא רכה
 יִחְזַק בֵּת יִשְׂרָאֵל, וַיֵּאָחַל לָהּ בְּרִיאוֹת וְכָל טוֹב.

ו' תרנב רכו
 יִדְבֵּר נִפְלְאוֹת מִהֲזִכּוֹת לְהִיּוֹת עַל צִיּוֹן רַבְנוּ ז"ל בְּאוֹמֵן, וַיַּעֲוֹרר לְדַבֵּר עִמוֹ יִתְבָּרַךְ, וַיִּחְזַק בְּעֵינָיו מְצִיאַת הַזְּוִיג.

ו' תרנג רכז
 יִגְלֶה נִפְלְאוֹת מִמַּעַלַת הַקּוֹנְטְרָסִים הַחֲדָשִׁים, שֶׁהֵם תְּמַצִּית דְּבָרֵי

תִּכְן הָעֲנִינִים

כא

מוֹהֲרֵנִי וְזֶל בְּלִקְוֵי־הַלְכוֹת הַקְּדוּשִׁים שְׁלוֹ, שְׁעַל־יָדַי כָּל יִגְיַעוֹתַי וְרִדִּיפוֹתַי עֲדִין נִכְתְּבוּ דְבוּרָיו בְּקִצּוֹר, לְפִי רַב הַטּוֹב הַגָּנוּז וְצָפוּן בֵּין שׁוּרוֹתָיו, וְהַקּוֹנְטְרָסִים הִלְלוּ הֵם הֵם דְּבָרָיו מִמֶּשׁ.

ו' תרנד רכח

יִגְלֶה דַעַת תּוֹרָה עַל־פִּי דְבָרַי רַבְנוּ וְזֶל הָאֱמִתִּים, כִּי־עַד עָלִינוּ לְנֹהֵג עִם הָעֶרְב־רַב שֶׁל דּוֹרְנוּ, שֶׁהִכְרִיתוּ הָאֱמוּנָה מִפִּיהֶם שֶׁל רַב בְּנֵי עַמָּנוּ, רַחֲמָנָא לְצַלָּן, וַיַּעֲזֹר לְבָרַח מֵהֶם וּלְהִתְדַבֵּק בּוֹ יִתְבַּרֵּךְ, וּמִכָּל שֶׁכֵּן שֶׁלֹּא לְהִפְגֵּס בְּבִטּוּל זְמַן שֶׁל מַחְלֻקוֹת וְכוּ'.

ו' תרנה רלא

יְבָאָר עֲנִין מַה שְּׂאֵמֵר מוֹהֲרֵנִי וְזֶל, שְׁעַל־יָדַי שְׂמִחָה אֵין רוֹאִים פְּנֵי גִיְהֵנוּם, וַיִּתְאַר מַהוּ עֲנִין גִּיְהֵנוּם רוֹחֲנֵי וְכוּ'.

ו' תרנו רלב

יְדַבֵּר מִמִּדַּת הַסְּבִלְנוֹת בְּבִנְיָן עִיר בְּרִסְלָב, וְעֲנִינֵנוּ הוּא הַפְּצַת דַעַתוֹ בְּעוֹלָם, שְׂזַהוּ גְלוּי אֱמוּנָה וְכוּ', וַיַּעֲזֹר לְחַטֵּף וּלְלַמֵּד קֶצֶת שְׁעוּרִים.

ו' תרנז רלג

יְדַבֵּר מִהַרְפוּאָה הַבְּאָה עַל־יָדַי שְׂמִחָה, וּמִפְּעֻלַת אֲמִירַת תְּהִלִּים.

ו' תרנח רלד

יְדַבֵּר מִעֲנִין שֶׁכָּל אֶחָד צָרִיךְ לְמַשֵּׁף אֶת עֲצָמוֹ אֶל הָאֱמֶת שְׁלוֹ, וּלְזַכּוֹת לְאֱמֶת וְאֱמוּנָה לְפִי דְרָגָתוֹ, וְצָרִיךְ לְבַקֵּשׁ הַרְבֵּה אֶת הַצְּדִיק הָאֱמֶת, וַיַּעֲזֹר לְהִתְקַרֵּב לְרַבְנוּ וְזֶל, וַיְדַבֵּר מִעֲנִין קְבֻלַת הַבְּזִיוּנוֹת בְּאִהְבָה.

ו' תרנט רלה

יְחִזֵּק וַיִּאֲמָץ מְאֹד, שְׂמִכָּל הַיְרִידוֹת נִתֵּן לְהִתְחַזֵּק וּלְצַאֵת מִהַשְּׂאוּל הַכִּי גְרוּעַ, וּפְעַם הָאֶדָם בִּירִידָה וּפְעַם הוּא בְּעִלְיָה וְכוּ', וַעֲקַר הַחִזּוּק הוּא לְצִיַּת אֶת רַבְנוּ וְזֶל.

ו' תרס רלו

יְחִזֵּק מְאֹד מִשְׂפָּחָה שְׁעוֹבְכֶרֶת צְרוֹת רַבּוֹת וְרַעוֹת, וּבְכָל שְׂבֵת נוֹהֲגַת לְהִתְאַסֵּף וּלְסַיֵּם אֶת כָּל סֵפֶר הַתְּהִלִּים, וַיַּעֲזֹר לְמַד עַל עֲנִינֵם, וְאַשֶּׁר מְאֹד חֲשׂוּבָה בְּשָׂמִים הַתְּחַזְּקוֹתֵם, וּבְכוּדָאֵי יִזְכוּ לְפַעַל יְשׁוּעָה.

ו' תרסא רלח

יְדַבֵּר מִסוּד הַתְּחַזְּקוֹת, לְהַשְׂאֵר קַיִם בְּאוֹתָהּ הַתְּעוֹרוֹרוֹת שֶׁהִיָּתָה לוֹ

תִּכְוֵן הָעֲנִינִים

בתחלת ההתקבצות לרבנו ז"ל, ויחזק לדבר עם כל אחד דבורי אמונה והשגחה פרטית.

ו' תרסב **רלט**

יספר לנמען על שאחיו רושם כל מה שנדבר ב"היכל-הקדש", ויביא תודת שמחתו על זכות זו, ויחזק מאד על נקדת השמחה לעשות אוירה של שמחה בבית.

ו' תרסג **רמא**

יגלה חשיבות כל בר ישראל בעיניו יתברך, ויחזק מאד את הנמען שסתובב הרבה בעבור הפצה, שבזכות זו יזכה להולדה.

ו' תרסד **רמב**

ידבר מענין המכתבים שמקבל, שאינו שומר אותם, חס ושלום, ומכל שכן שאינו מראה אותם, רק משמידם מיד, למעט כמה מהם, אשר מהם נתן לעמד על יעילות ההפצה וכו', ויגלה נוראות נפלאות מדבורי מוהרנ"ת ז"ל בענין פסח שני, שדיקא על-ידי הדרישה של הטמאים — "למה נגרע" וכו', וכו' לקבל תורה על-ידי הצדיק בחיי משה.

ו' תרסה **רמד**

ידבר נוראות נפלאות ממעלת הרצון והכסופין דקדושה, שהם העקר בקרבת אלקים, וידבר מהמחזין הנמשכים בימי הספירה הקדושה, שפך עוברים ימי חיי האדם, וצריך תמיד להמשיך את עצמו לחסד.

ו' תרסו **רמו**

ידבר מהעצה שנותן רבנו ז"ל בענין ההרהורים הפוקדים את האדם בכל פעם, ומבלבלים אותו מאד.

ו' תרסז **רמז**

יחזק מאד, שפן הוא הדרך, שפעם יאיר לו ופעם יחשיך לו, והעקר לא לפל ברוחו.

ו' תרסח **רמט**

ידבר מהנהגה של אמירת שמות הצדיקים לישועה וכיוצא בזה.

ו' תרסט **רמט**

מכתב פללי לכלליות אנשי שלומנו "חסידי ברסלב", וכו' יעוררם על משמעות ימי ספירת העמר, שבהם אנו אבלים על תלמידי ר' עקיבא, שלא נהגו כבוד זה בזה, ויאריך לחזק מאד מאד על נקדה זו של אהבה

תִּכְן הַעֲנִינִים

כג

ואחדות בין אנשי שלומנו, ועל גדלת ומעלת היהודים הכשרים שמתבדלים מהרשעים, ואין עושים כמעשיהם, רק מחזיקים בעז ובגאון במצוות ה', ויעורר על כמה הנהגות ונקודות כלליות ופרטיות בפשטות.

ו' **תרע רנח**

מכתב למספר אברכים, בו יעוררם על משמעות הימים של ספירת העמר, שהם בסימן ל"ב טו"ב, ויעורר ויחזק ויאמץ מאד על מדה זו, וכן על קיום המצוות המעשיות, שעל-ידי-זה זוכים להפיר את הקדוש-ברוך-הוא, וידבר מאהבה ואחדות.

ו' **תרעא רסג**

מכתב כללי לכלליות אנשי שלומנו, בו יגלה נוראות נפלאות בדרך פשוטה ונעימה לקרב אל השכל את סוד העשר ספירות והתפללותם, כפי אשר מאירות בימי ספירת העמר, וסדר עבודת האדם בימים אלו על-פי אלו המדות.

ו' **תרעב רסח**

יחזק חזן קדם חתנתו על נקודות עקריות, שעליהן ימסר נפשו, כדי שיהיו חזיו חיים טובים, הן בכבוד האשה והן בהנהגות הבית בכלל ובפרט.

ו' **תרעג רעז**

ידבר נוראות נפלאות ממצלת מדת ההתחזקות, שאדם זוכה לדלג על כל העובר עליו, ולידע פי גם זה יעבר, וצריך להחזיר זאת באחרים.

ו' **תרעד רעז**

ידבר נפלאות בענין אהבה ויראה, שעל-ידי-זה מקבל מהצדיק, וכאן בעולם הזה הוא הגיהנום, וצריך להשתוקק להשיג אותו יתברך בזה העולם, שזו מדרגה גדולה כבעל התניא, ויגלה שיותר טוב לחזק יחידים מאשר קבוצה, שזה גורם קנאת המלאכים, ויגלה נפלאות איך שמפל הבריאה נתן לראות התגלות אלקות, וידבר מענין שהצדיק מלביש את עצמו בכל מיני לבושים, ויחזק פנגד כל המשפרים העוברים, ויגלה נפלאות מענין למוד ספרי רבנו ז"ל, ועל מה בנה את תורותיו הקדושות, ויחזק מאד על אמונה.

ו' **תרעה רפה**

ידבר מענין רבנו ז"ל, שהוא — לא לזו מסעיה קטן בשלחן ערוך כהוא זה, ועל-פן מה שנין להתבלבל, וידבר מענין ינדאות, שפך צריך

תְּכַן הָעֲנִינִים

לְדַבֵּר מְאֻמוּנָה עִם בְּנֵי־אָדָם, וַיִּגְלֶה סוּד הָאֻמוּנָה בְּחִינַת מְקִיף, וְסוּד הַמְּלָבוּשׁ וְהַחֲשֵׁמ"ל וְכו', וַיִּזְהֵר לְבָרַח מוּפְוּחִים, וַיַּעֲוֹרֵר עַל שְׂמֻחָה בְּעֲנִינּוֹ, וַצְּרִיךְ לְדַבֵּר עִם בְּנֵי־אָדָם אִף שְׁלֹא יוֹדְעִים מָה עוֹבֵר עֲלֵיהֶם, וּבְוֵדָאֵי פּוֹעֲלִים.

ו' תרעו רפז

יְדַבֵּר מְעַנֵּן שְׂמִירַת הָעֵינַיִם, וּמְסַדֵּר־הַרְף־הַלְמוּד, שְׂרַבְנוּ ו"ל הַנִּיחַ אֶת הַפְּסִים, וְאָנוּ צְרִיכִים לְהִנְהִיג אֶת הַקְּרוֹנוֹת עֲלֵיהֶם, וַיַּעֲוֹרֵר לְדַבֵּר רַק דְּבוּרֵי רַבְנוּ ו"ל, וּמְמִילָא לֹא אֶכְפֵּת מְכֻלוּם.

ו' תרעז רפח

יְבַאֵר שְׂהַבְזִיזוֹנוֹת הֵם לְכַפְרַת עוֹנוֹת, וְעַל־יְדֵי צִיּוּנוֹ הַקְּדוֹשׁ שֶׁל רַבִּי פִּנְחָס בֶּן יֶאֱיִר זוֹכִים לְהַמְּלִט מִמְּבַקְשֵׁי רַעְתּוֹ.

ו' תרעח רפט

יְדַבֵּר מֵהַתְּבוּדוֹת וּמֵהַפְּצָה, וְשְׁלֹא לְהַתְּבַלְּבֵל מֵאַף אֶחָד.

ו' תרעט רצ

יַחְזֵק חֲשׂוֹף בְּנִים בְּעֲנִינּוֹ, וַיַּעֲוֹרְרוּ שְׁלֹא לְהַתִּיאֵשׁ כָּלֵל בְּעֲנִינֵי זֶה.

ו' תרפ רצ

יְבִיעַ שְׂמֻחָתוֹ עַל הַפְּצָה רַבְתִּי שֶׁל סְפָרֵי רַבְנוּ ו"ל בְּעוֹלָם, וַיַּעֲוֹרֵר לְעִשׂוֹת הַתְּחִלָּה חֲדָשָׁה, בְּסוּד הַשֵּׁם הַקְּדוֹשׁ 'אֶהְיָה', וַיִּגְלֶה מֵהַשִּׁיכוֹת שֶׁל זֶה עַל־פִּי דְּבָרֵי רַבְנוּ ו"ל, וַיְדַבֵּר מְעַנֵּן הַשְּׂמוֹת שֶׁל קוֹנְטְרָסִים חֲדָשִׁים.

ו' תרפא רצב

יַחְזֵק נְפוּל, שְׂמֻחַת נְסִיווֹת חַיִּיו, הַהֲכָרַח לוֹ לְהַמְּצֵא בְּחֻבְרַת אֵינִשֵׁי דְלָא מְעַלִּי, וַיַּיַּעֵץ לוֹ כִּי־צַד גַּם לוֹ נִתְּנָת הַיְכָלָת לְהַמְּלִט מְבוּר שַׁחַת, וְלַעֲמֵד בְּנְסִיווֹת הַקְּשִׁים, וַיַּחְזְקוּ עַל שְׂמֻחָה וְתַקוּן הַכְּלָלִי, וַיְבִיעַ תְּקוּנוֹ, שְׂיִזְכֶּה לְשׁוּב בְּתוֹכָהּ.

ו' תרפב רצג

יְדַבֵּר מְצַעְרוֹ עַל מְכַתֵּב הַנִּמְעָן הַמְּסַפֵּר עַל הַתְּהוּם הַעֲמָקָה בַּה נְפִלוֹ נְשֻׁמוֹת יִשְׂרָאֵל בְּגִלוֹת הַמְּרָה הַזֶּה, וּמְצַד שְׁנֵי יְבִיעַ שְׂמֻחָתוֹ עַל שְׂהַקוּנְטְרָסִים הַחֲדָשִׁים מְצַמְצָמִים אֶת הַפַּעַר הַזֶּה, וַיַּחְזְקוּ לְשֻׁמַּח בְּשֻׁמַּח הַתְּקָרְבוּתָנוּ לְרַבְנוּ ו"ל, וַיַּעֲוֹרֵר עַל תְּשׁוּבָה שְׁלֵמָה, וַיִּגְלֶה כַּחַ רַבְנוּ ו"ל, שֶׁהוּא חֲזַק כְּנִגְדֵי כָּל הַקְּמִים עֲלֵינוּ מִבֵּית וּמִבְחוּץ.

תִּכְן הָעֲנִינִים

כה

ו' תרפג רצה

וְעוֹרֵר מְאֹד עַל שְׁלוֹם-בֵּית, וְיוֹכִיחַ הַנִּמְעָן עַל שְׂאֵין שְׁלוֹם בֵּיתוֹ
בְּשִׁלְמוֹת, וְעוֹרְרוֹ לְרַחֵם עָלֶיהָ וְלַעֲזֹר לָהּ בַּמָּקוֹם לְחַפֵּשׂ מִצְּוֹת בַּחוּץ,
וְיִזְהֵר מְאֹד עַל בֵּית שְׁנֵהֶפֶף לְמָקוֹם רִיב.

ו' תרפד רצו

יִגְלֶה נוֹרְאוֹת מִסוּד הַנְּשֻׁמוֹת שֶׁל הַדּוֹר הָאֲחֵרוֹן הַזֶּה, שְׁבָאוֹ בְּגִלְגוֹל לְתַקֵּן
חֲטָא דוֹר הַמְּבוּל וְדוֹר הַהַפְּלָגָה, וְעוֹרֵר לְהִתְקַרֵּב לְרַבְּנוֹ ז"ל, שְׁעַל-יָדוֹ
נִצּוֹלִין מִכָּל הַתְּאוּוֹת, וְהוּא מִמְּשִׁיךְ אֶת רַחֲמָנוֹתוֹ יִתְבַּרֵּךְ, וְיִדְבֵּר מֵעַנְיָן
תַּבַּת נֹחַ שֶׁל רַבְּנוֹ ז"ל, וְעוֹרֵר מְאֹד עַל לְמוֹד מִשְׁנֵ"ה, שְׁמוֹצִיא מֵהַבוּץ,
וְעַנְיָן שְׁלוֹם-בֵּית.

ו' תרפה רצט

יְבִיעַ שְׁמִחְתָּנוּ, שְׁעַל-כָּל-פָּנִים אֵינְנוּ מְאֵלוֹ הַקּוֹרְעִים וּמְבֹזִים סְפָרֵי רַבְּנוֹ
ז"ל, וְיִגְלֶה עֲנִינָם וּפְחִיתוֹת דְּרַגְתָּם שֶׁל הָעוֹשִׂים כֵּן, וְיִדְבֵּר נִפְלְאוֹת
מֵהַקּוֹנְטְרָסִים הַחֲדָשִׁים וְכוּ', וְיַעֲנִין תְּקוּן חֲצוֹת שְׁמִסְגָּל לְחִלוּשֵׁי הָרְאוֹת,
וְיִגְלֶה נִפְלְאוֹת בְּכָל מַעֲלַת חֲצוֹת.

ו' תרפו שא

יִתֵּן עֲצוֹת לְהַמְתִּיק הַדִּינִים — לְהִיּוֹת רְגִיל בְּטְבִילַת מְקוּהָ, וְלְהַפְּיץ אֶת
הַסְּפָרִים.

ו' תרפז שב

יְפַלֵּיג בְּמַעֲלַת הַדְּפֶסֶת סְפָרֵי רַבְּנוֹ ז"ל בְּעוֹלָם, וְעוֹרֵר לְעֶסֶק בְּזָה, וְיִדְבֵּר
מֵעַנְיָן נְשׂוֹאִין.

ו' תרפח שג

יְדַבֵּר נִפְלְאוֹת מִסוּד ל"ג בְּעֶמֶר, שְׁרִשְׁב"י הוּא הַתְּקוּן שֶׁל תַּלְמִידֵי רַבִּי
עֲקִיבָא, עַל-יְדֵי סוּד הַחֲבִיבוֹת וְהָאֲהָבָה שֶׁהִמְשִׁיךְ, וְיִדְבֵּר מֵהַמְּצַב בְּאַרְץ
הַקִּדְשׁ, מֵהַ שְׁגָרְמוֹ הָעַרְב־רַב בְּרוּחַתְּנִיּוֹת, וְלִכֵּן עֲלִינוּ לְהַפְּיץ וְלְהַחְזִיק אֶת
עֲצָמָנוּ עִם אֲנָשֵׁי שְׁלוֹמָנוּ.

ו' תרפט שה

וְעוֹרֵר וְיוֹכִיחַ מְאֹד נֶפֶשׂ אֲמִלְלָה שְׁנִפְלָה אֶל סְמִים, וְיִזְהֵירוּ לְחַדֵּל מְזָה,
וְיִחְזְקוּ עַל הַחֲלָטוֹת לְהַגְּמֵל לְגַמְרֵי.

ו' תרצ שו

יֵאָחַל בְּקִצְרָה הַמְתִּיק הַדִּינִים.

תִּכְנֵן הָעֲנִינִים

כו

- ו' תרצא שו
יתן רפואה ועצה לכאב עינים.
- ו' תרצב שז
יחזק בת ישראל בעניניה הפרטיים, ויעוררה שלהנהיג בית צריך סבלנות גדולה שבאה על-ידי אמונה.
- ו' תרצג שח
יתן מוסר לאחד שהמשרה רודפת אחריו, ועל-ידי שיחזור בתשובה ימתקו ממנו כל הדינים.
- ו' תרצד שט
יגלה מעלת אמירת תהלים, שמסגלת לדברים רבים.
- ו' תרצה שז
ידבר מישרים לתלמיד אחד, ויביע שמחתו, שעודנו מחזיק בתמו לעסק בעבודת ה' כמימים ימימה.
- ו' תרצו שי
ידבר נפלאות מחוכנתו בשעה זו — להפיץ את אור רבנו ז"ל, שהוא גלוי אמונת אלקי עולם ברוח הוא, ויגלה מעלת הענין הזה, וגדל התקון שיש בזה לנשמת האדם.
- ו' תרצז שיד
ידבר מענין למוד ספרי רבנו ז"ל, ומגדל מעלת השמחה.
- ו' תרצח שיד
יחזק משפחה של בעלי תשובה בתחלת דרכם, ויגלה להם מעלתם בשמים, ויודריכם כיצד עליהם לנהג.
- ו' תרצט שטו
ידבר מהרעיון העצום של למוד דף היומי, שתקן המהר"ם שפירא מלובלין, ויגלה שאין זה שיה לאיזו מפלגה, אלא זו מתנה שקבל הצדיק הנ"ל למסרה לכלל ישראל, ויביא צטוט מר' יצחק בריטער מאנשי שלומנו בפולין — מדוע המהר"ם זכה לזה.
- ו' תש שיז
יחזק את הנמצן, שלא יהיה רגיש מפל מה שמגיבים עליו, ויגלה לו הדרך כיצד לזכות לזה.

תִּכְן הָעִנְיָנִים

כז

ו' תשא שיח

יְדַבֵּר לְעִנְיָן מֵה שֶׁעוֹבֵר הַתְּנַגְדוֹת חֲרִיפָה וּמְעִיקָה, שֶׁכּוֹדֵאֵי לְעִיֵּן בְּמִכְתָּבֵי מוֹהֲרַנְ"ת וְ"ל בְּתַקּוּפַת שְׁנוֹת הַרְדִּיפּוֹת, וְלִרְאוֹת כִּיצַד הוּא הַתְּחִזֵּק מִתְּקַף רְדִיפָה כּוֹז.

ו' תשב שיט

יְדַבֵּר מֵהַנֶּסֶס הַגָּדוֹל שֶׁאַרְע לְמִשְׁפַּחַת הַנְּמַעֵן, שֶׁבָּנָם הִשְׁתַּחֲרַר מִמְּאֶסֶר, כְּשֶׁפָּכַר לֹא יָדְעוּ הֵיכָן הוּא, וַיְדַבֵּר מִסּוֹד שֵׁם אֲדֹנָי, וְעִנְיָן הַכ"ד בְּתֵי דִינָיִם, וּמְעַנְיָן יְצִיאַת מִצְרַיִם בְּכִלְלִיּוֹת וּבִפְרָטִיּוֹת.

ו' תשג שכ

יְדַבֵּר מֵהַמְּתַקֵּת הַדִּינָיִם בְּעַת חֲצוֹת, וּמִיִּשׁוּעַת ה' כְּהַרְף עֵינַי.

ו' תשד שכא

יְדַבֵּר מִקְבַּלַת הַבְּזִיוֹנוֹת בְּאַהֲבָה, וַיִּחְזַק מְאֹד שֶׁלֹּא לִקְחַת זֹאת לְלֵב כָּלֵל, וַיְבַהֵיר, שֶׁהַמְּבִיָּה אֲנָשִׁים כְּשָׂרִים — נִעְנָשׁ לְבִסּוּף.

ו' תשה שכב

יְדַבֵּר מְעַנְיָן הַנְּסִיוֹנוֹת הַקָּשִׁים, שֶׁעַל-יְדֵי הַכִּנְסַת הַשְּׂגָחָה פְּרֻטִית בְּדַעְתּוֹ, מִמְּשִׁיף כָּל מִינֵי יִשׁוּעוֹת בְּעוֹלָם, וַיְדַבֵּר מֵאֲמוּנַת חַכְמַיִם בְּרַבְּנוּ וְ"ל, שֶׁאַפְלוּ כְּשָׂרוֹאִים רַחוּק, אֵינן עוֹזְבִים אֶת עִנְיָנוּ.

ו' תשו שכג

יְדַבֵּר מֵהַהֲתַקְרְבוֹת לְרַבְּנוּ וְ"ל, שֶׁהִיא עַל-יְדֵי לְמוֹד סִפְרֵיו הַקְּדוּשִׁים, וּמְעַנְיָן הַתְּנַגְדוֹת וְחִבְרָיָא קַדִּישָׁא.

ו' תשז שכד

יִחְזַק וַיֵּאמֶן לְכַרֵּחַ מִמְּצוּדַת הַסַּמ"ך-מ"ם שֶׁרוֹדֵף אַחַר הָאָדָם, וּמְרַחֵק אוֹתוֹ מִתּוֹרָה וּתְפִלָּה וְקִיּוּם הַמְּצוּוֹת, וְאָסוּר לְהִתְיַאֵשׁ כָּלֵל, רַק לְהִתְחַזֵּק בְּכָל הַצְּרוֹת, וַיַּעֲזֹר לְקוּם תַּכְף מִנְּפִילְתּוֹ וּלְהִתְחַזֵּק עִמּוֹ בְּיַחַד.

ו' תשח שכה

יְדַבֵּר נִפְלְאוֹת מֵהַהֲתַחֲזָקוֹת שֶׁהִיָּתָה לוֹ בִּימֵי נְעוּרָיו מֵה"לְקוּטֵי-הַלְכוֹת" הַקְּדוּשִׁים, וּמְעַנְיָן מוֹהֲרַנְ"ת וְ"ל מֵה שֶׁעָבַר עָלָיו מֵאֵלּוּ הַקְּרוּיִים 'חֲסִידִים', וְאִיךָ חִזַּק אֶת עֲצָמוֹ בֵּין אֲסִירִים שְׂפוּרִים וְכו'.

ו' תשט שכז

יַעֲזֹר מְאֹד מְאֹד עַל אַהֲבַת חֲבֵרִים, וְאֲשֶׁר זֶה יְסוֹד גְּדוֹל בְּהִתְקַרְבוֹת לְעַבֹּדַת הַשֵּׁם.

ו' תשי שכט

יגלה, שאי אפשר לתן הדרך מפרטת לאדם, ואף-על-פי-כן יסדר
לדגמא את היום, וכיצד נתן לזכות בו להרבה טוב אמת ונצח, וידבר
נפלאות ממדת הסבלנות.

סוד ה' ליראיו ובריתו להודיעם
זה שמו נאה לו

תקון הכּללי

תקון נורא ונפלא מאד מאד לכליות החטאים
והוא פגם הברית, רחמנא לצלן

*

ומסגל מאד גם לפרנסה ולהצלחה
בכל הענינים בגשמיות וברוחניות
אשרי מי שיאמרם בכל יום

*

יסדו, תקנו, גלו וצנה לפרסמו לכל ישראל.
רבנו הקדוש והנורא אור הגנוז והצפון
בוצינא קדישא עלאה, אדונינו, מורנו ורבנו

רבי נחמן מברסלב, זכותו יגן עלינו

*

הובא לדפוס על-ידי

חסידי ברסלב

עיה"ק ירושלים תובב"א

תקון הפללי

טוב לומר זאת לפני אמירת העשרה מזמורים:

הריני מקשר עצמי באמירת העשרה מזמורים אלו לכל הצדיקים
האמתיים שבדורנו, ולכל הצדיקים האמתיים שוכני עפר, קדושים
אשר בארץ המה, ובפרט לרבנו הקדוש צדיק יסוד עולם נחל נובע
מקור חכמה, רבנו נחמן בן פיגא, זכותו יגן עלינו, שגלה תקון זה.

לכו נרננה ליהנה נריעה לצור ישענו: נקדמה פניו בתודה בזמירות
נריע לו: כי אל גדול יהנה ומלך גדול על כל אלהים:

קודם שיתחיל תהלים יאמר זה:

הריני מזמן את פי להודות ולהלל ולשבח את בוראי לשם יחוד
קדשא בריך הוא ושכינתה בדחילו ורחימו עלי יידי ההוא טמיר
ונעלם בשם כל ישראל:

טז א מכתם לדוד שמרני אל כי חסיתי בך:
ב אמרת ליהוה אדני אתה טובתי בל עליך:
ג לקדושים אשר בארץ המה ואדירי כל חפצי
ד ירבו עצבותם אחר מהרו בל אפיך
ה נספיהם מדם ובל אשא את שמותם על שפתי:
ו יהוה מנת חלקי וכוסי אתה תומיך גורלי:
ז חבלים נפלו לי בנעמים אף נחלת שפרה עלי:
ח אברך את יהוה אשר יעצני אף לילות יסרוני
ט כליותי: ח שויתי יהוה לנגדי תמיד כי מימיני
י בל אמוט: ט לבן א שמח לבי ויגל פבודי אף
יא בשרי ישכן לבטח: יב כי לא תעזב נפשי לשאול
יג לא תתן חסידך לראות שחת: יד תודיעני ארח
יז חיים שבע שמחות את פניך נעמות בימינדך
נצח:

תקון הפללי

לב * לְדוֹד מִשְׁכִּיל אֲשֶׁר־י נְשׁוּי־פֶשַׁע כָּסוּי חֲטָאָה:
 ב אֲשֶׁר־י אָדָם לֹא יַחֲשֹׁב יְהוָה לוֹ עוֹן וְאִין
 בְּרוּחוֹ רְמִיָּה: ג כִּי־הֶחֱרַשְׁתִּי בְּלוֹ עֲצָמַי בְּשִׂאֲנֹתַי
 כָּל־הַיּוֹם: ד כִּי | יוֹמָם וְלַיְלָה תִּכְבֵּד עָלַי יְדָךְ נְהַפְךָ
 לְשֹׂדֵי בְּחֶרְבֵנִי קִיץ סָלָה: ה חֲטָאתִי אֹדִיעֶךָ וְעוֹנֵי
 לֹא־כִסִּיתִי אֲמַרְתִּי אֹדְדָה עָלַי פֶּשַׁעַי לִיהוָה וְאַתָּה
 נִשְׂאתָ עוֹן חֲטָאתִי סָלָה: ו עַל־זֹאת יִתְפַּלֵּל
 כָּל־חֹסֶד | אֱלֹהֶיךָ לָעֵת מְעַא רַק לְשִׁטְף מַיִם רַבִּים
 אֱלֹיו לֹא יִגִּיעוּ: ז אַתָּה | סֵתֵר לִי * מַצֵּר תִּעְרַנֵּי
 רַנִּי פִלֵּט תְּסוּבְּבֵנִי סָלָה: ח אֲשֶׁכִּילְךָ | וְאוֹרְךָ
 בְּדַרְךָ־זוֹ תִלְךָ אִיעֲצָה עָלֶיךָ עֵינַי: ט אֱל־תִּהְיוּ |
 כָּסוּס כְּפָרֶד אִין הַבֵּין בְּמִתְגַּוְרָסָן עֲדִיו לְבָלוֹם
 בַּל קָרַב אֱלֹהֶיךָ: י רַבִּים מְכֹאֲוָבִים לָרֶשַׁע וְהַבּוֹטָח
 בִּיהוָה חֶסֶד יְסוּבְּבֵנוּ: יא שְׂמַחוּ בִיהוָה וְגִילוּ
 צַדִּיקִים וְהִרְנִינוּ כָּל־יִשְׂרָאֵל־לֵב:

מא * לְמַנְעַח מְזֻמּוֹר לְדוֹד: ב אֲשֶׁר־י מִשְׁכִּיל אֱל־
 דָּל בַּיּוֹם רָעָה יִמְלֹטְהוּ יְהוָה: ג יְהוָה | יִשְׁמְרֵהוּ
 וַיִּחִיֵּהוּ וְאֲשֶׁר בְּאֶרֶץ וְאֱל־תִּתְּנֵהוּ בְּנַפְשׁ אִיָּבּוּ:
 ד יְהוָה יִסְעֲדֵנוּ עַל־עַרְשׁ דְּוֵי כָּל־מִשְׁכָּבוֹ הַפְּכֹת
 בְּחִלּוֹ: ה אֲנִי־אֲמַרְתִּי יְהוָה חֲנּוּנִי רַפְּאָה נַפְשִׁי
 כִּי־חֲטָאתִי לָךְ: ו אוֹיְבֵי יֹאמְרוּ רַע לִי מָתִי יָמוּת
 וְאָבֵד שְׁמוֹ: ז וְאִם־בָּא לְרֹאוֹת | שׂוֹא יְדַבֵּר לְבוֹ

(* אחר אתה סתר לי — צריך להפסיק מעט (עיין בלקו"מ ח"א סי' ריג)

תקוּן הַכִּלְלִי

יִקְבֹּץ אָוֶן לוֹ יֵצֵא לַחוּץ יְדַבֵּר: ^ה יַחַד עָלַי יִתְלַחֲשׁוּ
כָּל-שֹׁנְאָי עָלַי | יַחֲשְׁבוּ רָעָה לִּי: ^ט דְּבַר-בְּלִיעַל
יַעֲזֹק בּוֹ וְאֲשֶׁר שָׁכַב לֹא-יוֹסִיף לָקוּם: ^י גַּם-אִישׁ
שָׁלוֹמִי | אֲשֶׁר-בְּטַחְתִּי בּוֹ אוֹכַל לַחֲמֵי הַגְּדִיל עָלַי
עָקַב: ^{יא} וְאַתָּה יְהוָה חַנּוּנִי וְחַקִּימֵנִי וְאַשְׁלֵמָה לָּהֶם:
^{יב} בְּזֹאת יִדְעֵתִי כִּי-חָפְצָתָּ בִּי כִּי לֹא-יָרִיעַ אִיבִי
עָלַי: ^{יג} וְאַנִּי בְּתַמִּי תַמְכֶּתָּ בִּי וּתְשִׁיבֵנִי לְפָנֶיךָ
לְעוֹלָם: ^{יד} בָּרוּךְ יְהוָה | אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל מִהַעוֹלָם
וְעַד-הָעוֹלָם אָמֵן | וְאָמֵן:

מב * לְמַנְעַח מִשְׁכִּיל לְבַנְי-קָרַח: ^ב כָּאֵיל תַעְרֹג
עַל-אֲפִיקֵי-מַיִם בֵּן נַפְשֵׁי תַעְרֹג אֵלֶיךָ אֱלֹהִים:
^ג עֲמָאָה נַפְשֵׁי | לְאֱלֹהִים לְאֵל חַי מְתֵי אָבוֹא
וְאַרְאָה פָּנַי אֱלֹהִים: ^ד הִיִּתְהַלֵּי דְמַעְתִּי לָחֶם יוֹמָם
וּלְלֵילָה בְּאָמַר אֵלַי כָּל-הַיּוֹם אֵיחָ אֵלֶיךָ: ^ה אֵלֹהֵי
אֲזַכְּרָה | וְאֲשַׁכְּחָה עָלַי | נַפְשֵׁי כִּי אֶעְבֵּר | בַּסֶּךְ
אֲדִידֶם עַד-בֵּית אֱלֹהִים בְּקוֹל-רִנָּה וְתוֹדָה הַמּוֹן
חֹנֵג: ^ו מִהַ-תְּשִׁתּוּחַחִי | נַפְשֵׁי וְתַהֲמֵי עָלַי הוֹחֲלִי
לְאֱלֹהִים כִּי-עוֹד אוֹדְנוּ יִשׁוּעוֹת פָּנִינוּ: ^ז אֱלֹהֵי עָלַי
נַפְשֵׁי תְשִׁתּוּחַח עַל-כֵּן אֲזַכְּרֶךָ מֵאָרֶץ יִרְדֵּן
וְחַרְמוֹנִים מִהַר מְצָעַר: ^ח תְּהוֹם-אֵל-תְּהוֹם קוֹרָא
לְקוֹל עֲנוּרֶיךָ כָּל-מִשְׁבְּרֶיךָ וְגַלְיָךָ עָלַי עֲבָרוּ:
^ט יוֹמָם | יַעֲזוּה יְהוָה | חֲסֵדוֹ וּבְלִילָה שִׁירָה עִמִּי
תִּפְלָה לְאֵל חַיִּי: ^י אֲזַכְּרָה | לְאֵל סְלֵעֵי לָמָּה

תקון הפללי

שְׁכַחְתָּנִי לְמַה־קָדַר אֵלֶיךָ בְּלַחֵץ אוֹיֵב: * בְּרֹצַח |
בְּעַצְמוֹתַי חֲרַפּוֹנִי צוֹרְרִי בְּאִמְרָם אֵלַי כָּל־הַיּוֹם
אֵיךְ אֱלֹהֶיךָ: י מה־תִּשְׁתַּוְּחָחִי | נִפְשִׁי וּמַה־תִּתְּהַמִּי
עָלַי הוֹחִילִי לְאֱלֹהִים כִּי־עוֹד אֹדְנֵנו יְשׁוּעַת פָּנָי
וְאֱלֹהֵי:

נט * לְמַנְעַח אֶל־תִּשְׁחַת לְדוֹד מִכְתָּם בְּשִׁלַּח
שָׂאוּל וַיִּשְׁמְרוּ אֶת־הַבַּיִת לְהַמִּיתוֹ: ב הַצִּילֵנִי
מֵאִיִּבִי | אֱלֹהֵי מִמֵּת־קוֹמָמִי תִשְׁנַבְּנִי: ג הַצִּילֵנִי
מִפְּעָלִי אֲוֹן וּמֵאֲנָשִׁי דָמִים הוֹשִׁיעֵנִי: ד כִּי הִנֵּה
אָרְבוּ לְנַפְשִׁי יְגוּרוּ עָלַי עֵזִים לֹא־פֹשְׁעֵי וְלֹא־
חַטָּאתֵי יְהוָה: ה בְּלִי־עוֹן יִרְצוֹן וַיִּכַּנְּנוּ עוֹרָה
לְקַרְאֲתִי וּרְאָה: ו וְאַתָּה יְהוָה־אֱלֹהִים | עֲבָאוֹת
אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל הַקִּיעָה לְפָקֶד כָּל־הַגּוֹזִים אֶל־תַּחַן
כָּל־בְּגֵדֵי אֲוֹן סָלָה: ז יִשׁוּבוּ לְעָרְב יִהְיוּ כַּכֶּלֶב
וַיִּסּוּבּוּ עִיר: ח הִנֵּה | יִבִּיעוֹן בְּפִיהֶם חֲרָבוֹת
בְּשִׁפְתוֹתֵיהֶם כִּי־מִי שָׁמַע: ט וְאַתָּה יְהוָה תִּשְׁחַק־
לָמוּ תִלְעַג לְכָל־גּוֹזִים: י עֵזוּ אֵלֶיךָ אֲשֶׁמְרָה כִּי־
אֱלֹהִים מִשְׁנַבְּנִי: יא אֱלֹהֵי חֲסָדֵי יְקַדְּמֵנִי אֱלֹהִים
יִרְאֵנִי בְּשָׂרְרִי: יב אֶל־תִּהְרָגִם | פֶּן־יִשְׁכַּחוּ עַמִּי
הַנִּיעְמוּ בְּחִילְךָ וְהוֹרִידֵמוּ מִגִּבְּוֹת אֲדָנִי: יג חַטָּאת־
פִּימוּ דְבַר־שִׁפְתֵימוּ וַיִּלְכְּדוּ בְּגֹאוֹנָם וּמֵאֲלֹהֵי
וּמִכַּחַשׁ יִסְפְּרוּ: יד כִּלָּה בְּחִמָּה כִּלָּה וַאֲיַנְמוּ וַיִּדְעוּ
כִּי־אֱלֹהִים מִשַׁל בִּיעֲקֹב לְאִפְסֵי הָאָרֶץ סָלָה:

תקוּן הַפְּלִילִי

טו וַיֵּשְׁבוּ לְעֶרְב יְהֵמוּ כְּכֹלֵב וַיִּסּוּבְבוּ עִיר: טז הִמָּה
יְנִיעוֹן לֶאֱכֹל אִם-לֹא יִשְׁבְּעוּ וַיְלִיְנוּ: יז וְאָנִי |
אֲשִׁיר עֹדָה וְאֶרְנֵן לְבַקֵּר חֲסִדָּךְ כִּי-הָיִיתָ מִשְׁנֵב לִי
וּמְנוּס בְּיוֹם צָר-לִי: יח עָזִי אֶלֶיךָ אֲזַמְּרָה כִּי-אֱלֹהִים
מִשְׁנֵבִי אֱלֹהֵי חֲסִדֶי:

עז א לְמַנְעֵחַ עַל- יְדוּתוֹן לְאַסֵּף מְזֻמּוֹר: ב קוֹלִי *
אֶל-אֱלֹהִים וְאֶעֱעֶקֶה קוֹלִי אֶל-אֱלֹהִים וְהֶאֱזִין
אֵלַי: ג בְּיוֹם צָרָתִי אֲדַנִּי דְרָשְׁתִּי יָדֶי | לִילָה נִגְרָה
וְלֹא תִפּוֹג מֵאֲנָה הַנְּחָם נִפְשִׁי: ד אֲזַכְּרָה אֱלֹהִים
וְאֶהְמִיָּה אֲשִׁיחָה | וְתַתְּעַטֵּף רוּחִי סֵלָה: ה אֲחֹזֵת
שְׁמֵרוֹת עֵינָי נִפְעַמְתִּי וְלֹא אֲדַבֵּר: ו חֲשַׁבְתִּי יָמַיִם
מִקֶּדֶם שָׁנוֹת עוֹלָמִים: ז אֲזַכְּרָה נְגִינָתִי בַלִּילָה
עַם-לְבָבִי אֲשִׁיחָה וַיִּחַפֵּשׂ רוּחִי: ח הֲלֵעוֹלָמִים
יִזְנַח | אֲדַנִּי וְלֹא-יִסִּיף לְרַעוֹת עוֹד: ט הָאֵפֶס לְנֹעַח
חֲסִדוֹ נֹמֵר אֲמַר לְדָר וְדָר: י הַשְּׂכַח חַנּוּת אֶל
אִם-קָפִץ בְּאֵף רַחֲמָיו סֵלָה: יא וְאֲמַר חֲלוּתִי הִיא
שָׁנוֹת יָמַיִן עֲלִיוֹן: יב אֲזַכּוֹר מֵעַלְלִי-יָהּ כִּי-אֲזַכְּרָה
מִקֶּדֶם פְּלֹאֵךְ: יג וְהִגִּיתִי בְּכֹל-פְּעֻלָּךְ וּבַעֲלִילוֹתֶיךָ
אֲשִׁיחָה: יד אֱלֹהִים בִּקְדָשׁ דְּרַכָּךְ מִי-אֵל גָּדוֹל
כֹּאֱלֹהִים: טו אַתָּה הָאֵל עֲשֵׂה פְלֵא הוֹדְעָתָ בְּעַמִּים
עֹדָה: טז גְּאֻלַּת בְּזוֹרַע עֲמֻךְ בְּנִי-יַעֲקֹב וַיּוֹסֵף סֵלָה:
יז רָאוּךְ מַיִם | אֱלֹהִים רָאוּךְ מַיִם יַחִילוּ אֵף יִרְגְּזוּ

(* באמרך אל אלהים תכווין המילוי כזה אל"ף למ"ד אל"ף למ"ד ה"י יו"ד מ"ם

תקון הפללי

תְּהוֹמוֹת: יח זָרְמוּ מַיִם | עֲבוֹת קוֹל נָתְנוּ שְׁחָקִים
אֶף-חֲצָצְרִיךְ יִתְהַלְכוּ: יט קוֹל רַעְמֶךָ | בְּנִלְגַל הָאִירוֹ
בְּרָקִים תִּבַּל רָגְזָה וְתָרַעַשׂ הָאָרֶץ: כ בַּיָּם דִּרְפָךְ
וּשְׁבִילְךָ בְּמַיִם רַבִּים וְעִקְבוֹתֶיךָ לֹא נָדְעוּ:
כא נְחִיתָ כְּצֹאֵן עֶמֶד בְּיַד-מֹשֶׁה וְאַהֲרֹן:

צ * תִּפְלָה לְמֹשֶׁה אִישׁ-הָאֱלֹהִים אֲדָנִי מֵעוֹן אֶתָּה
הָיִיתָ לָנוּ בְּדָר וְדָר: ב בְּטָרֶם | הָרִים יִלְדוּ
וְתַחֲזִיל אֶרֶץ וְתִבַּל וּמֵעוֹלָם עַד-עוֹלָם אֶתָּה אֵל:
ג תָּשֵׁב אֲנוּשׁ עַד-דָּכָא וְתֹאמַר שׁוּבוּ בְנֵי-אָדָם:
ד כִּי אֶלֶף שָׁנִים בְּעֵינֶיךָ כִּיּוֹם אֶתְמוּל כִּי יַעֲבֹר
וְאַשְׁמוּרָה בְּלִילָה: ה זָרְמָתָם שָׁנָה יִהְיוּ בַּבֶּקֶר
כְּחֲצִיר יִחַלֶּף: ו בַּבֶּקֶר יִצִּיץ וְחִלָּף לְעָרֵב יִמְזִיל
וַיִּבֶשׁ: ז כִּי-כָלִינוּ בְּאֶפֶךְ וּבְחִמָּתְךָ נִבְהַלְנוּ:
ח שֶׁתָּה עֹנֵתִינוּ לְנִגְדֶךָ עֲלִמְנוּ לְמֹאזֵר פְּנִיךָ: ט כִּי
כָל-יָמֵינוּ פָּנוּ בְּעִבְרָתְךָ כָּלִינוּ שָׁנֵינוּ כְּמוֹ-הֶגְהָה:
י יָמֵי-שָׁנֹתֵינוּ בָּהֶם שְׁבַעִים שָׁנָה וְאִם בְּגִבּוֹרֵת |
שְׁמוֹנִים שָׁנָה וְרֹהֶבֶם עָמַל וְאוֹן כִּי-גֹז חִישׁ וְנִעְפָּה:
יא מִי-יֹדַע עִז אֶפֶךְ וּכְיִרְאָתְךָ עִבְרָתְךָ: יב לְמִנּוֹת
יָמֵינוּ כִּן הוֹדַע וְנָבֵא לִבְבִּי חֲכָמָה: יג שׁוּבָה יְהוָה
עַד-מָתִי וְהִנָּחֵם עַל-עֲבֹדֶיךָ: יד שְׁבַעֵנוּ בַּבֶּקֶר
חֲסִדְךָ וְנִרְנְנָה וְנִשְׁמָחָה בְּכָל-יָמֵינוּ: טו שְׁמַחְנוּ
כִּימוֹת עֲנִיתָנוּ שָׁנוֹת רָאִינוּ רָעָה: טז יִרְאֵה אֵל-
עֲבֹדֶיךָ פִּעֲלֶךָ וְהִדְרֶךְ עַל-בְּנֵיהֶם: יז וַיְהִי | נָעַם

תקון הפללי

אֲדַנִּי אֱלֹהֵינוּ עָלֵינוּ וּמַעֲשֵׂה יַדֵּינוּ כּוֹנֵנָה עָלֵינוּ
וּמַעֲשֵׂה יַדֵּינוּ כּוֹנֵנָהוּ:

קה * הוֹדוּ לַיהוָה קְרָאוּ בְשֵׁמוֹ הוֹדִיעוּ בְּעַמִּים
עָלִילוֹתָיו: ב שִׁירוֹ-לוֹ זַמְרוּ-לוֹ שִׁיחוּ בְּכָל-
נַפְלְאוֹתָיו: ג הִתְהַלְלוּ בְּשֵׁם קִדְשׁוֹ יִשְׂמַח לֵב א
מִבְּקִשֵׁי יְהוָה: ד דַּרְשׁוּ יְהוָה וְעִזּוּ בְּקִשׁוֹ כָּנִיו
תְּמִיד: ה זְכְרוּ נַפְלְאוֹתָיו אֲשֶׁר-עָשָׂה מִפֶּתִיו
וּמִשְׁפֵּטֵי-פִיו: ו זָרַע אֲבָרָהֶם עֲבָדוּ בְּנֵי יַעֲקֹב
בְּחִירָיו: ז הוּא יְהוָה אֱלֹהֵינוּ בְּכָל-הָאָרֶץ
מִשְׁפָּטָיו: ח זָכַר לְעוֹלָם בְּרִיתוֹ דָּבָר צְוָה לְאַלְפָּה
דוֹר: ט אֲשֶׁר כָּרַת אֶת-אֲבָרָהֶם וּשְׁבוּעָתוֹ לְיִשְׁחָק:
י וַיַּעֲמִידָהּ לְיַעֲקֹב לְחֹק לְיִשְׂרָאֵל בְּרִית עוֹלָם:
יא לֵאמֹר לָךְ אֶתֵּן אֶת-אֶרֶץ-כְּנָעַן חֹבֵל נַחֲלַתְכֶם:
יב בְּהִיוֹתֶם מְתֵי מִסְפָּר כַּמַּעֲט וְגָרִים בָּהּ:
יג וַיִּתְּהַלְכוּ מִגּוֹי אֶל-גּוֹי מִמַּמְלָכָה אֶל-עַם אֲחֵר:
יד לֹא-הִנִּיחַ אָדָם לַעֲשֹׂקֶם וַיּוֹכַח עֲלֵיהֶם מְלָכִים:
טו אֶל-תִּגְעוּ בְּמִשְׁיַחִי וּלְנַבִּיאֵי אֶל-תִּרְעוּ:
טז וַיִּקְרָא רָעַב עַל-הָאָרֶץ כָּל-מִטְהַלְחָם שָׁבַר:
יז שָׁלַח לְפָנֵיהֶם אִישׁ לְעַבְדֵי נִמְכָּר יוֹסֵף: יח עָנוּ
בְּכָפֵל רָגְלוֹ בְּרוֹל בָּאָה נִפְשׁוֹ: יט עַד-עַתָּה
בְּאֲדָבָרוֹ אִמְרַת יְהוָה צְרַפְתָּהּ: כ שָׁלַח מֶלֶךְ
וַיִּתִּירָהּוּ מִשַׁל עַמִּים וַיִּפְתַּחְהוּ: כא שָׁמוֹ אֲדוֹן
לְבֵיתוֹ וּמִשַׁל בְּכָל-קַנְיָנוֹ: כב לְאַסֵּר שָׁרָיו בְּנִפְשׁוֹ

תקון הפללי

וּזְקַנְיוּ יַחֲכִימוּ: כג וַיָּבֹאוּ יִשְׂרָאֵל מִצְרַיִם וַיַּעֲקֹב גֵּר
בְּאֶרֶץ-חָם: כד וַיִּפְרַח אֶת-עַמּוֹ מְאֹד וַיַּעֲצֵמָהּ:
מִצְרַיִם: כה הִפְךָ לָבֶם לְשֵׁנָא עַמּוֹ לְהַתְנַפֵּל בְּעַבְדֵי:
כז שְׁלַח מֹשֶׁה עֲבָדָיו אֶתְרוֹן אֲשֶׁר בְּחֶרֶב-בוֹ: כח שְׁמוֹ
בָּם דְּבָרֵי אֹתוֹתָיו וּמִפְתִּיּוֹם בְּאֶרֶץ חָם: כח שְׁלַח
חֹשֶׁךְ וַיַּחֲשֹׁךְ וְלֹא-מָרוּ אֶת-דְּבָרוֹ: כט הִפְךָ אֶת-
מִימֵיהֶם לָדָם וַיָּמַת אֶת-דֹּגְתָם: ל שְׁרִץ אֲרָצָם
צִפְרֹדַעִים בְּחֹדְרֵי מַלְכֵיהֶם: לא אָמַר וַיָּבֹאוּ עֲרַב
כְּנִיּוֹם בְּכָל-גְּבוּלָם: לב נָתַן גְּשָׁמֵיהֶם בְּרֹד אִישׁ
לְהַבּוֹת בְּאֲרָצָם: לג וַיֵּךְ גְּפָנָם וַתֵּאֱנָתָם וַיִּשְׁפַּר עֵין
גְּבוּלָם: לד אָמַר וַיָּבֹאוּ אֲרָבָה וַיִּלַּק וַאִין מִסְפָּר:
לה וַיֵּאכַל כָּל-עֵשֶׂב בְּאֲרָצָם וַיֵּאכַל פְּרִי אֲדָמָתָם:
לו וַיֵּךְ כָּל-בְּכוֹר בְּאֲרָצָם רֵאשִׁית לְכָל-אוֹנָם:
לז וַיּוֹצִיאֵם בְּכֶסֶף וְזָהָב וַאִין בְּשִׁבְטָיו כּוֹשֵׁל:
לח שָׁמַח מִצְרַיִם בַּעֲבֹדָתָם כִּי-נִפְלַח פְּחָדָם עֲלֵיהֶם:
לט פָּרַשׁ עֵנָן לְמִסְדָּךְ וְאִישׁ לְהָאִיר לְיָלֵה: מ שָׁאֵל
וַיָּבֹאוּ שָׁלוֹם וְלֶחֶם שָׁמַיִם יִשְׁבִּיעֵם: מא פָּתַח עִזֹּר
וַיִּזְוֹבוּ מַיִם הָלְכוּ בַּעֲצֵיֹת נָהָר: מב כִּי-זָכַר אֶת-
דְּבַר קִדְשׁוֹ אֶת-אַבְרָהָם עֲבָדָיו: מג וַיּוֹצֵא עַמּוֹ
בְּשִׁשׁוֹן בְּרָנָה אֶת-בְּחִירָיו: מד וַיִּתֵּן לָהֶם אֲרָצוֹת
גֹּזִיּוֹם וַעֲמַל לְאֲמִים יִירָשׁוּ: מה בְּעֵבֹר | יִשְׁמְרוּ
חֻקָּיו וְתוֹרֹתָיו יִנְצְרוּ הַלְלוּיָהּ:

תקוץ הפללי

קלז א על־נְהַרֹּת | בְּבַל שָׁם יִשְׁבְּנוּ גַם־בְּכִינוּ
בְּזָכְרֵנוּ אֶת־צִיּוֹן: ב על־עַרְבִים בְּתוֹכָהּ תִּלְיֵנוּ
בְּנִרְוֹתֵינוּ: ג כִּי שָׁם שְׁאַלּוּנוּ שׁוֹבֵינוּ דְּבִרֵי־שִׁיר
וְתוֹלְלֵינוּ שְׂמַחָה שִׁירוּ לָנוּ מִשִּׁיר צִיּוֹן: ד אִיךָ נָשִׁיר
אֶת־שִׁיר־יְהוָה עַל אֲדָמַת נֹכַר: ה אִם־אֶשְׁכַּחֲךָ
יְרוּשָׁלַם תִּשְׁפַּח יְמִינִי: ו תִּדְבַּק לְשׁוֹנֵי | לְחַפֵּי
אִם־לֹא אֶזְכְּרֵכִי אִם־לֹא אֶעֱלֶה אֶת־יְרוּשָׁלַם עַל
רֹאשׁ שְׂמַחְתִּי: ז זָכַר יְהוָה | לְבָנֵי אֲדוּם אֶת יוֹם
יְרוּשָׁלַם הָאֲמָרִים עָרוּ | עָרוּ עַד הַיְסוֹד בָּהּ:
ח בַּת־בְּבַל הַשְּׂדוּדָה אֲשֶׁרִי שִׁישָׁלֵם־לְךָ אֶת־
גְּמוּלְךָ שֶׁנִּמְלַתְ לָנוּ: ט אֲשֶׁרִי | שִׁיאַחֲזוּ וְנִפְּץ אֶת־
עַלְלִיךָ אֶל־הַסַּלַע:

קנ א הִלְלוּיָהּ | הִלְלוּ־אֵל בְּקֹדֶשׁוֹ הִלְלוּהוּ בְּרִקִיעַ
עִזוּ: ב הִלְלוּהוּ בְּגִבּוֹרֹתָיו הִלְלוּהוּ כְּרֹב גְּדָלוֹ:
ג הִלְלוּהוּ בְּתִקְעַ שׁוֹפָר הִלְלוּהוּ בְּנִבְל וּכְנֹר:
ד הִלְלוּהוּ בְּתֹף וּמְחֹל הִלְלוּהוּ בְּמִנִּים וְעָגָב:
ה הִלְלוּהוּ בְּצִלְצִלֵי־שָׁמַע הִלְלוּהוּ בְּצִלְצִלֵי תְרוּעָה:
ו כֹּל הַנְּשָׁמָה תִּתְהַלֵּל יְהוָה הִלְלוּיָהּ:

אחר שסיים תהלים יאמר זה:

מי יתן מציון ישועת ישראל בשוב יהוה שבות צמו גל יעקב ישמח ישראל:
ותשועת צדיקים מיהוה מעוזם בעת צרה: ויעזרם יהוה ויפלטם ויפלטם
מרשעים ויושיעם פי חסו בו:

הספר הקדוש הזה נדפס לזכות

התורמת בעילום שם שהיא וכל משפחתה

יזכו שיתקיימו בהם עצות הצדיק:

"אין שום יאוש בעולם כלל"

"מצוה גדולה להיות בשמחה תמיד"

ויתברכו מפי עליון ברפואת הנפש והגוף

בתשובה שלמה ולבנין עדי עד עם דורות

ישרים מבורכים ומוצלחים

ויאיר אור הצדיק בעולם כולו ובנשמות עם ישראל

ונזכה תמיד ללכת עם תודה והודאה.

ושהיא וכל בני משפחתה וכל נשמות ישראל יזכו

לכל הישועות בכל הענינים ויזכו

לרפואה שלמה בריאות איתנה ואריכות ימים ושנים

ונחת דקדושא מכל יוצאי חלציהם.

הספר הקדוש הזה נדפס לזכות

אברהם בן מזל

אסתר בת רינה

והילדים:

מלכה בת אסתר

אשר בן אסתר

נחמה בת אסתר

משה בן אסתר

הקב"ה יעזור שיזכו לעוד ילדים נפלאים וקדושים
בריאים ושלמים שיאריכו ימים ויצאו מכל החובות.
ישועות בכל הענינים הן ברוחניות והן בגשמיות
רפואה שלמה בריאות איתנה ואריכות ימים ושנים
תמיד יהיו רק בשמחה ויהיו תמיד מקורבים
אל הצדיק האמת שבדור בזה ובבא
ויצייתו אותו בשלמות תמיד רוב נחת דקדושה
מכל יוצאי חלציהם.

